

Phần 6 series
VŨ KHÍ BÓNG ĐÊM

Lửa thiên đàng

City of Heavenly Fire

Cassandra Clare

CHIBOOKS

nhà xuất bản văn học - hà nội

BOOKAHOLIC.VN

Lửa Thiên Đàng

Tác giả: **Cassandra Clare**

Bộ sách: **Vũ Khí Bóng Đêm (Tập cuối)**

Dịch giả: **Sentancuoithu**

Nguồn: **wattpad.com**

Tạo ebook: **Đào Tiểu Vũ eBook**

Giới thiệu:

Chương Mở đầu

Phần 1-Chương 1

Phần 1-Chương 2

Phần 1-Chương 3

Phần 1-Chương 4

Phần 1-Chương 5

Phần 1-Chương 6

Phần 1-Chương 7

Phần 1-Chương 8

Phần 1-Chương 9

Phần 1-Chương 10

Phần 1-Chương 11

Phần 1-Chương 12

Phần 1-Chương 13

Phần 2-Chương 14

Phần 2-Chương 15

Phần 2-Chương 16

Phần 2-Chương 17

Phần 2-Chương 18

Phần 2-Chương 19

Phần 2-Chương 20

Phần 2-Chương 21

Phần 2-Chương 22

Phần 2-Chương 23

Phần 2-Chương 24

Phần Kết

Giới thiệu:

Tác giả:

Cassandra Clare (27/7/1973) tên thật là Judith Rumelt nhà văn người Mỹ chuyên viết thể loại tiểu thuyết huyền huyền.

Bóng tối đang bủa vây thế giới Thợ Săn Bóng Tối. Hỗn loạn cùng những tai họa và mất mát liên tiếp ập xuống đầu các Nephilim.

Trong khi đó, Clary, Jace, Simon, và nhóm bạn của họ phải sát cánh bên nhau chống lại kẻ thù quỷ quyệt nhất: người anh ruột của Clary. Sebastian Morgenstern rắp tâm gây ra cảnh Thợ Săn Bóng Tối đối đầu Thợ Săn Bóng Tối, một trận chiến nôi da xáo thịt. Với Cốc Hỏa Ngục trong tay, hắn biến đổi Thợ Săn Bóng Tối thành những sinh vật của ác mộng, chia cắt những người thân yêu để xây dựng đội quân Hắc Hóa của riêng mình. Không một thứ vũ khí nào ở thế giới này có thể đánh bại Sebastian – nhưng nếu họ tới xứ quỷ, họ sẽ có một cơ hội, dù là mong manh...

Sẽ có hi sinh, sẽ có mất mát và cả thế giới sẽ thay đổi. Ai sẽ sống sót sau tập sáu và cũng là tập cuối cùng của series Vũ Khí Bóng Đêm?

Lửa thiên đàng là phần 6 sê-ri Vũ khí bóng đêm, xuất bản ở Anh từ năm 2014, được xếp vào danh sách tiểu thuyết ăn khách nhất do New York Times bình chọn.

Trọn bộ Vũ khí bóng đêm bao gồm:

[Phần 1: City of Bones - Thành phố Xương](#)

[Phần 2: City of Ashes - Thành phố Tro tàn](#)

[Phần 3: City of Glass - Thành phố Pha lê](#)

[Phần 4: City of Fallen Angels - Thiên thần sa ngã](#)

[Phần 5: City of Lost Souls - Linh hồn lạc](#)

[Phần 6: City of Heavenly Fire - Lửa Thiên Đàng](#)

Lời Dịch Giả:

Đã lâu lắm rồi mới cảm thấy háo hức, lôi cuốn đến vậy khi bắt tay vào làm một việc dài hơi như thế này.

Đầu tiên, mới biết đến series *Mortal Instruments* qua bộ phim trên HBO. Từ bộ phim dẫn đến việc mua liền 5 quyển dịch của Chibooks và đọc liền tù tì trong 1 tuần lễ. Thực sự, mới không đủ kiên nhẫn chờ đợi đến tháng 12 để quyển 6 phát hành. Vì vậy, mới quyết định làm một việc dở hơi là tự mình dịch quyển 6.

Trước tiên là món quà tay trái tặng tay phải sau gần nửa đời ơ hờ, tiếp đến là chia xẻ free với bạn nào lỡ ghiền như mới.

Sau nữa, mới dịch không phải để kinh doanh, mà vì thỏa trí tò mò. Mới mong các bạn nếu có đọc, xin không phát tán dưới mọi hình thức, tránh ảnh hưởng đến quyền lợi của tác giả và dịch giả- Vy An/nhà xuất bản.

Mới chân thành cảm ơn!

P/S: nhớ vote cho mới để động viên mới nhé :)

=====

Chương Mở đầu

[Bản này mới dịch theo nguyên bản tiếng Anh của Cassandra Clare. Chương mở đầu giới thiệu về học viện L. A với một số nhân vật mới. Vì vậy mọi người yên tâm là đọc đúng sách chứ không phải fanpic nhé !]

- - - - -

Học Viện Los Angeles, tháng 12 năm 2007

Vào cái ngày mà cha mẹ Emma Carstairs bị giết, thời tiết rất tuyệt vời.

Dẫu sao, thời tiết vẫn thường tuyệt vời ở Los Angeles như thế. Cha mẹ Emma cho cô xuống Học Viện nằm trên những ngọn đồi phía sau đường cao tốc Pacific Coast, nhìn ra đại dương xanh thẳm vào một buổi sáng mùa

đông trong trẻo. Bầu trời không mây trải dài từ những vách đá của Pacific Palisades đến các bãi biển tại Point Dume.

Một báo cáo đã đến đêm trước về hoạt động của ma quỷ ở hang động gần bãi biển của Leo Carrillo. Nhà Carstairs đã được giao nhiệm vụ để mắt đến nó. Sau đó Emma nhớ mẹ đã vén một sợi tóc bị gió lùa ra sau tai cho cô khi mẹ vẽ một chữ rune "Fearless-Can trường" lên cha của Emma. John Carstairs đã cảm ơn vợ và cười nói rằng ông cảm thấy không chắc chắn về những chữ rune mới lạ kiểu này. Ông vẫn quen với những gì đã được viết trong sách Xám hơn.

Vào thời điểm đó, mặc dù Emma hơi mất kiên nhẫn với cha mẹ, cô vẫn ôm họ một cách nhanh chóng trước khi chạy nhanh lên các bậc thang của Học viện, ba lô của cô nảy giữa hai vai khi họ vẫy tay chào tạm biệt từ sân trong.

Emma yêu quý những gì mà cô đã nhận được từ Học Viện. Không chỉ có người bạn thân nhất của cô, Julian, sống ở đó. Nó luôn làm cô cảm thấy như mình đang lao mình xuống đại dương khi cô đi vào. Đó là một công trình đồ sộ của gỗ và đá và kết thúc bằng một con đường mòn dài bằng sỏi vòng qua những ngọn đồi. Mỗi phòng, mỗi tầng, đều nhìn ra đại dương, những ngọn núi và bầu trời, gợn sóng sánh của màu xanh lam, xanh lá cây và vàng. Ước mơ của Emma là leo lên trên mái nhà với Jules-mặc dù cho đến nay cả hai vẫn thất bại trước sự ngăn cấm của bố mẹ- để phóng tầm mắt đến tận các sa mạc ở phía nam.

Cửa ra vào phía trước mở ra dễ dàng dưới cái chạm tay quen thuộc của cô. Các lối vào và tầng thấp của Học Viện đã đầy những Thợ săn Bóng Tối trưởng thành sỏi bước qua lại. Emma đoán lại một kiểu hợp hành nào đó. Cô bắt gặp cái nhìn của cha Julian, Andrew Blackthorn, người đứng đầu Học Viện giữa đám đông. Không muốn bị chậm lại để chào hỏi, cô lao vào phòng thay đồ trên tầng hai, nơi cô đổi quần jean và áo thun thay bằng bộ trang phục huấn luyện với áo sơ mi quá khổ, quần bông rộng, và quan trọng nhất: thanh kiếm đeo trên vai cô.

Cortana. Cái tên đơn giản có nghĩa là "Kiếm ngắn" nhưng thực ra nó không ngắn đối với Emma. Nó bằng chiều dài của cánh tay cô, một thứ kim loại lấp lánh. Lưỡi kiếm khắc những dòng chữ luôn khiến cô có cảm giác rùng mình chạy dọc sống lưng mỗi khi đọc: "Ta-Cortana, cùng chất thép và tinh khí như Joyeuse, Ardèche và Durendal". Cha cô đã giải thích ý nghĩa của nó khi ông đưa thanh kiếm cho cô lần đầu tiên năm cô mười tuổi.

"Con có thể sử dụng nó để huấn luyện cho đến khi con mười tám, khi đó nó sẽ trở thành sở hữu của con" John Carstairs nói, mỉm cười với cô khi những ngón tay của cô vuốt ve những chữ cái. "Con có hiểu điều đó có nghĩa gì không?"

Cô lắc đầu. "Thép" thì cô hiểu, nhưng "tinh khí" thì không. "Tinh khí nghĩa là trui rèn". Một điều gì đó mà cha cô đã luôn cảnh báo cô phải kiểm soát. Điều gì phải làm với một lưỡi kiếm?

"Con biết về gia đình Wayland rồi đó" Ông nói "Họ là những nhà sản xuất vũ khí nổi tiếng trước cả khi các Nữ Tu Sĩ bắt đầu rèn tất cả các lưỡi kiếm cho Thợ săn Bóng Tối. Wayland Smith đã làm ra thanh Excalibur và Joyeuse, những thanh kiếm của vua Athur và Hiệp sĩ Lancelot, và cả Durendal, thanh kiếm của anh hùng Roland. Và họ đã làm ra thanh kiếm này từ cùng một loại thép. Tất cả thép phải được rèn trong lửa lớn, đủ để làm tan chảy hoặc phá hủy các kim loại để làm cho nó mạnh hơn" Ông hôn lên đỉnh đầu cô. "Nhà Carstairs đã gìn giữ thanh kiếm này qua nhiều thế hệ. Những dòng chữ nhắc nhở chúng ta rằng Thợ săn Bóng Tối là vũ khí của các Thiên Thần. Trui rèn chúng ta trong lửa, và chúng ta càng mạnh mẽ hơn. Khi chúng ta tuyệt vọng, chúng ta sẽ được cứu vớt".

Emma cảm thấy khó mà chờ đợi trong sáu năm nữa cho đến lúc cô mười tám tuổi, khi cô có thể đi du lịch thế giới để chống lại ma quỷ, khi cô có thể được tôi luyện trong lửa. Bây giờ cô đeo gươm vào và rời khỏi phòng thay đồ, cố hình dung ngày đó nó sẽ thế nào. Trong trí tưởng tượng của cô, cô đang đứng trên đỉnh dốc Point Dume bên biển, chống đỡ một tá những con

quý Raum với Cortana. Dĩ nhiên là Julian ở bên cạnh cầm vũ khí yêu thích của cậu: cung tên.

Trong tâm trí của Emma, Jules luôn ở đó. Emma đã biết cậu rất lâu từ khi cô có thể nhớ. Nhà Blackthorns và nhà Carstairs luôn luôn thân thiết, và Jules chỉ hơn cô vài tháng tuổi. Cô theo nghĩa đen không bao giờ sống trong một thế giới mà không có cậu trong đó. Cô đã học bơi trong đại dương với cậu khi họ còn bé. Họ đã học đi và sau đó tập chạy với nhau. Cô đã được ôm ấp trong vòng tay cha mẹ cậu và cũng từng bị phạt với anh trai và em gái cậu khi cư xử ko đúng đắn.

Và bọn họ cũng thường cư xử tai quái. Họ đã cùng nhau nhuộm con mèo nhà Blackthorn tên là Oscar thành màu màu xanh sáng theo ý tưởng của Emma khi cả hai lên bảy. Julian đã nhận mọi lỗi lầm; như cậu vẫn thường làm. Sau hết, cậu đã chỉ ra rằng, cô là con một còn cậu là một trong bảy đứa; Cha mẹ của cậu sẽ quên sự tức giận với cậu một cách nhanh chóng hơn rất nhiều so với cha mẹ cô.

Cô nhớ lại khi mẹ của cậu qua đời, ngay sau khi Tavvy'd được sinh ra, và làm thế nào đó Emma đã đứng nắm tay Jules trong khi cơ thể mẹ cậu bị thiêu trong hẻm núi và khói đã bốc lên bầu trời. Cô nhớ cậu đã khóc. Và cũng nhớ rằng các cậu con trai khóc rất khác bọn con gái, với những tiếng nức nở khủng khiếp, những âm thanh như đang bị móc kéo ra. Điều này có lẽ tồi tệ hơn cho họ, vì họ không sinh ra để khóc.

"Oạch!" Emma loạng choạng lùi lại; cô đã mãi suy nghĩ đến mức đâm sâu vào cha Julian, một người đàn ông cao lớn với mái tóc nâu bù xù như hầu hết các con của ông. "Cháu xin lỗi, bác Blackthorn!"

Ông cười toe toét. "Bác chưa thấy ai nóng vội được đi học như thế! , " ông nói với theo khi cô lao xuống sảnh.

Phòng đào tạo là một trong những phòng yêu thích của Emma trong toàn bộ tòa nhà. Nó chiếm gần như toàn bộ tầng 1, và cả hai phía đông tây là các bức tường kính trong suốt. Bạn có thể nhìn thấy biển xanh gần như ở khắp

mọi nơi. Các đường cong của bờ biển được nhìn thấy từ phía Bắc sang phía Nam, và dòng nước vô tận của Thái Bình Dương kéo dài ra tới tận Hawaii.

Ở trung tâm của sàn gỗ bóng loáng là gia sư của gia đình Blackthorn, một nữ sĩ quan tên là Katerina, hiện đang dạy ném phồng dao cho cặp song sinh. Livvy ngoan ngoãn làm theo hướng dẫn như cô vẫn thường làm, nhưng Ty thì đang cau có và chống lại.

Julian, trong trang phục tập luyện sáng màu rộng rãi, đang nằm ngả lưng gần cửa sổ phía tây, nói chuyện với Mark, người đang cúi mũi vào một quyển sách và cố hết sức để làm lơ cậu em trai.

"Anh không nghĩ rằng 'Mark' là một cái tên kỳ cục cho Thợ săn Bóng Tối à?" Julian nói khi Emma đến gần. "Ý em là, nếu anh thực sự nghĩ về nó. Thật là khó hiểu. "Đặt một Đánh dấu (*) vào tôi, Mark."

[(*) Jules chơi chữ, Mark có nghĩa là "đánh dấu"]

Mark ngẩng đầu với mái tóc vàng của mình khỏi cuốn sách đang đọc, Anh nhìn chăm chăm vào cậu em trai của mình. Julian đang yên lặng xoay xoay một thanh Stela trong tay. Cậu cầm nó như một cây cọ, một cái kiểu cách mà Emma luôn phàn nàn. Cô luôn được dạy phải cầm thanh Stela như một thanh Stela, như thể nó là một phần nối dài của bàn tay, không phải kiểu như là công cụ của một họa sĩ như cậu.

Mark thở dài rất kịch. Với tuổi mười sáu anh đủ lớn hơn họ để bỏ qua mọi trò Emma và Julian mè nheo hoặc vô lý. "Nếu điều đó làm phiền em, em có thể gọi anh bằng tên đầy đủ của anh," anh nói.

"Mark Antony Blackthorn á?" Julian nhăn nhăn mũi "Phải mất một thời gian dài để gọi đầy đủ tên anh. Nếu chúng ta bị tấn công bởi một con quỷ, thời gian để em gọi nửa tên anh, anh đã chết queo rồi "

"Trong tình huống em cứu anh ấy hả? ?" Mark hỏi. "em không nghĩ là lo cứu mình trước sao, cậu nhóc?"

"Nó có thể xảy ra." Julian, không hài lòng khi được gọi là một cậu nhóc, ngồi dậy. Tóc cậu xoã thành một đám bông bênh trên đầu. Chị gái Helen luôn túm lấy cậu với bàn chải tóc, nhưng chẳng bao giờ ăn thua. Cậu có mái tóc nhà Blackthorn, giống như cha của mình và hầu hết các anh chị em của mình-lượn sóng bông bênh, màu sô cô la đen. Các đặc tính gia đình luôn cuốn hút Emma, cô trông khá nhỏ nhắn như bố mẹ mình, ngoại trừ điểm thực tế là cha cô là tóc vàng.

Helen đã có mặt tại Idris trong nhiều tháng nay với bạn gái của mình, Aline; họ đã trao đổi nhẫn gia tộc cho nhau và có vẻ "rất nghiêm túc" với nhau. Tuy nhiên theo cha mẹ của Emma, chủ yếu là họ nhìn nhau một cách mê mẩn. Emma đã quyết định rằng nếu cô yêu, cô sẽ không mê mẩn theo cách đó. Cô hiểu rằng có hàng tá vấn đề quanh thực tế là cả Helen và Aline là con gái, nhưng cô không hiểu tại sao, và nhà Blackthorns có vẻ rất thích Aline. Cô ấy là một cô gái điềm tĩnh và sẽ giúp Helen khỏi phiền muộn.

Hiện giờ Helen chưa có mặt, cũng có nghĩa là không có ai xử lý tóc của Jules, và ánh sáng mặt trời trong phòng nhuộm nó vàng óng. Các cửa sổ dọc theo bức tường phía đông in bóng râm của những ngọn núi ngăn cách biển từ thung lũng San Fernando với những ngọn đồi khô cằn, bị cắt ngang bởi những hẻm núi, xương rồng, và bụi gai. Đôi khi Thọ săn Bóng Tối được huấn luyện ở ngoài học viện, và Emma thích những khoảnh khắc đấy, thích cách phải tìm những con đường mòn bí ẩn, tìm những thác nước bí mật và những con thằn lằn ngái ngủ đang nghỉ ngơi trên tảng đá gần đó. Julian là bậc thầy trong việc dụ dỗ những con thằn lằn bò vào lòng bàn tay của mình và ngủ ở đó trong khi cậu vuốt ve đầu của chúng với ngón tay mình.

"Coi chừng!"

Emma cúi người né tránh khi một thanh dao bằng gỗ bay vù qua đầu cô và văng đến cửa sổ, nảy ngược lại trúng vào chân của Mark. Anh quăng cuốn sách của mình xuống và đứng lên, cau có. Mark là người huấn luyện kỹ thuật thứ cấp, sau Katerina, mặc dù anh thường thích đọc sách hơn là huấn luyện.

"Tiberius," Mark nói. "Đừng phi dao vào anh chứ!"

"Tai nạn thôi mà!" Livvy di chuyển đến đứng giữa người em song sinh của mình và Mark. Tiberius đen bao nhiêu thì Mark đẹp đẽ bấy nhiêu, cậu là người duy nhất của nhà Blackthorns-ngoài Mark và Helen bởi vì dòng máu Thế Giới Ngầm chảy trong huyết quản của họ- không có mái tóc nâu và đôi mắt xanh như đặc điểm gia đình. Ty có mái tóc đen xoăn và đôi mắt màu xám, màu của sắt.

"Không phải tai nạn," Ty nói. "Em cố ý nhắm vào anh đấy."

Mark nén một hơi thở sâu và vuốt ngược mái tóc, làm cho nó dựng lên như một đám gai nhọn. Mark có đôi mắt của gia đình Blackthorn, màu xanh gỉ đồng, nhưng mái tóc của cậu, giống như Helen và mẹ cậu, màu vàng hoe nhạt. Có tin đồn là mẹ của Mark đã từng là một công chúa của Hoàng Gia Tiên tộc; bà đã có một cuộc tình với Andrew Blackthorn và sinh ra hai đứa con mà bà đã bỏ lại trên ngưỡng cửa của Học Viện Los Angeles một đêm trước khi biến mất mãi mãi.

Cha của Julian đã chăm sóc hai đứa trẻ bán tiên ấy và và nuôi chúng như những Thợ săn Bóng Tối. Dòng máu Thợ săn Bóng Tối đã chiếm ưu thế, và mặc dù Hội đồng không thích việc này, họ cũng chấp nhận trẻ em Bán Thế Giới Ngầm vào Clave miễn là làn da của chúng có thể chịu đựng được những chữ rune. Cả hai Helen và Mark đã nhận được chữ rune đầu tiên lúc mười tuổi, và da của họ chịu được các chữ rune một cách an toàn, mặc dù Emma có thể nói rằng những chữ rune làm tổn thương Mark hơn một Thợ săn Bóng Tối bình thường. Cô nhận thấy cậu nhăn mặt, mặc dù cậu đã cố gắng để che giấu, khi thanh Steele miết trên làn da. Sau đó, cô phát hiện rất nhiều thứ về Mark - những thứ linh tinh kỳ lạ, đường nét quyến rũ của khuôn mặt do ảnh hưởng của Tiên tộc, và chiều rộng vai dưới áo thun của cậu. Cô không biết tại sao cô lại chú ý đến những điều đó, và cô không hoàn toàn thích vậy. Nó làm cô vừa muốn túm lấy Mark, lại vừa muốn trốn đi, hoặc thường cả hai cảm giác cùng một lúc.

"Cậu đang nhìn chăm chăm đấy," Julian nói, cậu nhìn Emma qua bộ đồ tập luyện đầy sơn phết của mình.

Cô tỉnh giấc, "Cái gì?"

"Lại nhìn Mark chứ còn gì nữa!" Giọng cậu có vẻ khó chịu.

"Im đi!" Emma rít lên trong hơi thở, và giật lấy thanh Stele của cậu. Cậu giăng nó lại, và một cuộc vật lộn xảy ra sau đó. Emma cười khúc khích khi cô lăn ra khỏi Julian. Cô đã được đào tạo với cậu rất lâu rồi, cô biết mọi di chuyển của cậu muốn làm trước khi thực hiện nó. Vấn đề duy nhất là cô thường nhường nhịn để cậu chiếm tiện nghi hơn. Ý nghĩ bất cứ ai làm tổn thương Julian khiến cô tức giận, và đôi khi điều này bao gồm cả bản thân cô.

"Đó có phải là trả đũa cho những con ong trong phòng của em không?" Mark hỏi khi anh băng qua Tiberius. "Em có biết lý do tại sao chúng ta phải thả chúng đi không?"

"Em cho rằng anh đã làm điều đó để ngăn chặn em" Ty nói. Ty trông nhỏ con so với tuổi lên mười nhưng cậu đã có vốn từ của một ông lão tám mươi tuổi. Ty thường không nói dối, chủ yếu là vì cậu không hiểu tại sao cậu cần nói dối. Cậu không thể hiểu tại sao một số việc cậu làm làm mọi người cảm thấy khó chịu hay bực bội, và cậu chỉ thấy sự tức giận của họ, hoặc ngăn cấm hoặc sợ hãi, tùy thuộc vào tâm trạng của mình.

"Đó không phải là cản trở em, Ty. Em chỉ không nên để ong trong phòng mình "

"Em đang nghiên cứu chúng!" Ty giải thích, khuôn mặt nhợt nhạt đỏ bừng lên. "Điều quan trọng là, chúng là những người bạn của em, và em biết những gì em đang làm."

"Điều đó cũng giống như em biết những gì em đã làm với con rắn chuông?" Mark nói. "Đôi khi mọi người mang vật đó rời xa em vì họ không muốn em bị thương; Anh biết thật khó để hiểu, Ty, nhưng bọn anh yêu em. "

Ty nhìn anh ngậy người. Cậu hiểu "Bọn anh yêu em" có nghĩa là gì, và cậu biết đó là điều tốt, nhưng cậu không hiểu lý do tại sao "Bọn anh yêu em" lại là một lời giải thích cho mọi thứ.

Mark cúi xuống, hai tay đặt trên đầu gối cậu nhóc, giữ đôi mắt của mình ngang đôi mắt xám của Ty. "Được rồi, đây là những gì chúng ta sẽ làm...."

"Ha!" Emma đã xoay sở để lật lưng Julian lên và giăng thanh Stela của mình ra khỏi cậu. Cậu cười, lăn lộn dưới người cô, cho đến khi cô bẻ cánh tay của cậu xuống đất.

"Tớ chịu thua," cậu nói. "Tớ đầu hàng...."

Cậu cười với cô, và cô choáng váng khi nhận ra rằng cảm giác đè trực tiếp trên ngực của Jules thực sự kỳ lạ, và cũng nhận ra rằng, giống như Mark, cậu có một khuôn mặt với những đường nét đẹp đẽ. Tròn, nam tính và thực sự thân thuộc, và cô gần như có thể tưởng tượng được gương mặt cậu khi về già.

Chuông cửa của Học Viện vang lên qua các phòng. Đó là một âm thanh trầm, ngọt ngào, ồn ã như tiếng chuông nhà thờ. Từ bên ngoài, người thường sẽ thấy Học Viện như những tàn tích của hội truyền giáo Tây Ban Nha cũ. Mặc dù đã có biển báo ghi TÀI SẢN TƯ NHÂN và TRÁNH XA ở khắp mọi nơi, đôi khi đám người thường táo gan, vẫn cố gắng bằng cách nào đó lang thang đến cửa trước.

Emma lăn ra khỏi Julian và vượt lại quần áo của cô. Cô đã ngừng cười. Julian ngồi dậy, chống mình trên tay, đôi mắt tò mò. "Ổn không?" Cậu nói.

"Đập khuỷu tay của tớ rồi," cô nói dối, và nhìn qua những người khác.

Livvy đang để Katerina dạy làm thế nào để giữ con dao, và Ty đang lắc đầu với Mark. Ty-cô là người đặt cho Tiberius biệt danh của cậu khi cậu mới sinh-vì lúc đó cô mới mười tám tháng tuổi, cô đã không thể gọi "Tiberius" và đã gọi cậu là "Ty-Ty" để thay thế. Đôi khi cô tự hỏi cậu có nhớ không. Thật kỳ lạ, có những điều quan trọng với Ty và những điều không. Chẳng ai có thể đoán được.

"Emma?" Julian nhào về phía trước, và tất cả mọi thứ dường như nổ tung ra xung quanh họ. Có một ánh sáng chói lọi bất thành hình, và khung cảnh bên ngoài cửa sổ bùng lên màu trắng-vàng và đỏ khi Học Viện bốc cháy. Cùng lúc với các tầng phía dưới họ rung chuyển như trên boong tàu. Emma trượt về phía trước ngay khi một tiếng thét khủng khiếp từ phía dưới cầu thang, một tiếng thét hãi hùng không thể nhận ra.

Livvy thở hổn hển nhào đến chỗ Ty, vòng tay ôm lấy cậu như thể cô có thể bao bọc và bảo vệ cậu bằng cơ thể mình. Livvy là một trong số rất ít người Ty cho phép chạm vào cậu; cậu đứng với đôi mắt rộng, một tay túm tay áo sơ mi của chị gái. Mark đã đứng dậy được, Katerina nhìn tái nhợt dưới mái tóc đen của cô.

"Mọi người ở lại đây," cô nói với Emma và Julian, rút thanh gươm khỏi vỏ đeo ở eo. "Trông chừng cặp song sinh. Mark, đi với tôi. "

"Không!" Julian nói, nhanh chân giành. "Mark-"

"Anh sẽ ổn, Jules," Mark nói với một nụ cười trấn an; anh cầm mỗi bên tay một con dao găm. Anh rất nhanh nhẹn và khi sử dụng dao cũng thế, chưa bao giờ sai đích. "Hãy ở lại với Emma," Anh nói, hất đầu về phía hai người họ, và anh biến theo sau Katerina, cánh cửa của phòng đào tạo đóng phía sau họ.

Jules nhích gần hơn tới chỗ Emma, nắm lấy tay cô và giúp cô đứng dậy; cô muốn nói với anh rằng mình ổn và có thể đứng một mình, nhưng cô để yên. Cô hiểu cảm giác thôi thúc như khi mình đang cố gắng làm một cái gì đó hoặc bất cứ điều gì để giúp đỡ người khác. Một tiếng thét đột nhiên vang lên từ tầng dưới; có tiếng kính vỡ văng loảng xoảng. Emma vội vã băng qua căn phòng hương về phía cặp song sinh; họ trông bất động như những bức tượng nhỏ. Livvy tái mét; Ty vẫn nắm chặt áo của cô với một cái ôm chết dính.

"Sẽ không sao đâu," Jules nói, đặt tay lên đôi vai mỏng manh của em trai.

"Dù nó là gì..."

"Anh còn không biết đó là gì cơ mà," Ty nói giọng riu lại. "anh không thể nói nó sẽ không sao. Anh không biết mà. "

Có tiếng ồn khác sau đó. Nó còn tồi tệ hơn so với âm thanh của một tiếng thét. Đó là một tiếng rú khủng khiếp, hoang dã và dữ dội. Người sói? Emma nghĩ với sự hoang mang, nhưng cô đã nghe tiếng hú của một người sói trước đây; lần này là một cái gì đó đen tối và thảm khốc hơn.

Livvy rúc vào vai của Ty. Cậu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt nhìn từ Emma sang Julian. "Nếu chúng ta trốn ở đây," Ty nói, "cho dù cái gì đó tìm thấy chúng ta và làm các chị ấy bị thương, thì đó là lỗi của anh."

Khuôn mặt của Livvy lảng tránh Ty; cậu nói rất nhẹ nhàng, nhưng Emma không nghi ngờ gì điều đó. Đối với tất cả trí tuệ đáng sợ của Ty, với tất cả sự kỳ lạ và sự thờ ơ của mình dành cho người khác, cậu không thể tách rời khỏi người chị sinh đôi của mình. Nếu Livvy bị ốm, Ty ngủ dưới chân giường của cô; nếu cô ấy có một vết trầy xước, cậu sẽ hoảng lên, và cậu sẽ như thế với bất kỳ việc gì liên quan đến cô ấy.

Emma nhìn thấy những cảm xúc trái ngược nhau chạy trên mặt Julian, đôi mắt cậu nhìn cô. Đôi mắt Julian bắt gặp ánh mắt của cô, và cô gật đầu một cách cẩn trọng. Ý tưởng ở trong phòng tập và chờ đợi cái điều khủng khiếp tạo ra những tiếng thét kia đến tìm họ làm da cô cảm thấy như thể đã bị lột tới tận xương.

Julian sai bước qua căn phòng và sau đó quay trở lại với một cây cung và hai con dao găm. "Giờ em có để thả tay Livvy được rồi, Ty," Cậu nói, và khoảng khắc sau, cặp song sinh tách ra. Jules trao cho Livvy một con dao găm đưa con còn lại cho Tiberius, người nhìn chăm chăm vào nó như thể nó là một điều xa lạ. "Ty," Jules nói, đưa tay cho Ty "Tại sao em lại có những con ong trong phòng của em? Em thích chúng ở điểm nào? "

Ty không nói gì.

"Em thích cách chúng làm việc cùng nhau, đúng không?" Julian nói. "Tốt, chúng ta phải làm việc cùng nhau bây giờ. Chúng ta cần đi tới văn phòng và gọi cho Clave, được không? Một cuộc gọi cầu cứu. Sau đó, họ sẽ gửi quân đến để bảo vệ chúng ta. "

Ty giơ tay ra nắm lấy con dao găm với một cái gạt đầu cộc lốc. "Đó là những gì em đã giải thích nếu Mark và Katerina chịu lắng nghe em."

"Anh ấy sẽ nghe," Livvy nói. Cô cầm lấy con dao găm với sự tự tin hơn Ty, và giữ nó theo cách của người biết những gì có thể làm với một lưỡi dao. "anh ấy sẽ nghĩ về điều đó."

"Chúng ta sẽ phải rất yên lặng kể từ giờ," Jules nói. "Hai em đi theo anh đến văn phòng" Cậu ngược mắt lên; ánh mắt gặp Emma. "Emma, cậu sẽ đi đón Tavvy và Dru rồi gặp bọn tớ ở đó được không? "

Trái tim của Emma bổ nhào và rơi xuống như một loài chim biển. Octavius- thường gọi là Tavvy, mới chỉ có hai tuổi. Và Dru, tám tuổi. Bọn chúng còn quá bé để bắt đầu huấn luyện thể chất. Tất nhiên phải có ai đó đến đón chúng. Và đôi mắt của Jules đầy vẻ nhờ cậy.

"Được," cô nói. "Tớ sẽ làm chính xác như thế."

Với thanh Cortana đeo sau lưng và một đoản đao trong tay, Cô có thể cảm nhận được nhịp đập của kim loại thông qua tĩnh mạch của cô giống như một nhịp tim khi cô lướt xuống hành lang Viện, dựa lưng vào tường. Mỗi đoạn hành lang sẽ mở ra một cửa sổ, và phong cảnh biển xanh, những ngọn núi xanh và mây trắng hiền hoà như trên người cô. Cô nghĩ đến bố mẹ mình, đang ở một nơi nào đó trên bãi biển, không hề biết chuyện gì đã xảy ra tại Học Viện. Cô ước gì họ đã ở đây, và cũng rất mừng là họ đã không có mặt. Điều đó ít nhất có nghĩa là họ vẫn được an toàn.

Cô đang ở trong một phần của Học Viện nơi quen thuộc nhất với cô bây giờ: phòng gia đình. Cô vượt qua phòng ngủ trống rỗng của Helen, quần áo được xếp đống và khăn trải giường bụi bặm. Tiếp đến phòng của Julian, quá quen thuộc từ cả triệu lần ngủ lang, phòng của Mark đóng chặt cửa.

Phòng bên cạnh là của ông Blackthorn, và ngay bên cạnh đó là phòng bọn trẻ con. Emma hít một hơi thật sâu và dùng vai mở cửa.

Cảnh tượng trong căn phòng nhỏ sơn màu xanh làm cho mắt cô tròn xoe. Tavvy đứng trong cũi của mình, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành cũi, má đỏ hồng lên, đang la hét. Drusilla đứng trước cũi, một thanh kiếm-có trời mới biết nó lấy ở đâu ra-nắm chặt trong tay mũi kiếm chỉ thẳng vào Emma. Tay Dru vung vẩy thanh kiếm như nháy múa xung quanh; bím tóc của cô xo tung hai bên khuôn mặt đầy đặn, nhưng ánh mắt Blackthorn của cô ánh lên vẻ quyết tâm sắt đá: "Ai dám chạm vào em ta?"

"Dru," Emma nói nhẹ nhàng nhất có thể. "Dru, là chị đây. Jules nhờ chị đến đón em này!"

Dru làm rơi thanh kiếm với một tiếng loảng xoảng và bật khóc. Emma đỡ lấy cô bé và bế cậu em ra khỏi cũi bằng cả hai tay, cặp cậu ngang hông. Tavvy nhỏ con so với tuổi của mình nhưng vẫn nặng khoảng 12kg; cô nhăn mặt khi cậu bé nắm chặt mái tóc của mình.

"Memma," cậu nói.

"Shush." Cô hôn lên đỉnh đầu cậu. Cậu có mùi phấn rôm và nước mắt em bé. "Dru, bám vào dây lưng chị, được không? Chúng ta sẽ đi đến văn phòng. Chúng ta sẽ được an toàn ở đó. "

Dru nắm lấy đai vũ khí của Emma với bàn tay nhỏ của mình; cô bé đã ngừng khóc. Những Thợ săn Bóng Tối không khóc nhiều, ngay cả khi họ chỉ mới tám tuổi.

Emma quay ra đường vào hội trường. Bây giờ, những âm thanh từ dưới lầu càng tồi tệ hơn. Những tiếng la hét vẫn đang diễn ra, những tiếng thét âm trầm, tiếng của cửa kính bị đập vỡ và tiếng ken két của sàn gỗ. Emma nhích về phía trước, tay nắm chặt Tavvy, thì thầm nhắc đi nhắc lại rằng tất cả sẽ ổn, cậu sẽ không sao hết. Ngoài hành lang có nhiều cửa sổ hơn, và mặt trời chiếu xuyên qua chúng một cách dữ dội, gần như loá mắt cô.

Cô bị loá mắt, do hoảng loạn và do ánh mặt trời; nó là lời giải thích duy nhất cho việc cô quẹo sai đường sau đó. Cô quay xuống một hành lang, và thay vì đi đúng hành lang cô mong đợi, cô thấy mình đang đứng trên đỉnh cầu thang rộng dẫn xuống tiền sảnh và cửa đôi lớn, lối vào của tòa nhà.

Tiền sảnh đầy những Thợ săn Bóng Tối. Một số người quen thuộc với cô như những Nephilim của Hội đồng Los Angeles, trong trang phục màu đen, những người khác phục trang màu đỏ. Những dãy tượng bây giờ đã bị lật đổ, vỡ tan từng mảnh trên mặt đất. Các cửa sổ mở ra biển phía đã bị đập nát, thủy tinh vỡ và máu ở khắp mọi nơi.

Emma cảm thấy nôn nao ở dạ dày. Ở giữa tiền sảnh, có một dáng người thanh mảnh, y phục màu đỏ tươi. Mái tóc anh ta vàng nhạt, gần như bạc trắng, và khuôn mặt trông như mặt thiên thần Raziel khắc trên đá cẩm thạch, chỉ là hoàn toàn không có một nét của sự nhân từ. Mắt anh ta đen nhánh màu than đá, và trên tay mang một thanh kiếm khắc hình của một dãy các ngôi sao, tay kia cầm một chiếc cốc làm bằng Adamas lung linh.

Hình ảnh của chiếc cốc gợi lên một cái gì đó trong tâm trí của Emma. Những người lớn không thích nói về chính trị xung quanh Những Thợ săn Bóng Tối trẻ, nhưng cô biết rằng con trai Valentine Morgenstern đã sống lại và thề trả thù chống lại các Clave. Cô biết rằng hắn đã làm một chiếc cốc ngược lại với chiếc Cốc Thiên Thần, làm thay đổi Thợ săn Bóng Tối thành những sinh vật ma quỷ. Cô đã nghe ông Blackthorn gọi những Thợ săn Bóng Tối biến chất đó là Endarkened-Ác Quỷ Bóng đêm; ông đã nói rằng ông thà chết còn hơn là một kẻ như thế.

Chính anh ta, Jonathan Morgenstern, người mà mọi người gọi là Sebastian-ác nhân bước ra từ chuyện cổ tích-những câu chuyện kể để dọa trẻ em-ra đời thực. Con trai Valentine.

Emma đưa một bàn tay ra sau đầu của Tavvy, ép mặt cậu bé vào vai cô. Cô không thể di chuyển. Cô cảm thấy như chân bị gắn chì. Xung quanh Sebastian là những Thợ săn Bóng Tối trong màu đen và đỏ, và một số khác trong áo choàng không tay màu tối-Có phải họ cũng là Thợ săn Bóng Tối?

Cô không thể chắc được - khuôn mặt của họ được che kín. Và có cả Mark, tay của anh bị quặt ra sau lưng bởi một Thợ săn Bóng Tối trong y phục đỏ. Dao găm của anh nằm dưới chân mình, và có máu trên bộ quần áo tập luyện.

Sebastian giơ tay vẫy một ngón tay dài trắng trẻo. "Mang cô ta lại đây" hần nói

Có một tiếng sột soạt trong đám đông, và ông Blackthorn bước về phía trước, kéo theo Katerina. Cô vùng vẫy, đánh trả bằng tay, nhưng ông quá mạnh. Emma nhìn trong nỗi kinh hoàng không tin là ông Blackthorn đẩy cô quì xuống.

"Bây giờ," Sebastian nói bằng một giọng như lụa, "thường thức Cốc Địa Ngục đi nào" và hần nhét vành cốc vào giữa hai hàm răng của Katerina.

Đó là khi Emma phát hiện ra tiếng thét mà cô đã nghe lúc trước. Katerina đã cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng Sebastian quá mạnh; hần đè chiếc cốc vào môi cô. Emma thấy cô thở hỗn hển và nuốt. Cô vịn người đi, và lần này ông Blackthorn để cho cô thoát; ông cười, tiếp theo là Sebastian.

Katerina ngã xuống đất, co giật cơ thể của mình, và từ cổ họng cô một tiếng thét-một tiếng thét tồ tộ nhất-một tiếng rú đau đớn như thể linh hồn của cô vừa bị xé ra khỏi cơ thể của mình.

Một tiếng cười vang khắp căn phòng; Sebastian cười. Hần ta mang về gì đó vừa đẹp vừa khủng khiếp, theo cái kiểu quyến rũ của một con rắn độc và vẻ tà ác của một con cá mập trắng. Hần có 2 người bạn đồng hành mà Emmar nhận ra: một người phụ nữ với mái tóc hoa râm màu nâu, cầm một chiếc rìu trong tay, và người đàn ông bao bọc hoàn toàn trong một chiếc áo choàng màu đen. Không nhìn thấy một phần nào của hần lộ ra, ngoại trừ đôi giày đen dưới gấu áo. Chỉ có chiều cao và chiều rộng vai của hần làm cô nghĩ rằng đó là một người đàn ông.

"Đó có phải là Thợ săn Bóng Tối cuối cùng không?" Sebastian hỏi.

"Có một cậu bé, Mark Blackthorn," người phụ nữ đứng bên cạnh hắn nói, ngón tay chỉ tay vào Mark. "Nó đủ tuổi rồi!"

Sebastian nhìn xuống Katerina, lúc này đã ngừng giẫy dụa và vẫn nằm dài trên đất, mái tóc đen của cô rối bù trên đầu. "Hãy đứng dậy, Katerina," hắn nói "Hãy đi và mang Mark Blackthorn đến cho ta."

Emma nhìn chăm chăm, chân như mọc rễ tại chỗ khi Katerina chậm rãi đứng lên. Katerina theo Emma nhớ, đã làm gia sư tại Học Viện từ rất lâu, cô đã là Huấn luyện viên của bọn họ khi Tavvy được sinh ra, khi mẹ Jules chết, khi Emma lần đầu tiên bắt đầu được huấn luyện thể lực. Cô ấy dạy họ nói, liên kết họ với nhau, xoa dịu các vết thương và cho họ vũ khí đầu tiên; cô giống như một người trong gia đình. Và bây giờ cô bước tới, với đôi mắt trống rỗng, băng qua đám lộn xộn trên sàn đưa tay ra tóm lấy Mark.

Dru thở hỗn hển và làm Emma tỉnh lại. Cô quay cuồng, rồi đặt Tavvy trong vòng tay của Dru; Dru loạng choạng một chút mới đứng vững được, ôm chặt đứa em trai. "Chạy đi", Emma nói. "Em hãy chạy đến văn phòng. Nói với Julian chị sẽ đến ngay đây. "

Có một vẻ cấp bách trong giọng nói của Emma khiến Drusilla không tranh luận, chỉ ôm Tavvy chặt hơn và bỏ chạy. Đôi chân trần nhỏ nhắn của cô chạy trên hành lang không tiếng động. Emma quay lại nhìn chăm chăm vào cảnh kinh dị đang diễn ra dưới lầu. Katerina đứng đằng sau Mark, đẩy anh về phía trước, một con dao găm ép vào khoảng trống giữa xương bả vai anh. Mark loạng choạng và gần như té nhào khi tới trước Sebastian; Anh đứng gần các bậc thang, và Emma có thể thấy anh đã chiến đấu. Có những vết thương trên cổ tay và bàn tay, vết cắt trên mặt, và cô chắc là anh không có thời gian để vẽ một chữ rune trị thương. Má phải của anh đầy máu. Sebastian nhìn anh, môi cong lên phiến toái.

"Người này không phải là Nephilim hoàn toàn," hắn nói. "Một phần Tiên tộc, đúng không? Tại sao ta không được thông báo việc này? "

Có tiếng thì thầm. Người phụ nữ tóc nâu nói, "Liệu điều đó có nghĩa là Cốc Địa Ngục sẽ không tác dụng với hãn không, thưa ngài Sebastian?"

"Nó có nghĩa là ta không muốn hãn" Sebastian nói.

"Chúng ta có thể đưa nó đến Thung Lũng Muối," người phụ nữ tóc nâu nói. "Hoặc đến cao nguyên Edom, dâng tế nó cho Asmodeus và Lilith hài lòng"

"Không," Sebastian nói chậm rãi. "Không, ta nghĩ làm điều đó với dòng máu của bọn Tiên tộc là không khôn ngoan lắm."

Mark nhõ vào mặt hãn.

Sebastian giật mình. Hãn quay sang cha Julian. "Hãy đến và ngăn nó lại," hãn nói. "Trị thương cho nó nếu ông muốn. Ta hãn đã rất kiên nhẫn với đứa con lai của ông rồi đây "

Ông Blackthorn bước về phía trước, tay cầm một thanh kiếm. Lưỡi kiếm đã được nhuộm máu. Ánh mắt Mark mở to vì sợ hãi. Thanh kiếm vung lên....

Lưỡi phi đao rời khỏi tay Emma. Nó bay qua không khí, và cắm sâu vào ngực Sebastian Morgenstern.

Sebastian lao đảo quay lại, và thanh kiếm trên tay của ông Blackthorn rơi xuống bên cạnh. Những người khác la ó; Mark vấp chân lên chạy khi Sebastian nhìn xuống lưỡi dao trên ngực, chuôi của nó nhô ra từ ngay trái tim hãn. Hãn cau mày.

"Ái chà chà" hãn nói, và kéo con dao ra. Lưỡi dao nhuộm đỏ máu, nhưng Sebastian có vẻ không phiền đến vết thương. Hãn quăng thanh đoản đao sang một bên, nhìn chăm chăm lên lầu. Emma cảm thấy ánh mắt đen tối, trống rỗng dán lên cô như những ngón tay lạnh toát chạm vào người. Cô cảm thấy hãn như đang xé cô ra, phân tích cô từng lát từng lát một, và sẽ không buông tha cô.

"Thật đáng tiếc không thể để mi sống" hãn nói với cô "Sống để thuật lại cho Clave rằng Lilith làm ta trở nên mạnh mẽ đến mức không tưởng như thế nào. Có lẽ thanh kiếm Glorious có thể kết thúc cuộc sống của ta. Một điều

đáng tiếc cho các Nephilim là họ không còn ân huệ để yêu cầu Thiên Đàng, và giờ đây không gì trong số các vũ khí chiến tranh nhỏ bé mà họ rèn từ Citadel Adamant có thể làm hại ta được nữa." Hắn quay sang những người khác. "Giết con bé", hắn ra lệnh, búng vào áo khoác đẫm máu của mình với một sự chán ghét rõ rệt.

Emma nhìn thấy Mark nhào về phía cầu thang, cố gắng để chạy lên chỗ cô đầu tiên, nhưng gã mặc áo đen bên cạnh Sebastian đã bắt giữ Mark và khống chế anh với với bàn tay đeo găng đen; những cánh tay vòng xung quanh Mark, giữ chặt như thể bảo vệ anh. Mark vùng vẫy và Emma thấy anh mất hút khi đám Endarkened ủa lên cầu thang.

Emma quay người lại và chạy. Cô đã được huấn luyện chạy trên các bãi biển của California, nơi cát lún dưới từng bước chân, vì vậy trên mặt đất rắn, cô chạy nhanh như gió. Cô lao xuống sảnh, tóc bay tung phía sau, nhảy lên nhảy xuống vài bậc thang một lần, quay sang bên phải, và xông vào văn phòng. Cô đóng sầm cửa lại sau lưng, cài chốt trước khi quay sang nhìn chăm chăm.

Văn phòng Học viện là một căn phòng khá lớn, các bức tường bao bọc bởi các kệ sách tham khảo. Có một thư viện khá tốt trên tầng trên cùng, nhưng đây là nơi ông Blackthorn quản lý Học Viện. Ở đó có cái bàn gỗ gụ của ông, và trên đó có hai cái điện thoại: một màu trắng và một màu đen. Julian đang cầm chiếc điện thoại màu đen, hét vào ống nghe: "Các ông phải giữ Cổng dịch chuyển mở! Toàn bộ chúng tôi chưa an toàn! Làm ơn... "

Cánh cửa phía sau Emma đập ầm ầm và vang vọng như thể đám Endarkened đang tự ném mình vào nó; Julian nhìn cảnh giác, thốt nhiên đánh rơi điện thoại trong tay mình khi nhìn thấy Emma. Cô nhìn lại cậu, và phía sau cậu, nơi toàn bộ bức tường phía đông đang sáng lên. Giữa nó là một Cổng dịch chuyển, một lỗ hình chữ nhật-qua đó Emma có thể thấy những tia chớp sáng bạc, những đám mây hỗn loạn và gió đang vùn vù.

Cô loạng choạng chạy về phía Julian, và cậu bắt được vai cô. Những ngón tay cậu nắm thật chặt, như thể cậu không tin rằng cô đã ở đó "Emma," cậu

thở, và rồi giọng cậu vang cao. "Emma, Mark đâu rồi? cha tớ đâu? "

Cô lắc đầu. "Họ không thể- Tớ không thể..." Cô nuốt khan "Đó là Sebastian Morgenstern," cô nói, và nhìn mặt khi cánh cửa rùng mình dưới một đợt tấn công khác. "Chúng ta phải quay trở lại cứu họ-" cô nói, quay lại, nhưng tay Julian đã nắm chặt quanh cổ tay cô.

"Cổng dịch chuyển!" Cậu hét lên át những âm thanh của gió và tiếng đập vào cánh cửa lớn. "Cổng đi vào Idris! Các Clave đã mở nó! Emma-nó chỉ mở một vài giây nữa thôi! "

"Nhưng Mark!", Cô thốt lên, mặc dù cô không có ý tưởng về những gì họ có thể làm, làm thế nào họ có thể chiến đấu với đám Endarkened đông đặc trong hành lang, làm thế nào họ có thể đánh bại Sebastian Morgenstern, người đã mạnh mẽ hơn bất kỳ Thợ săn Bóng Tối bình thường. "Chúng ta phải..."

"Emma!" Julian thét lên. Cánh cửa lớn bật mở và đám Endarkened tràn vào phòng. Cô nghe thấy tiếng người phụ nữ tóc nâu thét lên sau cô, điều gì đó về cách Nephilim sẽ bị đốt cháy, tất cả họ sẽ bị thiêu đốt trong ngọn lửa của Edom, họ sẽ bị thiêu cháy, chết và tiêu diệt hoàn toàn.

Julian lao về phía Cổng dịch chuyển, kéo Emma bằng một tay. Với một cái nhìn sợ hãi về phía sau, cô để cho cậu kéo cô theo. Cô cúi xuống khi một mũi tên bắn về phía họ, đập vỡ một cửa sổ bên phải cô. Julian túm giữ cô một cách điên cuồng, vòng tay quanh cô; cô cảm thấy những ngón tay của cậu in dấu vào lưng áo cô khi họ ngã về phía trước rơi vào Cổng dịch chuyển, và bị nuốt chửng trong cơn lốc xoáy.

- - - oOo- - - -

=====

Phần 1-Chương 1

PHẦN 1-BRING FORTH A FIRE - CHÂM LỬA

Vì vậy, ta sẽ mang lửa ra từ giữa người, nó sẽ thiêu đốt người, và ta sẽ khiến người thành tro bụi trên mặt đất trước mặt tất cả chúng sinh nhìn người. Tất cả chúng sinh mà biết người trong nhân loại sẽ sững sờ về người: người sẽ là một kẻ khủng bố, và không bao giờ, người sẽ được ở đó nữa.

Kinh Thánh Cựu Ước-Ezekiel 28: 14

1-THE PORTION OF THEIR CUP-SỐ MỆNH CHIẾC CỐC CỦA HỌ

"Hãy tưởng tượng hình ảnh một cái gì đó bình yên. Các bãi biển ở Los Angeles cát trắng, nước trong xanh, cậu đang đi dạo dọc theo dòng thủy triều. . . "

Jace mở hí hí một mắt. "Điều này nghe có vẻ rất lãng mạn á."

Chàng trai ngồi đối diện với anh thở dài, chạm bàn tay vào mái tóc đen xù xì của mình. Mặc dù đó là một ngày lạnh lẽo của tháng mười hai, Người Sói cũng không cảm nhận thời tiết như sâu sắc như con người. Jordan đã cởi áo khoác của mình ra và cuộn tay áo sơ mi lại. Họ ngồi đối diện nhau trên một đám cỏ nâu trong Công viên Trung tâm, cả hai ngồi xếp bằng, hai tay đặt lên đầu gối, lòng bàn tay ngửa.

Gần bên họ, một dãy đá lộ ra trên mặt đất. Nó được chia thành những phiến đá lớn và nhỏ. Trên một trong những phiến đá lớn là Alec và Isabelle Lightwood đang ngồi. Jace nhìn lên, Isabelle lọt vào mắt anh và trao cho anh một cái nhìn khích lệ. Alec, lưu ý cử chỉ của cô, vỗ vai cô. Jace thể nhìn thấy anh đang lên lớp cho Izzy, có lẽ là không nên phá vỡ sự tập trung của Jace. Anh mỉm cười với chính mình, họ thực sự không cần phải có mặt ở đây, nhưng họ đã đến, để "hỗ trợ tinh thần" Mặc dù, Jace nghi ngờ thực tế là Alec ghét phải ở Học viện những ngày lễ cỡ này, Isabelle ghét ở với anh trai mình, và cả hai muốn trốn cả cha mẹ lẫn Học viện.

Jordan búng ngón tay dưới mũi của Jace. "Cậu có chú ý chút nào không đấy?"

Jace cau mày. "Có chứ, cho đến khi chúng ta lạc đề vào tiết mục quảng cáo tệ hại của cậu".

"Ờ, thế thì cái gì có thể làm cậu cảm thấy bình tĩnh và thanh thản?"

Jace rút tay ra khỏi đầu gối - ngồi kiểng già làm anh đau cổ tay - và dựa lưng vào cánh tay của mình. Gió lạnh rung vài chiếc lá khô vẫn bám vào cành cây. Nổi bật trên nền trời mùa đông nhạt nắng, những chiếc lá tạo thành một không gian tinh tế, như bút và mực in trên bản phác thảo.

"Giết quỷ," Anh nói. "Quét sạch chúng là một việc rất thư giãn. Những con lợn xộn gây phiền nhiễu nhiều hơn, bởi vì cậu phải làm sạch sau đó... "

"Oài" Jordan nâng tay của mình lên. Dưới tay áo của chiếc sơ mi, có thể nhìn thấy những hình xăm quăn trên cánh tay cậu. Shaantih, shaantih, shaantih. Jace biết nó là một câu chú cầu bình an có nghĩa là "bình an thông qua sự hiểu biết" và rằng bạn phải nói từ đó ba lần mỗi khi bạn thốt ra những câu thần chú, để làm dịu tâm trí của bạn. Nhưng những ngày này, không có gì có thể làm anh bình tĩnh nổi. Lửa cháy trong huyết quản của anh làm ý nghĩ trong đầu anh xoay chuyển, hết cái này đến cái khác, bùng nổ như pháo hoa. Những giấc mơ sống động và bão hòa với màu sắc như những bức tranh sơn dầu. Anh đã cố gắng luyện tập để loại nó ra khỏi mình, từng giờ từng giờ miệt mài trong phòng tập. Máu, vết bầm tím và rất nhiều mồ hôi đã đổ; thậm chí những ngón tay bị gãy. Nhưng anh đã không thể cố gắng nhiều trước một Alec kích động với những yêu cầu của việc trị thương. Và, trong một dịp đáng nhớ, đã vô tình đốt cháy một trong những thanh xà ngang.

Simon là người đã nêu ý kiến người bạn cùng phòng của mình ngồi thiền mỗi ngày. Người ta nói rằng việc học thói quen trấn an cơn giận dữ không kiểm soát được là một phần của sự trưởng thành của một Người Sói. Từ định nghĩa đó nó đã được Clary thuyết phục cho thấy Jace "cũng có thể thử nó,". Và đó là lý do họ ở đây, cho lần thực hành thứ hai của họ. Lần thực hành đầu tiên đã kết thúc với việc Jace làm cháy một mảng trên sàn gỗ cứng

của nhà Simon và Jordan. Do đó Jordan đã đề nghị họ ra ngoài cho lần thử nghiệm thứ hai để ngăn chặn thiệt hại tài sản hơn nữa.

"Không giết chóc," Jordan nói. "Bọn tớ đang cố gắng để làm cho cậu cảm thấy yên bình. Máu, giết chóc, chiến tranh, đó là tất cả những điều không bình thường. Không có bất cứ điều gì khác mà cậu thích à? "

"Vũ khí" Jace nói. "Tôi thích vũ khí."

"Tớ bắt đầu nghĩ rằng chúng ta có một vấn đề khó giải quyết của nhận thức cá nhân ở đây."

Jace cúi về phía trước, lòng bàn tay đặt bằng phẳng trên cỏ. "Tôi là một chiến binh", Anh nói. "Tôi lớn lên như một chiến binh. Tôi không có đồ chơi, tôi chỉ có vũ khí. Tôi đã ngủ với một thanh kiếm gỗ cho đến khi tôi lên năm. Cuốn sách đầu tiên của tôi là Nghiên cứu ma quỷ thời trung cổ với các trang được chiếu sáng. Những bài hát đầu tiên tôi học được là thánh kinh để xua đuổi ma quỷ. Tôi biết những gì mang đến cho tôi sự bình an, và nó không phải là những bãi biển cát hoặc chim hót líu lo trong rừng mưa. Tôi muốn có một vũ khí trong tay và một chiến lược để giành chiến thắng. "

Jordan nhìn anh một cách phê phán. "VẬY, cậu đang nói rằng những gì mang đến cho cậu sự bình an là chiến tranh?"

Jace đưa tay của mình lên và đứng dậy, phúi cỏ khỏi quần jean của mình. "Cậu hiểu tôi rồi đấy." Anh nghe tiếng cỏ khô gãy vụn và quay lại, kịp xem Clary lượn qua khoảng trống giữa hai hàng cây băng qua khoảng rừng thưa, Simon cách cô chỉ một vài bước. Clary đặt tay mình trong túi sau và cô đang cười.

Jace nhìn họ một lúc, có điều gì đó khi nhìn vào những người không biết họ đang bị theo dõi. Anh nhớ lại lần thứ hai anh từng nhìn thấy Clary, ngang qua căn phòng chính của Java Jones. Cô đã cười và nói chuyện với Simon giống cách cô làm bây giờ. Anh nhớ lại cảm giác lạ lẫm khi ngược xoắn lại vì ghen tị, ép hơi thở của anh nghẹn lại, cảm giác hài lòng khi cô rời Simon, đến và nói chuyện với anh.

Những điều đó đã thay đổi. Anh đã thoát khỏi sự ganh tị với Simon, để tôn trọng một cách cách miễn cưỡng cho sự kiên trì và lòng dũng cảm của anh ta, để thực sự xem xét anh ta như một người bạn, mặc dù anh nghi ngờ anh ta sẽ chẳng bao giờ nói ra điều đó. Jace nhìn Clary khi cô thối cho anh một nụ hôn, mái tóc đỏ cột đuôi ngựa của cô tung tẩy. Cô nhỏ bé và tinh tế, giống như búp bê, trước đây anh đã nghĩ vậy. Trước khi anh biết cô có thể mạnh mẽ như thế nào.

Cô đi về phía Jace và Jordan, để Simon leo lên mặt đất đá đến nơi Alec và Isabelle đang ngồi; Anh chàng ngồi sụp xuống bên cạnh Isabelle, người ngay lập tức cúi xuống để nói điều gì đó với anh ta, bức màn tóc đen che kín khuôn mặt của cô.

Clary dừng lại trước Jace, đu trên gót chân của mình với một nụ cười.
"Hôm nay tiến triển thế nào?"

"Jordan muốn anh phải suy nghĩ về các bãi biển," Jace nói ủ rũ.

"Anh ấy cứng đầu lắm," Clary nói với Jordan. "Điều đó có nghĩa là anh ấy đánh giá cao việc anh làm"

"Anh không có, thực đấy" Jace nói.

Jordan khịt mũi. "Nếu không có tôi cậu sẽ nhảy xuống đại lộ Madison, xì khói ra khỏi lỗ mũi cậu đấy" Anh đứng dậy, nhún trên chiếc áo khoác màu xanh lá cây của mình. "bạn trai của em mất trí rồi" Anh nói với Clary.

"yeah, nhưng anh ấy nóng lắm," Clary nói. "Vì vậy, chắc có tí điên"

Jordan thể hiện một khuôn mặt tốt bụng. "Vậy anh đi trước" anh nói. "Anh xuống phố để gặp Maia" Anh đưa tay chào tạm biệt rồi bước đi, lẩn vào những hàng cây và biến mất một cách lặng lẽ như sói. Jace nhìn theo anh. Không giống như những vị cứu tinh tí nào, anh nghĩ. Sáu tháng trước, anh sẽ không tin bất cứ ai nói với anh rằng anh sẽ học bài học về kiểm soát hành vi từ một người sói.

Jordan, Simon và Jace đã tạo thành một cái gì đó tựa như tình bạn trong những tháng vừa qua. Jace sử dụng căn hộ của họ như là một nơi trú ẩn, tránh xa những áp lực hàng ngày của Học Viện, tránh xa những lời nhắc rằng Clave vẫn chưa chuẩn bị cho chiến tranh với Sebastian.

Erchomai. Cái tên lướt qua trong tâm trí của Jace như một chiếc lông vũ chạm vào người khiến anh rùng mình. Anh đã nhìn thấy cánh của một thiên thần, bị xé ra từ cơ thể của nó, nằm trên vũng máu màu vàng.

Ta đang đến.

"Chuyện gì thế anh?" Clary nói; Jace đột nhiên nhìn xa xăm. Kể từ khi lửa thiên đàng thâm nhập vào cơ thể anh, anh có xu hướng để đầu óc mình trôi dạt xa xăm. Cô cảm giác rằng đó là một tác dụng phụ của việc kiềm chế cảm xúc của anh. Cô cảm thấy một chút đau nhói-Jace, ngay khi cô gặp anh, anh đã luôn kiểm soát mình như vậy. Chỉ thỉnh thoảng mới có một chút hé lộ ra ngoài qua những vết nứt của vỏ bọc, giống như ánh sáng xuyên qua các khe hở của một bức tường.

Mất một thời gian dài để cô phá vỡ lớp vỏ bọc đấy. Bây giờ mặc dù, ngọn lửa trong huyết quản của anh đã buộc anh phải thu mình vào vỏ bọc, dẫn những cảm xúc của mình xuống cho an toàn hơn. Nhưng khi ngọn lửa được kiểm soát, anh sẽ có thể chui ra khỏi lớp áo giáp đó một lần nữa không?

Anh chớp mắt, giọng nói của cô kéo anh quay trở lại thực tại. Mặt trời mùa đông tít trên cao và trời khá lạnh; nó làm sắc những đường nét của khuôn mặt anh và làm bóng râm dưới đôi mắt anh bình yên trở lại. Anh nắm lấy tay cô, hít một hơi thật sâu. "Em nói đúng," Anh nói một cách hoàn toàn nghiêm túc với cô "Nó có hiệu quả- những bài học với Jordan-Nó đang giúp anh, và anh đánh giá cao điều đó. "

"Em biết." Clary nắm cổ tay anh. Da anh ấm áp dưới tay cô; anh dường như nóng hơn bình thường một vài độ từ khi tiếp xúc với Glorious. Trái tim anh vẫn đập nhịp điệu đều đặn quen thuộc của nó, nhưng máu bị đẩy qua tĩnh

mạch của anh dường như đập nhẹ dưới tay cô với năng lượng của một ngọn lửa bùng cháy.

Cô nhón chân hôn lên má anh, nhưng anh quay lại, và môi họ chạm vào nhau. Kể từ lúc ngọn lửa bùng cháy trong huyết quản Jace, họ không muốn làm gì khác hơn là hôn nhau, và họ thực hiện một cách cẩn thận. Một cách thận trọng, miệng anh trượt nhẹ nhàng vào môi cô, bàn tay ôm chặt vai cô. Trong một khoảnh khắc cơ thể họ dính sát vào nhau, và cô cảm thấy nhịp đập xung huyết của anh. Anh di chuyển để kéo cô lại gần hơn, và một tiếng động, một tia lửa mạnh truyền qua họ, như tiếng rít của việc tĩnh điện.

Jace dừng nụ hôn và bước lùi lại với một hơi thở ra; trước khi Clary có thể nói bất cứ điều gì, một tràng tiếng vỗ tay trêu chọc phát ra từ ngọn đồi gần đó. Simon, Isabelle, và Alec vỗ tay với họ. Jace cúi đầu trong khi Clary lùi lại một chút ngượng ngùng, ngoắc ngón cái vào đai quần jeans của mình.

Jace thở dài. "Chúng ta sẽ phải nhập bọn với đám bạn phiền nhiễu kia hả?"

"Thật không may, đó là loại bạn bè duy nhất mà chúng ta có." Clary dụi vai cô vào vòng tay anh, và họ leo lên những tảng đá. Simon và Isabelle đứng cạnh nhau đang thì thầm một cách yên ả. Alec ngồi tách ra một chút, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của mình với một biểu hiện tập trung cao độ.

Jace ngồi xuống bên cạnh parabatai của mình. "Tớ nghe người ta nói rằng nếu cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại đủ lâu, nó sẽ tự reo đấy!"

"Anh ấy đã nhắn tin cho Magnus," Isabelle nói, liếc nhìn với vẻ không hài lòng.

"Anh không có!" Alec ngay lập tức nói.

"Uhm, cậu có nhắn đấy," Jace nói, vươn người nhìn qua vai của Alec. "Và cả gọi. Tớ có thể nhìn thấy những cuộc gọi đi"

"Đó là sinh nhật của anh ấy," Alec nói, đóng điện thoại. Anh nhìn có vẻ ốm hơn trong những ngày gần đây, gần như gầy gò trong chiếc áo thun cũ kỹ

màu xanh có lỗ ở khuỷu tay, môi anh đầy vết răng cắn và nứt nẻ. Trái tim của Clary đồng cảm với anh. Alec đã trải qua tuần đầu tiên sau khi Magnus nói lời chia tay trong sự bàng hoàng của nỗi buồn và sự hoài nghi. Không ai trong số họ tin được điều đó. Cô luôn nghĩ Magnus yêu Alec, thực sự yêu anh; rõ ràng Alec cũng đã nghĩ như vậy. "Tớ không muốn anh ấy nghĩ rằng tớ không... nghĩ rằng tớ đã quên."

"Cậu đang ốm o tiều tụy đi đấy," Jace nói.

Alec nhún vai. "Hãy xem giọng điệu ai đang nói kìa "Ô, tôi yêu cô ấy. Ô, cô ấy là em gái tôi. Ô tại sao, tại sao, tại sao.... "

Jace ném một nắm lá vàng vào Alec, làm cho anh ta lắp bắp.

Isabelle cười. "Anh biết là Anh ấy đúng mà, Jace."

"Hãy đưa điện thoại cho tớ," Jace nói, bỏ qua Isabelle. "Thôi nào, Alexander."

"Đó không phải là việc của cậu," Alec nói, dấu điện thoại đi. "Quên việc này đi, được không?"

"Cậu không ăn, cậu không ngủ, cậu nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cả ngày, và tớ phải quên nó đi?" Jace nói. Có một sự kích động đáng ngạc nhiên trong giọng nói của anh; Clary biết Jace buồn bã như thế nào khi Alec không vui, nhưng cô không chắc Alec biết điều đó. Trong những trường hợp bình thường Jace sẽ giết chết, hoặc ít nhất là đe dọa những ai làm tổn thương Alec; Lần này thì khác. Jace thích hơn thua, nhưng bạn không thể giành chiến thắng trên một trái tim tan vỡ, thậm chí dù tim của người khác đi nữa. Mà đây lại là người mà Jace yêu thương.

Jace cúi xuống và giăng điện thoại ra khỏi tay parabatai của mình. Alec phản đối và cố giành lại, nhưng Jace giữ anh ra xa bằng một tay, thành thạo di chuyển qua các tin nhắn trên điện thoại bằng tay còn lại. "Magnus, hãy gọi lại cho em. Em cần phải biết anh có ổn không- "Anh lắc đầu. "Được rồi, không. Chỉ cần không." Với một động thái quyết định anh bẻ chiếc thoại

làm đôi. Màn hình chuyển sang trống trơn khi Jace thả rơi các mảnh vỡ xuống đất. "Đây"

Alec nhìn xuống những mảnh vỡ của chiếc điện thoại, không tin được "CẬU BÈ GẤY ĐIỆN THOẠI CỦA TỚ!"

Jace nhún vai. "đàn ông sẽ không để anh chàng của mình tiếp tục gọi cho anh chàng khác. Được rồi, câu này không hợp lắm... Bạn bè sẽ không để bạn mình tiếp tục gọi người yêu cũ và gác máy lên. Nghiêm túc đấy. Cậu phải dừng lại. "

Alec nhìn giận dữ. "Vì vậy, cậu đã phá vỡ điện thoại mới của tớ? Cảm-ơn-rất-nhiều. "

Jace mỉm cười bình thản và nằm lại trên tảng đá "Không có gì."

"Hãy nhìn vào mặt tích cực," Isabelle nói. "là anh sẽ không phải nhận được tin nhắn từ mẹ nữa. Hôm nay mẹ nhắn tin cho em sáu lần rồi đấy. Em đã phải tắt điện thoại đi." Cô vỗ nhẹ vào túi của mình với một cái nhìn đầy ý nghĩa.

"Cô ấy muốn gì?" Simon hỏi.

"Các cuộc họp hành liên miên" Isabelle nói. "Điều tra, cung khai. Các Clave tiếp tục muốn nghe những gì đã xảy ra khi chúng ta chiến đấu với Sebastian ở Burren. Tất cả chúng ta phải lái nhái đến lần thứ năm mươi rồi ấy. Làm thế nào Jace hấp thụ lửa Thiên đàng từ Glorious. Rồi mô tả về các Thợ Săn Hắc Ám, rồi về Cốc Địa Ngục, về vũ khí mà bọn họ sử dụng, về các chữ rune trên người chúng. Rồi chúng ta đã mặc gì, Sebastian mặc gì, những người khác mặc gì. . . như kiểu trả lời sex phone nhàm chán ấy. "

Simon tạo ra một âm thanh ghen thờ.

"Rằng chúng ta nghĩ Sebastian muốn gì," Alec nói thêm. "Rằng khi nào hẳn ta trở lại. Và những gì hẳn ta sẽ làm khi ấy "

Clary tựa khuỷu tay lên đầu gối của cô "Thật tốt khi biết Clave có bàn bạc và lên kế hoạch kỹ lưỡng."

"Họ không muốn tin điều đó," Jace nói, nhìn chăm chăm vào bầu trời. "Đó mới là vấn đề. Dù bao nhiêu lần chúng ta nói với họ những gì chúng ta đã thấy ở Burren. Dù bao nhiêu lần chúng ta nói với họ bọn Endarkened nguy hiểm đến thế nào. Họ không muốn tin rằng Nephilim thực sự có thể bị biến đổi. Rằng Thợ săn Bóng Tối có thể giết Thợ săn Bóng Tối. "

Clary đã ở đó khi Sebastian đã tạo ra tên Ác Quỷ Bóng Đêm đầu tiên. Cô đã nhìn thấy sự tăm tối trong mắt họ, sự điên cuồng mà họ đã chiến đấu. Họ làm cô khiếp sợ. "Họ không còn là Thợ săn Bóng Tối nữa," cô nói thêm bằng một giọng thấp. "Họ không phải là người."

"Thật khó để tin điều đó nếu không trực tiếp nhìn thấy nó," Alec nói. "Và có rất nhiều người trong số họ không tin vào Sebastian như thế. Một sự tác động nhỏ sẽ bị phân tán-họ không muốn tin rằng hãn thực sự là một mối đe dọa. Hoặ nếu hãn là một mối đe dọa, họ thà tin rằng hãn muốn đe dọa đến chúng ta, đến New York, hơn là những Thợ săn Bóng Tối nói chung "

"Họ không sai khi cho rằng nếu Sebastian quan tâm đến bất cứ điều gì, đó đều là về Clary," Jace nói, và Clary cảm thấy một cơn rùng mình lạnh xương sống của cô, một hỗn hợp của sự ghê tởm và lo âu. "Hãn thực sự không có cảm xúc. Không như chúng ta. Nhưng nếu hãn có, tất cả chỉ là về cô ấy. Và hãn cũng có cảm xúc với Jocelyn. Hãn ghét mẹ của mình. "Anh dừng lại, suy nghĩ "Nhưng tôi không nghĩ hãn sẽ có khả năng tấn công trực tiếp ở đây. Quá. . . lộ liễu. "

"Tôi hy vọng cậu đã nói với các clave điều này," Simon nói.

"Ờ... khoảng một ngàn lần," Jace nói. "Tôi không nghĩ rằng họ quan tâm đặc biệt đến những hiểu biết sâu sắc của tôi."

Clary nhìn xuống tay mình. Cô đã cung cấp lời khai cho Clave, giống như những người khác; cô cũng đã trả lời cho tất cả những câu hỏi của họ. Nhưng vẫn còn những điều về Sebastian cô đã không nói với họ, cũng đã không nói với bất cứ ai. Những điều hãn nói hãn mong muốn từ cô.

Cô đã không nằm mơ nhiều kể từ khi họ trở về từ Burren với tinh mạch của Jace đầy lửa, nhưng khi cô có những cơn ác mộng, chúng đều về anh trai mình.

"Nó giống như cố gắng để chống lại một bóng ma," Jace nói. "Họ không thể theo dõi Sebastian, họ không thể tìm thấy hắn, họ không thể tìm thấy những Thợ săn Bóng Tối bị hắn biến đổi".

"Họ đang làm những gì có thể," Alec nói. "Họ đang củng cố Kết Giới xung quanh Idris và Alicante. Tóm lại là tất cả các khu vực. Họ đã gửi hàng chục chuyên gia tới đảo Wrangel. "

Đảo Wrangel là trung tâm phòng thủ của cả thế giới, nơi các phép thuật bảo vệ địa cầu nói chung và Idris nói riêng, khỏi quỷ và sự xâm lược của quỷ. Các mạng phòng thủ đã bộc lộ những điểm không hoàn hảo, và ma quỷ đôi khi vẫn vượt qua được. Tuy nhiên, Clary không thể tưởng tượng tình hình sẽ tệ đến mức nào nếu như hệ thống phòng thủ không tồn tại.

"Em nghe mẹ nói rằng các chiến binh Thế Giới Ngầm của Spiral Labyrinth đang tìm cách để đảo ngược những ảnh hưởng của Cốc Địa Ngục," Isabelle nói. "Tất nhiên nó sẽ dễ dàng hơn nếu có thể nghiên cứu trực tiếp trên đối tượng"

Giọng cô nhỏ dần; Clary biết lý do tại sao. Những thi thể của Thợ Săn Bóng tối biến đổi bị chết ở Burren đã được đưa trở lại thành phố Xương cho các Tu Huynh để kiểm tra. Đáng tiếc là các Tu Huynh không bao giờ nhận được cơ hội nghiên cứu. Chỉ qua một đêm, các thi thể đã bị mục nát tương đương với xác chết mười năm tuổi. Chẳng còn gì để làm, ngoại trừ việc đốt những hài cốt còn lại.

Isabelle lên tiếng một lần nữa: "Và các Nữ Tu Sĩ đang tung ra vũ khí. Chúng ta đang nhận thêm hàng ngàn lưỡi dao thiên thần, kiếm, dao ngắn, tất cả mọi thứ. . . tôi luyện trong lửa thiên đàng" Cô nhìn Jace. Trong những ngày tiếp sau trận chiến ở Burren, khi ngọn lửa Thiên đàng cuộn trào qua tinh mạch của Jace đủ để đôi khi làm anh hét lên đau đớn, các Tu Huynh

Câm đã tra hỏi nhiều lần, đã thử nghiệm anh với nước đá và lửa, với kim loại được ban phước và sắt lạnh, cố gắng để xem có cách nào để rút những ngọn lửa ra khỏi anh, để ngăn chặn nó.

Họ đã không tìm được cách gì. Ngọn lửa của Glorious, chỉ duy nhất một lần bị hút vào lưỡi kiếm đó, dường như không vội vàng để chuyển sang sống nơi khác, nó sử dụng cơ thể Jace như thể một loại vật chứa. Tu Huynh Zachariah nói với Clary rằng trong những ngày đầu của các Thọ Sản Bóng Tối, các Nephilim đã tìm cách nắm bắt lửa thiên đàng vào trong một vũ khí, một cái gì đó mà có thể vận dụng để chống lại ma quỷ. Họ chưa bao giờ nắm bắt được, và cuối cùng lưỡi dao thiên thần trở thành vũ khí họ lựa chọn. Cuối cùng, một lần nữa, các Tu Huynh Câm đã từ bỏ. Ngọn lửa của Glorious cuộn tròn trong tĩnh mạch của Jace giống như một con rắn, và điều tốt nhất họ hy vọng là anh có thể kiểm soát nó để nó không tiêu diệt anh.

Có một tiếng bíp lớn của tin nhắn; Isabelle búng vào điện thoại của mình một lần nữa. "Mẹ nói có thể trở lại Viện bây giờ," cô nói. "Có một số cuộc họp. Chúng ta phải có mặt ở đó" Cô đứng dậy, phủi bụi quần áo trang phục của cô. "Tớ muốn mời cậu ở lại," cô nói với Simon, "nhưng cậu biết đấy, Học viện cấm tất cả các thể loại undead, kiểu như thế..."

"Tớ nhớ mà" Simon nói, rồi đứng dậy. Clary lồm cồm bò dậy đưa một tay cho Jace. Anh nắm lấy nó và đứng lên.

"Simon và em định đi mua sắm Giáng sinh," cô nói. "Và không cho ai đến thăm, bởi vì tụi em có những món quà cho mọi người"

Alec nhìn có vẻ bị doạ kinh khủng "Trời ơi. Điều đó có nghĩa là anh sẽ được mấy em tặng quà á? "

Clary gật đầu. "VẬY Thọ sản Bóng Tối không.. ờ... tổ chức Giáng sinh à? "Cô đột nhiên nhớ lại tai nạn trong buổi tối lễ Tạ ơn tại nhà chú Luke khi Jace được yêu cầu xé thịt gà tây, anh đã xử lý con vật với một thanh kiếm cho đến khi chẳng còn chút gì ngoài những mảnh vụn. Sao lại không chứ nhỉ?

"Bọn tớ thường trao đổi quà tặng, để chào mừng giao mùa," Isabelle nói.

"Chúng tớ có một lễ kỷ niệm mùa đông của Thiên Thần. Nó chính là ngày Vũ Khí Bóng đêm được trao cho Thợ Săn Bóng Tối Jonathan. Mình nghĩ các Thợ Săn Bóng Tối đã làm quá khi bỏ qua tất các lễ kỷ niệm của người thường, mặc dù, rất nhiều Học Viện khác vẫn có tiệc Giáng Sinh. Học Viện London là một trong những học viện nổi tiếng" Cô nhún vai. "Mình chỉ không nghĩ rằng ... ờ... chúng ta sẽ làm điều đó. . . năm nay. "

"Oh" Clary cảm thấy tồi tệ. Tất nhiên là bọn họ không muốn ăn mừng Giáng sinh sau mất mát của Max. "Ờ, ít nhất hãy để chúng tớ chuẩn bị quà cho mọi người. Không cần phải có tiệc hay đại loại điều gì như thế. "

"Chính xác" Simon vung tay "Tớ phải mua quà Hanukkah. Cái này Luật Do Thái có quy định. Thiên Chúa của người Do Thái là một Thiên Chúa nóng tính. Và món quà rất là cần thiết"

Clary mỉm cười với cậu. Càng ngày cậu càng dễ dàng để nói từ "Thiên Chúa".

Jace thờ dãi, và hôn Clary-một nụ hôn phớt vào thái dương của cô để tạm biệt, nhưng vẫn làm cô rùng mình. Không thể chạm vào Jace và hôn anh một cách thông thường đúng là bắt đầu làm cô không chịu nổi. Cô đã hứa với anh là điều đó không thành vấn đề, rằng cô yêu anh ngay cả khi họ không bao giờ có thể chạm vào nhau một lần nữa, nhưng dù thế nào đi nữa, cô ghét nó, ghét sự mất mát cái cảm giác hoà hợp thể chất với nhau. "Gặp lại em sau," Jace nói. "Anh sẽ quay trở lại với Alec và Izzy-"

"Không, anh không cần đâu," Isabelle nói một cách không mong đợi "Anh đã làm vỡ điện thoại của Alec. Tuyệt đấy, tất cả mọi người đã muốn làm điều đó mấy tuần qua "

"ISABELLE," Alec nói.

"Nhưng thực tế là, anh là parabatai của anh ấy, và anh là người duy nhất không lép vế trước Magnus. Anh hãy đi nói chuyện với anh ta đi "

"Và nói với anh ta những gì bây giờ?" Jace nói. "Em không thể nói chuyện với một người rằng đừng chia tay với em ... ơ... hoặc anh có thể... " Jace vội vàng nói thêm khi thấy vẻ mặt của Alec. "Ai biết được? Anh sẽ thử một lần xem sao. "

"Cảm ơn." Alec vỗ Jace trên vai. "Tớ nghe nói cậu rất có tài quyến rũ khi cậu muốn"

"Ờ, tớ cũng nghe giống vậy" Jace nói, bước đi chậm rãi. Anh thậm chí còn rất có duyên khi làm điều đó, Clary nghĩ phiền muộn. Và gọi cảm. Hoàn toàn gọi cảm. Cô miễn cưỡng vẫy tay.

"Gập lại sau," cô gọi. Nếu đến lúc đó em không chết vì thất vọng.

Gia đình Frays chưa bao giờ là một gia đình con chiên ngoan đạo, nhưng Clary yêu Đại lộ số 5 thời điểm Giáng Sinh. Không khí có mùi như hạt dẻ rang ngọt ngào, và những khung cửa sổ trưng bày lấp lánh bạc và xanh dương, xanh lá cây và đỏ. Năm nay có những lồng đèn bông tuyết bằng pha lê tròn gắn trên mỗi cột đèn, chiếu ánh nắng mặt trời mùa đông như dát vàng. Không thể không đề cập đến các cây giáng sinh khổng lồ tại Trung tâm Rockefeller. Chúng in bóng râm lên người khi cô và Simon treo mình trên cống ở phía bên của sân trượt băng, xem du khách té lên té xuống xuống khi họ cố gắng di chuyển trên sân băng.

Clary ủ một ly sô cô la nóng trong tay, hơi ấm lan truyền qua cơ thể của mình. Cô cảm thấy điều này gần như bình thường, đến Đại lộ số 5 để xem các cửa hiệu trang hoàng và cây thông Noel, đã là một thông lệ mỗi mùa đông của cô và Simon từ lâu lắm rồi.

"Có cảm giác như ngày xưa, phải không?" cậu nói, vang vọng những suy nghĩ của cô khi cậu tựa cằm vào cánh tay gập lại của mình.

Cô đưa mắt nhìn sang cậu. Cậu mặc một áo khoác ngoài màu đen và quàng một chiếc khăn làm da cậu thêm xanh xao. Mắt cậu tối sẫm, chỉ ra rằng gần đây cậu đã không được uống máu. Cậu trông như một ma cà rồng ốm đói và mệt mỏi.

Uhm, cô nghĩ. Gần như ngày xưa. "À, có thêm nhiều người để mua quà tặng", cô nói. "Thêm vào đó, luôn đau đầu với câu hỏi mua-quà-Giáng-sinh-gì-cho-người-lần-đầu-tiên-hẹn-hò"

"Có gì để tặng cho Thọ Săn Bóng Tối, người có mọi thứ chứ? !" Simon nói với một nụ cười.

"Jace chủ yếu thích vũ khí," Clary nói. "Anh ấy thích sách, nhưng họ có một thư viện khổng lồ tại Học Viện rồi. Anh ấy thích nhạc cổ điển. . . ." "Cô rạn vỡ. Simon là một nhạc sĩ; mặc dù ban nhạc của cậu thật khủng khiếp, và luôn thay đổi tên xoành xoạch. Hiện giờ nó mang tên Lethal Souffle-Cậu đã được đào tạo. "Cậu sẽ tặng gì cho một người thích chơi Piano?"

"Một cây đàn piano."

"Simon!".

"Một máy đếm nhịp khổng lồ có thể sử dụng như là một vũ khí?"

Clary thở dài, bực tức.

"Khuôn nhạc! Khuôn nhạc của Rachmaninoff là thứ khó nhằn đấy, nhưng anh ấy thích thử thách. "

"Hay đấy. Tớ sẽ xem nếu có một cửa hàng âm nhạc xung quanh đây" Clary uống nốt ly chocolate nóng, ném cốc vào một thùng rác gần đó và rút điện thoại của mình ra. "Còn cậu thì sao? Cậu định tặng gì cho Isabelle? "

"Tớ hoàn toàn không có ý tưởng gì cả" Simon nói. Họ đã bắt đầu hướng về phía đại lộ, nơi một dòng người đi bộ đông đúc trở mắt ra ngắm các cửa hiệu làm tắc nghẽn các đường phố.

"Oh, thôi nào. Isabelle dễ tính mà! "

"Cậu đang nói về bạn gái của tớ đấy" Lông mày Simon chau lại "Tớ nghĩ. Tớ không chắc. Bọn tớ không thảo luận về nó. Ý tớ nói về mối quan hệ giữa tớ và cô ấy"

"Cậu thực sự cần phải DTR, Simon!"

"Cái gì?"

" Define the relationship-Xác định mối quan hệ. Nó sẽ là gì, sẽ đi đến đâu. Không phải cậu là bạn trai và bạn gái, kiểu cho vui, nó phức tạp, hoặc đại khái khi nào cô ấy sẽ nói với cha mẹ của mình? Khi nào cậu được phép gặp gỡ những người khác? "

Simon tái mặt. "Cái gì? Cậu có nghiêm trọng hóa vấn đề không đấy? "

"Tớ nghiêm túc đấy. Trong khi chờ đợi đến lúc đó – chọn nước hoa!" Clary nắm lấy mặt sau của áo khoác Simon và lôi cậu vào một cửa hàng mỹ phẩm. Bên trong là một cửa hàng quy mô lớn, với những dãy chai lọ lấp lánh ở khắp mọi nơi. "Và một cái gì đó đặc biệt" cô nói, tiến tới các khu vực nước hoa "Isabelle sẽ không muốn mùi như mọi người khác. Cô ấy sẽ muốn có mùi của quả sung, hoặc cỏ hương lau, hoặc ... "

"Sung? Quả Sung cũng có mùi à?" Simon nhìn kinh hoàng; Clary cười nhạo cậu khi điện thoại của cô rung. Đó là mẹ cô.

CON ĐANG Ở ĐÂU?

Clary đảo mắt và nhăn lại. Jocelyn vẫn còn lo lắng khi cô nghĩ Clary ra ngoài với Jace. Mặc dù, như Clary đã chỉ ra, Jace có lẽ là bạn trai an toàn nhất trên thế giới kể từ khi anh bị cấm kha khá các kiểu như (1) Không được được tức giận, (2) Không tình dục, và (3) Không làm bất cứ điều gì khiến lượng Adrenaline gia tăng.

Mặt khác, anh đã từng bị điều khiển bởi Sebastian; cô và mẹ cô đã trông thấy khi anh đứng bên và để cho Sebastian đe dọa chú Luke. Clary vẫn kể hết cho mẹ về những gì cô đã nhìn thấy trong căn hộ của cô lúc ở chung trong thời gian ngắn với Jace và Sebastian, một hỗn hợp của giấc mơ và ác mộng. Cô chưa bao giờ nói với mẹ rằng Jace đã giết chết một người nào đó; có những điều Jocelyn không cần biết, những điều mà Clary không muốn đối diện với chính mình.

"Có quá nhiều thứ trong cửa hàng này tớ có thể hình dung Magnus muốn," Simon nói, nhặt một chai tinh dầu màu xanh dành cho cơ thể "Có phải phá quy tắc để mua quà cho một người đã chia tay với người bạn của bạn?"

"Tớ đoán nó phụ thuộc việc cậu thân với Magnus hay Alec hơn? "

"Alec nhớ tên của tớ," Simon nói, và cậu đặt chai trở xuống. "Và tớ cảm thấy rất tệ cho anh ấy. Tớ hiểu tại sao Magnus làm vậy, nhưng Alec thật sự suy sụp. Tớ cảm nếu một người nào đó yêu cậu, họ sẽ tha thứ cho cậu, nếu cậu thực sự hối lỗi. "

"Tớ lại nghĩ rằng nó phụ thuộc những gì cậu đã làm," Clary nói. "Tớ không có ý nói trường hợp của Alec – tớ chỉ nói chung chung. Tớ chắc rằng Isabelle sẽ tha thứ cho cậu bất cứ điều gì, "cô nói thêm vội vàng.

Simon nhìn có vẻ mơ hồ.

"Giữ yên," cô thông báo, cầm một chai gần đầu cậu "Trong ba phút tớ sẽ gửi cổ của cậu"

"Vâng, tớ sẽ đứng im", Simon nói. "Cô phải đợi một thời gian dài để di chuyển, thưa cô Fray, tớ sẽ nói điều đó với cậu."

Clary không màng việc ăn miếng trả miếng với cậu; cô vẫn đang suy nghĩ về những gì Simon nói về sự tha thứ, và nhớ đến một người, một giọng nói, khuôn mặt và đôi mắt... Sebastian ngồi đối diện cô ở Paris. Em có nghĩ rằng em có thể tha thứ cho tôi? Ý tôi là, em có nghĩ người như tôi có thể được tha thứ không?

"Có những điều cậu không bao giờ có thể tha thứ," cô nói. "Tớ không bao giờ có thể tha thứ cho Sebastian."

"Bởi vì cậu không yêu anh ấy."

"Không, nhưng anh ấy là anh trai tớ. Nếu mọi việc khác đi- "Nhưng chúng không khác. Clary từ bỏ suy nghĩ, và cúi xuống để hít hà "Cậu có mùi giống như quả sung và quả mơ."

"Cậu có thực sự nghĩ rằng Isabelle muốn có một mùi giống như một đĩa trái cây sấy khô không?"

"Có lẽ không." Clary nhặt một chai khác. "Vậy, Cậu định làm gì tiếp theo?"

"Khi nào?"

Clary ngẫm nghĩ câu hỏi về cách thức một hoa huệ khác nhau thế nào với một bông hồng, thấy Simon nhìn cô bối rối bằng đôi mắt nâu của mình. Cô nói, "À, Cậu không thể sống mãi với Jordan, phải không? Còn đại học này. . ."

"Cậu sẽ không học đại học", Simon nói.

"Không, nhưng tớ là một Thợ săn Bóng Tối. Tớ sẽ tiếp tục học sau khi mười tám tuổi, tớ sẽ được gửi đến những học viện khác, đó là trường đại học của bọn tớ"

"Tớ không thích suy nghĩ về việc cậu sẽ đi xa" Cậu đút tay vào túi áo khoác. "Tớ không thể đi học đại học," Cậu nói. "Mẹ tớ chính xác sẽ không trả tiền học phí, và tớ không thể vay các khoản vay sinh viên. Tớ đã-chết-một-cách-hợp-pháp. Và bên cạnh đó, chả bao lâu sau, mọi người ở trường sẽ nhận thấy họ già đi, còn tớ thì không. Tớ sẽ mãi mãi tuổi mười sáu, và mười sáu tuổi trông không thế nào giống như các sinh viên, tớ không biết là cậu không nhận thấy điều đó "

Clary đặt chai xuống. "Simon. . ."

"Có lẽ tớ sẽ mua món gì đó cho mẹ," cậu nói một cách cay đắng. "Kiểu như "Cảm ơn mẹ đã ném con ra khỏi nhà và giả vờ là con đã chết"?"

"Mùi hoa lan thì sao?"

Nhưng tâm trạng đùa giỡn của Simon đã biến mất. "Có lẽ nó không giống như xưa nữa," cậu nói. "Cậu thường xuyên có bút chì và giấy vẽ, nhưng cậu không vẽ nữa phải không, ngoại trừ với thanh Steele của cậu? Cậu không vẽ, và tớ thì không thờ nữa. Không còn gì nhiều như năm ngoái. "

"Có lẽ cậu nên nói chuyện với Raphael," Clary nói.

"Raphael?"

"Anh ấy biết cách ma cà rồng sống," Clary nói. "Biết cách họ làm thế nào tốt cho bản thân, làm thế nào họ kiếm tiền, làm thế nào họ có được nhà cửa.... anh ta biết những điều đó. Anh ta có thể giúp đỡ cậu "

"Anh ta có thể, nhưng anh sẽ không giúp," Simon nói với một cái cau mày. "Tớ chưa từng nghe bất cứ điều gì từ hội Dumort kể từ khi Maureen thay thế cho Camille. Tớ biết Raphael đứng thứ hai trong đàn. Tớ chắc rằng họ vẫn nghĩ tớ có ấn ký Cain; nếu không họ sẽ gửi một người nào đó theo dõi tớ ngay. Vấn đề thời gian thôi "

"Không. Họ biết là không được đụng vào cậu. Đó sẽ là cuộc chiến với Clave. Điều này Học Viện rất là rõ ràng," Clary nói. "Cậu đang được bảo vệ."

"Clary," Simon nói. "Không ai trong chúng ta đều được bảo vệ hết."

Trước khi Clary có thể trả lời, cô nghe ai đó gọi tên cô; cô bối rối nhìn và cố lách qua một đám đông người mua sắm. Qua cửa sổ, cô có thể nhìn thấy chú Luke đang chờ đợi bên ngoài trên vỉa hè. Trong chiếc áo sơ mi flannel của mình, nhìn chú lạc lõng so với phong cách các thị dân khác của New York.

Xuyên qua đám đông, Jocelyn bắt kịp và ôm choàng lấy Clary. Clary bối rối nhìn Simon qua vai của mẹ. Cậu nhún vai. Cuối cùng Jocelyn thả cô ra và bước lùi lại. "Mẹ đã rất lo lắng điều gì đó đã xảy ra với con-

"Ở Sephora á?" Clary nói.

Jocelyn nhăn trán lại. "Con chưa nghe gì à? Mẹ nghĩ Jace đã nhắn tin cho con rồi. "

Clary đột ngột cảm thấy một làn sóng lạnh buốt chảy qua tĩnh mạch của cô, như thể cô đã nuốt một cục băng. "Không ạ.... Con.... Chuyện gì đang xảy ra? "

"Cô xin lỗi, Simon," Jocelyn nói. "Nhưng Clary và cô phải trở về Học Viện ngay lập tức."

Căn hộ của Magnus không có nhiều thay đổi kể từ lần đầu tiên Jace đến. Vẫn là lối vào nhỏ cùng một bóng đèn màu vàng duy nhất. Jace sử dụng một chữ rune "mở ra" để bước vào cửa trước, cùng lúc bước lên cầu thang, và rung chuông căn hộ của Magnus. Anh nghĩ như vậy sẽ an toàn hơn việc sử dụng một chữ rune "mở cửa" khác. Biết đâu đấy, Magnus có thể đang chơi trò video khóa thân hoặc, thực tế đang làm gì đó. Ai mà biết được những Pháp Sư làm gì trong thời gian rảnh rỗi của họ?

Jace bấm chuông lần nữa, lần này ấn mạnh trên chuông cửa. Thêm hai hồi chuông dài, và cuối cùng, Magnus kéo mạnh cánh cửa, nhìn có vẻ giận dữ. Anh ta mặc một chiếc áo lụa màu đen bên ngoài một chiếc áo sơ mi trắng và quần vải tuyết. Chân của anh để trần. Mái tóc đen rối, và râu lún phún trên cằm. "Cậu làm gì ở đây?" Anh hỏi.

"Ôi, ôi" Jace nói. "Tiếp đái hay nhỉ"

"Đó là bởi vì cậu không được chào đón ở đây"

Jace nhướn mày. "Tôi nghĩ rằng chúng ta là những người bạn."

"Không. Cậu là bạn của Alec. Trước đây Alec là bạn trai của tôi, vì vậy tôi đã phải dây dưa với cậu. Nhưng bây giờ anh ta không còn là bạn trai của tôi, vì vậy tôi không cần phải lằng nhằng gì với cậu nữa. Không là cái gì, cậu phải nhận ra điều đó chứ! Cậu là người thứ mấy nhỉ? thứ tư? đến để làm phiền tôi rồi đấy. "Magnus bấm đốt những ngón tay dài của mình. "Clary. Isabelle. Simon- "

"Simon đã đến đây à?"

"Cậu có vẻ ngạc nhiên nhỉ"

"À, Tôi không nghĩ cậu ấy quan tâm mối quan hệ của anh và Alec."

"Tôi không có mối quan hệ gì với Alec nữa" Magnus nói thẳng thừng, nhưng Jace đã lách qua vai anh ta và đang ở trong phòng khách, nhìn xung

quanh một cách tò mò.

Một trong những điều Jace luôn thầm thích về căn hộ của Magnus là nó hiếm khi nhìn giống nhau 2 lần. Đôi khi nó là một căn gác lớn, hiện đại. Đôi khi nó trông giống như một nhà chứa kiểu Pháp, hoặc một hộp đêm Victoria, hoặc bên trong một con tàu vũ trụ. Ngay bây giờ, trông nó hơi lộn xộn và tối tăm, các hộp thức ăn Trung Quốc cũ rải rác trên bàn cà phê. Chủ tịch Meow nằm trên tấm thảm sờn rách, tất cả bốn chân xoãi thẳng ra trước mặt trông như một con hươu chết.

"Ở đây có mùi của trái tim tan vỡ" Jace nói.

"Đó là mùi thực phẩm Trung Quốc." Magnus ném mình xuống ghế sofa và duỗi thẳng đôi chân dài của mình. "Nào, kết thúc đi. Nói bất cứ điều gì cậu muốn đến đây để nói. "

"Tôi nghĩ rằng anh nên quay lại với Alec," Jace nói.

Magnus trợn mắt lên trần nhà. "Và tại sao vậy?"

"Bởi vì cậu ấy rất đau khổ," Jace nói. "Và cậu ấy rất hối hận. Cậu ấy ăn năn về những gì cậu ấy đã làm. Cậu ta sẽ không làm điều đó nữa. "

"Oh, cậu ta sẽ không thậm thụt sau lưng tôi với một trong những người yêu cũ của tôi để lên kế hoạch rút ngắn cuộc sống của tôi một lần nữa? Rất cao thượng đấy! "

"Magnus-"

"Bên cạnh đó, Camille đã chết. Cậu ta đúng là không thể làm điều đó một lần nữa. "

"Anh biết những gì tôi muốn nói mà" Jace nói. "Cậu ấy sẽ không nói dối anh hay đánh lừa anh hoặc che giấu những thứ từ anh hay bất cứ điều gì làm anh khó chịu" Magnus ném mình vào một chiếc ghế da có lưng dựa và nhướn lông mày. "Thì sao nào?"

Magnus vắn vẹo người "Cậu quan tâm gì nếu Alec đau khổ?"

"Tôi quan tâm gì á?" Jace lớn tiếng khiến Chủ tịch Meow ngồi bật dậy như thể nó bị sốc. "Dĩ nhiên là tôi quan tâm Alec; Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi, là parabatai của tôi. Và cậu ấy đang buồn bã. Bởi vì anh, anh đặt ra các chương ngại ở khắp mọi nơi, nhưng anh không làm bất cứ điều gì để sửa chữa điều đó, con mèo của anh trông như chết rồi ấy... "

"Nó chưa chết!"

"Tôi quan tâm đến Alec," Jace nói, ghim Magnus bằng một ánh mắt kiên định. "Tôi quan tâm đến cậu ấy nhiều hơn tôi quan tâm đến bản thân mình."

"Cậu có bao giờ nghĩ rằng " Magnus trầm ngâm, gãi gãi móng tay đánh được đánh bóng "là cái kiểu cặp kè parabatai là khá tàn nhẫn? Cậu có thể chọn parabatai của cậu, nhưng sau đó cậu không bao giờ có thể bỏ rơi họ. Ngay cả khi họ quay lưng với cậu. Nhìn Luke và Valentine xem. Mặc dù parabatai của cậu là người gần gũi cậu nhất trong một số cách, cậu không thể yêu họ. Và nếu họ chết, một phần của cậu cũng chết theo "

"Làm sao anh biết nhiều về parabatai thế?"

"Tôi biết Thợ săn Bóng Tối," Magnus nói, vỗ ghế sofa bên cạnh anh ta để Chủ tịch Meow nhảy lên trên đệm, đầu cọ cọ vào Magnus. Những ngón tay dài của vị Pháp Sư chìm vào lông của con mèo. "Tôi có một thời gian dài. Các cậu là những sinh vật kỳ lạ. Tất cả sự cao thượng, yếu đuối, nhân văn ở một bên, và tất cả những sự ích kỷ của các thiên thần ở phía khác. "Mắt anh liếc về phía Jace." Cậu là kẻ đặc biệt, Herondale, vì cậu cậu có ngọn lửa của thiên thần trong máu của cậu"

"Anh từng là bạn bè với các Thợ Săn Bóng Tối trước đây?"

"Bạn bè", Magnus nói. "Thực sự điều đó có nghĩa là gì?"

"Anh biết mà," Jace nói "nếu anh có bất kỳ người bạn nào. Có không? Anh có bạn bè không? Ý tôi là, những người đến bên anh. Hầu hết mọi người đều sợ anh, hoặc họ có vẻ nợ anh một cái gì đó hoặc anh ngủ với họ một lần, nhưng bạn bè-Tôi không thấy anh có ai cả".

"Ờ, cái này mới nha", Magnus nói. "Không ai trong số các nhóm cậu kể đã cố gắng xúc phạm tôi."

"Nhưng có hay không?"

"Nếu cậu có ý làm tôi đột nhiên cảm thấy bắt buộc phải quay lại cùng với Alec, thì không," Magnus nói. "Tôi đã từng thèm muốn pizza một cách kỳ lạ, nhưng điều đó chẳng có liên quan gì cả."

"Alec nói rằng anh hay... ," Jace nói. "... lảng tránh câu hỏi về bản thân bằng những trò đùa cợt."

Magnus nheo mắt lại. "Và tôi có phải là người duy nhất làm điều đó không?"

"Chính xác," Jace nói. "Lấy nó từ một người nào đó biết. Anh ghét nói về bản thân, và anh thà làm cho mọi người tức giận hơn là thương hại. Anh bao nhiêu tuổi, Magnus? Câu trả lời thực sự ấy. "

Magnus không nói gì.

"Tên của bố mẹ anh là gì? Tên của cha của anh là gì? "

Magnus trừng mắt nhìn anh với đôi mắt vàng-xanh. "Nếu tôi muốn nằm trên một chiếc ghế dài và phàn nàn với ai đó về cha mẹ tôi, tôi sẽ thuê một bác sĩ tâm thần."

"Ah," Jace nói. "Nhưng các dịch vụ của tôi là miễn phí đấy"

"Tôi nghe nói về cậu rồi"

Jace cười toe toét và trượt xuống cái ghế của mình. Có một chiếc gối với hình của Union Jack trên chiếc trường kỷ. Anh nắm lấy nó và đặt ra sau đầu. "Tôi không có nơi nào để đi. Tôi có thể ngồi đây cả ngày. "

"Tuyệt đấy", Magnus nói. "Tôi sẽ chớp mắt một chút." Anh giơ tay ra với một tấm chăn nhàu nát nằm trên sàn nhà, cùng lúc điện thoại của Jace reo. Magnus nhìn, tấm chăn bị tóm lưng chừng khi Jace khua khoắng trong túi của mình và bật điện thoại.

Đó là Isabelle. "Jace?"

"Yeah. Anh đang ở chỗ của Magnus. Anh nghĩ rằng tình hình có tiến triển. Chuyện gì thế? "

"Hãy quay về," Isabelle nói, và Jace ngồi thẳng dậy, chiếc gối rơi xuống sàn. Giọng nói của cô thật chặt căng thẳng. Anh có thể nghe thấy độ sắc nét trong nó, như các phím bị tắt của một cây đàn piano tệ hại. "Về Học Viện. Ngay lập tức, Jace! "

"Chuyện gì thế?", Anh hỏi. "Chuyện gì xảy ra?" Và anh thấy Magnus cũng ngồi lên, chiếc chăn rơi khỏi tay.

"Sebastian," Isabelle nói.

Jace nhắm mắt lại. Anh lại nhìn thấy máu như vàng lỏng, và lông trắng rải rác trên một sàn đá cẩm thạch. Anh nhớ lại Căn hộ, Sebastian cầm tay mình, một con dao trong tay kia, và cả thế giới dưới chân hắn. Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn anh với niềm vui độc ác. Tai anh ù đi.

"Chuyện gì vậy?" giọng Magnus cắt ngang suy nghĩ của Jace. Anh nhận ra mình đã ở trước cửa, điện thoại trong túi của mình. Anh quay lại. Magnus đứng phía sau, vẻ mặt âm đạm. "Có phải Alec không? Cậu ấy không sao chứ? "

"Anh quan tâm gì cơ chứ?" Jace nói, và Magnus nao núng. Jace không nghĩ rằng anh từng nhìn thấy Magnus nao núng trước đây. Đó là điều duy nhất giữ cho Jace khỏi đóng sầm cánh cửa trên đường ra.

Có hàng chục áo khoác dài và ngắn quen thuộc treo ở lối vào của Học Viện. Clary cảm thấy trên vai căng thẳng, tai ù chặt khi cô cởi áo len của mình và treo nó trên một trong những hàng móc trên tường.

"Và cô Maryse đã không nói về điều gì à?" Clary hỏi. Giọng nói của cô nghẹn lại bởi sự lo lắng.

Jocelyn cởi một chiếc khăn màu xám dài từ trên cổ cô, và hầu như không nhìn khi chú Luke cầm lấy khăn từ cô để treo lên một cái móc. Đôi mắt

xanh của cô liếc nhanh xung quanh phòng, đến cửa thang máy, lên trần nhà cao cong cong bên trên, đến những bức tranh mờ nhạt của người và thiên thần.

Luke lắc đầu. "Chỉ nói rằng có một cuộc tấn công vào Clave, và chúng ta cần có mặt ở đây càng nhanh càng tốt."

"chúng ta là một phần liên quan đến em" Jocelyn túm mái tóc của mình thành một nút thắt ở phía sau đầu, và cố định nó với những ngón tay của mình. "Em đã rời Học Viện bao nhiêu năm rồi. Tại sao họ lại muốn em ở đây? "

Luke siết chặt vai cô trấn an. Clary biết mẹ Jocelyn sợ gì, đó cũng là tất cả những gì họ sợ. Lý do duy nhất Clave muốn Jocelyn ở đây chắc là có tin tức của con trai cô.

"Maryse nói họ đang ở thư viện," Jocelyn nói. Clary dẫn đường. Cô có thể nghe thấy chú Luke và mẹ cô trò chuyện sau lưng mình, và những bước chân nhẹ nhàng của họ. Chú Luke đi chậm hơn so với bình thường. Chú vẫn chưa hoàn toàn hồi phục từ chấn thương đã gần như giết chết chú hồi tháng mười một.

Em biết tại sao em đang ở đây phải không? một giọng nói nhẹ nhàng thì thầm phía sau đầu cô. Cô biết thực sự là không có ai ở đó, nhưng điều đó không ăn thua. Cô không nhìn thấy anh trai mình kể từ khi cuộc chiến tại Burren, nhưng hắn luôn chiếm một phần trong tâm trí cô, như một bóng ma không mời mà đến. Bởi vì tôi. Em luôn biết rằng tôi không ra đi mãi mãi. Tôi đã nói với em điều gì sẽ xảy ra. Tôi ám thị nó cho em.

Erchomai.

Tôi đang đến.

Họ đã đến thư viện. Cánh cửa mở một nửa, những âm thanh lao xao lọt qua. Jocelyn dừng lại một chút, vẻ hơi căng thẳng.

Clary đặt tay lên nắm cửa. "Mẹ sẵn sàng chưa?" Trước đó, cô đã không thấy mẹ đang mặc gì: quần jean đen, giày boots, và một áo cao cổ màu đen. Như thế, mẹ đã vô thức mặc y phục chuẩn bị cho chiến đấu.

Jocelyn gật đầu với con gái mình.

Một người nào đó đã dẹp lúi tất cả các đồ nội thất trong thư viện, để lại một không gian rộng lớn ở giữa phòng, phía dưới một bức khảm thiên thần. Một cái bàn lớn đã được đặt ở đó, một phiến đá cẩm thạch khổng lồ đặt trên đầu hai thiên thần bằng đá đang quỳ. Quanh bàn là những thành viên của Mật Viện. Clary biết tên một số thành viên như Kadir và Maryse. Những người khác thì chỉ quen quen. Maryse đang đứng, đánh dấu mỗi ngón tay cô khi cô hô to. "Berlin", cô nói. "Không ai sống sót. Bangkok. Không ai sống sót. Moscow. Không ai sống sót. Los Angeles- "

"Los Angeles?" Jocelyn nói. "Đó là nhà Blackthorns. Họ làm sao- "

Maryse giật mình, như thể cô đã không nhận ra Jocelyn đi vào. Đôi mắt xanh của cô quét qua chú Luke và Clary. Cô trông buồn rầu và kiệt sức, tóc tĩa gọn ra phía sau, một vết bầm của rượu vang đỏ hoặc vết máu trên tay áo khoác của cô. "Có vài người sống sót," cô nói. "Những đứa trẻ. Giờ chúng đang ở Idris. "

"Helen," Alec nói, và Clary nhớ đến cô gái đã chiến đấu cùng với họ chống lại Sebastian ở Burren. Cô nhớ lại cô ấy trong gian phòng trung tâm giữa Học Viện, một cậu bé tóc đen bám vào cổ tay cô. Em trai cô, Julian.

"Bạn gái của Aline," Clary buột miệng nói ra, và thấy Mật Viện nhìn cô với thái độ thù địch thoáng qua. Họ luôn luôn ngó lơ, làm như thể cô là người nào đó và gần như không nhìn thấy sự hiện diện của cô. Con gái Valentine. Con gái Valentine. "Cô ấy không sao chứ?"

"Cô ấy đang ở Idris, với Aline," Maryse nói. "Em trai và em gái của cô sống sót, mặc dù có vẻ như có vấn đề với người anh trai cả, Mark."

"Vấn đề?" Chú Luke nói. "Chính xác là những gì đã xảy ra, Maryse?"

"Tôi không nghĩ rằng chúng ta sẽ biết được toàn bộ câu chuyện cho đến khi chúng ta đến Idris," Maryse nói, vuốt lại mái tóc trơn tru. "Nhưng đã có các cuộc tấn công, trong vòng 2 đêm ở sáu Học Viện. Chúng tôi không chắc chắn bao nhiêu Học Viện đã bị xóa sổ, nhưng chúng tôi biết- "

"Sebastian," mẹ Clary nói. Cô đút bàn tay vào túi quần dài màu đen, Clary nghi ngờ rằng nếu không làm thế, Clary có thể sẽ thấy bàn tay của mẹ cô siết chặt thành nắm đấm. "Tôi xin lỗi cắt ngang Maryse. Con trai tôi. Cô sẽ không gọi tôi đến đây nếu nó không liên quan, có phải không?" Đôi mắt của Jocelyn gặp Maryse, và Clary tự hỏi họ là thế nào khi cùng ở trong Hội Kín? các tính cách sắc bén của cả hai sẽ xung đột nhau, gây mâu thuẫn.

Trước khi Maryse có thể nói, cánh cửa mở ra và Jace bước vào. Anh đỏ ửng vì lạnh, đầu để trần, tóc bù xù vì gió. Tay anh không đi găng, đỏ lên vì thời tiết, chẳng chịt những dấu hiệu mới và cũ. Anh nhìn thấy Clary gởi cho cô một nụ cười nhanh chóng trước khi ngồi vào một chiếc ghế tựa lưng vào tường.

Chú Luke, như thường lệ, làm sứ giả hòa bình. "Maryse? Là Sebastian làm những chuyện này?"

Maryse hít một hơi thật sâu. "Vâng, chính nó. Và nó đã có những Ác Quỷ Bóng đêm đồng hành"

"Tất nhiên đó là Sebastian," Isabelle nói. Cô đã nhìn chăm chăm vào bàn; bây giờ cô ngẩng đầu lên. Gương mặt cô hằn lên vẻ hận thù và giận dữ.

"Hắn nói rằng hắn sẽ tới; A, bây giờ thì hắn đến "

Maryse thở dài. "Chúng tôi đã cho rằng nó muốn tấn công Idris. Đó là những gì tất cả các thông tin tình báo cho biết. Không phải là tấn công các Học Viện"

"Vì vậy, hắn đã tấn công những điều mọi người không mong đợi," Jace nói. "Hắn luôn luôn làm những điều người ta không mong đợi. Có lẽ các Clave nên lập kế hoạch cho điều đó." Giọng nói của Jace thấp xuống. "Tôi đã cảnh báo điều này. Tôi đã nói với Hội đồng rằng hắn muốn có thêm tay sai "

"Jace," Maryse nói. "Con đã không giúp đỡ"

"Con đã không cố gắng để giúp sao? !..."

"Tôi nghĩ hẳn muốn tấn công ở đây đầu tiên," Alec nói. "Với những gì Jace nói trước đây, và đó là sự thật, tất cả mọi người hẳn yêu thương hay thù hận là ở đây."

"Nó không yêu bất cứ ai," Jocelyn bẻ ngang.

"Mẹ, dừng lại đi," Clary nói. Trái tim cô đã đập thành thịch, phát ốm trong lồng ngực; nhưng đồng thời lại có một cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ. Tất cả thời gian qua là chờ đợi Sebastian tới, và bây giờ hẳn đến. Bây giờ chờ đợi đã kết thúc. Bây giờ cuộc chiến sẽ bắt đầu. "Vậy chúng ta phải làm gì? Cùng cố phòng thủ ở Học Viện hay chạy trốn? "

"Hãy để anh đoán nhé," Jace nói, giọng mỉa mai "Clave sẽ kêu gọi thành lập một Hội đồng. Một cuộc họp khác. "

"Các Clave đã kêu gọi di tản ngay lập tức," Maryse nói, và ngay lúc đó, mọi người đều im lặng, thậm chí Jace. "Tất cả Học Viện sẽ để trống. Tất cả thành viên phải trở về Alicante. Các Kết Giới xung quanh Idris sẽ được tăng gấp đôi sau ngày mai. Nội bất xuất, ngoại bất nhập "

Isabelle nuốt khan "Khi nào chúng ta rời khỏi New York?"

Maryse đứng thẳng lên. Một ít vẻ hách dịch bình thường của cô đã trở lại, miệng cô mím lại thành một đường mỏng, cảm bạnh ra quyết tâm. "Hãy đi gói ghém đồ đạc," cô nói. "Chúng ta sẽ rời đi đêm nay."

- - - -oOo- - - -

=====

Phần 1-Chương 2

2-STAND OR FALL-KIÊN CƯỜNG HAY GỤC NGÃ

Giật mình tỉnh giấc như vừa bị chìm vào một bồn tắm đầy nước đá, Emma ngồi thẳng dậy, miệng hét lên "Jules! Jules! "

Có sự chuyển động trong bóng tối, một bàn tay đặt lên cánh tay cô, và một ánh sáng đột ngột cay xè mắt. Emma thở hỗn hển và quờ quạng phía sau, đẩy mình vào giữa các chần đệm-cô nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường, gối chồng lên nhau sau lưng và chần quấn quanh, mình túa mồ hôi. Cô chớp mắt, cố gắng tập trung.

Helen Blackthorn đang nghiêng mình trên cô, đôi mắt màu xanh thăm lo lắng, một ngọn đèn phù thủy phát sáng trong tay cô. Họ đang ở trong một căn phòng có mái dốc, xiên xuống hai bên, giống như căn nhà trong câu chuyện cổ tích. Một cái giường lớn có bốn cột bằng gỗ ở giữa phòng, và trong bóng tối đằng sau Helen, Emma có thể nhìn thấy thấp thoáng nội thất: tủ quần áo vuông lớn, một ghế sofa dài, một cái bàn với chân ọp ẹp. "Em.. đang ở đâu?" Emma thở hỗn hển.

"Idris," Helen nói, vuốt ve cánh tay của cô một cách nhẹ nhàng. "Em đã trở về Idris, Emma. Chúng ta đang ở trên gác xép của ngôi nhà 'Penhallows. "

"B... bố mẹ em." Răng của Emma đánh lập cập. "Bố mẹ em đâu?"

"Em đã đi qua Cổng dịch chuyển với Julian," Helen nói nhẹ nhàng, không trả lời câu hỏi của cô. "Các em đã làm cho nó mở ra, nó là một phép lạ, em biết đấy. Các clave mở đường, nhưng di chuyển bằng Cổng dịch chuyển rất là khó khăn. Dru đã đi xuyên qua, tay nắm Tavvy, và cặp song sinh dĩ nhiên cũng đã đi qua cùng nhau. Sau đó, khi chúng tôi gần như từ bỏ hy vọng, đến lượt hai người. Em đã bất tỉnh. "Cô chải lại tóc trên trán của Emma "Chúng tôi đã rất lo lắng. Em nên nhìn thấy Jules lúc ấy- "

"Chuyện gì đã xảy ra?" Emma hỏi. Cô lùi lại trước sự đùng chạm của Helen, không phải vì cô không thích Helen nhưng vì trái tim cô đang đập thình thịch. "Còn Mark, và ông Blackthorn-"

Helen do dự. "Sebastian Morgenstern đã tấn công sáu Học viện trong vài ngày qua. Hắn hoặc là giết chết tất cả mọi người hoặc biến đổi họ. Hắn có thể sử dụng Cốc Địa Ngục để biến đổi các Thợ Săn Bóng Tối không còn là họ nữa. "

"Em đã thấy hắn ta làm điều đó," Emma thì thầm. "Với Katerina. Và hắn biến đổi cả cha của chị nữa. Bọn chúng định làm điều đó với Mark, nhưng Sebastian không muốn anh ấy vì anh ấy có dòng máu Tiên tộc"

Helen nao núng. "Chúng ta có lý do để nghĩ rằng Mark vẫn còn sống," cô nói. "Họ đã có thể theo dõi anh ấy từ điểm anh ấy biến mất, nhưng các chữ rune cho thấy anh ấy không chết. Có thể là Sebastian giữ anh ấy làm con tin. "

"B.. bố mẹ của em?" Emma nói một lần nữa, lần này cảm thấy cổ họng khô khốc. Cô biết nó có nghĩa gì khi Helen lảng tránh trả lời câu hỏi đầu tiên của cô. "Họ ở đâu? Họ không ở trong Học Viện, do đó Sebastian không thể làm hại họ. "

"Emma. . ."Helen thở ra. Đột nhiên trông cô như một đứa trẻ con, gần như như Jules. "Sebastian không chỉ tấn công học viện; Hắn ám sát hoặc bắt các thành viên Conclave từ nhà riêng của họ. Bố mẹ em... Clave đang cố gắng để tìm kiếm họ, nhưng không thể. Sau đó, xác của họ được tìm thấy trôi dạt trên bãi biển ở Marina del Rey sáng nay. Các Clave không biết chính xác những gì đã xảy ra, nhưng. . . "

Giọng nói của Helen kéo ra thành một chuỗi từ vô nghĩa như "xác định dương tính" và "những vết sẹo và ấn ký trên cơ thể" và "không có bằng chứng phục hồi." Những điều như "ngâm trong nước hàng giờ", "không có cách nào để vận chuyển xác chết "và" tổ chức nghi thức tang lễ thích hợp, hoá thiêu trên bãi biển như di nguyện của cả hai người, em hiểu điều đó... "

Emma thét lên. Đó là một tiếng thét lúc đầu không ra từ ngữ gì, cất cao hơn và to hơn, một tiếng thét xé cổ họng cô, mang hương vị của kim loại trong miệng. Đó là một tiếng thét của sự mất mát quá khủng khiếp không tài nào

diễn đạt nổi. Đó là tiếng khóc không lời của việc rời xa mãi mãi bầu trời trên đầu bạn, không khí trong phổi bạn. Cô hét lên, và hét lên một lần nữa, và xé mảnh đệm bông với hai bàn tay cho đến khi cô xuyên qua nó, lông và máu mắc kẹt dưới móng tay của cô. Và Helen nức nở, cố gắng ôm lấy cô vỗ về "Emma, Emma, xin đừng, Emma, đừng như thế... "

Sau đó căn phòng sáng hơn. Ai đó đã bật một chiếc đèn trong phòng, và Emma nghe tên mình, bằng một giọng mềm mại gấp gáp quen thuộc, và Helen rời đi để Jules dựa vào mép giường, đưa một cái gì đó cho cô, một cái gì đó lấp lánh vàng trong ánh sáng chói mắt.

Đó là Cortana. Không có vỏ, nằm trần trên lòng bàn tay của cậu như một lễ vật. Emma nghĩ rằng cô vẫn còn la hét, nhưng cô đã cầm lấy thanh kiếm. Các từ ngữ nhấp nháy trên lưỡi kiếm, bùng cháy trong mắt cô: "Ta - Cortana, cùng loại thép và tinh khí như Joyeuse, Ardèche và Durendal"

Cô nghe thấy giọng nói của cha trong đầu cô. Nhà Carstairs đã giữ gìn thanh kiếm này qua nhiều thế hệ. Những dòng chữ nhắc nhở chúng ta rằng Shadowhunters là vũ khí của các Thiên thần. Rèn chúng ta trong lửa, và chúng ta càng mạnh mẽ. Khi chúng ta tuyệt vọng, chúng ta sẽ được cứu vớt.

Emma nghẹn ngào, kìm lại những tiếng gào thét, nén nó xuống trong im lặng. Đây là những gì cha cô đã mong muốn: Giống như Cortana, cô đã có thép trong huyết quản của mình và cô phải trở nên mạnh mẽ. Ngay cả khi cha mẹ cô không ở đây để nhìn thấy điều đó, cô vẫn sẽ trở nên mạnh mẽ vì họ.

Cô ôm thanh kiếm vào ngực. Từ phía kia, cô nghe tiếng Helen kêu lên, với tay cho cô. Nhưng Julian-Julian người luôn biết Emma cần những gì-kéo tay Helen trở lại. Ngón tay của Emma nắm xung quanh lưỡi kiếm, máu chảy xuống cánh tay và ngực cô nơi đầu kiếm lướt qua xương đòn của cô. Cô không cảm thấy đau. Đu đưa, cô nắm chặt thanh gươm như đó là điều duy nhất mà cô đã từng yêu, và để máu tràn xuống thay vì nước mắt.

- - - - -

Simon không thể không gợn một cảm giác "đã từng nhìn thấy"

Cậu đã ở đây trước kia, đứng ngay bên ngoài Học Viện, nhìn từng thành viên nhà Lightwoods biến mất qua một Cổng Dịch chuyển lung linh. Sau đó, trước khi cậu có ấn ký Cain, Cổng Dịch chuyển đã được tạo ra bởi Magnus, và lần này nó được đặt dưới sự giám sát của một người nữ Pháp sư da xanh có tên Catarina Loss. Lần đó, cậu đã được triệu đến vì Jace muốn nói chuyện với cậu về Clary trước khi anh biến mất vào một vùng đất khác.

Lần này Clary sẽ biến mất với họ.

Simon cảm thấy bàn tay của cô chạm vào cậu, những ngón tay cô nhẹ xiết quanh cổ tay. Toàn bộ Conclave-gần như mọi Thợ săn Bóng tối ở thành phố New York - đã đi qua cửa Học Viện và xuyên qua Cổng Dịch chuyển. Các thành viên nhà Lightwoods, là người giám hộ của Học Viện, sẽ đi cuối cùng. Simon đã ở đây từ khi bắt đầu chạng vạng, các tia nắng màu cam sậm trượt xuống phía sau tòa nhà cuối đường chân trời New York, và bây giờ ngọn đèn phù thủy soi sáng trước mặt cậu, trong ánh sáng chập chờn chiếu lên ngọn roi của Isabelle, các tia sáng lấp lánh như ngọn lửa từ chiếc nhẫn gia bảo của Alec khi anh ra hiệu, các tia lấp lánh trong mái tóc nhạt màu của Jace.

"Nó có vẻ khác," Simon nói.

Clary ngược nhìn cậu. Giống như các Thợ Săn Bóng Tối khác, cô mặc những gì Simon chỉ có thể mô tả như một chiếc áo choàng lớn. Nó dường như đang là một cửa họ trong thời tiết trời mùa đông lạnh, được làm bằng loại vải màu đen mượt mà nặng oằn trên ngực. Cậu tự hỏi, không biết cô nhận được nó từ đâu. Có lẽ họ chỉ vừa trao cho cô. "Gì cơ?"

"Cổng Dịch chuyển", Cậu nói. "Nó trông khác với cái Magnus đã mở. Nhiều... màu xanh hơn "

"Có lẽ do phong cách mỗi người khác nhau?"

Simon nhìn qua Catarina. Cô dường như là người có năng lực rất mạnh mẽ, giống như y tá của bệnh viện hoặc giáo viên mầm non. Chắc chắn không phải như Magnus. "Izzy thế nào?"

"Lo lắng, tớ nghĩ thế. Mọi người đều lo lắng. "

Có một khoảng lặng ngắn ngủi. Clary thở hắt ra thành một cột khói màu trắng vào không khí mùa đông.

"Tớ không thích cậu đi," Simon nói, gần như đồng thanh với Clary "Tớ không thích đi và để lại cậu ở đây."

"Tớ sẽ ổn thôi," Simon nói. "Tớ có Jordan chăm sóc." Thật vậy, Jordan đã ở đó, ngồi trên đầu gờ tường chạy xung quanh Viện và nhìn xung quanh một cách thận trọng. "Và không có kẻ nào cố gắng để giết tớ trong ít nhất hai tuần vừa qua."

"Không buồn cười chút nào" Clary cau có. Vấn đề này, Simon nhìn nhận, thật là khó khăn để trấn an người nào đó rằng bạn sẽ yên lành khi bạn là một Ma cà rồng Ura Sáng. Một số Ma cà rồng có thể muốn Simon về phía họ, mong muốn được hưởng lợi từ sức mạnh khác thường của cậu. Camille đã cố gắng chiêu dụ cậu, và những người khác cũng có thể thử. Nhưng Simon đã có ấn tượng đặc biệt rằng đại đa số các Ma cà rồng chỉ muốn giết chết cậu.

"Tớ chắc rằng Maureen vẫn hy vọng túm được tớ," Simon nói. Maureen là người đứng đầu gia tộc Ma cà rồng New York và tin rằng cô đang yêu Simon. Điều đó hơi khó xử khi cô chỉ mới mười ba tuổi. "Tớ biết Clave đã cảnh báo mọi người không nên đụng vào tớ, nhưng. . . "

"Maureen muốn đụng vào cậu," Clary nói với một nụ cười toe toét "Sờ mó mờ ám một tí ấy mà"

"Im đi, Fray."

"Jordan sẽ giữ cô ấy tránh xa cậu"

Simon nhìn ra phía trước trầm ngâm. Cậu cố gắng không nhìn chăm chăm vào Isabelle, người chào đón cậu với chỉ một cái vẫy tay từ khi cậu đến Viện. Cô đang giúp mẹ, mái tóc đen của cô bay bay trong gió.

"Cậu có thể đi lên và nói chuyện với cô ấy," Clary nói. "Thay vì nhìn chăm chăm như một cái dây leo."

"Tớ không nhìn chăm chăm như một dây leo. Tớ nhìn chăm chăm một cách tinh tế. "

"Tớ cảnh báo rồi nhé" Clary chỉ ra. "Xem nào, cậu có biết làm thế nào Isabelle vượt qua mọi việc không? Khi cô ấy buồn bã thất vọng, cô ấy sẽ thu mình lại. Cô ấy sẽ không nói chuyện với bất cứ ai ngoại trừ Jace hay Alec, bởi vì cô ấy hầu như không tin tưởng bất cứ ai. Nhưng nếu cậu trở thành bạn trai cô ấy, cậu phải cho cô ấy biết cậu là một trong những người mà cô ấy có thể tin tưởng. "

"Tớ không phải là bạn trai cô ấy. Ít nhất, tớ không nghĩ rằng tớ được là bạn trai của cô ấy. Dù sao đi nữa, cô ấy không bao giờ dùng từ bạn trai "

Clary đá vào mắt cá chân cậu "Hai người cần phải DTR hơn bất kỳ người nào khác mà tớ từng gặp."

"Ai cần xác định các mối quan hệ ở đây?", Một giọng nói từ phía sau họ. Simon quay lại và thấy Magnus, dáng cao nghêu trên nền trời tối đen đằng sau. Anh ta mặc quần jean và áo T-shirt màu đen nghiêm chỉnh, mái tóc đen che một bên mắt. "Tôi thấy rằng ngay cả khi cả thế giới chìm trong bóng tối và nguy hiểm, hai người vẫn có thời gian tám về tình yêu của hai người. Đúng là những người trẻ tuổi! "

"Anh đang làm gì ở đây thế?" Simon nói, quá ngạc nhiên với sự trở lại nhanh chóng của Magnus.

"Đến để xem Alec," Magnus nói.

Clary nhướn mày nhìn anh. "Có chuyện gì với đám teen chứ?"

Magnus giơ lên một ngón tay cảnh báo. "Đừng vượt qua cái mình không thể, Bánh Ngọt," Anh ta nói, di chuyển qua mặt họ, và biến mất vào đám đông xung quanh Cổng Dịch Chuyển.

"Bánh Ngọt á?" Simon nói.

"Tin hay không, trước đây anh ta gọi tớ bằng cái tên đấy đấy," Clary nói. "Simon, nhìn này." Cô quay về phía Simon, kéo tay cậu ra khỏi túi quần jean. Cô nhìn xuống và mỉm cười. "Chiếc nhẫn," cô nói. "Nó cũng có hiệu quả, phải không?"

Simon nhìn xuống theo: một chiếc nhẫn vàng trong hình dạng của một chiếc lá bao quanh ngón đeo nhẫn bên tay phải của mình. Nó đã từng là một công kết nối với Clary. Bây giờ, với sự phá hủy của cô, nó chỉ là một chiếc nhẫn bình thường, nhưng cậu vẫn giữ một cách trân trọng. Cậu biết đó là một nửa chiếc vòng cổ Bạn-tốt-mãi-mãi, nhưng cậu không thể làm khác được. Đó là một vật xinh đẹp, và vẫn còn là một biểu tượng của sự kết nối giữa cậu và Clary.

Cô siết chặt cứng tay cậu, ngược mắt lên nhìn cậu. Màu màu xanh của tròng mắt chuyển sẫm lại; cậu có thể nói là cô đang sợ. "Tớ biết nó chỉ là một cuộc họp với Hội đồng" Clary bắt đầu nói.

"Nhưng cậu sẽ ở trong Idris."

"Chỉ đến khi họ có thể tìm ra những gì đã xảy ra với các Học Viện, và làm thế nào để bảo vệ chúng," Clary nói. "Sau đó chúng tớ sẽ quay trở lại. Tớ biết điện thoại và nhắn tin và các kiểu liên lạc đều không làm việc trong Idris, nhưng nếu cậu cần nói chuyện với tớ, hãy nói với Magnus. Anh ta sẽ có cách để nhắn tin cho tớ. "

Simon cảm thấy cổ họng mình thắt chặt. "Clary-"

"Tớ yêu cậu", cô nói. "Cậu là người bạn tốt nhất của tớ." Cô buông tay, đôi mắt trong veo. "Đừng, cậu đừng nói bất cứ điều gì, tớ không muốn cậu nói bất cứ điều gì." Cô quay đi và gần như chạy về phía Cổng dịch chuyển, nơi

Jocelyn và chú Luke đang đợi cô, ba túi hành lý dưới chân họ. Luke liếc qua sân nhìn Simon, biểu hiện của chú hoàn toàn thông cảm.

Nhưng Isabelle ở đâu? Đám đông Thọ Săn Bóng Tối đã thưa dần. Jace đã chuyển đến đứng bên cạnh Clary, đặt tay lên vai cô; Maryse đã đứng gần Cổng, nhưng Isabelle, người lúc này đang ở bên mẹ...

"Simon," một giọng nói lọt vào vai cậu, và cậu quay lại nhìn Izzy. Khuôn mặt cô trắng nhợt giữa mái tóc đen và chiếc áo choàng đen. Cô nhìn cậu, vẻ mặt nửa giận dữ nửa buồn buồn. "Tớ đoán đây là lúc chúng ta nói lời tạm biệt?"

- - - -

"Được rồi," Magnus nói. "Cậu đã muốn nói chuyện với tôi. Vậy, hãy nói đi."

Alec nhìn anh, đôi mắt mở to. Họ đã đi vòng quanh bên trong nhà thờ và đang đứng trong một khu vườn nhà kính, giữa những hàng rào trụ lá. Dây leo dày bao phủ các bức tường đá và cánh cổng rỉ sét gần đó, giờ nhìn trơ trụi bởi mùa đông khiến Alec có thể nhìn thấy những Mundane – người thường - trên đường phố qua các khoảng trống trên cửa sắt. Một chiếc ghế dài bằng đá đặt gần đó, bề mặt gỗ ghe của nó phủ đầy băng tuyết. "Tôi đã muốn... gì cơ?"

Magnus nhìn anh buồn rầu, như thể anh đã làm điều gì đó ngu ngốc. Alec nghi ngờ rằng anh ấy đã nghĩ thế. Dây thần kinh của anh đã căng lên như chuông gió, và anh cảm giác đau nhói ở dạ dày. Lần cuối cùng anh nhìn thấy Magnus, là lúc vị Pháp Sư rời khỏi anh, tiến vào một đường hầm tàu điện ngầm bị bỏ hoang, xa dần, xa dần và trở nên nhỏ xíu cho đến khi biến mất. "Aku cinta kamu", anh đã nói với Alec. "Tôi yêu em" bằng tiếng Indonesia.

Nó đã cho Alec một tia hy vọng, đủ để anh gọi cho Magnus hàng chục lần, đủ để anh liên tục kiểm tra điện thoại, kiểm tra mail, thậm chí kiểm tra ngay cửa sổ phòng mình-nơi trông có vẻ kỳ quặc, trống rỗng và xa lạ khi không

có Magnus, dường như không còn là phòng của của anh nữa-để tìm kiếm một thư lửa hoặc một tin nhắn.

Và bây giờ Magnus đang đứng trước mặt anh, với mái tóc đen dựng ngược và đôi mắt mèo đồng tử hẹp. Giọng nói của anh giống như mật đường tối sẫm. Đường nét sắc cạnh trên gương đẹp đẽ nhưng lạnh lùng không biểu hiện gì ngoài vẻ xa cách. Alec cảm thấy như thể mình đã nuốt một đồng keo dính .

"Cậu đã muốn nói chuyện với tôi," Magnus nói. "Tôi cho rằng đó là ý nghĩa của tất cả những cuộc gọi điện thoại. Và tại sao cậu gửi tất cả những người bạn ngu ngốc của mình đến căn hộ của tôi? Hay là cậu làm điều đó với tất cả mọi người? "

Alec nuốt khan một lần nữa và nói điều đầu tiên đến trong đầu anh. "Anh sẽ không bao giờ sẽ tha thứ cho em?"

"Tôi..." Magnus sững lại và quay mặt đi, lắc đầu. "Alec. Tôi đã tha thứ cho cậu "

"Nó không có vẻ như vậy. Anh vẫn có vẻ tức giận. "

Khi Magnus quay lại nhìn anh, cái nhìn đã biểu hiện nhẹ nhàng hơn "Tôi đã lo lắng cho cậu," anh nói. "Các cuộc tấn công vào Học Viện. Tôi chỉ mới nghe nói. "

Alec cảm thấy chóng mặt. Magnus đã tha thứ cho anh; Magnus đã lo lắng cho anh. "Anh có biết bọn em sẽ quay về Idris?"

"Catarina nói với tôi rằng cô ấy được triệu tập để làm một Công dịch chuyển. Tôi đã đoán ra điều đó" Magnus nhăn nhó. "Tôi có một chút ngạc nhiên khi cậu đã không gọi hay nhắn tin để cho tôi biết cậu sẽ đi xa."

"Anh không bao giờ trả lời điện thoại hoặc tin nhắn của em," Alec nói.

"Trước đây, điều đó đã không ngăn cản cậu..."

"Ai ai cuối cùng cũng đầu hàng," Alec nói. "Bên cạnh đó Jace đã đập vỡ điện thoại của em"

Magnus cố nén một tiếng cười. "Ôi, Alexander...."

"Gì cơ?" Alec hỏi, lúng túng một cách thành thật.

"Cậu chỉ... Cậu quá... uhm... Anh thực sự muốn hôn em," (*) Magnus nói đột ngột, và sau đó lắc đầu. "Xem ra, đây là lý do tại sao anh không sẵn sàng để gặp em".

[giải thích cho bạn nào chưa đọc các phần trước 1 chút - Magnus và Alec là một cặp. Cuối phần 5 vì Alec làm 1 chuyện có lỗi với Magnus, và Magnus nói lời chia tay. Vì vậy khi hai người gặp lại lúc đầu mình dịch "cậu/tôi" để tỏ ý xa cách của Magnus]

"Nhưng giờ anh đã đến," Alec nói. Anh nhớ lần đầu tiên Magnus hôn anh, từ người vào bức tường bên ngoài căn hộ của Magnus, tất cả xương cốt của anh đã biến thành mềm nhũn và anh đã nghĩ Oh, đây đúng là thứ cảm giác mình đã trông đợi, tưởng tượng; giờ đã cảm nhận được rồi"Anh có thể..."

"Anh không thể....", Magnus nói "Nó không hữu hiệu, nó đã không có tác dụng. Em thấy điều đó, phải không?" Tay của Magnus đặt trên vai Alec; Alec có thể cảm thấy ngón tay cái của Magnus lướt trên cổ mình, phía ngoài cổ áo, và toàn bộ cơ thể của anh ấy run rẩy. "Phải không?" Magnus nói, và hôn anh.

Alec chìm vào nụ hôn. Một khoảng khắc hoàn toàn yên tĩnh. Anh nghe thấy tiếng đôi boot của mình lạo xạo trên mặt đất đầy tuyết khi anh di chuyển về phía trước, tay Magnus vuốt ve quanh cổ anh. Magnus có vị như anh vẫn thường thế, ngọt ngào, cay đắng và quen thuộc. Alec tách môi anh ra, thở hỗn hển khi vào trong, nhưng đã quá chậm vì Magnus đột ngột vùng tách ra khỏi anh, lùi lại. Và nụ hôn kết thúc.

"Sao vậy?" Alec nói, cảm thấy bất choáng váng và xa cách "Magnus, sao thế?"

"Anh không nên làm điều đó", Magnus nói vội vã. Anh rõ ràng bị kích động mạnh, theo một cách Alec hiếm khi nhìn thấy, một màu đỏ ửng lan trên gò má cao của anh. "Anh tha thứ cho em, nhưng anh không thể bên em. Anh không thể. Điều này là không thể. Anh sẽ sống bất tử mãi mãi, hoặc ít nhất là cho đến khi cuối cùng một người nào đó giết anh chết. Nhưng em thì không, và điều đó là quá sức để em phải chịu đựng..."

"Đừng nói với em cái gì là quá sức đối với em," Alec nói với sự thẳng thắn chết người.

Magnus rất hiếm khi ngạc nhiên. Những biểu hiện tình cảm có vẻ gần như lạ lẫm trên khuôn mặt anh. "Điều đó là quá sức đối với hầu hết mọi người," Anh nói. "Hầu hết người thường. Và cũng không phải dễ dàng với những người như anh. Ngồi nhìn người mình yêu thương già đi và chết. Trước kia, anh biết một cô gái, cô ấy cũng bất tử như anh... "

"Và cô ấy yêu một người thường?" Alec nói. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Anh ta chết," Magnus nói. Có một sự dứt khoát như cách anh nói rằng nó là nỗi đau sâu hơn mọi lời nói có thể diễn đạt. Đôi mắt mèo của anh tỏa sáng trong bóng tối. "Anh không biết lý do tại sao anh nghĩ rằng điều này sẽ không bao giờ có kết quả tốt đẹp," Anh nói. "Anh xin lỗi, Alec. Anh không nên đến đây. "

"Không," Alec nói. "Anh không phải thế..."

Magnus nhìn Alec với một chút thận trọng, như thể anh đuổi theo một người nào đó anh nghĩ là người quen trên đường phố chỉ để thấy cuối cùng họ là một người xa lạ.

"Em không biết lý do tại sao anh làm vậy" Alec nói. "Nhưng em biết, em đã tra tấn bản thân mình hàng tuần nay vì anh, vì những gì em đã làm, vì những gì em không nên làm. Em ngàn lần không nên nói chuyện với Camille. Em hối hận, em đã hiểu điều ấy, em đã ăn năn, hối lỗi biết bao nhiêu lần, nhưng anh đã không ở đó. Em đã làm tất cả những điều đó mà không có anh. Vì vậy, nó làm cho em tự hỏi em có thể làm điều gì khác nếu

không có anh" Anh nhìn Magnus trầm ngâm "Những gì đã xảy ra là lỗi của em. Nhưng đó cũng là lỗi của anh. Em có thể học được cách không quan tâm rằng anh đang bắt tử và em chỉ là một người thường. Mọi người chỉ quan tâm thời gian bên nhau, và không hơn. Có lẽ chúng ta cũng không quá khác biệt như vậy. Nhưng anh biết điều gì em không thể chịu nổi không? Đó là anh không bao giờ cho em biết bất cứ điều gì. Em không biết anh sinh ra khi nào. Em không biết bất cứ điều gì về cuộc sống của anh, tên thật của anh, hoặc về gia đình của anh, hoặc những gương mặt đầu tiên anh từng yêu, hay lần đầu tiên trái tim của anh tan vỡ. Anh biết tất cả mọi thứ về em, và em không biết gì về anh cả. Đó mới là vấn đề thực sự. "

"Anh đã nói với em," Magnus nói nhẹ nhàng, "vào ngày chúng ta hẹn hò lần đầu tiên, anh đã giao hẹn là em sẽ theo anh, không hỏi gì..."

Alec thấy tay "Đó không phải là một giao hẹn công bằng, và anh biết – anh đã biết - nhưng em chưa hiểu về tình yêu đủ để thấu hiểu điều đó. Anh hành động giống như anh bị đối xử sai trái, nhưng chính anh đã góp một tay trong việc này, Magnus. "

"Đúng thế" Magnus nói sau khi dừng lại một chút "Anh cho rằng anh đã sai"

"Nhưng điều đó không thay đổi bất cứ điều gì?" Alec nói, cảm thấy một luồng không khí lạnh len lỏi trong lồng ngực mình. "Điều đó không ảnh hưởng gì với anh"

"Anh không thể thay đổi", Magnus nói. "Quá lâu, quá dài. Những kẻ như anh không có sức sống, em biết rồi đấy, bắt tử giống như từ từ hoá thạch. Anh đã nghĩ khi anh gặp em rằng em có tất cả các thắc mắc này, tất cả niềm vui này và tất cả mọi thứ mới mẻ với em, và anh nghĩ rằng nó sẽ thay đổi anh, nhưng- "

"hãy thay đổi chính mình đi," Alec nói, giọng không giận dữ, hay nghiêm khắc như ý anh muốn, mà nhẹ nhàng, giống như một lời cầu xin.

Nhưng Magnus chỉ lắc đầu. "Alec," anh nói. "Em đã biết cơn ác mộng của anh. Giấc mơ về thành phố đầy máu, máu trên đường phố, những tháp bằng xương trắng. Nếu Sebastian đạt được những gì hắn muốn, thế giới này sẽ như thế. Máu sẽ là máu của Nephilim. Hãy đến Idris. Em sẽ an toàn ở đó, nhưng hãy thận trọng, đừng lơ là cảnh giác. Anh cần em sống sót", anh thở mạnh, quay lưng rất đột ngột, và bước đi.

Anh cần em sống sót!

Alec ngồi xuống chiếc ghế đá lạnh lẽo, gục mặt vào đôi tay mình.

- - - - -

"Không phải là tạm-biệt-mãi-mãi", Simon phản đối, nhưng Isabelle chỉ cau mày.

"Hãy đến đây," cô nói, và nắm lấy tay áo của cậu. Cô đeo găng tay nhung đỏ sẫm, và bàn tay của cô trông giống như một vết máu trên áo khoác màu xanh hải quân của cậu.

Simon cố gắng gạt các suy nghĩ đi. Cậu ước cậu đã không nghĩ về máu tại thời điểm không thích hợp này. "Đến đâu?"

Isabelle chỉ đảo mắt và kéo cậu sang một bên, vào một góc tường che phủ gần cổng phía trước của Học Viện. Chỗ ấy không lớn lắm, và Simon có thể cảm thấy hơi nóng từ cơ thể Isabelle. Sự ấm áp hay lạnh lẽo đã không ảnh hưởng đến cậu từ khi cậu trở thành một ma cà rồng, trừ khi đó là hơi ấm của máu. Cậu không biết điều đó là do cậu đã uống máu của Isabelle trước đây, hoặc nó là một cái gì đó sâu sắc hơn, nhưng cậu cảm nhận về mạch máu trong huyết quản của cô theo cách không người nào biết.

"Mình ước gì mình có thể đến Idris với cậu," Simon nói mà không mào đầu.

"Cậu sẽ an toàn hơn khi ở đây," cô nói, đôi mắt đen của cô dụi lại. "Bên cạnh đó, bọn mình sẽ không ở đây mãi mãi. Các cư dân Thế Giới Ngầm duy nhất có thể đi đến Alicante là thành viên của Hội đồng bởi vì họ sẽ có một cuộc họp, để đưa ra những gì chúng ta cần làm, và có thể gọi bọn mình

trở lại. Bọn mình không thể lẫn trốn ở Idris để mặc Sebastian nổi khùng bên ngoài. Các Thợ Săn Bóng Tối sẽ không làm điều đó. "

Cậu vuốt ve một ngón tay lên má cô. "Nhưng cậu lại muốn mình lẫn trốn ở đây?"

"Cậu có Jordan trông chừng ở đây," cô nói. "Vệ sĩ cá nhân của riêng cậu. Cậu là người bạn tốt nhất của Clary" cô nói thêm "Sebastian biết điều đó. Cậu sẽ là con tin đáng giá, vì vậy, cậu nên ở nơi nào không có mặt hăn"

"Trước đây, hăn chưa bao giờ thể hiện bất kỳ sự quan tâm gì đến mình cả. Mình cũng không thấy lý do tại sao bây giờ hăn lại muốn bắt đầu "

Cô nhún vai, kéo áo choàng chặt hơn quanh mình. "Hăn không bao giờ thể hiện sự quan tâm đến bất kỳ ai ngoài Clary và Jace, nhưng điều đó không có nghĩa là hăn sẽ không bắt đầu quan tâm cậu. Hăn ta không phải là kẻ ngốc " Cô nói một cách miễn cưỡng, như thể cô ghét phải nhìn nhận Sebastian là kẻ quá thông minh "Clary sẽ làm bất cứ điều gì vì cậu"

"Cô ấy cũng sẽ làm bất cứ điều gì vì cậu, Izzy." Và với cái nhìn nghi ngờ của Isabelle, cậu búng lên má cô. "Được rồi, vậy nếu cậu không đi lâu, thì tất cả những điều này là về cái gì?"

Cô nhăn mặt. Má và miệng cô đã hồng hào trở lại, cái lạnh làm da mặt cô ửng lên màu đỏ. Cậu ước gì cậu có thể ép đôi môi lạnh tái của mình lên môi cô, đầy máu, đầy sinh khí và ấm áp, nhưng cậu ý thức được cha mẹ cô đang trông chừng họ. "Tớ đã nghe Clary khi cô ấy nói lời tạm biệt với cậu. Cô ấy nói cô ấy yêu cậu. "

Simon nhìn cô chăm chăm. "uhm, nhưng cô ấy không có nghĩa là kiểu đó-Izzy-"

"Mình biết," Isabelle phản đối. "Làm ơn đi, mình biết điều đó. Nhưng chỉ là cô ấy nói nó rất dễ dàng, và cậu cũng trả lời lại dễ dàng như vậy. Mình chưa bao giờ nói điều đó với bất cứ ai. Với người không phải họ hàng của mình. "

"Nhưng nếu cậu nói điều đó" cậu nói, "Cậu có thể bị tổn thương. Đó là lý do tại sao cậu không nói "

"Vì vậy, cậu có thể." Đôi mắt cô to và đen, lóng lánh các vì sao. "... bị tổn thương. Mình có thể làm tổn thương cậu"

"Mình biết," Simon nói. "Mình biết và mình không quan tâm. Jace nói với mình rằng một ngày cậu sẽ giẫm nát trái tim mình bằng giày cao gót, nhưng điều đó không cản được mình..."

Isabelle thở hỗn hển và cười khúc khích. "Anh ấy nói vậy à? Và cậu... ? "

Cậu nghiêng người về phía cô; nếu cậu có hơi thở, nó sẽ khuấy động mái tóc cô. "Mình sẽ coi đó là một vinh dự."

Cô quay đầu lại, và môi họ chạm vào nhau. Môi cô ấm áp một cách đau đớn. Tay cô đang làm gì đó – cô đang cởi áo, cậu thoáng nghĩ, nhưng chắc chắn không phải là Isabelle bắt đầu cởi quần áo ra trước mặt cả gia đình cô chứ? Không phải là Simon không thể ngăn cô lại. Mà cô ấy là Isabelle, và sau rốt, cô đã gần như-gần như-nói yêu cậu.

Đôi môi của cô di chuyển trên làn da cậu khi cô nói. "Cầm lấy cái này," cô thì thầm, và cậu cảm thấy một cái gì đó lạnh lạnh ở sau cổ, một cái gì bằng nhung mềm mại khi cô lùi lại và đôi găng tay vuốt ve cổ của cậu.

Cậu liếc nhìn xuống. Trên ngực cậu ánh lên một hình vuông màu đỏ máu. Mặt dây ruby của Isabelle. Đó là một bảo bối gia truyền của Thợ Săn Bóng Tối, một kiểu cảm biến để phát hiện sự hiện diện năng lượng của ma quỷ.

"Mình không thể nhận cái này," cậu nói, sừng sốt. "Iz, cái này trị giá cả một gia tài."

Cô nhún vai "Đây là cho mượn, không phải là một món quà. Hãy giữ nó cho đến khi mình gặp lại cậu lần sau "Cô vuốt ngón tay đeo găng của cô trên mặt đá ruby. "Có một câu chuyện xưa cũ rằng nó đã vào gia đình của mình bằng cách của một ma cà rồng. Vì vậy, nó phù hợp với cậu "

"Isabelle, tớ..."

"Không," cô nói, cắt ngang, mặc dù cậu không biết chính xác những gì cậu định nói. "Đừng có nói gì cả, không phải bây giờ." Cô đã quay lưng lại cậu. Cậu có thể thấy gia đình sau lưng cô, tất cả những gì còn lại của Mật Viện. Chú Luke đã đi qua Cổng dịch chuyển, và Jocelyn theo sau. Alec, đến từ bên cạnh Học Viện tay đút vào túi, liếc nhìn Isabelle và Simon, nhướn lông mày, và tiếp tục bước đi. "Chỉ cần dừng-dừng hẹn hò bất cứ ai khác trong khi tớ đi, được không?"

Cậu nhìn chăm chăm vào cô. "Điều đó có nghĩa là chúng ta đang hẹn hò?", Cậu hỏi, nhưng cô chỉ cong môi lên thành một nụ cười. Sau đó cô quay lại, lao về phía Cổng dịch chuyển. Cậu nhìn thấy cô nắm lấy tay của Alec, và họ cùng nhau bước qua. Maryse theo sau, tiếp đến là Jace, Clary là người cuối cùng, đứng bên cạnh Catarina, đóng khung bởi ánh sáng màu xanh bắt mắt.

Cô nháy mắt với Simon và bước qua. Cậu nhìn thấy lốc xoáy quay cuồng trong Cổng dịch chuyển khi cô bước vào. Và sau đó cô biến mất.

Simon đặt bàn tay của mình lên mặt đá ruby nơi cổ. Cậu nghĩ rằng cậu có thể cảm thấy một nhịp đập bên trong mặt đá, một xung động. Nó gần giống như có một trái tim một lần nữa.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 3

3-BIRDS TO THE MOUNTAIN – CHIM QUAY VỀ NÚI

Clary đặt túi xuống cửa và nhìn xung quanh.

Cô có thể nghe thấy mẹ và chú Luke di chuyển xung quanh cô, đặt hành lý riêng của họ xuống sàn, mở ngọn đèn phù thủy chiếu sáng nhà Amatis. Clary tự cổ vũ tinh thần mình. Họ vẫn chưa có chút ý tưởng về việc Amatis bị thu phục bởi Sebastian như thế nào. Mặc dù nơi này đã được các thành viên Hội đồng kiểm tra cho các vật liệu nguy hiểm, Clary hiểu anh trai

mình. Nếu trong tâm trạng xấu, hắn sẽ phá hủy tất cả mọi thứ trong nhà, chỉ để chứng minh rằng hắn có thể làm mọi thứ - chẻ các sofa thành củi, đập các cửa kính, thổi bay các cửa sổ thành mảnh vụn.

Cô nghe mẹ cô thở ra một hơi nhẹ nhõm và cô biết Jocelyn đã nghĩ như Clary đã nghĩ: Dù điều gì đã xảy ra, ngôi nhà trông vẫn rất tốt. Không có gì trong nhà cho thấy Amatis đã bị làm hại. Sách được xếp chồng lên nhau trên bàn cà phê, các sàn nhà bụi bặm nhưng gọn gàng, các bức ảnh vẫn treo ngay ngắn trên các bức tường. Clary thấy một cảm giác đau nhói khi nhìn một bức ảnh gần lò sưởi: cô, chú Luke, và mẹ Jocelyn tại đảo Coney, tay ôm nhau mỉm cười.

Cô nhớ về lần cuối cùng cô nhìn thấy chị gái của chú Luke: Sebastian đã buộc Amatis uống từ Cốc Địa Ngục trong khi cô ấy la hét phản đối. Các tính cách cá nhân dần dần biến mất trong mắt của cô sau khi cô uống chiếc cốc. Clary tự hỏi nó có giống như xem một người nào đó từ từ chết đi không. Không phải bởi vì cô chưa nhìn thấy cái chết. Valentine đã chết trước mặt cô. Chắc chắn là cô còn quá trẻ để nhìn thấy nhiều bóng ma đến như vậy.

Chú Luke đã di chuyển đến gần lò sưởi, nhìn những bức ảnh treo xung quanh nó. Chú giơ tay ra để chạm vào một tấm ảnh, trong đó có 2 đứa trẻ mắt xanh. Một trong 2 đứa, cậu bé nhỏ hơn đang ngồi vẽ, trong khi chị gái của mình nhìn cậu vẽ, biểu tình trù mến.

Chú Luke trông kiệt sức. Công dịch chuyển đưa họ đến Gard, và họ đã phải đi xuyên qua thành phố để đến nhà Amatis. Chú Luke vẫn nhăn mặt đau đớn với vết thương bên sườn chưa hoàn toàn chữa lành, nhưng Clary nghi ngờ rằng không chỉ những vết thương ảnh hưởng đến chú. Sự yên tĩnh trong nhà Amatis, những tấm thảm sần rách nhưng ấm cúng trên sàn nhà, những kỷ vật cá nhân được xếp đặt cẩn thận - tất cả mọi thứ đã nói về một cuộc sống bình thường có thể đã bị gián đoạn bằng cách khủng khiếp nhất.

Jocelyn đi đến bên cạnh, đặt tay lên vai chú Luke, thì thầm dịu dàng. Chú quay vào vòng tay cô, ngả đầu lên vai cô. Điều này an ủi nhiều hơn bất kỳ

kiểu cách lãng mạn nào, nhưng Clary vẫn cảm thấy như thể cô đang phá vỡ khoảnh khắc riêng tư của họ. Một cách im lặng, cô lấy hết túi hành lý của mình và đi lên cầu thang.

Căn phòng xếp vẫn không thay đổi. Nhỏ nhắn với các bức tường sơn màu trắng; các cửa sổ tròn hình ống-là cái mà Jace đã trèo qua vào một đêm nọ, và vẫn là cái chặn đầu màu sắc trên giường. Cô bỏ túi của mình dưới sàn gần đầu giường. Đầu giường, nơi Jace đã để lại một bức thư sáng hôm sau, nói với cô rằng anh sẽ ra đi và sẽ không trở lại.

Cô ngồi xuống mép giường, cố gắng thoát khỏi cái mớ bòng bong của ký ức. Cô đã không nhận ra sẽ khó khăn đến thế nào khi quay trở lại Idris. New York là nhà, là bình yên. Idris là chiến tranh là tàn phá. Ở Idris cô đã lần đầu tiên nhìn thấy cái chết.

Máu của cô dồn lên não, đập ong ong trong tai. Cô muốn thấy Jace, Alec và Isabelle-họ sẽ kéo cô xuống đất, cho cô một cảm giác bình thường. Cô có thể nghe tiếng mẹ và chú Luke di chuyển nhẹ nhàng ở cầu thang, thậm chí có những tiếng leng keng của ly trong nhà bếp. Cô nhún mình ra khỏi giường và đi đến cuối phòng, nơi có một cái rương vuông vắn. Đó là cái rương Amatis đã mang lên cho cô khi cô ở đây, nói cô tìm quần áo trong đó.

Cô quỳ xuống và mở nó ra. Vẫn là những quần áo đó, đóng gói cẩn thận giữa các lớp giấy: đồng phục học sinh, áo len thông dụng và quần jean, những chiếc áo sơ mi trang trọng, và bên dưới cùng là một chiếc váy mà Clary lần đầu tiên nhìn thấy đã nghĩ ngay là một chiếc váy cưới. Cô lấy nó ra. Bây giờ cô đã quen thuộc hơn với thế giới của những Thợ Săn Bóng Tối, cô nhận ra nó được may để làm gì.

Quần áo tang. Một chiếc váy màu trắng, đơn giản, và một chiếc áo khoác vừa sát người, với những chữ rune ẩn trên vải - và ở cổ áo, với một trang trí gần như không thể trông thấy được của những con chim.

Những con diệc. Clary đặt quần áo cẩn thận trên giường. Cô có thể tưởng tượng trong đầu, Amatis mặc bộ quần áo này khi Stephen Herondale chết.

Cẩn thận mặc áo, vuốt ve làn vải mịn, cài nút áo với tất cả thương tiếc dành cho một người đàn ông mà cô không còn được xem là vợ. Quần áo góa phụ cho một người đã không thể gọi chính mình là góa phụ.

"Clary?" Đó là mẹ cô, tựa ở cửa nhìn vào. Cô băng qua căn phòng "Oh. Cái gì đấy?", cô chạm vào vải của chiếc váy và thở dài. "Ôi, Amatis!"

"Cô ấy không bao giờ vượt qua được nỗi đau mất chú Stephen, phải không?" Clary hỏi.

"Đôi khi người ta không." Bàn tay của Jocelyn chuyển từ bộ quần áo sang vuốt mái tóc của Clary, làm cho nó nhanh chóng gọn gàng lại "Những người Nephilim chúng ta có xu hướng yêu rất cực đoan. Yêu một lần duy nhất, chết vì tình yêu tan vỡ- Gia sư cũ của mẹ thường nói rằng trái tim của Nephilim giống như trái tim của thiên thần: chúng cảm thấy từng nỗi đau của con người, và không bao giờ chữa lành được".

"Nhưng mẹ đã làm được. Mẹ đã yêu Valentine, nhưng bây giờ mẹ yêu chú Luke. "

"Mẹ biết." Jocelyn nhìn xa xôi. "Mẹ đã không suy nghĩ thế nếu không sống trong thế giới của người thường lâu đến vậy. Mẹ bắt đầu nhận ra rằng đó không phải là cách đa số người ta suy nghĩ về tình yêu. Mẹ nhận ra rằng mẹ có thể có nó nhiều hơn một lần, rằng trái tim của mẹ có thể được chữa lành, rằng mẹ có thể yêu thương hơn và hơn nữa. Và mẹ luôn yêu thương Luke. Có thể mẹ đã không biết điều đó, nhưng mẹ đã luôn luôn yêu chú ấy" Jocelyn chỉ vào quần áo trên giường "Con nên mặc áo tang," cô nói. "Ngày mai."

Clary giật mình nói, "Mặc áo tang đến cuộc họp?"

"Các Thợ Săn Bóng Tối đã chết hoặc bị biến đổi," Jocelyn nói. "Mỗi Thợ Săn Bóng Tối mất đi là một người con trai, anh, chị, em họ của một người nào đó. Nephilim là một gia đình. Một gia đình tuy lộn xộn, nhưng. . ." "Cô chạm vào khuôn mặt con gái mình, biểu cảm của cô ẩn trong bóng tối. "Hãy ngủ một chút, Clary," cô nói. "Ngày mai sẽ là một ngày dài đấy."

Sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng mẹ, Clary mặc chiếc áo ngủ và ngoan ngoãn trèo lên giường. Cô nhắm mắt lại và cố ngủ, nhưng giấc ngủ không đến. Hình ảnh tràn ngập sau mí mắt cô như pháo hoa: những thiên thần rơi xuống từ bầu trời; máu như vàng lỏng; Ithuriel bị xiềng xích với đôi mắt mù lòa, nói với cô bằng hình ảnh của những chữ rune Ngài đã cho cô thấy, các sứ mệnh và những giấc mơ của tương lai. Cô nhớ lại những giấc mơ của cô về anh trai mình với đôi cánh đen vậy máu, đi ngang qua mặt hồ đóng băng.

..

Cô ném cái khăn trải giường ra. Cô cảm thấy nóng và ngứa, quá căng thẳng để có một giấc ngủ. Sau khi ra khỏi giường, cô đi chân trần xuống tầng dưới để tìm kiếm một cốc nước. Phòng khách sáng mờ mờ, ngọn Đèn phù thủy đổ bóng xuống hành lang. Có tiếng thì thầm từ ngoài cửa. Ai đó đã thức giấc và nói chuyện trong nhà bếp. Clary di chuyển xuống hành lang một cách thận trọng, cho đến khi tiếng thì thầm bắt đầu rõ ràng hơn và quen thuộc. Đầu tiên, cô nhận ra giọng nói của mẹ đầy căng thẳng "Nhưng em không hiểu làm thế nào nó có thể có chiếc cốc," cô nói. "Em đã không nhìn thấy nó kể từ- kể từ khi Valentine lấy tất cả mọi thứ em sở hữu và trở về New York."

Luke nói: "Không phải Clary nói rằng Jonathan đã có nó?"

"Có, nhưng sau đó nó đã bị phá hủy cùng với Căn hộ tệ hại đó rồi, phải không?" Giọng nói của Jocelyn đã tăng âm lượng khi Clary chuyển đến đứng ở cửa nhà bếp. "Căn hộ với tất cả các quần áo Valentine đã mua cho em. Phòng khi em quay trở lại..."

Clary đứng im. Mẹ và chú Luke đang ngồi ở bàn bếp; mẹ cô gục đầu xuống một tay, và chú Luke đang vỗ về mẹ phía sau. Clary đã kể tất cả mọi thứ cho mẹ về Căn hộ, về việc Valentine đã duy trì nó với tất cả mọi thứ đồ dùng của Jocelyn, hy vọng rằng một ngày nào đó mẹ cô sẽ quay trở lại sống với ông ta. Mẹ cô đã lắng nghe một cách bình tĩnh, nhưng rõ ràng câu chuyện đã làm mẹ đau buồn nhiều hơn Clary tưởng.

"Anh ấy đã đi rồi, Jocelyn," Luke nói. "Anh biết nó có vẻ như không thật. Sự hiển hiện của Valentine luôn ảnh hưởng rộng khắp, ngay cả khi anh ấy không có ở đó. Nhưng anh ấy thực sự đã chết. "

"Nhưng con trai em không thể" Jocelyn nói. "Anh biết không, em thường lấy hộp này ra và khóc mỗi năm vào ngày sinh nhật của nó. Đôi khi em mơ thấy một đứa bé có đôi mắt màu xanh lá cây, một đứa bé không bao giờ bị nhiễm độc máu quý, một đứa bé có thể cười, có thể yêu thương và là con người. Đó là đứa bé mà em đã khóc than cho nó, nhưng đứa bé ấy không bao giờ tồn tại" Lấy những đồ vật đó ra và khóc, Clary biết mẹ nói về cái hộp gì. Đó là một ký ức hoài niệm cho một cậu bé đã chết, mặc dù nó vẫn còn sống. Chiếc hộp chứa lọn tóc của cậu bé, hình ảnh, và một chiếc giày nhỏ. Lần cuối cùng Clary nhìn thấy nó, nó nằm ở chỗ anh trai cô. Có lẽ là Valentine đã đưa nó cho hẳn, mặc dù cô không bao giờ có thể hiểu được lý do tại sao Sebastian giữ nó. Hẳn không phải là loại có tình cảm như vậy.

"Em sẽ phải nói với các Clave," Luke nói. "Nếu đó là một cái gì đó của Sebastian, họ sẽ muốn biết."

Clary cảm thấy dạ dày mình lạnh đi.

"Em ước gì em không phải làm điều đó," Jocelyn nói. "Em ước gì có thể ném toàn bộ những điều này vào lửa. Em ghét điều đó là lỗi của em", cô bật ra "Tất cả những điều em muốn là để bảo vệ Clary. Nhưng điều mà em sợ nhất cho Clary, cho chúng ta, là một người nào đó, có thể không được sống chỉ vì em." Giọng nói của Jocelyn đầy cay đắng. "em đã nên giết nó khi nó còn là một đứa bé," cô nói, và ngả người ra khỏi Luke. Nhờ đó Clary đã thấy những gì đặt trên bề mặt bàn bếp. Đó là chiếc hộp bạc, như cô từng nhớ. Nặng, có nắp đậy đơn giản, với các chữ đầu JC khắc vào một bên.

- - - - -

Mặt trời sáng lấp lánh trên những chiếc cổng mới phía trước Gard. Clary đoán những cái cũ đã bị phá hủy trong trận chiến trước đó. Trận chiến đã tàn phá khá nhiều Gard và làm cháy xém cây cỏ dọc theo sườn đồi. Đi qua

Công cô có thể thấy Alicante phía dưới, mặt nước lung linh trong các kênh rạch, các tháp quý đứng sừng sững dưới ánh mặt trời trong long lanh như mica lấp lánh trong đá.

Gard đã tự mình hồi phục. Lửa đã không tàn phá được các bức tường đá hay những tòa tháp. Một bức tường vẫn bao quanh nó, và các Cổng mới đã được dựng lên, bằng những tinh thể Adamas cứng rắn, hình thành các tháp quý. Nó dường như đã được rèn bằng tay, những đường khắc uốn cong vào vòng tròn xung quanh biểu tượng của Hội đồng: bốn chữ C trong một hình vuông, tượng trưng cho Hội đồng, Covenant, Clave, và Lãnh Sự. Độ cong của mỗi chữ C ôm lấy một biểu tượng của từng thành viên Thế giới ngầm. Một mặt trăng lưỡi liềm cho Người Sói, một quyển sách phép cho các Pháp Sư, một mũi tên bằng đá lửa cho Tiên Tộc, và cho các Ma Cà Rồng là một ngôi sao.

Một ngôi sao. Cô đã không thể nghĩ ra bất cứ điều gì đó tượng trưng cho ma cà rồng. Máu? Răng nanh? Nhưng có một cái gì đó đơn giản và tao nhã của các vì sao. Đó là ánh sáng trong màn đêm, một màn đêm không bao giờ được chiếu sáng, và nó cô đơn theo cái cách những kẻ bất tử cô đơn.

Clary nhớ đến Simon với một cơn đau nhói. Cô đã kiệt sức sau một đêm ít ngủ và cạn kiệt cảm xúc. Nó làm cho cô cảm thấy như thể cô là trung tâm của hàng trăm ánh mắt thù địch. Đã có hàng chục Thợ Săn Bóng Tối vây quanh Cổng, hầu hết cô không quen. Nhiều người lén nhìn Jocelyn và chú Luke với ánh mắt bí mật; một số ít tiến đến chào đón họ, trong khi những người khác đứng lại nhìn tò mò. Jocelyn dường như đang nỗ lực hết mức để giữ bình tĩnh.

Nhiều Thợ Săn Bóng Tối khác đang đi tới con đường dọc theo Gard Hill. Clary nhẹ nhõm nhận ra nhà Lightwoods-Maryse ở phía trước, với Robert bên cạnh cô; Isabelle, Alec, và Jace phía sau. Họ mặc quần áo tang trắng. Maryse trông đặc biệt ảm đạm. Clary không thể không nhận thấy rằng cô và Robert đang đi cạnh nhau nhưng tách biệt, thậm chí bàn tay họ không chạm nhau.

Jace đã tách ra khỏi nhóm và chuyển qua phía cô. Những ánh mắt nhìn chăm chăm theo anh, mặc dù anh dường như không để ý. Anh nổi tiếng một cách kỳ lạ giữa các Nephilim-Con trai Valentine, lại không thực sự là con trai của hắn. Bị bắt cóc bởi Sebastian, được giải cứu bởi lưỡi gươm của thiên đàng. Clary cũng như những người gần gũi Jace biết hết những câu chuyện của anh. Nhưng những tin đồn phát triển như nấm sau mưa, luôn thêm mắm dặm muối.

". . . máu thiên thần. . . "

". . . sức mạnh đặc biệt. . . "

". . . nghe nói Valentine đã dạy anh ta những thủ đoạn. . . "

". . . lửa trong máu anh ấy. . . "

". . . không đúng cho Nephilim. . . "

Cô có thể nghe thấy tiếng thì thầm, thậm chí khi Jace đang di chuyển giữa họ.

Đó là một ngày mùa đông tươi sáng, lạnh nhưng đầy nắng. Ánh sáng dát vàng và bạc lên mái tóc anh khiến cô phải ngoái nhìn khi anh bước đến bên cô ở cổng. "quần áo tang?", Anh nói, chạm vào tay áo của áo khoác của cô.

"Anh cũng đang mặc thế mà," cô chỉ ra.

"Anh không nghĩ rằng em cũng có"

"Amatis", cô nói. "Nghe này-em phải nói với anh vài điều"

Anh để cô kéo anh sang một bên. Clary kể lại cuộc trò chuyện về chiếc hộp mà cô đã nghe lỏm giữa mẹ và chú Luke. "Đó chắc chắn là chiếc hộp em nhớ. Đó là chiếc hộp mẹ có trong suốt thời gian em lớn lên, và chiếc hộp đã ở trong Căn hộ của Sebastian khi em ở đó. "

Jace lùa bàn tay vào mái tóc mình. "Anh nghĩ là có một cái gì đó," Anh nói. "Maryse nhận được tin nhắn từ mẹ của bà ấy sáng nay." Ánh mắt anh nhìn vào phía trong. "Sebastian đã biến đổi chị của chú Luke" Anh nói thêm.

"Hắn cố ý làm điều đó, để làm tổn thương chú Luke và tổn thương mẹ của em thông qua Luke. Hắn ghét mẹ. Hắn chắc phải đến Alicante để bắt được Amatis, đêm đó chúng ta đã chiến đấu ở Burren. Hắn nhiều lần nói với anh rằng hắn sẽ làm điều đó, quay lại nơi chúng ta bị ràng buộc. Hắn nói hắn sẽ bắt cóc một Thợ Săn Bóng Tối từ Alicante, chỉ không nói là ai"

Clary gật đầu. Cô luôn cảm thấy lạ lùng khi nghe Jace nói về bản thể mà anh đã từng là, gã Jace, người là bạn của Sebastian, hơn cả bạn bè, là đồng minh của hắn. Cái Gã Jace người mang chính hình hài Jace của cô nhưng lại là một người khác hoàn toàn.

"Khả năng là hắn đã mang theo chiếc hộp, sau đó bỏ lại nó trong ngôi nhà của cô ấy," Jace thêm. "Hắn biết là gia đình em sẽ tìm thấy nó một ngày nào đó. Hắn để lại nó như một tin nhắn, hoặc một dấu hiệu"

"Đó là những gì Clave nghĩ à?" Clary hỏi.

"Đó là những gì anh nghĩ," Jace nói, tập trung vào cô. "Và em biết rằng cả hai chúng ta có thể hiểu Sebastian tốt hơn so với họ, mãi mãi như vậy. Họ không hiểu hắn ta chút nào cả. "

"Đó là may mắn của họ!" Những âm thanh của tiếng chuông vang vọng trong không khí, và các Cổng trượt mở. Clary và Jace gia nhập nhà Lightwoods, Luke, và Jocelyn trong dòng chảy của Các Thợ Săn Bóng Tối lướt qua Cổng. Họ đi qua các khu vườn bên ngoài pháo đài, lên các bậc thang, sau đó thông qua một loạt các cửa để vào một hành lang dài dẫn đến phòng Hội đồng.

Jia Penhallow, trong bộ áo choàng Lãnh sự, đứng ở lối vào phòng Hội đồng khi từng Thợ Săn Bóng Tối đi qua. Nó được xây dựng như một giảng đường: một nửa vòng tròn là của các băng ghế đối mặt với một bức hình chữ nhật lớn phía trước của căn phòng. Có hai dãy bức diễn giả trên đó, một cho Lãnh sự và một cho các Điều tra viên. Phía sau các bức diễn giả là hai cửa sổ lớn hình chữ nhật nhìn ra Alicante.

Clary chuyển đến ngồi với nhà Lightwoods và mẹ cô, trong khi Robert Lightwood tách ra khỏi họ và đi xuống lối đi trung tâm để đến vị trí của Điều tra viên. Trên bục, phía sau các bục diễn giả, là bốn cái ghế cao, mặt sau của mỗi ghế ghi một biểu tượng: cuốn sách phép thuật, mặt trăng, mũi tên, ngôi sao. Đó là những chiếc ghế cho thành viên Thế giới ngầm của Hội đồng. Chú Luke nhìn những chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh Jocelyn. Đây không phải là một cuộc họp Hội đồng đầy đủ, với đại diện Thế giới ngầm tham dự. Chú Luke không ở đây như một thành viên chính thức. Ở phía trước của ghế một cái bàn đã được dựng lên, phủ nhung màu xanh. Trên mặt nhung một cái gì đó dài và nhọn đang nằm, một cái gì đó lấp lánh trong ánh sáng từ cửa sổ. Thanh kiếm Thiên thần

Clary liếc nhìn xung quanh. Phòng họp đã tràn ngập Các Thợ Săn Bóng Tối. Có một trong nhiều lối vào thông qua các Gard. Cô biết Westminster Abbey đã có một cái, tiếp theo là Sagrada Familia và Saint Basil the Blessed, nhưng sau đó chúng đã bị niêm phong khi Công dịch chuyển được phát minh. Cô không thể không tự hỏi về loại ma thuật giữ phòng Hội đồng khỏi chật chội. Cô nhìn nó có vẻ đầy người, nhưng vẫn còn nhiều chỗ trống khi Jia Penhallow bước lên sân khấu và vỗ tay mạnh.

"Hội đồng yêu cầu chú ý" cô nói.

Căn phòng im lặng một cách nhanh chóng; nhiều Thợ Săn Bóng Tối căng thẳng nhìn về phía trước. Tin đồn đã bay xung quanh như chim báo bão, và như có một luồng điện xuyên trong phòng, giữa những người tuyệt vọng chờ đợi thông tin.

"Bangkok, Buenos Aires, Oslo, Berlin, Moscow, Los Angeles," Jia nói. "đã bị tấn công nhanh chóng và bất ngờ, trước khi có các báo cáo tấn công, trước khi cảnh báo có thể được đưa ra. Các Thợ Săn Bóng Tối của các Mật Viện ở những thành phố này đã bị bắt và Biến đổi. Một vài người - đáng tiếc là rất ít- những người già hoặc rất trẻ đơn giản là bị giết chết, chúng tôi đã hỏa táng thi thể họ, bổ sung vào danh sách các Thợ Săn Bóng Tối đã ra đi trong thành phố Câm Lặng"

Một giọng nói cất lên từ một trong những hàng ghế đầu. Đó là một người phụ nữ với mái tóc màu đen, trên má có một hình xăm cá koi ánh màu bạc lên làn da sẫm màu. Clary hiếm khi thấy Các Thợ Săn Bóng Tối có hình xăm ngoại trừ Ấn Ký, nhưng không phải là không có. "Cô nói bị biến đổi, cô nói với Jia. " không phải là bị giết?"

Jia miệng mím chặt. "Tôi không nói là bị giết", cô nói. "Tôi nói là Biến đổi". Chúng tôi nói về Endarkened-những Ác Quỷ Bóng đêm, kẻ mà Jonathan Morgenstern-hay hẳn thích được gọi là Sebastian-biến đổi từ Nephilim bằng Cốc Địa Ngục. Mỗi Học Viện đã được thông báo về những gì đã xảy ra ở Burren. Chúng ta đã biết đến sự tồn tại của các Endarkened suốt thời gian qua, thậm chí kể cả những người không muốn tin điều đó cũng đã biết. "

Một tiếng rì rầm lan quanh phòng. Clary như nghe thấy rõ ràng trước mắt. Cô nhận thức được rằng vòng tay của Jace đang ôm mình, nhưng cô dường như nghe được tiếng gió thổi ở Burren, và nhìn thấy Các Thợ Săn Bóng Tối như mọc ra từ Cốc Địa Ngục đối mặt với Sebastian, các Ấn Ký của sách Xám phai dần trên làn da của họ. . . .

"Thợ Săn Bóng Tối không chống lại Thợ Săn Bóng Tối," một người đàn ông lớn tuổi ở một trong những hàng đầu tiên nói. Jace thì thầm vào tai cô rằng ông ta là người đứng đầu của Viện Reykjavík. "Điều đó là báng bổ."

"Điều đó là báng bổ," Jia đồng ý. "Sự báng bổ là tín ngưỡng của Sebastian Morgenstern. Cha hẳn đã muốn thanh tẩy Thế Giới Ngầm. Sebastian thì muốn một cái gì đó rất khác biệt. Hẳn muốn biến Nephilim thành tro bụi, và hẳn muốn sử dụng chính Nephilim để làm điều đó. "

"Chắc chắn nếu hẳn đã có thể biến Nephilim thành... thành quái vật, chúng ta cũng có thể tìm thấy một cách nào đó để biến họ trở lại," Nasreen Choudhury, người đứng đầu Viện Mumbai, vương giả trong chiếc sari trắng trang trí bằng những chữ rune nói. "Chúng ta không nên từ bỏ một cách dễ dàng những đồng đội của chúng ta."

"Thi thể của một trong những Endarkened đã được tìm thấy tại Berlin," Robert nói. "Hắn ta bị thương, có lẽ đã bị bỏ mặc cho chết. Hiện giờ, các Tu Huynh Cẩm đang giải phẫu hắn ta để xem liệu họ có thể thu thập bất kỳ thông tin nào phục vụ cho việc chữa bệnh hay không"

"Endarkened nào?" Người phụ nữ với hình xăm cá koi hỏi "Tên trước khi anh ta bị Biến đổi là gì? Một cái tên của Thợ Săn Bóng Tối? "

"Amalric Kriegsmesser," Robert nói sau khi do dự một lát. "Gia đình anh ấy đã được báo tin"

Các Pháp Sư của Spiral Labyrinth cũng đang nghiên cứu việc chữa bệnh. Giọng nói thì thầm vô hướng của một Tu Huynh Cẩm vang vọng trong căn phòng. Clary nhận ra Tu Huynh Zachariah đứng khoanh tay gần bục cửa. Bên cạnh anh là Helen Blackthorn mặc quần áo tang trắng, nhìn đầy vẻ lo lắng.

"Bọn họ là những Pháp Sư," một giọng nói thô bạo khác vang lên "Chắc chắn họ sẽ không làm bất cứ điều gì tốt hơn so với các Tu Huynh của chúng ta"

"Không thể thẩm vấn Kriegsmesser được sao?" một phụ nữ cao lớn với mái tóc trắng cắt ngang "Hắn có thể biết động thái tiếp theo của Sebastian, hoặc thậm chí là một cách nào đó để chữa bệnh của mình"

Tu Huynh Zachariah nói "Amalric Kriegsmesser hầu như không có ý thức, bên cạnh đó, Hắn là nô lệ của Cốc Địa ngục. Cốc Địa ngục hoàn toàn kiểm soát hắn ta. Hắn không có ý chí riêng của mình và do đó không có ý chí để phá vỡ sự kiểm soát.

Người phụ nữ với hình xăm cá koi nói một lần nữa: "Có đúng là bây giờ Sebastian Morgenstern bất khả xâm phạm? Rằng hắn ta không thể bị giết? "

Lại một đợt sóng thì thầm trong phòng. Jia cao giọng "Như tôi đã nói, không có Nephilim nào sống sót từ các cuộc tấn công đầu tiên. Nhưng cuộc tấn công cuối cùng vào Học viện tại Los Angeles, có sáu người sống sót.

Sáu trẻ em. "Cô quay lại. "Helen Blackthorn, vui lòng mang nhân chứng ra đây."

Clary thấy Helen gật đầu và biến mất qua một cửa phụ. Một lát sau, cô quay trở lại; cô đang đi chậm chậm, và một cách cẩn thận, đặt tay lên lưng của một cậu bé gầy gò với mái tóc nâu lượn sóng rối bù. Nó không quá mười hai tuổi. Clary nhận ra cậu ngay lập tức. Cô đã nhìn thấy cậu trong gian giữa của Học Viện vào lần đầu tiên cô gặp Helen, cổ tay của cậu được nắm chặt trong tay chị gái, hai bàn tay cậu phủ đầy sáp khi cậu chơi với dây nến trang trí nội thất của nhà nguyện. Cậu có một nụ cười tinh quái và đôi mắt màu xanh lá u buồn giống như chị gái của mình.

Julian, Helen đã gọi cậu như thế. Cậu là em trai cô ấy.

Nhưng bây giờ nụ cười tinh quái đã biến mất. Cậu có vẻ mệt mỏi, dơ bẩn và sợ hãi. Cổ tay gầy nhằng thò ra khỏi chiếc áo tang màu trắng có tay áo quá ngắn so với cậu. Tay cậu dẫn theo một cậu bé, có lẽ không quá ba tuổi, với những lọn tóc nâu rối bù; điều này dường như là một đặc điểm gia đình. Những đứa trẻ còn lại cũng mặc quần áo tang tương tự vậy. Sau Julian là một cô gái khoảng mười tuổi, tay cô siết chặt một cậu bé trạc tuổi. Tóc của cô gái màu nâu sẫm, cậu bé có mái tóc đen xõa gần như che khuất khuôn mặt. Clary đoán có thể chúng là một cặp song sinh khác trứng. Sau họ, đến một cô gái khoảng tám hay chín tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh của cô nhợt nhạt giữa bím tóc nâu. Đây là tất cả còn lại của nhà Blackthorns-trông hoang mang và sợ hãi. Ngoại trừ sự giận dữ và đau buồn lẫn lộn của Helen.

Những đau khổ trên khuôn mặt của họ khiến trái tim Clary như bị cắt. Cô nghĩ về sức mạnh của mình với những chữ rune, ước gì cô có thể tạo ra một chữ có thể xoa dịu các tổn thương. Có các chữ rune tang chế, nhưng chỉ để tôn vinh người chết, trong cùng một cách mà chữ rune tình yêu tồn tại, như nhẫn cưới tượng trưng cho cam kết của tình yêu. Bạn không thể làm cho ai đó yêu bạn bằng một chữ rune, và bạn cũng không thể xoa dịu nỗi đau với chữ rune. Quá nhiều phép thuật, Clary nghĩ, nhưng không có cách gì để hàn gắn một trái tim tan vỡ.

"Julian Blackthorn," Jia Penhallow nói giọng nhẹ nhàng. "Hãy bước về phía trước"

Julian nuốt khan và gật đầu, chuyển đưa bé cậu đang giữ cho chị của mình. Cậu bước về phía trước, đôi mắt lướt nhanh lên bục. Cậu tìm kiếm chỗ của một người nào đó. Vai cậu bắt đầu sụp xuống khi một dáng người khác bước lên sân khấu. Một cô gái, cũng khoảng mười hai, với mái tóc vàng đen tối màu rủ xuống quanh vai. Cô mặc quần jean và áo T-shirt hơi rộng, đầu cô hơi cúi xuống, như thể cô không thể chịu được việc rất nhiều người đang nhìn cô. Rõ ràng là cô ấy không muốn ở đó, trên sân khấu hay có lẽ ngay cả ở Idris-nhưng thời điểm cậu nhìn thấy cô, Julian dường như dụi đi. Cái nhìn sợ hãi biến mất khỏi khuôn mặt cậu khi cô gái di chuyển đến đứng bên cạnh Helen, khuôn mặt của cô chùng xuống và rời xa đám đông.

"Julian," Jia nói cùng một giọng nhẹ nhàng "Cậu sẽ làm điều đó cho chúng tôi chứ? Cậu hãy nhắc thanh kiếm Thiên Thần lên? "

Clary ngồi thẳng dậy. Cô đã từng nhắc thanh kiếm Thiên Thần; cô đã cảm thấy sức nặng của nó. Cái lạnh như những móc câu ẩn sâu dưới da, kéo từng mảng sự thật ra khỏi người bạn. Bạn không thể nói dối trước thanh kiếm Thiên Thần. Nhưng sự thật, ngay cả một sự thật mà bạn muốn nói, sẽ rất đau đớn.

"Họ không thể," cô thì thầm. "Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ"

"Cậu ấy là người lớn nhất trong những người thoát khỏi học viện Los Angeles," Jace nói dưới hơi thở của mình. "Họ không có sự lựa chọn nào khác"

Julian gật đầu, đôi vai gầy nhưng thẳng. "Tôi sẽ cầm nó."

Robert Lightwood đi ra phía sau bục giảng sau đó lại gần cái bàn. Ông nhắc thanh kiếm lên và quay trở lại đứng trước Julian. Sự tương phản giữa họ là gần như hài hước-người đàn ông to lớn, ngực rộng và cậu bé cao lêu nghêu với mái tóc hoang dã.

Julian đưa một bàn tay lên và cầm lấy thanh kiếm. Khi ngón tay của cậu chạm quanh chuôi kiếm cậu rung mình. Một gợn đau đã nhanh chóng bị kìm lại. Cô gái tóc vàng đằng sau cậu tiến về phía trước, và Clary thoáng thấy cái nhìn trên khuôn mặt cô-một sự giận dữ thuần túy - trước khi Helen túm lấy cô và kéo cô trở lại.

Jia quỳ xuống. Đó là một cảnh tượng kỳ lạ, cậu bé với thanh kiếm, đứng một bên của Lãnh sự, áo choàng của cô trải rộng ra xung quanh, và bên kia là Điều Tra Viên. "Julian," Jia nói, và mặc dù giọng cô đã hạ thấp, nó vẫn vang khắp nơi trong phòng Hội đồng. "Cháu có thể cho chúng ta biết ai cùng đứng ở đây với cháu ngày hôm nay?"

Giọng nói Julian rõ ràng "Cô, Các Điều Tra Viên, Gia đình cháu-chị Helen, Tiberius, Livia, Drusilla, Tavvy, Octavian và người bạn tốt nhất của cháu, Emma Carstairs."

"Và tất cả họ đã ở cùng cháu khi Học Viện đã bị tấn công?"

Julian lắc đầu. "Không có Helen," Cậu nói. "Chị ấy đã ở đây."

"Cháu có thể cho chúng tôi biết những gì cháu đã thấy, Julian? Bất cứ điều gì? "

Julian nuốt khan. Cậu trông nhợt nhạt. Clary có thể tưởng tượng nỗi đau cậu đã cảm thấy, và sức nặng của thanh kiếm. "Đó là vào buổi chiều," Cậu nói. "Chúng cháu đang tập luyện trong phòng tập. Katerina đang luyện tập chúng cháu. Mark ngồi nhìn. Cha mẹ của Emma đi tuần trên bãi biển. Chúng cháu nhìn thấy một tia chớp sáng; Cháu nghĩ rằng nó là sét, hoặc pháo hoa. Nhưng, nó không phải. Katerina và Mark rời chúng cháu và đi xuống cầu thang. Họ nói với chúng cháu ở lại trong phòng tập. "

"Nhưng cháu đã không ở lại?", Jia nói.

"Chúng cháu có thể nghe thấy âm thanh của chiến đấu. Chúng cháu chia ra-Emma đi đón Drusilla và Octavian, và cháu đã đi đến văn phòng với Livia

và Tiberius để gọi Clave. Chúng cháu đã phải trốn qua cửa chính để đến được đó. Khi đó, cháu đã thấy hăn ta. "

"Hăn ta?"

"Cháu biết hăn ta là một Thợ Săn Bóng Tối, nhưng không phải. Hăn mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, phủ trong những chữ rune. "

"Những chữ rune gì?"

"Cháu không biết chúng, nhưng có điều gì đó không đúng. Chúng không giống như các chữ rune trong sách Xám. Nó làm cho cháu có cảm giác bị bệnh khi nhìn chúng. Và khi hăn đẩy mũ trùm đầu ra, hăn có mái tóc trắng, vì vậy lúc đầu cháu nghĩ rằng hăn đã già. Sau đó, cháu nhận ra đó là Sebastian Morgenstern. Hăn đang cầm một thanh kiếm."

"Cháu có thể mô tả thanh kiếm đó không?"

"Màu bạc, với một dãy các ngôi sao đen trên lưỡi và tay cầm. Hăn lấy nó ra và hăn ta... "hơi thở của Julian nghẹn lại, và Clary gần như có thể cảm thấy sự kinh hoàng của cậu khi hồi tưởng và giằng xé của cậu khi bị ép buộc phải nói ra, làm sống lại nó. Cô nghiêng người về phía trước, bàn tay cô nắm chặt, hầu như không nhận thức được rằng móng tay của cô cắm sâu vào lòng bàn tay. "Hăn giơ nó lên cổ của cha cháu", Julian tiếp tục "Có những người khác ở đó với Sebastian. Họ cũng mặc đồ đỏ "

"Các Thợ Săn Bóng Tối?" Jia nói.

"Cháu không biết." Hơi thở của Julian gấp gáp "Một số mặc áo choàng đen. Những người khác mặc đồ sẫm, nhưng màu đỏ. Cháu chưa bao giờ nhìn thấy đồ sẫm màu đỏ. Có một người phụ nữ, với mái tóc nâu, và bà ta đang cầm một cốc trông giống như Cốc Thiên Thần. Bà ta bắt cha cháu uống thứ gì đó trong cốc. Ông đã ngã xuống và thét lên. Cháu cũng có thể nghe thấy tiếng anh cháu thét "

"Anh nào?" Robert Lightwood hỏi.

"Mark", Julian nói. "Cháu đã nhìn thấy chúng bắt đầu di chuyển vào lối cửa chính, và Mark quay lại hét lên để bọn cháu chạy lên cầu thang và đi ra ngoài. Cháu chạy lên bậc cuối cùng, và khi cháu nhìn xuống, chúng đã bao quanh anh ấy.. "Julian phát ra một tiếng nôn ọe. "Và cha cháu, ông đã đứng lên, cũng với đôi mắt đen trống rỗng. Ông bắt đầu di chuyển về phía Mark giống như những kẻ khác, giống như cha không hề nhận biết anh ấy-"

Giọng nói của Julian vỡ vụn, ngay khi đó cô gái tóc vàng giật tay ra khỏi tay Helen và lao về phía trước, chặn mình giữa Julian và Lãnh sự.

"Emma!" Helen nói, dậm bước về phía trước, nhưng Jia chìa tay để giữ cô lại. Khuôn mặt Emma trắng bệch, cô thở hỗn hển. Clary nghĩ rằng cô chưa bao giờ thấy sự tột cùng giận dữ chứa trong một hình hài nhỏ bé như vậy.

"Hãy để cậu ấy yên!" Emma hét lên, dang cánh tay rộng ra, như thể cô có thể bảo vệ Julian đằng sau cô, mặc dù cô trông thấp hơn cả một cái đầu. "Bà đang tra tấn cậu ấy! Hãy để cậu ấy yên! "

"Không sao đâu, Emma!" Julian nói, mặt cậu đã có thần sắc hơn, khi họ không còn đặt câu hỏi nữa "Họ phải làm điều đó."

Cô quay lại phía cậu. "Không. Tôi cũng có ở đây. Tôi cũng nhìn thấy những gì đã xảy ra. Hãy làm điều đó với tôi" Cô giơ tay lên, như thể cầu xin đặt thanh kiếm lên cô "Tôi là người đam vào tim Sebastian. Tôi là người đã nhìn thấy anh ta không chết. Bà nên hỏi tôi! "

"Không," Julian bắt đầu, và Jia vẫn nhẹ nhàng:

"Emma, chúng tôi sẽ hỏi cháu tiếp theo. Chịu đựng Thanh kiếm sẽ đau đớn, nhưng vô hại"

"Dừng lại," Emma nói. "Chỉ cần dừng lại thôi" Và cô bước tới cạnh Julian, người đang cầm chặt thanh kiếm. Rõ ràng cậu không có ý định buông nó ra. Cậu lắc đầu với Emma, ngay cả khi cô đặt tay lên tay cậu, vì vậy cả hai cùng giữ thanh kiếm với nhau.

"Tôi đã đâm Sebastian," Emma nói, bằng một giọng nói vang vọng khắp căn phòng. "Hắn ta đã kéo con dao găm ra và cười. Hắn nói: "Thật đáng tiếc nếu không để mi sống. Sống để kể cho Clave rằng Lilith làm ta trở nên mạnh mẽ đến mức không tưởng thế nào. Có lẽ thanh kiếm Glorious có thể kết thúc cuộc sống của ta. Một điều đáng tiếc cho các Nephilim là họ không còn ân huệ để yêu cầu Thiên Đàng, và giờ đây không gì trong số các vũ khí chiến tranh nhỏ bé mà họ rèn từ Citadel Adamant có thể làm hại ta"

Clary rùng mình. Cô nghe thấy Sebastian qua từng lời nói của Emma, và gần như có thể nhìn thấy hắn, như hắn đang đứng trước mặt cô. Những tiếng xôn xao bùng nổ giữa các Clave, nhấn chìm tiếng Jace đứng cạnh nói với cô.

"Cô có chắc là cô không đâm chệch tim hắn không?" Robert hỏi, đôi lông mày đen nhíu lại.

Julian trả lời thay "Emma không đâm chệch mục tiêu bao giờ" cậu nói, giọng như vừa bị sỉ nhục.

"Tôi biết trái tim nằm ở đâu," Emma nói, bước lại gần Julian và lia một cái nhìn tức giận - hơn cả sự tức giận, đó là một cái nhìn đau đớn-đến Lãnh sự và các Điều Tra Viên. "Nhưng tôi không nghĩ các người biết."

Giọng nói của cô đầy phẫn nộ, cô lao đảo chạy xuống khỏi bục, gần như thúc khuỷu tay của mình vào Robert khi lách qua. Cô biến mất qua cánh cửa mà trước đó cô đã đi vào, và Clary nghe hơi thở của cô rít qua kẽ răng- Không ai theo sau cô ấy? Julian rõ ràng muốn đi theo, nhưng cậu bị kẹt giữa Lãnh sự và các Điều Tra Viên, mang gánh nặng của Thanh kiếm Thiên thần, cậu không thể bỏ đi. Helen nhìn theo cô một cách đau khổ, cánh tay cô ôm cậu bé nhỏ tuổi nhất, Tavvy.

Clary chạy theo cô. Mẹ cô với tay ngăn lại, nhưng cô đã chạy xuống lối đi dốc giữa các hàng ghế. Lối đi ngoặt sang các bậc thang bằng gỗ; Clary nhảy lóc cóc xuống những bậc thang, băng qua Lãnh sự và Điều Tra Viên, qua Helen đến cánh cửa phía sau Emma.

Cô gần như xô phải Aline, người đang lớn vớn gần cửa lớn rình xem những gì đang xảy ra trong phòng Hội đồng. Aline cau có. Nhưng vẻ cau có biến ngay khi cô nhìn thấy Clary, và thay thế bằng một cái nhìn ngạc nhiên "Cậu đang làm gì thế?"

"Cô bé" Clary nói không kịp thở. "Emma. Nó chạy lại đây. "

"Tớ biết. Tớ đã cố gắng để ngăn nó lại, nhưng cô bé vùng ra khỏi tớ. Nó chỉ. . . "Aline thở dài và liếc nhìn vào phòng Hội đồng, nơi Jia đã bắt đầu thẩm vấn Julian trở lại "Thật là một giai đoạn khó khăn cho họ, Helen và những người khác. Cậu biết đấy, mẹ của họ đã qua đời vài năm trước. Bây giờ, tất cả những gì họ còn lại chỉ là một người chú ở London. "

"Điều đó có nghĩa là họ sẽ chuyển những đứa trẻ đấy đến London? Cậu biết đấy, khi tất cả những điều này kết thúc? "Clary nói.

Aline lắc đầu. "Chú của họ được bổ nhiệm làm lãnh đạo cấp cao của Học Viện Los Angeles. Tớ hy vọng rằng ông ấy sẽ nhận nuôi mấy đứa trẻ và dạy dỗ chúng. Tớ không biết ông ấy đã đồng ý chưa. Ông ấy có lẽ đang bị sốc. Ý tớ là, ông ấy đã mất cháu trai, em ruột ông ấy-Andrew Blackthorn không chết, nhưng tình trạng ông ta cũng chẳng tốt gì. Nói cách khác, còn tồi tệ hơn "Giọng của cô đầy cay đắng.

"Tớ biết," Clary nói. "Tớ biết chính xác điều đó là như thế nào."

Aline nhìn cô thân mật hơn. "Tớ không nghi ngờ việc cậu biết điều đó," cô nói. "Chỉ là-Helen. Tớ ước là tớ có thể làm gì đấy nhiều hơn cho cô ấy. Cô ấy dẫn vật mình với cảm giác tội lỗi là cô ấy đã ở đây với tớ chứ không phải ở Los Angeles khi Học Viện bị tấn công. Và mặc dù cô ấy đang cố gắng nỗ lực, nhưng cô ấy không thể là một người mẹ cho tất cả những đứa trẻ này. Chú của họ chưa đến, và sau đó có Emma, Angel giúp cô ấy. Cô ấy thậm chí không có một mẫu vụn còn lại của gia đình... "

"Tớ muốn nói chuyện với Emma. "

Aline nhét một lọn tóc ra sau tai; chiếc nhẫn nhà Blackthorn lung linh trên tay phải của cô. "Con bé không nói chuyện với bất cứ ai trừ Julian."

"Hãy để tớ thử," Clary thúc giục. "Làm ơn."

Aline nhìn vào biểu hiện quyết tâm trên khuôn mặt của Clary và thở dài. "Ở ngoài sảnh, phòng đầu tiên bên trái."

Sảnh lớn vòng phía sau phòng Hội đồng. Clary có thể nghe thấy tiếng của Các Thợ Săn Bóng Tối nhỏ dần khi cô bước đi. Những bức tường đá mịn, lót bằng những tấm thảm trên đó miêu tả những cảnh vinh quang khác nhau trong lịch sử của Thợ Săn Bóng Tối. Cánh cửa đầu tiên bên trái làm bằng gỗ, rất phẳng. Nó hé mở, nhưng cô vẫn gõ nhẹ trước khi bước vào để không gây bất ngờ cho bất cứ người nào bên trong.

Đó là một căn phòng đơn giản, với ốp tường bằng gỗ và một đồng ghế lắp ráp thô sơ. Nó làm cho Clary thấy giống như một phòng chờ trong bệnh viện. Nó có bầu không khí nặng nề, là nơi mà mọi người trải qua sự lo lắng và đau buồn của họ trong khung cảnh xa lạ vây quanh.

Trong góc phòng có một chiếc ghế tựa vào tường, và trên ghế là Emma. Từ khoảng cách xa, cô nhìn nhỏ hơn bình thường. Cô chỉ mặc một chiếc T-shirt ngắn tay và trên cánh tay trần của cô là các Ấn Ký, chữ rune Voyance trên trái tay - như vậy, cô cũng thuận tay trái giống Jace. Bàn tay cô để lên chuôi của một đoản kiếm tuốt trần đặt trên đùi. Khi đến gần Clary có thể thấy mái tóc của cô vàng nhạt, nhưng rối bời và sạm màu vì bẩn. Từ giữa đám tóc rối cô gái trừng mắt lên nhìn Clary ngang ngược.

"Gì đây?", Cô nói. "Cô muốn gì?"

"Không có gì," Clary nói, đẩy cửa đóng lại sau lưng cô. "Tôi chỉ muốn nói chuyện với em"

Emma nheo mắt nghi ngờ. "Cô muốn sử dụng thanh kiếm Thiên thần với tôi? Thậm chí tôi? "

"Không đâu. Tôi đã từng bị sử dụng, thật là khủng khiếp. Tôi rất tiếc về việc họ đang sử dụng thanh kiếm trên người bạn của em. Tôi nghĩ rằng họ nên tìm cách khác. "

"Tôi nghĩ rằng họ nên tin tưởng anh ấy" Emma nói. "Julian không nói dối." Cô nhìn Clary một cách thách thức nếu như cô dám không đồng ý.

"Tất nhiên cậu ấy không nói dối," Clary nói, và bước vào giữa phòng, cô cảm thấy như thể cô đang cố gắng không đe dọa một loại sinh vật hoang dã trong rừng. "Julian là người bạn tốt nhất của em có phải không?"

Emma gật đầu.

"Người bạn tốt nhất của tôi cũng là một chàng trai. Tên là Simon. "

"VẬY anh ta đâu?" Đôi mắt của Emma liếc đằng sau Clary, như thể cô mong Simon xuất hiện bất thành hình.

"Anh ấy ở New York," Clary nói. "Tôi nhớ cậu ấy rất nhiều."

Emma trông như thể điều này có ý nghĩa rất lớn. "Julian đã đến New York một lần," cô nói. "Tôi đã nhớ cậu ấy ghê lắm, thế nên khi cậu ấy trở về, tôi bắt cậu ấy hứa sẽ không đi bất cứ nơi nào mà không có tôi một lần nữa."

Clary mỉm cười, và tiến gần hơn với Emma. "Thanh kiếm của em rất đẹp," cô nói, chỉ vào lưỡi kiếm ngang đùi của cô gái.

Biểu hiện của Emma thoáng chùng xuống. Cô chạm vào lưỡi kiếm, được khắc một dãy những chiếc lá và chữ rune tinh tế. Đốc kiếm bằng vàng, và trên lưỡi kiếm được khắc chữ: Ta-Cortana, cùng chất thép và tinh khí như Joyeuse, Ardèche và Durendal. "Đó là của cha tôi. Nó được truyền qua nhiều thế hệ của gia đình Carstairs. Nó là một thanh kiếm nổi tiếng, "cô nói thêm tự hào. "Nó đã được rèn từ rất lâu đời."

"Cùng chất thép và tinh khí như Joyeuse, Ardèche và Durendal." Clary nói. "Những thanh kiếm đó đều nổi tiếng. Em có biết ai sở hữu những thanh kiếm nổi tiếng đó không?"

"Ai?"

"Những người anh hùng", Clary nói, quỳ xuống trên mặt đất vì vậy cô có thể nhìn lên khuôn mặt của cô gái.

Emma cau có. "Tôi không phải là một anh hùng," cô nói. "Tôi đã không làm bất cứ điều gì để cứu cha Julian, hoặc Mark."

"Tôi rất tiếc" Clary nói. "Tôi biết cảm thấy thế nào khi đứng nhìn người mà em quan tâm biến thành Ác Quỷ. Như biến đổi thành một người khác. "

Nhưng Emma lắc đầu. "Mark đã không bị biến thành Ác Quỷ. Anh ấy bị bắt đi "

Clary cau mày. "Bắt đi?"

"Họ không muốn anh ấy uống Cốc Địa Ngục vì dòng máu Tiên tộc của anh ấy" Emma nói. Clary nhớ lại Alec nói rằng có một người thuộc Tiên tộc trong phá hệ gia đình nhà Blackthorn. Như đoán được câu hỏi tiếp theo của Clary, Emma nói một cách mệt mỏi, "Chỉ có Mark và Helen có dòng máu Tiên tộc. Họ có cùng một mẹ, nhưng bà ấy để họ lại cho ông Blackthorn khi họ còn nhỏ. Julian và những người còn lại có một người mẹ khác"

"Oh," Clary nói, không muốn ép quá nặng nề, không muốn cô gái bị tổn thương này nghĩ rằng cô cũng chỉ là một người xem Emma không hơn là một nguồn giải đáp cho các câu hỏi. "Tôi biết Helen. Liệu Mark trông có giống cô ấy? "

"Vâng, Helen và Mark có tai hơi nhọn, mái tóc sáng màu. Không ai trong số những người còn lại của nhà Blackthorns tóc vàng hoe. Tất cả họ đều có mái tóc nâu trừ Ty, và không ai biết lý do tại sao cậu lại có mái tóc màu đen. Livvy cũng không, dù cô ấy là chị song sinh của cậu ấy" Một chút màu sắc sinh động trở lại trên gương mặt của Emma. rõ ràng cô thích nói chuyện về nhà Blackthorns.

"Vì vậy, họ không muốn Mark uống từ chiếc cốc?" Clary nói. Cá nhân cô rất ngạc nhiên việc Sebastian chú ý cách này hay cách khác. Hẳn chưa bao

giờ có nỗi ám ảnh với Thế Giới Ngầm như Valentine, mặc dù điều đó không có nghĩa là hấn thích họ. "Có lẽ nó không có tác dụng nếu bạn có dòng máu Thế Giới Ngầm"

"Có lẽ," Emma nói. Clary đưa tay đặt lên một tay của Emma. Cô sợ phải nghe câu trả lời nhưng không tìm được câu hỏi. "Hấn không biến đổi cha mẹ của em, phải không?"

"KhôngEmma nói, và bây giờ giọng cô run lên. "Họ đã chết. Họ đã không ở Học Viện; họ đang điều tra báo cáo về hoạt động của bọn quỷ. Thân thể của họ trôi dạt vào bãi biển sau vụ tấn công. Lý ra em đã đi với họ, nhưng em lại muốn ở lại Học Viện. Em muốn tập luyện với Jules. Nếu em đi với họ... "

"Nếu em đi, em cũng sẽ chết" Clary nói.

"Sao chị biết được?" Emma hỏi, nhưng có một cái gì đó trong mắt cô đã muốn tin điều đó.

"Chị có thể nhìn thấy em là một Thợ Săn Bóng Tối tài giỏi" Clary nói. "Chị nhìn những Ân Ký của em. Chị nhìn những vết sẹo của em. Và cái cách em cầm thanh kiếm. Nhìn em, chị có thể tưởng tượng ra cha mẹ của em tài giỏi thế nào. Và cái gì có thể giết chết cả hai không phải là một cái gì đó dễ dàng để em có thể cứu họ " Cô chạm nhẹ vào thanh kiếm "Anh hùng không phải luôn luôn là những kẻ giành chiến thắng," cô nói. "Đôi khi, họ là những người thua cuộc. Nhưng họ vẫn tiếp tục chiến đấu, họ sẽ trở lại. Họ không từ bỏ. Đó là những gì làm cho họ thành anh hùng. "

Emma hít một hơi thở run rẩy, có một tiếng gõ nhẹ ngoài cửa. Clary xoay nửa người lại khi nó mở ra, để ánh sáng từ hành lang bên ngoài tràn vào. Là Jace. Anh bắt gặp ánh mắt của cô và mỉm cười, hơi nghiêng người ở ngưỡng cửa. Mái tóc anh vàng sậm, trong khi đôi mắt anh sáng màu hơn. Clary đôi khi nghĩ cô có thể nhìn thấy ngọn lửa bên trong anh, thấp sáng ánh mắt, làn da và tĩnh mạch của anh. Nó chuyển động ngay dưới lớp bề mặt. "Clary," Anh nói.

Clary nghĩ cô nghe thấy một tiếng rít nhỏ từ phía sau cô. Emma đang nắm chặt thanh kiếm của mình, nhìn giữa Clary và Jace với đôi mắt mở lớn.

"Cuộc họp Hội đồng kết thúc" anh nói. "Và anh không nghĩ được bất kỳ lý do gì để Jia chào mừng việc em chạy đến đây."

"Vậy sao? , em gặp rắc rối? ," Clary nói.

"Cũng như thường lệ mà," Giọng Jace châm chọc, nhưng nụ cười của anh không có vẻ gì châm chọc. "Chúng ta chuẩn bị đi. Em sẵn sàng chưa? "

Cô lắc đầu. "Em sẽ gặp mọi người tại nhà. Mọi người có thể thuật lại những gì đã xảy ra sau đó tại Hội đồng cho em "

Anh do dự "Hãy để Aline hay Helen đi với em," cuối cùng anh nói. "Nhà của Lãnh sự cách nhà của Điều Tra Viên một đoạn" Anh kéo khóa áo khoác lên và ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Clary quay lại với Emma, người vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô.

"Em biết Jace Lightwood" Emma nói.

"Em... gì cơ?"

"Anh ấy rất nổi tiếng," Emma nói, rõ ràng là ngạc nhiên "Anh ấy là Thợ Săn Bóng Tối tốt nhất. Người giỏi nhất. "

"Anh ấy là bạn của chị," Clary nói, để ý rằng cuộc đối thoại đã xoay chuyển một cách bất ngờ.

Emma nhìn cô một cách trịnh trọng "Anh ấy là bạn trai của chị."

"Làm sao em..."

"Em thấy cách anh ấy nhìn chị," Emma nói, "và dù sao thì mọi người đều biết Jace Lightwood có một cô bạn gái và cô ấy là Clary Fairchild. Tại sao trước đó chị không cho em biết tên của chị? "

"Chị đã nghĩ rằng em không biết điều đó," Clary nói, quay cuồng.

"Em không ngạc," Emma nói, với một vẻ hơi phật lòng làm Clary đứng thẳng lên một cách nhanh chóng trước khi cô có thể cười.

"Đúng, em không ngạc. Em thực sự thông minh," Clary nói. "Và chị rất vui vì em biết chị là ai. Bởi vì chị muốn em hiểu rằng em có thể đến nói chuyện với chị bất cứ lúc nào. Không chỉ là những gì đã xảy ra tại Học Viện-mà về bất cứ điều gì em muốn. Và em cũng có thể nói chuyện với Jace. Em có cần biết nơi để tìm bọn chị? "

Emma lắc đầu. "Không," cô nói giọng dịu lại "Em biết nhà của Điều Tra Viên ở đâu."

"Được rồi." Clary khoanh tay lại, chủ yếu là để giữ cho mình khỏi vờn ra và ôm lấy cô bé. Cô không nghĩ rằng Emma sẽ cảm kích về điều đó. Clary quay về phía cửa.

"Nếu chị là bạn gái của Jace Lightwood, chị nên có một thanh kiếm tốt hơn," Emma đột nhiên nói, và Clary liếc nhìn lưỡi kiếm cô đeo sáng nay. Một thanh kiếm cũ mà cô đã đóng gói với đồ đạc của cô từ New York.

Cô chạm vào chuôi kiếm. "Cái này không tốt à?"

Emma lắc đầu. "Không tốt chút nào"

Giọng cô bé đầy vẻ nghiêm trọng khiến Clary mỉm cười. "Cảm ơn lời khuyên của em"

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 4

4-DARKER THAN GOLD-TỐI HƠN VÀNG

Khi Clary gõ cửa nhà của Điều Tra Viên, nó được mở bởi Robert Lightwood.

Trong một khoảnh khắc cô bị đóng băng, không biết phải nói gì. Cô chưa bao giờ trò chuyện với cha nuôi của Jace, chưa bao giờ biết ông một cách

sâu sắc. Ông đã từng là một cái bóng làm nền, thường là phía sau Maryse, đặt bàn tay của mình trên chiếc ghế của bà. Ông là một người đàn ông tóc đen cao lớn với một bộ râu cắt tia gọn gàng. Cô không thể hình dung được việc ông đã từng là bạn với cha mình, mặc dù cô biết ông đã ở trong hội với Valentine. Có nhiều nếp nhăn trên khuôn mặt ông, hơi khó để cô có thể tưởng tượng ra ông thời trẻ.

Khi ông quan sát mình, cô thấy mắt của ông là một màu xanh thẫm, rất sậm, cô đã luôn luôn nghĩ rằng nó là màu đen. Biểu tình của ông không thay đổi; cô có thể cảm thấy vẻ không hài lòng của ông. Cô nghi ngờ Jia không phải là người duy nhất cảm thấy khó chịu khi cô chạy ra khỏi cuộc họp của Hội đồng để đuổi theo Emma. "Nếu cháu tìm các con tôi, chúng đang ở trên lầu," là tất cả những gì ông nói. "tầng trên cùng"

Cô đi ngang qua ông, bước vào tiền sảnh rộng. Đây là ngôi nhà được cấp cho Điều Tra Viên và gia đình; rất rộng rãi với trần nhà cao và nặng, đồ nội thất nhìn đắt tiền. Đó là một không gian rộng lớn đủ để có archways nội thất, cầu thang lớn khổng lồ, và một đèn chùm rủ xuống từ trần nhà, phát ra ánh sáng phù thủy mờ ảo. Cô tự hỏi Maryse ở đâu, và cô ấy có thích ngôi nhà không.

"Cảm ơn bác," Clary nói.

Robert Lightwood nhún vai và biến mất vào bóng tối không nói một lời. Clary mất vài phút lên hai cái cầu thang, đi qua một số hành lang trước khi cô lên đến tầng trên cùng, nơi đặt một cầu thang dốc bằng thép dẫn tới một hành lang. Một cánh cửa xuống hội trường đã mở một nửa; cô có thể nghe thấy tiếng nói từ phía bên kia.

Với một tiếng gõ chiếu lệ, cô bước vào trong. Các bức tường của căn phòng áp mái được sơn trắng, và có một tủ quần áo lớn trong góc, cả hai cánh cửa mở toang – Quần áo của Alec, thực dụng và hơi cũ, treo ở một bên, và đồ của Jace, bảnh bao trong sắc đen và xám, ở một bên. Vũ khí của họ được xếp ngay ngắn dọc theo phía dưới.

Clary gần như mỉm cười; cô không chắc lý do tại sao. Có cái gì đó về việc Alec và Jace chia sẻ chung một căn phòng một cách thân ái. Cô tự hỏi có khi nào họ tâm sự với nhau suốt đêm như kiểu cô và Simon làm không.

Alec và Isabelle ngồi trên bệ cửa sổ. Đằng sau họ Clary có thể nhìn thấy màu sắc của hoàng hôn ánh lên mặt nước của con kênh bên dưới. Jace đang nằm ườn trên một chiếc giường đơn, đôi boots ngang ngược đặt trên khăn trải giường bằng nhung.

"Tớ nghĩ họ cho là không thể chỉ khoanh tay ngồi đợi Sebastian tấn công các Học Viện khác," Alec đã nói. "Điều đó giống như trốn chạy. Các Thợ Săn Bóng Tối không trốn chạy"

Jace cọ má mình vào vai; anh có vẻ mệt mỏi, mái tóc nhạt của anh bù xù. "Cảm giác như chạy trốn" Anh nói. "Sebastian đang ở ngoài kia; chúng ta thì ở đây. Phòng bị gấp đôi. Tất cả các Học Viện trống rỗng. Không có ai bảo vệ thế giới khỏi bọn quỷ. Ai sẽ trông chừng cho con người? "

Alec thở dài và xoa xoa một bàn tay trên khuôn mặt của mình. "Hy vọng rằng nó sẽ không kéo dài."

"Khó có thể tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra," Isabelle nói. "Một thế giới không có Các Thợ Săn Bóng Tối. Bọn quỷ ở khắp mọi nơi, Những kẻ thuộc Thế Giới Ngầm tấn công lẫn nhau... "

"Nếu tớ là Sebastian-" Jace bắt đầu.

"Nhưng anh không phải. Anh không phải là Sebastian," Clary nói.

Tất cả họ đều nhìn về phía cô. Cái nhìn của Alec và Jace hoàn toàn không có gì giống nhau, Clary nghĩ, nhưng thỉnh thoảng có một sự tương đồng kỳ lạ trong cách họ liếc hay ra hiệu nhắc nhở cô rằng họ đã lớn lên cùng nhau. Cả hai nhìn tò mò, một chút lo lắng. Isabelle dường như mệt mỏi hơn, và thất vọng.

"Em ổn không?" Jace chào cô bằng một nụ cười nhẹ "Emma thế nào?"

"Suy sụp" Clary nói. "Chuyện gì xảy ra sau khi em rời cuộc họp?"

"Chương trình thâm vấn gần như kết thúc" Jace nói. "Rõ ràng Sebastian đứng đằng sau tất cả các cuộc tấn công, và hẳn có một lực lượng khá lớn chiến binh Ác Quỷ bóng đêm phò tá. Không ai biết chính xác có bao nhiêu, nhưng chúng ta có thể phỏng đoán tất cả số người mất tích đã bị Biến đổi hết"

"Tuy nhiên, cho đến giờ số lượng thành viên của chúng ta vẫn lớn hơn " Alec nói. "Hẳn có lực lượng ban đầu của hẳn, thêm sáu Conclaves hẳn đã biến đổi; còn lại là của chúng ta. "

Có cái gì đó trong mắt của Jace khiến chúng vàng sẫm. "Sebastian biết điều đó" anh thì thầm. "Hẳn biết lực lượng của hẳn, cho đến những chiến binh cuối cùng. Hẳn biết chính xác những gì hẳn có thể đạt được và những gì hẳn không thể. "

"Chúng ta có lực lượng Thế Giới Ngầm ủng hộ" Alec nói. "Đó là điểm chính của cuộc họp ngày mai, phải không? Thảo luận với các đại diện, tăng cường các liên minh. Bây giờ chúng ta biết những gì Sebastian làm, chúng ta có thể lập chiến lược xung quanh nó, đánh hẳn bằng những Đứa trẻ Bóng Đêm, Toà án, các Pháp Sư. . . . "

Đôi mắt của Clary gặp mắt Jace trong im lặng. Bây giờ chúng ta đã biết những gì Sebastian đang làm, Hẳn sẽ làm một cái gì đó khác. Một cái gì đó chúng ta không ngờ tới.

"Và sau đó tất cả mọi người thảo luận về Jace," Isabelle nói. "Cậu biết đấy, như thường lệ."

"Về Jace?" Clary dựa người vào chân giường Jace. "Họ nói gì về anh ấy?"

"Họ nhai đi nhai lại việc hiện giờ Sebastian về cơ bản là bất khả xâm phạm, và có cách gì để đả thương và giết hẳn không. Thanh Glorious đã có thể làm điều đó vì nó từ lửa thiên đàng, nhưng hiện tại nguồn duy nhất của ngọn thiên đàng là. . . "

"Jace," Clary nói dứt khoát. "Nhưng các Tu Huynh Câm đã thử tất cả mọi thứ để tách Jace với lửa thiên đàng, và họ đã thất bại. Nó ở trong linh hồn anh ấy. Vì vậy, kế hoạch của họ là gì, đánh Sebastian bằng đầu Jace cho đến khi hấn chết? "

"Tu Huynh Zachariah cũng đã nói khá nhiều điều tương tự," Jace nói. "Vội ít mìa mai hơn em"

"Dù sao, họ cũng nói về cách để bắt Sebastian mà không giết chết hấn - nếu họ có thể tiêu diệt tất cả các Endarkened, nếu hấn có thể bị mắc bẫy ở đâu đó hoặc bằng cách nào đó, sao cũng được miễn hấn không thể bị giết," Alec nói .

"Đặt hấn vào trong một chiếc quan tài bằng Adamas và thả nó xuống biển," Isabelle nói. "Đó là đề nghị của em."

"Dù sao, sau khi họ nói chuyện xong về anh-dĩ nhiên đó là phần thú vị nhất" Jace nói, "- họ đã nhanh chóng quay lại để nói về cách để chữa trị các Endarkened. Họ trả cho Spiral Labyrinth cả một gia tài để cố gắng làm sáng tỏ những câu thần chú Sebastian sử dụng để tạo ra Cốc Địa Ngục và ban hành các nghi lễ. "

"Họ cần phải thoát khỏi ám ảnh về việc chữa trị cho bọn Endarkened và bắt đầu suy nghĩ về việc làm thế nào để đánh bại họ," Isabelle nói bằng một giọng cứng rắn.

"Những người bị biến đổi là những người quen biết của họ, Isabelle," Alec nói. "Đương nhiên là họ muốn cứu những người đó trở lại."

"Vâng, em cũng muốn em trai của mình quay trở lại," Isabelle cao giọng "Họ không hiểu Sebastian đã làm những gì sao? Hấn đã giết họ. Hấn giết phần người của họ, và để lại phần quý đi vòng vòng trong bộ quần áo da trông giống như những người chúng ta đã từng biết. Vậy thôi!"

"Hạ giọng xuống!" Alec nói, giọng đúng kiểu anh-trai-kiên-quyết "Em biết là cả cha mẹ đang ở nhà mà? Họ sẽ đi lên đây"

"Oh, chúng ta ở đây," Isabelle nói. "Họ ngủ cách xa nhau, phòng ngủ thì rộng mênh mông, như anh có thể thấy, còn chúng ta thì ở đây."

"Họ ngủ ở đâu không phải là việc của chúng ta, Isabelle."

"Họ là cha mẹ của chúng ta"

"Nhưng họ có cuộc sống riêng của họ," Alec nói. "Chúng ta phải tôn trọng điều đó và đứng bên cạnh, không bàn luận" Về mặt anh tối sầm lại. "Rất nhiều người chia tay khi họ mất đi một đứa con"

Isabelle thở gấp gấp.

"Izzy?" Alec dường như nhận ra anh đã đi quá xa. Đề cập đến vấn đề của Max có vẻ hủy hoại Isabelle hơn bất cứ người nào nhà Lightwoods, thậm chí ngay cả Maryse.

Isabelle quay đi, chạy ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Alec vò đầu, làm cho nó xù lên như lông vịt tơ "Mẹ kiếp! ," anh buột miệng chửi thề, và sau đó đỏ mặt-Alec hầu như không bao giờ chửi thề, và khi anh chửi, anh chỉ lẩm bẫm. Anh bắn một cái nhìn gần như hối lỗi cho Jace và đi ra, theo sau em gái.

Jace thở ra, đong đưa đôi chân dài của mình ra khỏi giường, và đứng dậy. Anh vươn vai như một con mèo "Anh đoán đó là tín hiệu để anh đưa em về nhà."

"Em có thể tự tìm thấy đường về..."

Anh lắc đầu, lấy áo khoác của mình ra khỏi cột giường. Có cái gì đó thiếu kiên nhẫn trong từng cử động của anh, một cái gì đó vờ vẩn và xao xuyến làm Clary nổi gai "Nhân tiện, anh cũng muốn ra khỏi đây. Thôi nào. Đi thôi."

- - - - -

"Đã cả giờ rồi! Ít nhất một giờ. Em thề đấy" Maia nói. Cô đang nằm trên chiếc ghế dài ở căn hộ của Jordan và Simon, bàn chân trần của cô trong

lòng của Jordan.

"Chúng ta không nên đặt món Thái", Simon nói lơ đãng. Cậu đang ngồi trên sàn nhà, chăm chú vào bộ điều khiển Xbox. Nó đã không làm việc vài ngày. Một ngọn lửa le lói trong lò sưởi. Giống như mọi thứ khác trong căn hộ, lò sưởi ít được bảo dưỡng, và một nửa thời gian căn phòng sẽ đầy khói khi họ sử dụng nó. Jordan đã luôn luôn phàn nàn vì hơi lạnh, vì các vết nứt trên cửa sổ và tường, vì sự lãnh đạm của chủ nhà trong việc sửa chữa bất cứ thứ gì. "Họ không bao giờ đúng giờ"

Jordan cười toe toét với bản tính hiền lành "Cậu thì quan tâm gì? Cậu đâu có ăn. "

"Bây giờ tớ có thể uống," Simon chỉ ra. Đó là sự thật. Anh đã huấn luyện được da dày của mình để chấp nhận hầu hết các chất lỏng như sữa, cà phê, trà mặc dù thực phẩm cứng vẫn khiến anh nôn ọe. Cậu nghi ngờ việc những thức uống này có thể mang lại dinh dưỡng cho cậu; ngoại trừ máu, nhưng chúng làm cậu cảm thấy giống con người nhiều hơn khi có thể uống một cái gì đó nơi công cộng mà không khiến cho mọi người la hét. Với một tiếng thở dài, cậu bỏ bộ điều khiển xuống. "Tớ nghĩ cái điều khiển này bị hỏng rồi. Hỏng vĩnh viễn. Điều này cũng tốt, bởi vì tớ không có tiền để sửa nó. "

Jordan nhìn cậu một cách tò mò. Simon đã đưa tất cả tiền tiết kiệm của mình khi cậu chuyển đến, nhưng không được nhiều. May mắn thay, anh cũng ít chi tiêu. Căn hộ được trường quan của Vệ Đoàn Lupus cho mượn, cũng là người cung cấp máu cho Simon. "Tớ đã có tiền," Jordan nói.

"Chúng ta sẽ ổn thôi."

"Đó là tiền của cậu, không phải của tớ. Cậu cũng sẽ không thể bao bọc tớ mãi ", Simon nói, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa màu xanh của lò sưởi. "Và sau đó thì sao? Tớ muốn nộp đơn vào đại học sớm nếu- những chuyện này đã không xảy ra. Tớ muốn vào trường âm nhạc. Tớ có thể học, tìm được một công việc. Không ai thuê tớ bây giờ. Tớ nhìn như mười sáu tuổi; và tớ sẽ luôn mười sáu tuổi như thế"

"Hừm," Maia nói. "Em đoán ma cà rồng thực sự không có công ăn việc làm, phải không? Ý em là, một số người sói làm DJ ở quán của Bat, và chú Luke sở hữu nhà sách. Nhưng ma cà rồng sống theo gia tộc. Thực tế không có các nhà khoa học ma cà rồng. "

"Hoặc nhạc sĩ ma cà rồng", Simon nói. "Hãy đổi mặt với việc này. Nghề nghiệp của anh bây giờ là ma cà rồng chuyên nghiệp. "

"Em thực sự ngạc nhiên về những ma cà rồng không hoành hành trên các đường phố, sát hại các khách du lịch, với Maureen dẫn đầu," Maia nói. "Cô ấy xinh đẹp khát máu."

Simon nhăn mặt. "Anh cho rằng một số gia tộc đang cố gắng kiểm soát cô ấy. Raphael, có lẽ. Lily là một trong những người thông minh nhất trong gia tộc ma cà rồng. Cô ấy biết tất cả mọi thứ. Cô và Raphael đã luôn gắn bó như những kẻ trộm. Nhưng anh lại không có bạn bè ma cà rồng. Xem lại bản thân, đôi khi anh ngạc nhiên vì anh chẳng có người bạn nào "

Cậu nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói của mình và liếc nhìn khắp phòng vào những hình ảnh Jordan đã đóng lên trên tường-hình ảnh của cậu ấy với bạn bè, ở bãi biển, với Maia. Simon đã nghĩ đến việc treo lên vài hình ảnh của riêng mình. Mặc dù cậu đã không mang bất cứ thứ gì từ ngôi nhà của mình đi, nhưng Clary có một số ảnh. Cậu có thể lấy chúng về để làm căn hộ có vẻ của mình hơn. Mặc dù cậu thích sống chung với Jordan và cảm thấy thoải mái khi ở đây, nó vẫn không phải là nhà. Nó cho cậu cảm giác tạm bợ, như thể cậu không thể sống cả đời ở đó.

"Anh thậm chí còn không có một chiếc giường," Cậu nói to.

Maia quay đầu lại về phía anh. "Simon, chuyện gì với anh thế? Có phải vì Isabelle đi rồi?"

Simon nhún vai. "Anh không biết. Ý anh là, vâng, anh nhớ Izzy, nhưng- Clary nói hai đứa anh cần phải DTR. "

"Oh, xác định các mối quan hệ," Maia giải thích khi gặp cái bối rối của Jordan. "Anh biết đấy, khi anh quyết định mối quan hệ bạn gái-bạn trai một cách nghiêm túc. Đó là điều mà anh phải làm, bằng cách này. "

"Tại sao mọi người biết từ viết tắt này nhưng anh thì không?" Simon băn khoăn nói. " Liệu Isabelle có muốn làm bạn gái của anh không?"

"Em không thể nói với anh được" Maia nói. "Đấy là mật mã của các cô gái. Anh hãy hỏi trực tiếp cô ấy. "

"Cô ấy đang ở Idris."

"Hãy hỏi cô ấy khi cô ấy trở lại." Simon im lặng, và Maia nói thêm, nhẹ nhàng hơn, "Cô ấy sẽ trở lại, và Clary cũng thế. Chỉ là một cuộc họp thôi mà! "

"Anh không biết. Học Viện không an toàn. "

"Cậu cũng thế" Jordan nói. "Đó là lý do tại sao cậu có tôi bên cạnh."

Maia nhìn Jordan. Có cái gì đó kỳ lạ trong cái cách cô nhìn. Một cái gì đó Simon không thể xác định chính xác. Có một cái gì đó đã bị tắt giữa Maia và Jordan gần đây, một sự xa cách từ Maia, một câu hỏi trong mắt khi cô nhìn bạn trai mình. Simon tìm cơ hội để nói với Jordan, nhưng chưa có. Simon tự hỏi không biết Jordan có nhận thấy sự xa cách đó của Maia – điều đó là hiển nhiên - hoặc là anh ấy nhận biết nhưng vẫn bướng bỉnh phủ nhận.

"Nếu anh có thể thay đổi, Anh vẫn muốn là một Ma cà rồng ư sáng?" Maia hỏi, chuyển sự chú ý của mình đến Simon.

"Anh không biết." Simon đã từng tự hỏi điều này nhưng rồi gạt nó sang một bên-không có ích gì khi lật đi lật lại một vấn đề mà bạn biết chắc là không thể thay đổi được. Là một Ma cà rồng ư sáng có nghĩa rằng bạn có vàng trong máu. Những Ma cà rồng khác sẽ muốn có nó, vì nếu họ uống máu của bạn, họ cũng có thể bước đi trong ánh mặt trời.

Nhưng cũng có nhiều kẻ muốn bạn bị tiêu diệt, vì đó là niềm tin của hầu hết các ma cà rồng rằng Ma cà rồng ư sángs là một sự ghê tởm cần được loại

bỏ tận gốc. Cậu nhớ lại những lời của Raphael nói với cậu trên mái của một khách sạn ở Manhattan. "Cậu cần cầu nguyện nhiều hơn, Ma cà rồng ưa sáng ả, rằng cậu sẽ không bị mất Ấn Ký trước khi chiến tranh đến. Vì nếu cậu mất nó, sẽ có một hàng dài kẻ thù chờ đợi đến lượt mình để giết cậu. Và tôi là kẻ đứng ở đầu tiên"

Và nó chưa mất đi. "Anh sẽ nhớ ánh nắng mặt trời," Cậu nói. "Anh nghĩ nó giữ cho anh giống con người"

Ánh sáng từ lò sưởi ánh lên mắt Jordan khi anh nhìn Simon. "Là con người được đánh giá quá cao," Anh nói với một nụ cười.

Maia vung chân cô khỏi chân của anh một cách đột ngột. Jordan nhìn qua cô, lo lắng, ngay khi chuông cửa reo.

Simon đứng phắt lên nhanh như chớp. "Cẩn thận," Cậu nhắc "Tớ sẽ đi mở cửa. Ở cạnh đó" Cậu nói thêm qua vai khi cậu đi xuống hành lang vào cửa trước. "Không ai cố gắng để giết mình trong hai tuần nay rồi. Có lẽ họ đã chán và bỏ cuộc. "

Cậu nghe thấy tiếng rì rầm đằng sau cậu, nhưng không nghe rõ; họ đang nói chuyện với nhau. Cậu lẩn mò ví, với lấy năm đăm rồi xoay cánh cửa.

Có một chuyển động rung ngực cậu. Cậu nhìn xuống và thấy mặt dây chuyền của Isabelle đỏ tươi. Cậu quăng mình lùi lại phía sau, vừa kịp tránh một bàn tay thò vào túi lấy cậu. Cậu hét to-một đám người trong trang phục màu đỏ hiện ra lờ mờ sau cửa, một gã Thọ Săn Bóng Tối với những chữ rune loang lổ xấu xí trên cả hai má, một chiếc mũi điều hâu, và một vàng trán rộng tái nhợt. Hắn gầm lên với Simon và tiến đến.

"Simon, nằm xuống!" Jordan hét lên. Simon ngã người xuống và lăn sang một bên ngay khi một mũi tên bằng chốt cửa bay dọc theo hành lang. Tên Endarkened quay ngang với tốc độ gần như không thể tin được; cái chốt bị ghim chặt vào cửa. Simon nghe một tiếng gầm thất vọng của Jordan, và sau đó Maia trong lớp sồi bay qua cậu, nhảy bổ vào gã Thọ Săn.

Có một tiếng hú thoả mãn đau đớn khi răng của cô bập vào cổ họng hắn. Máu phun ra, văng đầy không khí như một màn sương muối đỏ; Simon hít nó, nếm vị cay đắng của máu quý nhiễm độc khi cậu đứng dậy. Cậu bước về phía trước khi gã Chó Săn xoay lại nắm Maia và ném cô xuống sảnh. Cả hai quấn lấy nhau như một quả bóng, chỉ nghe tiếng gầm gừ, của răng và móng vuốt.

Jordan hét lên. Simon rít một tiếng trầm trong cổ họng, một loại gầm của ma cà rồng, và cậu có thể cảm thấy răng nanh thò ra. Gã Chó Săn Địa Ngục bước về phía trước, máu đỏ rùng rùng nhưng vẫn đứng vững. Simon cảm thấy ruột mình nhói lên vì sợ hãi. Cậu đã nhìn thấy họ chiến đấu ở Burren, những chiến binh của Sebastian, và cậu biết rằng họ mạnh hơn, nhanh hơn, và khó tiêu diệt hơn các Thợ Săn Bóng Tối. Cậu đã nghĩ tiêu diệt chúng còn khó khăn hơn nhiều so với tiêu diệt ma cà rồng.

"Tránh đường!" Jordan nắm lấy vai Simon gần như ném cậu ra phía sau Maia, người đang trườn trên đôi chân mình. Có máu trên cổ áo cô, và đôi mắt sói của cô chìm sầm lại trong cơn thịnh nộ. "Tránh ra, Simon. Hãy để bọn tớ đối phó với đám này. Chạy đi! "

Simon đứng lên. "Tớ sẽ không đi... Hắn đến đây vì tớ..."

"Tớ biết điều đó!" Jordan hét lên. "Tớ là Vệ Binh Lupus của cậu! Hãy để tớ làm việc! "

Jordan quay ngoắt lại, đưa cung lên một lần nữa. Lần này mũi tên ghim vào vai một gã Chó Săn. Hắn lao đảo lùi lại và tung một chuỗi các lời nguyền trong một ngôn ngữ Simon không biết. Tiếng Đức, cậu nghĩ. Vậy là Học Viện Berlin đã bị tấn công...

Maia nhảy qua Simon. Cô và Jordan áp sát bọn Chó Săn. Jordan nhìn Simon một lần nữa, đôi mắt nâu của anh dữ dội và hoang dã. Simon gật đầu và phóng ngược vào phòng khách. Cậu đâm sầm vào cửa sổ- tạo thành một tiếng động lớn khi gỗ bị bắn tung thành những mảnh nhỏ- và trèo đến lối

thoát hiểm, phương án dự phòng của Jordan, không khí mùa đông khô héo tràn qua các gờ kim loại.

Mỗi tế bào của cậu gào lên rằng cậu không nên bỏ chạy, nhưng cậu đã hứa với Isabelle, hứa sẽ để Jordan bảo vệ cho mình, hứa sẽ không biến mình thành mục tiêu. Cậu nắm chặt tay quanh mặt dây chuyền của Izzy, nó ấm áp dưới những ngón tay của cậu như thể nó vừa còn nằm trên cổ cô. Cậu lao xuống các bậc thang kim loại. Chúng kêu lanh canh và trơn trượt tuyệt; cậu suýt ngã nhiều lần trước khi cậu đến nấc thang cuối cùng và rơi xuống vĩa hè tối tăm bên dưới.

Và ngay lập tức cậu bị bao quanh bởi ma cà rồng. Simon chỉ đủ thời gian để nhận ra hai trong số họ thuộc bầy Khách sạn Dumort-nét mặt thanh tú với mái tóc sẫm của Lily và Zeke tóc hoe vàng, cả hai cười toe toét như những người bạn - trước khi một cái gì đó chụp lên đầu cậu. Vải quần chặt quanh cổ họng của cậu, và cậu nghẹn ngào, không phải vì cậu cần không khí mà vì nỗi đau cố nén.

"Maureen gửi cậu lời chào trân trọng," Zeke nói vào tai cậu.

Simon mở miệng hét lên, nhưng bóng tối bao phủ cậu trước khi cậu có thể thốt lên lời.

"Em đã không nhận ra là anh khá nổi tiếng," Clary nói khi cô và Jace đi xuống theo làn đường hẹp chạy dọc kênh Oldway. Trời đã bắt đầu hoàng hôn, bóng tối vừa đổ xuống và các đường phố đầy người vội vã đi qua đi lại, cuộn mình trong áo choàng dày, khuôn mặt của họ lạnh lùng và khép kín.

Những ngôi sao bắt đầu mọc, tạo thành một thứ ánh sáng loé lên nhẹ nhàng trên bầu trời phía đông. Chúng chiếu sáng đôi mắt của Jace khi anh nhìn qua vẻ tò mò của Clary "Mọi người đều biết con trai của Valentine".

"Em biết, nhưng khi-Emma nhìn thấy anh, cô bé đã hành động như anh là thần tượng của cô ấy. Giống như anh được lên trang bìa của tuần báo Shadowhunters mỗi tháng. "

"Em biết đấy, khi họ yêu cầu anh chụp ảnh, họ nói chúng trông thật sành điệu. . . . "

"Kể cả khi anh cầm một lưỡi Seraph, em thấy không có vấn đề gì hết," Clary nói, và Jace cười. Một âm thanh cắt ngang cho thấy rằng cô đã rất ngạc nhiên về sự thoải mái đó của anh. Đó là nụ cười mà cô yêu thích nhất. Jace luôn quá kiểm chế bản thân; và điều đó làm cô vui sướng khi trở thành một trong số ít những người có thể bẻ gãy lớp vỏ bọc anh xây dựng cẩn thận và làm anh ngạc nhiên.

"Em thích cô ấy, phải không?" Jace nói.

Tiếp tục bước đi, Clary nói, "Thích ai cơ?" Họ đã đi qua một quảng trường, cô nhớ lại-bằng đá cuội, với một cái giếng ở trung tâm, giờ phủ quanh bằng một vòng tròn bằng đá, có lẽ là để giữ cho nước không bị đóng băng.

"Cô gái đó. Emma. "

"Có một cái gì đó về cô ấy," Clary thừa nhận. "Có thể là cách cô ấy bênh vực cho anh trai của Helen. Julian. Cô ấy sẽ làm mọi điều cho cậu ta. Cô ấy thực sự yêu thương gia đình Blackthorns, và cô ấy đã mất tất cả những người thân. . . . "

"Cô nhắc nhở em về chính em."

"Em không nghĩ vậy," Clary nói. "Em nghĩ cô ấy nhắc em nhớ đến anh"

"Bởi vì anh nhỏ nhắn, tóc vàng, và nhìn xinh xắn với hai bím tóc?"

Clary dùng vai hất mạnh anh. Họ đã đi đến cuối của một con đường có các cửa hàng dọc hai bên. Các cửa hàng bây giờ đã đóng cửa, mặc dù ánh sáng đá phù thủy vẫn tỏa ra thông qua các thanh ngang cửa sổ. Clary có cảm giác đang ở trong một giấc mơ hay câu chuyện cổ tích, một cảm giác mà Alicante luôn mang lại cho cô, bầu trời trên cao rộng lớn, các tòa nhà cổ xưa được chạm khắc với những câu chuyện huyền thoại, và trên tất cả là những tháp quý long lạnh khiến Alicante được mệnh danh Thành Phố Pha Lê. "Bởi vì," cô nói khi họ đi qua một cửa hàng với những ổ bánh xếp

chồng lên nhau trong cửa sổ "cô ấy bị mất gia đình của cô ấy. Nhưng cô ấy có nhà Blackthorns. Cô ấy không có bất cứ ai khác, không có cô dì chú bác, không có ai tiếp nhận cô, nhưng nhà Blackthorns sẽ lo cho cô ấy. Vì vậy, cô ấy sẽ phải học những gì anh đã từng học: đó là gia đình không phải là cùng huyết thống. Gia đình là những người yêu mình. Những người luôn đứng sau lưng mình. Giống như nhà Lightwoods đã làm cho anh vậy "

Jace dừng lại. Clary quay lại nhìn anh. Đám đông người đi bộ tản ra xung quanh. Anh đang đứng ở phía trước lối vào một con hẻm hẹp cạnh một cửa hàng. Gió thổi trên đường làm rối mái tóc vàng hoe và chiếc áo khoác không cài của anh; cô có thể nhìn thấy các mạch đập ở cổ anh. "Hãy đến đây," anh nói giọng thô ráp.

Clary bước một bước về phía anh, một chút thận trọng. Không biết mình có nói cái gì làm anh ấy buồn không? Mặc dù, Jace ít khi nổi giận với cô, và khi anh giận, anh luôn thẳng thắn về nó. Anh giơ tay ra, nắm lấy tay cô nhẹ nhàng dẫn cô theo sau khi anh cúi xuống quanh góc của tòa nhà tiến vào bóng tối của một lối đi hẹp dẫn đến một con kênh phía xa.

Không có ai khác trong ngõ hẻm, và lối vào hẹp cản tầm nhìn từ phố vào bên trong. Khuôn mặt của Jace ánh lên mờ ảo: gò má sắc nhọn, khuôn miệng mềm mại, đôi mắt vàng của một con sư tử.

"Anh yêu em", Anh nói. "Anh không nói điều này đủ thường xuyên. Anh yêu em. "

Cô dựa lưng vào tường. Tường đá lạnh lẽo. Trong những trường hợp khác, điều này hơi khó chịu, nhưng cô không quan tâm vào lúc này. Cô kéo anh về phía mình một cách cẩn thận cho đến khi họ sát nhau, không sát quá, nhưng đủ gần để khiến cô có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ anh. Tất nhiên anh không cần kéo áo khoác của mình, không cần thiết khi có lửa đốt trong tĩnh mạch của anh. Mùi hương của hạt tiêu đen, mùi xà phòng và không khí lạnh bám xung quanh anh khi cô ép mặt vào vai và thở vào anh.

"Clary," Anh nói. Giọng anh thì thầm cảnh báo. Cô có thể nghe thấy sự thô ráp của khao khát trong nó, khao khát sự gần gũi của thể xác, của vuốt ve bất kỳ. Anh cẩn thận vòng xung quanh cô, đặt lòng bàn tay của mình chống vào bức tường đá, nhốt cô vào không gian bằng tay của mình. Cô cảm thấy hơi thở của anh trong mái tóc mình, sự đụng chạm nhẹ nhàng của cơ thể anh vào cô. Mỗi centimet da của cô dường như siêu nhạy cảm; ở khắp mọi nơi anh chạm vào, cô cảm thấy như hàng ngàn mũi kim mang niềm vui lẫn nỗi đau lướt qua làn da của mình.

"Xin đừng nói với em rằng anh kéo em vào một con hẻm, anh chạm vào em và anh không có ý định hôn em, bởi vì em không nghĩ rằng em có thể chịu bỏ qua đâu" cô nói bằng một giọng trầm xuống.

Anh nhắm mắt lại. Cô có thể thấy hàng lông mi lông đen phủ bóng xuống má anh, nhớ đến cảm giác vẽ hình dạng của khuôn mặt anh dưới những ngón tay của mình, của toàn bộ trọng lượng của cơ thể anh đang áp vào cô, cách da của anh phản ứng với làn da của của cô.

"Anh không biết", Anh nói, và cô có thể nghe thấy sự thô ráp đen tối ẩn dưới giọng nói mềm mại mượt mà của anh. Mật ong ngọt ngào trên những mũi kim. Họ đủ sát với nhau để khi anh hít vào, cô cảm thấy ngực anh nở rộng. "Chúng ta không thể."

Cô đặt tay lên ngực anh; trái tim anh đang đập như những đôi cánh bị mắc kẹt. "Vậy thì, đưa em về nhà" cô thì thầm. Và cô rướn người lên, lướt môi cô lên khoé miệng anh. Hoặc ít nhất cô có ý nó như là một cái lướt nhẹ, như cái đụng chạm của một con bướm trên môi anh, nhưng anh đã cúi xuống cô. Chuyển động của anh làm thay đổi góc khiến môi cô ép lên môi anh mạnh hơn cô định, môi cô trượt vào giữa môi anh. Cô cảm thấy anh thở ra trong sự ngạc nhiên vào miệng cô. Và sau đó họ đã hôn nhau. Thực sự hôn nhau, chậm rãi, nồng nhiệt và dữ dội.

Đưa em về nhà. Nhưng đây là nhà, là cánh tay của Jace vòng quanh cô, những cơn gió lạnh của Alicante trong quần áo của họ, những ngón tay cô bấu chặt vào phía sau cổ anh, nơi những lọn tóc xoắn nhẹ nhàng cọ vào da.

Lòng bàn tay của anh vẫn tì vào tường đá phía sau cô, nhưng anh di chuyển cơ thể của mình sát vào cô, nhẹ nhàng ép cô vào tường; cô có thể nghe thấy hơi thở thô ráp gấp gáp của anh. Tay anh không chạm được vào cô, nhưng cô có thể chạm vào anh. Và cô để tay mình tự do khám phá, từ bắp tay xuống ngực anh, lần theo các vân cơ, đến hai bên lườn cho đến khi chiếc áo T-Shirt của anh cuộn lại dưới những ngón tay mình. Từng đầu ngón tay cô chạm vào làn da trần, và sau đó tay cô dưới làn áo sơ mi, trượt lên phía trên. Cô đã không chạm vào anh như thế này trong thời gian dài, đã gần như quên mất làn da nơi không bị seọ của anh mềm mại đến thế nào, quên mất cảm giác các múi cơ ở lưng của anh nảy lên dưới cái vuốt ve của mình. Anh thở hỗn hển vào miệng cô; mang theo vị như trà, sô cô la và muối.

Cô giành quyền chủ động nụ hôn. Bây giờ cô cảm thấy anh căng thẳng khi anh hôn lại cô, cắn môi dưới của cô cho đến khi cô rùng mình, hôn vào khóe miệng cô, hôn dọc theo xương hàm, miết vào các mạch đập nơi cổ họng cô, nuốt từng nhịp tim đang chạy dồn dập của cô. Da anh bỏng rát dưới bàn tay của cô, rùng rợn-

Anh quay phắt đi, quay cuồng lùi lại, gần như say rượu, đập vào bức tường đối diện. Mắt anh mở to, và trong một thoáng chóng mặt Clary nghĩ cô có thể nhìn thấy ánh lửa trong đó, như hai ngọn lửa cháy trong bóng tối. Sau đó, ánh sáng tắt dần và anh thở hỗn hển như thể đã chạy đua một quãng đường dài, áp lòng bàn tay vào khuôn mặt của mình.

"Jace," cô nói.

Anh buông thõng tay mình. "Hãy nhìn vào bức tường phía sau em," Anh nói giọng đều đều.

Cô quay lại và nhìn chăm chăm. Đằng sau cô, bức tường đá, nơi anh đã tựa vào, có hai vết lõm vào trong hình dạng chính xác đôi bàn tay của anh.

- - - -

Nữ hoàng Seelie nằm trên giường và nhìn lên trần nhà bằng đá của phòng ngủ. Nó được trang hoàng bằng những dây hoa hồng bện hình mắt cáo treo

lũng lảng, gai vẫn còn nguyên vẹn. Những bông hoa hoàn hảo màu đỏ tươi như máu. Mỗi đêm chúng khô héo và chết. Mỗi buổi sáng chúng sẽ được thay thế, luôn luôn tươi đẹp như ngày hôm trước.

Tộc Tiên ngủ ít, và hiếm khi mơ mộng, nhưng Nữ hoàng thích giường của cô luôn được thoải mái. Đó là một chiếc giường rộng bằng đá, với một tấm nệm lông đặt lên trên, và được bao bọc êm ái với nhung dày và satin trơn.

"Cô có bao giờ," Người đàn ông nằm trên giường bên cạnh nàng nói, "đâm mình vào một trong những chiếc gai chưa, Nữ hoàng?"

Cô quay lại nhìn Jonathan Morgenstern đang nằm ườn trong chăn. Mặc dù anh đã yêu cầu cô gọi anh là Sebastian, cô tôn trọng điều đó-Không vị tiên nào cho phép kẻ khác gọi họ bằng tên thật của mình. Anh ở đó với vẻ cao ngạo riêng của mình, đầu gối lên trên cánh tay khoanh chéo, và ngay cả trong ánh sáng mờ các vết roi cũ trên lưng anh vẫn có thể nhìn thấy.

Nữ hoàng đã luôn bị cuốn hút bởi Thợ Săn Bóng Tối - họ là một phần thiên thần, cũng như Tiên tộc; chắc chắn phải có một quan hệ họ hàng giữa họ với nhau - nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ tìm thấy một người có tính cách mà cô có thể chịu đựng trong hơn năm phút, cho đến khi gặp Sebastian. Tất cả bọn họ đều có vẻ tự cho mình là đúng đắn một cách hết mực. Sebastian không thế. Anh ta là một con người khác thường nhất, và là một Thợ Săn Bóng Tối đặc biệt.

"Ta nghĩ là không thường xuyên bằng anh bị đứt tay do mưu kế của anh, bạn thân mến ạ! " cô nói. "Anh biết là tôi không muốn được người khác gọi là 'Nữ hoàng', nếu anh phải gọi, chỉ là 'Phu nhân', hay 'Tiểu thư của tôi' là đủ. "

"Cô dường như không bận tâm khi tôi gọi cô là 'người phụ nữ xinh đẹp, 'hoặc' Người phụ nữ xinh đẹp của tôi'"Giọng anh chẳng chút ăn năn.

"Hmm," cô nói, đan ngón tay thon của mình vào mái tóc màu bạc rậm rạp của anh. Vẻ ngoài của anh khá đáng yêu đối với một người thường: mái tóc giống bạc mềm mại, đôi mắt tinh anh như mã não. Cô nhớ lại em gái của

anh, rất khác biệt, không được thanh lịch như vậy. "Giấc ngủ có làm anh khoan khoái không? Anh có mệt không? "

Anh lẩn qua bằng lưng và cười toe toét nhìn cô. "Tôi nghĩ không hoàn toàn kiệt sức"

Cô nghiêng người để hôn anh, và anh chìa tay để xoắn ngón tay vào mái tóc đỏ của cô. Anh nhìn một lọn tóc đỏ tươi tương phản với làn da khớp ngón tay của mình, và chạm vào lọn tóc lên má. Trước khi cô có thể nói một từ khác, có tiếng gõ cửa phòng ngủ.

Nữ hoàng nói vọng ra "Chuyện gì? Nếu không quan trọng, hãy tự xử lý, hoặc ta sẽ ném người làm mồi cho quái vật sông. "

Cánh cửa mở ra, và một trong những phụ nữ trẻ trong Hội đồng bước vào-Kaelie Whitewillow. Một Yêu tinh. Cô khẽ nhún gối và nói, "Thưa Nữ hoàng, Meliorn đang ở đây và muốn nói chuyện Người"

Sebastian nhướng một bên lông mày màu nhạt. "Công việc của Nữ hoàng là không bao giờ kết thúc"

Nữ Hoàng thở dài và lăn khỏi giường. "Đưa anh ta vào," cô nói, "và mang đến cho ta một chiếc áo khoác ngoài, vì không khí hơi lạnh."

Kaelie gật đầu và rời khỏi phòng. Một lúc sau Meliorn tiến vào, và cúi đầu. Nếu Sebastian nghĩ thật là kỳ cục khi nữ hoàng khóa thân trong phòng ngủ để tiếp đón các vị đại thần của mình, Meliorn lại không để tâm nó bằng bất kỳ biểu hiện giễu cợt nào. Một phụ nữ người thường sẽ xấu hổ, cố gắng để che thân, nhưng Nữ hoàng là Nữ hoàng, trường cửu, kiêu hãnh, và vinh quang ngay cả khi khóa thân lẫn khi mặc quần áo. "Meliorn," cô nói. "Anh có tin tức gì từ các Nephilim à?"

Anh đứng thẳng. Như thường lệ, Meliorn mặc một cái áo giáp vảy cá màu trắng. Mắt anh màu xanh lá cây, mái tóc rất dài và đen. "Thưa Nữ hoàng cao quý," Anh nói, và liếc ra sau cô vào Sebastian, người đang ngồi trên giường, khăn phủ giường quấn xung quanh eo. "Tôi có khá nhiều thông tin.

Lực lượng mới của chúng ta Dark Ones đã được bố trí tại pháo đài của Ê-dôm. Họ đang đợi lệnh mới "

"Và các Nephilim?" Nữ hoàng hỏi khi Kaelie quay trở vào phòng mang theo một chiếc áo khoác dệt những cánh hoa huệ. Cô giơ nó lên, và nữ hoàng trườn người vào, bao phủ thân thể bằng lụa trắng.

"Những đứa trẻ trốn khỏi Viện Los Angeles đã cung cấp cho họ đủ thông tin để họ biết rằng Sebastian đứng đằng sau các cuộc tấn công," Meliorn nói khá chua chát.

"Hoặc họ đã có thể đoán ra," Sebastian nói. "Bọn họ có một thói quen đáng tiếc là đổ lỗi cho tôi tất cả mọi thứ."

"Câu hỏi đặt ra là, quân ta có bị nhận diện không?" Nữ hoàng hỏi.

"không " Meliorn hài lòng nói. "những đứa bé ấy cho rằng tất cả những kẻ tấn công đều là Endarkened."

"Điều đó khá ấn tượng, xem xét đến sự hiện diện của dòng máu Tiên tộc trong cậu bé nhà Blackthorn" Sebastian nói. "Người ta có thể đã nghĩ rằng họ muốn được hoà hợp với nó. Nhân tiện, cô có kế hoạch làm gì với cậu ta?"

"Cậu bé có máu Tiên tộc; cậu ấy là của chúng tôi," Meliorn nói. "Gwyn đã thỉnh cầu để cho cậu ấy tham gia Đội Săn Hoang Dã; cậu ta sẽ được gửi đến đó " Anh quay sang Nữ Hoàng "Chúng ta có cần phải có thêm lính," anh nói. "Các Học Viện đang trống trải: Các Nephilim đang đến Idris lẫn trốn"

"Chuyện gì với Học Viện New York?" Sebastian mạnh mẽ hỏi "Anh trai và em gái của ta thế nào?"

"Clary Fray và Jace Lightwood đã được gửi đến Idris," Meliorn nói.

"Chúng tôi không thể truy tìm họ một cách yên lặng mà không ra mặt"

Sebastian chạm vào chiếc vòng trên cổ tay của mình. Nữ hoàng nhận thấy đó là một thói quen của của anh ta, khi anh ta tức giận và cố gắng kiềm chế để không để lộ ra. Trên chiếc vòng kim loại được khắc cổ ngữ: Nếu ta

không thể với tới thiên đường, ta sẽ gọi Địa Ngục lên" "Tôi muốn họ," Anh ta nói.

"Và anh sẽ có họ," Nữ hoàng nói. "Ta không quên đó là một phần thỏa thuận của chúng ta. Nhưng anh phải kiên nhẫn. "

Sebastian mỉm cười, mặc dù mắt không cười. "người ta ai cũng có thể chết quá vội vàng"

"Anh không phải là người thường," Nữ hoàng nói, và quay trở lại Meliorn. "Hiệp sĩ " cô nói. "Anh có tư vấn gì cho Nữ hoàng của anh?"

"Chúng ta cần có thêm lính," Meliorn nói. "Chúng ta phải chiếm thêm Học Viện khác. Nhiều vũ khí cũng sẽ là một lợi thế "

"Tôi nghĩ rằng anh đã nói tất cả các Thợ Săn Bóng Tối đang ở trong Idris?" Sebastian nói.

"Không hẳn thế" Meliorn nói. "Một số thành phố mất nhiều thời gian hơn dự kiến để sơ tán tất cả các Nephilim-Các Thợ Săn Bóng Tối của London, Rio de Janeiro, Cairo, Istanbul, và Đài Bắc vẫn còn. Chúng ta cần phải có thêm ít nhất một học viện. "

Sebastian mỉm cười. Loại nụ cười làm thay đổi khuôn mặt đáng yêu của hắn, không phải thành một cái gì đó đáng yêu hơn mà thành một mặt nạ độc ác, nhe tất cả các răng, giống như nụ cười của Manticore (quái vật đầu người mình sư tử theo truyền thuyết Ba Tư). "Vậy ta chọn London," Hắn nói. "Nếu điều đó không đi ngược lại ý chỉ Nữ hoàng của tôi."

Cô không thể không mỉm cười. Đã rất nhiều thế kỷ trôi qua kể từ khi một người thường có thể làm cô mỉm cười. Cô cúi xuống để hôn anh, và cảm thấy tay anh trượt lên những cánh hoa trên váy của cô. "Hãy lấy London, tình yêu của ta, và biến tất cả thành máu," cô nói. "Đấy là món quà của ta tặng anh"

"Em ổn không?" Jace hỏi, cho những gì Clary cảm thấy có đến hàng trăm lần. Cô đang đứng trên bậc cửa trước nhà Amatis, một phần được chiếu

sáng bởi ánh đèn từ các cửa sổ. Jace đứng phía dưới cô, hai tay nhét sâu vào túi quần, như thể anh sợ để cho chúng thò ra.

Anh đã nhìn chăm chăm vào vết bóng mà anh in trên bức tường đá của cửa hàng trong một thời gian dài, trước khi kéo áo xuống và gần như kéo giật Clary ra đường phố đông, như thể cô không nên ở một mình với anh. Anh đã lăm lì suốt phần đường về nhà còn lại, miệng mím chặt thành một đường thẳng.

"Em ổn," cô trấn an anh. "Hãy nhìn xem, Anh đốt cháy các bức tường chứ không phải em." Cô xoay người một vòng, như đang trình diễn một bộ trang phục mới. "anh thấy chưa?"

Mắt anh tối lại. "Nếu anh làm em bị thương-"

"Anh đã không làm điều đó," cô nói. "em không phải là kẻ mong manh."

"Anh đã nghĩ rằng anh đã kiểm soát nó tốt hơn, rằng làm việc với Jordan đã có hiệu quả." Thất vọng tràn ngập trong giọng nói của anh.

"Anh đã làm được. Hãy nhìn xem, anh đã có thể tập trung ngọn lửa trong tay anh; đó là sự tiến bộ. Em đã chạm vào anh, hôn anh, và em không bị thương" Cô đặt tay mình lên má anh. "Chúng ta đã hứa làm việc này cùng với nhau, anh nhớ không? Không được đá em ra. Không được dối ngó ngẩn "

"Anh nhận thấy Anh có thể đại diện cho Idris về vấn đề hờn dỗi trong Thế vận hội tiếp theo," Jace nói, giọng nói đã mềm lại, cái kiêu khó khăn tự-ghe-tởm bay đi, thay bằng vẻ hài hước một cách châm biếm và buồn cười.

"Anh và Alec có thể làm thành một cặp đũa," Clary nói với một nụ cười.

"Cả hai người chắc sẽ đoạt huy chương vàng!"

Anh quay đầu lại và hôn lòng bàn tay cô. Tóc anh xoã xuống ngón tay cô. Tất cả mọi thứ xung quanh họ dường như vẫn phẳng lặng và yên tĩnh; Clary gần như có thể tin rằng họ là những người duy nhất ở Alicante. "Anh vẫn luôn tự hỏi," Anh nói áp vào làn da của cô, "anh chàng chủ cửa hàng sẽ

nghe gì khi sáng mai anh ta đến làm việc vào và nhìn thấy hai dấu tay bị đốt cháy trên tường của mình."

"Ờ... hy vọng tôi có bảo hiểm cho việc này?"

Jace cười, phả một làn hơi nhẹ lên tay cô.

"Nhân tiện," Clary nói, "Cuộc họp Hội đồng tiếp theo vào ngày mai, phải không?"

Jace gật đầu. "Hội đồng chiến tranh," Anh nói. "Chỉ lựa chọn các thành viên của Clave." Anh ngọ nguậy ngón tay một cách cáu kỉnh. Clary hiểu cảm giác khó chịu của anh - Jace là một chiến lược gia xuất sắc và là chiến binh giỏi nhất của Clave, và anh sẽ rất bức bối nếu bị gạt ra bất kỳ cuộc bàn luận chiến tranh nào. Đặc biệt, cô nghĩ, nếu đó là cuộc thảo luận về việc sử dụng Lửa Thiên đàng như một vũ khí.

"Sau đó, Anh có thể đưa em ra ngoài không?. Em cần đến một cửa hàng vũ khí. Em muốn mua một thanh kiếm. Một thanh kiếm thực sự tốt. "

Jace vẻ ngạc nhiên, sau đó là thích thú. "Để làm gì?"

"Oh, anh biết mà. Chiến đấu, giết chóc. "Clary làm một cử chỉ tay, cô hy vọng truyền đạt ý định diệt trừ tất cả các điều ác của mình. "Ý em là, bây giờ em đã là một Thợ Săn Bóng Tối rồi. Em cần có một vũ khí thích hợp, phải không? "

Một nụ cười chậm rãi lan rộng trên khuôn mặt anh. "Cửa hàng kiếm tốt nhất là cửa hiệu Diana trên đường Flintlock" Anh nói, mắt rạng ngời "Anh sẽ đón em vào chiều mai."

"Đó là hẹn hò á," Clary nói. "Một cuộc hẹn hò với vũ khí "

"Điều đó tốt hơn nhiều so với một bữa tối và xem phim " Anh nói, và biến mất vào bóng tối.

- - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 5

5 - MEASURE OF REVENGE-GIỚI HẠN CỦA THÙ HẬN

Maia nhìn cánh cửa căn hộ bị đập toang của Jordan mở ra và anh chạy vào trong, suýt trượt trên sàn gỗ trơn cứng. "Có gì mới không?", Anh hỏi.

Cô lắc đầu. Khuôn mặt anh sầm xuống. Sau khi họ giết bọn Endarkened-Ác Quỷ Bóng Đêm, cô đã gọi cho đội Dọn Dẹp đến giúp họ xử lý sự lộn xộn. Không giống như quý, bọn Endarkened không bị bay hơn khi bạn giết họ. Cô đã yêu cầu họ xử lý. Thông thường họ sẽ triệu tập các Thợ Săn Bóng Tối và các Tu Huynh Câm, nhưng giờ đây các cánh cửa đến Học Viện và thành phố Xương đã bị đóng. Thay vào đó, Bat và phần còn lại của Đội Dọn Dẹp xuất hiện với một chiếc túi đựng các thi thể, trong khi Jordan vẫn còn chảy máu từ cuộc chiến với các Endarkened, đi tìm Simon.

Anh đã không quay lại trong nhiều giờ. Khi Anh quay lại, cái nhìn trong đôi mắt của anh đã nói với Maia toàn bộ câu chuyện. Anh đã tìm thấy điện thoại của Simon bị đập vỡ thành từng mảnh, rơi ở dưới cùng của cầu thang thoát hiểm như một sự lưu ý nhạt nhẽo. Nếu không thì không có dấu hiệu nào còn lại của Simon cả.

Tất nhiên sau đó không ai có thể ngủ được. Maia đã quay trở lại trụ sở của Bầy với Bat, người đã hứa với một chút ngập ngừng, rằng anh sẽ nói với các Người sói khác để tìm Simon, và thử (nhấn mạnh vào thử) liên lạc với các Thợ Săn Bóng Tối ở Alicante. Có những đường dây đặc biệt đến thủ phủ của các Thợ Săn Bóng Tối, đường dây mà chỉ có những người đứng đầu của các Bầy (dùng cho người sói) và Gia tộc (dùng cho Ma cà rồng) mới có thể sử dụng.

Maia đã trở về căn hộ của Jordan vào lúc bình minh, tuyệt vọng và kiệt sức. Cô đang đứng trong nhà bếp khi anh bước vào, một chiếc khăn giấy ướt ép lên trán cô. Cô lấy nó ra khi Jordan nhìn cô, và cảm thấy nước chảy xuống khuôn mặt của cô giống như nước mắt. "Không," cô nói. "Không có tin tức gì cả."

Jordan đấm mạnh vào tường. Anh chỉ mặc một T-shirt ngắn tay, và các hình vẽ Upanishads (triết học Ấn độ giáo) bằng mực nhìn mơ hồ xung quanh bắp tay. Tóc anh ướt đầm mồ hôi, dán vào trán, và có một đường màu đỏ trên cổ, nơi dây đeo vũ khí của anh cắt vào da. Anh nhìn khổ sở. "anh không thể tin việc này," Anh nói cho những gì Maia đã cảm thấy triệu lần. "Anh đã mất anh ấy. Anh chịu trách nhiệm về anh ấy, và anh ... chết tiệt... đã mất anh ấy. "

"Đó không phải là lỗi của anh" Cô biết nó sẽ không làm cho anh cảm thấy tốt hơn, nhưng cô không thể không nói ra. "Hãy nhìn xem, anh không thể chống lại tất cả các Ma cà rồng và bọn xấu trong khu vực được, và các Pháp Quan cũng không yêu cầu anh phải cố hết sức. Khi Simon mất Ấn Ký, anh đã yêu cầu họ hỗ trợ, phải không? Và họ đã không gửi bất cứ ai đến. Anh đã làm tất cả những gì có thể rồi. "

Jordan nhìn xuống tay, và thì thầm cái gì đó dưới hơi thở dài. "Anh làm không đủ tốt." Maia biết cô nên đi về phía anh, đưa tay ôm lấy anh, an ủi anh. Nói cho anh nghe rằng anh không có lỗi.

Nhưng cô không thể. Sức nặng của tội lỗi như thanh sắt đè nặng lên ngực làm những lời nói nghẹn trong cổ họng cô. Nó đã xảy ra như thế cả tuần nay. Jordan, em phải nói với anh điều này.... Jordan, em phải nói... Jordan, em...

Jordan...

Âm thanh của một tiếng chuông điện thoại cắt đứt sự im lặng giữa họ. Gần như điên cuồng Jordan xộc tay vào túi và giật điện thoại di động ra; anh lật mở nắp điện thoại và đưa lên tai "Xin chào?"

Maia nhìn anh, nghiêng người về phía trước đến mức quỳ bar cắt vào lồng ngực cô. Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thì thầm ở đầu bên kia của điện thoại, mặc dù Jordan gần như hét lên vì thiếu kiên nhẫn. Khi Jordan đóng điện thoại và nhìn qua cô, một tia hy vọng ánh trong mắt anh. "Đó là Teal Waxelbaum, người đứng thứ hai trong Vệ Đoàn" Anh nói. "Họ muốn anh

quay về trụ sở ngay. Anh nghĩ rằng họ sẽ giúp tìm Simon. Em sẽ cùng đi? Nếu chúng ta đi ngay bây giờ, chúng ta sẽ đến đó vào buổi trưa. "

Có một lời cầu xin trong giọng nói của anh dưới áp lực lo lắng về Simon. Anh ấy không ngốc, Maia nghĩ. Anh ấy biết có cái gì đó không ổn. Anh ấy biết...

Cô hít một hơi thật sâu. Những từ ngữ chen chúc trong cổ họng cô-Jordan, chúng ta phải nói về điều đó-nhưng cô nén chúng xuống. Hiện giờ Simon là ưu tiên số một.

"Tất nhiên," cô nói. "Tất nhiên em sẽ đi cùng"

- - - - -

Điều đầu tiên Simon nhìn thấy là giấy dán tường, hơi lỗi thời nhưng không đến nỗi xấu. Bong tróc và có vấn đề nấm mốc nghiêm trọng. Nhưng nói chung, đó không phải là điều tồi tệ nhất mà cậu từng thấy khi mở mắt. Cậu chớp mắt một lần hoặc hai lần mới định thần nhìn các đường sọc dày cắt dọc những hoa văn trang trí. Phải mất mấy giây để nhận ra rằng những đường sọc đó, trên thực tế, là những thanh sắt. Cậu đang ở trong một cái lồng.

Cậu nhanh chóng xoay lưng của mình và đứng lên, không nhằm kiểm tra xem cái lồng ấy cao bao nhiêu nhưng đầu cậu đã đụng vào các thanh trên đầu cùng. Cú chạm kéo cái nhìn của cậu xuống khi ấy cậu thốt lên tiếng nguyên rủa.

Cậu đã nhìn thấy bản thân mình.

Cậu đang mặc một cái áo sơ mi trắng, mềm chảy, tay phồng. Điều đáng ngại hơn là thực tế cậu cũng đang được mặc một chiếc quần da bó rất chặt.

Rất chặt chẽ.

Rất da.

Simon nhìn xuống chính mình và thấy tất cả. Chiếc áo sơ mi xếp nếp, cổ sâu hình chữ V, lộ ngực và chiếc quần da chật ních.

"Thật là kỳ lạ" cậu nói sau một lúc, "bất cứ khi nào mình nghĩ mình đã vượt qua những điều khủng khiếp nhất thì mình luôn luôn sai là thế nào nhỉ."

Như thế đúng lúc đẩy cánh cửa mở ra, và một bóng người nhỏ bé vội vã vào phòng. Một bóng đen đóng cửa ngay lập tức sau lưng cô, với tốc độ nhanh như kiểu điệp viên bí mật.

Cô nhón chân lên lồng và ép khuôn mặt của cô giữa hai thanh nan
"Siiimon," cô thì thào.

Maureen.

Bình thường Simon sẽ cố gắng yêu cầu cô giúp cậu thoát ra, hoặc tìm chìa khóa giúp cậu nhưng một cái gì đó trong sự xuất hiện của Maureen nói với cậu rằng điều đó là vô ích. Đặc biệt là, cái vương miện xương cô đang đội. Xương ngón tay. Cũng có thể là xương ngón chân. Và chiếc vương miện xương được gắn đá quý-hoặc cái gì đấy tương tự, lóa mắt. Tiếp đó là một cái áo choàng te tua pha trộn giữa màu hồng và xám bóng bẩy, phồng ra ở hai bên hông trong một phong cách làm cậu nhớ đến những bộ phim cổ trang trong thế kỷ thứ mười tám. Nó không phải là loại trang phục gợi lên sự tin tưởng.

"Ồ... chào.. Maureen," Cậu nói một cách thận trọng.

Maureen mỉm cười và áp mặt mình sát hơn vào khe lồng.

"Anh có thích trang phục của anh không?" Cô hỏi. "Em còn một vài bộ khác cho anh. Em chuẩn bị cho anh một cái áo choàng, váy Ê-cốt và đủ các kiểu khác, nhưng em muốn anh mặc bộ này đầu tiên. Em cũng đã trang điểm cho anh. Em làm hết đó! "

Simon không cần một chiếc gương cũng biết cậu đã được kẻ mắt. Nhận thức đầy đủ và ngay lập tức.

"Maureen-"

"Em đang làm cho anh một cái vòng cổ," cô cắt ngang "Em muốn anh có nhiều trang sức hơn. Em muốn anh đeo nhiều vòng đeo tay hơn. Em muốn có cái gì đó quanh cổ tay anh"

"Maureen, anh đang ở đâu vậy?"

"Anh đang ở với em."

"OK. Vậy chúng ta đang ở đâu? "

" Khách sạn, Khách sạn, khách sạn. . . "

Khách sạn Dumort. Ít nhất điều này mang lại một khái niệm.

"Được rồi," Cậu nói. "Và tại sao anh lại. . . ở trong lồng? "

Maureen bắt đầu ngâm nga một bài hát cho riêng mình và đưa tay của mình dọc theo các thanh lồng, dường như lạc trong thế giới riêng của mình.

"Cùng với nhau, cùng nhau, cùng nhau. . . bây giờ chúng ta lại cùng bên nhau. Anh và em. Simon và Maureen. Cuối cùng... "

"Maureen..."

"Đây sẽ là căn phòng của anh," cô nói. "Và một khi anh đã sẵn sàng, anh có thể đi ra. Em đã có mọi thứ cho anh. Em có một chiếc giường. Và những thứ khác. Một số ghế. Những điều anh sẽ thích. Và ban nhạc có thể chơi! "

Cô xoay người, gần như mất thăng bằng theo trọng lượng kỳ lạ của chiếc váy.

Simon cảm thấy cậu có lẽ nên lựa chọn từ ngữ tiếp theo của mình một cách rất cẩn thận. Cậu biết cậu có một giọng nói êm dịu. Cậu cần thêm một chút biểu lộ tình cảm. Để xoa dịu.

"Maureen. . . em biết là. . . anh thích em. . . "

Maureen dừng quay và nắm chặt thanh sắt một lần nữa.

"Anh chỉ cần thời gian," cô nói với một sự tử tế đáng sợ "Chỉ cần thời gian. Anh sẽ học cách. Rồi anh sẽ yêu em. Chúng ta sẽ cùng nhau mãi mãi. Và

chúng ta sẽ đặt ra luật lệ. Anh và em. Chúng ta sẽ cai trị vương quốc. Bây giờ em là Nữ hoàng. "

"Nữ hoàng?"

"Nữ hoàng. Nữ hoàng Maureen. Nữ hoàng Maureen của đêm. Nữ hoàng Maureen của bóng tối. Nữ hoàng Maureen. Nữ hoàng Maureen. Nữ hoàng Maureen của cái chết. "

Cô lấy một cây nến bị đốt cháy trong một hốc nhỏ trên tường và đột nhiên chọc nó giữa các thanh sắt hướng về Simon. Cô nghiêng nó rất nhẹ, và mỉm cười khi sáp trắng rơi như những giọt nước mắt xuống thảm màu đỏ mục nát trên sàn nhà. Cô căn môi dưới một cách tập trung, xoay cổ tay nhẹ nhàng, gom những giọt sáp với nhau.

"Em đang. . . là một Nữ hoàng?" Simon nói yếu ớt. Anh biết Maureen là Gia chủ mới của gia tộc Ma cà rồng ở New York. Cô đã giết Camille, sau đó thay vị trí của cô ta. Nhưng thường lãnh đạo gia tộc Ma cà rồng không được gọi là Vua hoặc Nữ hoàng. Họ mặc quần áo bình thường, như kiểu Raphael mặc, không phải kiểu phục trang diêm dúa thế này. Họ là những nhân vật quan trọng trong cộng đồng Những đứa trẻ bóng đêm.

Nhưng Maureen, tất nhiên phải khác. Maureen vẫn là một đứa trẻ, một đứa trẻ undead. Simon nhớ chiếc lồng ấp bảy sắc cầu vồng của cô, giọng nói nhỏ như tiếng thở của cô, đôi mắt to của cô. Cô là một cô gái nhỏ với tất cả sự ngây thơ của một cô bé khi Simon căn cô, khi Camille và Lilith biến đổi cô, tiêm sự độc ác vào tĩnh mạch của cô, biến tất cả những sự ngây thơ của cô trở thành điên loạn.

Đó là lỗi của cậu, Simon biết. Nếu Maureen không biết cậu, nếu cô không đi theo cậu vòng vòng, không gì có thể xảy ra với cô.

Maureen gật đầu và mỉm cười, tập trung vào đồng sáp giờ trông như một ngọn núi lửa nhỏ. "Em cần. . . làm điều đó" cô nói đột ngột, và đánh rơi ngọn nến vẫn còn cháy. Nó tự dập tắt khi rơi xuống đất, và cô quỳ quả đi về phía cửa. Nhân vật bí ẩn lúc này mở cửa ngay lập tức khi cô đến gần.

Sau đó, Simon còn lại một mình cùng với tàn nền, quần chần da và gánh nặng khủng khiếp của tội lỗi.

- - - - -

Maia đã im lặng suốt cả đường đi đến nhà Pháp Quan. Mặt trời đã lên cao trên bầu trời và cảnh quan xung quanh đã chuyển từ các tòa nhà đông đúc của Manhattan với giao thông dày đặc-sang xa lộ Long Island, đến các thị trấn nhỏ và đồng cỏ của các trang trại miền Bắc Fork. Bây giờ, họ đã gần đến nhà Pháp Quan, và có thể nhìn thấy làn nước xanh nhạt của dòng sông Sound phía bên trái, gợn sóng trong gió lạnh. Maia tưởng tượng mình lao xuống sông, và rùng mình khi nghĩ đến cái lạnh.

"Em có sao không?" Jordan cũng nói nhát gừng suốt dọc đường. Bên trong xe khá lạnh và anh mang găng tay da lái xe, nhưng chúng đã không che giấu được các ngón tay nắm chặt trên vô lăng. Maia có thể cảm thấy sự lo lắng của anh lan toả như những cơn sóng.

"Em ổn", cô nói. Nhưng đó không đúng sự thật. Cô đã lo lắng về Simon, và cô vẫn đang cố kìm nén với những điều cô đang ghen nơi cổ họng. Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói, không thể nói khi Simon vẫn mất tích, nhưng mỗi lúc cô không nói điều đó ra, lại càng giống như một lời nói dối.

Họ rẽ sang con đường dài màu trắng kéo dài ra xa, về phía sông Sound. Jordan hăng giọng. "Em biết anh yêu em, phải không?"

"Em biết," Maia nói lạnh lẽ, và cố chống lại sự thôi thúc phải nói câu "Cảm ơn anh." Bạn không nên nói "Cảm ơn" khi có ai đó nói rằng họ yêu bạn. Bạn cần phải nói những gì Jordan rõ ràng đang mong đợi...

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ và bắt đầu, giật mình khỏi những mộng tưởng của cô. "Jordan, trời có tuyết rơi?"

"Anh không nghĩ vậy." Nhưng bông tuyết trắng đã trôi qua cửa sổ của xe tải, đọng trên kính chắn gió. Jordan dừng xe và kéo một trong những cửa sổ

xuống, xoè bàn tay để bắt một bông tuyết. Anh ném nó đi, vè mặt tối sầm. "Đó không phải là tuyết," Anh nói. "Đó là tro bụi"

Tim Maia chao đảo khi anh đóng cửa, rồ ga tiến về phía trước, rẽ quanh góc đường. Phía trước của họ, nơi trụ sở Pháp Quan Lupus nhô lên, ánh màu vàng trên nền trời xám buổi trưa, là một cột khói đen. Jordan buông một tiếng chửi thề và đánh vô lăng sang trái; xe tải đâm sầm vào một cái hố và tắt máy. Anh đá cánh cửa mở ra và nhảy xuống; Maia theo anh, một giây sau đó.

Trụ sở Vệ Đoàn Lupus đã được xây dựng trên một khu đất lớn dốc xuống sông Sound. Tòa nhà trung tâm được xây bằng đá vàng, kiểu nhà Romanesque bao quanh bởi những cổng vòm. Hoặ nó đã từng như thế. Giờ đây, nó là một đống hỗn độn gỗ bốc khói và gạch đá, cháy đen như xương trong một lò hỏa táng. Bột màu trắng và tro dày đặc thổi qua khu vườn, và Maia tắc nghẹn với bầu không khí nhức nhối, đưa một tay lên che mặt.

Mái tóc nâu của Jordan đã bị phủ một lớp tro dày. Anh nhìn chăm chăm xung quanh, biểu hiện bị sốc và không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. "Anh không..."

Mắt Maia bắt gặp một cái gì đó, một thoáng chuyển động xuyên qua làn khói. Cô nắm lấy tay áo của Jordan. "Nhìn kìa... có ai đó ở đây..."

Anh lướt đi, sát theo các đồng đồ nát của tòa nhà Pháp quan. Maia đi theo anh, mặc dù cô không thể giúp mà không động lại trong nỗi kinh hoàng, nhìn chăm chăm vào những tàn tích bị cháy thành than của các cấu trúc xây trên đất-những bức tường tường giữ những-mái-nhà-không-còn-tồn-tại, cửa sổ đã bị thổi bay đi hoặc tan chảy, rải rác đây đó những mẫu màu trắng có thể là những viên gạch, cũng có thể là xương. . .

Jordan dừng lại phía trước cô. Maia vượt lên đứng bên cạnh anh. Tro bụi bám vào đôi giày của cô, bám đầy ở các rãnh. Cô và Jordan đang đứng trong phòng chính của tòa nhà đã bị cháy hết. Cô có thể nhìn thấy nước ở

khoảng cách gần. Ngọn lửa đã không lan ra, dù cây cối cũng đã cháy hết lá và thổi tro ở đây - và ở giữa các hàng rào được tia xén, có những thi thể.

Những Người sói-tất cả các lứa tuổi, chủ yếu là còn trẻ- nằm dài dọc theo con đường cắt tia cẩn thận, thi thể của họ đang dần bao phủ bởi tro như thể họ đã bị nuốt chửng bởi một trận bão tuyết.

Người sói có một bản năng sống thành bầy đàn, để rút ra sức mạnh từ đồng đội. Rất nhiều những thi thể người sói này cảm giác như xé toạc nỗi đau, chìm vào một cái hố sâu của sự mất mát. Cô nhớ lại những lời từ Kipling, được viết trên các bức tường của các Pháp Quan. "Sức mạnh của Bầy là Sói, và sức mạnh của Sói là Bầy"

Jordan nhìn xung quanh, đôi môi anh mấp máy như anh thì thầm tên của người chết-Andrea, Teal, Amon, Kurosh, Mara. Ở mép rìa nước Maia đột nhiên nhìn thấy một cái gì đó di chuyển-một cơ thể, nửa chìm nửa nổi. Cô chạy như bay, Jordan theo sau. Cô trượt qua tro bụi, đến nơi mà cỏ đã nhường chỗ cho cát, và phục xuống bên cạnh xác chết.

Xác chết úp mặt xuống là pháp quan Scott. Mái tóc màu xám-vàng của ông ngâm trong nước. Xung quanh máu loang màu đỏ hồng. Maia cúi xuống lật ông lại, và gần như nôn ọe. Mắt ông mở chằm chằm vô hồn nhìn bầu trời, cổ họng bị xé toạc.

"Maia." Cô cảm thấy một bàn tay trên lưng-tay của Jordan "Đừng..."

Câu nói của anh bị cắt đứt bởi một tiếng thở hỗn hển, và cô quay cuống nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy một cảm giác kinh dị rất mãnh liệt gần như hoa mắt, che mất tầm nhìn của cô. Jordan đứng đằng sau cô, một tay dang rộng, khuôn mặt nhìn hoàn toàn bị sốc.

Giữa ngực anh nhô ra một lưỡi kiếm bằng kim loại khắc ngôi sao đen. Nó trông hoàn toàn kỳ lạ, như thể có ai đó đã dán nó ở đó, hoặc như thể nó là một loại đồ dùng biểu diễn trên sân khấu.

Máu bắt đầu lan rộng ra thành một vòng tròn xung quanh nó, thấm ra mặt trước của áo khoác. Jordan thở hỗn hển và gục đầu gối xuống. Thanh kiếm đã được rút ra khỏi cơ thể khi anh ngã gục xuống đất và để lộ ra những gì phía sau lưng anh.

Một gã thanh niên cầm thanh kiếm khổng lồ màu đen và bạc đứng nhìn Maia đang quỳ bên cơ thể Jordan. Chuôi kiếm nhuộm máu - trên thực tế, người hấn dẫm máu, từ mái tóc xanh xao đến đôi bốt, bê bết máu như thể hấn đã đứng trước một cái quạt thổi sơn đỏ. Khuôn mặt hấn đang cười toe toét.

"Maia Roberts và Jordan Kyle," Hấn nói. "Tôi đã nghe rất nhiều về hai người"

Maia khụy đầu gối xuống, ngay khi Jordan xum người ngã quay ngang. Cô kịp đỡ anh, đặt anh tựa vào đùi. Cô cảm thấy tê liệt vì kinh hoàng, như thể cô đang nằm dưới đáy băng giá của dòng sông Sound. Jordan run lên trong tay cô, và cô vòng tay ôm quanh khi máu chảy ra khỏi khoe miệng anh.

Cô ngược lên nhìn gã thanh niên đứng phía trên cô. Trong một khoảnh khắc chóng mặt cô nghĩ hấn đã bước ra từ một trong những cơn ác mộng của cô về anh trai cô, Daniel. Hấn đẹp trai, giống như Daniel, mặc dù họ trông khác biệt. Da của Daniel cùng màu nâu với cô, trong khi gã này giống như được chạm khắc từ băng đá. Da trắng, đôi gò má sắc nhọn nhạt, tóc màu muối trắng rơi trên trán. Mắt gã đen như mắt cá mập, bình thản và lạnh lẽo.

"Sebastian," cô nói. "Người là con trai Valentine".

"Maia," Jordan thì thầm. Bàn tay cô đặt trên ngực anh, và chúng như được ngâm trong máu. Chiếc áo của anh cũng thế, và cát phía dưới họ, từng hạt kết dính lại với nhau bởi máu đỏ tươi. "Đừng ở lại... Chạy đi.."

"Suýt." Cô hôn lên má anh. "Anh sẽ ổn thôi!"

"Không" Sebastian nói, nghe có vẻ buồn chán. "Hấn sẽ phải chết."

Đầu Maia giật lên. "Im đi," cô rít lên. "Im đi, mà... cái đồ.."

Cổ tay gã làm một chuyển động nhanh như chớp-cô chưa từng thấy ai di chuyển nhanh đến thế, ngoại trừ có thể là Jace - và mũi của thanh gươm chĩa vào cổ họng cô. "Im lặng, Downworlder," hắn nói. "Nhìn bao nhiêu kẻ nằm chết xung quanh người đi. Người có nghĩ rằng ta sẽ ngần ngại giết thêm một đứa nữa không? "

Cô nuốt khan nhưng không quay đi. "Tại sao? Tao nghĩ rằng cuộc chiến của mày là với những Thợ Săn Bóng Tối... "

"Đó là một câu chuyện khá dài," Hắn dài giọng. "Có thể nói rằng Học Viện London được bảo vệ tốt, do vậy các Pháp Quan phải trả giá. Ta đã định giết ai đó hôm nay. Chỉ là sáng nay thức giấc, ta không chắc là sẽ giết kẻ nào. Ta luôn yêu những buổi sáng. Mọi khả năng đều có thể xảy ra... "

"Các Pháp Quan không có liên quan gì đến Học Viện London..."

"Oh, người sai rồi. Đó hoàn toàn là một lịch sử. Nhưng nó không quan trọng. Người nói đúng. Cuộc chiến của ta là với các Nephilim, có nghĩa là ta cũng đang có chiến tranh với các đồng minh của họ. Những điều này... "và hắn khoát bàn tay không cầm gươm để biểu thị những tàn tích bị đốt cháy sau hắn ta"... là thông điệp của ta. Và người sẽ là người chuyển thông điệp. "

Maia bắt đầu lắc đầu, nhưng cô cảm thấy một cái gì đó nắm tay cô-là ngón tay của Jordan. Cô nhìn xuống anh. Anh trắng bạch như xương, đôi mắt anh tìm mắt cô. Nó dường như nhả nhủ "Xin em. Hãy làm những gì hắn yêu cầu"

"Thông điệp gì?" Cô thì thầm.

"Đó là họ nên nhớ Shakespeare của họ," Hắn nói. "Ta sẽ không bao giờ dừng lại, không bao giờ đứng yên, cho đến khi cái chết phủ lên mắt ta hoặc vận may sẽ để cho ta báo thù " Lông mi quét xuống gò má đẫm máu của hắn khi hắn nháy mắt. "Nói cho tất cả các thành viên của Thế giới Ngầm,"

hắn nói. "Ta sẽ theo đuổi trả thù, và ta sẽ thực hiện. Ta sẽ giải quyết theo cách này với bất kỳ ai dám liên minh với các Thợ Săn Bóng Tối. Ta sẽ không động đến giống loài của người, trừ khi các người theo phe các Nephilim vào trận chiến. Trong trường hợp này các người sẽ là mồi cho lưỡi kiếm của ta và quân đội của ta, diệt cho đến tận kẻ cuối cùng trên thế giới này" Hắn hạ mũi kiếm chạy dọc xuống các nút áo của cô, như thể định xé cô làm đôi. Hắn vẫn cười toe toét khi thu thanh gươm lại. "Người nghĩ người có thể nhớ điều đó không? Sói cái?"

"Tôi. . . "

"Tất nhiên cô phải nhớ," hắn nói, và nhìn xuống thi thể của Jordan đã ra đi khi vẫn còn trong vòng tay của cô. Hắn nói thêm "Nhân tiện, bạn trai của cô nghèo rồi". Hắn tra thanh gươm vào bao kiếm ở thắt lưng và bỏ đi, đôi bốt khuấy lên những luồng tro khi hắn bước.

- - - - -

Magnus đã không đến quán Moon Hunter kể từ khi nó thành một cửa hàng bán rượu lậu qua nhiều năm, một nơi mà đám Mundane - người thường - hay tụ tập lạng lã uống cho đến khi say rượu. Vào khoảng những năm 1940 nó đã được sang tay cho một chủ sở hữu thuộc Thế giới Ngầm, và từ đó đã phục vụ cho khách hàng mà chủ yếu là người sói. Nó trông tồi tàn từ đó và càng lúc càng tồi tàn hơn, sàn được phủ một lớp mùn cửa dính. Có một quầy bar bằng gỗ với một bàn tính lổm đổm, được đánh dấu thập tiến bằng những cái vòng còn sót lại của kính giảm xóc và những vết trầy xước dài. Sneaky Pete, chủ quán ở giữa quầy phục vụ một lon Coke cho Bat Velasquez, người đứng đầu tạm thời Bầy Manhattan của chú Luke. Magnus nheo mắt nhìn anh đăm chiêu.

"Cậu đang để mắt đến gã đầu đàn mới của bầy sói?" Câu hỏi của Catarina, người đang vắn vẹo trong bóng tối của quầy hàng, bên cạnh Magnus, những ngón tay xanh xao của cô cuộn tròn xung quanh một tách trà Long Island.

"Tôi nghĩ cậu đã cắt đứt với Người Sói sau Woolsey Scott."

"Tôi không chú ý đến anh ta," Magnus nói một cách trịnh thượng. Bat không xấu trai, nếu bạn thích kiểu đàn ông có hàm vuông và vai rộng, nhưng Magnus đang chìm trong suy nghĩ. "Tôi đang nghĩ đến chuyện khác."

"Cho dù cậu nghĩ gì, đừng làm điều đó!" Catarina nói. "Đó là một ý tưởng tồi."

"Và tại sao cô lại nói thế?"

"Bởi vì họ là loại duy nhất mà cậu có," cô nói. "Tôi đã biết cậu một thời gian dài, và tôi hoàn toàn chắc chắn về vấn đề này. Nếu cậu đang có kế hoạch để trở thành một tên cướp biển một lần nữa, đó là một ý tưởng tồi. "

"Tôi không lặp lại sai lầm của tôi," Magnus nói vẻ bị xúc phạm.

"Cậu đúng. Cậu chỉ mắc các sai lầm mới và thậm chí tồi tệ hơn" Catarina nói với anh. "Đừng làm điều đó, cho dù đó là gì. Đừng dẫn dắt một cuộc nổi dậy của người sói, đừng làm bất cứ điều gì có thể vô tình góp phần vào sự Khải Huyền, và cũng đừng bắt đầu sáng tạo một mặt hàng lấp lánh nào đó và cố gắng bán nó tại Sephora. "

"Ý tưởng cuối thật là đáng khen", Magnus nhận xét. "Nhưng tôi không có ý định đổi nghề. Tôi đang suy nghĩ về. . . "

"Alec Lightwood?" Catarina cười toe toét. "Tôi chưa bao giờ thấy người nào ám ảnh cậu như cậu bé đó."

"Cô đâu có biết tôi mãi mãi", Magnus lẩm bẩm miễn cưỡng.

"Làm ơn đi. Cậu yêu cầu tôi giúp mở Cổng dịch chuyển tại Học Viện để cậu sẽ không phải nhìn thấy cậu ta. Và sau đó cậu lại xuất hiện, chỉ để nói lời tạm biệt. Đừng có chối điều đó; Tôi đã trông thấy cậu. "

"Tôi không chối bất cứ điều gì. Tôi đã xuất hiện để nói lời tạm biệt; nó là một sai lầm. Tôi không nên làm điều đó. "Magnus tợp một ngụm đồ uống của mình.

"Oh, vì thương để", Catarina nói. "Việc này thực sự là gì, Magnus? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu hạnh phúc như khi cậu với Alec. Thường thường khi cậu đang yêu, cậu chìm trong đau khổ. Hãy nhìn Camille. Tôi ghét cô ấy. Ragnor ghét cô ấy..." "

Magnus gục đầu xuống bàn.

"Mọi người đều ghét cô ấy," Catarina nói tiếp một cách tàn nhẫn. "Cô ấy quanh co và thủ đoạn. Và do đó, cậu bạn trai ngọt ngào đáng thương của cậu bị cô ta lừa; À, thực sự, đó có phải là lý do để kết thúc một mối quan hệ đang tốt đẹp? Nó giống kiểu như một con trăn thoi miên một con thỏ bunny và sau đó tức giận khi con thỏ bunny chết. "

"Alec không phải là một con thỏ bunny. Cậu ấy là một Thợ Săn Bóng Tối. "

"Và cậu chưa bao giờ hẹn hò một Thợ Săn Bóng Tối trước đó. Đó có phải là vấn đề? ? "

Magnus nhẹ nhõm đẩy người ra khỏi bàn, bởi vì nó quá nặng mùi bia.

"Trong một nghĩa nào đó," Anh nói. "Thế giới đang thay đổi. Cô có cảm thấy thế không, Catarina? "

Cô nhìn anh qua vành cốc: "Tôi không cảm thấy thế"

"Các Nephilim đã tồn tại cả ngàn năm," Magnus nói. "Nhưng một cái gì đó đang đến, một sự thay đổi lớn. Chúng ta đã luôn luôn chấp nhận sự tồn tại của họ như là thực tế chúng ta đang tồn tại. Nhưng có những Pháp Sư đủ già để nhớ đến thời kỳ Nephilim chưa xuất hiện trên trái đất. Họ có thể bị xóa đi một cách nhanh chóng như khi họ đến. "

"Nhưng cậu không thực sự nghĩ..."

"Tôi đã mơ về điều đó," Anh nói. "Cô biết là đôi khi tôi có những giấc mơ biến thành thành sự thật "

"Đó là vì cha cậu" Cô đặt cốc xuống. Biểu hiện của cô chăm chú, không một chút hài hước. "Ông ta chỉ đang cố gắng để dọa cậu"

Catarina là một trong số ít người trên thế giới biết ai thực sự là cha của Magnus; Ragnor Fell là một kẻ khác. Đó không phải là điều Magnus thích nói với mọi người. Có người cha là quý dữ, lại là một đại quý có một vị trí đáng kể nơi địa ngục lại là một chuyện khác.

"Cuối cùng để làm gì?" Magnus nhún vai. "Tôi không phải là trung tâm của bất kỳ cơn lốc nào đang đến."

"Nhưng cậu sợ Alec sẽ là mục tiêu" Catarina nói. "Và cậu muốn đẩy cậu ta ra trước khi mất cậu ấy."

"Cô đã nói là đừng làm bất cứ điều gì mà có thể vô tình góp phần vào Khải Huyền", Magnus nói. "Tôi biết cô nói đùa. Nhưng nó chả buồn cười tí nào khi tôi không thể thoát khỏi cảm giác ngày tận thế đang đến, bằng cách nào đó. Valentine Morgenstern gần như quét sạch các Thợ Săn Bóng Tối, và con trai của ông ta thông minh gấp đôi và độc ác gấp sáu lần ông ta. Và hắn không đơn độc. Hắn có sự giúp đỡ, từ ác quỷ mạnh hơn cả cha tôi, từ những kẻ khác... "

"Làm thế nào cậu biết điều đó?" Giọng nói của Catarina sắc nét.

"Tôi đã nghiên cứu kỹ điều đó"

"Tôi nghĩ Cậu đang giúp các Thợ Săn Bóng Tối" Catarina nói, và cô giơ một tay lên trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì. "Đừng bận tâm. Tôi đã nghe cậu nói kiểu này nhiều lần đủ để biết cậu không bao giờ thực sự có ý đó. "

"Đó là vấn đề", Magnus nói. "Tôi đã nghiên cứu nó, nhưng tôi không tìm thấy bất cứ điều gì. Cho dù đồng minh của Sebastian là ai, hắn không để lại dấu vết gì phía sau. Tôi luôn cảm thấy như tôi sắp khám phá một cái gì đó, và sau đó tôi thấy mình chỉ nằm không khí. Tôi không nghĩ rằng tôi có thể giúp đỡ họ, Catarina. Tôi không biết có ai có thể giúp. "

Đột nhiên Magnus rời cô, hướng cái nhìn thương hại về phía quầy bar. Bat đang dựa lưng vào quầy, chơi với điện thoại của mình. Ánh sáng từ màn

hình hắt bóng trên khuôn mặt anh ta. Đầm báo mà Magnus thấy trên tất cả các khuôn mặt của mỗi Mortal-người thường, mỗi con người, mỗi Thợ Săn Bóng Tối, đầm báo của cái chết.

"Phàm nhân sẽ chết", Catarina nói. "Cậu luôn biết điều đó, và trước đây cậu chưa hề yêu họ"

"Không," Magnus nói, "không giống lần này"

Catarina hít ngạt nhiên. "Ô," cô nói. "Ôi. . ." Cô nhắc cốc của cô lên "Magnus," cô dịu dàng nói. "Cậu không thể ngốc thế được"

Anh nheo mắt nhìn cô. "Ngốc á?"

"Nếu đó là thứ cậu cảm nhận, cậu nên đến với cậu ta," cô nói. "Hãy nghĩ đến Tessa. Không lẽ Cậu không học được gì từ cô ấy? Về giá trị của tình yêu và nỗi đau khi mất nó?"

"Cậu ấy đang ở Alicante."

"Thì sao?" Catarina nói. "Cậu được đề cử là đại diện Pháp Sư trong Hội đồng; Cậu đã chuyển trách nhiệm đó cho tôi. Và giờ tôi trả lại cậu. Hãy tới Alicante. Dù sao, có vẻ như cậu sẽ có nhiều điều để nói với Hội đồng hơn tôi" Cô đưa tay vào túi áo y tá cô đang mặc khi cô đến thẳng đây từ nhiệm sở của mình tại bệnh viện. "Ờ, và cầm lấy cái này."

Magnus kéo mảnh giấy nhàu nát từ ngón tay cô. "Một lời mời ăn tối à?", anh nói trong sự hoài nghi.

"Meliorn của Tiên tộc muốn mời tất cả các thành viên Thế Giới Ngầm gặp ăn tối vào đêm trước khi họp Hội đồng Lớn" cô nói. "Kiểu như một loại cử chỉ hòa bình và thiện chí, hoặc có lẽ hẳn ta chỉ muốn đánh đổ mọi người. Dù bằng cách nào nó cũng có vẻ hứng thú. "

"Thực phẩm tiên", Magnus nói rầu rĩ. "Tôi ghét thực phẩm tiên. Ý tôi là, ngay cả những loại thức ăn an toàn không làm cho cô phải nhảy múa hoặc mắc kẹt với họ cả thế kỷ. Tất cả những thứ rau sống và bọ cánh cứng... "

Anh dừng lại. Phía bên kia phòng Bat đang áp chặt điện thoại vào tai. Tay kia của anh xiết chặt lấy quầy bar.

"Có điều gì không ổn", Magnus nói. "Một cái gì đó liên quan đến Bầy."

Catarina đặt ly của mình xuống. Cô rất quen thuộc Magnus, và biết khi nào anh có thể đứng. Cô nhìn qua phía Bat, người đã đóng sập điện thoại của mình. Khuôn mặt anh ta tái mét, vết sẹo lồi ra, bầm tím trên má anh. Anh cúi xuống nói điều gì đó với Sneaky Pete đứng phía sau quầy bar, sau đó đưa hai ngón tay vào miệng và huýt sáo.

Tiếng huýt nghe như tiếng còi của một tàu hơi nước, át tất cả tiếng rì rầm thấp giọng trong quán bar. Trong khoảnh khắc, từng Người Sói đứng phắt dậy, lao về phía Bat. Magnus cũng đứng dậy, mặc dù Catarina kéo tay áo của anh. "Đừng..."

"Tôi sẽ ổn thôi." Anh nhún vai gạt cô ra, và rẽ đám đông tiến về phía Bat. Phần còn lại của đám Người Sói đứng thành một vòng rộng xung quanh anh ta. Họ đầy hồ nghi khi nhìn một Pháp Sư ở giữa họ, xô đẩy để đến gần Thủ lĩnh. Một nữ người sói tóc vàng di chuyển đến chặn Magnus, nhưng Bat giơ tay lên.

"Không sao đâu, Amabel," Anh nói. Giọng anh không thân thiện, nhưng lịch sự. "Magnus Bane, phải không? Pháp sư cấp cao của Brooklyn? Maia Roberts nói rằng tôi có thể tin tưởng anh"

"Anh có thể."

"Tốt thôi, nhưng ở đây chúng tôi đang có việc khẩn cấp của Bầy. Anh muốn gì? "

"Cậu có một cuộc gọi đến" Magnus ra hiệu về phía điện thoại của Bat. "Đó có phải là từ Luke? Có gì đó đã xảy ra trong Alicante? "

Bat lắc đầu, vẻ mặt kín bưng.

"Vậy thì, một cuộc tấn công Học Viện khác?" Magnus nói. Anh quen với việc là người trả lời cho tất cả các câu hỏi, và ghét việc không biết bất cứ

điều gì. Khi Học Viện New York trống rỗng, điều đó không có nghĩa là các Học Viện khác được bảo vệ - có thể đã xảy ra một cuộc chiến – cuộc chiến mà Alec có thể đã quyết định dẫn thân...

"Không phải về Học Viện," Bat nói. "Đó là điện thoại của Maia. Trụ sở Binh đoàn Lupus bị đốt trụ. Ít nhất một trăm người sói đã chết, trong đó có Pháp Quan Scott và Jordan Kyle. Sebastian Morgenstern đã chữa mũi dùi sang chúng tôi"

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 6

6-LEAD BROTHER VÀ SISTER STEEL-TU HUYNH CHÌ VÀ NỮ TU SẮT

"Đừng ném nó.... đi mà... đừng vứt nó..... oh, Chúa ơi, em lại ném nó đi rồi," Julian nói bằng một giọng cam chịu khi một mẩu khoai tây sượt qua tai cậu, bay ngang căn phòng.

"Không có gì bị hư hỏng," Emma trấn an cậu. Cô đang ngồi xoay lưng với nôi của Tavvy, xem Julian cho em trai nhỏ nhất của mình ăn trưa. Tavvy đã đến tuổi khăng khăng rất cụ thể về những gì cậu thích ăn, và bất cứ thứ gì không vượt qua kiểm nghiệm của cậu sẽ được ném xuống sàn nhà. "Có một chút khoai tây trên đèn, thế thôi."

May mắn thay, mặc dù phần lớn của ngôi nhà Penhallows khá thanh lịch, trên gác xép, nơi "những đứa trẻ mồ côi chiến tranh,"- thuật ngữ chung được áp cho bọn trẻ nhà Blackthorn và Emma kể từ khi họ đến Idris-đang sống, lại được thiết kế cực kỳ đơn giản, tiện dụng và vững chãi. Nó chiếm toàn bộ tầng trên cùng của ngôi nhà: vài phòng kết nối, một nhà bếp nhỏ và phòng tắm, một bộ sưu tập lộn xộn giường và các đồ đạc vương vãi khắp nơi. Helen ngủ ở tầng dưới với Aline, mặc dù cô lên xuống mỗi ngày; Emma có một phòng riêng cũng như Julian, nhưng cậu hầu như không bao giờ ở trong đó. Drusilla và Octavian vẫn thức dậy và la hét mỗi đêm, và

Julian phải chuyển đến ngủ trên sàn phòng của chúng, gối và chăn chất đống bên cạnh nôi của Tavvy. Không có chiếc ghế cao nào, vì vậy Julian ngồi trên sàn nhà đối diện với đứa trẻ mới biết đi trên một tấm chăn phủ thực phẩm, cầm trên tay một cái đĩa và một cái nhìn tuyệt vọng trên khuôn mặt cậu.

Emma bước đến và ngồi xuống đối diện cậu, nhắc bóng Tavvy đặt trên đùi. Khuôn mặt nhỏ của cậu bé nhăn nhó buồn bã "Memma," cậu bé nói khi cô nâng cậu lên.

"Cậu làm trò lái tàu choo choo đi...", cô khuyên Jules. Cô tự hỏi có nên nói với cậu rằng có sốt spaghetti trên tóc cậu không. Sau một giây suy nghĩ, có lẽ tốt hơn là không nói.

Cô nhìn cậu viên nhỏ các thức ăn xung quanh trước khi đặt vào miệng Tavvy. Bây giờ, cậu bé đã cười khúc khích. Emma cố gắng nén xuống cảm giác mất mát của cô: Cô nhớ cha của cô kiên nhẫn tách các thức ăn trên đĩa của cô khi cô từ chối ăn bất cứ món gì có màu xanh lá cây.

"Nó ăn không đủ," Jules nói bằng một giọng trầm lắng, ngay cả khi cậu đã làm một miếng bánh mì và bơ thành một đoàn tàu chugging và Tavvy với lấy nó bằng bàn tay dính nhờn.

"Nó buồn. Nó là một đứa trẻ, nhưng nó vẫn biết điều gì xấu đã xảy ra ", Emma nói. "Nó nhớ Mark và cha cậu"

Jules dụi một cách mệt mỏi vào mắt mình, để lại một vệt nước sốt cà chua trên gò má. "Tớ không thể thay thế Mark hay cha tớ." Cậu đặt một miếng táo vào miệng Tavvy. Tavvy nhả nó ra với một niềm vui thích tinh quái. Julian thở dài. "Tớ nên đi kiểm tra Dru và cặp sinh đôi," cậu nói. "Bọn chúng đã chơi Monopoly trong phòng ngủ, nhưng trời biết được chuyện gì sẽ xảy ra!"

Đó là sự thật. Tiberius với óc phân tích của mình, có xu hướng giành chiến thắng hầu hết các trò chơi. Livvy không bao giờ phiền lòng nhưng Dru, đối

thủ của cậu thì có. Và thường bất kỳ trận đấu nào cũng sẽ kết thúc bằng việc kéo tóc cả hai phía.

"Để mình đi cho" Emma trao lại Tavvy và sắp nhón chân đi thì Helen bước vào phòng, nhìn âm ỉm. Khi cô nhìn thấy hai người họ, vẻ âm ỉm chuyển sang lo âu. Emma cảm thấy gai lưng dựng đứng lên.

"Helen," Julian nói. "Có chuyện gì vậy?"

"Lực lượng của Sebastian đã tấn công Học Viện London."

Emma nhìn thấy Julian căng thẳng. Cô gần như cảm thấy nó, như thể dây thần kinh của cậu là dây thần kinh của cô, sự hoảng sợ của cậu là sự hoảng sợ của cô. Mặt cậu - đã rất mỏng - dường như thắt lại, mặc dù cậu vẫn giữ vững sự cẩn thận, nhẹ nhàng khi ôm đứa bé. "Chú Arthur thế nào?" Cậu hỏi.

"Ông ấy ổn", Helen nói nhanh. "Ông ấy bị thương. Nó sẽ trì hoãn việc ông đến Idris, nhưng ông ổn. Thực tế, tất cả mọi người của Học Viện London đều ổn. Cuộc tấn công đã không thành công "

"Làm thế nào?" Giọng nói của Julian gần như là một lời thì thầm.

"Chúng ta vẫn chưa biết chính xác," Helen nói. "Chị sẽ sang Gard với Aline và Lãnh sự và những người khác, để cố gắng tìm hiểu những gì đã xảy ra" Cô quỳ xuống và vuốt tay lên mái tóc xoăn của Tavvy. "Đó là tin tốt," cô nói với Julian, người trông choáng váng hơn bất cứ điều gì khác. "Chị biết nó rất đáng sợ khi Sebastian tấn công một lần nữa, nhưng hẳn đã không giành chiến thắng."

Emma bắt gặp ánh mắt của Julian nhìn cô. Cô cảm thấy như mình phải vui mừng với tin tốt này, nhưng có một cảm giác dữ dội bên trong cô-một sự ghen tuông khủng khiếp. Tại sao người của Học Viện London được sống trong khi gia đình cô bị chết? Làm sao họ đã chiến đấu tốt hơn, làm được nhiều hơn?

"Thật không công bằng," Julian nói.

"Jules," Helen nói, đứng lên. "Đó là một thất bại. Điều này có ý nghĩa nào đó. Nó có nghĩa là chúng ta có thể đánh bại Sebastian và lực lượng của hắn. Hạ gục chúng. Đảo ngược tình thế. Nó sẽ làm cho tất cả mọi người ít e ngại. Đó là điều quan trọng. "

"Em hy vọng họ bắt sống hắn ta," Emma nói, đôi mắt nhìn Julian "Em hy vọng họ giết hắn ở Quảng trường Thiên thần để tất cả chúng ta có thể xem hắn chết, và em hy vọng hắn chết từ từ."

"Emma," Helen nói, nghe có vẻ bị sốc, nhưng đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của Julian đồng thuận theo vẻ hung tợn của Emma không một chút phản đối. Emma chưa bao giờ yêu cậu nhiều như trong khoảng khắc đó, vì cậu là sự phản chiếu của cô ngay cả những cảm xúc đen tối nhất trong sâu thẳm trái tim mình.

- - - - -

Cửa hàng vũ khí tuyệt-tráng-lệ. Trước đây, Clary chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mô tả một cửa hiệu vũ khí là tráng lệ. Mỹ từ đó có lẽ dùng cho một buổi hoàng hôn, hoặc một đêm quang mây của đường chân trời New York, nhưng không thể là một cửa hàng đầy chùy, rìu, kiếm và gậy.

Mặc dù vậy, cửa hàng này là một cửa hàng tráng lệ. Biển hiệu bằng kim loại treo bên ngoài trong hình dạng của một ống tên, tên của cửa hàng-Mũi tên của Diana – được khắc trên nó bằng những chữ uốn lượn. Bên trong cửa hàng, các lưỡi kiếm bằng vàng, thép và bạc được bày thành hình rẽ quạt. Một đèn chùm khổng lồ rủ xuống từ trần nhà sơn , thiết kế cầu kỳ theo kiểu rococo (một kiểu kiến trúc Baroque) với hàng loạt mũi tên bằng vàng. Những mũi tên thật được trình bày trên bục bằng gỗ chạm khắc. Những thanh trường kiếm Tây Tạng với chuôi được trang trí với màu ngọc lam, bạc, và san hô, treo trên các bức tường bên cạnh những lưỡi dao Miến Điện bằng đồng và đồng thau với chuôi kim loại rèn bằng búa.

"Vậy, cái gì mang lại..." Jace tò mò hỏi, lấy xuống một thanh naginata khắc chữ Nhật. Khi anh đặt nó xuống sàn nhà, lưỡi kiếm cao quá đầu, những

ngón tay dài của anh uốn cong xung quanh cán để giữ nó ổn định. "... mong muốn có một thanh kiếm của em?"

"Khi một đứa bé mười hai tuổi nói rằng vũ khí của anh dở ẹc, đó là lúc phải đổi vũ khí," Clary nói.

Người phụ nữ phía sau quỳ cười. Clary nhận ra cô ấy là người phụ nữ với hình xăm cá Koi đã phát biểu tại cuộc họp Hội đồng. "À, cô cậu đã đến nơi tốt nhất rồi đây"

"Cửa hàng này của cô?" Clary hỏi, với tay kiểm tra một thanh kiếm dài có chuôi sắt.

Người phụ nữ mỉm cười. "Tôi là Diana, đúng. Diana Wrayburn. "

Clary với lấy một thanh trường kiếm mỏng, nhưng Jace đã đặt thanh kiếm Nhật vào tường, lắc đầu. "Lưỡi Claymore đó sẽ cao hơn em. Không phải điều đó gây khó sao?"

Clary thè lưỡi ra với anh và với tay lấy một thanh kiếm ngắn treo trên tường. Có những vết trầy xước dọc theo lưỡi kiếm – những vết trầy xước đó khi xem xét kỹ cô có thể nhìn thấy rõ ràng là những chữ cái trong một ngôn ngữ cô không biết.

"Đó là những chữ rune, nhưng không phải là chữ rune của Thợ Săn Bóng Tối," Diana nói. "Đó là một thanh kiếm Viking-rất lâu đời. Và rất nặng. "

"Cô có biết nó nói những gì không?"

"Chỉ dành cho những kẻ xứng đáng" Diana nói. "Cha tôi thường nói rằng người ta có thể nói một vũ khí tuyệt vời nếu nó có một cái tên hoặc một dòng chữ."

"Tôi thấy một cái ngày hôm qua," Clary nhớ lại. "Nó nói cái gì đó như 'tôi thép cùng loại thép và tính khí như Joyeuse, Ardèche và Durendal "

"Cortana!" Diana sáng mắt lên. "Thanh kiếm của Ogier. Điều đó rất ấn tượng! Giống như sở hữu Excalibur, hoặc Kusanagi-no-Tsurugi. Tôi nghĩ

Cortana là một thanh kiếm của nhà Carstairs. Là Emma Carstairs, cô gái có mặt tại cuộc họp Hội đồng ngày hôm qua, cô ấy là người sở hữu nó bây giờ? "

Clary gật đầu.

Diana mím môi. "Cô gái đáng thương", cô nói. "Và cả bọn trẻ Blackthorns nữa. Mất mát quá nhiều trong một cùng một tai hoạ- Tôi muốn làm một cái gì đó cho họ "

"Tôi cũng vậy," Clary nói.

Diana ném cho cô một cái nhìn cân nhắc và cúi xuống phía sau quỳ. Lát sau, cô đưa ra một thanh kiếm dài khoảng cẳng tay của Clary. "Cô nghĩ nó thế nào?"

Clary nhìn chăm chăm vào thanh kiếm. Không nghi ngờ gì là nó tuyệt đẹp. Đốc kiếm, đường rãnh, núm tròn ở chuôi kiếm bằng vàng đính obsidian (một loại thủy tinh núi lửa) , lưỡi kiếm bằng bạc, tối sẫm gần như màu đen. Đầu óc Clary nhanh chóng lướt qua các loại vũ khí mà cô đã được học – mã tấu, kiếm kỵ binh, kiếm một lưỡi, trường kiếm (kiếm 2 lưỡi) "Nó là loại cinquedeas?" Cô đoán.

"Nó là một đoản kiếm. Cô có thể muốn nhìn vào phía bên kia đấy "Diana nói, và cô lộn thanh kiếm trên. Ở phía ngược lại của lưỡi dao, dọc tâm kiếm, chạy dài một dãy ngôi sao màu đen.

". Oh" trái tim của Clary đập đau đớn; cô lùi lại một bước và gần như đâm sầm vào Jace, người đang đứng sau cô cau mày. "Đó là một thanh kiếm Morgenstern."

"Đúng thế" Đôi mắt của Diana sắc sảo "Rất lâu trước đây nhà Morgensterns đặt hai thanh kiếm từ Wayland Smith – thành một bộ hoàn chỉnh. Một thanh lớn và một thanh nhỏ hơn, cho người cha và con trai của ông ấy. Bởi vì Morgenstern nghĩa Sao Mai, họ đã đặt tên cho từng thanh kiếm theo các khía cạnh khác nhau của ngôi sao-Thanh nhỏ hơn, đang ở đây, được gọi là

Heosphoros, có nghĩa là Sao Hôm, còn thanh lớn hơn được gọi là Phaosphoros, hoặc Sao Mai. Cô chắc chắn đã trông thấy Phaosphoros do Valentine Morgenstern sử dụng, và bây giờ đến con trai của ông ta".

"Cô biết chúng tôi là ai," Jace nói. Nó không phải là một câu hỏi. "Biết Clary là ai"

"Thế giới của Thợ Săn Bóng Tối nhỏ thôi," Diana nói, và cô nhìn họ, từ người nọ sang người kia. "Tôi là thành viên của Hội đồng. Tôi đã nhìn thấy cô làm chứng, con gái của Valentine".

Clary nghi ngại nhìn lưỡi kiếm "Tôi không hiểu," cô nói. "Valentine sẽ không bao giờ từ bỏ một thanh kiếm Morgenstern. Làm thế nào cô có nó? "

"Vợ ông ta bán nó," Diana nói. "Cho cha tôi, người sở hữu cửa hàng này trước thời điểm xảy ra Cuộc Nổi Dậy. Nó là của cô ấy. Bây giờ, nó nên được trao cho cô. "

Clary rùng mình. "Tôi đã nhìn thấy hai người đàn ông mang thanh trường kiếm đó, và tôi ghét cả hai. Không có người nhà Morgensterns trong thế giới này thì bây giờ không có kẻ chuyên ác. "

Jace nói, "Vẫn có em đấy"

Cô liếc nhìn anh, nhưng biểu hiện của anh không thể đọc được.

"Dù sao, Tôi không đủ khả năng chi trả" Clary nói. "Nó bằng vàng, đồng đen, và Adamas. Tôi không có đủ tiền cho loại vũ khí đó. "

"Tôi tặng nó cho cô," Diana nói. "Cô nói đúng rằng mọi người ghét những người nhà Morgensterns; họ kể những câu chuyện về cách thanh kiếm được chế tạo chứa ma thuật chết người, giết hàng loạt người cùng một lúc. Chúng chỉ là những câu chuyện, tất nhiên là không có thật, nhưng nó không phải là loại hàng tôi có thể bán ở bất cứ nơi nào khác hay nhất thiết phải bán bằng được. Nó nên đến tay người tốt. "

"Tôi không muốn nó," Clary thì thầm.

"Nếu cô nao núng chùn bước trước nó, nó sẽ mạnh hơn cô," Diana nói.
"Cầm lấy nó, cắt cổ họng anh trai cô bằng nó, và lấy lại danh dự cho dòng máu của cô"

Cô trượt thanh kiếm dọc theo quỳ đến trước Clary. Không nói lời nào Clary nhặt nó lên, cuộn bàn tay xung quanh chuôi kiếm, thấy từng rãnh của nó phù hợp với tay cô một cách chính xác, như thể nó đã được làm riêng cho cô. Mặc dù thanh kiếm được làm từ thép và kim loại quý, cô cảm thấy nó nhẹ như lông chim trên tay. Cô nâng nó lên, các ngôi sao màu đen dọc theo lưỡi kiếm lấp lánh với cô, một ánh sáng như lửa chạy qua, tỏa sáng dọc theo lưỡi thép.

Cô nhìn lên và thấy Diana bắt một cái gì đó trong không khí: một tia sáng phân hóa thành một mảnh giấy. Cô đọc nó, cặp lông mày đan lại với nhau chăm chú. "Thư của Angel," cô nói. "Học Viện London đã bị tấn công."

Clary suýt làm rơi thanh kiếm. Cô nghe thấy Jace thở sâu bên cạnh cô. "Cái gì?" Anh thốt lên.

Diana nhìn lên. "Không sao đâu," cô nói. "Rõ ràng có một loại bảo vệ đặc biệt nào đó đã được đặt tại Học Viện London, một cái gì đó thậm chí Hội đồng không biết. Có một số người bị thương, nhưng không có ai thiệt mạng. Lực lượng của Sebastian đã rút đi. Thật không may, là không bắt hoặc giết được một Endarkened nào." Khi Diana nói, Clary nhận ra bà chủ cửa hàng đang mặc quần áo tang trắng. Không lẽ cô ấy cũng có người thân mất đi trong cuộc chiến với Valentine? Trong cuộc tấn công các Học Viện của Sebastian?

Bao nhiêu máu đã đổ bởi bàn tay của những người nhà Morgenstern?

"T-Tôi rất tiếc," Clary thở hổn hển. Cô có thể nhìn thấy Sebastian, một cách rõ ràng trong đầu cô, áo choàng màu đỏ, máu đỏ, tóc bạc và kiếm bạc. Cô loạng choạng quay trở lại.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên lên cánh tay cô, và cô nhận ra rằng cô đang thở không khí lạnh ngoài trời. Bằng cách nào đó cô đã ra khỏi cửa hàng vũ

khí, đứng trên đường phố đầy người, và Jace đang ở bên cạnh. "Clary," Anh nói. "Ổn mà. Tất cả mọi thứ đều ổn. Các Thợ Săn Bóng Tối của Học viện London, tất cả họ đều trốn thoát. "

"Diana nói rằng có những người bị thương," cô nói. "Thêm máu đổ vì người nhà Morgenstern."

Anh liếc xuống thanh kiếm, vẫn được nắm chặt trong tay phải của cô, những ngón tay cô trắng bệch trên chuôi kiếm. "Em không cần phải lấy thanh kiếm đó"

"Không. Diana đã nói đúng. Sự sợ hãi tất cả mọi thứ của Morgenstern, điều đó... nó mang lại sức mạnh cho Sebastian hơn em. Đó là chính xác những gì hẳn ta mong muốn. "

"Anh đồng ý," Jace nói. "Đó là lý do tại sao anh đưa cho em cái này."

Anh đưa cho cô một bao kiếm, bằng da đen, đính một dãy các ngôi sao bạc.

"Em không thể đi xuống phố với một vũ khí không được bao bọc," Anh nói thêm. "Ý anh là, em có thể, nhưng khả năng sẽ có những cái nhìn kỳ lạ cho chúng ta."

Clary lấy vỏ bọc, phủ lên lưỡi kiếm, và nhét nó qua thắt lưng, đóng áo khoác phía ngoài. "Thế này tốt hơn chưa?"

Anh gạt một lọn tóc đỏ trên mặt cô. "Đó là vũ khí thực sự đầu tiên của em, một cái thuộc về em. Tên Morgenstern không bị nguyên rủa, Clary. Đó là một tên tuổi Thợ Săn Bóng Tối có vinh quang hàng trăm năm. Ngôi sao buổi sáng-Sao Mai. "

"Ngôi sao buổi sáng không phải là một ngôi sao," Clary nói gắt gỏng. "Đó là một hành tinh. Em đã học điều đó trong lớp thiên văn học. "

"Giáo dục của người thường đáng tiếc là tầm thường," Jace nói. "Nhìn này," Anh nói, và chỉ lên. Clary nhìn, nhưng không phải ở trên trời. Cô nhìn anh, mái tóc sáng màu khi mặt trời hắt nắng, khoé miệng cong lên khi anh mỉm cười. "Rất lâu trước khi bất cứ ai biết về các hành tinh, họ đã biết là có

những dải ngân hà trong màn đêm. Các ngôi sao. Và họ biết có một ngôi sao mọc hướng Đông, lúc mặt trời mọc, và họ gọi nó là ngôi sao buổi sáng – Sao Mai - sứ giả của bình minh. Điều đó có phải là xấu không? Khi mang lại ánh sáng cho thế gian? "

Clary nghiêng vội và hôn vào má anh. "Được rồi, được rồi," cô nói. "Vậy, nó nên thơ nhiều hơn so với lớp thiên văn học."

Anh bỏ tay ra và mỉm cười với cô. "Tốt," Anh nói. "Giờ chúng ta sẽ làm một điều gì đó nên thơ khác. Thôi nào. Anh muốn cho em thấy vài thứ "

Những ngón tay lạnh lẽo đặt lên thái dương Simon đã đánh thức cậu dậy. "Mở mắt ra, Ma cà rồng Ưa Sáng," một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên. "Chúng ta không có cả ngày đâu."

Simon sốt sắng ngồi bật dậy khiến người đối diện anh lùi giạt người với một tiếng rít. Simon nhìn chăm chăm. Cậu vẫn đang bị bao quanh bởi những thanh sắt của chiếc lồng Maureen làm, vẫn còn bên trong căn phòng mục nát của khách sạn Dumort. Ngang chéo người cậu là Raphael. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng cài cúc và quần jean, trên cổ lấp loé ánh sáng của chiếc dây chuyền vàng. Simon thường thấy anh ta trông gọn gàng và bảnh bao, như thể đang đi đến một cuộc họp kinh doanh. Bây giờ mái tóc đen của anh ta trông bù xù, áo sơ mi trắng bị rách và vấy bẩn.

"Chào buổi sáng, Ma cà rồng Ưa Sáng," Raphael nói.

"Anh đang làm gì ở đây?" Simon ngắt lời. Cậu cảm thấy bản thủ, ốm yếu và tức giận. Và cậu vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi phồng xẹp nẹp. "Trời sáng rồi à?"

"Cậu đã ngủ gục, bây giờ cậu thức giấc – vâng, buổi sáng." Raphael có vẻ vui mừng ghê gớm. "Cho câu hỏi tôi đang làm gì ở đây: Tất nhiên là tôi ở đây vì cậu."

Simon ngả lưng vào thanh sắt của lồng. "Ý anh là gì? Và nhân tiện, làm thế nào anh vào đây được? "

Raphael nhìn cậu thương hại. "Cái lồng mở khóa từ bên ngoài. Nó đủ dễ dàng để tôi vào đây "

"VẬY, điều này chỉ là sự cô đơn và khao khát tình anh em, hay là gì?" Simon hỏi. "Lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh, anh yêu cầu tôi trở thành vệ sĩ của mình, và khi tôi nói không, anh đã mạnh mẽ ngụ ý rằng nếu khi nào tôi bị mất ấn ký Cain, anh sẽ giết tôi."

Raphael mỉm cười với cậu.

"VẬY, điều này là một phần của việc giết tôi?" Simon hỏi. "Tôi phải nói rằng, nó không khôn ngoan lắm. Anh có thể sẽ bị bắt. "

"ĐÚNG" Raphael trầm ngâm. "Maureen sẽ rất tức giận nếu cậu chết. Có lần tôi đề cập đến việc bán cậu cho bọn Pháp Sư Tà Ám, và cô ta đã không hài lòng. Điều đó thật không may. Với khả năng chữa bệnh của nó, máu của Ma cà rồng Ưa Sáng sẽ mang lại giá trị rất lớn "Anh thở dài. "Nó thực sự là một cơ hội. Than ôi, Maureen quá ngu ngốc để hiểu quan điểm của tôi. Cô ta thà giữ cậu ở đây ăn mặc như một con búp bê còn hơn làm điều đó. Rồi sau đó, cô ta lại bị loạn trí "

"Anh dám nói những điều đó về Nữ hoàng ma cà rồng của anh?"

"CÓ MỘT THỜI GIAN TÔI MUỐN CẬU CHẾT, Ma cà rồng Ưa Sáng ạ," Raphael thản nhiên tiếp tục cuộc thảo luận, như thể anh đã nói với Simon về việc anh dự định mua cho Simon một hộp sôcôla. "Nhưng tôi có một kẻ thù lớn hơn. Cậu và tôi, chúng ta đang cùng một phe "

Các thanh sắt của lồng ép vào lưng của Simon một cách khó chịu. Cậu ngơ ngậy và đoán. "Maureen? Anh luôn luôn muốn là người lãnh đạo gia tộc Ma cà rồng, và bây giờ cô ấy chiếm vị trí đó của anh?"

Raphael cong môi trong một tiếng gầm gừ. "Cậu nghĩ rằng đây chỉ là một trò chơi quyền lực?", Anh nói. "Cậu không hiểu. Trước khi Maureen bị Biến Đổi (thành Ma cà rồng) , cô ấy đã rất sợ hãi và bị đau đớn đến phát điên. Khi cô ấy thức dậy, cô ấy đã cào xé quan tài của mình để chui ra.

Không có ai dạy cho cô ấy. Không có ai cho cô ấy bịch máu đầu tiên giống như tôi đã làm cho cậu. "

Simon nhìn chăm chăm. Đột nhiên, cậu nhớ lại nghĩa địa, khi cậu trôi lên khỏi mặt đất trong không khí giá lạnh và bụi bẩn. Và đói, đói khủng khiếp. Raphael đã ném cho cậu một túi đầy máu. Cậu chưa bao giờ nghĩ về nó như một đặc ân hay một sự giúp đỡ, nhưng cậu đã có thể xé toạc bất cứ sinh vật sống nào mà cậu gặp nếu không có bữa ăn đầu tiên đó. Cậu cũng đã có thể cắn xé Clary. Và Raphael đã giúp điều đó không xảy ra.

Đó cũng là Raphael, người đã mang Simon từ Dumort đến Học Viện; đã đặt cậu đầy máu me, xuống bậc thềm khi họ không thể đi xa hơn nữa; Chính anh là người đã giải thích cho bạn bè của Simon những gì đã xảy ra. Simon cho là Raphael có thể che giấu nó, có thể nói dối với các Nephilim, nhưng anh đã thú nhận và sẵn sàng gánh chịu những hậu quả.

Raphael chưa bao giờ đặc biệt tử tế với Simon, nhưng theo cách riêng của mình, anh đã đạt được một sự nể trọng lạ lùng của cậu.

"Tôi đã tạo ra cậu" Raphael cho biết. "Máu của tôi chạy trong tĩnh mạch của cậu, làm cho cậu thành một ma cà rồng."

"Anh đã luôn nói rằng tôi là một ma cà rồng khủng khiếp," Simon nêu.

"Tôi không mong đợi sự biết ơn của cậu," Raphael nói. "Cậu không bao giờ muốn trở thành người như hiện tại. Không như Maureen, người ta có thể đoán thế. Cô ta mất trí bởi sự biến đổi của cô ấy, và cô ấy vẫn còn mất trí. Cô ta giết người không suy nghĩ. Cô ta không màng đến nguy hiểm của chúng tôi khi quá bất cần phơi bày cho thế giới con người như một lò mổ. Cô ta không nghĩ rằng có lẽ, nếu ma cà rồng giết chóc không vì nhu cầu hoặc không cần xem xét, một ngày nào đó sẽ không còn thực phẩm nữa. "

"Con người," Simon sửa chữa "Sẽ không còn con người."

"Cậu là một ma cà rồng khủng khiếp," Raphael cho biết. "Nhưng ở đây chúng ta đang liên kết. Cậu muốn bảo vệ con người. Tôi mong muốn bảo vệ

ma cà rồng. Mục tiêu của chúng ta là một và giống nhau. "

"Vì vậy, phải giết cô ta," Simon nói. "Giết Maureen và lấy lại gia tộc"

"Tôi không thể." Raphael nhìn ảm đạm. "Những đứa trẻ khác trong gia tộc yêu cô ấy. Họ không nhìn xa, không thấy bóng tối trên đường chân trời. Họ chỉ cần có sự tự do để giết và tiêu thụ theo ý thích. Không phải uốn cong theo Hiệp định, không theo một luật lệ nào bên ngoài. Cô ta đã cho họ tất cả sự tự do trên thế giới, và họ sẽ kết thúc chính họ với nó. "Giọng anh ta thật cay đắng.

"Anh thực sự quan tâm những gì xảy ra với gia tộc," Simon ngạc nhiên.

"Anh sẽ là một nhà lãnh đạo tốt."

Raphael trừng mắt nhìn cậu.

"Mặc dù tôi không biết anh sẽ trông thế nào khi đội một chiếc vương miện xương", Simon nói thêm. "Hãy nhìn xem, tôi hiểu những gì anh đang nói, nhưng làm thế nào tôi có thể giúp anh được? Anh không để ý là tôi đang bị mắc kẹt trong một cái lồng. Nếu anh giải thoát tôi, anh sẽ bị bắt. Và nếu tôi rời khỏi, Maureen sẽ đi tìm tôi. "

"Không phải ở Alicante, cô ta sẽ không tìm được," Raphael nói.

"Alicante?" Simon nhìn chăm chăm. "Ý anh nói là... thủ đô của Idris, Alicante?"

"Cậu không thông minh lắm," Raphael trả lời "Vâng, Ý tôi là chính là Alicante đó" Nhìn thấy biểu hiện choáng váng của Simon của anh cười nhẹ "Có một đại diện của ma cà rồng trong Hội đồng. Anselm Nightshade. Thích hợp để về hưu, là nhà lãnh đạo của gia tộc Los Angeles, nhưng một người đàn ông biết chắc chắn. . . người bạn của tôi. Pháp Sư. "

"Magnus?" Simon nói ngạc nhiên. Raphael và Magnus đều bất tử, cả hai người sống ở New York và đại diện khá cao cấp trong chi nhánh Thế Giới Ngầm của họ. Và cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc họ có thể biết nhau, hoặc làm thế nào họ biết nhau.

Raphael phớt lờ câu hỏi của Simon. "Nightshade đã đồng ý tiến cử tôi như là đại diện thay cho ông ấy, mặc dù Maureen không biết điều đó. Vì vậy, tôi sẽ đi đến Alicante, và ngồi trong Hội đồng tham dự cuộc họp lớn của họ, nhưng tôi yêu cầu cậu phải đi với tôi."

"Tại sao?"

"Họ không tin tưởng tôi, các Thợ Săn Bóng Đêm ấy," Raphael nói đơn giản. "Nhưng họ tin tưởng cậu. Đặc biệt là các Nephilim New York. Nhìn cậu đi. Cậu đeo chiếc vòng cổ của Isabelle Lightwood. Họ biết cậu giống như một Thợ Săn Bóng Tối hơn là Đứa Trẻ Bóng Đêm. Họ sẽ tin những gì cậu nói, nếu cậu nói với họ rằng Maureen đã phá vỡ Hiệp định và phải bị chặn lại. "

"Phải," Simon nói. "Họ tin tưởng tôi." Raphael nhìn cậu với đôi mắt chân thật mở to. "Và điều này không là gì với việc anh không muốn cả gia tộc phát hiện ra anh phản bội Maureen, bởi vì họ thích cô ấy, và sau đó họ sẽ quay lưng lại anh như những con chồn."

"Cậu quen biết những đứa trẻ của Điều Tra Viên," Anh nói. "Cậu có thể nói trực tiếp với ông ta."

"Chắc chắn rồi", Simon nói. "Không một ai trong gia tộc sẽ đứng yên tôi khi tôi đặt bẫy và giết nữ hoàng của họ. Tôi chắc chắn rằng cuộc sống của tôi sẽ tuyệt vời khi tôi quay trở lại. "

Raphael nhún vai. "Tôi có những người ủng hộ ở đây," anh nói. "Một người nào đó đã để tôi vào căn phòng này. Một khi Maureen được chăm sóc, chúng ta có thể quay lại New York với hậu quả tiêu cực ít hơn. "

"hậu quả tiêu cực ít hơn." Simon khịt mũi. "Anh lạc quan quá."

"Dù sao ở đây cậu cũng đang gặp nguy hiểm" Raphael nói. "Nếu cậu không có người sói hoặc Thợ Săn Bóng Đêm bảo vệ, cậu có mấy cái mạng để chết?. Nếu cậu không muốn đi với tôi đến Alicante, tôi rất hạnh phúc để cậu lại đây trong lồng này, và cậu có thể là món đồ chơi của Maureen. Hoặc cậu có thể tham gia cùng với bạn bè của cậu ở thành phố Pha Lê. Catarina Loss

đang đợi ở tầng dưới để làm cho chúng ta một Công dịch chuyên. Tất cả là sự lựa chọn của cậu "

Raphael đã nghiêng người, một chân cong lại, tay thả lỏng trên đầu gối của mình như thể anh đang thư giãn trong công viên. Phía sau anh, qua song sắt của lồng, Simon có thể thấy bóng dáng của một ma cà rồng đứng bên cửa, một cô gái tóc đen, nét mặt chìm trong bóng tối. Đó là người đã để Raphael vào, cậu đoán. Cậu nghĩ về Jordan. Vệ sĩ người sói của cậu. Nhưng điều này, sự mâu thuẫn nội bộ gia tộc và lòng trung thành, các mong muốn giết người của Maureen vì máu và quá nhiều những cái chết ở cửa nhà Jordan.

"Không có nhiều lựa chọn nhỉ?" Simon nói.

Raphael mỉm cười. "Không, Ma cà rồng Ưa Sáng. Không có nhiều lựa chọn "

- - - - -

Lần cuối cùng Clary có mặt tại hội trường của Hiệp định, nó đã gần như bị phá hủy hoàn toàn - mái vòm tinh thể tan vỡ, sàn đá cẩm thạch của nó bị nứt, đài phun nước trung tâm khô cạn.

Cô đã phải ngưỡng mộ các Thọ Sản Bóng Tối. Kể từ thời điểm đó đến nay, họ đã thực hiện công việc sửa chữa đầy ấn tượng. Những mái vòm đã liền mạch, sàn đá cẩm thạch sạch sẽ và mịn màng với những đường gân bằng vàng. Các cổng vòm vọt trên cao, ánh sáng chiếu xuống từ mái nhà thấp sáng những chữ rune khắc trên chúng. Đài phun nước trung tâm với bức tượng nàng tiên cá lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời buổi chiều muộn, đang phun nước trở lại vào cái bể bằng đồng.

"Khi em có được vũ khí đầu tiên thực sự của em, truyền thống là phải đến đây và chúc lành cho lưỡi dao trong nước của đài phun," Jace nói. "Các Thọ Sản Bóng Tối đã làm điều này qua bao thế hệ." Anh đi về phía trước, dưới ánh đèn vàng xin, đến cạnh đài phun nước. Clary nhớ giấc mơ khiêu vũ với anh ở đây. Anh nhìn qua vai và ra hiệu cho cô đến tham gia với mình. "Đến đây."

Clary đi đến đứng bên cạnh anh. Bức tượng trung tâm của đài phun nước, nàng tiên cá, có vảy chổng chéo làm bằng đồng và đồng đỏ đã chuyển sang màu xanh lá cây và xanh đồng. Nàng tiên cá ôm một cái vò, từ đó nước đổ xuống, khuôn mặt của cô tạc trong nụ cười của một chiến binh.

"Đặt lưỡi kiếm trong đài phun nước và nhắc lại lời anh," Jace nói. "Hãy để cho nước của đài phun nước này rửa sạch lưỡi kiếm. Dâng hiến nó cho mình tôi sử dụng. Hãy để tôi sử dụng nó trong sự cứu vớt. Hãy để tôi sử dụng nó trong sự công bình. Hãy để nó hướng dẫn cho tôi thành một chiến binh đáng giá của Idris. Và để cho nó bảo vệ tôi để tôi có thể trở lại đài phun nước này ban phước cho kim loại của nó một lần nữa. Nhân danh tên của Raziel. "

Clary trượt lưỡi kiếm vào nước và lặp lại những lời anh nói. Những gợn sóng lung linh xung quanh thanh kiếm, và cô bắt chợp nhớ một đài phun nước khác, ở một nơi khác, với Sebastian ngồi phía sau cô, nhìn xuống hình ảnh khuôn mặt cô méo mó. Em có một trái tim đen tối trong người, con gái Valentine ạ.

"Tốt," Jace nói. Cô cảm thấy bàn tay anh trên cổ tay mình; nước của đài phun nước bắn tung lên, làm cho làn da anh mát mẻ và ẩm ướt, nơi nó chạm vào cô. Anh kéo tay cô lại cùng với thanh kiếm, và thả tay ra để cô có thể nâng lưỡi kiếm lên. Mặt trời đã lặn xuống thấp, nhưng đủ sáng để những ngôi sao băng thủy tinh núi lửa dọc theo tâm kiếm lóe sáng. "Bây giờ, hãy đặt cho thanh kiếm cái tên"

"Heosphoros," cô nói, trượt nó vào bao kiếm và nhét vào bao kiếm vào thắt lưng. "Bình minh-Bringer."

Anh phát ra một tiếng cười, và cúi xuống đặt một nụ hôn vào khoeo miệng cô. "Anh nên đưa em về nhà..." Anh đứng thẳng lên.

"Anh đang suy nghĩ về hấn?" cô nói.

"Em có thể phải cụ thể hơn," Jace nói, mặc dù cô nghi ngờ anh biết tổng những gì cô muốn nói.

"Sebastian," cô nói. "Ý em là, nhiều hơn bình thường. Và một cái gì đó đang làm anh phiền lòng. Đó là gì? "

"Không có gì" Anh bắt đầu đi bộ ra xa cô, trên sàn đá cẩm thạch về phía cánh cửa đôi to lớn của Hall đã được mở. Cô theo anh, bước ra gờ rộng trên các cầu thang dẫn xuống đến Quảng trường Thiên Thần. Bầu trời tối màu xanh coban, màu sắc của thủy tinh biển.

"Đừng thế," Clary nói. "Đừng đóng cửa bản thân anh"

"Anh sẽ không." Anh thở ra gay gắt. "Nó chỉ không phải là điều gì mới. Yeah, Anh đã nghĩ về hấn. Anh nghĩ về hấn mọi lúc. Anh ước gì anh không làm thế. Anh không thể giải thích điều đó cho bất cứ ai ngoài em, bởi vì em đã ở đó. Nó giống như anh là hấn, và bây giờ, khi em nói với anh về những điều kiểu như cái hộp hấn để lại nhà Amatis, anh biết chính xác lý do tại sao. Và anh ghét bởi vì anh biết điều đó. "

"Jace-"

"Đừng nói với anh là anh không giống hấn," Anh nói. "Anh giống hấn. Được nuôi lớn bởi cùng một người cha-cả hai người đều được hưởng cùng lợi ích từ sự giáo dục đặc biệt của Valentine. Bọn anh nói cùng ngôn ngữ. Bọn anh học cùng một phong cách chiến đấu. Bọn anh cùng được dạy những tiêu chuẩn đạo đức. Cùng có những vật nuôi giống nhau. Nó đã thay đổi, tất nhiên; tất cả đã thay đổi khi anh lên mười, nhưng nền tảng của thời thơ ấu vẫn luôn ở lại với em. Đôi khi anh tự hỏi liệu tất cả những điều này là do lỗi của anh không "

Điều đó làm Clary giật mình. "Anh đừng nghiêm trọng thế. Những gì anh đã làm khi ở cùng Sebastian không phải là lựa chọn của anh"

"anh đã thích nó," Anh nói, và đã có một làn sóng ngầm thô ráp trong giọng nói của anh, như thể thực tế chà xát anh như giấy nhám. " Sebastian tài giỏi lỗi lạc, nhưng có những lỗ hổng trong cách suy nghĩ của hấn mà hấn không biết. Anh đã giúp hấn bổ sung điều đó. Bọn anh ngồi ở đó và nói về cách thiêu cháy thế giới, và điều đó đã rất thú vị. Anh muốn có nó. Quét sạch tất

cả, bắt đầu lại một lần nữa, một lò thiêu của lửa và máu, và sau cùng, xây dựng một thành phố tỏa sáng trên một ngọn đồi. "

"Hắn làm cho anh nghĩ rằng anh muốn những điều đó," Clary nói, nhưng giọng nói của cô rung nhẹ. Em có một trái tim đen tối trong người, con gái Valentine. "Hắn làm anh dưng hiến những gì hắn muốn."

"Anh thích việc cho đi," Jace nói. "Tại sao em nghĩ rằng anh có thể dễ dàng nghĩ ra cách để đập vỡ và phá hủy, nhưng bây giờ anh không thể nghĩ ra cách nào để khắc phục nó? Ý anh là, chính xác anh có đủ tư cách tài năng để làm gì? Một thành viên trong đội quân địa ngục? Anh có thể là một vị tướng, như Asmodeus hoặc Sammael. "

"Jace..."

"Những người đó đã từng là những bầy tôi sáng láng của Thiên Chúa," Jace nói. "Đó là những gì sẽ xảy ra khi sa ngã. Tất cả mọi ánh sáng của em sẽ trở nên đen tối. Càng rực rỡ sáng chói càng trở nên xấu xa đen tối. Đó là một chặng đường dài sa ngã. "

"Anh đã không sa ngã"

"Chưa thôi," Anh nói, và sau đó trên bầu trời phát nổ những vân hoa màu đỏ và vàng. Trong một khoảnh khắc chóng mặt Clary nhớ đến pháo hoa trên nền trời đêm Lễ kỷ niệm ở Quảng trường Thiên Thần. Cô lùi lại, cố gắng để có được một cái nhìn tốt hơn.

Nhưng không phải lễ kỷ niệm. Khi đôi mắt của mình đã điều chỉnh độ sáng, cô nhìn thấy ánh sáng trên các Tháp Quý. Mỗi tháp đều được thắp sáng như một ngọn đuốc đỏ và vàng trên nền trời.

Jace tái đi. "Những ngọn đèn chiến," Anh nói. "Chúng ta phải đến Gard." Anh nắm lấy tay cô và bắt đầu kéo cô xuống cầu thang.

Clary phản đối. "Nhưng mẹ em. Isabelle, Alec.. "

"Họ cũng sẽ trên đường đến Gard" Họ đã chạy xuống bậc thang cuối. Quảng trường Thiên thần đầy người mở tung cửa ngôi nhà của họ, đổ ra các

đường phố. Tất cả họ chạy về phía con đường sáng hướng lên phía đồi dẫn đến Gard ở trên cùng. "Hãy đi thẳng vào Gard, đó là ý nghĩa của các đèn tín hiệu màu đỏ và vàng. Đó là những gì họ mong đợi chúng ta làm..." Anh cúi nhanh để tránh một Thợ Săn Bóng Tối, người chạy qua họ khi quần đai vũ khí trên tay "Có chuyện gì vậy?" Jace hét lên với theo sau anh ta. "Tại sao báo động?"

"Có một cuộc tấn công!", Một người đàn ông lớn tuổi trong bộ đồ đi săn đã sờn hét lại qua vai.

"Một Học Viện khác?" Clary hỏi. Họ trở lại tại một con đường dọc hai bên là cửa hàng cô nhớ đã đi với chú Luke khi trước; họ chạy lên dốc, nhưng cô không cảm thấy khó thở. Cô thầm cảm ơn vài tháng đào tạo trước đây.

Người đàn ông với các cánh tay vũ trang quay lại và chạy bộ ngược lên dốc. "Chúng tôi vẫn chưa biết. Các cuộc tấn công liên tục. "

Ông quay đi và tăng gấp đôi tốc độ của mình, chạy vọt lên con đường vòng về phía dưới Gard. Clary tập trung để không đâm vào bất cứ ai trong đám đông. Họ bị chuyển động, xô đẩy theo dòng người. Cô giữ tay cô trong tay Jace khi họ chạy, thanh kiếm mới của cô đập nhẹ vào phía bên ngoài chân khi cô đi, như để nhắc nhở cô rằng nó đã có ở đó và sẵn sàng để được sử dụng.

Các con đường dẫn đến Gard dốc, đầy bụi bẩn. Clary đã cố gắng để chạy một cách cẩn thận, cô đi giày và mặc quần jean, áo khoác khóa phía trên, nhưng nó không được tốt như bộ đồ đi săn. Một viên sỏi bằng cách nào đó đã lọt vào boot của cô và đâm vào gan bàn chân cô vào thời điểm họ đến cửa trước của Gard, đi chậm lại, nhìn chăm chăm.

Các cổng được mở toang ra. Trong mắt họ là một khoảng sân rộng, trồng đầy cây cỏ vào mùa hè, và giờ đang trụi lá, được bao quanh bởi các bức tường bên trong của Gard. Đối diện một bức tường là một khung vuông đồ sộ, cuộn xoáy không khí và trống rỗng.

Một Cổng dịch chuyển. Trong đó, Clary có thể thấy thoáng qua những gợi ý của màu đen, màu xanh lá cây và màu trắng của tro, thậm chí cả một khoảng trời rải rác những vì sao..

Robert Lightwood lờ mờ hiện lên trước mặt, chặn đường họ; Jace gần như đâm sầm vào ông, và buông tay của Clary để tự giữ thăng bằng. Gió từ Cổng dịch chuyển lạnh lùng và mạnh mẽ, thổi qua lớp vải áo khoác của Clary, tung mái tóc của cô. "Có chuyện gì vậy?" Jace hỏi cộc lốc. "Có phải là về cuộc tấn công Học viện London? Con đã nghĩ là nó bị đẩy lùi rồi "

Robert lắc đầu, vẻ mặt dữ tợn "Có vẻ như Sebastian bị thất bại ở London, đã chuyển sự chú ý của mình sang những nơi khác."

"Ở đâu.. ?" Clary bắt đầu.

"Cấm thành Adamant bị bao vây!" Đó là giọng nói của Jia Penhallow, cao hơn tiếng la hét của đám đông. Cô đã chuyển đến đứng bên Cổng Dịch chuyển; dòng xoáy của không khí bên trong làm vạt áo choàng của cô tung bay như cánh của một con chim to lớn màu đen. "Chúng ta đi trợ giúp các Nữ Tu Sắt! Các Thợ Săn Bóng Tối đã trang bị vũ khí và sẵn sàng, xin báo cáo cho tôi! "

Các sân đầy Nephilim, mặc dù không nhiều như Clary đã nghĩ lúc đầu. Nó có vẻ giống như một dòng thác khi họ chạy lên đồi đến Gard, nhưng giờ cô nhìn thấy chỉ một nhóm khoảng 40-50 chiến binh. Một số trong trang phục đi săn, một số vẫn mặc quần áo thường nhật. Không phải tất cả đều được vũ trang. Những Nephilim phục vụ ở Gard nhanh chóng mở cửa kho vũ khí, mang thêm một đồng kiếm, lưỡi seraph, rìu, chùy và chất đầy hai bên của Cổng Dịch chuyển.

"Hãy để chúng con đi theo" Jace nói với Robert. Phục trang trong bộ đồ đi săn màu xám của Điều Tra Viên, Robert Lightwood nhắc nhở Clary đến hình ảnh một vách đá cheo leo: sự cứng rắn, kiên định và không thể lay chuyển.

Robert lắc đầu. "Không cần," ông nói. "Sebastian đã tấn công lén. Hãn chỉ có hai mươi hay ba mươi chiến binh Endarkened. Có đủ các chiến binh để xử lý hãn mà không cần phải gửi những đứa trẻ của của mình đến đó "

"Con không phải là một đứa trẻ," Jace nói một cách tức giận. Clary tự hỏi Robert nghĩ gì khi ông nhìn cậu con nuôi – liệu Robert nhìn thấy cha của Jace trong khuôn mặt Jace, hay vẫn còn tìm kiếm tàn tích của Michael Wayland dù không ở đó. Jace đo lường biểu hiện của Robert Lightwood, sự nghi ngờ làm sẫm màu mắt vàng của anh lại. "Bố đang làm gì thế? Có một cái gì đó bố không muốn cho con biết. "

Khuôn mặt của Robert hãn lên những nét cứng rắn. Ngay lúc đó một người phụ nữ tóc vàng trong trang phục thợ săn lướt qua Clary, hăng hái nói với người đồng hành ". . . nói với chúng ta rằng chúng ta có thể cố gắng bắt các Endarkened, mang họ trở lại đây để xem họ có thể được chữa khỏi không. Điều này có nghĩa là họ có thể cứu Jason. "

Clary nhìn Robert giận dữ "Bác không được. Bác không được để cho những người có người thân bị bắt trong các cuộc tấn công đi qua Cổng. Bác không được nói với họ rằng Endarkened có thể được cứu. "

Robert nhìn cô một cái nhìn âm ảm. "Chúng ta còn không biết là họ có thể cứu được hay không."

"Chúng cháu biết," Clary nói. "Họ không thể cứu được! Họ không phải là họ trước kia! Họ không phải là con người. Nhưng khi những chiến binh này nhìn thấy khuôn mặt của những người mà họ quen biết, họ sẽ ngần ngại, họ sẽ muốn tin đó không phải là sự thật... "

"Và họ sẽ bị giết," Jace nói chán chường. "Robert. Bố phải ngăn chặn điều này. "

Robert lắc đầu. "Đây là ý muốn của Clave. Đây là những gì họ muốn thấy thực hiện. "

"Vậy tại sao phải cần gửi chi viện?" Jace hỏi "Tại sao không ở đây và đâm năm mươi người của chúng ta chết? Như thế tiết kiệm thời gian hơn? "

"Đừng có đùa," Robert ngắt lời.

"Con không đùa..."

"Và đừng nói với ta là năm mươi Nephilim không thể đánh bại hai mươi chiến binh Endarkened " Những Thợ Săn Bóng Tối đã bắt đầu đi qua Cổng Dịch chuyển theo hướng dẫn của Jia. Clary cảm thấy một cảm giác hoảng loạn chạy dọc sống lưng cô. Jia đã chỉ cho những người đã hoàn toàn trang bị đi qua Cổng. Nhưng một số còn rất trẻ hoặc rất già, và nhiều người đã đến hoàn toàn tay không và trang bị đơn giản với vũ khí lấy ra từ kho, trước khi đi qua.

"Sebastian đang mong đợi một cách chính xác phản ứng này," Jace nói một cách tuyệt vọng. "Nếu hắn đến với chỉ hai mươi chiến binh, đây là một lý do, và hắn sẽ có đội quân dự phòng"

"Hắn không thể có họ!" Robert tăng âm lượng. "Con không thể mở một Cổng dịch chuyển tại Cấm Thành Adamant trừ khi được các Nữ Tu Sắt cho phép. Họ đang cho phép chúng ta, nhưng Sebastian phải đi dưới đất. Sebastian đã không mong việc chúng ta đến Cấm Thành. Hắn biết là chúng ta không thể theo dõi hắn; Hắn nghĩ rằng chúng ta chỉ quan tâm đến các Học Viện. Đây là một cơ hội"

"Sebastian không tặng cơ hội!" Jace hét lên. "Bố đang mù quáng!"

"Chúng ta không phải là mù!" Robert gầm lên. "Con có thể sợ hãi hắn, Jace, nhưng hắn ta chỉ là một cậu bé; Hắn không phải là nhà cầm quân chiến lược giỏi nhất từng tồn tại! Hắn đã chiến đấu với con ở Burren, và hắn đã thua! "

Robert quay lại và bỏ đi, sải bước về phía Jia. Jace trông như thể anh đã bị tát. Clary nghi ngờ trước giờ chưa có ai dám cáo buộc anh là sợ hãi như ông đã làm.

Anh quay lại nhìn cô. Sự chuyển động của các Thợ Săn Bóng Tối về phía Cổng dịch chuyển đã chậm lại; Jia vẫy chào tạm biệt những người đi. Jace chạm vào thanh đoản kiếm ở hông của Clary. "Anh sẽ đi qua," Anh nói.

"Họ sẽ không cho phép anh," Clary nói.

"Họ không cần phải cho phép anh." Dưới ánh đèn màu đỏ và vàng của các tòa tháp, mặt Jace nhìn như thể được cắt ra từ đá cẩm thạch. Đằng sau anh, Clary có thể thấy các Thợ Săn Bóng Tối khác đang đi lên đồi. Họ đang nói chuyện với nhau như thể đây là bất kỳ cuộc chiến bình thường, bất kỳ tình huống mà có thể được xử lý bằng cách gửi năm mươi hoặc hơn Nephilim đến nơi tấn công. Họ đã không được ở Burren. Họ đã không nhìn thấy. Họ không biết. Clary bắt gặp ánh mắt của Jace nhìn cô.

Cô có thể nhìn thấy những đường nét căng thẳng trên khuôn mặt anh, làm sắc thêm các góc cạnh của xương gò má, xương hàm "Câu hỏi đặt ra là," Anh nói, "... là có bất kỳ cơ hội nào để em đồng ý ở lại đây?"

"Anh biết là không mà," cô nói.

Anh hít một hơi rùng mình. "Đúng vậy. Clary, điều này có thể là nguy hiểm, thực sự nguy hiểm ..." Cô có thể nghe thấy những người xung quanh họ thì thầm, giọng phấn khởi, vang vang trong đêm qua những luồng không khí thổi ra, mọi người trò chuyện rằng Lãnh sự và Hội đồng đã họp để thảo luận về cuộc tấn công Học viện London chỉ là Sebastian bất ngờ tấn công nhưng vẫn nằm trong sự theo dõi, rằng hắn đã ở đó một thời gian ngắn và chỉ với vài quân tiếp viện họ đã có một cơ hội thực sự để ngăn chặn hắn, rằng hắn đã bị thất bại ở London và sẽ tiếp tục thất bại...

"Em yêu Anh", cô nói. "Nhưng đừng cố ngăn em."

Jace vươn tay nắm lấy tay cô. "Được rồi," Anh nói. "Vậy chúng ta cùng chạy về phía Cổng dịch chuyển"

"Đồng ý" cô trả lời.

Và họ chạy.

- - - - - oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 7

7-CLASH BY NIGHT - ĐỤNG ĐỘ TRONG ĐÊM

Các đồng bằng núi lửa trải dài như một quang cảnh địa hình nhợt nhạt trên mặt trăng trước khi Jace, đặt chân lên một đường mòn vùng núi tối xâm đến tận chân trời. Tuyết phủ trắng đất: một số nơi dày và sộp, một số nơi là lớp băng mỏng. Những mảng đá sắc nhọn chết người cắt xuyên qua lớp băng và tuyết, dọc theo các hàng rào trụ lá và đầy rêu lạnh.

Mặt trăng khuất sau những đám mây, bầu trời tối đen với những ngôi sao lóe sáng đây đó, mờ đục dưới mây. Ánh sáng bùng lên xung quanh họ, từ những thanh Seraph - và, khi đôi mắt đã điều chỉnh, Jace nhìn thấy những ánh sáng trông giống như đốt lửa trại phía xa.

Cổng Dịch chuyển đã gửi Jace và Clary đến cách nhau vài bước trong tuyết. Bây giờ, họ đã sát bên nhau. Clary chỉ im lặng, mái tóc màu đồng của cô phủ đầy bông tuyết trắng. Xung quanh họ là tiếng reo hò, tiếng la hét, tiếng lưỡi Seraph bùng cháy, tiếng rì rầm những cái tên của các thiên thần.

"Đi gần anh nhé" Jace thì thầm khi anh và Clary lên gần đỉnh núi. Anh đã nhặt lên một thanh trường kiếm từ đồng vũ khí bên cạnh Cổng dịch chuyển trước khi nhảy vào. Tiếng hét lạc giọng của Jia đuổi theo họ xuyên qua tiếng những cơn gió rít. Jace đã hơi mong đợi Cô hoặc Robert nhảy theo họ, nhưng thay vào đó Cổng Dịch chuyển đã khép lại ngay lập tức, giống như một tiếng cửa đóng sầm lại.

Lưỡi kiếm không quen nặng nề trong tay của Jace. Anh thường sử dụng tay trái, nhưng thanh kiếm lại là loại nắm tay phải. Thanh kiếm đã bị lồm xung quanh các cạnh, như thể nó đã tham gia kha khá trận chiến. Anh ước đã có thể cầm một trong những vũ khí riêng của mình theo.

Cấm thành xuất hiện ngay lập tức, dâng lên trước mặt họ đột ngột như một con cá nhảy lên phá vỡ bề mặt hồ nước ánh bạc. Trước đó, Jace chỉ thấy Cấm thành Adamant trong các bức hình. Được tạo thành bằng các chất liệu tương tự như lưỡi Seraph, Cấm Thành rực sáng trên bầu trời đêm như một ngôi sao; khiến khi này Jace nhầm lẫn với ánh sáng của lửa trại. Một bức tường bằng Adamas bao quanh nó, không một lối vào, ngoại trừ một cổng duy nhất, được tạo ra từ hai lưỡi dao khổng lồ cắm xéo góc xuống đất, giống như một cặp kéo đang mở.

Xung quanh Cấm Thành là đất núi lửa trải dài xa tít, màu đen và màu trắng trông giống như một bàn cờ - một nửa là đá núi lửa và một nửa là tuyết. Jace cảm thấy tóc gáy dựng lên. Cảm giác giống như đang ở Burren một lần nữa, mặc dù anh nhớ đến nó như một giấc mơ: Những Nephilim Hắc ám của Sebastian, trong áo choàng màu đỏ, và các Nephilim của Clave trong áo màu đen, kiếm chọi kiếm, những tia lửa của cuộc chiến lóe sáng trong đêm, và sau đó ngọn lửa của Glorious cuốn đi tất cả.

Đất ở Burren màu đen, nhưng bây giờ những chiến binh hắc ám của Sebastian đang đứng như những giọt máu trên nền tuyết trắng. Họ chờ đợi, màu đỏ dưới ánh sáng của các ngôi sao, những lưỡi kiếm đen trong tay của họ. Họ đứng chặn giữa những Nephilim vừa đi qua Cổng dịch chuyển và cổng của Cấm thành Adamant. Mặc dù đám Endarkened - Ác Quỷ bóng Đêm-đang ở khoảng cách khá xa, và mặc dù Jace không thể nhìn thấy bất kỳ khuôn mặt nào của họ một cách rõ ràng, bằng cách nào đó anh có thể cảm thấy họ đang mỉm cười.

Và anh cũng có thể cảm thấy sự bất ổn của các Nephilim xung quanh, những Thợ Săn Bóng Tối vừa đi qua Cổng Dịch chuyển mới đây vẫn còn rất tự tin, rất sẵn sàng cho trận chiến. Họ đứng và nhìn xuống đám Ác Quỷ bóng Đêm, và Jace có thể cảm thấy sự do dự trong cách làm ra vẻ can đảm của họ. Cuối cùng-quá muộn - họ cũng đã cảm thấy điều đó, sự khác biệt của các Endarkened như từ một chủng loài khác. Đây không phải là những

Thợ Săn Bóng Tối nhất thời lăm lặc. Họ không phải là Thợ Săn Bóng Tối chút nào cả.

"Hắn đâu?" Clary thì thầm. Hơi thở của cô trắng xóa trong không khí lạnh.
"Sebastian ở đâu?"

Jace lắc đầu; các Thợ Săn Hắc Ám đội mũ trùm kín, và khuôn mặt của họ là vô hình. Sebastian có thể là bất kỳ người nào trong số họ.

"Và các Nữ Tu Sắt?" Clary quét cái nhìn tìm kiếm khắp đồng cỏ. Chỉ có màu tuyết trắng xóa. Không có dấu hiệu nào của các Nữ Tu trong áo choàng quen thuộc như trong những hình ảnh minh họa của Thánh kinh.

"Họ ở bên trong Cấm Thành," Jace nói. "Chúng ta phải bảo vệ những gì bên trong nó. Các kho vũ khí. Có lẽ đó là mục đích Sebastian ở đây - các loại vũ khí. Các Nữ Tu sẽ bảo vệ quanh các kho vũ khí bên trong Cấm Thành với các cơ quan của họ. Nếu hắn hoặc đám Thợ Săn Hắc Ám của hắn phá được cửa, các Nữ Tu sẽ phá hủy Cấm thành trước khi nó rơi vào tay hắn." Giọng nói của anh âm trầm.

"Nhưng nếu Sebastian biết điều đó... nếu hắn biết những gì các Nữ Tu sẽ làm...." Clary bắt đầu.

Một tiếng thét cắt ngang màn đêm như một nhát dao. Jace bắt đầu tiến lên trước khi nhận ra những tiếng thét phát ra từ phía sau họ. Jace xoay lại nhìn thấy một người đàn ông trong bộ đồ sắt đã sờn ngã xuống với lưỡi kiếm của một Thợ Săn Hắc Ám trên ngực. Đó là người đàn ông đã nói chuyện với Clary ở Alicante, trước khi họ đến được Gard.

Gã Thợ Săn Hắc Ám quay cuồng, cười hăng hắc. Có một tiếng kêu thảng thốt từ các Nephilim và người phụ nữ tóc vàng mà Clary đã nghe cô nói hăng hái lúc ở Gard bước về phía trước. "Jason!" Cô kêu lên, và Clary nhận ra rằng cô đang nói chuyện với gã Thợ Săn Hắc Ám, một người đàn ông mập và lùn với mái tóc vàng giống màu tóc cô ấy. "Jason, làm ơn..." Giọng nói của cô run lên khi cô di chuyển về phía trước, duỗi tay về phía gã Thợ

Săn Hắc Âm, kẻ đang vung vẩy một lưỡi kiếm khác rút ra từ thắt lưng, nhìn cô chờ đợi.

"Đừng, làm ơn.." Clary nói. "Đừng-đừng đến gần hănh..."

Nhưng người phụ nữ tóc vàng chỉ còn cách gã Thợ Săn Hắc Âm vài bước chân. "Jason," cô thì thầm. "Anh trai của em. Anh là một người trong chúng ta, một Nephilim. Anh không cần phải làm điều này, Sebastian không thể ép buộc anh. Làm ơn đi.. - "Cô nhìn quanh một cách tuyệt vọng. "Đi với chúng em. Họ đang cố tìm cách chữa bệnh; chúng em sẽ chữa cho anh- "

Jason cười. Lưỡi kiếm của hănh lóe lên thành một dấu vạch chéo. Đầu người nữ Thợ Săn Bóng Tối tóc vàng rơi xuống. Máu bắn tung tóe từng vệt màu đen trên nền tuyết trắng, và cơ thể của cô ngã vật xuống đất. Có ai đó đang hét lên điên dại, một người khác gào khóc và ra hiệu một cách hoảng loạn phía sau họ.

Jace nhìn lên và thấy một hàng Thợ Săn Hắc Âm tiến đến từ phía sau, từ hướng của Công Dịch chuyển đã đóng. Lưỡi kiếm của họ lóe sáng trong ánh trăng. Các Nephilim bắt đầu chạy xuống sườn núi, nhưng đội hình không còn trật tự, có một sự hoảng loạn giữa họ; Jace có thể cảm thấy nó, giống như hương vị của máu trong gió. "Búa và đe!" Anh hét lên, hy vọng họ sẽ hiểu. Anh túm lấy Clary với bàn tay còn lại và kéo cô lùi lại, cách xa cơ thể không đầu trên mặt đất. "Đó là một cái bẫy," anh hét với cô qua những tiếng ồn của cuộc chiến. "Hãy đến một bức tường, hoặc nơi nào đó em có thể làm một Công Dịch chuyển! Dẫn mọi người ra khỏi đây! "

Đôi mắt xanh của cô mở to. Anh muốn ôm lấy cô, hôn cô, giữ lấy cô, bảo vệ cô, nhưng kẻ chiến binh trong anh biết chính anh đã đưa cô vào cuộc sống này. Khuyến khích cô. Huấn luyện cô. Khi anh nhìn thấy sự thấu hiểu trong mắt cô, anh gật đầu và để cô đi.

Clary buông tay ra, lướt qua một chiến binh Hắc Âm người đang đối mặt với một Tu Huynh Cầm cầm trượng trong bộ áo choàng da đẫm máu. Giày

của cô trượt trên tuyết khi cô lao về phía Cẩm thành. Cô mất hút vào đám đông khi một chiến binh Hắc Ám rút vũ khí của mình ra và lao tới Jace.

Giống như tất cả Thợ Săn Hắc Ám khác, chuyển động của hắn nhanh khủng khiếp, gần như hoang dã. Khi hắn nhảy lên với lưỡi kiếm của mình, dường như hắn che khuất cả mặt trăng. Và máu của Jace cũng nóng lên, bắn như tia lửa qua tĩnh mạch của anh khi nhận thức của anh thu hẹp lại: Không có gì khác trên thế giới, chỉ có lúc này, chỉ có vũ khí trong tay. Anh nhảy vọt về phía gã Thợ Săn Hắc Ám, dang rộng thanh kiếm của mình.

Clary cúi xuống để lấy Heosphoros dưới tuyết. Lưỡi kiếm đã vấy đầy máu, máu của một Thợ Săn Hắc Ám, kẻ bây giờ đang chạy xa cô nhanh như chớp, quăng mình vào trận chiến đang khuấy động phía đồng bằng.

Điều kỳ lạ này xảy ra vài lần nữa. Clary tấn công, cố gắng để giao chiến với một Thợ Săn Hắc Ám, và họ sẽ thả vũ khí của họ, quay đi, bỏ chạy khỏi cô như thể cô là một con ma, và vội vã chạy đi. Lần đầu tiên hoặc lần thứ hai cô đã tự hỏi có phải họ sợ Heosphoros, bối rối bởi một thanh kiếm trông rất giống của Sebastian hay không. Bây giờ, cô nghi ngờ có điều gì đó khác. Sebastian có lẽ đã yêu cầu họ không được chạm vào cô hoặc làm tổn thương cô, và họ đã vâng lời.

Điều đó làm cô muốn hét lên. Cô biết cô nên lao mình theo sau khi họ chạy, kết thúc họ với một lưỡi kiếm vào lưng, hoặc một lát cắt vào cổ họng, nhưng cô không thể cho phép mình làm điều đó. Họ vẫn trông giống như Nephilim, đủ tính người. Máu của họ chảy đỏ trên tuyết. Nó làm cô cảm thấy như hèn nhát khi truy sát những người không thể tấn công lại mình.

Băng tuyết lạo xạo sau lưng cô, và cô quay lại, lưỡi kiếm rút ra. Tất cả mọi thứ xảy ra như trong một cơn sốt: cô nhận ra số lượng Thợ Săn Hắc Ám dường như gấp đôi họ tính, rằng họ đã bị bao vây từ cả hai phía, rằng Jace đã khẩn thiết yêu cầu cô làm một Công Dịch chuyển. Cô đã chiến đấu để mở đường xuyên qua một đám đông liều mạng. Một số Thợ Săn Bóng Tối đã phân tán, và một số quyết định trụ lại, quyết tâm chiến đấu. Phần lớn họ đang từ từ bị đẩy lui xuống đồi, về phía đồng bằng, nơi mà các trận chiến

tập trung nhất, những lưỡi Seraph loang loáng chống lại những thanh gươm hắc ám, một đám hỗn độn của màu đen màu trắng và màu đỏ.

Lần đầu tiên trong đời, Clary thầm cảm tạ vì thân hình nhỏ bé của mình. Cô đã có thể băng xuyên qua đám đông, ánh mắt cô lướt trên quang cảnh dữ dội của cuộc chiến. Ở đó, một Nephilim chỉ lớn hơn cô một chút đang chiến đấu một cách tuyệt vọng chống lại một gã Thợ Săn Hắc Ám kích thước gấp đôi. Hắc đã đánh cô ngã xuống đám tuyết loang máu; Một lưỡi dao vung ra, sau đó là một tiếng thét, và một lưỡi Seraph tắt mãi mãi. Một thanh niên tóc đen trong trang phục đi săn của Thợ Săn Bóng Tối đứng trên xác của một chiến binh trong trang phục màu đỏ. Anh ta cầm một thanh kiếm đâm máu trong tay, và nước mắt chảy xuống khuôn mặt của mình, không kiểm soát. Gần đó, một Tu Huynh Cầm trong bộ áo choàng da, với một cái nhìn bất ngờ nhưng cam chịu, nghiền nát hộp sọ của một Thợ Săn Hắc Ám với một cú đánh bằng cây gậy gỗ của mình; gã Thợ Săn Hắc Ám gục xuống trong im lặng. Một người đàn ông đang quỳ, vòng tay quanh chân của một người phụ nữ trong trang phục màu đỏ; cô nhìn ông ta một cách bình thản, sau đó xuyên thanh kiếm của mình xuống giữa xương bả vai ông ta. Không ai trong số những chiến binh di chuyển để ngăn cô lại.

Clary xông ra ở phía bên kia của đám đông và thấy mình bên cạnh Cấm thành. Bức tường của nó được chiếu ánh sáng cực mạnh. Thông qua các vòm cửa của cửa khung cửa xéo, cô nghĩ cô có thể nhìn thấy ánh sáng của một cái gì đó màu đỏ- vàng như lửa. Cô quơ tay tìm thanh Stele ở thắt lưng, nắm lấy nó, đặt một đầu lên tường.... và đông cứng người lại.

Chỉ cách cô vài bước chân, một Thợ Săn Hắc Ám đã rời khỏi trận chiến và hướng về phía cửa Cấm thành. Hắc cầm một thanh trượng và một lưỡi hái dưới tay của mình; với một cái nhìn tươi cười về phía trận chiến, hắc cúi xuống luôn qua cửa Cấm thành

Và cánh cửa xéo đóng lại. Không có tiếng thét, nhưng tiếng răng rắc kinh tởm của xương và xương sụn là âm thanh thậm chí xuyên qua những tiếng ồn của trận chiến. Một vệt máu phun qua cửa khép kín, và Clary nhận ra đó

không phải là vết đầu tiên. Có những vết bản khác, tạt trên tường Cẩm thành, tối sầm mặt đất phía dưới-

Cô quay đi, dạ dày đau quặn, và ấn mạnh thanh Stele lên đá. Cô bắt đầu buộc tâm trí của mình suy nghĩ về Alicante, cố gắng hình dung khoảng có trống trước Gard, cố gắng xua đi những phiền nhiễu xung quanh cô.

"Thả thanh Stele ra, con gái của Valentine!", Một giọng nói đều đều, lạnh lùng cất lên

Cô lạnh người. Đằng sau cô là Amatis đang đứng, thanh kiếm trong tay, đầu nhọn của mũi kiếm chĩa thẳng vào Clary. Một nụ cười hoang dại trên khuôn mặt của cô. "Đúng vậy," cô nói. "Thả thanh Stele xuống đất và đi với ta. Ta biết một người sẽ rất vui khi nhìn thấy cô. "

"Nhanh đi, Clarissa." Amatis đâm Clary bằng cạnh mũi kiếm - không đủ mạnh để cắt xuyên qua áo khoác của cô nhưng cũng đủ để làm cho Clary khó chịu. Clary thả rơi thanh Stele của mình; nó cách cô vài bước trong tuyết bắn thiu, tỏa một tia sáng trên người. "Đừng có lãng phí thời gian nữa!"

"Cô không thể làm tôi bị thương," Clary nói. "Đó là mệnh lệnh của Sebastian."

"Mệnh lệnh là không giết chết cô" Amatis đồng ý. "Nhưng Ngài không có yêu cầu gì về việc gây tổn thương cho cô. Ta sẽ rất vui mừng dẫn cô đến bên Ngài với tất cả các ngón tay bị chặt đứt. Cô gái, đừng nghĩ rằng ta sẽ không làm. "

Clary trừng mắt trước khi quay lại và để Amatis dồn về phía trận chiến. Ánh mắt của cô quét nhanh về phía đám Thợ Săn Hắc Ám, tìm kiếm một mái tóc vàng quen thuộc trong một biển áo đỏ. Cô cần phải biết cô có bao nhiêu thời gian trước khi Amatis ném cô xuống dưới chân Sebastian và các cơ hội để chiến đấu hay là bỏ chạy. Tất nhiên là Amatis đã tịch thu Heosphoros. Lưỡi kiếm Morgenstern giờ đang treo lơ lửng ở hông người

phụ nữ lớn tuổi, các ngôi sao dọc theo sườn kiếm nhấp nháy trong ánh sáng mờ. "Tôi cá là cô thậm chí không biết hẳn đang ở đâu," Clary nói.

Amatis đâm cô một lần nữa, và Clary lao đảo bước về phía trước, gần như vấp phải xác của một Thợ Săn Hắc Ám. Mặt đất là một khối hỗn độn của tuyết, bụi bẩn và máu. "Ta là trung úy đầu tiên của Sebastian; Ta luôn biết Ngài đang ở đâu. Đó là lý do tại sao ta là người được Ngài tin tưởng để mang cô đến cho Ngài. "

"Hắn không tin tưởng cô. Hắn không quan tâm tới cô hoặc bất cứ điều gì. Nhìn đi" Họ đã đến mỏm của một sườn núi nhỏ. Clary đi chậm và dừng lại, giơ tay chỉ về phía chiến trường. "Nhìn xem bao nhiêu kẻ như cô đã ngã xuống - Sebastian chỉ muốn những tấm bia đỡ đạn. Chỉ muốn lợi dụng cô. "

"Đó là những gì cô nhìn thấy à? Ta lại thấy Nephilim đang chết. "Clary có thể thấy Amatis qua khóe mắt. Mái tóc màu xám-nâu của cô bông bênh trong không khí lạnh lẽo, và đôi mắt của cô khắc nghiệt. "Cô nghĩ rằng Clave là kẻ chiến thắng? Hãy nhìn xem. Nhìn đi." Cô ta thọc một ngón tay, và Clary nhìn một cách miễn cưỡng. Hai nửa đội quân của Sebastian đã gần lại nhau và bao quanh các Nephilim ở giữa. Nhiều người trong số các Nephilim đang đánh nhau bằng bản năng và không bài bản. Họ, trong cách kỳ lạ của mình, trông đáng thương trong trận chiến; ánh sáng lưỡi Seraph của họ vạch lên bầu trời đêm những vạch sáng. Không thể nghi ngờ rằng họ sẽ phải chịu số phận bi đát.

"Bọn họ đã làm những gì họ luôn làm khi có một cuộc tấn công bên ngoài Idris và Clave không ở gần. Họ gửi qua Công Dịch chuyển bất cứ ai đến Gard đầu tiên. Một số các chiến binh trước đó chưa bao giờ chiến đấu trong một trận chiến thực sự. Một số họ lại chiến đấu quá nhiều. Không ai trong số họ chuẩn bị để tiêu diệt kẻ thù mang khuôn mặt của con trai, người yêu, bạn bè, hay parabatai của họ." Amadas thốt lời cuối cùng. "Các Clave không hiểu Sebastian của chúng ta hoặc các lực lượng của Ngài, và họ sẽ chết trước khi hiểu ra"

"Họ từ đâu đến?" Clary hỏi. "Các Thợ Săn Hắc Ám đó. Các Clave nói chỉ có hai mươi Thợ Săn, và không có cách nào để Sebastian dấu số lượng của họ. Làm thế nào... "

Amatis ngửa đầu ra sau và cười. "Làm như tôi muốn nói với cô ấy. Sebastian có nhiều đồng minh ở nhiều nơi hơn cô biết, cô gái nhỏ ạ. "

"Amatis." Clary đã cố gắng giữ cho giọng nói của mình ổn định. "Cô là một người trong chúng tôi. Là một Nephilim. Là chị gái của chú Luke. "

"Hắn ta là một cư dân Thế giới Ngầm, không phải là em trai của ta. Hắn ta nên tự sát khi Valentine nói với hắn"

"Cô không có ý đó. Cô đã rất hạnh phúc khi thấy chú ấy lúc chúng tôi đến ngôi nhà của cô. Tôi biết cô đã.... "

Lần này mũi kiếm thọc vào giữa xương bả vai của cô gây sự khó chịu nhiều hơn: nó làm cô đau. "Ta đã bị mắc kẹt sau đó," Amatis nói. "Ta đã cần được sự chấp thuận của Clave và Hội đồng. Các Nephilim lấy tất cả mọi thứ của ta. "Cô quay lại trừng trừng vào Cẩm thành. "Các Nữ Tu Sắt bắt mẹ của ta. Sau đó, họ chủ trì việc ly hôn của ta. Họ chia cách Marks và cuộc hôn nhân của ta tan vỡ, ta đã khóc với nỗi đau đó. Họ không có trái tim trong ngực họ, chỉ có Adamas, và các Tu Huynh Cẩm cũng thế. Cô nghĩ rằng họ là tử tế, rằng các Nephilim là tử tế, bởi vì họ tốt, nhưng lòng tốt không phải là lòng nhân ái, và không có gì độc ác hơn là đức hạnh. "

"Nhưng chúng ta có thể lựa chọn," Clary nói, nhưng làm thế nào bạn có thể giải thích cho một người không hiểu rằng sự lựa chọn của họ đã bị lấy đi, rằng có một thứ như tự do ý chí?

"Ôi, vì Địa Ngục, im nào..." Amatis ngắt ngang một cách thô bạo.

Clary nhìn theo ánh mắt của cô. Trong một khoảnh khắc, cô không thể nhìn thấy những gì Amatis đang nhìn chăm chăm. Cô nhìn thấy sự hỗn loạn của cuộc chiến, máu trên tuyết, những tia sáng của ánh sao trên các lưỡi kiếm và ánh sáng chói lóa của Cẩm thành. Sau đó, cô nhận ra rằng cuộc chiến

dường như đang đến hồi kết của một mô hình-một cái gì đó đang cắt xuyên qua đám đông, giống như một con tàu rẽ sóng, để lại sự hỗn loạn sau lưng. Một Thợ Săn Bóng Tối áo đen, mảnh khảnh với mái tóc sáng, chuyển động quá nhanh, trông chẳng khác một ngọn lửa mùa xuân lướt từ luống này sang luống khác trong một khu rừng, cuốn tất cả mọi thứ bốc cháy.

Trong trường hợp này rừng là đội quân của Sebastian, những Thợ Săn Hắc Ám ngã xuống từng người một. Họ ngã xuống một cách nhanh chóng, hầu như không có thời gian để tiếp cận với vũ khí của họ lẫn giương chúng lên. Và khi chúng rơi xuống, những người khác bắt đầu rơi trở lại, bối rối và không tin được, vì vậy mà Clary có thể nhìn được khoảng trống đã được xóa quang giữa vòng vây và người đứng ở giữa khoảng trống đấy.

Bất chấp tất cả mọi thứ, cô mỉm cười. "Jace."

Amatis hít một hơi ngạc nhiên-chỉ là một giây mất tập trung, nhưng đó là tất cả những gì Clary cần. Cô xoay về phía trước và móc chân quanh mắt cá chân Amatis theo cách Jace đã dạy, và sau đó kéo chân Amatis về phía mình. Amatis ngã, thanh kiếm của cô trượt khỏi tay rơi trên mặt đất đóng băng. Amatis lăn người đứng dậy khi Clary chặn cô-một cách không duyên dáng nhưng có hiệu quả, đẩy cô trở lại vào trong tuyết. Amatis vung tay đánh, chụp đầu của Clary trở lại, nhưng tay Clary đã bám vào dây lưng của cô, giật tung Heosphoros, và sau đó chĩa đầu sắc nhọn vào cổ họng của Amatis.

Amatis cứng người.

"Được rồi," Clary nói. "và giờ thì đừng bao giờ nghĩ về việc bỏ chạy."

- - - - -

"Hãy để con đi!" Isabelle hét vào mặt cha cô. "Hãy để con đi!"

Khi tháp quỷ thắp lên màu đỏ và vàng, yêu cầu mọi người chạy đến Gard, cô và Alec đã nhanh chóng chộp lấy áo choàng và vũ khí rồi xông lên đồi. Tim Isabelle đập mạnh, không phải do nỗ lực chạy nhanh mà là từ sự phấn

khích. Alec kiên định và thực tế như mọi khi, nhưng roi của Isabelle như đang hát mừng. Có thể lần này sẽ là một trận chiến thực sự; có thể lần này họ phải đối mặt với Sebastian lần nữa trên cánh đồng, và lần này cô sẽ giết hắn.

Vì em trai cô. Vì Max.

Alec và Isabelle đã không lường được đám đông chen chúc trong sân Gard, hay tốc độ mà Nephilim đi qua Cổng Dịch chuyển. Isabelle lạc mất anh trai trong đám đông và bị xô đẩy về phía Cổng Dịch chuyển - Cô đã nhìn thấy Jace và Clary ở đó, sắp bước qua, và cô đã tăng gấp đôi tốc độ - cho đến khi đột nhiên có hai cánh tay vụt ra khỏi đám đông và nắm tay cô lại.

Đó là cha cô. Isabelle vùng vẫy chống lại ông và hét lên cho Alec, nhưng Jace và Clary đã đi qua, bước vào vòng xoáy của Cổng Dịch chuyển. Isabelle gầm gừ đánh trả, nhưng cha cô có chiều cao, lực lưỡng và lại là người huấn luyện của cô trước đây.

Ông chỉ để cho cô tự do khi Cổng Dịch chuyển xoay tít lần cuối cùng và đóng sầm lại, biến mất hoàn toàn vào bức tường trống của kho vũ khí. Các Nephilim còn lại trong sân trở nên im ắng, chờ đợi được hướng dẫn. Jia Penhallow thông báo đã đủ nhân lực đến viện trợ Cấm thành, những người khác nên chờ đợi bên trong Gard trong trường hợp cần viện trợ thêm; không cần phải đứng trong sân và bất động. Cô hiểu là tất cả mọi người đều mong muốn được chiến đấu, nhưng rất nhiều chiến binh đã được phái đến Cấm thành, và Alicante vẫn cần một lực lượng để bảo vệ.

"Thấy chưa?" Robert Lightwood nói, cố xoa dịu sự bức tức của con gái mình khi cô quay ngoắt lại đối mặt với ông. Cô đã vui mừng nhận thấy rằng có vết trầy xước trên cổ tay ông, nơi cô cào. "Con cần thiết ở đây, Isabelle-

"Im đi," cô rít lên qua kẽ răng "Im đi, ông là đồ nói dối khốn kiếp."

Sự ngạc nhiên quét sạch mọi cảm xúc của ông. Isabelle biết từ Simon và Clary rằng trong văn hoá của người thường, một số người có thể cãi lại cha

mẹ, nhưng các Thợ Săn Bóng Tối tin vào sự tôn kính đối với người lớn tuổi và điều này kiểm soát cảm xúc của một người.

Chỉ là Isabelle đã không thể kiểm soát cảm xúc của mình. Không phải bây giờ.

"Isabelle-" Đó là Alec, dịch đến bên cạnh cô. Đám đông xung quanh đã tản đi, và cô nhìn thấy nhiều người trong số các Nephilim đã đi vào bên trong Gard. Những người bị bỏ lại nhìn nhau lúng túng. Tranh cãi trong gia đình người khác không phải là chuyện các Thợ Săn Bóng Tối quan tâm.

"Isabelle, chúng ta hãy trở về nhà."

Alec nắm lấy tay cô; cô giật nó ra khỏi tay anh với một vẻ kích động. Isabelle yêu anh trai của mình, nhưng chưa bao giờ cô muốn đắm vào đầu anh như lúc này. "Không," cô nói. "Jace và Clary đã đi qua; chúng ta nên đi với họ. "

Robert Lightwood nhìn mệt mỏi. "Họ không được yêu cầu đi," ông nói. "Họ đã làm điều đó chống lại mệnh lệnh nghiêm ngặt. Như thế, không có nghĩa là con nên làm theo. "

"Họ biết những gì họ đang làm," Isabelle cắt ngang. "Ông cần nhiều Thợ Săn Bóng Tối để đối mặt với Sebastian, không phải là ít."

"Isabelle, Bố không có thời gian cho việc này," Robert nói, nhìn sang Alec như mong đợi anh ủng hộ ông "Chỉ có hai mươi Thợ Săn Hắc Ám ở đó với Sebastian. Chúng ta đã gửi năm mươi chiến binh đi. "

"Hai mươi của họ giống như một trăm Thợ Săn Bóng Tối," Alec nói bằng giọng trầm lặng. "Phe chúng ta có thể bị giết."

"Nếu bất cứ điều gì xảy ra với Jace và Clary, đó sẽ là lỗi của ông," Isabelle nói. "Cũng giống như Max."

Robert Lightwood chùng lại.

"Isabelle." Giọng nói của mẹ cô bất ngờ cắt ngang sự im lặng khủng khiếp. Isabelle nhìn xung quanh và thấy Maryse đã đi đến phía sau họ; Bà nhìn

choáng váng giống như Alec. Một phần nhỏ xa xăm trong Isabelle cảm thấy tội lỗi và phát bệnh, nhưng một phần khác của cô dường như đã trở dậy, dâng tràn bên trong cô giống như một ngọn núi lửa, lại cảm thấy một sự hả hê cay đắng. Cô đã quá mệt mỏi giả vờ mọi thứ đều ổn cả. "Alec nói đúng," Maryse tiếp tục "Chúng ta hãy quay trở về nhà"

"Không," Isabelle nói. "Không phải mẹ đã nghe Lãnh sự nói? Chúng ta cần ở đây, tại Gard. Họ có thể cần thêm tiếp viện. "

"Họ sẽ muốn người lớn, không phải trẻ em," Maryse nói. "Nếu con không định quay về, vậy thì hãy xin lỗi cha mình. Về Max – Chuyện xảy ra với Max không phải lỗi của ai mà là của Valentine. "

"Và có lẽ nếu bố không về phe Valentine trước kia, sẽ không có cuộc chiến Mortal," Isabelle rít lên với mẹ. Sau đó, cô quay lại phía cha cô. "Tôi mệt mỏi vì phải giả vờ là tôi không biết gì cả. Tôi biết ông đã lừa dối mẹ "

Giờ đây, Isabelle không thể ngăn chặn các từ ngữ; nó tiếp tục tuôn ra như một cơn lũ. Cô thấy mặt Maryse trắng bệch, Alec mở miệng định phản đối, Robert trông như thể cô đã đánh ông "Trước khi Max được sinh ra. Tôi biết. Cô ấy nói với tôi. Ông phản bội mẹ với một vài người phụ nữ đã chết trong chiến tranh Mortal. Ông cũng dự định sẽ ra đi, rời bỏ tất cả chúng tôi. Ông ở lại chỉ vì Max được sinh ra. Và tôi đặt cược là ông đã sung sướng vì em ấy chứ không phải là ông, bởi vì bây giờ Ông không cần phải ở lại. "

"Isabelle-" Alec mở miệng trong nỗi kinh hoàng.

Robert quay sang Maryse. "Em nói với nó? Vì các thiên thần, Maryse, khi nào? "

"Ông ... có nghĩa là điều đó đúng ?" Giọng nói của Alec sốc với sự ghê tởm.

Robert quay sang anh. "Alexander, làm ơn..."

Nhưng Alec đã quay lưng lại. Bây giờ, trên sân gần như không một bóng Nephilim. Isabelle có thể thấy Jia đứng ở xa xa, gần lối vào kho vũ khí, chờ

đội người cuối cùng vào trong. Cô nhìn thấy Alec đi qua Jia, nghe âm thanh của anh tranh cãi với cô ta.

Cha mẹ Isabelle đều nhìn cô như thể thế giới của họ bị lật đổ. Trước đây, cô chưa bao giờ nghĩ mình là người có thể phá hủy thế giới của họ. Cô đã mong cha cô hét lên với cô, không phải là đứng đó trong bộ phục trang Điều Tra Viên màu xám, nhìn suy sụp. Cuối cùng, ông hắng giọng.

"Isabelle," ông nói giọng khàn khàn. " Bất cứ cái gì con nghĩ, con phải tin - con thực sự không thể cho rằng khi chúng ta bị mất Max, mà Bố..."

"Đừng nói với tôi," Isabelle nói, loạng choạng lùi lại, trái tim cô đập dứt quãng trong lồng ngực. "Chỉ là... đừng nói cho tôi."

Cô quay đi và bỏ chạy.

Jace nhảy lên không trung, va chạm với một Thợ Săn Hắc Ám, và cười lên cơ thể gã đè xuống đất, xẻ hẳn ta với một cú cắt kéo dữ dội. Bằng cách nào đó, anh quơ được một thanh dao thứ hai không biết là ở đâu. Tất cả mọi thứ là máu và lửa đang ca hát trong đầu anh.

Trước đây, Jace đã chiến đấu nhiều lần. Anh biết sự giá lạnh của cuộc chiến khi nó tụt xuống, thế giới xung quanh anh chậm chạp như một lời thì thầm, từng cử động anh thực hiện chuẩn xác và ăn khớp. Tâm trí anh đóng một bức tường băng sạch sẽ, đẩy lùi máu, đau đớn và mùi hôi thối của nó ra sau.

Nhưng lần này không phải là băng mà là lửa. Lửa bùng cháy thành dòng thông qua tĩnh mạch anh, điều khiển anh, làm chuyển động của anh tăng tốc như thể anh đang bay. Anh đá cái xác không đầu của gã Thợ Săn Hắc Ám cản đường một người khác bọc trong trang phục màu đỏ đang bay về phía mình. Cô ta xảy chân, và anh gần như cắt cô ta làm đôi. Máu phun ra trên tuyết, bắn đầy trên người anh: anh có thể cảm thấy quần áo của mình, nặng và ẩm ướt sát vào cơ thể, và ngửi được vị muối, như thể máu truyền trong không khí anh đang thở.

Anh nháy gọng lên thi thể của Thợ Săn Hắc Ám và sải bước về phía một trong số họ, một người đàn ông tóc nâu với một vết rách trên tay áo choàng màu đỏ. Jace nâng thanh kiếm trong tay phải của mình, và người đàn ông co rúm lại, làm anh ngạc nhiên. Những Thợ Săn Hắc Ám dường như không cảm thấy sự sợ hãi, và họ chết mà không la hét. Tuy nhiên, khuôn mặt người này dúm dỏ lại vì sợ hãi.

"Nào, Andrew, không cần phải nhìn như thế. Ta sẽ không làm gì người
"một giọng nói đằng sau Jace sắc nét, rõ ràng và quen thuộc. Và chỉ hơi cúi tiết. "Trừ khi người không tránh đường."

Gã Thợ Săn Hắc Ám tóc nâu phóng vọt ra xa Jace. Anh quay người lại, biết rõ những gì anh sẽ thấy.

Sebastian đứng phía sau. Hắc dường như bước ra từ hư không, mặc dù điều đó không làm Jace ngạc nhiên. Anh biết Sebastian vẫn sở hữu chiếc nhẫn của Valentine, cho phép hắc xuất hiện và biến mất theo ý muốn. Hắc mặc áo choàng màu đỏ, thêu những chữ rune bằng vàng-những chữ rune bảo vệ, chữa lành và may mắn. Đó là những chữ rune từ sách Xám, loại mà đám đệ tử của hắc không thể mặc. Màu đỏ làm mái tóc nhạt màu của hắc càng nhạt, nụ cười mỏng như một lát cắt màu trắng trên khuôn mặt khi ánh mắt của hắc quét Jace từ đầu đến chân.

"Jace của ta," Hắc nói. "Nhớ ta à?"

Trong chớp mắt thanh kiếm của Jace vung lên, cả hai mũi kiếm lượn về phía tim Sebastian. Anh nghe thấy một tiếng rì rào từ đám đông xung quanh. Dường như cả Thợ Săn Hắc Ám lẫn Nephilim đều dừng chiến đấu để xem những gì đang xảy ra. "Mày không thể thực sự nghĩ rằng tao nhớ mày."

Sebastian ngược mắt lên từ từ, ánh mắt thích thú giao với mắt Jace. Đôi mắt đen như cha của họ. Trong sâu thẳm đen tối của chúng, Jace thấy chính mình, thấy căn hộ anh đã ở cùng với Sebastian, thấy các bữa ăn họ ăn cùng nhau, những câu đùa cợt mà họ đã trao đổi, trận chiến mà họ đã chia sẻ.

Anh đã hoà mình vào Sebastian, đã hoàn toàn trao cho hẳn ý chí của mình, và điều đó đã rất vui vẻ và dễ dàng. Và nơi tận cùng tăm tối nhất trong trái tim nguy hiểm của mình, Jace biết rằng một phần của anh muốn có điều đó một lần nữa.

Nó làm anh ghét Sebastian nhiều hơn.

"À, Ta không thể tưởng tượng được lý do khác để cậu ở đây. Cậu biết là ta không thể bị giết bằng lưỡi kiếm tầm thường," Sebastian nói. "Ít nhất thì mấy đứa nhóc từ Học Viện Los Angeles đã phải nói với cậu rồi chứ."

"Tao có thể cắt mày ra thành từng lát," Jace nói. "Xem mày có thể sống sót từng mảnh nhỏ được không. Hoặc cắt đầu của mày. Dù điều đó có thể không giết mày được, nhưng sẽ rất vui để xem mày cố gắng để tìm thấy nó."

Sebastian vẫn mỉm cười. "Ta sẽ không cố gắng làm điều đó," Hắc nói, "nếu ta là cậu."

Jace thở ra, hơi thở của anh thành một làn khói màu trắng. Đừng để hẳn đánh lừa mày, bộ não của anh hét lên, nhưng đáng nguyên rủa là anh biết Sebastian, hiểu hẳn đủ nhiều để tin rằng Sebastian đã không thối phồng. Sebastian ghét khoác lác. Hắc có lợi thế và hiểu rõ nó. "Tại sao không?" Jace gầm lên qua kẽ răng nghiêng chặt.

"Em gái ta," Sebastian nói. "Cậu phải Clary đi thực hiện một Công Dịch chuyển? Tách nhau ra, điều đó không thông minh cho lắm. Cô ấy đang được một phụ tá của ta giữ phía xa. Cậu làm hại ta, và cổ họng của cô ấy sẽ bị cắt."

Có một tiếng lao xao từ đám Nephilim phía sau, nhưng Jace không thể nghe được. Tên của Clary đập trong tĩnh mạch anh, và nơi chữ rune mà Lilith đã từng kết nối anh với Sebastian cháy bỏng. Họ nói rằng tốt hơn khi hiểu biết kẻ thù của bạn, nhưng giúp thế nào khi một trong những điểm yếu của đối phương lại cũng chính là điểm yếu của bạn?

Tiếng rì rào của đám đông đã cao lên thành một tiếng gầm khi Jace bắt đầu hạ thấp lưỡi kiếm của mình; Sebastian di chuyển quá nhanh đến mức Jace chỉ thấy một bóng mờ khi hắn chạy vụt xung quanh và đá vào cổ tay của Jace. Thanh kiếm rơi khỏi cánh tay phải tê dại của anh, và anh tung mình lùi lại. Nhưng Sebastian đã nhanh hơn, vung lưỡi Morgenstern và chém Jace với một cú đánh mà Jace cố gắng tránh bằng cách xoay toàn bộ cơ thể của mình sang một bên. Mũi kiếm cắt một vết thương nông trên xương sườn của anh.

Giờ đây, trên trang phục của Jace vừa thêm một số máu của chính anh

Anh cúi xuống chém Sebastian một lần nữa, thanh kiếm rít qua đầu hắn. Anh nghe thấy tiếng Sebastian nguyền rủa và xoay ngang thanh kiếm của hắn. Hai lưỡi kiếm đụng độ trong âm thanh chan chát của kim loại, và Sebastian cười toe toét. "Cậu không thể giành chiến thắng," Hắn nói. "Ta giỏi hơn cậu, luôn luôn là thế. Ta là người giỏi nhất. "

"Khiêm tốn quá," Jace nói, và thanh kiếm của họ trượt ra ngoài với một âm thanh ken két. Anh lùi trở lại, vừa đủ để có được khoảng cách.

"Và cậu không thể làm tổn thương ta, thực sự không, vì Clary," Sebastian tiếp tục, không ngừng. "Cũng giống như cô ấy không thể làm tổn thương ta vì cậu. Luôn luôn cùng một điệu. Cả hai đều không sẵn sàng để thực hiện sự hy sinh " Hắn đến bên Jace bằng một cú móc sườn; Jace né tránh, mặc dù dư lực cú đánh của Sebastian vẫn đập vào cánh tay anh. "Cậu nghĩ rằng, với tất cả nỗi ám ảnh của cậu về lòng tốt, mà một trong hai người sẽ sẵn sàng từ bỏ người kia vì một nguyên nhân lớn hơn. Nhưng không. Tình yêu bản chất là ích kỷ, và cả hai người cũng thế. "

"Mày không biết gì về cả hai chúng tao" Jace thở hổn hển; bây giờ anh thở khó khăn, và anh biết anh chủ yếu là phòng thủ, chống đỡ Sebastian hơn là tấn công. Các chữ rune Sức mạnh trên cánh tay của anh đang bốc cháy, phụt sáng lên sức mạnh cuối cùng của chúng. Đó là dấu hiệu xấu.

"Ta biết em gái ta," Sebastian nói. "Và bây giờ thì chưa, nhưng sớm thôi ta sẽ biết cô ấy đủ mọi phương diện mà cậu có thể hiểu biết về một người nào đó." Hắn lại cười toe toét, hoang dã. Vẫn là cái nhìn đó, hắn đã nhìn cách đây rất lâu, vào một đêm mùa hè ngoài Gard, khi hắn nói "Hoặc có thể cậu chỉ tức giận vì tôi hôn em gái của cậu. Bởi vì cô ấy muốn tôi"

Cảm giác buồn nôn tăng lên trong Jace, buồn nôn và thịnh nộ. Anh nhào đến Sebastian, nhất thời quên sạch các quy tắc của kiếm thuật, quên việc phân bổ trọng lượng của kiếm, quên đi sự cân bằng, độ chính xác và tất cả mọi thứ ngoại trừ sự căm ghét, và Sebastian nở một nụ cười gằn rộng khi hắn bước né tránh và gọn gàng đá vào chân của Jace từ phía dưới anh.

Anh ngã xuống nặng nề, lưng đập xuống mặt đất đóng băng, kiệt sức thở ra. Anh nghe thấy tiếng rít của thanh kiếm trước khi nhìn thấy nó, và lăn sang một bên khi lưỡi kiếm Morgenstern chém vào mặt đất, nơi anh nằm vài giây trước đó. Các ngôi sao vung điên cuồng trên cao, màu đen và bạc. Sau đó Sebastian đứng phía trên anh, đen hơn và bạc hơn, thanh kiếm đâm xuống một lần nữa. Anh lăn sang một bên, nhưng lần này không đủ nhanh và anh cảm thấy nó đâm xuyên vào người.

Cơn đau đến ngay tức thì, rõ ràng và nhanh chóng khi lưỡi dao đâm vào vai anh. Nó giống như bị điện giật-Jace cảm thấy sự đau đớn tràn qua toàn bộ cơ thể của mình, cơ bắp của anh co lại, lưng uốn cong hình vòng cung lên khỏi mặt đất. Sức nóng thiêu đốt anh, như thể xương của anh đã nóng chảy thành than. Những ngọn lửa hợp lại, chạy thông qua tĩnh mạch của anh, lên cột sống.

Anh nhìn thấy đôi mắt của Sebastian mở rộng, và trong bóng tối của chúng, anh thấy hình ảnh của mình phản chiếu, nằm dài trên mặt đất màu đỏ-đen, và vai của mình đang bốc cháy. Lửa liếm lên từ vết thương như máu. Chúng bốc lên trên, và một tia lửa duy nhất chạy dọc theo lưỡi Morgenstern, sáng rực lên đến chuôi kiếm.

Sebastian chửi thề và giật tay lại như thể hắn đã bị đâm. Thanh kiếm bật ngược lại, rơi trên mặt đất; hắn đưa bàn tay của mình ra và nhìn chăm chăm

vào nó. Mặc dù trong tình trạng choáng váng vì đau đớn, Jace vẫn có thể thấy có một vết đen, một vết bóng trên lòng bàn tay của Sebastian, hình chuôi của một thanh kiếm.

Jace bắt đầu di chuyển một cách khó khăn lên trên khuỷu tay của mình, mặc dù chuyển động đã làm dậy một làn sóng đau đớn qua vai anh rất nghiêm trọng, anh nghĩ anh có thể ngất đi. Tầm nhìn của anh tối tăm. Đến khi anh nhìn rõ trở lại, Sebastian đang đứng trên anh với một tiếng gầm gừ, xoắn thanh Morgenstern trở lại trong tay-và hai người họ bị bao quanh bởi một đám người. Những phụ nữ mặc lễ phục trắng như những Nữ tư tế Hy Lạp, mắt họ nhảy múa ngọn lửa màu cam. Khuôn mặt của họ đều xăm kín các Ấn ký, tinh xảo và uốn lượn như dây leo. Họ xinh đẹp và khủng khiếp. Họ là những Nữ Tu Sắt.

Mỗi người cầm một thanh kiếm Adamas, chĩa xuống. Họ im lặng, miệng của họ mím thành một đường nguyệt ngã. Đứng giữa họ là Tu Huynh Cầm với cây trượng mà trước đó Jace đã thấy anh chiến đấu dưới đồng bằng.

"Trong sáu trăm năm qua chúng ta đã không ra khỏi Cấm Thành" một trong những Nữ Tu, một phụ nữ cao lớn, mái tóc dài màu đen bện thừng rơi xuống tận eo. Đôi mắt cô sáng rực như hai lò lửa trong bóng tối. "Nhưng Lửa thiên đàng đã kêu gọi. Và chúng ta đã đến. Tránh xa Jace Lightwood ra, con trai Valentine. Nếu mi gây tổn hại cho hắn một lần nữa, chúng ta sẽ tiêu diệt mi"

"Cả Jace Lightwood và Lửa thiên đàng cháy trong huyết quản của hắn cũng không cứu được các người đâu, Cleophas," Sebastian nói, thanh kiếm vẫn còn trong tay. Giọng nói của hắn vẫn điềm tĩnh. "Không có vị cứu tinh nào cho các Nephilim."

"Mi chưa biết sợ lửa trên trời. Bây giờ mi nên sợ đi "Cleophas nói. "Đã đến giờ rút lui, cậu bé."

Mũi kiếm Morgenstern hạ xuống phía Jace-thấp xuống-và với một tiếng thét Sebastian lao về phía trước. Thanh kiếm rít qua Jace và chôn mình

trong đất.

Mặt đất rít lên như thể bị trọng thương. Một chấn động lan rộng ra từ đầu mũi kiếm Morgenstern. Tâm nhìn của Jace lại mờ đi, ý thức tuôn ra khỏi anh giống như ngọn lửa đỏ tuôn ra từ vết thương của mình. Nhưng ngay cả khi bóng tối che phủ, anh vẫn nhìn thấy vẻ đặc trưng trên khuôn mặt của Sebastian, nghe hắn bắt đầu cười khi mặt đất bất ngờ vụn vụn một cách khủng khiếp và nứt toạc ra. Một vết nứt màu đen to lớn mở ra bên cạnh họ. Sebastian nhảy vào nó và biến mất.

- - - - -

"Nó không đơn giản, Alec," Jia nói một cách mệt mỏi. "Phép thuật tạo ra Công Dịch chuyển rất phức tạp, và chúng ta đã không nghe thấy gì từ các Nữ Tu Sĩ rằng họ cần sự giúp đỡ của chúng ta. Bên cạnh đó, sau những gì đã xảy ra ở London trước đó, chúng ta cần phải có mặt ở đây, cảnh giác và sẵn sàng... "

"Tôi đang nói với cô, tôi biết," Alec nói. Anh run rẩy trong áo choàng của mình. Trên Gard Hill lạnh, nhưng nó chỉ là một phần. Phần khác là cú sốc với những gì Isabelle đã tiết lộ và ánh mắt trên khuôn mặt của cha mình. Tuy nhiên, phần nhiều là lo âu. Cái linh cảm lạnh lẽo nhỏ giọt xuống cột sống của anh như băng tuyết. "Cô không hiểu về Thợ Săn Hắc Ám; cô không hiểu họ đang như thứ gì- "

Anh gặp người làm đôi. Một cái gì đó nóng bỏng đã đâm qua người anh, xuyên từ vai xuống tận ruột, giống như một ngọn giáo lửa. Anh ngã khụy xuống, hét lên.

"Alec-Alec!" Bàn tay của Lãnh sự ôm lấy vai anh. Anh nhận thấy phía xa cha mẹ anh đang lao về phía mình. Cảm giác của anh như bơi với sự đau đớn. Đau, chòng chẹo và tăng gấp đôi bởi vì nó không phải là nỗi đau của anh; các tia lửa dưới lồng ngực không phải bùng cháy trong cơ thể của anh mà là trong một người khác.

"Jace," Anh lăn ra đất, rít giữa hai hàm răng. "Một cái gì đó đã xảy ra, Lửa cháy... Cô phải mở một Cổng Dịch chuyển, nhanh lên!"

- - - - -

Amatis nằm thẳng lưng trên đất, cười. "Cô sẽ không giết ta," cô nói. "Cô không có sát ý"

Clary, thở ra khó khăn, đẩy nhẹ đầu của thanh kiếm dưới cằm của Amatis. "Cô không biết tôi có khả năng gì đâu."

"Hãy nhìn vào ta." Đôi mắt của Amatis lấp lánh. "Hãy nhìn vào ta và nói cho ta biết cô nhìn thấy gì."

Clary nhìn, mặc dù đã biết sẽ thấy gì. Amatis trông không giống hệt như em trai cô, nhưng cô cũng có đường viền hàm dưới, đôi mắt xanh đáng tin cậy, mái tóc nâu ngả sang màu xám, giống chú Luke.

"Mercy-Lòng thương xót", Amatis nói, giơ tay như muốn né cú đánh của Clary "Cô sẽ cho ta chứ?"

Mercy. Clary đơ người, thậm chí khi Amatis ngược nhìn cô với vẻ thích thú rõ ràng. Lòng tốt chưa hẳn là tử tế, và không có gì độc ác hơn đức hạnh. Cô biết cô nên cắt cổ họng của Amatis, thậm chí cô muốn làm điều đó, nhưng làm thế nào để nói với Luke rằng cô đã giết chết chị gái chú ấy? Giết người chị của chú ấy trong khi cô ta nằm dưới đất, cầu xin cho lòng thương xót?

Clary cảm thấy rung tay, như thể nó đã bị ngắt kết nối với cơ thể của mình. Xung quanh những âm thanh của trận chiến đã mờ đi: cô có thể nghe thấy tiếng la hét và tiếng thì thầm nhưng không dám quay đầu lại để xem những gì đang xảy ra. Cô tập trung vào Amatis, tay nắm chặt chuôi Heosphoros, một dòng máu nhỏ chảy dưới cằm Amatis, nơi đầu lưỡi gươm của Clary đã xuyên qua làn da-

Mặt đất rung chuyển. Bốt của Clary trượt trên tuyết, và cô bị văng sang một bên; cô lăn tròn, cố gắng để không chạm vào chính lưỡi kiếm của mình. Cú ngã làm cô nghẹn thở, nhưng cô cố trườn trở lại, giữ chặt Heosphoros khi

mặt đất rung chuyển xung quanh cô. Động đất, cô hoảng hốt nghĩ. Cô ôm chặt lấy một tảng đá với bàn tay còn lại khi Amatis lăn đến đầu gối của mình, nhìn xung quanh với một nụ cười sẵn mồi.

Có những tiếng la hét khắp nơi, và một âm thanh xé toạc ra không khí. Khi Clary nhìn trong nỗi kinh hoàng, mặt đất xé ra làm đôi, một vết nứt lớn mở ra. Đá, bụi bẩn, và những khối băng lờm chờm trút xuống rãnh nứt khi Clary cố gắng bò trườn để khỏi rơi xuống. Vết nứt mở rộng một cách nhanh chóng, trở thành một vực thẳm rộng lớn với hai bờ dựng đứng tối đen.

Mặt đất đã ngừng rung lắc. Clary nghe tiếng Amatis cười. Cô nhìn lên cô ta đứng lên, mỉm cười chế giễu với Clary. "Gởi tới em trai ta tất cả tình yêu của ta!" Amatis nói, rồi nhảy xuống vực thẳm.

Clary đứng chôn chân, trái tim cô đập thình thịch, và chạy tới mép của vết nứt. Cô nhìn chăm chăm xuống phía dưới. Cô có thể thấy chỉ vài đoạn mặt đất gần như là thẳng đứng, còn lại là tối đen – và những bóng đen, những bóng đen chuyển động. Cô quay sang nhìn thấy các Thợ Săn Hắc Ám ở khắp nơi trên chiến trường đã chạy về phía vực thẳm và nhảy xuống. Họ nhắc cô nhớ đến hình ảnh cú nhảy của các thợ lặn Olympic, chắc chắn và xác định, hoàn toàn tự tin sự tiếp đất của họ.

Các Nephilim lộn lại để thoát khỏi vực thẳm trong khi những kẻ thù áo choàng đỏ của họ nhảy bổ đến, quăng mình xuống hố. Ánh mắt của Clary lần theo từng người, lo lắng tìm kiếm một bóng người đặc biệt, một cái đầu với mái tóc sáng.

Cô dừng lại. Đằng xa xa, ở phía bên phải của vực thẳm, là một nhóm phụ nữ mặc áo trắng. Những Nữ Tu Sĩ. Thông qua những khoảng trống giữa họ, Clary có thể nhìn thấy một bóng người nằm trên đất, và một người khác trong bộ áo choàng da, cúi xuống anh ta-

Cô chạy xông đến. Cô biết cô không nên chạy với một thanh kiếm tuốt trần, nhưng cô không quan tâm. Cô nện trên tuyết, lao ra khỏi đường chạy của đám Thợ Săn Hắc Ám, lướt qua dòng người Nephilim, và ở đây tuyết đã

ngâm đẫm máu và trơn trượt, nhưng cô chạy vào như thường, cho đến khi cô phá vỡ vòng tròn của các Nữ Tu Sắt, xà xuống bên Jace .

Anh nằm trên mặt đất. Trái tim của cô khi này cảm thấy như thể nó đã phát nổ bên trong ngực, giờ hơi chậm nhịp lại khi thấy mắt anh vẫn còn mở. Khuôn mặt anh nhợt nhạt một cách đáng sợ, và hơi thở khó khăn đến nỗi cô có thể nghe thấy nó. Tu Huynh Câm đang quỳ bên cạnh anh, ngón tay dài nhợt nhạt đang tháo khóa áo choàng ở vai của Jace.

"Có chuyện gì vậy?" Clary hỏi, nhìn xung quanh một cách hoang mang. Một chục Nữ Tu Sắt nhìn lại, bình thản và im lặng. Có một số Nữ Tu Sắt ở phía bên kia của vực thẳm, đứng bất động quan sát đám Thợ Săn Hắc Ám tung mình nhảy xuống. Cảnh tượng rất kỳ quái. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Sebastian," Jace nói qua hàm răng nghiến chặt, và cô quỳ xuống bên cạnh anh, phía bên kia Tu Huynh Câm. Khi lớp áo khoác được tháo ra, cô nhìn thấy vết thương trên vai anh. "Ngẫu nhiên lại là Sebastian."

Vết thương ấy đang tuôn lửa.

Không phải máu mà là lửa, nhuộm màu vàng như máu của các thiên thần. Clary hít một hơi thở sâu và nhìn lên, bắt gặp Tu Huynh Zachariah đang nhìn lại mình. Cô lướt một cái nhìn thoáng qua trên gương mặt anh, các góc cạnh, vẻ xanh xao và những vết sẹo, trước khi anh rút ra một thanh Stele từ áo choàng của mình. Thay vì đặt nó vào da của Jace, như cô đang mong đợi, anh lại đặt lên tay và khắc một chữ rune vào lòng bàn tay của chính mình. Anh làm điều đó một cách nhanh chóng, nhưng Clary có thể cảm nhận được sức mạnh đến từ chữ rune đó. Nó làm cô rùng mình.

Đừng cử động! Điều này sẽ kết thúc sự đau đớn, anh nói bằng giọng thì thầm nhẹ nhàng vang lên từ vô hướng, và đặt tay mình lên vết thương đang bốc lửa trên vai Jace.

Jace kêu lên. Nửa người anh nâng lên khỏi mặt đất, và ngọn lửa chảy như nước mắt chậm chậm từ vết thương của anh bỗng bốc lên như được tưới xăng, làm khô héo cánh tay của Tu Huynh Zachariah. Ngọn lửa bén vào tay

áo da chiếc áo choàng của Zachariah; Tu Huynh giật mạnh ra, nhưng không sớm hơn khi Clary thấy rằng ngọn lửa đã bốc lên, tóm lấy anh.

Trong sâu thẳm của ngọn lửa, khi nó dao động và kêu răng rắc, Clary thấy một ám ký-hình dạng của một chữ rune trông giống như hai cái cánh nổi bởi một vạch đơn. Một chữ rune cô đã nhìn thấy trước đây, khi đứng trên gác xép ở Manhattan: chữ rune đầu tiên không phải từ sách Xám mà cô từng tưởng tượng. Nó chập chờn và biến mất, nhanh đến nỗi cô tự hỏi có phải cô đã tưởng tượng ra nó không. Nó dường như là một chữ rune hiện ra với cô trong lúc căng thẳng và hoảng loạn, nhưng nó có nghĩa là gì? Có phải nó là một cách để giúp Jace hoặc Tu Huynh Zachariah?

Tu Huynh Zachariah ngã ngửa vào trong tuyết một cách lặng lẽ, đổ sụp như một cái cây run rẩy bị đốt cháy thành tro bụi.

Một tiếng thì thầm xuyên qua hàng ngũ của các Nữ Tu Sắt. Việc Tu Huynh Zachariah đã làm, có vẻ không phải là chuyện được làm. Một cái gì đó sai lầm khủng khiếp.

Các Nữ Tu Sắt di chuyển đến chỗ Tu Huynh ngã. Họ chặn tầm nhìn của Clary đến Zachariah khi cô tiếp cận Jace. Anh đang cong người lại và co cứng trên mặt đất, mắt nhắm lại, đầu nghiêng về phía sau. Cô nhìn quanh một cách điên cuồng. Xuyên qua các khoảng trống giữa các Nữ Tu Sắt cô có thể thấy Tu Huynh Zachariah, lăn lộn trên mặt đất: cơ thể của anh tỏa sáng lung linh, nóng bỏng với lửa. Một tiếng kêu bùng nổ từ cổ họng anh - một âm thanh của con người, tiếng gào thét vì đau đớn của một con người, không phải là sự thì thầm trong câm lặng của các Tu Huynh. Nữ Tu Cleophas chụp lấy anh-áo choàng da và lửa, Clary có thể nghe thấy giọng nói của bà khẩn thiết "Zachariah, Zachariah.."

Nhưng anh không phải là người duy nhất bị thương. Một số các Nephilim tụ tập xung quanh Jace, nhưng phần lớn còn lại đến bên những người bị thương khác, thực hiện các chữ rune chữa bệnh, dùng áo choàng làm gạc.

"Clary," Jace thì thầm. Anh cố gắng để chống khuỷu tay của mình lên, nhưng chúng không đỡ nổi anh. "Tu huynh Zachariah-chuyện gì đã xảy ra? Anh đã làm gì anh ấy... ? "

"Không có gì. Jace. Nằm yên nào!" Clary tra lưỡi kiếm vào bao và dò dẫm tìm thanh Stele từ dây đai vũ khí của anh với ngón tay tê cứng. Cô đưa tay ấn mũi Stele lên làn da của anh, nhưng anh vùng người ra xa cô, cơ thể anh co giật.

"Không," anh thở hỗn hển. Mắt anh mở to, như vàng nóng chảy. "Đừng chạm vào anh. Anh sẽ làm em bị thương"

"Anh sẽ không làm em bị thương!" Một cách quyết liệt, cô tung người ngồi lên trên ngực anh, sức nặng của cơ thể cô dẫn người anh vào trong tuyết. Cô túm lấy vai anh khi anh vụng vụng dưới cô, quần áo và da anh trơn tuột với máu lửa nóng. Đầu gối của cô trượt xuống hai bên hông anh khi cô đè toàn bộ trọng lượng của mình vào ngực anh, ghim anh xuống đất. "Jace," cô nói. "Jace, làm ơn đi" Nhưng đôi mắt của anh không tập trung vào cô, bàn tay anh co cứng trên mặt đất. "Jace," cô nói, và đặt mũi Stele lên làn da của anh, phía trên vết thương của anh.

Và cô dường như đang quay lại trên con tàu với cha cô, Valentine, và cô đã ném tất cả mọi thứ cô đã có, tất cả từng mẫu sức mạnh, mỗi nguyên tử cuối cùng của ý chí và năng lượng vào việc tạo một chữ rune, chữ rune đó sẽ đốt cháy thế giới, làm đảo lộn cái chết, làm cho các đại dương bay lên bầu trời. Chỉ là, lần này là chữ rune đơn giản nhất, chữ rune mà mỗi Shadowhunter học trong năm đầu tiên họ được đào tạo:

"Chữa lành"

Các iratze đi thành hình dạng trên vai của Jace, màu đen theo hình xoắn ốc từ mũi thanh Stele thẳm đến nỗi ánh sáng từ các ngôi sao và từ Cấm Thành dường như tan biến vào nó. Clary có thể cảm thấy năng lượng của cô cũng tan biến vào nó khi cô vẽ. Chưa bao giờ cô có cảm thấy giống như thanh Stele là một phần tĩnh mạch của cô kéo dài ra, rằng cô đã viết từ trong máu

của mình, như thể tất cả năng lượng trong cô đã được rút ra thông qua bàn tay và các ngón tay. Mắt nhìn của cô tối lại khi cô cố gắng để giữ thanh Stele ổn định, để hoàn thành chữ rune. Điều cuối cùng cô nhìn thấy là các lối xoáy bùng nổ của một Cổng Dịch chuyển, mở ra khung cảnh không-thể-tin-là-có-thật của Quảng trường Thiên thần, trước khi cô chìm vào hư vô.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 8

8-STRENGTH IN WHAT REMAINS - SỨC MẠNH TỪ NHỮNG ĐIỀU CÒN LẠI

Raphael đứng, tay dứt túi, và nhìn lên tháp quý, đang lung linh màu đỏ sẫm. "Một cái gì đó đang xảy ra," Anh nói. "Một cái gì đó không bình thường."

Simon muốn vặc lại rằng, điều khác thường đã xảy ra chính là cậu bị bắt cóc và đưa tới Idris lần thứ hai trong đời, nhưng cậu cảm thấy quá buồn nôn. Cậu đã quên mất cách một Cổng Dịch chuyển vận hành. Dường như nó xẻ cậu ra thành từng mảnh, đưa cậu đi du hành và lắp ráp lại cậu ở phía bên kia với những mảnh quan trọng bị mất tích.

Ngoài ra, Raphael đã đúng. Một cái gì đó đang xảy ra. Simon đã có mặt tại Alicante trước đây, và cậu nhớ những con đường, kênh mương, và đồi cao với Gard ở trên. Cậu nhớ những đêm bình thường, đường phố yên tĩnh, được chiếu sáng bởi ánh sáng lờ mờ của ngọn tháp. Nhưng tối nay có tiếng ồn, phần lớn đến từ Gard và trên ngọn đồi, nơi ánh sáng đang nhảy múa như thể một chục đồng lửa đã được thả sáng. Các tháp quý rực lên một màu đỏ- vàng kỳ lạ.

"Họ thay đổi màu sắc của các tòa tháp để truyền tải thông điệp," Raphael cho biết. "Màu vàng cho các lễ hôn nhân và lễ kỷ niệm. Màu xanh cho Hiệp định. "

"Vậy màu đỏ có nghĩa là gì?" Simon hỏi.

"Phép thuật", Raphael nói, đôi mắt đen của anh nheo lại. "Nguy hiểm".

Anh quay một vòng tròn chậm chậm nhìn xung quanh những đường phố yên tĩnh, những ngôi nhà lớn dọc hai bên kênh. Anh thấp hơn Simon khoảng một cái đầu. Simon tự hỏi anh ta bao nhiêu tuổi khi anh ta bị Biến đổi. Mười bốn? Mười lăm? Chỉ lớn hơn một chút so với Maureen. Ai đã biến đổi anh ta? Magnus biết nhưng chưa bao giờ nói.

"Nhà của Điều tra viên ở đây," Raphael nói, và chỉ vào một trong những ngôi nhà lớn nhất, với mái nhọn và ban công chìa ra dòng kênh. "Nhưng nó tắt đèn rồi."

Simon không thể phủ nhận thực tế rằng, mặc dù trái tim của mình không-còn-đập vẫn nảy lên một nhịp nhảy vọt khi anh nhìn căn nhà. Nơi Isabelle đang sống hiện nay; một trong những cửa sổ kia là cửa sổ của cô. "Khả năng tất cả họ đã tập họp tại Gard," cậu nói. "Họ tập họp ở đó, cho các cuộc họp và những điều tương tự." Cậu không có nhiều kỷ niệm đẹp về Gard nơi cậu đã bị cầm tù bởi Điều Tra Viên tiền nhiệm. "Chúng ta có thể đi lên đó, tôi đoán thế. Xem những gì đang xảy ra. "

"Vâng, cảm ơn. Tôi thừa biết cái kiểu họp hành và những điều tương tự của họ rồi!" Raphael đập lại, nhưng trông anh có vẻ không chắc chắn, một kiểu thể hiện mà Simon chưa từng nhìn thấy trước đây. "Cho dù chuyện gì đang xảy ra, nó là vấn đề của các Thợ Săn Bóng Tối. Có một ngôi nhà cách đây không xa, đã được cấp cho các đại diện Ma cà rồng trong Hội đồng. Chúng ta có thể đi đến đó. "

"Cùng nhau?" Simon nói.

"Đó là một ngôi nhà rất lớn," Raphael nói. "Cậu sẽ ở một đầu của nó và tôi ở đầu kia."

Simon nhướn mày. Cậu không chắc những gì cậu dự kiến sẽ xảy ra, nhưng không dự kiến vụ qua đêm trong cùng một căn nhà với Raphael. Không phải là cậu nghĩ Raphael sẽ giết cậu khi cậu ngủ. Nhưng ý nghĩ ở chung

phòng với một người không thích mình, thậm chí là ghét, luôn luôn là kỳ quặc.

Bây giờ, tầm nhìn của Simon đã rõ ràng và chính xác –đó là một trong số ít những điều cậu thực sự thích khi bị biến đổi thành Ma cà rồng-và cậu có thể nhìn rõ chi tiết ngay cả ở một khoảng cách rất xa. Cậu nhìn thấy cô ấy trước khi cô có thể nhìn thấy cậu. Cô đang đi bộ nhanh dọc theo con đường, đầu cúi xuống, mái tóc đen tết lại thành bím dài, cô thường làm vậy khi chiến đấu. Cô mặc bộ đồ săn, đôi bốt đập nhẹ lên con đường sỏi đá khi cô bước đi.

Cô là một kẻ làm tan nát trái tim người khác, Isabelle Lightwood.

Simon quay sang Raphael. "Đi đi", cậu nói.

Raphael cười. "Người đẹp Isabelle," anh nói. "Chuyện đó là vô vọng, cậu biết đấy, chuyện cậu và cô ấy."

"Bởi vì tôi là một Ma cà rồng và cô ấy là một Thợ Săn Bóng Tối?"

"Không. Cô ấy chỉ ... các cậu nói thế nào nhỉ... ngoài liên minh của cậu? "

Isabelle đi được nửa đường xuống phố. Simon nghiêng răng. "Nếu anh can thiệp vào chuyện của tôi, tôi sẽ đóng cọc anh! Tôi nói rõ rồi đấy"

Raphael nhún vai về vô tội nhưng không bỏ đi. Simon quay lưng lại với anh ta và bước ra khỏi bóng tối, xuống phố.

Isabelle dừng lại ngay lập tức, bàn tay lần đến cây roi quấn nơi thắt lưng. Một giây sau, cô chớp mắt vì sốc, để rơi tay xuống, giọng cô không chắc chắn: "Simon?"

Simon bất ngờ cảm thấy lúng túng. Có lẽ cô ấy sẽ không đánh giá cao sự xuất hiện đột ngột của mình ở Alicante như thế này, đây là thế giới của cô, không phải của mình. "Tớ.." Cậu bắt đầu, nhưng không nói thêm được gì, vì Isabelle đã lao người đến bên cậu, cánh tay ôm vòng quanh cậu, gần như nhắc bổng cậu lên.

Simon để mình nhắm mắt lại và vùi mặt vào cổ cô. Cậu có thể cảm thấy nhịp đập trái tim cô, ngoại trừ việc phải dữ dội dẹp sang một bên bất kỳ suy nghĩ về máu. Cô mềm mại và mạnh mẽ trong vòng tay cậu, mái tóc của cô cọ lên khuôn mặt cậu, và ôm cô, cậu cảm thấy bình yên, bình yên tuyệt vời, giống như bất kỳ cậu thiếu niên nào đó đang yêu một cô gái.

Đang yêu. Cậu giật mình lùi lại và thấy mình đang nhìn Izzy từ một khoảng cách vài phân, đôi mắt đen to của cô tỏa sáng. "Tớ không thể tin rằng cậu đang ở đây," cô nói, ghen thờ. "Tớ đang ước gì cậu ở đây và đang nghĩ bao lâu nữa tớ mới có thể nhìn thấy cậu, và ôi... Chúa tôi, Cậu đang mặc gì thế này?"

Simon nhìn xuống áo sơ mi phồng và quần chần da của mình. Cậu mơ hồ nhận thấy Raphael, ở đâu đó trong bóng tối, đang cười khúc khích. "Đó là một câu chuyện dài," Cậu nói. "Cậu có nghĩ rằng chúng ta nên đi vào nhà?"

- - - - -

Magnus xoay chiếc hộp bạc với các chữ cái khắc trên nắp trong tay, đôi mắt mèo của anh sáng lấp lánh dưới ánh đèn phù thủy mờ mờ trong hầm nhà Amatis.

Jocelyn nhìn chăm chăm vào anh ta với một cái nhìn tò mò lẫn lo lắng. Luke không thể không nghĩ về những lần Jocelyn mang Clary đến căn gác của Magnus khi Clary còn là một đứa trẻ, về những lần ba người họ đã ngồi lại với nhau, một bộ ba không tồn tại khi Clary lớn lên và bắt đầu nhớ những gì cô phải quên. "Có điều gì không?" Jocelyn hỏi.

"Cô phải cho tôi thời gian," Magnus nói, chọc hộp với một ngón tay. "Phép thuật, bẫy, lời nguyền rửa, sự yêu thích, chúng có thể được ẩn mình khá tinh tế."

"Cứ từ từ," Luke nói, dựa lưng vào một cái bàn bị đẩy vào một góc đầy mạng nhện. Rất lâu trước đây nó là bàn bếp của mẹ anh. Anh nhận ra các vết dao bất cẩn trên mặt gỗ, thậm chí cả những vết lõm của một trong những chân bàn anh đã đá nó khi là một thiếu niên.

Nó đã ở cùng Amatis trong nhiều năm. Nó đã được tặng cho cô ấy khi cô kết hôn với Stephen và đôi khi được dùng để tổ chức các bữa tiệc tối tại nhà Herondale. Nó đã ở cùng với cô ấy sau khi ly hôn, sau khi Stephen chuyển về trang viên vùng quê với người vợ mới. Toàn bộ căn hầm thực tế chất đầy các đồ nội thất cũ: Một số đồ dùng của cha mẹ anh, tranh vẽ và đồ trang trí linh tinh từ thời Amatis kết hôn. Anh tự hỏi tại sao cô ấy lại giấu chúng xuống đây. Có lẽ cô đã không thể chịu được khi nhìn chúng.

"Tôi không nghĩ rằng có bất cứ điều gì bất thường với nó," Cuối cùng, Magnus nói, đặt cái hộp trở lại trên kệ nơi Jocelyn đã đẩy nó vào, kiểu không muốn có thứ ấy trong nhà nhưng cũng không muốn vứt nó đi. Anh rùng mình và xoa hai tay vào nhau. Anh quần trong một chiếc áo khoác xám tối màu khiến anh trông giống như một thám tử sắt đá; Jocelyn đã không cho anh kịp treo áo khoác lúc anh ta đến trước cửa nhà của họ, chỉ túm lấy cánh tay và kéo anh xuống tầng hầm. "Không có cạm bẫy, không có mưu mô, không có ma thuật nào cả."

Jocelyn nhìn với một chút bẽn lễn. "Cảm ơn," cô nói. "Vì đã xem xét nó. Có lẽ tôi có một chút hoang tưởng. Và sau những gì vừa xảy ra ở London- "

"Chuyện gì đã xảy ra ở London?"

"Chúng tôi không biết nhiều thông tin," Luke nói. "Hồi chiều nay, chúng tôi đã nhận một thư lừa về nó từ Gard, nhưng không có nhiều thông tin chi tiết. Học viện London là một trong số ít các học viện đã chưa di tản. Rõ ràng Sebastian và lực lượng của hắn đã cố gắng tấn công. Chúng đã bị đẩy lùi bởi một số loại thần chú bảo vệ, một cái gì đó thậm chí Hội đồng cũng không biết. Một cái gì đó đã cảnh báo các Thợ Săn Bóng Tối những gì đang đến và dẫn họ đến nơi an toàn. "

"Một con ma", Magnus nói. Một nụ cười lửng lơ trên miệng. "Một linh hồn, đã tuyên thệ bảo vệ nơi đó. Cô ấy đã ở đó một trăm ba mươi năm. "

"Cô ấy?" Jocelyn nói, dựa lưng vào một bức tường bụi bặm. "Một bóng ma? Thật không? Tên cô ấy là gì? "

"Cô sẽ nhận ra họ của cô ấy, nếu tôi nói cho cô, nhưng cô ấy không thích điều đó." Ánh mắt của Magnus xa xôi. "Tôi hy vọng điều này có nghĩa là cô ấy đã tìm thấy sự bình an." Anh đánh trống lảng. "Dù sao," anh nói. "Tôi không có ý kéo các cuộc trò chuyện theo hướng này. Đó không phải là lý do tại sao tôi đến đây với cô. "

"Tôi đoán là nhiều lý do," Luke nói. "Chúng tôi đánh giá cao chuyến thăm này, mặc dù tôi thừa nhận tôi đã ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu trên ngưỡng cửa nhà chúng tôi. Đó không phải là nơi mà tôi nghĩ cậu muốn đi. "

Câu "Tôi nghĩ cậu sẽ đi đến nhà Lightwoods" treo giữa họ, không được nói ra.

"Tôi đã có một cuộc sống trước Alec," Magnus cắt ngang "Tôi là Pháp sư cao cấp của Brooklyn. Tôi ở đây để có một chỗ ngồi trong Hội đồng đại diện cho những đứa con của Lilith. "

"Tôi nghĩ Catarina Loss là người đại diện Pháp sư?" Luke ngạc nhiên nói.

"Đúng là cô ấy" Magnus thừa nhận. "Cô ấy chuyển cương vị ấy cho tôi để tôi có thể đến đây và gặp Alec." Anh thở dài. "Cô ấy thực sự đá trái banh đặc biệt này cho tôi khi chúng tôi đang ở Hunter Moon. Và đó là những gì tôi muốn nói với hai người. "

Luke ngồi xuống mặt bàn ọp ẹp. "Anh có thấy Bat?" Anh hỏi. Bat thường có mặt ở Hunter Moon suốt ngày thay vì ở đồn cảnh sát; Điều này không chính thức, nhưng mọi người đều biết đó là nơi để tìm thấy anh ta.

"Có. Anh ta nhận được một cuộc gọi từ Maia" Magnus vuốt một tay qua mái tóc đen của mình. "Sebastian không mong muốn việc hăn có thể bị đẩy lùi," Anh nói chậm rãi, và Luke cảm thấy các dây thần kinh của mình thắt chặt. Rõ ràng là Magnus đang do dự để truyền đạt tin tức xấu. "Có vẻ như sau khi hăn cố gắng để tấn công Học Viện London không thành công, hăn chuyển sự chú ý của mình đến Vệ Đoàn Lupus. Rõ ràng là người sói không hữu dụng với hăn - Hăn không thể biến họ thành Thợ Săn Hắc Ám-nên hăn

đã hỏa thiêu trụ sở và giết tất cả họ. Hãn giết Jordan Kyle trước mặt Maia. Hãn để cho cô bé sống, để cô ấy có thể truyền tải thông điệp của hãn".

Jocelyn khoanh tay quanh mình. "Chúa Tôi."

"Thông điệp gì?" Luke nghe thấy giọng mình hỏi

"Đó là một thông điệp tới Thế Giới Ngầm," Magnus nói. "Tôi đã nói chuyện với Maia trên điện thoại. Cô ấy đã truyền đạt nó cho tôi. Anh nói một cách rõ ràng "Nói cho tất cả các thành viên Thế giới Ngầm là ta theo đuổi trả thù, và ta sẽ có nó. Ta sẽ giải quyết theo cách này với bất kỳ ai liên minh với Thợ Săn Bóng Tối. Ta sẽ không gây chiến với giống nòi của người trừ khi người theo chân các Nephilim vào trận chiến. Trong trường hợp này người sẽ làm vật hy sinh cho thanh gươm của ta và quân đội của ta, cho đến kẻ cuối cùng trong các người bị quét sạch khỏi thế giới này "

Jocelyn phát ra một âm thanh cay đắng "Nó giống hệt cha nó, phải không?"

Luke nhìn Magnus. "Anh sẽ nêu thông điệp đó tại Hội đồng?"

Magnus gãi gãi cằm với một móng tay lấp lánh. "Không," Anh nói. "Nhưng tôi cũng sẽ không che giấu nó cho cư dân Thế Giới Ngầm. Lòng trung thành của tôi không đặt ở Thợ Săn Bóng Tối lẫn họ "

Ngoại trừ các bạn. Những từ ngữ treo lơ lửng giữa họ, không nói ra.

"Tôi có điều này," Magnus nói, lấy một mảnh giấy từ túi của mình. Luke nhận ra nó, vì anh cũng có một cái như vậy. "Anh sẽ có mặt tại bữa tiệc tối mai chứ?"

"Tôi sẽ đến. Tiên tộc đưa lời mời như vậy rất nghiêm túc. Meliorn và Hội đồng Tiên tộc sẽ bị xúc phạm nếu tôi không đi. "

"Tôi dự định sẽ nói với họ sau đó," Magnus nói.

"Và nếu họ hoảng sợ?" Luke nói. "Nếu họ từ bỏ Hội đồng và Nephilim?"

"Sẽ không, nếu có thể che dấu những gì đã xảy ra cho Vệ Đoàn Lupus."

"Thông điệp của Sebastian có thể làm họ hoảng sợ," Jocelyn nói. "Hắn đang cố gắng để dọa nạt các cư dân Thế Giới Ngầm, Magnus. Hắn đang cố gắng để làm cho họ lùi lại trong khi hắn tiêu diệt các Nephilim. "

"Đó sẽ là quyền của họ", Magnus nói.

"Nếu họ làm điều đó, anh có nghĩ rằng các Nephilim sẽ không bao giờ tha thứ cho họ?" Jocelyn nói. "Các Clave sẽ không tha thứ. Họ không có lòng khoan thứ như Thiên Chúa."

"Jocelyn," Luke nói. "Đó không phải lỗi của Magnus."

Nhưng Jocelyn vẫn nhìn Magnus. "Vậy thì" cô nói, "Tessa nói cho anh biết làm gì?"

"Làm ơn đi, Jocelyn," Magnus nói. "Cô hầu như không biết cô ấy. Cô ấy ủng hộ trung thực như cô ấy thường làm. Che giấu sự thật không bao giờ hữu hiệu. Khi bạn sống đủ lâu, bạn có thể thấy điều đó. "

Jocelyn nhìn xuống bàn tay mình – bàn tay nghệ sĩ mà Luke đã luôn luôn yêu thương-nhanh nhẹn, cẩn thận và nhuộm đầy màu mực. "Tôi không còn là một Thợ Săn Bóng Tối nữa," cô nói. "Tôi chạy trốn khỏi chúng. Tôi đã nói điều đó với cả hai người. Nhưng một thế giới không có Thợ Săn Bóng Tối bảo vệ, tôi sợ điều đó. "

"Có một thế giới trước khi Nephilim ra đời," Magnus nói. "Và sẽ có một thế giới sau đó."

"Một thế giới chúng ta có thể tồn tại? Con trai tôi.... "Jocelyn bắt đầu, và dừng lại khi có một âm thanh như búa nện phía trên lầu. Ai đó đã đập vào cửa trước. "Clary?", Cô băn khoăn nói. "Chắc là nó lại để quên chìa khóa rồi"

"Anh sẽ đi xem" Luke nói, và đứng dậy. Anh trao đổi một cái nhìn ngắn gọn với Jocelyn khi rời hầm, tâm trí anh quay cuồng. Jordan đã chết, Maia đau buồn. Sebastian thì cố gắng đào hố chôn vùi cả Thế Giới Ngầm lẫn Thợ Săn Bóng Tối.

Anh kéo cánh cửa trước mở ra, và một luồng không khí ban đêm lạnh ùa vào. Đứng trên ngưỡng cửa là một người phụ nữ trẻ với mái tóc vàng nhạt quăn, mặc đồ sẫm. Helen Blackthorn. Luke hầu như không có thời gian để nhận ra rằng các tháp quý phía trên họ tỏa ánh sáng màu đỏ máu khi cô nói.

"Tôi đến với một tin nhắn từ Gard," cô nói. "Đó là về Clary."

- - - - -

"Maia."

Một giọng nói nhẹ nhàng phá vỡ sự im lặng. Maia trở mình, không muốn mở mắt ra. Có cái gì đó khủng khiếp đang chờ đợi ở đâu đó trong bóng tối, một cái gì đó mà cô có thể trốn thoát nếu cô ngủ và ngủ mãi mãi.

"Maia." Người đàn ông nhìn cô qua bóng tối, đôi mắt xanh nhạt và làn da tối màu. Anh trai của cô, Daniel. Khi cô nhìn thấy, anh ta xé cánh từ một con bướm và để rơi cơ thể của nó, co giật trên mặt đất.

"Maia, làm ơn" Một cú chạm nhẹ vào cánh tay cô. Cô bật dậy, cả người lùi lại. Lưng cô đụng một bức tường và cô thở hỗn hển, banh da mí để mở mắt. Chúng dính, lông mi dính với muối. Cô đã khóc trong giấc ngủ của mình.

Cô đang ở trong một căn phòng ánh sáng chập chờn, có một cửa sổ duy nhất nhìn ra một con phố trung tâm quanh co. Qua cửa kính ố bẩn, cô có thể thấy cây cối và các cạnh của một cái gì đó bằng kim loại-một lối thoát hiểm, cô đoán.

Cô liếc nhìn xuống một chiếc giường hẹp với một tấm ván đầu giường bằng sắt và một tấm chăn mỏng mà cô đã đá xuống chân. Lưng cô dựa vào một bức tường gạch. Một chiếc ghế duy nhất bên cạnh giường, cũ kỹ và sút mẻ. Bat ngồi ở đó, đôi mắt mở rộng, từ từ hạ tay.

"Anh xin lỗi," Anh nói.

"Không," cô nghiêng răng. "Đừng chạm vào tôi."

"Em đã la hét," anh nói. "Trong giấc ngủ "

Cô ôm tay xung quanh mình. Cô mặc quần jeans và tank top. Chiếc áo len cô đã mặc ở Long Island biến mất, và cánh tay cô nổi da gà. "Quần áo của tôi đâu?", Cô nói. "Áo khoác, áo len của tôi đâu?"

Bat hắng giọng. "Chúng đã đầy máu, Maia."

"Phải rồi," cô nói. Trái tim cô đánh trống trong lồng ngực.

"Em có nhớ những gì đã xảy ra?", Anh hỏi.

Cô nhắm mắt lại. Cô nhớ tất cả: ổ đĩa, xe tải, các tòa nhà đang cháy, bãi biển đầy thi thể. Jordan đổ sụp xuống cô, máu của anh chảy xuống quanh cô như nước, trộn với cát. Bạn trai của mi đã nghèo.

"Jordan?" cô hỏi, mặc dù đã biết.

Mặt Bat nghiêm trọng; có một đường viền xanh dưới đôi mắt nâu của anh, làm cho chúng tỏa sáng trong ánh sáng chập chờn. Đó là một khuôn mặt cô biết rõ. Anh là một trong những người sói đầu tiên cô từng gặp. Họ đã hẹn hò cho đến khi cô nói với anh là cô còn quá mới đến thành phố, quá bồn chồn, quá nhiều điều để quên với Jordan để bắt đầu cho một mối quan hệ mới. Anh đã chia tay với cô vào ngày hôm sau; ngạc nhiên là họ vẫn trở lại là bạn bè. "Anh ấy đã chết," Anh nói. "Cùng với gần như tất cả Vệ Đoàn Lupus, Pháp quan Scott, các học viên-một vài người sống sót. Maia, tại sao em lại ở đó? Em làm gì ở trụ sở pháp quan? "

Maia kể với anh về sự mất tích của Simon, về cuộc điện thoại cho Jordan từ pháp quan Praetor, về chuyến hành trình điên cuồng của họ đến Long Island, về sự phát hiện thi thể của các pháp quan trong đồng đồ nát.

Bat hắng giọng. "Anh có một số đồ vật của Jordan. Chìa khóa, Huy hiệu Pháp quan- "

Maia cảm thấy như thể cô không thể thở. "Không, em không muốn, em không muốn mọi thứ của anh ấy," cô nói. "Anh ấy đã muốn tặng Simon Huy hiệu. Khi chúng ta tìm được Simon, cần đưa nó cho anh ấy. "

Bat không bàn tiếp vấn đề này. "Anh có một số tin tức tốt," Anh nói. "Bọn anh nghe từ Idris: bạn của em-Simon-vẫn ổn. Hiện nay cậu ấy ở đó với các Thợ Săn Bóng Tối. "

"Oh." Maia cảm thấy nút thắt nơi trái tim cô nới lỏng một chút nhẹ nhõm.

"Anh nên nói với em ngay lập tức," anh xin lỗi. "Chỉ là.... anh đã lo lắng về em. Em ở tình trạng rất xấu khi bọn anh đưa em trở lại trụ sở. Em đã ngủ từ lúc đó. "

Tôi muốn ngủ mãi mãi.

"Anh biết em đã kể với Magnus," Bat thêm vào, khuôn mặt anh căng thẳng. "Nhưng giải thích cho anh một lần nữa, tại sao Sebastian Morgenstern nhắm mục tiêu vào Người sói?."

"Hắn nói đó là một thông điệp." Maia nghe sự bình thản trong giọng nói của mình như thể từ một khoảng cách xa xăm. "Hắn muốn chúng ta biết rằng đó là vì người sói là đồng minh với Thợ Săn Bóng Tối, và đó là những gì hắn lên kế hoạch để làm với tất cả các đồng minh của Nephilim."

Ta sẽ không bao giờ dừng lại, không bao giờ đứng yên. Cho đến khi cái chết khép lại đôi mắt ta, hoặc định mệnh trao cho ta một công cụ để báo thù.

"Bây giờ, New York không còn Thợ Săn Bóng Tối, và Luke ở trong Idris với họ. Họ đang tạo thêm các kết giới. Chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể nhận được tin nhắn qua lại" Bat dịch chuyển trong ghế của mình. Maia cảm thấy có điều gì đó anh không nói với cô.

"Nó là gì?", Cô nói.

Đôi mắt anh lảng đi.

"Bat. . . "

"Em có biết Rufus Hastings?"

Rufus. Maia nhớ lần đầu tiên cô đến trụ sở Vệ Đoàn Lupus, một khuôn mặt đầy sẹo, một người đàn ông giận dữ rời khỏi văn phòng Pháp Quan Scott trong một cơn thịnh nộ. "Không nhiều lắm"

"Hắn ta sống sót sau vụ thảm sát. Hắn ta đang ở đây trong trụ sở, với chúng ta. Hắn ta tham gia với chúng ta "Bat nói. "Và hắn ta đã nói chuyện với những người khác về Luke. Nói rằng anh ấy là một Thợ Săn Bóng Tối nhiều hơn là một Người sói, rằng anh ấy không có lòng trung thành với Bầy, mà bây giờ Bầy cần một nhà lãnh đạo mới "

"Anh là người lãnh đạo," cô nói. "Anh là nhân vật thứ hai sau chú Luke."

"Yeah, và anh đã được Luke đặt vào vị trí đó. Điều đó cũng có nghĩa là anh không được tín nhiệm "

Maia trượt xuống mép giường. Toàn thân cô đau nhức; cô cảm thấy nó khi cô đặt chân trần của cô trên sàn đá lạnh. "Không ai nghe lời hắn ta, phải không?"

Bat nhún vai.

"Thật nực cười. Sau những gì đã xảy ra, chúng ta cần phải đoàn kết, không để cho người nào đó cố gắng tách chúng ta ra. Thợ Săn Bóng Tối là đồng minh của chúng ta... "

"Đó là lý do tại sao Sebastian nhắm vào chúng ta."

"Dù sao đi nữa, hắn muốn nhắm mục tiêu vào chúng ta. Hắn không có bạn bè trong Thế giới ngầm. Hắn là con trai của Valentine Morgenstern. "Đôi mắt cô bị đốt cháy. "Hắn có thể để chúng ta tạm thời rời bỏ Nephilim, để hắn có thể xử lý họ. Nhưng nếu hắn cố gắng để xóa sạch họ ra khỏi thế giới này, mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ là chúng ta"

Bat siết chặt và thả lỏng tay mình, sau đó dường như anh đi đến một quyết định. "Anh biết em nói đúng," anh nói, và đi đến một cái bàn trong góc của căn phòng. Anh trở lại với một chiếc áo khoác cho cô, vớ và giày, đưa

chúng cho cô. "Chỉ là... chiều nay, hãy làm cho anh một việc và đừng đả động gì đến những điều lúc này. Nhất là khi em đang kích động như vậy"

Cô nhún vai khoác áo vào. "Chiều nay? Chuyện gì chiều nay? "

Anh thở dài. "Đám tang".

- - - - -

"Tớ sẽ giết Maureen," Isabelle nói. Cô đã mở hai cửa tủ quần áo của Alec và ném quần áo lên sàn thành đống.

Simon đang nằm dài, chân trần trên một chiếc giường, -Của Jace hay Alec? -đá đôi bốt mồm vênh đáng báo động của mình. Mặc dù làn da của cậu không thực sự bầm tím, nhưng vẫn cảm thấy tuyệt vời khi được nằm trên một bề mặt mềm mại sau khi đã dành rất nhiều giờ trên sàn cứng và bẩn của Dumort. "Cậu sẽ phải chiến đấu với tất cả Ma cà rồng của New York để làm điều đó," anh nói. "Rõ ràng họ yêu quý cô ấy."

"Không có cái nào đáng hoảng." Isabelle giơ lên một chiếc áo len màu xanh đậm Simon nhận ra là của Alec, chủ yếu là từ các lỗ hổng ở khuỷu tay "Vì vậy, Raphael đưa cậu đến đây, để cậu có thể nói chuyện với bố tớ?"

Simon tựa mình lên trên khuỷu tay để nhìn cô "Cậu nghĩ chuyện đó sẽ không sao chứ?"

"Chắc chắn, tại sao không. Bố tớ rất thích đối thoại. "Cô có vẻ cay đắng. Simon cúi về phía trước, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, cô mỉm cười với cậu và cậu nghi ngờ rằng mình đã tưởng tượng ra chuyện đó. "Mặc dù, ai biết được điều gì sẽ xảy ra, với các cuộc tấn công vào Cấm thành tối nay." môi dưới cô hơi nhăn lại lo lắng "Nó có thể khiến họ hủy bỏ cuộc họp hoặc sẽ tổ chức nó sớm hơn. Sebastian rõ ràng là một vấn đề lớn hơn họ nghĩ. Họ thậm chí còn nghĩ hãn không thể đến gần Cấm thành. "

"Ờ" Simon nói. "Hãn là một Thợ Săn Bóng Tối."

"Không, hãn không phải," Isabelle nói dữ dội và kéo mạnh một chiếc áo len màu xanh lá cây xuống từ một móc áo bằng gỗ. "Bên cạnh đó. Hãn là một

con người "

"Xin lỗi," Simon nói. "Đó phải là một quyết định đau đầu, chờ xem cuộc chiến sẽ ra sao. Họ đã cho bao nhiêu người qua Cổng? "

"Năm mươi hay sáu mươi," Isabelle nói. "Tớ muốn đi, nhưng-họ không cho phép." Cô giữ vẻ thận trọng trong giọng nói đó có nghĩa là họ nên đóng lại chủ đề cô không muốn nói .

"Tớ đã lo lắng cho cậu," Cậu nói.

Cậu nhìn thấy khóe miệng cô nhếch thành một nụ cười miễn cưỡng. "Hãy thử cái này," cô nói, và ném cho cậu cái áo len màu xanh lá cây, ít sần hơn những chiếc còn lại.

"Cậu có chắc là tớ mượn quần áo không sao chứ?"

"Cậu không thể đi xung quanh với bộ dạng như thế," cô nói. "Có vẻ như cậu đã trốn thoát từ một cuốn tiểu thuyết lãng mạn." Isabelle đặt một bàn tay lên trán cô. "Oh, Huân tước Montgomery, Ngài định làm gì với tôi trong phòng ngủ này khi tôi chỉ có một mình? Một thiếu nữ vô tội, và không được bảo vệ? "Cô kéo khóa áo khoác của mình và ném nó xuống sàn, để lộ một tank top màu trắng. Cô nhìn cậu một cách gợi cảm. "Đức hạnh của tôi có an toàn không?"

"Tôi, à... cái gì?" Simon nói, tạm thời bị lóng ngóng với từ vựng.

"Tôi biết Ngài là một người đàn ông nguy hiểm," Isabelle tuyên bố, sashaying về phía giường. Cô cởi quần của cô xuống sàn đá. Cô mặc quần short bé trai màu đen bên dưới. "Người ta gọi Ngài là kẻ phóng đảng. Mọi người đều biết Ngài là một con quỷ cám dỗ phụ nữ với áo sơ mi phồng và quần da bó. "Cô vồ lên giường và trườn về phía anh, nhìn anh như một con rắn hổ mang cân nhắc nhìn con cây magut với một bữa ăn nhẹ. "Tôi cầu xin Ngài xem xét sự ngây thơ của tôi," cô thở sâu "và trái tim tội nghiệp dễ bị tổn thương của tôi!."

Simon quyết định cái này giống như là trò chơi nhập vai trong D & D, nhưng thú vị hơn nhiều. "Huân tước Montgomery không xem xem gì ngoài sự ham muốn của mình," Cậu nói trong một giọng nói gờn gợn. "Ta sẽ nói với cô điều gì đó khác. Huân tước Montgomery cũng có một bất động sản rất lớn. . . và... một điền trang giàu có "

Isabelle cười khúc khích, và Simon cảm thấy giường rung dưới thân mình. "Được rồi, ta không mong đợi sự im lặng của cô như vậy."

"Huân tước Montgomery luôn vượt quá sự mong đợi," Simon nói, thu giữ Isabelle quanh lưng và lặn mình lên trên, để cô bên dưới cậu, mái tóc đen của cô lan rộng ra trên gối. "Các bà mẹ, hãy khóa kỹ con gái của mình, sau đó khóa kỹ các cô đầy tớ gái, sau cùng, hãy khóa kỹ chính mình. Huân tước Montgomery đang rình mò... "

Isabelle khung mặt mình giữa hai bàn tay. "Thưa Ngài," cô nói, đôi mắt trong veo. "Tôi sợ tôi không còn có thể chịu đựng được sự quyến rũ nam tính và hình thể rắn rỏi của Ngài. Hãy làm gì tôi như Ngài muốn. "

Simon đã không chắc chắn Huân tước Montgomery sẽ làm gì, nhưng cậu biết những gì cậu muốn làm. Cậu cúi xuống và đặt một nụ hôn kéo dài tới miệng. Đôi môi của cô mở ra dưới miệng cậu, và đột nhiên tất cả mọi thứ nóng bỏng, ngọt ngào và đen tối. Đôi môi của Isabelle chà xát môi cậu, đầu tiên là nhẹ nhàng trêu chọc, sau đó mạnh mẽ hơn. Mùi hương của cô, như thường lệ, pha trộn mùi của hoa hồng và máu. Cậu ép đôi môi mình vào mạch trên cổ họng cô, lướt qua nó nhẹ nhàng, không cắn, và Izzy thở hỗn hển; tay của cô đã mò vào dưới áo sơ mi của cậu. Trong giây lát, cậu lo ngại về mấy cái nút bị thiếu, nhưng Isabelle đã nắm chiếc áo trong tay, mạnh mẽ xé làm đôi, để lại nó lơ lửng trên vai cậu.

"Lạy Chúa, cái thứ này như giấy á!" cô kêu lên, đưa tay kéo tank top của mình ra khỏi đầu. Cô đang làm nửa chừng thì cánh cửa mở ra và Alec bước vào phòng.

"Izzy, Em ở..." Anh bắt đầu. Đôi mắt của anh mở rộng, và anh lùi lại đủ nhanh để đập đầu vào tường phía sau. "Cậu ta làm gì ở đây?"

Isabelle kéo tank top xuống và nhìn chăm chăm vào anh trai cô. "Anh không gõ cửa à?"

"Đó - Đó là phòng ngủ của anh!" Alec lắp bắp. Anh dường như cố tình không nhìn vào Izzy và Simon, người đang thực sự ở một vị trí rất mờ ám. Simon cuộn mình sang bên cạnh Isabelle, cô thẳng người ngồi dậy, tự vuốt các nếp áo. Simon ngồi lên chậm hơn, cố gắng giữ các mảnh áo bị xé của mình sát nhau. "Tại sao tất cả quần áo của lại anh bày trên sàn nhà?" Alec nói.

"Em cố gắng để tìm một cái gì đó cho Simon mặc," Isabelle giải thích.

"Maureen bắt anh ấy mặc quần da và áo sơ mi phồng để anh ấy là một nô lệ tình nhân lãng mạn của cô ấy"

"Anh ấy là cái gì?"

"nô lệ tình nhân lãng mạn của cô ấy" Isabelle lặp lại, như thể Alec đặc biệt ghét.

Alec lúc lắc đầu kiểu như anh đang gặp ác mộng. "Em thì biết gì? Đừng giải thích. Chỉ là-mặc quần áo của mình vào, cả hai người!."

"Anh không định rời đi phải không?" Isabelle nói với giọng hờn dỗi, trượt khỏi giường. Cô nhặt chiếc áo khoác của mình và mặc vào, sau đó ném cho Simon cái áo len màu xanh lá cây. Cậu vui vẻ đổi nó với chiếc áo tay phồng quý tộc, mà dù sao thì cái kia cũng rách bươm rồi.

"Không. Đây là phòng của anh, và bên cạnh đó, anh cần phải nói chuyện với em, Isabelle. "Giọng nói của Alec ngắn gọn. Simon túm lấy quần jean và giày dưới sàn nhà, đi vào phòng tắm để thay đổi, cố tình kéo dài thời gian trong đấy. Khi cậu trở ra, Isabelle đang ngồi trên giường nhàu nát, nhìn quá mệt mỏi, lo âu và căng thẳng.

"Vì vậy, họ đang mở Cổng Dịch chuyển để mang tất cả mọi người trở lại?
Tốt thôi "

"Điều đó là tốt, nhưng những gì anh cảm thấy lại không tốt " - Alec đặt tay một cách vô thức lên cánh tay mình, gần mình chữ rune parabatai - "Jace không chết ", Anh vội vã nói thêm khi thấy Isabelle tái mặt. "Anh có thể biết nếu anh ấy chết. Nhưng có điều gì đó đã xảy ra. Một cái gì đó với lửa thiên đàng, anh nghĩ thế. "

"Anh có biết hiện giờ anh ấy ổn không? Và cả Clary? "Isabelle hỏi.

"Chờ đã, quay lại tí", Simon cắt ngang. "Chuyện gì về Clary? Và Jace? "

"Họ đã đi qua Cổng Dịch chuyển," Isabelle nói dứt khoát. "Để đến các trận đấu tại Cẩm Thành"

Simon nhận ra mình đã vô tình với tay lấy chiếc nhẫn vàng trên tay phải của mình và nắm chặt nó với ngón tay của mình. "Không phải là họ còn quá trẻ sao?"

"Chính xác là Họ không được phép." Alec đang tựa lưng vào tường. Anh có vẻ mệt mỏi, bọng mắt bầm tím xanh. "Lãnh Sự đã cố gắng để ngăn chặn họ lại, nhưng cô ấy không đủ thời gian."

Simon quay sang Isabelle. "Và cậu đã không nói cho tớ biết?"

Isabelle không nhìn vào mắt cậu. "Tớ biết cậu sẽ lo lắng"

Alec nhìn từ Isabelle sang Simon. "em đã không nói với cậu ấy?", Anh nói. "Về chuyện gì đã xảy ra tại Gard?"

Isabelle khoanh tay trước ngực và nhìn ngang ngạnh. "Không. Em tình cờ gặp cậu ấy trên đường, và bọn em đi lên lầu, và-và nó không phải là việc của anh! "

"Chuyện đó liên quan đến anh nếu em làm điều đó trong phòng ngủ của anh!" Alec nói. "Nếu em cần sử dụng Simon để làm cho mình quên đi sự

tức giận và khó chịu. Tốt thôi, nhưng hãy làm điều đó trong phòng riêng của mình."

"Em không lợi dụng cậu ấy... "

Simon nghĩ về đôi mắt của Isabelle, tỏa sáng long lanh khi cô nhìn mình đứng trên đường. Cậu đã nghĩ đó là do hạnh phúc, nhưng giờ cậu biết nó có khả năng là nước mắt chưa rơi. Cách cô đã đi về phía cậu, cúi đầu xuống, vai cong, như thể cô đang kìm giữ mình lại.

"Tuy nhiên, cậu đã làm điều đó" cậu nói. "Hoặc cậu đã có thể nói với mình những gì xảy ra. Cậu thậm chí không đề cập đến Clary hoặc Jace, hoặc điều cậu đang lo lắng, hoặc bất cứ điều gì. "Cậu cảm thấy dạ dày của mình siết chặt khi nhận ra cách Isabelle khéo léo đánh lệch hướng câu hỏi của mình và phân tâm cậu với nụ hôn, và cậu cảm thấy thật ngu ngốc. Cậu đã nghĩ rằng cô đã đặc biệt vui khi thấy cậu, nhưng có lẽ cậu có thể là bất cứ ai.

Khuôn mặt của Isabelle rất phẳng lặng. "Làm ơn," cô nói. "Nó không phải như cậu hỏi." Cô túm lấy tóc của mình; kéo lên bắt đầu xoắn nó, gần như cái kính, thành một búi sau gáy. "Nếu cả hai người tiếp tục đứng đó và đổ lỗi cho tôi, có lẽ hai người nên đi. -"

"Mình không đổ lỗi cho cậu," Simon bắt đầu, nhưng Isabelle đã đứng lên. Cô giật lấy sợi dây chuyền ruby, kéo nó qua đầu cậu một cách hơi thô lỗ, và đeo lại vào cổ mình. "Tôi không nên tặng nó cho cậu" cô nói, đôi mắt sáng ngời.

"Nó đã cứu mạng mình", Simon nói.

Điều đó làm cô ấy dừng tay lại. "Simon. . . , "Cô thì thầm.

Cô dừng lại khi Alec đột nhiên ôm chặt lấy vai của mình với một hơi thở hỗn hển. Anh trượt xuống sàn nhà. Isabelle chạy lại và quỳ xuống bên cạnh anh. "Alec? Alec! "Giọng nói của cô thất thanh, nhuộm màu hoảng loạn.

Alec kéo áo khoác của mình sang một bên, chìa cổ áo ra, và nghiêng đầu để xem các Ám ký trên vai anh. Simon nhận ra những đường nét của các chữ

rune parabatai. Alec ấn ngón tay mình lên chúng; Chúng chuyển sang nhoè nhoẹt với một cái gì đó sẫm màu trông giống như một vệt tro. "Họ đã trở lại bằng Công Dịch chuyển," Anh nói. "Và có điều gì đó không ổn với Jace."

- - - - -

Nó giống như là trở lại một giấc mơ, hay một cơn ác mộng.

Sau cuộc Chiến tranh Thần thánh, Quảng trường Thiên Thần la liệt xác chết. Những thi thể của Thợ Săn Bóng Tối, đặt thành hàng gọn gàng, mỗi xác chết với đôi mắt buộc trong trong lụa trắng chết chóc.

Một lần nữa, lại có những thi thể ở quảng trường, nhưng lần này cũng có sự hỗn loạn. Các tòa tháp quý chiếu ánh sáng rực rỡ xuống quang cảnh chào đón Simon, khi cậu đi theo Isabelle và Alec qua các đường phố quanh co của Alicante, cuối cùng đến sảnh Hiệp định. Quảng trường đầy người. Các Nephilim trong bộ đồ sẫm nằm trên mặt đất, một số quần quai trong đau đớn và la hét, một số nằm im đáng lo ngại.

Sảnh Hiệp Định chính tối và đóng chặt. Một trong những tòa nhà bằng đá lớn trên quảng trường đã được mở và sáng rực ánh đèn, cửa ra vào mở rộng. Một dòng Thợ Săn Bóng Tối đi vào đi ra.

Isabelle kiễng chân lên và nhìn lướt qua đám đông lo lắng. Simon nhìn theo ánh mắt của cô. Cậu có thể nhận ra vài người quen: Lãnh sự lo lắng di chuyển trong đám dân chúng, Kadir từ Học Viện New York, các Tu Huynh Câm trong bộ áo choàng da của mình hướng dẫn mọi người trong câm lặng về phía tòa nhà được thắp sáng. "Basilias đang mở cửa," Isabelle nói với một cái nhìn lo lắng đến Alec. "Họ có thể đã đặt Jace trong đó, nếu anh ấy bị thương..."

"Anh ấy bị thương," Alec nói ngắn gọn.

"Basilias là gì?" Simon hỏi.

"Bệnh xá" Isabelle nói, chỉ về phía các tòa nhà được thắp sáng. Simon có thể cảm thấy cô căng thẳng, đầy vẻ hoảng sợ. "Tớ nên... chúng ta nên..."

"Mình sẽ đi với cậu," Simon nói.

Cô lắc đầu. "Chỉ cho phép Thợ Săn Bóng Tối thôi."

Alec nói, "Isabelle. Đi nào." Anh giữ vai nơi đánh dấu chữ rune parabatai của mình một cách cứng nhắc. Simon muốn nói điều gì đó với anh, muốn nói rằng người bạn thân nhất của mình cũng đã xông vào trận chiến và cũng đã mất tích, muốn nói rằng cậu hiểu cảm giác của anh ấy. Nhưng có lẽ bạn chỉ có thể hiểu mối liên hệ của parabatai nếu bạn là Thợ Săn Bóng Tối. Cậu nghi ngờ Alec sẽ cảm ơn cậu vì nói cậu hiểu. Hiếm khi Simon cảm thấy sâu sắc sự phân chia giữa Nephilim và những người không Nephilim.

Isabelle gật đầu và đi theo anh trai cô không nói một lời. Simon nhìn họ đi qua quảng trường, qua bức tượng Thiên thần đang nhìn xuống những hậu quả của trận đánh với đôi mắt bằng đá cẩm thạch buồn bã. Họ đã đi lên những bậc thang phía trước của Bệnh xá và biến mất khỏi tầm nhìn ma cà rồng của cậu.

"Cậu có nghĩ rằng," một giọng nói nhẹ bên vai cậu, "rằng họ sẽ phiền nếu chúng ta hút máu mấy người chết của họ?"

Đó là Raphael. Mái tóc xoăn của anh ta rối bù trên đầu, và anh ta chỉ mặc một chiếc áo thun và quần jean mỏng. Trông anh như một đứa trẻ.

"Máu của người vừa qua đời không phải là món cổ điển yêu thích của tôi," anh ta tiếp tục, "nhưng nó tốt hơn so với máu đóng chai, cậu sẽ không đồng ý?"

"Anh có một nhân cách quyến rũ vô cùng đáng kinh ngạc", Simon nói. "Tôi hy vọng một ai đó nói với anh điều đó."

Raphael khịt mũi. "Mia mai," anh nói. "Chán ngắt".

Simon đã không kiểm soát được giọng bức tức. "Anh làm đi. Uống máu của các Nephilim chết! Tôi chắc chắn rằng họ sẽ thực sự hoan nghênh điều đó. Họ sẽ cho anh sống cao lắm là được năm, hoặc mười giây sau đó. "

Raphael cười khúc khích. "Tình hình trông có vẻ tồi tệ hơn họ tưởng," Anh nói. "Không có quá nhiều người chết. Khá nhiều người bị thương. Họ đã chọi với đối thủ mạnh hơn. Bây giờ, họ sẽ không quên chống lại các Thợ Săn Hắc Ám là thế nào".

Simon nheo mắt lại. "Anh biết gì về Thợ Săn Hắc Ám, Raphael?"

"Chỉ là những tin đồn và bí mật," Raphael nói. "Nhưng trách nhiệm của tôi là phải biết mọi thứ."

"VẬY thì, nếu anh biết mọi thứ, hãy cho tôi biết nơi Jace và Clary đang ở đâu," Simon nói, mà không có nhiều hy vọng. Raphael hiếm khi giúp đỡ nếu nó không hữu ích cho anh ta.

"Jace ở trong Bệnh xá," Raphael nói, trước sự ngạc nhiên của Simon. "Dường như ngọn lửa thiên đàng trong huyết quản của anh ta cuối cùng đã quá sức chịu đựng. Anh ấy gần như phá hủy chính mình, và một trong những Tu Huynh Câm đang ở cùng với anh ta. "

"Cái gì?" Nỗi lo lắng của Simon chuyển từ tổng quát đến cụ thể. "Anh ta sẽ sống chứ? Clary ở đâu? "

Raphael quăng cho cậu một cái nhìn thăm tới qua làn mi dài; nụ cười nhếch mép. "Ma Cà Rồng không bận khoăn lắm về cuộc sống của con người."

"Tôi thề với Chúa, Raphael, nếu anh không bắt đầu hữu ích hơn... "

"Ờ, giờ thì... Đi với tôi. "Raphael di chuyển vào bóng tối, vào lối đi bên cạnh quảng trường. Simon vội vã chạy theo anh ta. Cậu trông thấy một cái đầu tóc vàng và một cái tóc đen cùng cúi xuống - Aline và Helen-chăm sóc cho một trong những người bị thương - và nghĩ về một khoảng khắc của Alec và Jace.

"Nếu cậu đang tự hỏi điều gì sẽ xảy ra trong trường hợp cậu uống máu của Jace bây giờ, câu trả lời là nó sẽ giết chết cậu" Raphael nói. "Ma cà rồng và lửa thiên đàng không pha trộn được với nhau. Ngay cả với cậu, Ưa Sáng ạ. "

"Tôi không nghĩ điều đó" Simon cau có. "Tôi chỉ tự hỏi điều gì đã xảy ra ở trận chiến."

"Sebastian tấn công Cấm Thành Adamant," Raphael cho biết, di chuyển xung quanh một đám đông kín Thợ Săn Bóng Tối. "Là nơi mà tạo ra vũ khí cho Thợ Săn Bóng Tối. Là thành trì của các Nữ Tu Sắt. Hẳn đã lừa Clave tin tưởng rằng hẳn chỉ có khoảng hai mươi thủ hạ, trong khi thực tế nhiều hơn. Rất có thể, hẳn sẽ giết tất cả bọn họ và chiếm Cấm Thành, nếu không có Jace của cậu "

"Cậu ta không phải là Jace của tôi."

"Và Clary," Raphael nói tiếp, bơ như không nghe Simon nói gì. "Mặc dù tôi không biết chi tiết. Chỉ có những gì tôi đã nghe lỏm được, và có vẻ như có nhiều sự hỗn loạn giữa các Nephilim về những gì đã xảy ra. "

"Làm thế nào mà Sebastian lừa họ nghĩ hẳn có ít chiến binh hơn?"

Raphael nhún nhẹ vai. "Các Thợ Săn Bóng Tối đôi khi quên rằng không phải tất cả phép thuật là của họ. Cấm Thành được xây dựng trên ley-lines *. Có những phép thuật xưa cũ, những ma thuật hắc ám, đã hiện hữu trước khi có Thợ Săn Bóng Tối Jonathan, và sẽ tồn tại mãi- "

[* Lay lines: Theo mỗi hiểu, đó là đường Ranh giới-giữa các Thế giới với nhau. Tạm thời mỗi để nguyên bản]

Anh dừng lại, và Simon nhìn theo ánh mắt của anh. Trong một khoảnh khắc Simon chỉ thấy một tấm gương ánh sáng màu xanh. Sau đó, nó rơi xuống và cậu thấy Clary nằm trên mặt đất. Cậu nghe thấy một âm thanh âm ỉm trong tai, như máu dồn lên não. Cô trắng bệch và bất động, ngón tay và miệng nhuộm một màu xanh tím. Tóc của cô xõa quanh khuôn mặt, và mắt thâm quầng. Bộ đồ sần rách rưới và đẫm máu, tay cô cầm một thanh kiếm Morgenstern, lưỡi của nó khắc các ngôi sao.

Magnus đang nghiêng mình trên cô, bàn tay anh đặt lên má cô, các đầu ngón tay phát ra ánh sáng màu xanh. Jocelyn và Luke quỳ ở phía bên kia

của Clary. Jocelyn nhìn lên và thấy Simon. Mọi cô mấp máy tên cậu. Cậu không thể nghe thấy bất cứ điều gì ngoài tiếng gầm thét trong tai mình. Clary chết chưa? Cô nhìn như đã chết, hay gần chết.

Cậu lao về phía trước, nhưng Luke đã đứng lên, chặn Simon lại. Anh túm lấy cánh tay của Simon, kéo cậu xa nơi Clary đang nằm trên mặt đất.

Bản chất ma cà rồng của Simon đã cho cậu sức mạnh tự nhiên, sức mạnh mà hầu như cậu chưa biết làm thế nào để sử dụng, nhưng Luke cũng mạnh mẽ không kém. Những ngón tay anh bấu vào cánh tay của Simon. "Chuyện gì đã xảy ra?" Simon nói, thất thanh "Raphael?" Cậu nhìn xung quanh để tìm kiếm, nhưng Raphael đã biến mất; lặn vào bóng tối. "Làm ơn" Simon nói với Luke, nhìn từ gương mặt quen thuộc của anh đến "Hãy để cháu-

"Simon, không," Magnus gắt. Anh đang lằn tay mình trên khuôn mặt của Clary, tia lửa xanh lập lòe giữa các ngón. Cô vẫn không di chuyển hay phản ứng gì. "Cần nhẹ nhàng - năng lượng của cô ấy đang cực kỳ thấp."

"Sao cô ấy không được đưa vào bệnh xá?" Simon hỏi, nhìn qua tòa nhà bệnh viện. Ánh sáng được vẫn đổ ra từ đó, và trước sự ngạc nhiên của mình, cậu nhìn thấy Alec đứng trên bậc thềm. Anh ấy nhìn chăm chăm vào Magnus. Trước khi Simon có thể di chuyển hoặc báo hiệu cho anh ta, Alec đột ngột quay vào trong tòa nhà.

"Magnus-" Simon bắt đầu.

"Simon, im lặng," Magnus nói qua hàm răng nghiến chặt. Simon xoắn ra khỏi tầm tay của Luke chỉ để di chuyển đến bên cạnh một bức tường đá.

"Nhưng Clary-" cậu tiếp tục.

Luke trông hốc hác, nhưng biểu hiện của anh kiên định. "Clary kiệt sức vì cô ấy tự làm một chữ rune chữa thương. Nhưng cô ấy không bị thương, toàn bộ cơ thể của cô ấy không sao, và Magnus có thể giúp cô ấy hồi phục nhanh hơn so với các Tu Huynh Câm làm. Điều tốt nhất cháu có thể làm là tránh ra. "

"VẬY Jace?" Simon nói. "Alec cảm thấy một cái gì đó xảy ra với anh ấy thông qua ấn ký parabatai. Một cái gì đó xảy ra với ngọn lửa thiên đàng. Và Raphael làm nhảm gì đó về lines-ley "

"Xem ra trận chiến đổ nhiều máu hơn Nephilim suy tính. Sebastian đã thương Jace, nhưng lửa thiên đàng bằng cách nào đó đã phản ứng lại hẳn. Nó cũng gần như phá hủy Jace. Clary đã cứu mạng Jace, nhưng vẫn còn nhiều việc cho các Tu Huynh làm để chữa lành cậu ấy" Luke nhìn Simon với đôi mắt màu xanh mệt mỏi. "Và tại sao cháu ở đây với Isabelle và Alec? Tôi nghĩ cháu đang ở New York. Có phải cháu đến vì Jordan? "

Cái tên làm Simon dừng lại bất thành lời "Jordan? Cậu ấy phải làm cái gì?"

Lần đầu tiên Luke dường như đã thực sự sửng sốt. "Cháu không biết?"

"Biết gì ạ?"

Luke do dự một lúc lâu. Sau đó, anh nói, "Tôi có một vật cho cháu. Magnus đã mang nó từ New York đến "Anh thò tay vào túi và rút ra một dây đeo với bề mặt bằng vàng, khắc móng vuốt của một con sói và dòng chữ Latin *Beati Bellicosi*.

Phúc cho những chiến binh.

Simon nhận biết nó ngay lập tức. Nó là huy hiệu Vệ Đoàn Lupus của Jordan. Nó bị đóng vảy và nhuộm máu. Màu đỏ sẫm giống như gỉ sắt bám vào các dây chuyền và mặt của bề mặt. Nhưng nếu có ai phân biệt được đó là những rỉ sét hay là máu khô, chỉ có thể là một ma cà rồng. "Cháu không hiểu," Simon nói. Tại lại ù đi những tiếng gầm thét. "Tại sao chú lại có nó? Tại sao chú đưa nó cho cháu? "

"Bởi vì Jordan đã muốn cậu có nó," Luke nói.

"Đã muốn?" Giọng nói của Simon cao lên. "Ý chú nói là 'muốn'?"

Luke hít một hơi thật sâu. "Chú rất tiếc, Simon. Jordan đã chết! "

- - - - oOo- - - -

=====

Phần 1-Chương 9

9-THE ARMS YOU BEAR-VŨ TRANG

Clary tỉnh giấc với bóng dáng mờ nhạt của một chữ rune dưới mí mắt, một chữ rune như đôi cánh nối với nhau bằng một vạch duy nhất. Toàn bộ cơ thể cô đau nhức, và trong một khoảnh khắc cô nằm im, không dám động đậy vì sợ đau. Ký ức từ từ len lỏi trở lại: cánh đồng nham thạch bị đóng băng ở phía trước Cẩm Thành, Amatis tươi cười và thách Clary đánh cô, Jace theo cách của mình, xuyên qua đám đông Thọ Săn Hắc Ám; Jace nằm trên mặt đất chảy máu lửa, Tu Huynh Zachariah loạng choạng quay lại phía sau ngọn lửa.

Đôi mắt cô choàng mở. Cô định ninh sẽ thức dậy ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhưng thay vào đó cô thấy mình đang nằm trên chiếc giường gỗ nhỏ trong phòng của Amatis. Năng nhạt đổ qua tấm màn ren, làm thành những bóng trên trần nhà.

Cô bắt đầu gắng sức để ngồi lên. Gần cô, một người nào đó đang hát nhẹ nhàng-là mẹ cô. Jocelyn ngừng lại ngay lập tức và nhảy lên để đỡ cô. Mẹ cô trông như thể đã thức cả đêm: Jocelyn mặc một chiếc áo cũ và quần jean, mái tóc cô túm lại thành búi, cài vội bằng một cây bút chì. Một cảm giác quen thuộc và nhẹ nhõm lướt qua Clary, nhưng bị thay thế nhanh chóng bằng nỗi hoảng sợ.

"Mẹ ơi," cô nói khi Jocelyn cúi xuống cô, áp bàn tay lên trán của Clary để kiểm tra xem cô có sốt không. "Jace-?"

"Jace ổn" Jocelyn nói, đỡ tay cô khỏi trán Clary. Bắt gặp cái nhìn nghi ngờ của Clary, Jocelyn gật đầu. "Cậu ấy thực sự ổn. Bây giờ cậu ấy đang ở trong Bệnh xá, cùng với Tu Huynh Zachariah. Cậu ấy đang hồi phục. "

Clary nhìn mẹ, nghiêm khắc.

"Clary, mẹ biết mẹ đã tạo cho con lý do để không tin tưởng mẹ trong quá khứ, nhưng hãy tin mẹ, Jace hoàn toàn ổn. Mẹ biết con sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ nếu mẹ không nói cho con biết sự thật về cậu ấy. "

"Khi nào con có thể gặp anh ấy?"

"Ngày mai." Jocelyn ngồi lại trên chiếc ghế bên cạnh giường, để lộ Luke, người đang đứng dựa vào tường của phòng ngủ. Anh mỉm cười với Clary- một nụ cười buồn bã đầy yêu thương, bảo vệ.

"Chú Luke!" Cô nói, nhẹ nhõm khi nhìn thấy chú ấy. "Hãy nói cho mẹ là cháu ổn. Cháu có thể đi đến bệnh xá- "

Luke lắc đầu. "Xin lỗi Clary. Bây giờ, không ai được phép thăm Jace. Bên cạnh đó, hôm nay cháu phải nghỉ ngơi. Chúng tôi đã nghe những gì cháu đã làm với iratze trị thương, tại Cẩm thành. "

"Hoặc ít nhất, những gì mọi người nhìn thấy con làm. Mẹ không chắc có thể hiểu nó một cách chính xác." Các nếp nhăn ở khóe miệng của Jocelyn hằn sâu. "Con gần như giết chính mình khi chữa bệnh cho Jace, Clary. Con sẽ phải cẩn thận. Nguồn năng lượng dự trữ của con không phải là vô tận "

"Anh ấy đã chết," Clary cắt ngang "Anh ấy bị chảy máu lửa. Con phải cứu anh ấy "

"Con không cần phải làm điều đó!" Jocelyn vén một dải tóc đỏ ra khỏi mắt. "Con làm gì tại cuộc chiến đó?"

"Họ đã không gửi đủ người đến hỗ trợ," Clary nói bằng một giọng nhẹ nhàng. "Và tất cả mọi người đang nói chuyện về làm thế nào khi họ đến đó, họ sẽ giải cứu các Thợ Săn Hắc Ám, họ sẽ mang họ trở lại, tìm một cách chữa bệnh-nhưng con đã ở Burren. Mẹ cũng thế. Mẹ biết là không cách nào có thể giải cứu những Nephilim bị biến đổi với Cốc Địa ngục của Sebastian. "

"Cháu có thấy chị gái chú không?" Luke nói, giọng nhẹ nhàng.

Clary nuốt khan và gật đầu. "Cháu rất tiếc. Cô ấy... cô ấy là trung úy của Sebastian. Cô ấy không còn là mình nữa, không một chút nào. "

"Cô ấy có làm cháu bị thương không?" Luke hỏi. Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh, nhưng một cơ trên má anh giật giật.

Clary lắc đầu; cô không thể nói dối, nhưng cô cũng không thể nói sự thật cho Luke

"Không sao đâu," anh nói, hiểu lầm sự đau khổ của cô. "Amatis đang phục vụ Sebastian không phải là chị gái của chú cũng như là Jace-người phục vụ Sebastian-không phải là người cháu yêu. Cũng như Sebastian không phải là con trai mẹ cháu đã có "

Jocelyn đưa tay ra, nắm lấy tay Luke, và hôn nhẹ mặt sau của nó. Clary ngoảnh mặt đi. Một lát sau, Mẹ cô quay lại "Chúa tôi, Clave-nếu họ lắng nghe." Cô thở ra một hơi thất vọng. "Clary, mẹ hiểu lý do tại sao con đã làm những việc đêm qua, nhưng mọi người đã nghĩ con đã được an toàn. Sau đó, Helen đã xuất hiện trước cửa nhà mình và nói với mẹ rằng con bị thương trong trận chiến ở Cấm Thành. Mẹ gần như đã lên cơn đau tim khi tìm thấy con ở Quảng trường. Môi và các ngón tay của con màu xanh. Giống như con đã bị chết đuối. Nếu mà không nhờ Magnus- "

"Magnus chữa lành cho con? Anh ta làm gì ở đây, ở Alicante? "

"Điều mẹ đang nói không phải là về Magnus," Jocelyn nói với tính khó chịu. "Điều này là về con. Jia đã quỳnh lên, cô ấy nghĩ đã để cho con đi qua Cổng Dịch chuyển và con có thể đã bị giết. Đó là một cuộc kêu gọi các Thợ săn Bóng Tối có kinh nghiệm, không phải là cho con nít- "

"Đó là Sebastian," Clary nói. "Họ không hiểu."

"Sebastian không phải trách nhiệm của con. Nói về điều... - "Jocelyn bước xuống giường; khi cô đứng thẳng, cô đang cầm Heosphoros. "Có phải cái này của con? Nó nằm trong đai vũ khí của con khi họ đưa con về nhà. "

"Vâng!" Clary vỗ hai tay vào nhau. "Con nghĩ là con đã đánh mất nó."

"Đó là một thanh kiếm Morgenstern, Clary," mẹ cô nói, giữ nó như thể nó là một cây cỏ dại. "Một năm trước mẹ đã bán nó. Con có được nó ở đâu? "

"Ở cửa hàng vũ khí mà mẹ bán nó. Người phụ nữ hiện nay sở hữu cửa hàng cho biết sẽ không ai mua nó." Clary lấy Heosphoros ra khỏi bàn tay của mẹ.

"Hãy nhìn xem, con là một người Morgenstern. Chúng ta không thể giả vờ như dòng máu của Valentine không chảy trong người con. Con cần phải tìm ra một cách để là một thành viên nhà Morgenstern và điều đó trở thành sự thật, không phải giả vờ con là một người khác, một người nào đó với một cái tên được chọn sẵn-không có nghĩa gì cả. "

Jocelyn lùi lại một chút. "Ý của con là 'Fray'?"

"Nó không phải là một cái họ của Thợ Săn Bóng đêm phải không? "

"Không," mẹ cô nói, "không chính xác, nhưng nó không có nghĩa là không có gì."

"Con đã nghĩ rằng mẹ chọn nó một cách ngẫu nhiên."

Jocelyn lắc đầu. "Con có biết về nghi lễ được thực hiện trên mỗi trẻ em Nephilim khi chúng được sinh ra không? Một nghi lễ trong đó ban sự bảo vệ mà Jace đánh mất khi cậu ấy trở về từ cõi chết, điều đó làm cho Lilith có được cậu ấy? Thông thường buổi lễ được thực hiện bởi một Nữ Tu Sắt và một Tu Huynh Cây, nhưng trong trường hợp của con, bởi vì chúng ta đang chạy trốn, mẹ không thể chính thức làm điều đó. Nó được thực hiện bởi Tu Huynh Zachariah, và một Nữ Pháp Sư thay cho Nữ Tu Sắt. Mẹ đã đặt tên cho con, theo cô ấy "

"Fray? Họ của cô là 'Fray'?"

"Tên là một sự bốc đồng," Jocelyn nói, không hoàn toàn trả lời câu hỏi.

"Mẹ- thích cô ấy. Cô ấy đã ném trái mắt mát, sự đau đớn và buồn khổ, nhưng cô ấy mạnh mẽ, giống như mẹ muốn con phải mạnh mẽ. Đó là tất cả mẹ đã từng muốn. Cho con sự mạnh mẽ và an toàn và không phải chịu đựng những gì mẹ đã phải chịu đựng-sự sợ hãi, nỗi đau và sự nguy hiểm. "

"Tu Huynh Zachariah-" Clary đột nhiên đứng phắt dậy. "Anh ấy đã có mặt đêm qua. Anh đã cố gắng để chữa cho Jace, nhưng lửa thiên đàng đã đốt cháy anh. Anh ấy có ổn không ạ? không phải là anh ấy đã chết chứ? "

"Mẹ không biết." Jocelyn nhìn hơi hoang mang trước vẻ sự dữ dội của Clary. "Mẹ biết anh ấy đã được đưa đến Bệnh xá. Các Tu Huynh đã rất bí mật về tình trạng của tất cả mọi người; họ chắc chắn sẽ không tiết lộ gì về chính người của mình"

"Anh ấy nói là các Tu Huynh nợ nhà Herondales vì có quan hệ cũ," Clary nói. "Nếu anh ấy chết đi, nó sẽ được-"

"Không ai có lỗi cả," Jocelyn nói. "Mẹ nhớ khi anh ấy đặt các bùa chú bảo vệ con. Mẹ đã nói với anh ấy là mẹ không bao giờ muốn con có bất cứ điều gì liên hệ với Thợ Săn Bóng Tối. Anh ấy nói nó có thể không như sự lựa chọn của mẹ. Anh ấy nói rằng sự lôi kéo của Thợ Săn Bóng Tối giống như thủy triều vậy, và anh ấy đã đúng. Mẹ đã nghĩ chúng ta đã ngoài cuộc chiến, nhưng giờ đây chúng ta đang trở lại Alicante, trở lại một cuộc chiến, và con gái của mẹ đang ngồi với máu trên mặt và một lưỡi kiếm Morgenstern trong tay. "

Có một ẩn ý trong giọng nói của cô, bị che phủ và căng thẳng, làm cho các dây thần kinh của Clary lóe sáng. "Mẹ," cô nói. "Có chuyện gì khác xảy ra? Có một cái gì đó mẹ không nói với con? "

Jocelyn đã trao đổi một cái nhìn với Luke. Anh lên tiếng trước: "Cháu đã biết rằng buổi sáng ngày hôm qua, trước khi các trận đấu tại Cấm Thành, Sebastian đã cố gắng để tấn công Học Viện London."

"Nhưng không có ai bị thương. Robert đã nói thế- "

"Vì vậy, Sebastian chuyển sự chú ý của mình ở những nơi khác," Luke tiếp tục vững chắc. "Hắn rời London với lực lượng của mình và tấn công Vệ Đoàn Lupus ở Long Island. Hầu như tất cả các thành viên, kể cả lãnh đạo của họ, đã bị giết hại. Jordan Kyle- "Giọng nói của anh vỡ vụn. "Jordan đã bị giết chết."

Clary không nhận thức được cô di chuyển, nhưng đột nhiên cô không còn trong chăn. Cô vung chân mình qua một bên giường và chộp lấy bao kiếm của Heosphoros trên giường. "Clary," mẹ cô nói, đặt những ngón tay dài

của mình trên cổ tay của Clary, kiềm chế cô lại. "Clary, nó đã kết thúc. Con không thể làm gì nữa. "

Clary có thể nếm nước mắt, nóng và mặn, đốt cháy cổ họng của mình, và theo những giọt nước mắt của cô thô nhám hơn, đậm hương vị hoảng sợ.

"Maia thì sao?" Cô hỏi. "Nếu Jordan chết, thì Maia có ổn không? Và Simon? Jordan là vệ sĩ của cậu ấy! Simon có an toàn không? "

"Tớ khỏe. Đừng lo lắng, tớ rất khỏe, " giọng của Simon nói. Cánh cửa phòng ngủ mở ra, và trước sự hoàn toàn sững sốt của Clary, Simon bước vào, nhìn dè dặt ngạc nhiên. Cô đánh rơi bao kiếm của Heosphoros lên khăn trải giường và tung mình đứng dậy, bổ nhào vào Simon một cách mạnh mẽ khiến cô đập đầu cô vào xương đòn của cậu. Cô không để ý xem nó bị đau hay không. Cô chỉ còn chú tâm vào cái ôm cứng lấy Simon, như kiểu họ đang rơi ra khỏi một máy bay trực thăng và đang rơi xuống. Cô túm lấy một góc áo len màu xanh lá cây nhàu nát của cậu, lúng túng vùi mặt cô vào vai cậu để cố không khóc.

Cậu ôm lấy cô, nhẹ nhàng vụng về vỗ vào lưng và vai. Cuối cùng khi cô thả cậu ra và bước lùi lại, cô nhìn thấy chiếc áo len và quần jeans thùng thình mà cậu đang mặc. Một chuỗi kim loại treo quanh cổ cậu.

"Cậu đang làm gì ở đây?" Cô hỏi. "Cậu đang mặc đồ của ai thế?"

"Đó là một câu chuyện dài, à... chủ yếu là của Alec," Simon nói. Lời nói của cậu bình thường, nhưng đầy vẻ gượng ép và căng thẳng. "Cậu nên nhìn thấy mình đã mặc những gì trước đây. Nhân tiện, Bộ đồ ngủ đẹp đấy "

Clary nhìn xuống mình. Cô mặc một bộ quần áo ngủ bằng lụa flannel, quá ngắn ở chân và thắt chặt ở ngực, với hình xe cứu hỏa trên đó.

Luke nhướn mày. "Chú nghĩ rằng nó từng là đồ ngủ của chú khi còn là một đứa trẻ."

"Chú không thể nghiêm túc nói với cháu là không còn thứ gì khác để khoác cho cháu chứ?"

"Nếu con cứ nhất định cố gắng để giết ai đó, mẹ gợi ý nên trút vào một trong những người chọn đồ cho con mặc khi con tỉnh dậy," Jocelyn nói với một nụ cười nhỏ.

"Bộ đồ ngủ của sự trả thù," Clary lẩm bẩm. Cô nắm lấy quần jean và áo sơ mi từ sàn nhà và nhìn Simon. "Tớ sẽ thay đồ. Và trong thời gian tớ trở lại, tốt hơn hết là cậu sẵn sàng để cho tớ biết làm thế nào cậu đang ở đây, bên cạnh 'câu chuyện dài' ấy.

Simon lẩm bẩm gì đó nghe như "hách dịch", nhưng Clary đã ra khỏi cửa. Cô tắm rửa nhanh kỹ lưỡng, thường thức cảm giác của nước cuốn đi những bụi bẩn của các trận chiến. Cô vẫn còn lo lắng về Jace, bất chấp sự bảo đảm của mẹ, nhưng khi nhìn thấy Simon đã làm tinh thần của cô phấn khởi. Có lẽ nó không có ý nghĩa, nhưng cô thấy hạnh phúc hơn khi cậu ở nơi mà cô có thể để mắt đến, chứ không ở New York xa xôi. Đặc biệt là sau khi biết tin của Jordan.

Khi cô trở lại phòng ngủ, mái tóc ẩm ướt của cô đã được buộc lại theo kiểu đuôi ngựa, Simon đang ngồi trên giường, mãi mê trò chuyện với mẹ cô và Luke, kể lại những gì đã xảy ra với cậu ở New York, cách Maureen đã bắt cóc cậu và Raphael đã cứu cậu và đưa cậu đến Alicante ra sao.

"Vậy thì, tôi hy vọng Raphael có ý định tham dự bữa tiệc được tổ chức bởi các đại diện Hội đồng Tiên tộc tối nay," Luke nói. "Anselm Nightshade sẽ được mời, nhưng nếu Raphael đang thay thế cho anh ta tại Hội đồng, anh ấy cần có mặt. Đặc biệt là sau những gì đã xảy ra với Vệ Đoàn Lupus, tầm quan trọng của tình đoàn kết giữa Thế Giới Ngầm và Thợ Săn Bóng Tối lớn hơn bao giờ hết. "

"Mọi người có nghe nói gì về Maia không ạ?" Simon hỏi. "Tôi ghét ý nghĩ rằng bây giờ cô ấy ở một mình, Jordan đã chết." Anh nhăn mặt một chút khi anh nói, như thể những từ - "Jordan đã chết" – làm đau đớn khi nói.

"Cô ấy không phải ở một mình. Cô ấy có Bầy chăm sóc. Bat đã liên lạc với tôi, về mặt thể chất cô ấy vẫn tốt. Về mặt tình cảm, tôi không chắc. Cô ấy là

người đã đưa ra thông điệp của Sebastian, sau khi hắn giết chết Jordan. Điều đó không hề dễ dàng. "

"Bây cũng sẽ tìm ra cách họ tự phải đối phó với Maureen thế nào," Simon nói. "Cô ấy đang run lên mừng rỡ vì các Thợ Săn Bóng Tối đã đi hết. Cô sẽ làm cho New York trở thành sân chơi đẫm máu nếu cô ấy vẫn theo cách cũ của mình. "

"Nếu cô ấy giết những thường dân, các Clave sẽ phải cử một người nào đó để đối phó với cô ta," Jocelyn nói. "Thậm chí nếu nó có nghĩa là phải rời Idris. Nếu cô ấy phá vỡ Hiệp định- "

"Sao không để Jia nghe tất cả điều này?" Clary nói. "Chúng ta có thể nói chuyện với cô ấy. Cô ấy không giống bà Lãnh sự trước đó. Cô ấy sẽ lắng nghe cậu, Simon. "

Simon gật đầu. "Tôi đã hứa với Raphael là tôi sẽ nói chuyện với Điều Tra Viên và Lãnh sự cho anh ấy-" Cậu ngừng lại đột ngột, và nhăn mặt.

Clary nhìn cậu kỹ hơn. Cậu đang ngồi trên một luồng ánh sáng ban ngày yếu ớt, làn da cậu màu trắng ngà nhợt nhạt. Các tĩnh mạch dưới da có thể nhìn thấy, ngay đơ và đen như vết mực. Xương gò má nhìn sắc nét, bóng tối dưới chúng thô ráp và thụt vào. "Simon, bao lâu rồi cậu chưa ăn?"

Simon nao núng; cô biết cậu rất ghét khi bị nhắc nhở về nhu cầu về máu của cậu. "Ba ngày," cậu nói bằng một giọng thấp.

"Thực phẩm," Clary nói, nhìn từ mẹ sang Luke. "Chúng ta cần có gì cho cậu ấy ăn."

"Tớ ổn," Simon nói, thiếu thuyết phục. "Tớ thực sự ổn mà."

"Nơi hợp lý nhất để có được máu sẽ là nhà đại diện của ma cà rồng," Luke nói. "Họ phải cung cấp nó cho các thành viên Những Đứa Trẻ Bóng đêm của Hội đồng. Tôi sẽ đi đến đó, nhưng khả năng nhiều họ sẽ không đưa nó cho một người sói. Chúng ta có thể gửi một tin nhắn "

"Không tin nhắn gì cả. Quá chậm. Chúng con sẽ đi ngay bây giờ." Clary nắm tú quần áo của mình mở ra và túm lấy một chiếc áo khoác. "Simon, cậu có biết đường đến đó?"

"Nó không xa," Simon nói, giọng cậu dịu xuống. "Cách một vài nhà từ nhà của Điều Tra viên"

"Raphael sẽ ngủ," Luke nói. "Đang là giữa ban ngày."

"Vậy thì chúng ta sẽ đánh thức anh ta dậy." Clary khoác áo vào và cài khóa. "Đó là công việc của anh ta khi là đại diện cho ma cà rồng; anh ta cần phải giúp đỡ Simon. "

Simon khịt mũi. "Raphael không nghĩ anh ta phải làm bất cứ điều gì."

"Tớ không quan tâm." Clary nhặt Heosphoros lên và trượt nó vào bao kiếm.

"Clary, mẹ không chắc con khỏe để đi ra ngoài như thế này-" Jocelyn bắt đầu.

"Con khỏe. Con chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn. "

Jocelyn lắc đầu, và ánh sáng mặt trời lọt vào mái tóc đỏ của mình. "Nói cách khác không có gì mẹ có thể ngăn chặn con lại?"

"Không ạ," Clary nói, gài Heosphoros vào thắt lưng. "Không có gì."

"Bữa ăn tối thành viên Hội đồng là tối nay," Luke nói, dựa lưng vào tường.

"Clary, chúng ta sẽ đi trước khi con quay trở lại. Chúng ta đã đặt một người bảo vệ cho ngôi nhà để đảm bảo con trở về nhà trước khi trời tối- "

"Chú đang đùa cháu đấy à"

"Không chút nào. Chúng ta muốn con ở nhà và đóng cửa. Nếu con không trở về nhà trước khi mặt trời lặn, toàn Gard sẽ được thông báo. "

"Đó là một nhà nước phát xít!" Clary càu nhàu. "Thôi nào, Simon. Đi thôi. "

- - - - -

Maia ngồi trên bãi biển ở Rockaway, nhìn ra mặt nước, và rùng mình.

Rockaway đông đúc trong mùa hè, nhưng giờ đây, tháng mười hai, nó vắng vẻ và lộng gió. Dòng nước của Đại Tây Dương trải dài xa tím tắp một màu xám thẫm như màu của sắt, dưới bầu trời cũng xám xỉ tương tự.

Những thi thể người sói bị Sebastian giết, bao gồm cả Jordan, đã được hỏa thiêu trong đồng đổ nát của Vệ Đoàn Lupus. Một trong những người sói trong bầy tiến xuống mép nước và rải tro cốt đựng trong hộp vào biển cả.

Maia nhìn khi bề mặt của nước biển chuyển sang màu đen với phần tro bụi cuối cùng của những người đã chết.

"Anh rất tiếc." Đó là Bat, ngồi xuống bên cạnh cô trên cát. Họ cùng nhìn khi Rufus bước lên bờ và mở một hộp gỗ đựng tro khác. "Về Jordan."

Maia đẩy tóc ra phía sau. Những đám mây xám đã tụ tập nơi phía đường chân trời. Cô tự hỏi khi nào trời sẽ bắt đầu mưa. "Em đã định chia tay với anh ấy" cô nói.

"Cái gì?" Bat nhìn có vẻ sốc.

" Em đã định chia tay với anh ấy " Maia nói. "vào ngay hôm Sebastian giết anh ấy"

"Anh nghĩ rằng tất cả mọi thứ đã trở nên tốt đẹp với hai người. Anh tưởng em đang hạnh phúc. "

"Anh nghĩ vậy à?" Maia đảo ngón tay của mình vào cát ẩm. "Anh đã không thích anh ấy."

"Anh ta làm tổn thương em. Chuyện đó cũng lâu rồi mà, và anh biết anh ấy cũng đã cố gắng thay đổi, nhưng- "Bat nhún vai. "Có lẽ anh không nên nghiêm khắc quá."

Maia thở ra. "Có lẽ em cũng thế" cô nói. "Ở thị trấn nơi em lớn lên, tất cả những cô thiếu thư da trắng chảnh chọe, giàu có và mảnh mai, họ làm cho em cảm thấy mình như đồ phế thải vì em không giống họ. Khi em lên sáu, mẹ đã cố gắng để tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật theo chủ đề Barbie. Họ đã đặt làm cho em một con Barbie màu đen, anh biết đấy, nhưng họ

không thực hiện được các chi tiết lật vạt kèm theo – các thứ dùng cho tiệc và các tháp bánh, các thứ đại loại thế. Vì vậy, cuối cùng em đã có một bữa tiệc dành cho em với một con búp bê tóc vàng làm nền, và khi tất cả những cô gái tóc vàng đến, tất cả họ đều nhìn em và cười khúc khích chế giễu sau lưng em. " Không khí bãi biển lạnh lẽo trong phổi của cô. "Vì vậy, khi em gặp Jordan và anh ấy nói rằng em xinh đẹp, chà, nó đã rất hiệu quả, em đã bị anh ấy đánh gục hoàn toàn chỉ trong khoảng năm phút. "

"Em xinh đẹp mà," Bat nói. Một con cua ẩn sĩ lần dọc bờ cát, và anh chọc nó với ngón tay của mình.

"Chúng em đã rất hạnh phúc," Maia nói. "Nhưng sau đó tất cả mọi thứ đã xảy ra, anh ấy biến đổi em, và em hận anh ấy. Em đến New York và vẫn căm ghét anh ta. Sau đó anh ấy xuất hiện và tất cả điều anh ấy muốn là em tha thứ cho anh ấy. Anh ấy đã mong mọi điều đó và anh ấy rất hối lỗi. Và em cũng biết rằng, người ta làm những điều điên rồ khi họ bị cắn. Em đã nghe nói về những người đã giết cả người thân của họ...."

"Đó là lý do tại sao chúng ta có Vệ đoàn," Bat nói. "Đúng. Chúng ta đã có họ "

"Và em đã nghĩ, làm sao có thể bắt một người chịu trách nhiệm về những gì họ đã làm khi họ không thể kiểm soát bản thân? Em nghĩ em nên tha thứ cho anh ấy, anh ấy thì chỉ mong muốn như thế. Anh ấy đã làm tất cả mọi thứ để có được điều đó. Em nghĩ rằng bọn em có thể quay trở lại bình thường, trở lại tình trạng hồi bọn em đã từng là của nhau. "

"Đôi khi em không thể quay trở lại," Bat nói. Anh chạm vào vết sẹo trên má anh một cách tự lự; Maia chưa bao giờ hỏi anh tại sao anh lại có vết sẹo đó. "Đôi khi quá nhiều điều đã thay đổi."

"Bọn em đã không thể quay trở lại," Maia nói. "Ít nhất, là em không thể. Anh ấy tha thiết mong muốn em tha thứ cho anh ấy đến mức em nghĩ rằng đôi khi anh nhìn em và anh ấy nhìn thấy sự tha thứ. Sự cứu rỗi. Anh ấy

không nhìn thấy em. "Cô lắc đầu. "Em không phải là sự cứu rỗi của một ai đó. Em chỉ là Maia. "

"Nhưng em quan tâm đến anh ấy" Bat nói nhẹ nhàng.

"Đủ để em vẫn chưa đưa ra lời chia tay với anh ấy. Em nghĩ có lẽ em sẽ cảm thấy khác. Và sau đó mọi chuyện xảy ra: Simon bị bắt cóc, bọn em đi tìm anh ta, và em vẫn giữ nguyên ý định sẽ nói với Jordan. Em đã định nói với anh ấy ngay khi bọn em đến điện thờ, và khi bọn em đến đó, nó đã thành.. "- Cô nuốt nghẹn-" một lò mồi. "

"Họ nói rằng khi họ tìm thấy em, em đang ôm anh ấy. Anh ấy đã chết và máu của anh đã được thủy triều rửa sạch, nhưng em vẫn đang ôm cơ thể anh ấy. "

"Mọi người nên được chết trong vòng tay của một người nào đó" Maia nói, lấy một nắm cát" Em chỉ- Em cảm thấy có lỗi. Anh ấy chết với suy nghĩ em vẫn còn yêu anh ấy, rằng bọn em sẽ quay trở lại với nhau và mọi việc đều đang tốt đẹp. Anh ấy chết với sự dối trá của em. "Cô để cho cát chảy ra từ những ngón tay của mình. "Lý ra, em phải nói với anh ấy sự thật."

"Đừng trừng phạt chính mình." Bat đứng dậy. Nhìn anh cao và cơ bắp trong áo choàng có mũ cài nửa, gió hầu như không di chuyển mái tóc ngắn của anh. Những đám mây xám vần vũ phía trên đầu anh. Maia có thể thấy phần còn lại của Đền, tụ tập quanh Rufus, người đang ra hiệu khi anh nói tiếp.

"Nếu anh ấy không chết, đúng là sau đó, em nên nói với anh ấy sự thật. Nhưng anh ấy đã chết với ý nghĩ được yêu thương và tha thứ. Không có món quà nào em có thể cho một người nào đó hơn thế. Những gì anh ấy đã làm với em thật khủng khiếp, và anh biết điều đó. Nhưng không có người hoàn toàn tốt hay hoàn toàn xấu. Hãy nghĩ về nó như là một món quà mà em tặng cho phần người tốt của anh ấy. Dù Jordan đi bất cứ đâu - và anh tin rằng tất cả chúng ta cũng sẽ đi về đâu đó - suy nghĩ về điều đó như là ánh sáng dẫn đường anh ấy về nhà. "

- - - - -

Có một cái cửa vòm giữa những dãy giường; chúng làm thành một khoảng ánh sáng rộng trên sàn đá cẩm thạch. Trời đã dần nhạt nắng: Jace đã thức dậy vào đầu giờ chiều, với một Tu Huynh Cẩm bên giường của mình. Khi hồi ức của đêm trước đổ về, anh giật người thẳng dậy, yêu cầu để được biết Clary đang ở đâu. Anh nhớ lại sự đau đớn khi Sebastian đâm anh, nhớ lại ngọn lửa lan trên lưỡi kiếm, nhớ lại cảnh Zachariah bị đốt. Vòng tay của Clary xung quanh anh, mái tóc của cô rơi xuống phủ lên cả hai, và bóng tối đến cùng với sự chấm dứt đau đớn. Và sau đó – anh không nhớ gì nữa cả.

Sau khi Tu Huynh trấn an anh rằng Clary rất khỏe mạnh và an toàn ở nhà Amatis, anh chuyển câu hỏi sang Tu Huynh Zachariah, rằng liệu ngọn lửa có làm hại anh ấy không nhưng chỉ nhận được những câu trả lời mơ hồ.

"Nếu cậu định rời khỏi Bệnh xá, điều đó được hiểu rằng cậu chống lại lời khuyên của các Tu Huynh."

"Phải," Jace nói, xỏ bàn tay thứ 2 vào găng và ngo ngoặt ngón tay của mình. "Anh đã truyền tải thông điệp đó khá rõ ràng."

Tu Huynh Enoch lơ mờ hiện ra phía trên anh, nhìn trừng trừng khi Jace cúi xuống chậm rãi và chính xác buộc dây giày của mình. Anh đang ngồi trên mép giường bệnh xá trong một dãy giường phủ drap trắng chạy dọc theo chiều dài của căn phòng. Các chiến binh Thợ Săn Bóng Tối nằm trên nhiều giường khác, đang phục hồi từ trận chiến ở Cẩm Thành. Các Tu Huynh Cẩm di chuyển giữa các giường trông như những y tá ma quái. Không khí đầy mùi thảo dược và mùi thuốc kỳ lạ.

"Ít nhất cậu nên dành một đêm nghỉ ngơi. Cơ thể cậu vẫn còn kiệt sức, và lửa thiên đàng vẫn còn cháy trong cậu."

Jace đã cột xong dây giày, anh nhìn lên. Trần nhà cong được trang trí bằng những nét vẽ đan xen của những chữ rune chữa thương màu bạc và màu xanh. Anh đã nhìn chăm chăm vào nó và cảm thấy thời gian như kéo dài hàng tuần, mặc dù anh biết thực tế chỉ là một đêm. Các Tu Huynh Cẩm, cấm tất cả các người thăm viếng, đã bao trùm anh với những chữ rune chữa

thương và thuốc đắp. Họ cũng đã làm các thử nghiệm trên người anh, lấy máu, tóc, thậm chí lông mi - chạm vào anh với một loạt các lưỡi kiếm bằng vàng, bạc, thép, gỗ thanh lương trà lên làn da anh. Anh cảm thấy khá tốt. Anh có cảm giác mạnh mẽ rằng việc giữ anh lại trong Bệnh xá để họ nghiên cứu thêm về lửa Thiên đàng hơn là chữa bệnh cho anh.

"Tôi muốn gặp Tu Huynh Zachariah," Anh nói.

"Anh ta khỏe. Cậu không cần phải lo lắng về anh ấy.."

"Tôi muốn nhìn thấy anh ta," Anh nói. "Tôi gần như đã giết chết anh ta tại Cấm Thành-"

"Đó không phải là cậu. Đó là ngọn lửa Thiên đàng. Và nó không gây hại cho anh ấy."

Jace chớp mắt lựa chọn các từ ngữ. "Anh ấy nói khi tôi gặp anh ấy rằng anh ấy đã nợ nhà Herondales một món nợ. Tôi là một người nhà Herondale. Anh ấy sẽ muốn gặp tôi. "

"Và sau đó cậu vẫn giữ ý định rời khỏi Bệnh xá?"

Jace đứng lên. "Không có gì trục trặc với tôi cả. Tôi không cần phải ở trong Bệnh xá. Chắc chắn anh có thể sử dụng năng lượng của các anh hiệu quả hơn trên những vết thương thực sự" Anh lấy áo khoác của mình ra khỏi cái móc phía trên giường. "Xem nào, anh có thể mang tôi lại chỗ Tu Huynh Zachariah hoặc tôi sẽ đi lang thang quanh Bệnh xá và kêu réo anh ta cho đến khi anh ta phát khùng lên."

"Cậu là một người rất nhiều rắc rối, Jace Herondale!"

"Tôi đã nói rồi mà," Jace nói.

Jace đi theo Tu Huynh Enoch ra khỏi hội trường Bệnh xá tiến vào một hành lang hẹp sơn trắng có nhiều cánh cửa mở ra hành lang. Khi họ đi qua một cánh cửa, Jace thoáng thấy một cơ thể quần quai bị trói chặt vào giường, nghe những âm thanh la hét và chửi rủa. Một Tu Huynh Cấm đứng phía trên

một người đàn ông mặc quần áo màu đỏ thắm hại. Máu bắn tung trên bức tường trắng phía sau họ.

"Amalric Kriegsmesser," Tu Huynh Enoch nói mà không quay đầu lại.
"Một Thợ Săn Hắc Ám của Sebastian. Như cậu đã biết, chúng tôi đang cố gắng để đảo ngược phép thuật của Cốc Địa Ngục."

Jace nuốt khan. Có vẻ không có gì để nói. Anh đã nhìn thấy các nghi lễ thực hiện của Cốc Địa Ngục. Sâu thẳm trong trái tim, anh không tin vào việc có thể đảo ngược phép thuật. Điều đó tạo ra một sự thay đổi quá cơ bản. Nhưng anh chưa bao giờ tưởng tượng rằng một Tu Huynh Câm có thể là một Con Người như Tu Huynh Zachariah đã luôn thể hiện. Đó là lý do tại sao anh đã quyết tâm đến gặp anh ta. Anh nhớ lại những gì Clary đã nói với anh rằng Tu Huynh Zachariah từng trả lời, khi cô hỏi anh ta liệu anh đã từng yêu ai đủ để chết cho họ chưa?

"Hai người. Có những ký ức mà thời gian không xóa được. Hãy hỏi bạn của bạn - Magnus Bane-nếu bạn không tin tôi. Mãi mãi không làm lãng quên sự mất mát, chỉ có thể chịu đựng điều đó mà thôi.."

Đã có nhiều điều gì đó về những lời nói, một cái gì đó đã nói về một nỗi buồn và một loại ký ức mà Jace không liên kết với các Tu Huynh. Họ đã từng hiện diện trong cuộc sống của anh kể từ khi anh lên mười: những con người như những bức tượng nhợt nhạt chữa bệnh trong căn lạng, những người giữ bí mật, những người không có tình yêu, không có dục vọng, không sống cũng không chết mà chỉ tồn tại. Nhưng Tu Huynh Zachariah khác biệt với họ.

Chúng ta đến rồi. Tu Huynh Enoch dừng lại trước một cánh cửa bình thường sơn màu trắng. Anh nắm lấy tay cầm và gõ cửa. Có một âm thanh từ bên trong, như của một chiếc ghế bật trở lại, và sau đó là một giọng nam:

"Mời vào."

Tu Huynh Enoch mở cửa và dẫn Jace vào bên trong. Các cửa sổ hướng tây và trong phòng rất sáng, ánh sáng mặt trời chiếu xuống tường màu lửa nhạt.

Có một bóng người nơi cửa sổ: một dáng người mảnh mai, không phải trong áo choàng Tu sĩ-Jace quay lại nhìn Tu Huynh Enoch một cách ngạc nhiên, nhưng anh ta đã bỏ ra ngoài, đóng cửa lại.

"Tu Huynh Zachariah đâu?" Jace hỏi.

"Tôi ở ngay đây." Một giọng nói trầm lắng, nhẹ nhàng, hơi lạc điệu, giống như một cây đàn piano đã không được chơi trong nhiều năm. Bóng người rời khỏi cửa sổ. Jace thấy mình đang nhìn vào một chàng trai lớn hơn anh chỉ vài tuổi. Mái tóc đen, khuôn mặt sắc nét tinh tế, đôi mắt dường như vừa già dặn lại vừa trẻ trung. Các chữ rune của Tu sĩ lặn trên xương gò má cao của anh ta, và khi anh quay lại, Jace nhìn thấy dấu vết của một chữ rune mờ nhạt ở phía cổ họng anh ta.

Một chữ rune parabatai. Như của anh. Và Jace quá biết sự mờ nhạt của chữ rune đó có nghĩa là gì: một nửa parabatai khác đã chết. Anh cảm thấy sự đồng cảm của mình đối với Tu Huynh Zachariah, khi anh tưởng tượng mình mà không có Alec, chỉ duy nhất chữ rune đã bị mờ để nhắc nhở đến anh ta, người liên kết hiểu rõ tất cả những phần tốt đẹp nhất và tồi tệ nhất của tâm hồn mình.

"Jace Herondale," Chàng trai nói. "Một lần nữa lại là một người Herondale giải thoát cho tôi. Tôi nên đoán trước việc này. "

"Tôi không phải-điều đó không-" Jace quá choáng váng để nghĩ ra bất cứ điều gì khôn khéo để nói. "Đó là điều không thể. Khi anh trở thành một Tu Huynh Cầm, anh không thể quay ngược lại. Anh-Tôi không hiểu... "

Chàng trai-Jace phải thừa nhận là Zachariah, dù không còn là Tu Sĩ nữa-mỉm cười. Đó là một nụ cười đốn tim, dễ bị tổn thương, trẻ trung và nhẹ nhàng.

"Tôi không chắc rằng tôi hoàn toàn hiểu được," Anh nói. "Nhưng tôi chưa bao giờ là một Tu Huynh Cầm bình thường. Tôi đã sống cuộc sống như thế vì đã có một ma thuật hắc ám yếm lên tôi. Tôi không có cách nào khác để cứu bản thân mình."

Anh nhìn xuống tay mình, bàn tay mịn màng của một cậu bé, trơn láng như kiểu tay của Thợ Săn Bóng tối. Các Tu Huynh có thể chiến đấu như những chiến binh, nhưng họ hiếm khi làm điều đó.

"Tôi đã rời bỏ tất cả mọi thứ mà tôi biết, tất cả mọi thứ mà tôi yêu. Có lẽ không thể từ bỏ hoàn toàn, nhưng giống như tôi đã dựng lên một bức tường kính giữa bản thân mình và cuộc sống mà tôi đã từng có trước đây. Tôi có thể nhìn thấy nó, nhưng tôi không thể chạm vào, không thể là một phần của nó. Tôi bắt đầu quên những gì giống như là một con người bình thường. "

"Chúng ta không phải người bình thường."

Zachariah nhìn lên. "Ồ, chúng ta tự kỷ ám thị như thế," Anh nói. "Nhưng tôi đã thực hiện một nghiên cứu về Thợ Săn Bóng Tối, trong vài thế kỷ qua, và hãy để tôi nói với cậu rằng chúng ta tính Người nhất so với hầu hết con người. Khi trái tim chúng ta bị tổn thương, nó vỡ thành những mảnh không thể dễ dàng ghép lại với nhau. Đôi khi, tôi ghen tị với khả năng phục hồi của những người thường. "

"Hơn một thế kỷ? Anh trông có vẻ. . . ngang bằng tuổi với tôi? "

"Tôi nghĩ rằng tôi sẽ là một Tu Huynh Câm mãi mãi. Chúng tôi Họ không chết, cậu biết đấy; Họ chỉ tàn héo dần sau nhiều năm. Ngừng nói, ngừng chuyển động. Cuối cùng họ được chôn sống. Tôi nghĩ đó sẽ là số phận của tôi. Nhưng khi tôi chạm tay vào cậu khi cậu bị thương, tôi đã hấp thu lửa Thiên đàng trong tĩnh mạch của cậu. Nó đốt đi những phần tăm tối trong máu của tôi. Tôi trở lại thành tôi trước khi tôi lập lời thề. Thậm chí trước cả khi đó. Tôi đã trở thành những gì tôi đã luôn luôn mong muốn. "

Giọng nói của Jace khàn khàn. "Nó có đau không?"

Zachariah nhìn bối rối. "Sao cơ?"

"Khi Clary đâm tôi với thanh kiếm Glorious, nó rất đau đớn. Tôi cảm thấy như xương của tôi đã tan chảy thành tro bụi bên trong tôi. Tôi cứ suy nghĩ

về điều đó khi tôi thức dậy, tôi cứ suy nghĩ về sự đau đớn, và liệu có đau khi anh chạm vào tôi không. "

Zachariah nhìn anh ngạc nhiên. "Cậu đã nghĩ về tôi? Về việc tôi đã đau đớn? "

"Tất nhiên." Jace có thể thấy phản xạ của họ trong cửa sổ phía sau Zachariah. Zachariah cao ngang anh, nhưng ốm hơn. Với mái tóc đen và làn da xanh xao trông anh như một phiên bản đối lập của Jace.

"Ôi, những người nhà Herondales!" Giọng Zachariah như là một hơi thở, nửa cười, nửa đau. "Tôi đã gần như đã quên. Không có gia đình nào làm nhiều việc vì yêu, hoặc cảm thấy nhiều tội lỗi vì điều đó như họ. Đừng gánh vác trọng trách cho cả thế giới, Jace. Điều đó là quá nặng để một người Herondale phải chịu. "

"Tôi không phải là một vị thánh," Jace nói. "Có lẽ tôi nên chịu đựng."

Zachariah lắc đầu. "Cậu có biết, các cụm từ trong Kinh Thánh: 'Mene mene tekem upharsin'?"

"Con đã được cân nhắc trong sự cân bằng và đã được tìm thấy Thánh ý." Vâng, tôi biết nó. Dòng chữ viết trên Tường. "

"Người Ai Cập tin rằng tại ngưỡng cửa cái chết, trái tim của bạn sẽ được cân trên cân và nếu nó nặng hơn một chiếc lông, con đường của bạn là đường dẫn đến địa ngục. Lửa Thiên đàng đo các giá trị của chúng ta, Jace Herondale, như cái cân của người Ai Cập. Nếu cái ác trong chúng ta nhiều hơn cái thiện, nó sẽ tiêu diệt chúng ta. Tôi sống, và cậu cũng thế. Sự khác biệt giữa chúng ta là tôi chỉ được ngọn lửa quét qua, trong khi nó đi vào trái tim của cậu. Cậu vẫn mang nó trong người, đó là một gánh nặng rất lớn và một món quà tuyệt vời. "

"Nhưng tất cả cố gắng của tôi là thoát khỏi nó-"

"Cậu không thể thoát khỏi chính cậu về điều này." Giọng Tu Huynh Zachariah đã trở nên rất nghiêm trọng. "Nó không phải là một lời nguyền

để được loại bỏ; nó là một vũ khí mà cậu đã được giao phó. Cậu là Thanh kiếm của Thiên đường. Hãy chắc chắn rằng cậu là xứng đáng với nó. "

"Giọng điệu của anh y như Alec," Jace nói. "Anh ấy luôn nói về trách nhiệm và xứng đáng."

"Alec. Parabatai của cậu. Con trai nhà Lightwood? "

"Anh. . . "Jace chỉ ra phía bên trong cổ họng của Zachariah. "Anh cũng có một parabatai. Nhưng chữ rune của anh đã tắt. "

Zachariah nhìn xuống. "Anh ấy đã chết từ lâu," Anh nói. "Tôi-Khi anh ấy qua đời, tôi-" Anh lắc đầu, thất vọng. "Trong nhiều năm tôi đã nói bằng tâm trí của tôi, mặc dù cậu nghe suy nghĩ của tôi như lời tôi thốt ra," Anh nói. "Quá trình hình thành ngôn ngữ theo cách thông thường, tìm từ ngữ, bây giờ hơi khó khăn với tôi" Anh ngẩng đầu lên nhìn vào Jace. "Hãy xem trọng parabatai của cậu," Anh nói. "như là một cam kết vô giá. Tất cả tình yêu đều vô giá. Đó là lý do cho việc tại sao chúng ta làm hoặc chúng ta phải làm gì. Tại sao chúng ta chống lại ma quỷ? Tại sao chúng không phù hợp để canh giữ thế giới này? Điều gì làm cho chúng ta tốt hơn chúng? Đó là bởi vì chúng không xây dựng mà tiêu diệt. Chúng không yêu, mà chỉ ghét. Chúng ta cũng là con người và có thể sai lầm, chúng ta là những Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng nếu chúng ta không có khả năng yêu thương, chúng ta không thể bảo vệ con người; chúng ta phải yêu thương họ để bảo vệ họ. Parabatai của tôi, anh ấy có tình yêu mạnh mẽ với tất cả mọi người và tất cả mọi thứ. Tôi thấy cậu cũng như thế; nó chói sáng rực rỡ trong cậu hơn cả ngọn lửa của Thiên Đàng. "

Tu Huynh Zachariah nhìn Jace, với một cường độ dữ dội như thể nó thấu tận xương tủy. "Tôi rất tiếc," Jace nói lặng lẽ. "rằng anh đã bị mất parabatai của mình. Có ai – Có người nào còn lại cho anh để trở về nhà? "

Khóe miệng của chàng trai hơi cong lên. "Có một người. Cô ấy luôn ở nhà đợi tôi trở về. Nhưng không thể sớm được. Đầu tiên, tôi phải ở lại. "

"Để chiến đấu?"

"Để lấy lại tình yêu cũng như nỗi buồn. Khi tôi còn là một Tu Huynh Cầm, tình yêu và nỗi buồn của tôi đã bị kìm nén lại, như âm nhạc nghe từ nơi xa xăm, đúng điệu nhưng bị bóp nghẹt. Bây giờ - bây giờ tất cả quay trở lại với tôi cùng một lúc. Tôi cảm nhận được gánh nặng của nó. Tôi phải mạnh mẽ hơn trước khi tôi có thể nhìn thấy cô ấy. "Nụ cười của anh tiếc nuối. "Cậu có bao giờ cảm thấy trái tim của cậu chứa quá nhiều đến mức nó có thể bị vỡ tung?"

Jace nghĩ đến Alec bị thương trong lòng anh, đến Max trắng bệch trên sàn của sảnh Hiệp Định; anh nghĩ đến Valentine, đến cánh tay ông xung quanh Jace khi máu của Jace thấm xuống cát bên dưới. Và cuối cùng anh nghĩ về Clary: sự dũng cảm của cô để giữ cho anh an toàn, sự hóm hỉnh, sâu sắc của cô khiến anh tỉnh táo, sự vững vàng kiên định trong tình yêu của cô.

"Khi Vũ khí bị gãy và được hàn gắn lại, chúng có thể mạnh mẽ hơn ở những chỗ nối " Jace nói. "Có lẽ trái tim cũng giống vậy."

Tu Huynh Zachariah, người bây giờ chỉ là một thanh niên như Jace, mỉm cười với một chút buồn bã. "Tôi hy vọng rằng cậu đúng."

- - - - -

"Tôi không thể tin rằng Jordan đã chết," Clary nói. "Tôi mới thấy anh ấy đây thôi. Anh ấy đang ngồi trên tường tại Học Viện khi chúng tôi đi qua Cổng dịch chuyển. "

Cô đi bên cạnh Simon dọc theo một con kênh, hướng về phía trung tâm của thành phố. Những tháp quý nổi bật xung quanh họ, ánh sáng chói của chúng phản chiếu trên mặt nước kênh.

Simon liếc xéo Clary. Cậu cứ nghĩ về hình ảnh cậu nhìn thấy cô vào đêm trước, xanh nhợt nhạt, kiệt sức và hầu như không có ý thức, quần áo của cô rách nát và đẫm máu. Giờ đây, cô trông giống bình thường, má ửng hồng, tay xỏ trong túi quần, chuôi kiếm nhô ra khỏi thắt lưng. "Mình cũng thế" cậu nói.

Đôi mắt của Clary nhìn xa xăm và sáng lấp lánh; Simon tự hỏi cô đang nhớ đến gì-cảnh Jordan dạy Jace kiểm soát cảm xúc của mình trong Công viên trung tâm? Cảnh Jordan trong căn hộ của Magnus, nói chuyện với một ngôi sao năm cánh? Cảnh gặp Jordan lần đầu tiên, lăn lê ở một garage để thử giọng cho ban nhạc của Simon? Cảnh Jordan ngồi trên ghế sofa trong căn hộ của mình với Simon, chơi Xbox với Jace? Hay lúc Jordan nói với Simon rằng anh đã thề sẽ bảo vệ cậu?

Simon cảm thấy trong lòng trống rỗng. Cậu đã trải qua những đêm mất ngủ, thức dậy khỏi một cơn ác mộng trong đó Jordan xuất hiện và đứng nhìn cậu âm thầm, đôi mắt nâu như hỏi Simon có thể giúp anh, cứu anh trong khi mực trên cánh tay của anh chảy như máu.

"Maia tội nghiệp," cô nói. "Tớ ước gì cô ấy ở đây; Tớ ước chúng ta có thể nói chuyện với cô ấy. Cô ấy đang trong thời gian khó khăn như vậy, và bây giờ điều này- "

"Tớ biết," Simon nói, gần như nghẹt thở. Suy nghĩ về Jordan đã đủ tệ, nếu cậu nghĩ thêm về Maia, cậu muốn quy xuống.

Clary nhận thấy sự thay đổi đột ngột trong giai điệu của cậu, cô nắm lấy tay cậu. "Simon," cô nói. "Cậu ổn không?"

Cậu để cô nắm lấy tay, xen kẽ một cách lỏng lẻo giữa các ngón tay mình. Cậu nhìn xuống chiếc nhẫn vàng phù thủy cậu luôn đeo.

"Tớ không nghĩ như vậy," cậu nói.

"Không, tất nhiên là không. Làm thế nào cậu có thể? Anh ấy là - bạn? Bạn cùng phòng? Vệ sĩ của cậu?"

"là trách nhiệm", Simon nói.

Cô trông ngạc nhiên. "Không-Simon, cậu mới là trách nhiệm của anh ấy. Anh ấy là vệ sĩ của cậu"

"Thôi nào, Clary," Simon nói. "Cậu nghĩ gì anh ấy đã làm gì tại trụ sở Vệ Đoàn Lupus? Anh ấy không bao giờ đến đó. Nếu anh ấy đến đó, đó là vì tớ,

vì anh ấy đang tìm kiếm tở. Nếu tở không bỏ đi và để bản thân mình bị bắt cóc- "

"để mình bị bắt cóc?" Clary cắt ngang. "Cái gì, cậu tình nguyện để Maureen bắt cóc cậu?"

"Maureen không bắt cóc tở," cậu nói bằng một giọng thấp.

Cô nhìn cậu, bối rối. "Tở nghĩ rằng cô ta giữ cậu trong một cái lồng ở Dumort. Tở nghĩ cậu đã kể thế- "

"Cô ấy đã làm điều đó", Simon nói. "Nhưng lý do duy nhất mình đã ở bên ngoài nơi cô ta có thể bắt được mình là vì mình đã bị tấn công bởi một trong những Thợ Săn Hắc Ám. Mình không muốn nói với chú Luke và mẹ của cậu, " anh nói thêm. "Mình nghĩ họ sẽ hoảng lên..."

"Bởi vì nếu Sebastian gửi Thợ Săn Hắc Ám theo sau cậu, đó là vì tở," Clary rít lên. "Hắn muốn bắt cóc cậu hay giết cậu?"

"Mình thực sự không có cơ hội để hỏi hắn ta." Simon đút tay vào túi quần. "Jordan nói với mình chạy đi, vì vậy mình chạy-và đụng ngay vào đám của Maureen. Rõ ràng cô ấy đã đứng quan sát ngoài căn hộ. Mình cho rằng đó là những gì mình đáng phải nhận vì đã bỏ chạy và để lại anh ấy. Nếu mình ko chạy, nếu mình không bị bắt, anh ấy sẽ không bao giờ phải đi đến trụ sở Vệ Đoàn Lupus, và anh ấy sẽ không bị giết. "

"Dừng lại đi." Simon nhìn qua ngạc nhiên. Clary có vẻ thực sự tức giận. "Đừng đổ lỗi cho chính mình nữa. Jordan không phải là ngẫu nhiên nhận bảo vệ cậu. Anh ấy muốn những công việc như vậy để anh ấy có thể gần Maia. Anh ấy biết những rủi ro trong việc bảo vệ cậu và anh ấy nhận nó một cách tự nguyện. Đó là sự lựa chọn của anh ấy. Anh ấy đang muốn chuộc lỗi cho những gì đã xảy ra giữa anh ấy và Maia, cho những gì anh ấy đã làm. Đó là những gì mà Vệ Đoàn cũng đã làm cho anh ấy. Họ đã cứu anh ta. Bảo vệ cậu và những người như cậu, chính là sự cứu rỗi cho anh ấy. Anh ấy đã biến thành một con quái vật. Anh ấy đã làm tổn thương Maia. Anh ấy cũng đã biến cô ấy thành một con quái vật. Những chuyện anh ấy đã làm là

không thể tha thứ được. Nếu anh ấy không có Vệ Đoàn, nếu anh ấy không có cậu để chăm sóc, tội lỗi sẽ ăn mòn anh ta cho đến khi anh ta tự giết chính mình. "

"Clary-" Simon bị sốc vì sự cay nghiệt trong lời nói của cô.

Cô rùng mình, như thể cô đang tổng khứ một đồng nhện bò trên người . Họ đã rẽ vào một con đường dài dọc một con kênh, với những ngôi nhà lớn, cũ kỹ xếp hàng. Nó nhắc nhở Simon hình ảnh của khu phố giàu có ở Amsterdam. "Đó là ngôi nhà Lightwoods, đằng đó. Các thành viên Hội đồng cấp cao đều có nhà trên phố này. Nhà Lãnh sự, nhà Điều Tra Viên, nhà đại diện Thế Giới Ngầm. Chúng ta cần tìm ra cái nào là nhà Raphael- "

"Đằng kia" Simon nói, và chỉ ra một ngôi nhà ống hẹp với một cánh cửa màu đen. Một ngôi sao bạc được vẽ trên cánh cửa. "Một ngôi sao cho những Đứa Trẻ Bóng Đêm. Bởi vì họ không thể nhìn thấy ánh sáng của mặt trời. "Cậu mỉm cười, hoặc cố gắng rặn ra một nụ cười với cô. Cơn đói tiêu đốt từng tĩnh mạch của cậu; cảm giác như những sợi dây nóng rẫy dưới da.

Cậu quay lại và bước lên thềm. Cái vòng sắt để gõ cửa có hình dạng của một chữ rune, và rất nặng. Những âm thanh nó đập vào cửa vang dội trong nhà.

Simon nghe tiếng Clary bước lên bậc thềm phía sau cậu khi cánh cửa mở ra. Raphael đứng bên trong, cẩn thận tránh khỏi ánh sáng tràn vào qua cánh cửa mở. Trong bóng tối, Simon có thể nhìn ra hình dạng của anh: mái tóc xoắn, hàm răng trắng nhe ra khi anh chào đón họ. "Ưu Sướng, và Con gái Valentine "

Clary thốt lên một tiếng bực tức. "Anh có bao giờ gọi bất cứ ai bằng tên của họ chưa vậy?"

"Chỉ những người bạn của tôi," Raphael trả lời.

"Anh cũng có bạn bè á?" Simon nói.

Raphael trừng mắt. "Tôi đoán cậu đang ở đây vì máu?"

"Đúng thế," Clary nói. Simon không nói gì. Chỉ nghe âm thanh của từ "máu" cậu đã bắt đầu cảm thấy hơi lạ người đi. Cậu có thể cảm thấy dạ dày của mình teo lại. Cậu đang bắt đầu chết đói.

Raphael liếc nhìn Simon. "Cậu đói. Có lẽ cậu nên nhận lời đề nghị của tôi lúc ở quảng trường tối qua. "

Lông mày của Clary đã dựng ngược lên, nhưng Simon chỉ quắc mắt. "Nếu anh muốn tôi nói chuyện với Điều Tra Viên cho anh, anh sẽ phải cung cấp máu cho tôi. Nếu không, tôi sẽ bỏ qua, hoặc sẽ xơi luôn ông ấy. "

"Tôi nghi ngờ rằng việc đó sẽ dẫn đến chấm hết với con gái ông ấy. Mặc dù cô ấy cũng có vẻ không quá hài lòng với cậu tối qua. " Raphael biến mất vào bóng tối của ngôi nhà. Clary liếc nhìn Simon.

"Tớ đoán là cậu đã gặp Isabelle hôm qua?"

"Ờ.. cậu đúng"

"Và có chuyện không ổn?"

Simon né được phải trả lời bởi sự xuất hiện của Raphael. Anh ta mang theo một chai thủy tinh có nút đậy đầy chất lỏng màu đỏ. Simon há hức cầm lấy nó.

Mùi của máu xuyên qua vỏ chai thủy tinh, cồn cào và ngọt ngào. Simon giật nút chai ra và uống, răng nanh chìa ra, mặc dù thực tế cậu không cần đến chúng. Ma cà rồng không có nghĩa là uống máu đóng chai. Răng của cậu bập vào da khi cậu lau mu bàn tay của mình qua miệng.

Đôi mắt nâu của Raphael lấp lánh. "Tôi rất tiếc khi nghe về cậu bạn người sói của cậu."

Simon cứng người. Clary đặt một bàn tay lên cánh tay cậu. "Anh không có ý đó," Simon nói. "Anh ghét tôi vì có một Vệ binh làm Cận vệ. "

Raphael trầm ngâm ngậm nga. "Không có người bảo vệ, không có ấn ký Cain. Tất cả sự bảo vệ của cậu đã bị tước đi. Điều này khá lạ lùng, Ưa Sáng

ạ, để biết rằng cậu thực sự có thể chết. "

Simon nhìn chăm chăm vào anh ta. "Tại sao anh phải cố gắng một cách khó khăn như vậy?" Cậu nói, và uống thêm một ngụm. Lần này nó có vị đắng, và hơi chua. "Để làm cho tôi ghét anh? Hoặc đó chỉ là do anh ghét tôi? "

Có một khoảng im lặng dài. Simon nhận ra rằng Raphael đã chân trần, đứng ngay ở rìa của vạch ánh sáng mặt trời chiếu dọc theo sàn gỗ cứng. Chỉ một bước tiến về phía trước, và ánh sáng sẽ đốt cháy da anh ta.

Simon nuốt ngụm máu trong miệng, cảm thấy hơi không ổn định. "Anh không phải là ghét tôi," cậu nhận ra, nhìn vào các vết sẹo trắng ở cổ họng của Raphael, nơi mà đôi khi đeo một cây thánh giá. "Chỉ là anh đang ghen tị."

Không nói thêm một lời, Raphael đóng cửa lại.

- - - - -

Clary thở ra. "Wow. Cuối cùng cũng xong. "

Simon không nói gì, chỉ quay lại và bước xuống bậc thềm. Cậu dừng lại ở phía dưới để uống nốt chai máu, và sau đó, trước sự ngạc nhiên của cô, quăng cái chai đi. Nó bay vèo xuống đường và đập vào một cột đèn, vỡ vụn, để lại một vệt máu trên trụ sắt.

"Simon?" Clary vội vã bước xuống bậc thềm. "Cậu có sao không?"

Cậu khoát một cử chỉ mơ hồ. "Mình không biết. Jordan, Maia, Raphael, tất cả họ- quá nhiều thứ. Mình không biết phải làm gì. "

"Ý cậu là, về việc cậu sẽ nói chuyện của họ với Điều Tra Viên cho anh ta?"

Clary di chuyển để bắt kịp với Simon khi cậu bắt đầu đi bộ xuống phố không mục đích. Gió thổi mạnh, làm mái tóc nâu của cậu rối bù.

"Về bất cứ điều gì." Cậu hơi lắc lư khi cậu đi xa cô. Clary nheo mắt nghi ngờ. Nếu cô không biết cậu rõ, cô đã có thể nghĩ là cậu say rượu. "Mình không thuộc về nơi này," cậu nói. Cậu đã dừng lại trước nhà của Điều Tra

Viên. Cậu nghiêng đầu, nhìn chăm chăm lên các cửa sổ. "Cậu nghĩ gì họ đang làm gì trên đó?"

"Ăn tối?" Clary đoán. Các đèn phù thủy đã bắt đầu bật, chiếu sáng đường phố. "Sống cuộc sống của họ? Thôi nào, Simon. Họ có lẽ đã biết tin về những người đã chết trong trận chiến đêm qua. Nếu cậu muốn gặp Isabelle, ngày mai là cuộc họp Hội đồng và- "

"Cô ấy đã biết," cậu nói. "Là cha mẹ của cô ấy có lẽ sẽ chia tay. Rằng cha cô ấy đã ngoại tình. "

"Ông ấy làm gì?" Clary nói, nhìn chăm chăm vào Simon. "Khi nào?"

"thời gian lâu trước đây." Giọng của Simon chắc chắn. "Trước khi Max được sinh ra. Ông ấy định sẽ ra đi, nhưng ông ấy phát hiện ra có Max, vì vậy ông ấy đã ở lại. Maryse đã nói với Isabelle, vài năm trước. Thật không công bằng khi đặt gánh nặng vào một cô gái nhỏ. Izzy mạnh mẽ, nhưng vẫn còn là một đứa trẻ. Họ không nên làm điều đó. Không nên làm điều đó với con của họ. Họ nên tự mình mang theo gánh nặng-của riêng họ. "

"Simon." Cô nghĩ đến mẹ của cậu, đã đá cậu ra khỏi cửa nhà bà. Bạn không nên làm điều đó với con bạn. "Cậu đã biết lâu chưa? Về Robert và Maryse?"

"Vài tháng". Cậu di chuyển về phía cửa trước ngôi nhà. "Mình luôn luôn muốn giúp cô ấy, nhưng cô ấy không bao giờ muốn tôi nói gì, làm gì-nhân tiện, mẹ cậu cũng biết. Cô ấy nói cho Izzy về người Robert hẹn hò. Đó là một người cô ấy chưa hề nghe nói. Mình không biết điều đó làm cho việc đó tồi tệ hơn hay tốt hơn. "

"Cái Gì? Simon, cậu đang lắc lư. Simon- "

Simon đắm sầm vào hàng rào xung quanh ngôi nhà của Điều Tra Viên với một tiếng ồn lớn. "Isabelle!" Cậu kêu lên, nghiêng đầu ra sau. "Isabelle!"

"Trời đất" Clary nắm lấy tay áo của Simon. "Simon," cô rít lên. "Cậu là một Ma cà rồng ở giữa Idris. Cậu không nên la hét cho người ta chú ý chứ. "

Simon bỏ qua điều này. "Isabelle!" Cậu lại gào lên. "Hãy thò mái tóc đen của mình ra đây!"

"Ôi, Chúa ơi," Clary lẩm bẩm. "Có cái gì đó trong máu Raphael đã cho cậu phải không? Tớ sẽ giết anh ta. "

"Anh ta đã chết rồi," Simon nhận xét.

"Anh ta là xác sống. Cậu biết rõ ràng là anh ta vẫn có thể chết một lần nữa. Tớ sẽ giết anh ta một lần nữa. Simon, thôi nào. Hãy quay trở về, và cậu có thể nằm nghỉ và để nước đá lên đầu... "

"Isabelle!" Simon hét lên.

Một trong những cửa sổ phía trên của ngôi nhà mở toang, và Isabelle thò người ra. Mái tóc đen nhánh của cô đã tháo ra, rơi xuống quanh khuôn mặt của cô. Cô nhìn về đây giận dữ "Simon, im đi!" Cô rít lên.

"Tớ không im!" Simon thông báo một cách nổi loạn "Vì cậu là Quý cô xinh đẹp của tớ, và tớ sẽ giành được cậu."

Isabelle gục đầu vào tay cô. "Cậu ấy say rượu à?" Cô gọi xuống Clary.

"Tớ không biết." Clary bị giăng xé giữa sự trung thành với Simon và một nhu cầu cấp thiết để kéo cậu ta ra khỏi nơi đó. "Tớ nghĩ cậu ấy đã uống máu đã hết hạn hoặc một cái gì tương tự"

"Tớ yêu cậu, Isabelle Lightwood!" Simon gọi, làm giật mình tất cả mọi người. Trong nhà, đèn đã bật sáng khắp nơi, và cả những căn nhà láng giềng cũng đã sáng lên. Có một tiếng động từ dưới phố, và một phút sau Aline và Helen xuất hiện; cả hai trông mệt mỏi, Helen đang cột dở mái tóc vàng xoắn tít của cô. "Tớ yêu cậu, và tớ sẽ không bỏ đi cho đến khi cậu nói rằng cậu cũng yêu tớ!"

"Hãy nói cho anh ta rằng cô yêu anh ấy đi," Helen gọi với lên. "Anh ấy dọa chết khiếp cả hàng xóm mất" Cô vẫy tay chào Clary. "Rất vui được gặp cậu."

"Mình cũng thế," Clary nói. "Mình rất tiếc về những gì đã xảy ra ở Học viện Los Angeles, và nếu có bất cứ điều gì mình có thể giúp-"

Một cái gì đó tung bay xuống từ phía trên. Hai thứ: một chiếc quần da, và một chiếc áo tay phồng màu trắng. Chúng rơi xuống chân Simon.

"Lấy quần áo của cậu và biến đi!" Isabelle hét lên.

Một cửa sổ khác phía trên cô mở ra, Alec thò đầu xuống. "Có chuyện gì vậy?" Ánh mắt anh dừng lại trên Clary và những người khác, đôi lông mày cau lại trước tình huống lộn xộn. "Cái gì thế này? Thánh ca buổi sáng à? "

"Tôi không hát Thánh ca," Simon nói. "Tôi là người Do Thái. Tôi chỉ biết bài hát dreidel (một bài hát trò chơi của người Do Thái). "

"Anh ấy có ổn không vậy?" Aline hỏi Clary, nghe có vẻ lo lắng. "Ma cà rồng phát điên à?"

"Anh ấy không điên," Helen nói. "Anh ấy say rượu. Anh ấy đã uống máu của một người say rượu. Nó có thể làm cho Ma Cà Rồng một loại – cảm xúc cao. "

"Tớ ghét Raphael," Clary lẩm bẩm.

"Isabelle!" Simon gọi. "Đừng ném quần áo vào tớ! Chỉ vì cậu là một Thợ Săn Bóng Tối và tớ là một Ma Cà Rồng không có nghĩa là chúng ta không bao giờ có tình cảm. Tình yêu của chúng ta bị cấm đoán như tình yêu của một con cá mập và một - và một thợ săn cá mập. Nhưng điều đó làm cho nó đặc biệt. "

"Oh?" Isabelle đập lại. "Ai trong hai chúng ta là những con cá mập hả Simon? Là ai? "

Cánh cửa trước bật mở. Đó là Robert Lightwood, và ông nhìn không vui vẻ gì. Ông oai vệ đi ra phía hàng hiên trước ngôi nhà, đá cánh cổng mở, và bước lên đến Simon. "Chuyện gì đang xảy ra ở đây?", Ông hỏi. Đôi mắt ông nhìn sang Clary. "Tại sao các người la hét bên ngoài ngôi nhà của tôi?"

"Anh ấy không được khỏe," Clary nói, túm lấy cổ tay của Simon. "Chúng cháu đang định đi."

"Không," Simon nói. "Không, tôi-Tôi cần nói chuyện với ông ấy. Với Điều Tra Viên. "

Robert đưa tay vào áo khoác của mình và rút ra một cây thánh giá. Clary nhìn chăm chăm khi ông cầm nó giữa ông và Simon. "Tôi chỉ nói chuyện với đại diện những Đứa Trẻ Bóng Đêm ở Hội đồng, hoặc là người đứng đầu gia tộc New York," ông nói. "Tôi không nói với bất cứ Ma Cà Rồng nào đến gõ cửa nhà tôi, ngay cả khi cậu ta là một người bạn của các con tôi. Cậu cũng không nên có mặt ở Alicante mà không được phép- "

Simon đưa tay giật lấy cây thập tự ra khỏi tay của Robert "sự tin ngưỡng lầm lạc," cậu lầm bầm.

Helen rít lên một tiếng huýt sáo khi thở vào.

"Và tôi đã được gửi gắm bởi người đại diện của những Đứa Trẻ Bóng Đêm ở Hội đồng. Raphael Santiago mang tôi đến đây để nói chuyện với ông- "

"Simon!" Isabelle vội vã ra khỏi nhà, phóng mình chặn giữa Simon và bố cô. "Cậu đang làm gì thế?"

Cô lờm Clary đang nắm cổ tay của Simon. "Chúng tôi thực sự cần phải đi," Clary lầm bầm.

Ánh mắt của Robert nhìn từ Simon sang Isabelle. Biểu hiện của ông đã thay đổi. "Có điều gì đó xảy ra giữa hai người? Có phải đó là lý do của những tiếng gào thét lúc nãy? "

Clary nhìn Isabelle ngạc nhiên. Cô nghĩ đến việc Simon đã an ủi Isabelle khi Max chết và càng ngày càng trở nên gần gũi nhau hơn trong những tháng vừa qua. Vậy mà bố cô không hề hay biết chuyện đó.

"Anh ấy là một người bạn. Là bạn của tất cả chúng con" Isabelle nói, khoanh tay trước ngực. Clary không thể biết là cô ấy khó chịu với cha mình hay Simon hơn. "Và con sẽ bảo đảm cho anh ấy, nếu điều đó có nghĩa là

anh ấy có thể ở lại Alicante." Cô trừng mắt nhìn Simon. "Nhưng anh ấy sẽ đi với Clary bây giờ. Phải không, Simon? "

"Đầu tôi cảm thấy choáng váng," Simon nói buồn bã. "quay vòng vòng."

Robert hạ tay xuống. "Gì đây?"

"Cậu ấy uống một ít máu ôi," Clary nói. "Đó không phải là lỗi của cậu ấy."

Robert quay ánh nhìn màu xanh đậm của ông sang Simon. "Tôi sẽ nói chuyện với cậu vào ngày mai tại cuộc họp Hội đồng, nếu cậu tỉnh táo," ông nói. "Nếu Raphael Santiago muốn cậu nói chuyện gì với tôi, cậu có thể nói điều đó trước Clave."

"Tôi không-" Simon bắt đầu.

Nhưng Clary đã vội vàng ngắt lời cậu: "Được ạ. Cháu sẽ đưa cậu ấy đi theo cháu đến họp Hội đồng vào ngày mai. Simon, chúng ta phải trở lại nhà trước khi trời tối; cậu biết điều đó mà. "

Simon nhìn hơi choáng váng. "Chúng ta làm gì?"

"Ngày mai, tại Hội đồng," Robert nói ngắn gọn, quay đi, và hiên ngang trở vào nhà. Isabelle do dự một lúc, cô đang mặc một chiếc áo sơ mi rộng màu đen và quần jeans, bàn chân trần nhợt nhạt của cô dẫm trên con đường đá hẹp. Cô run rẩy.

"Cậu ta lấy máu pha ở đâu thế?" Cô hỏi, vẫy tay chỉ Simon.

"Từ Raphael," Clary giải thích.

Isabelle trợn tròn mắt. "Ngày mai cậu ấy sẽ ổn thôi," cô nói. "Đặt cậu ấy lên giường." Cô vẫy tay với Helen và Aline, người đang dựa vào thùng thư ngoài cổng với sự tò mò không dấu diếm. "Hẹn gặp lại tại cuộc họp," cô nói.

"Isabelle-" Simon bắt đầu vẫy tay của mình một cách dữ dội, nhưng trước khi cậu có thể làm rồi chuyện thêm, Clary đã túm lấy mặt sau của áo khoác và kéo cậu xuống đường.

Bởi vì Simon tiếp tục quẹo vào các con hẻm tắt khác nhau, và khăng khăng cố gắng đột nhập vào một cửa hàng kẹo đã đóng cửa, nên khi Clary và Simon về đến nhà của Amatis đã sụp tối. Clary nhìn quanh để tìm xem bảo vệ mà Jocelyn đã nói ở đâu, nhưng không thấy ai. Hoặc là người đó đã đặc biệt giấu diếm cho cô hoặc nhiều khả năng, ông ta đã báo cáo với cha mẹ Clary về việc cô về trễ.

Clary ủ rũ bước lên bậc thềm, mở khóa cửa, và thô bạo đẩy Simon vào bên trong. Cậu đã ngừng phản đối và bắt đầu ngáp ở đâu đó quanh Quảng trường Cistern, và bây giờ mí mắt cậu sụp xuống. "Tôi ghét Raphael," cậu nói.

"Tớ cũng nghĩ thế," cô nói, quay cậu lại. "Thôi nào. Hãy nằm xuống đi. "

Cô kéo lê cậu đến ghế sofa, nơi cậu bổ nhào xuống đệm. Ánh trăng lờ mờ lọc qua tấm màn che phủ khắp các cửa sổ lớn phía trước. Đôi mắt của Simon màu của thạch anh ám khói khi cậu cố giữ cho chúng mở.

"Cậu nên ngủ đi," cô nói với cậu. "Mẹ và chú Luke có thể sẽ trở lại bất cứ lúc nào" Cô quay đi.

"Clary," Cậu nói, túm tay áo của cô. "Cẩn thận."

Cô lách mình nhẹ nhàng và đi lên cầu thang, lấy hòn đá phù thủy của cô để chiếu sáng đường đi. Các cửa sổ dọc theo hành lang trên lầu đã được mở, và một làn gió mát thổi vào sảnh mang theo mùi của các tòa nhà bằng đá trong thành phố và nước kênh, nâng mái tóc của cô bay bay. Clary đến phòng ngủ của mình, đẩy cánh cửa mở ra - và đóng băng.

Ngọn đèn phù thủy vẫn tỏa sáng trong tay cô, tỏa ánh sáng khắp căn phòng. Có ai đó đang ngồi trên giường của cô. Một người cao dong dỏng, với mái tóc bạch kim, một thanh kiếm đặt ngang đùi anh ta, và một chiếc vòng tay bằng bạc tỏa sáng như tia lửa dưới ánh sáng phù thủy.

Nếu ta không thể với tới thiên đường, ta sẽ gọi địa ngục lên.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 10

10-THESE VIOLENT DELIGHTS-NHỮNG THỨ VUI BẠO LỰC

Hơi thở gấp gáp của Clary bùng nổ trong tai cô.

Cô nhớ về lần đầu tiên mà chú Luke đưa cô đi bơi trong cái hồ ở nông trại, và cô đã chìm ngấm sâu xuống làn nước xanh-màu xanh lá cây. Nó giống như thế giới bên ngoài đã biến mất chỉ còn lại âm thanh nhịp tim của riêng mình, vang vọng và bị bóp méo. Cô đã tự hỏi có phải cô đã bỏ lại thế giới phía sau, cô đã mãi mãi bị bỏ rơi, cho đến khi chú Luke cúi xuống kéo cô đang phun phì phì và mất phương hướng trở lại với ánh nắng mặt trời.

Giờ cô cũng cảm thấy như thế, như thể cô đã rơi vào một thế giới khác, méo mó, ngọt ngào và không thực tế. Căn phòng vẫn như thế, các đồ nội thất mòn vẹt, các bức tường gỗ và tấm thảm đầy màu sắc, mờ ảo và trắng lóa dưới ánh trăng vẫn thế. Nhưng bây giờ Sebastian nổi lên ở giữa chúng giống như một bông hoa độc kỳ lạ mọc trong một vườn cỏ dại.

Như trong một thước phim quay chậm, Clary quay ngược, chạy lui lại để mở cửa-chỉ kịp để nó đóng sầm ngay trước mặt cô. Một lực vô hình nắm giữ chặt cô, quay cô lại và đóng đinh cô lên các bức tường phòng ngủ, đầu cô va vào lớp gỗ. Cô chớp mắt gạt cái đau và cố gắng di chuyển chân của mình nhưng không thể. Cô đã bị gắn vào tường, bất động từ thắt lưng trở xuống.

"Anh xin lỗi vì phép trói chặt," Sebastian nói, giọng điệu châm chọc nhẹ nhàng. Hắn nắm tựa lưng vào gối, cánh tay vươn dài chạm vào tủ đầu giường hình vòm tổ ong. Chiếc áo T-shirt của hắn cuộn lên, để trần làn da bụng trắng nhạt, nhẵn nhụi với vết tích của những chữ rune. Có gì đó rõ ràng trong tư thế quyến rũ, một cái gì đó làm ruột cô xoắn lại vì buồn nôn. "Nó làm anh phải mất một chút thời gian để sắp đặt, nhưng em biết chuyện đó thế nào mà. Người ta không thể chấp nhận rủi ro. "

"Sebastian." Cô ngạc nhiên trước giọng nói bình tĩnh của mình. Cô đã nhận thức từng inch làn da của mình, cảm giác bị phơi trần và tổn thương, như thể cô đang đứng mà không có áo giáp hoặc đồ bảo vệ trước hàng loạt mảnh kính vỡ đang lao tới. "Tại sao anh ở đây?"

Khuôn mặt sắc nét của hắn có vẻ suy tư, ngẫm nghĩ như kiểu một con rắn độc vừa thức dậy trong ánh mặt trời, bò loanh quanh, hoàn toàn không nguy hiểm. "Bởi vì anh nhớ em, em gái ạ. Em có nhớ anh không? "

Cô nghĩ về việc hét lên, nhưng Sebastian sẽ cứa một con dao găm vào cổ họng cô trước khi cô phát ra một âm thanh. Cô cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập thình thịch của cô: cô đã sống sót trong lần đụng độ trước đây. Cô có thể làm điều đó một lần nữa.

"Lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh, anh chĩa một mũi tên vào lưng tôi," cô nói. "Vì vậy, câu trả lời là không."

Hắn uể oải vẽ vào không khí một dấu hiệu bằng những ngón tay của mình. "Nói dối!".

"VẬY ANH," cô nói. "Anh không đến đây vì nhớ tôi, anh đến vì anh muốn một cái gì đó. Nó là cái gì? "

Hắn thành tình đứng dậy trên đôi chân mình – một cách duyên dáng, quá nhanh đến nỗi cô không thể thấy hắn cử động. Mái tóc nhạt màu rơi phủ xuống mắt hắn. Cô nhớ đến khoảng khắc mình đang đứng trên bờ sông Seine với hắn, nhìn ánh sáng tỏa trên mái tóc hắn, đẹp đẽ và vàng hoe, mượt mà như lông bồ công anh. Cô nghĩ Valentine cũng trông giống như thế, khi ông còn trẻ.

"Có lẽ anh muốn làm trung gian cho một thỏa thuận đình chiến ," hắn nói.

"Các Clave không muốn một thỏa thuận đình chiến với anh."

"Thật sao? Sau sự việc đêm qua? "Hắn bước một bước về phía cô. Sự nhận thức rằng cô không thể chạy gia tăng mạnh mẽ trong cô; cô mím môi ghì lại một tiếng hét. "Chúng ta đang ở hai phe khác nhau. Chúng ta có quân

đội đối lập. Đó không phải là những gì em đang làm à? Trung gian cho một thỏa thuận đình chiến? Hoặc là sẽ chiến đấu cho đến khi một bên tổn thất không chịu nổi và phải chịu thua? Nhưng mà, có lẽ anh không quan tâm đến một thỏa thuận đình chiến với họ. Có lẽ anh chỉ quan tâm đến một thỏa thuận đình chiến với em. "

"Tại sao? Anh không thể tha thứ. Tôi hiểu anh. Anh sẽ không tha thứ cho những gì tôi đã làm "

Hắn di chuyển một lần nữa, như một tia chớp, đột nhiên ép sát cô, những ngón tay hắn quấn quanh cổ tay trái cô, giữ chặt nó phía trên đầu cô "cho lần nào? Lần em phá hoại Căn hộ của anh-ngôi nhà của cha chúng ta? Lần phản bội anh và nói dối anh? Hay là lần phá vỡ liên kết giữa anh và Jace? "Cô có thể thấy cơn thịnh nộ nhấp nháy đằng sau đôi mắt hắn, cảm thấy tim hắn đập thình thịch.

Cô thềm ghê gớm được tung một cú đá vào hắn, nhưng đôi chân của cô không thể cử động được. Giọng nói của cô rung lên. "Bất kỳ lần nào."

Hắn rất sát, cô có thể cảm thấy khi cơ thể hắn chùng xuống. Người hắn cứng cáp, cơ bắp nhưng vẫn mảnh mai, những đường nét sắc cạnh của hắn ép vào người cô. "Anh nghĩ rằng em có thể cho anh một đặc ân. Có lẽ thậm chí em còn sẵn lòng để làm điều đó." Cô có thể thấy hình ảnh cô trong đôi mắt kỳ lạ của hắn, trông đen thẫm màu hầu như hòa với đồng tử. "Anh đã quá phụ thuộc vào di sản và sự bảo vệ của cha chúng ta. Vào Jace. Giờ đây anh phải đứng một mình. Đôi khi em phải mất tất cả mọi thứ để đạt được điều đó một lần nữa, và giành lại sự ngọt ngào cho những nỗi đau mất mát. Một mình anh thống lĩnh các Thợ Săn Hắc Ám. Một mình anh chống lại liên minh. Một mình anh chiếm Học Viện Buenos Aires, Bangkok, Los Angeles. . . "

"Một mình anh giết người và phá hủy các gia đình," cô nói. "Có một Vệ binh gác ở trước ngôi nhà này. Ông ấy được chỉ định để bảo vệ tôi. Anh đã làm gì ông ấy? "

"Nhắc nhở ông ta phải làm công việc của mình tốt hơn," Sebastian nói.
"Bảo vệ em gái anh." Hắn giơ bàn tay còn lại chạm vào một lọn tóc cô, cọ xát các sợi tóc giữa ngón tay của mình. "Màu đỏ", hắn nói, giọng hơi buồn ngủ, "giống như màu của hoàng hôn, màu của máu và màu của lửa. Giống như phần đầu của một ngôi sao băng bùng cháy khi nó chạm vào bầu khí quyển. Chúng ta là người nhà Morgenstern, "Hắn nói thêm với một nỗi đau u ám trong giọng nói "là những ngôi sao sáng nhất của bình minh, là những đứa con của Lucifer, đẹp nhất trong tất cả các thiên thần của Thiên Chúa. Chúng ta đẹp đẽ hơn nhiều khi chúng ta sa ngã. "hắn dừng lại. "Hãy nhìn vào anh, Clary. Hãy nhìn anh"

Cô nhìn hắn, miễn cưỡng. Đôi mắt đen của hắn tập trung vào cô với một sắc thái mãnh liệt; chúng trái ngược hẳn với mái tóc trắng bạch kim và làn da nhợt nhạt của hắn, một màu hồng nhiệt huyết ửng dọc xương gò má. Tính cách nghệ sĩ trong Clary biết hắn đẹp, như cái đẹp của một con báo, hoặc một chai thuốc độc lung linh, hay những bộ xương được đánh bóng của thần chết. Một lần, chú Luke đã nói với Clary rằng tài năng của cô là nhìn thấy vẻ đẹp và cả vẻ kinh dị trong những điều bình thường. Mặc dù Sebastian vượt xa bình thường, trong hắn, cô có thể nhìn thấy cả hai.

"Lucifer Morningstar là thiên thần xinh đẹp nhất của thiên đàng. Là sáng tạo đáng tự hào nhất của Thiên Chúa. Cho đến ngày Lucifer từ chối cúi đầu trước nhân loại. Trước con người. Bởi vì Ngài biết họ là kẻ thấp kém. Và vì vậy, Ngài đã bị đày xuống địa ngục cùng với các thiên thần đã sát cánh bên Ngài: Belial và Azazel, Asmodeus và Leviathan. Và Lilith - Mẹ của anh "

"Bà ta không phải là mẹ của anh!"

"Em nói đúng. Bà ấy còn hơn mẹ anh. Nếu bà ấy là mẹ, anh chỉ là một pháp sư. Thay vào đó anh đã được uống máu của bà trước khi anh được sinh ra. Anh là một cái gì đó rất khác pháp sư; một cái gì đó tốt hơn. Vì bà ấy đã từng là một thiên thần, Lilith ".

"Ý anh là gì? Quý dữ chỉ là những thiên thần đã đưa ra quyết định sai lầm trong cuộc đời? "

"Đại Quỷ không quá khác biệt so với các thiên thần," Hãn nói. "Chúng ta không quá khác nhau, em và anh. Anh đã nói với em điều đó trước đây rồi."

"Tôi còn nhớ," cô nói. "Em có một trái tim đen tối trong con người em, Con gái Valentine ạ"

"Đúng không?", Hãn nói, và bàn tay hãn vuốt những lọn tóc của cô, xuống vai cô, cuối cùng trượt vào ngực cô, và đặt ngay trên trái tim cô. Clary cảm thấy mạch máu giãn giãn; cô muốn đẩy hãn ra, nhưng cánh tay phải của cô bị ép chặt bên mình. Các ngón tay cô lần cạnh áo khoác, và dưới áo khoác của cô là Heosphoros. Thậm chí nếu cô không thể giết được hãn, có lẽ cô có thể sử dụng lưỡi kiếm để cầm chân hãn đủ lâu cho đến khi có viện binh đến. Có lẽ họ có thể bắt được hãn. "Mẹ của chúng ta đã lừa anh," Hãn nói. "Bà ấy chối bỏ và căm ghét anh. Anh chỉ là một đứa trẻ và bà ấy căm ghét anh. Cũng như cha của chúng ta. "

"Valentine đã nuôi nấng anh-"

"Nhưng tất cả tình yêu của ông ấy là dành cho Jace. Anh chỉ là một kẻ gây rắc rối, một kẻ nổi loạn, một kẻ bị hòng. Anh đã làm tất cả mọi thứ cha từng yêu cầu, ông ấy ghét anh vì điều đó. Và ông ấy cũng ghét em." Mắt hãn sáng lên, màu bạc trong màu đen. "Điều đó thật là mỉa mai, phải không Clarissa? Chúng ta là những đứa con mang dòng máu Valentine, và ông ấy ghét chúng ta. Ghét em bởi vì em mà mẹ chúng ta rời bỏ ông ấy. Ghét anh vì anh là chính xác những gì ông ấy đã tạo ra".

Clary nhớ đến cảnh Jace lúc đó, đẫm máu và tươi tắn, đứng với lưỡi kiếm Morgenstern trong tay của mình trên bờ hồ Lyn, hét lên với Valentine: Tại sao ông lại bắt tôi đi? Ông không cần một đứa con trai. Ông đã có con trai rồi.

Và Valentine, với giọng khàn khàn trả lời: Đó không phải là đứa con trai bố cần. Đó là một chiến binh. Bố đã tưởng rằng Jonathan có thể là một chiến binh hoàn hảo, nhưng nó có quá nhiều tính quý trong người. Nó đã quá dã man, quá thất thường và không đủ kiên nhẫn. Kể cả từ hồi đó, bố đã lo sợ

rằng khi nó thôi nôi, nó sẽ không bao giờ đủ kiên nhẫn hay lòng trắc ẩn để đi theo bố, để dẫn dắt Clave theo bước chân của bố. Vì vậy, bố đã cố gắng thêm một lần nữa với con. Và với con, bố lại gặp những vấn đề hoàn toàn trái ngược. Con quá nhẹ nhàng, quá tình cảm. Hiểu được điều này, con trai à, bố yêu con vì chính những điều đó.

Cô nghe thấy hơi thở của Sebastian, nặng nề vang trong sự yên tĩnh. "Em biết đấy," Hãn nói, "rằng những gì anh đang nói là sự thật."

"Nhưng tôi không biết lý do tại sao điều đó lại quan trọng."

"Bởi vì chúng ta đều giống nhau" giọng nói của Sebastian vang cao; cô do dự lần những ngón tay của mình xuống vài milimet, về phía chuôi Heosphoros. "Em là của tôi," hãn nói thêm, nỗ lực điều khiển giọng nói của mình trở lại bình thường "Em luôn luôn là của tôi. Khi em được sinh ra, em đã là của tôi, là em gái tôi, mặc dù em không biết đến tôi. Có những mối ràng buộc mà không có gì có thể xóa nhòa. Và đó là lý do tại sao tôi đang đem lại cho em một cơ hội thứ hai. "

"Một cơ hội gì?" Cô nhích tay xuống thêm nửa inch.

"Tôi sẽ thắng trận chiến này," hãn nói. "Em biết điều đó. Em đã ở Burren và Cấm Thành. Em đã nhìn thấy sức mạnh của Thợ Săn Hắc Ám. Em đã biết Cốc Địa Ngục có thể làm những gì. Nếu em rời bỏ Alicante và đi với tôi, và thề trung thành với tôi, tôi sẽ cho em những gì tôi không trao cho kẻ khác. Không bao giờ, bởi vì tôi đã để dành chúng cho em."

Clary để đầu cô ngả vào tường. Dạ dày cô xoắn lại, ngón tay cô đã chạm vào chuôi kiếm ở thắt lưng. Đôi mắt của Sebastian dán chặt vào cô. "Anh sẽ cho tôi những gì?"

Hãn mỉm cười, thở ra, như thể câu hỏi của cô đối với hãn là một sự khuây khỏa. Trong một khoảnh khắc, hãn dường bùng nổ với niềm tin của chính mình; nhìn hãn như nhìn một thành phố đang bốc cháy.

"Lòng khoan dung", hãn nói.

Bữa ăn tối thanh lịch một cách đáng ngạc nhiên. Magnus đã ăn tối với đám thần tiên vài lần trước đây trong đời, và các trang trí luôn hướng đến chủ nghĩa tự nhiên-các bàn bằng thân cây, dao nĩa làm tỉ mỉ bằng sành, đĩa bày các loại hạt và quả mọng. Anh đã luôn luôn có cảm giác, rằng anh sẽ được thưởng thức toàn bộ bữa tiệc một cách trọn vẹn hơn nếu anh là một con sóc.

Lần này trong Idris, mặc dù, trong căn nhà cấp cho đại diện Tiên Tộc, bàn ăn được phủ khăn trắng. Luke, Jocelyn, Raphael, Meliorn, và Magnus ăn trên các đĩa bằng gỗ gụ đánh bóng; các bình đựng nước bằng pha lê, và các dao kéo – trước sự ngưỡng mộ của cả Luke và các vị tiên hiện diện - được làm không phải bằng bạc hay sắt mà từ những nhánh cây tinh tế. Các Hiệp sĩ tiên đứng canh tại mỗi lối ra vào phòng, im lặng và bất động. Áo giáp dài trắng xóa tỏa ra một ánh sáng mờ bên cạnh, chiếu sáng nhẹ nhàng khắp phòng.

Thực phẩm không phải là quá tệ. Magnus đâm một miếng trông rất giống món gà nấu rượu và nhai cẩn thận. Sự thật là anh không thèm ăn. Anh đang căng thẳng - một trạng thái mà anh căm ghét. Một nơi nào đó ngoài kia, ngoài các bức tường và bữa tiệc tối chán ngắt này là Alec. Không còn khoảng cách địa lý chia cách. Tất nhiên, họ cũng từng xa nhau ở New York, nhưng không gian chia cách họ không phải là khoảng cách địa lý mà từ những kinh nghiệm sống của Magnus.

Thật kỳ lạ, anh nghĩ. Anh đã luôn nghĩ mình là một người dửng dưng. Phải rất can đảm để sống một cuộc sống bất tử và không đóng cửa trái tim lẫn tâm hồn của bạn với bất kỳ kinh nghiệm mới hoặc người mới nào. Bởi vì những kinh nghiệm mới đó gần như luôn luôn nhất thời. Và những người mới nhất thời đó sẽ làm trái tim của bạn tan vỡ.

"Magnus?" Luke nói, vẫy một chiếc nĩa bằng gỗ gần mũi của Magnus. "Bạn có chú ý không vậy?"

"Cái gì? Tất nhiên rồi, "Magnus nói, nhấp một ngụm rượu vang của mình. "Tôi đồng ý. Một trăm phần trăm." (Ồ ồ... mỗi quả thật thích couple Magnus-Alec này, thích chàng thanh niên ngờ nghệch làm cho một kẻ bất tử phải ngỡ ngẩn)

"Thật sao? ," Jocelyn nói khô khốc. "Cậu đồng ý rằng các thành viên Thế Giới Ngầm nên từ bỏ các vấn đề của Sebastian với đội quân hắc ám của hắn và đẩy nó cho Thợ Săn Bóng Tối như là một vấn đề của Thợ Săn Bóng Tối thôi?"

"Tôi đã nói với cô là anh ta đã không chú ý," Raphael nói. Anh tự phục vụ cho mình một loại nước sốt máu và có vẻ vô cùng thích thú nhấm nháp nó.

"À, đó là một vấn đề của Thợ Săn Bóng Tối" Magnus bắt đầu, và sau đó anh thở dài, đặt ly rượu của mình xuống. Rượu khá mạnh; anh bắt đầu cảm thấy choáng váng. "Oh, được rồi. Tôi đã không lắng nghe. Và không, tất nhiên tôi không tin điều đó- "

"Đồ bợ đuôi Nephillims," Meliorn cắt ngang. Đôi mắt xanh của anh thu hẹp lại. Tiên tộc và Pháp Sư luôn luôn thích thú châm chích nhau trong một mối quan hệ có phần khó khăn. Cũng như cả hai đều không thích Thợ Săn Bóng Tối, vì họ mang đến một kẻ thù chung. Tiên Tộc chê Pháp Sư dễ dãi thực hiện phép thuật vì tiền. Trong khi đó các Pháp Sư cũng coi thường Tiên tộc chưa đủ khả năng để nói dối, tầm nhìn hẹp hòi của họ, và thiên hướng gây phiền nhiễu cho đám người thường với kiểu vừa ăn cắp vừa la làng của họ "Có lý do nào để cậu muốn giữ tình giao hảo với Thợ Săn Bóng Tối, ngoài việc một kẻ trong số họ là tình nhân của cậu?"

Luke ho dử dội bên ly rượu của mình. Jocelyn vỗ nhẹ vào lưng anh. Còn Raphael chỉ nhìn một cách thích thú.

"Đừng có lỗi thời thế, Meliorn," Magnus nói. "Không ai gọi là tình nhân nữa."

"Bên cạnh đó," Luke nói thêm. "Họ đã chia tay." Anh cọ mu bàn tay của mình lên mắt và thở dài. "Và thực sự, giờ là lúc chúng ta ngồi lê đôi mách

sao? Tôi không thấy ảnh hưởng gì từ mối quan hệ cá nhân của bất cứ ai bước vào đây. "

"Tất cả mọi thứ là về các mối quan hệ cá nhân," Raphael nói, ném một cái nhìn trầm ngâm khó chịu vào nước xốt của mình. "Tại sao Thợ Săn Bóng Tối gặp vấn đề này? Bởi vì Jonathan Morgenstern đã thề trả thù chống lại họ. Tại sao hẳn thề trả thù? Bởi vì hẳn ta ghét cha mẹ mình. Tôi không muốn xúc phạm cô, "Anh nói thêm, hất đầu về phía Jocelyn. "Nhưng chúng ta đều biết đó là sự thật."

"Không có gì là xúc phạm ở đây," Jocelyn nói, mặc dù giọng điệu của cô đã trở lên lạnh lẽo. "Nếu không phải vì tôi và Valentine, Sebastian sẽ không tồn tại, trong bất kỳ ý nghĩa gì của từ này. Tôi chịu trách nhiệm cho điều đó."

Luke gầm lên như sấm. "Đó là trách nhiệm của Valentine, người đã biến hẳn ta thành một con quái vật," anh nói. "Và đúng, Valentine là một Thợ Săn Bóng Tối. Nhưng điều đó không có nghĩa là, Hội đồng cho phép và hỗ trợ ông ta, hoặc con trai ông ta. Họ đang tích cực trong cuộc chiến với Sebastian, và họ cần sự giúp đỡ của chúng ta. Tất cả các chủng tộc, Người Sói, Ma cà rồng, Pháp sư và cả Tiên tộc, đều có tiềm năng để làm điều thiện hay làm điều ác. Một phần mục đích của Hiệp định là để nói rằng tất cả chúng ta làm điều thiện, hoặc hy vọng để làm điều đó, đoàn kết chống lại những cái ác. Bất kể là dòng máu nào. "

Magnus chỉ cái nĩa của mình vào Luke. "Đó," anh nói, "là một bài phát biểu tuyệt vời." Anh dừng lại. Anh chắc chắn mình đã nói lắp. Làm thế quái nào mà anh lại say với một ít rượu vang thế này? Anh thường rất cẩn thận mấy việc này. Anh cau mày.

"Loại rượu gì thế này?", Anh hỏi.

Meliorn dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực. Có một tia sáng lóe lên trong mắt anh khi anh ta trả lời. "Loại rượu vang cũ không làm ngài hài lòng hả, pháp sư?"

Jocelyn đặt ly của mình xuống từ từ. "Khi thần tiên trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác," cô nói, "không bao giờ là một dấu hiệu tốt."

"Jocelyn-" Luke đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Anh nắm trượt.

Anh nhìn chăm chăm ngậy đại tay của mình một lúc, trước khi hạ nó từ từ xuống bàn. Anh nói, phát âm từng từ một cách cẩn thận, "Người đã làm cái gì vậy, Meliorn?"

Các hiệp sĩ thần tiên phá lên cười. Âm thanh như tiếng nhạc xa xăm qua tai của Magnus. Anh đặt ly rượu của mình xuống, nhưng nhận ra rằng mình đã làm rơi nó. Rượu vãi tung ra khắp bàn như máu. Anh ngược lên nhìn qua Raphael, nhưng Raphael đã úp mặt trên bàn, im lặng và bất động. Magnus cố gắng kêu tên anh ta qua đôi môi tê cứng, nhưng không một âm thanh nào được phát ra.

Bằng cách nào đó, anh cố gắng sức để đứng lên. Căn phòng lắc lư xung quanh anh. Anh nhìn thấy Luke ngã vào ghế của mình; Jocelyn đứng dậy, chỉ để ngã gục xuống đất, thanh Steele lăn khỏi tay cô. Magnus lao đảo lao ra cửa, mở ra-

Ở phía bên kia đứng đầy các Thợ Săn Hắc Ám, mặc áo chèn màu đỏ. Khuôn mặt của họ vô thần, cánh tay và cổ họng trang trí đầy những chữ rune lạ lẫm với Magnus. Những chữ Rune không phải là chữ rune của thiên thần. Chúng nói về sự bất hòa, của cõi ma quỷ và bóng tối, những sức mạnh tà ác.

Magnus quay lưng bỏ chạy khỏi họ và đôi chân nhũn ra dưới thân anh. Anh ngã quỵ xuống. Một cái gì đó màu trắng loáng lên trước mặt anh. Đó là Meliorn, với áo giáp sáng bạc chói lóa, cong một đầu gối hẳn nhìn vào mặt Magnus "Đứa con của Qui," ông nói. "Người có thực sự nghĩ rằng thần tiên chúng ta sẽ liên minh với loại người như người?"

Magnus thở ra một hơi. Bóng tối dần che phủ mắt anh, như một bức ảnh bị đốt, các mép đen cuộn lại ở hai bên. "Thần tiên không nói dối," anh nói.

"Trẻ con," Meliorn nói, và đã có gần như có sự đồng cảm trong giọng nói của mình. "Người không biết sau tất cả những ngày thẳng luôn ẩn dấu sự lừa dối trong? Oh, nhưng rất cuộc, người vẫn là một kẻ ngốc nghếch khờ dại "

Magnus đã cố gắng để cất tiếng để phản đối rằng anh có thể là bất cứ điều gì nhưng không ngu ngốc, nhưng không một từ ngữ nào được thốt ra. Chỉ có bóng tối tràn đến và nhấn chìm anh.

- - - - -

Trái tim của Clary giật mạnh trong lồng ngực. Cô cố gắng một lần nữa để di chuyển đôi chân của mình, để giật ra, nhưng đôi chân của cô vẫn đóng băng tại chỗ. "Anh tưởng là tôi không biết ý nghĩa lòng khoan dung của anh là gì sao?" Cô thì thầm. "Anh sẽ sử dụng Cốc địa ngục với tôi. Anh sẽ biến tôi thành một trong những Thợ Săn Hắc Ám của anh, giống như Amatis- "

"Không," Hắc nói, có một sự gấp gáp kỳ lạ trong giọng nói. "Tôi sẽ không biến đổi em nếu em không muốn. Tôi sẽ tha thứ cho em, và cả Jace. Cả hai người có thể ở bên nhau. "

"Cùng với anh," cô nói, để khía cạnh sự trở trêu của nó chạm vào giọng nói của cô.

Nhưng hắc không nhận ra điều đó. "Cùng với nhau, với tôi. Nếu em thề trung thành, nếu em thề dưới chân thiên thần, tôi sẽ tin em. Khi tất cả những kẻ khác biến đổi, em còn một mình, tôi sẽ bảo vệ em"

Cô di chuyển tay xuống một inch nữa, và bây giờ cô đang cầm chuỗi Heosphoros. Tất cả cái cô cần là thắt chặt nắm tay cô. . . . "Và nếu tôi không đồng ý?"

Biểu hiện của hắc sững lại. "Nếu em từ chối tôi bây giờ, tôi sẽ biến đổi tất cả mọi người em yêu thành Thợ Săn hắc Ám, và sau đó sẽ biến đổi em cuối

cùng. Em sẽ được xem những người họ biến đổi để em có thể cảm nhận được sự đau đớn như thế nào."

Clary nuốt khan, cổ họng cô khô khốc. "Đó là lòng khoan dung của anh?"

"Khoan dung với điều kiện em đồng ý."

"Tôi sẽ không đồng ý."

Hàng mi rủ thấp che dấu một ánh nhìn sắc lẹm, nụ cười của hắn hứa hẹn những điều khủng khiếp. "Sự khác biệt là gì, Clarissa? Chẳng nào em cũng sẽ chiến đấu cho tôi. Hoặc là em được tự do và đứng về phía tôi, hoặc là em sẽ mất tự do và vẫn phải đứng với tôi. Tại sao lại không đồng ý? "

"Thiên thần", cô nói. "Tên của nó là gì?"

Sửng sốt, Sebastian ngập ngừng một lúc rồi trả lời. "Thiên thần nào?"

"Người mà anh cắt đôi cánh và gửi đến Học Viện," cô nói. "Người mà anh đã giết."

"Tôi không hiểu," hắn nói. "Sự khác biệt là gì?"

"Không," cô nói chậm rãi. "Anh không hiểu. Những điều anh đã làm là quá khủng khiếp đến mức không bao giờ được tha thứ, và anh thậm chí không biết là chúng khủng khiếp. Và đó là lý do tại sao tôi không đồng ý. Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ. Tôi không bao giờ tha thứ cho anh. Tôi không bao giờ yêu anh. Không bao giờ. "

Cô nhìn thấy mỗi từ thốt ra như một cái tát lên mặt hắn. Khi hắn hít một hơi để trả lời, cô vung lưới Heosphoros thẳng về phía trái tim hắn.

Nhưng hắn đã nhanh hơn, và thực tế là đôi chân của cô đã bị cố định bằng phép thuật, làm tầm với của cô bị rút ngắn đi. Hắn vụt lùi lại; cô đưa tay cố gắng kéo hắn về phía cô, nhưng hắn thoát khỏi một cách dễ dàng. Cô nghe thấy tiếng lách cách và nhận ra rằng cô đã kéo chiếc vòng bạc của hắn ra khỏi tay. Nó rơi xoảng xuống đất. Cô chém về phía hắn bằng lưới kiếm của mình; hắn giật lại, và Heosphoros cắt một lát phía trước áo sơ mi của hắn.

Cô thấy hãn bậm môi lại trong đau đớn và giận dữ. Hãn túm lấy cô bằng cánh tay, vung tay đóng đinh nó vào cánh cửa, làm vai cô choáng váng đến tê dại. Những ngón tay cô lỏng ra, và Heosphoros rơi xuống.

Hãn liếc nhìn xuống lưỡi dao và sau đó quay lại với cô, thở dốc. Máu từ vết thương nơi cô đã chém qua làn áo sơ mi của hãn, thấm qua vải; không đủ nặng để làm chậm hãn lại. Một nỗi thất vọng xuyên qua người cô, đau hơn cả cái đau ở cổ tay. Cơ thể hãn đè cô lên cánh cửa; cô có thể cảm thấy sự căng thẳng trong từng cơ bắp của hãn. Giọng hãn sắc nhọn như dao " Đó là lưỡi Heosphoros-Sao Mai. Em tìm thấy nó ở đâu? "

"Trong một cửa hàng vũ khí," cô thở hỗn hển. Cảm giác trở lại với vai cô bằng một cơn đau dữ dội. "Người phụ nữ sở hữu cửa hàng đã đưa nó cho tôi. Cô ấy nói sẽ không ai, không người nào sẽ muốn một lưỡi kiếm của nhà Morgenstern. Dòng máu của chúng ta bị nhơ bẩn"

"Nhưng đó là huyết thống của chúng ta." Hãn chộp lấy từ ngữ của cô "Và em đã lấy thanh kiếm. Em đã muốn có nó" Cô có thể cảm thấy hơi nóng đốt cháy hãn. Nó dường như là một vầng sáng lung linh xung quanh hãn, giống như ngọn lửa của một ngôi sao đang hấp hối. Hãn cúi đầu xuống cho đến khi môi hãn chạm vào cổ cô, mấp máy trên làn da cô, từng cử động trùng khớp với nhịp tim của cô. Cô nhắm mắt lại rùng mình khi bàn tay của hãn lướt trên cơ thể mình. "Em nói dối khi em nói với tôi rằng em sẽ không bao giờ yêu tôi," hãn nói. "Rằng chúng ta khác biệt. Em cũng dối trá giống như tôi "

"Dừng lại", cô nói. "Buông tay anh ra khỏi người tôi."

"Nhưng em là của tôi," hãn nói. "Tôi muốn em-tôi cần em ..." Hãn hít một hơi thở hỗn hển; đồng tử của hãn mở rộng; một cái gì đó từ hãn làm cô khiếp sợ hơn bất cứ điều gì khác mà hãn đã từng làm. Sebastian tự chủ là đáng sợ; Sebastian mất tự chủ là một cái gì đó quá khủng khiếp để chiêm ngưỡng.

"Hãy thả cô ấy ra," một giọng nói cứng rắn, rõ ràng, từ bên kia căn phòng vang lên. "Hãy để cô ấy đi và ngừng chạm vào cô ấy, hoặc tao sẽ đốt cháy mày thành tro bụi."

Jace.

Qua vai Sebastian cô nhìn thấy anh đứng một cách đột ngột ở nơi chỉ vài giây trước chưa hề có một bóng người. Anh đứng trước cửa sổ, rèm cửa phía sau tung bay theo gió từ bờ kênh thổi lại, và đôi mắt anh cứng rắn như đá mã não. Anh mặc bộ đồ đi săn, thanh kiếm trong tay, vẫn với bóng mờ của những vết bầm trên cằm và cổ. Và biểu hiện của anh khi nhìn Sebastian là một trong những sự ghê tởm tuyệt đối.

Clary cảm thấy toàn bộ cơ thể của Sebastian xiết chặt vào người cô; một giây sau hắn đã rời khỏi cô, đạp chân lên thanh kiếm của cô, bàn tay hắn đặt lên thắt lưng. Nụ cười của hắn sắc như một lưỡi dao cạo, nhưng đôi mắt cảnh giác. "Cứ thử xem ", Hắn nói. "Cậu đã may mắn tại Cấm Thành. Tôi đã không phòng trước được việc cậu bốc cháy lên như thế khi tôi chém cậu. Đó là sai lầm của tôi. Tôi sẽ không mắc lại lần thứ hai. "

Đôi mắt của Jace liếc sang Clary, mang theo một câu hỏi; Cô gật đầu báo rằng cô vẫn ổn.

"Vì vậy, anh phải thừa nhận là," Jace nói, tiến gần họ thêm một chút. Để giày của anh nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ "Ngọn lửa thiên đàng làm anh bị bất ngờ. Quảng anh ra khỏi trò chơi của chính anh. Đó là lý do tại sao anh bỏ chạy. Anh đã bị thua trong trận chiến tại Cấm Thành, và anh không thích thua cuộc "

[Jace và Sebastian là anh em nuôi. Vì vậy mỗi vẫn để họ xưng hô "anh-tôi" thay vì "mày-tao", chỉ lúc mới đến, Jace giận quá nên mới "mày-tao" một tí cho nó máu]

Nụ cười sắc nhọn của Sebastian đã tăng thêm một chút rạn rờ, một chút dễ vỡ. "Tôi đã không lấy được những gì tôi định lấy. Nhưng tôi đã hiểu khá một chút. "

"Anh đã không phá được các bức tường của Cẩm Thành," Jace nói. "Anh đã không xâm nhập được vào các kho vũ khí. Anh cũng đã không thể biến đổi các Nữ Tu. "

"Tôi không đi đến Cẩm Thành vì vũ khí và áo giáp," Sebastian chế nhạo.

"Tôi có thể có chúng một cách dễ dàng. Tôi đến vì cậu. Vì hai người. "

Clary nhìn sang Jace. Anh đang đứng, không biểu hiện gì và bất động, khuôn mặt của anh kiên định như đá.

"Anh không thể biết chúng tôi có mặt ở đó," cô nói. "Anh đang nói dối."

"Tôi không nói dối" Hắc phản ứng, giống như một ngọn đuốc cháy. "Tôi có thể nhìn thấy em, em gái ạ. Tôi có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ xảy ra trong Alicante. Cả ngày và đêm, cả trong bóng tối lẫn ngoài ánh sáng, tôi có thể nhìn thấy em. "

"Thôi đi," Jace nói. "Điều đó không đúng."

"Thật sao?" Sebastian nói. "Vậy tại sao tôi lại biết Clary sẽ ở đây? Một mình, tối nay? "

Jace tiếp tục di chuyển về phía họ, giống như một con mèo đang đi săn.

"Vậy làm sao anh lại không biết rằng tôi cũng ở đây?"

Sebastian biểu hiện chế giễu. "Khó để xem hai người cùng một lúc. Có quá nhiều việc phải tiến hành. . . "

"Và nếu anh đã muốn Clary, tại sao không đưa cô ấy đi?" Jace hỏi. "Tại sao phải tốn thời gian để thuyết phục?" Giọng anh nhỏ từng từ khinh bỉ. "Anh muốn cô ấy tự nguyện đi với anh," Anh nói. "Không một ai trong đời anh đã làm bất cứ điều gì cho anh ngoài khinh thường anh. Mẹ anh. Bố anh. Và bây giờ là em gái anh. Clary đã không sinh ra với sự căm ghét trong tim. Anh đã làm cho cô ấy căm ghét anh. Nhưng đó không phải là những gì anh mong muốn. Anh đã quên việc chúng ta đã từng cộng suy tưởng, anh và tôi. Anh quên là tôi đã thấy những giấc mơ của anh. Sâu trong tâm trí anh, có một thế giới của ngọn lửa, anh ngồi trên ngai vàng nhìn xuống. Trong căn

phòng có hai ngai vàng. Vậy, người nào chiếm ngai vàng thứ hai? Người nào ngồi bên cạnh anh trong giấc mơ của anh? "

Sebastian cười gằn hớn hển; trên má hấn ửng lên những đốm đỏ, trông như phát sốt. "Cậu đang phạm sai lầm," hấn nói, "khi nói chuyện với tôi như thế này đây, thiên thần nhỏ bé."

"Ngay cả trong những giấc mơ, anh cũng không có bạn đồng hành," Jace tiếp tục. Và bây giờ giọng nói của Jace là giọng mà Clary lần đầu tiên ấn tượng, giọng nói của chàng trai đã kể cho cô nghe câu chuyện về một đứa trẻ và một con chim ưng và những bài học anh đã học được. "Nhưng anh sẽ tìm được ai có thể hiểu anh? Anh không hiểu tình yêu; cha chúng ta đã dạy anh quá tốt. Nhưng anh hiểu huyết thống. Clary là huyết thống của anh. Nếu anh có cô ấy bên cạnh, cùng nhìn cả thế giới này bốc cháy, nó sẽ là tất cả sự quy phục mà anh cần "

"Tôi chưa từng mong muốn sự quy phục," Sebastian nói qua hàm răng nghiền chặt "của cậu, cô ấy, hay của bất cứ ai."

"Thật sao?" Jace mỉm cười khi giọng của Sebastian tăng cao. "Vậy tại sao anh lại cho chúng tôi rất nhiều cơ hội thứ hai?" Anh đã dừng di chuyển và đứng đối diện họ, đôi mắt vàng nhạt của anh lấp lánh trong ánh sáng mờ. "Tự anh đã nói ra điều đó. Anh đã đâm tôi. Anh đã đâm chệch vào vai tôi. Anh đã có thể đâm vào tim nhưng anh đã chệch đi. Để làm gì? Vì tôi? Hay bởi vì trong một phần nhỏ trong não, anh biết rằng Clary sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh giết chết tôi? "

"Clary, em có muốn tự nói về việc này?" Sebastian nói, mắt không rời khỏi lưỡi dao trong tay Jace. "Hoặc em yêu cầu anh ta trả lời thay cho em?"

Jace đưa mắt về phía Clary, và Sebastian cũng thế. Cô cảm thấy sức nặng của cả hai nhìn chăm chăm vào cô cùng lúc, đen và vàng.

"Tôi không bao giờ muốn đến với anh, Sebastian," cô nói. "Jace nói đúng. Nếu phải lựa chọn là dành cả đời mình với anh hay chết, tôi thà chết. "

Đôi mắt của Sebastian tối tăm. "Em sẽ thay đổi suy nghĩ," hắn nói. "Em sẽ ngồi vào vị trí bên cạnh tôi theo cách riêng của em, khi cuối cùng đi đến kết thúc. Tôi đã cho em cơ hội để tự nguyện. Tôi đã trả bằng máu và cả sự phiền phức để em đến với tôi bởi chính lựa chọn của em. Nhưng tôi sẽ bắt em miễn cưỡng, cũng vậy thôi. "

"Không!" Clary nói, ngay khi một tiếng va chạm lớn vang lên từ tầng dưới. Ngôi nhà đột nhiên đầy tiếng người.

"Oh, anh thân mến" Jace nói, giọng mỉa mai "Tôi chỉ gửi một tin nhắn lửa đến Clave khi nhìn thấy thi thể của người bảo vệ bị anh giết và nhét dưới cây cầu. Anh đã đại dốt không vứt bỏ nó một cách cẩn thận hơn, Sebastian! "

Biểu cảm của Sebastian nén chặt, vì vậy trong giây lát mà Clary tưởng tượng hầu hết mọi người sẽ không bao giờ nhận thấy nó. Hắn túm lấy Clary, môi mấp máy - một câu thần chú để giải phóng cô khỏi lực lượng giữ cô kẹp chặt vào tường. Cô đẩy hắn một cách thô bạo, và sau đó Jace nhảy vào họ, lưỡi kiếm của anh bổ xuống-

Sebastian quay đi, nhưng thanh kiếm đã chém trúng hắn: Nó vẽ một đường máu xuống cánh tay của hắn. Hắn kêu lên, sững sốt và dừng lại. Hắn cười toe toét khi Jace nhìn chăm chăm, mặt trắng bệch.

"Ngọn lửa thiên đàng," Sebastian nói. "Cậu vẫn không biết làm thế nào để kiểm soát nó. Lúc được lúc không hả, em trai? "

Đôi mắt của Jace vàng rực lên. "Chúng ta sẽ thấy điều đó," anh nói, và lao tới Sebastian, thanh kiếm sáng rực cắt ngang bóng tối.

Nhưng Sebastian đã quá nhanh. Hắn bước về phía trước và chop thanh kiếm từ tay Jace. Clary giãy dụa, nhưng phép thuật của Sebastian gắn cứng cô tại chỗ; trước khi Jace có thể di chuyển, Sebastian vung lưỡi kiếm của Jace lên và đâm vào ngực của mình.

Mũi kiếm xuyên qua, xé rách áo sơ mi, sau đó đến làn da của hắn. Máu hắn tuôn chảy, máu người, màu đỏ thẫm như hồng ngọc. Hắn rõ ràng là đang đau đớn: hàm răng nghiến lại trong một tiếng cười gằn, hơi thở đứt quãng, nhưng thanh kiếm vẫn tiếp tục di chuyển, bàn tay nắm vẫn vững vàng. Lưng áo sơ mi của hắn bị mũi kiếm xé rách và xuyên qua, máu phun trào.

Thời gian dường như căng ra như dây đàn. Chuôi kiếm ngập vào ngực Sebastian, mũi kiếm nhô ra từ lưng, từng giọt máu nhỏ xuống đỏ tươi. Jace đứng, bị sốc và đông cứng, khi Sebastian tiến sát anh với bàn tay đầm máu và kéo anh lại gần. Trong âm thanh của tiếng chân đập thành thịch lên cầu thang, Sebastian nói:

"Tôi có thể cảm nhận được ngọn lửa thiên đường trong tĩnh mạch của cậu, thiên thần nhỏ, đang bùng cháy dưới da," hắn nói. "Các năng lượng tinh khiết đang hủy diệt những cái thiện cuối cùng. Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng hét của cậu vào không khí khi Clary đâm lưỡi kiếm vào cậu. Cậu đã bị đốt và thiêu cháy?" Giọng nói ghen tở của hắn chất chứa đen tối và xúc cảm ác độc. "Cậu nghĩ rằng cậu có một vũ khí có thể sử dụng chống lại tôi, bây giờ, phải không? Có lẽ có thể với năm mươi năm, một trăm năm nữa, để tìm ra cách làm chủ ngọn lửa, cậu có thể làm điều đó. Nhưng thời gian là chính xác những gì cậu không có. Ngọn lửa dữ dội không kiểm soát được bên trong cậu, rất nhiều khả năng sẽ tiêu diệt cậu hơn là tiêu diệt tôi. "

Sebastian giơ một tay lên và ôm lấy phía sau cổ của Jace, kéo anh lại gần hơn, do đó trán của họ gần như chạm vào nhau.

"Clary và tôi đều giống nhau," hắn nói. "Và cậu-cậu là tấm gương của tôi. Sẽ đến một ngày, cô ấy sẽ chọn tôi thay vì cậu, tôi hứa với cậu điều đó... Và cậu sẽ có ở đó để chứng kiến" Với một chuyển động nhanh như tên bắn, hắn hôn lên má Jace, nhanh và mạnh; để lại một vệt máu khi hắn rời đi. "Vĩnh biệt, Ngài Herondale,"* Sebastian nói, và hắn xoắn chiếc nhẫn bạc trên ngón tay mình-có một luồng ánh sáng chói mắt, và hắn biến mất.

[Nguyên văn "Ave, Master Herondale," đây là nhại một câu Judas nói với Thiên chúa trước khi hắn phản bội Người "Ave, Master"]

Jace nhìn chăm chăm một lúc vào nơi Sebastian đã đứng, không thốt lên lời, sau đó anh quay sang Clary; Cô đột nhiên được giải phóng khỏi bức tường bởi sự biến mất của Sebastian, chân cô sụp xuống dưới người cô. Cô đập đầu gối xuống đất và lập tức quăng mình về phía trước, quờ quạng tìm lưỡi Heosphoros. Tay cô tóm lấy nó và kéo về, cuộn tròn thân mình xung quanh nó như thể nó là một đứa trẻ cần được bảo vệ.

"Clary-Clary-" Jace nhào đến, khụy đầu gối xuống cạnh cô, cánh tay vòng quanh người cô; cô run rẩy trong vòng tay anh, đặt trán lên vai anh. Cô nhận ra áo sơ mi của Jace, và giờ là da cô, ướt đẫm máu của anh trai mình, khi cánh cửa bật mở, các vệ sĩ của clave đổ vào phòng.

- - - - -

"Đây, của cô," Leila Haryana, một trong những mới thành viên mới nhất của Bầy nói, khi đưa một đồng quần áo cho Maia.

Maia cầm lấy chúng với lòng biết ơn. "Cảm ơn - Cô không biết nó có ý nghĩa gì khi có quần áo sạch để mặc đâu," cô nói, liếc qua đồng đồ: tank top, quần jean, áo khoác len. Cô và Leila có kích thước bằng nhau, và thậm chí nếu quần áo không vừa, nó vẫn tốt hơn so với việc quay lại căn hộ của Jordan. Maia đã chuyển đến sống tại trụ sở của Bầy một thời gian. Tất cả những đồ đạc của cô vẫn đang ở nhà Jordan và Simon, nhưng nghĩ đến việc trở lại căn hộ không có một trong hai người đó quả thực là buồn thảm. Ít nhất ở đây cô được vây quanh bởi những người sói khác, bởi tiếng rừ rừ liên tục của giọng nói, bởi mùi của thức ăn nhanh Trung Quốc và Malaysia, bởi âm thanh của những người nấu ăn trong bếp. Và Bat cũng ở đó-không vào phòng của cô, nhưng luôn luôn xung quanh nếu cô muốn có ai đó để nói chuyện hoặc chỉ để cùng ngồi lặng lẽ với nhau, xem xe cộ qua lại trên đường Baxter.

Tất nhiên cũng có những bất tiện. Rufus Hastings, một người sói khổng lồ, đầy sẹo và đáng sợ trong bộ quần áo da màu đen của mình, dường như ở khắp mọi nơi trong toà nhà. Giọng nói chói tai của hắn trong nhà bếp khi hắn lăm lăm trong bữa ăn trưa rằng Luke Garroway không phải

là một nhà lãnh đạo đáng tin cậy, rằng anh ta đã cưới một cựu Thợ Săn Bóng Tối, rằng cần nghi vấn lòng trung thành của anh ta, rằng họ cần một người nào đó để họ có dựa vào, để đưa Người Sói lên dẫn đầu.

"Không có gì." Leila nghịch nghịch với chiếc kẹp vàng trên mái tóc đen của cô, nhìn khó xử. "Maia," cô nói. "Tôi có một lời khuyên khôn ngoan là, cậu có thể bớt trung thành mù quáng-với-Luke đi."

Maia lạnh lùng "Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều trung thành với Luke," cô nói, giọng cẩn thận. "Và cả Bat."

"Nếu Luke ở đây, có lẽ điều đó đúng," Leila nói. "Nhưng chúng ta hầu như không nghe gì từ ông ấy kể từ khi ông đến Idris. Các pháp quan không phải là thành viên của Bầy, nhưng Sebastian đã tuyên chiến. Hãn muốn chúng ta phải lựa chọn giữa Thợ Săn Bóng Tối, chiến đấu cho họ và - "

"Cách nào cũng sẽ dẫn đến chiến tranh," Maia nói bằng một giọng giận dữ. "Tôi không mù quáng trung thành với Luke. Tôi biết Thợ Săn Bóng Tối. Tôi cũng đã gặp Sebastian. Hãn căm ghét chúng ta. Cố gắng để xoa dịu hãn, điều đó không phải là cách - "

Leila giơ tay mình lên. "Được rồi, được rồi. Giống như tôi đã nói, đó chỉ là lời khuyên. Hy vọng là quần áo vừa với cô," cô nói thêm, và bắt đầu đi xuống hành lang.

Maia xỏ vào chiếc quần jean-hơi chật, như cô đã hình dung - áo sơ mi, và khoác thêm áo khoác của Leila. Cô nắm lấy ví của mình trên bàn, xỏ chân vào giày, và đi xuống hội trường, gõ cửa phòng Bat.

Anh mở cửa, cô không ngờ tới anh đang cởi trần. Ngoài những vết sẹo dọc theo má phải, anh còn có một vết sẹo trên cánh tay phải của mình, nơi anh bị bắn với một viên đạn – không phải đạn bạc. Các vết sẹo trông như một miệng núi lửa trên mặt trắng, màu trắng trên làn da đen của anh. Anh nhíu mày. "Maia?"

"Xem nào," cô nói. "Em sẽ đi tắt dài Rufus. Hẳn ta nhồi nhét vào đầu của tất cả mọi người với những chuyện tào lao, và em phát ốm với chúng. "

"Whoa." Bút giờ một tay lên. "Anh không nghĩ rằng đó là một ý kiến-tốt"

"Hẳn sẽ không dừng lại trừ khi ai đó nói với hẳn," cô nói. "Em nhớ có lần gặp hẳn tại trụ sở pháp quan, với Jordan. Pháp quan Scott nói Rufus đã bẻ gãy chân của người sói khác mà không có lý do. Một số người nhìn thấy một khoảng trống quyền lực và họ muốn nhảy vào chiếm chiếc ghế. Họ không quan tâm đến những người mà họ làm tổn thương. "

Maia quay gót và đi tới cầu thang; Cô có thể nghe tiếng Bat làu bàu chửi rủa bị bóp nghẹt phía sau cô. Một giây sau, anh đi theo cô, vội vàng trùm một chiếc áo sơ mi vào.

"Maia, Anh thực sự không-"

"À, đây rồi," cô nói. Cô đã đến đại sảnh, nơi Rufus đang ườn ra trên một chiếc bàn đã từng là bàn của trung sĩ. Một nhóm khoảng mười người sói khác, bao gồm cả Leila, vây xung quanh hẳn.

". . . phải cho họ thấy rằng chúng ta mạnh mẽ hơn, "hắn nói. "Và lòng trung thành của chúng ta nằm ở chính chúng ta. Sức mạnh bầy là từ sói, và sức mạnh của những con sói là từ bầy. "Giọng nói của hẳn lực cực như Maia từng nhớ, như thể một cái gì đó làm chấn thương cổ họng hẳn một thời gian dài trước đây. Những vết sẹo sâu trên khuôn mặt của hẳn xanh mét trên làn da nhợt nhạt. Hẳn mỉm cười khi nhìn thấy Maia. "Xin chào," hẳn nói. "Tôi tin rằng chúng ta đã gặp nhau trước đây. Tôi rất tiếc khi nghe về bạn trai của cô."

Tôi nghi ngờ điều đó.

"Sức mạnh là lòng trung thành và sự thống nhất, không phải là sự chia rẽ mọi người bằng những lời nói dối," Maia đập lại.

"Chúng ta chỉ mới vừa gặp gỡ, và cô gọi tôi là kẻ nói dối?" Rufus nói. Phong thái của hẳn ta vẫn bình thường, nhưng có một sự căng thẳng phía

dưới, như một con mèo sẵn sàng chụp mồi.

"Nếu ông đang nói với mọi người rằng họ nên đứng ngoài cuộc chiến của Thợ Săn Bóng Tối, thì ông là một kẻ nói dối. Sebastian sẽ không dừng lại với các Nephilim. Nếu hắn tiêu diệt họ, sau đó sẽ đến lượt chúng ta. "

"Anh ta không quan tâm đến cư dân Thế Giới Ngầm."

"Hắn đã giết các pháp quan Lupus!" Maia hét lên. "Hắn quan tâm đến sự hủy diệt. Hắn sẽ giết tất cả chúng ta. "

"Không, nếu chúng ta không đồng minh với các Thợ Săn Bóng Tối!"

"Đó là một lời nói dối," Maia nói. Cô nhìn thấy Bát giơ một tay lên mắt anh, và sau đó một cái gì đập mạnh vào vai cô, khiến cô ngã về phía sau. Cô đã mất cảnh giác một giây đủ để vấp ngã, và sau đó tự giữ vững mình bên cạnh của bàn làm việc.

"Rufus!" Bat gầm lên, và Maia nhận ra rằng Rufus đã đánh cô ở vai. Cô nghiêng cứng hàm răng, không muốn để cho anh ta toại nguyện khi nhìn thấy sự đau đớn trên khuôn mặt mình.

Rufus đứng mỉm cười giữa một đám người sói đột nhiên bất động như bị đóng băng. Tiếng thì thầm lan xung quanh nhóm khi Bat sải bước về phía trước. Rufus rất cao lớn, thậm chí còn cao hơn Bat, đôi vai dày và rộng như một tấm ván. "Rufus," Bat nói. "Tôi là người lãnh đạo ở đây, khi Garroway vắng mặt. Anh là khách của chúng tôi, nhưng không thuộc đàn của chúng tôi. Đã đến lúc anh đi rồi. "

Rufus nheo mắt nhìn Bat. "Anh đá tôi đi? Dù biết là tôi không có nơi nào để đi? "

"Tôi chắc rằng anh sẽ tìm thấy một nơi nào đó," Bat nói, bắt đầu quay đi.

"Tôi thách đấu với anh," Rufus nói. "Bat Velasquez, tôi thách đấu với anh để giành quyền lãnh đạo đàn New York."

"Không! !! !" Maia nói trong nỗi kinh hoàng, nhưng Bat đã dựng thẳng vai. Mắt anh gặp mắt Rufus; sự căng thẳng giữa hai người sói như sợi dây dẫn có thể sờ thấy được.

"Tôi chấp nhận lời thách thức của anh," Bat nói. "Đêm mai, trong công viên Prospect. Tôi sẽ gặp anh ở đó. "

Anh quay gót và bước ra khỏi nhà ga. Sau một lúc đóng băng, Maia chạy theo sau anh.

Không khí lạnh ùa vào cô khi cô đến những bậc tam cấp cửa trước. Cơn gió lạnh cuộn xuống dọc đường Baxter, xuyên qua lớp áo khoác của cô. Cô bước xuống cầu thang lách cách, vai đau nhói. Bat đã đi gần đến góc đường khi cô bắt kịp anh, túm lấy cánh tay anh và quay người lại đối mặt với cô.

Cô nhận thức được rằng những người khác trên phố đang nhìn chăm chăm vào họ, và thoáng ước gì có một chữ rune quyến rũ của Thợ Săn Bóng Tối. Bat nhìn xuống cô. Có một tia tức giận trong đôi mắt anh, và vết sẹo lồi ra, bầm tím trên má anh. "Anh có điên không?" Cô hỏi. "Làm thế nào anh lại có thể chấp nhận thách thức của Rufus? Hẳn ta rất khốn khổ "

"Em biết các quy tắc mà, Maia," Bat nói. "Một lời thách thức phải được chấp nhận."

"Chỉ khi nào anh bị thách thức bởi một người trong chính bầy của mình! Anh có thể đã bẻ cổ hẳn. "

"Và điều đó sẽ đánh mất tất cả sự tôn trọng của bầy," Bat nói. "Họ sẽ không bao giờ sẵn sàng để thực hiện theo lệnh của anh một lần nữa."

"Hẳn sẽ giết chết anh" Maia nói, và tự hỏi liệu anh có thể hiểu được những ẩn ý dưới những gì cô đang nói không: rằng cô đã chứng kiến Jordan chết, và cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

"Có lẽ không đâu." Anh rút từ trong túi một cái gì đó kêu lách cách và nhét nó vào tay cô. Sau một lúc, cô nhận ra đó là gì. Chìa khóa xe của Jordan.

"Xe của anh ấy đậu góc đường," Bat nói. "Lấy nó và đi đi. Tránh xa nhà ga

cho đến khi việc này được giải quyết xong. Anh không tin tưởng việc Rufus sẽ tha cho em."

"Hãy đi với em," Maia năn nỉ. "Anh có bao giờ quan tâm về việc lãnh đạo bày đâu. Chúng ta có thể đi xa đến khi Luke quay về và sắp xếp tất cả mọi thứ lại.... "

"Maia." Bat đặt tay lên tay cô, ngón tay nhẹ nhàng uốn cong xung quanh lòng bàn tay cô. "Chờ đợi Luke quay về là chính xác những gì Rufus muốn chúng ta làm. Nếu chúng ta bỏ đi, về cơ bản, chúng ta đã bỏ mặc bày lại cho hắn ta. Và em biết rõ những gì hắn ta sẽ chọn để làm, hoặc không làm. Hắn ta sẽ để cho Sebastian tàn sát Thọ Sản Bồng Tối mà không động một ngón tay, và đến lúc Sebastian quyết định quay lại dọn tất cả chúng ta đi như những mảnh cuối cùng trên một bàn cờ, nó sẽ là quá muộn cho tất cả mọi người. "

Maia nhìn xuống ngón tay anh, nhẹ nhàng trên làn da của mình.

"Em biết đấy," Anh nói, "Anh nhớ khi em nói với anh rằng em cần nhiều không gian hơn. Rằng em không thể tiến xa thành một mối quan hệ nghiêm túc. Anh đã tin vào lời em và anh đã cho em không gian. Anh thậm chí còn bắt đầu hẹn hò cô gái khác, cô phù thủy, tên...."

"Eve," Maia cung cấp.

"Đúng vậy. Eve..." Bat có vẻ ngạc nhiên rằng cô vẫn nhớ. "Nhưng điều đó không hiệu quả, và dù sao, có lẽ anh đã cho em quá nhiều không gian. Có lẽ anh đã nên nói với em anh cảm thấy như thế nào. Có lẽ anh nên- "

Cô ngược nhìn anh, giật mình và hoang mang khi nhìn thấy sự biến đổi cảm xúc của anh, ánh sáng loé trong đôi mắt anh, che giấu sự tổn thương bên trong.

"Không sao," anh nói. "Thật không công bằng để đặt tất cả các điều này vào em ngay bây giờ." Anh buông cô và lùi bước. "Hãy lấy xe tải," anh nói,

quay lưng lại cô, hoà vào đám đông, hướng về phía Canal Street. "Hãy ra khỏi thị trấn. Và chăm sóc bản thân, Maia."

"Vì anh. "

- - - - -

Jace đặt thanh Stele của mình xuống tay dựa của ghế sofa và bắt đầu vẽ một chữ iratze trị thương lên tay của Clary, bắt đầu từ ngón tay. Một chiếc vòng bạc lấp lánh ở cổ tay anh. Clary không nhớ lúc nào anh đã nhặt được chiếc vòng tay của Sebastian và đeo vào cổ tay mình. Cô thấy không cần hỏi anh lý do. "Em thấy thế nào?"

"Tốt hơn rồi. Cảm ơn anh". Ống quần jean của Clary đã được cuộn lại trên đầu gối; cô nhìn những vết bầm trên chân của cô bắt đầu mờ dần đi. Họ đang ở trong một căn phòng của Gard, Clary đoán là một kiểu phòng họp. Có vài cái bàn và một cái ghế sofa bằng da dài, đặt ở góc phía trước của một lò sưởi thấp. Những dây sách chõng đầy một bức tường. Căn phòng được chiếu sáng bởi ánh lửa. Các cửa sổ không rèm nhìn ra một góc Alicante và các tháp quý toả sáng.

"Này." Đôi mắt vàng sáng của Jace dò xét trên khuôn mặt cô. "Em có ổn không?"

Có, cô định nói thế, nhưng câu trả lời bị mắc kẹt trong cổ họng. Thế chất cô không sao cả. Các chữ rune đã chữa lành những vết bầm tím của cô. Cô vẫn ổn, Jace cũng ổn - Simon, bị hạ gục bởi máu bản, đã ngủ gục và hiện vẫn đang say ngủ trong một căn phòng khác của Gard.

Một tin nhắn đã được gửi đến Luke và Jocelyn. Jia giải thích vì lý do an toàn của bữa ăn tối, tin nhắn đã bị chặn lại, nhưng họ sẽ nhận được nó khi ra về. Clary mong mỗi được nhìn thấy họ một lần nữa. Thế giới như chao đảo dưới chân cô. Sebastian đã biến đi, ít nhất cho đến thời điểm này, nhưng cô vẫn cảm thấy bị giằng xé giữa cay đắng và giận dữ, căm hận và buồn bã.

Những người canh gác lấy cho cô một túi đồ trước khi cô rời nhà Amatis: quần áo, đồ chèn, thanh Steele, giấy vẽ, và vũ khí. Một phần trong cô tha thiết muốn thay quần áo, để thoát khỏi cảm giác Sebastian đung chạm trên vải, nhưng phần lớn hơn, cô không muốn rời khỏi phòng, không muốn ở một mình với những ký ức và dòng suy nghĩ của mình.

"Em ổn mà." Cô thả hai ống quần jean của mình xuống và đứng lên, đi về phía lò sưởi. Cô nhận thức được Jace đang quan sát cô từ ghế sofa. Cô đưa tay ra như thể sưởi ấm chúng trên ngọn lửa, mặc dù cô không lạnh. Thực ra, mỗi khi ý nghĩ về anh trai mình lướt qua tâm trí cô, cô cảm thấy một sự tức giận đột biến như lửa nóng xé dọc người mình. Bàn tay cô run rẩy; cô nhìn chúng với một sự thờ ơ kỳ lạ, như thể chúng là tay của một người khác.

"Sebastian sợ anh," cô nói. "hắn đã bộc lộ điều đó, đặc biệt là lúc kết thúc, nhưng em có thể nói đúng là như vậy"

"Hắn sợ lửa thiên đàng," Jace chữa lại. "Anh không nghĩ hắn biết chính xác những gì nó có thể làm, nhiều hơn những gì ta đã biết. Mặc dù một điều chắc chắn là nó không làm hắn bị thương khi đung vào anh."

"Không," cô nói, không quay lại nhìn Jace. "Tại sao hắn hôn anh?" Đó không phải là những gì cô muốn nói, nhưng cô vẫn nhìn thấy nó trong đầu mình, lập đi lập lại, hình ảnh Sebastian với bàn tay đẫm máu quanh gáy Jace, và sau đó là nụ hôn lạ lùng và bất ngờ trên má anh.

Cô nghe thấy tiếng cọt kẹt của ghế sofa khi Jace chuyển động. "Đó là một loại dẫn chứng," anh nói. "Từ Kinh Thánh. Khi Giuđa hôn Chúa Giêsu trong vườn Cây Dầu. Đó là một dấu hiệu cho sự phản bội của hắn. Hắn hôn Ngài và nói "Tạm biệt Thầy" với Ngài, và đó là cách mà người La Mã biết ai để bắt và đóng đinh."

"Đó là lý do tại sao hắn nói "Vĩnh biệt Ngài Herondale," với anh, "Clary nhận ra

"Điều đó nghĩa là hắn đã lên kế hoạch trở thành phương tiện cho sự hủy diệt của anh. Clary, anh.... "Cô quay lại nhìn Jace khi anh dừng lại. Anh

ngồi trên mép ghế, một tay lùa vào mái tóc vàng rối bù của mình, đôi mắt dán chặt xuống sàn. "Khi anh đi vào phòng và nhìn thấy em ở đó, và hẳn ta cũng ở đó, anh đã muốn giết hẳn. Anh đã nên tấn công hẳn ngay lập tức, nhưng anh sợ đó là một cái bẫy. Rằng nếu anh di chuyển về phía em, bất cứ hướng nào, hẳn sẽ tìm cách để giết em hoặc làm em bị thương. Hẳn luôn bắt bài tất cả mọi thứ mà anh từng làm. Hẳn rất thông minh. Thông minh hơn cả Valentine. Và anh chưa bao giờ ... "

Cô chờ đợi, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng lách cách lép bép của củi ẩm ướt cháy trong lò sưởi.

"Anh chưa bao giờ sợ bất cứ ai như thế này," Anh kết thúc, nhả từng từ khi anh nói chúng.

Clary biết rõ điều đó có giá trị như thế nào khi Jace thừa nhận. Cả cuộc đời của anh đã được huấn luyện để giấu nỗi sợ hãi, sự đau đớn và bất kỳ nhận thức thương tổn nào. Cô muốn nói điều gì đó để trả lời, một cái gì đó về việc anh không nên sợ hãi, nhưng cô không thể. Cô cũng sợ hãi, và cô biết cả hai đều có lý do chính đáng để sợ. Không ai trong Idris có lý do tốt hơn họ để sợ hãi.

"Hẳn đã rất liều lĩnh khi tới đây," Jace nói. "Hẳn để Clave biết hẳn có thể vượt qua các kết giới. Họ sẽ cố gắng dựng chúng lên một lần nữa. Nó có thể hiệu quả cũng có thể không, nhưng nó có thể gây bất tiện cho hẳn. Hẳn rất muốn gặp em, muốn đến mức chấp nhận liều lĩnh. "

"Hẳn vẫn nghĩ có thể thuyết phục được em."

"Clary." Jace đứng dậy và đi về phía cô, duỗi thẳng tay. "Có phải em..."

Cô co rúm lại, né cái đụng chạm của anh. Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt vàng của anh.

"Có chuyện gì vậy?" Anh nhìn xuống tay mình; có thể thấy ánh sáng mờ nhạt của lửa cháy trong huyết quản anh. "Lửa thiên đàng?"

"Không phải điều đó," cô nói.

"Vậy thì cái gì?"

"Sebastian. Có một chuyện em nên nói với anh trước, nhưng em chỉ.... em đã không thể. "

Anh không di chuyển, chỉ nhìn cô. "Clary, em có thể nói cho anh bất cứ điều gì; Em biết là em có thể mà. "

Cô hít một hơi thật sâu và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, ngắm nhìn những lưỡi lửa vàng, xanh lá cây và xanh sapphire-rượt đuổi nhau. "Hồi tháng mười một," cô nói. "Trước khi chúng ta đến Burren, sau khi anh rời khỏi Căn hộ, hắn đã nhận ra em là gián điệp. Hắn đã nghiền nát chiếc nhẫn của em, và sau đó hắn-hắn đánh em, quăng em qua một cái bàn kính vật em xuống đất. Em gần như giết hắn lúc đó, gần như đẩy một mảnh thủy tinh qua cổ họng hắn, nhưng em nhận ra rằng nếu em làm điều đó, em sẽ giết chết anh, và vì vậy em đã ngừng lại. Và hắn đã rất vui mừng. Hắn cười nhạo và đẩy em xuống. Hắn đã tuột quần áo của em và lái nhai một đoạn Nhã Ca của Solomon, nói với em rằng anh em thường kết hôn để giữ cho dòng máu hoàng gia trong sạch, rằng em thuộc về hắn. Giống như em là một mảnh ghép của hắn. . . "

Jace nhìn bị sốc một cách cô chưa bao giờ thấy; cô có thể đọc các mức độ biểu hiện của anh: tổn thương, sợ hãi, lo âu. "Hắn... hắn đã.... ?? ? "

"Cường bức em?" Cô thốt ra cái từ khủng khiếp và xấu xa trong sự im lặng của căn phòng. "Không. Hắn đã không làm điều đó. Hắn. . . dừng lại."

Giọng nói của cô nhẹ xuống như tiếng thì thầm.

Jace đã trắng bệch như một tờ giấy. Anh mở miệng định nói điều gì đó với cô, nhưng cô chỉ có thể nghe thấy giọng anh bị bóp méo, như thể cô lại rơi xuống nước một lần nữa. Cô run lên dữ dội, mặc dù trong phòng rất ấm áp.

"Tối nay," cuối cùng cô nói tiếp. "Em không thể di chuyển, và hắn đẩy em lên bức tường, em không thể chạy trốn, và em chỉ..."

"Anh sẽ giết hẳn," Jace nói. Mặt anh đã hơi có màu trở lại, và xám ngoét.
"Anh sẽ chặt hẳn ra từng mảnh. Anh sẽ chặt đôi tay hẳn đã sờ vào em.. "

"Jace," Clary nói, cảm thấy đột nhiên kiệt sức. "Chúng ta có một triệu lý do để muốn hẳn chết. Bên cạnh đó, "cô nói thêm với một nụ cười không vui vẻ," Isabelle đã chặt tay hẳn một lần, và nó không hiệu quả. "

Jace xiết tay thành nắm đấm, nâng nó lên trước bụng, và thúc vào phía dưới xương sườn

như thể anh có thể cắt đứt hơi thở của mình. "Tất cả thời gian anh kết nối với hẳn, anh nghĩ anh đã biết tâm trí của hẳn, khát khao của hẳn, những gì hẳn muốn. Nhưng anh đã không đoán được, anh không biết được. Và em đã không cho anh biết. "

"Đây không phải là về anh, Jace-"

"Anh biết," Anh nói. "Anh biết." Nhưng bàn tay anh xiết chặt đến nỗi nó trắng bệch ra, những đường gân nổi lên trên. "Anh biết, và anh không trách em vì đã không nói với anh. Anh có thể làm gì đây? Làm thế nào anh lại hoàn toàn vô dụng ở đây? Anh chỉ đứng cách hẳn năm tấc, và anh có lửa Thiên đàng trong máu có thể giết hẳn. Anh đã thử và nó không hiệu quả. Anh đã không thể điều khiển nó... "

"Jace."

"Anh xin lỗi. Nó chỉ là-em biết anh rồi đấy. Anh chỉ có hai phản ứng với những điều xấu. Không kiểm soát được cơn giận dữ và sau đó chuyển hướng thành tự hận mình. "

Cô im lặng. Trên tất cả mọi thứ khác cô đã quá mệt mỏi, quá mệt mỏi. Nói với anh ấy những gì Sebastian đã làm như nhắc một tảng đá quá sức. Bây giờ cô chỉ muốn nhắm mắt lại và biến mất vào bóng tối. Cô đã giận dữ quá lâu - ấn dấu dưới bề mặt của tất cả mọi thứ. Cho dù cô đang đi mua sắm quà với Simon hoặc ngồi trong công viên hay ở nhà một mình vẽ vời, thì sự giận dữ luôn hiện diện trong cô.

Jace rõ ràng đang vật lộn; anh không cố gắng để che giấu bất cứ điều gì với cô. Ít nhất là như thế. Và cô nhìn thấy những cảm xúc nhấp nháy nhanh chóng sau đôi mắt anh: cơn giận dữ, thất vọng, bất lực, cảm giác tội lỗi, và, cuối cùng là nỗi buồn. Đó là một nỗi buồn thâm lặng đáng ngạc nhiên, cho Jace, và cuối cùng khi anh nói, giọng nói của anh vẫn điềm tĩnh một cách kỳ lạ. "Anh chỉ muốn," Anh nói, không nhìn vào cô mà nhìn xuống sàn, "là anh có thể nói điều đúng đắn, làm điều đúng đắn, để thực hiện điều này dễ dàng vì em. Dù em muốn bất kỳ điều gì từ anh, anh cũng sẽ muốn làm điều đó. Anh muốn ở bên em, vì em, trong bất cứ cách nào, Clary. "

"Điều đó," cô nói nhẹ nhàng.

Anh nhìn lên. "Cái gì?"

"Những gì anh vừa nói. Điều đó thật tuyệt vời. "

Anh chớp mắt. "Dĩ nhiên rồi, bởi vì anh không chắc là anh có thể diễn lại một lần nữa. Vậy phần nào của bài diễn văn là hoàn hảo? "

Cô cảm thấy môi mình hơi nhếch lên. Có cái gì đó rất Jace trong những phản ứng của mình, là hỗn hợp kỳ lạ giữa sự kiêu ngạo nhưng dễ bị tổn thương, sự kiên cường trước đau khổ, và cả sự tận tâm. "Em chỉ muốn biết," cô nói, "rằng anh không nghĩ khác về em chứ? Một chút nào đó? "

"Không," anh nói, hoảng sợ. "Em dũng cảm và tuyệt vời. Em hoàn hảo và anh yêu em. Anh chỉ yêu em và anh luôn luôn yêu em. Những hành động của kẻ mất trí đó sẽ không thay đổi điều gì cả. "

"Ngồi xuống đi," cô nói, và anh ngồi xuống ghế sofa da ọp ẹp, đầu nghiêng lại, nhìn lên cô. Các ánh lửa ánh lên trên mái tóc anh. Cô hít một hơi thật sâu và bước về phía anh, cẩn thận ngồi gọn vào lòng anh "Ôm em đi", Cô nói.

Anh vòng tay quanh người cô, ôm lấy cô. Cô có thể cảm thấy các cơ bắp trong vòng tay anh, sức mạnh của anh khi anh đặt tay lên cô thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng. Bàn tay anh sinh ra là bàn tay cho chiến đấu, nhưng anh lại có

thể nhẹ nhàng với cô, với cây đàn piano của mình, với tất cả những điều anh quan tâm.

Cô quay ngang trong lòng anh, đặt đôi chân của mình trên ghế sofa, và dựa đầu mình vào vai anh. Cô có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình tăng nhanh chóng. "Bây giờ," cô nói. "Hôn em nào"

Anh do dự. "Em có chắc không?"

Cô gật đầu. "Vâng. Vâng," cô nói. "Chúa biết chính xác chúng ta đã không có thể làm nhiều thứ trong thời gian gần đây, nhưng mỗi khi em hôn anh, mỗi khi anh chạm vào em, đó là một chiến thắng. Nếu anh hỏi em.

Sebastian, hẳn đã làm những gì hẳn đã làm vì-bởi vì hẳn không hiểu sự khác biệt giữa yêu thương và sở hữu. Giữa tự nguyện và ép buộc. Và hẳn đã nghĩ rằng nếu hẳn có thể làm cho em từ bỏ chính mình, sau đó hẳn sẽ có em, em sẽ là của hẳn, và với hẳn đó là tình yêu, bởi vì hẳn không biết bất cứ điều gì khác. Nhưng khi em chạm vào anh, em làm điều đó bởi vì em muốn, và đó là tất cả sự khác biệt. Và hẳn sẽ không bao giờ nhận được điều đó. Không bao giờ " cô nói, và cô nhón lên để hôn anh, một cái chạm nhẹ lên môi, chống tay cô vào lưng ghế sofa.

Cô cảm thấy anh rút một hơi thở sâu khi các tia lửa nhỏ nhảy giữa làn da của họ. Anh cọ má mình vào má cô, những sợi tóc của họ quấn lại với nhau, đỏ và vàng.

Cô quay lại tựa vào anh. Những ngọn lửa nhảy trong lò sưởi, và sự ấm áp ngấm vào xương của Clary. Cô tựa vào vai anh, nơi được đánh dấu bằng ngôi sao màu trắng của những người đàn ông nhà Herondale. Cô nghĩ về tất cả những người đã đi trước Jace, mà máu xương và sinh mệnh của họ đã làm cho anh trưởng thành như bây giờ.

"Em đang nghĩ gì?", Anh nói. Anh chải tay qua mái tóc cô, để cho những lọn tóc lỏng trượt giữa các ngón tay của mình.

"Em vui vì đã nói với anh," cô nói. "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Anh im lặng một lúc lâu, như những ngọn lửa bập bùng. Sau đó, anh nói, "Anh đã suy nghĩ về những gì em nói về sự cô đơn của Sebastian. Anh đã cố gắng để ghi nhớ những gì giống như thế khi ở chung nhà với hắn ta. Chắc chắn hắn chọn anh vì rất nhiều lý do, nhưng một nửa trong số đó là cần một người bầu bạn. Một người hắn nghĩ có thể hiểu được hắn, bởi vì cả hai đứa anh đã lớn lên cùng một cách. Anh cố gắng để xem mình có bao giờ thực sự thích hắn, hay thích dành thời gian với hắn. "

"Em không nghĩ vậy. Lúc ở đó, anh không bao giờ có vẻ thoải mái, không đúng như vậy. Anh là anh, nhưng lại không phải là anh. Thật khó để giải thích. "

Jace nhìn vào ngọn lửa. "Không có gì khó," anh nói. "Anh nghĩ rằng có một phần của bọn anh, thậm chí tách biệt với ý chí hoặc tâm trí của bọn anh, và nó là một phần anh không thể chạm vào. Nó không thực sự chính xác là anh, và hắn biết điều đó. Hắn muốn được yêu, hoặc thực sự yêu, cho dù hắn là gì, thực sự. Nhưng hắn không nghĩ hắn thay đổi để xứng đáng được yêu thương; thay vào đó hắn muốn thay đổi cả thế giới, thay đổi nhân loại, làm bắt nó phải yêu hắn. "Anh dừng lại. "Xin lỗi anh đã dài dòng thuyết giảng về học thuyết tâm lý ghế bành. Nghĩa đen ấy. Ở đây chúng ta đang ở trong một chiếc ghế bành. "

Nhưng Clary đang chìm đắm trong suy nghĩ. "Khi em lục lọi những thứ của hắn, ở Căn hộ đó, em đã tìm thấy một lá thư hắn viết. Nó vẫn dang dở, nhưng nó đã nhắc đến "Quý cô xinh đẹp của tôi." Em nhớ mình đã nghĩ nó thật là đáng sợ. Tại sao hắn lại viết một bức thư tình? Ý em là, hắn hiểu biết về tình dục, kiểu vậy, và những khát khao, nhưng tình yêu lãng mạn thì sao? Không phải từ những gì em đã nhìn thấy. "

Jace kéo cô lên, đặt cô lấp gọn vào đường cong bên mình. Cô không chắc ai là người làm dịu ai, chỉ là tiếng nhịp đập trái tim anh đều đặn dưới làn da mình và mùi xà phòng-mồ hôi-kim loại quen thuộc dễ chịu của anh. Clary mềm người lại, sự kiệt sức kéo cô xuống, mí mắt nặng trĩu. Cô đã trải qua

một ngày và đêm rất dài, và cả một ngày trước đó cũng thế. "Nếu mẹ và chú Luke đến đây khi em đang ngủ, nhớ đánh thức em dậy," cô nói.

"Ừm, em sẽ được đánh thức," Jace nói ngái ngủ. "Mẹ em sẽ nghĩ rằng anh đang cố gắng để tận dụng lợi thế khi họ không có nhà và sẽ đuổi theo anh quanh phòng với một cây còi lò sưởi."

Cô đưa tay lên vỗ vào má anh. "Em sẽ bảo vệ anh."

Jace không trả lời. Anh đã ngủ, hơi thở đều đặn dưới người cô, nhịp đập con tim của họ chậm lại để phù hợp với nhau. Cô nằm thao thức khi anh ngủ, nhìn vào ngọn lửa nhảy nhót và cau mày, những từ "Quý cô xinh đẹp của tôi" vang vọng trong tai cô như nghe từ trong một giấc mơ.

- - - - oOo- - - -

=====

Phần 1-Chương 11

11-THE BEST IS LOST-ĐIỀU TỐT ĐẸP NHẤT BỊ MẤT

"Clary. Jace. Thức dậy. "

Clary ngẩng đầu và gần như gằm gừ khi một cơn đau nhói xuyên qua cái cổ bất động của mình. Cô đã ngủ gục, cuộn tròn trên vai của Jace; anh cũng đã ngủ, rúc vào góc sofa gối đầu lên áo khoác bông. Chuôi grooms của anh tạo thành một vết rãnh không thoải mái trên hông Clary khi anh rên lên và đứng thẳng dậy.

Lãnh sự đứng phía trên họ, mặc áo đồng phục của Hội đồng, không cười. Jace nhào người trên đôi chân của mình. "Lãnh sự," anh nói một cách trang nghiêm nhất có thể phù hợp với quần áo nhàu nát và mái tóc sáng màu đang chĩa đủ mọi hướng của mình.

"Chúng ta gần như quên hai người ở đây", Jia nói. "Cuộc họp Hội đồng đã bắt đầu."

Clary đứng lên chậm hơn, vịn người thành tiếng rắc ở lưng và cổ của cô. Miệng cô khô khốc, cơ thể đau nhừ vì căng thẳng và mệt mỏi. "Mẹ tôi đâu?", Cô nói. "Chú Luke đâu ạ?"

"Tôi sẽ chờ đợi hai người trong hội trường," Jia nói, nhưng cô không di chuyển.

Jace xỏ tay vào áo khoác của mình. "Chúng tôi sẽ theo sau, Lãnh sự."

Có cái gì đó trong giọng nói của Lãnh sự khiến Clary nhìn cô một lần nữa. Jia đẹp, giống như con gái của bà-Aline-nhưng tại thời điểm này, có những nét căng thẳng ở các góc miệng và mắt. Clary đã thấy cái nhìn đó trước đây.

"Có chuyện gì vậy?" Cô hỏi. "Có điều gì đó không ổn phải không? Mẹ tôi đâu? Chú Luke đâu? "

"Chúng tôi không chắc," Jia nói lặng lẽ. "Họ chưa hề trả lời các tin nhắn mà chúng tôi đã gửi cho họ đêm qua."

Quá nhiều cú sốc, xảy đến quá nhanh khiến Clary tê liệt. Cô không thở hổn hển hoặc kêu lên, chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo lan truyền qua tĩnh mạch của cô. Cô cầm Heosphoros từ bàn nơi cô để nó, và cài nó vào thắt lưng. Không nói thêm một từ, cô vượt qua Lãnh sự, ra hành lang bên ngoài.

Simon đã chờ ở đó. Anh nhìn nhàu nát và kiệt sức, xanh xao hơn cả mức một ma cà rồng thiếu máu. Cô đưa tay để siết chặt tay anh, ngón tay lướt qua chiếc nhẫn vàng trên tay anh khi nắm lại.

"Simon đến để tham dự cuộc họp Hội đồng," Clary nói, cái nhìn của cô như thách thức Lãnh sự nói từ chối.

Jia chỉ gật đầu. Cô trông giống như một người đã quá mệt mỏi để tranh luận thêm nữa. "Cậu ấy có thể là đại diện của những Đứa trẻ Bóng đêm."

"Nhưng Raphael đã là người đại diện," Simon phản đối, lo lắng. "Tôi không chuẩn bị sẵn sàng.... "

"Chúng tôi đã không thể liên lạc với bất kỳ đại diện Thế giới Ngầm nào, bao gồm cả Raphael." Jia đã bắt đầu đi xuống sảnh. Những bức tường gỗ, với màu sắc nhạt nhợt và mùi hương gỗ tươi mới cắt xẻ. Đây chắc là một phần của Gard đã vừa được xây dựng lại sau cuộc chiến tranh Thần Thánh-đêm trước Clary đã quá mệt mỏi để thấy điều đó. Những chữ Runes quyền lực của các thiên thần đã được khắc từng khoảng trên các bức tường. Mỗi chữ sáng lên với một ánh sáng sâu, chiếu sáng hành lang không có cửa sổ.

"Không thể tiếp cận với họ- ý cô là gì?" Clary hỏi, vội vã theo sau Jia. Simon và Jace tiếp theo. Các hành lang cong, dẫn sâu vào trung tâm của Gard. Clary có thể nghe thấy một tiếng gầm mơ hồ, giống như âm thanh của đại dương, phía trước họ.

"Cả Luke và mẹ của cháu đã không trở lại từ cuộc hẹn ăn tối với Tiên tộc." Lãnh sự dừng lại ở một tiền sảnh lớn. Nơi đây ánh sáng tự nhiên phân bố hoàn hảo, đổ qua cửa sổ tạo thành hình vuông xen kẽ các khoảng trống và kính màu. Hai cánh cửa đôi phía trước mặt họ, khắc huy hiệu của tam Thiên thần và Vũ khí bóng đêm.

"Tôi không hiểu," Clary nói, giọng nói của cô cao lên. "VẬY, họ vẫn ở đó? Với Meliorn?"

Jia lắc đầu. "Ngôi nhà trống rỗng."

"Nhưng – thế Meliorn thì sao? Magnus thế nào?"

"Chưa có gì là chắc chắn", Jia nói. "Không có ai ở nhà, cũng như không có bất cứ đại diện nào trả lời các tin nhắn. Bây giờ Patrick đã ra ngoài tìm kiếm quanh thành phố với một nhóm vệ sĩ "

"Có máu trong nhà không?" Jace hỏi. "Có dấu hiệu một cuộc chiến, hoặc bất cứ điều gì không?"

Jia lắc đầu. "Không có. Các thực phẩm vẫn còn trên bàn. Giống như là họ vừa biến mất vào không khí"

"Còn điều gì nữa phải không?" Clary nói. "Tôi có thể thấy biểu hiện của cô còn có điều gì nữa..."

Jia không trả lời, chỉ đẩy cánh cửa mở phòng Hội đồng. Tiếng ồn đổ vào tiền sảnh. Đây là âm thanh Clary đã được nghe, giống như tiếng rì rào của các đại dương. Cô vội vã vượt qua Lãnh sự và dừng lại ở ngưỡng cửa, phân vân, ngập ngừng.

Phòng họp Hội đồng, chỉ vài ngày trước còn trật tự, hiện đã đầy các Thọ săn Bóng tối tranh cãi. Tất cả mọi người đang đứng, một số người theo nhóm và một số chia ra. Hầu hết các nhóm đang tranh cãi. Clary không thể nghe rõ, nhưng cô có thể nhìn thấy những cử chỉ giận dữ. Đôi mắt cô quét qua đám đông tìm những gương mặt quen thuộc-không có chú Luke, không có mẹ Jocelyn, nhưng có nhà Lightwoods, Robert trong bộ quần áo Điều tra viên bên cạnh Maryse; có Aline và Helen, và đám trẻ con nhà Blackthorn.

Và ở đó, dưới trung tâm của giảng đường, là bốn ghế gỗ chạm khắc của đại diện Thế giới Ngâm, đặt xung quanh một cái bục bán nguyệt. Tất cả đều trống rỗng, và lấp lánh khắp sàn nhà trước mặt họ là một từ duy nhất, viết nguệch ngoạc bằng một bàn tay vụng vọ, những gì trông giống như sơn bằng vàng dính:

Veni-Ta đã đến.

Jace lách qua Clary vào phòng. Vai anh cứng lại khi anh nhìn chăm chăm xuống dòng chữ nguệch ngoạc. "Đó là máu thánh," anh nói. " máu thiên thần."

Trong chớp Clary thấy lại phòng Thư viện của Học Viện, sàn nhà rải với máu và lông, những mảnh xương trống rỗng của thiên thần.

Erchomai. - Ta đang đến.

Và bây giờ là từ duy nhất:

Veni. - Ta đã đến.

Một thông điệp thứ hai.Ồ, Sebastian đã rất bận rộn. Ngu ngốc, cô nghĩ, thật ngu ngốc khi cô nghĩ rằng hẳn ta đến chỉ vì mình, rằng nó đã không là một phần của một cái gì đó lớn hơn, rằng hẳn đã không muốn nhiều hơn, nhiều tàn phá, nhiều khủng bố, nhiều chấn động hơn. Cô nghĩ về nụ cười của hẳn khi cô đề cập đến cuộc chiến tại Cẩm thành. Tất nhiên cuộc chiến đó không chỉ là một cuộc tấn công; nó là một kiểu giương đông kích tây. Chuyển cái nhìn cảnh giác của Nephilim khỏi Alicante, làm cho họ tìm kiếm hẳn và bọn Thợ săn Hắc Ám của hẳn bên ngoài, làm họ hoảng loạn bằng những người bị thương và chết. Và trong cùng thời gian, Sebastian đã tìm thấy con đường của mình để đến trái tim của Gard và viết bằng máu trên sàn nhà.

Gần bực là một nhóm các Tu Huynh Cẩm trong bộ áo choàng màu trắng ngà, khuôn mặt ẩn trong mũ trùm. Trí nhớ cô đột nhiên phát sáng, Clary quay sang Jace. "Tu Huynh Zachariah-Em chưa có cơ hội để hỏi anh xem liệu anh ấy có bị gì không?"

Jace đang nhìn chăm chăm vào các chữ viết trên sàn, một cái nhìn âm ảm trên khuôn mặt. "Anh gặp anh ta trong bệnh xá. Anh ấy ổn. Anh ấy... hơi khác."

"Khác tốt hay xấu?"

"Khác người," Jace nói, và trước khi Clary có thể hỏi ý anh là gì, cô nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

Phía dưới trung tâm của căn phòng, cô thấy một bàn tay giơ cao khỏi đám đông, vẫy tay về phía cô điên cuồng. Isabelle. Cô đang đứng với Alec, cách cha mẹ cô một khoảng nhỏ. Clary nghe Jia gọi phía sau cô, nhưng cô đã len qua đám đông rồi, Jace và Simon theo sau gót. Cô cảm nhận được những ánh mắt tò mò dán lên người cô. Sau hết, mọi người đều biết cô là ai. Biết bọn họ là ai. Con gái của Valentine, con trai nuôi của Valentine, và Ma cà rồng Ura sáng.

"Clary!" Isabelle gọi khi Clary, Jace, và Simon kéo theo ánh nhìn chăm chăm của mọi người gần như rơi vào giữa anh em Lightwood, người đã cố

gắng để dọn một không gian nhỏ cho chính mình ở giữa đám đông. Isabelle bần một cái nhìn khó chịu cho Simon trước khi vươn ra để ôm Jace và Clary. Ngay sau khi cô buông Jace, Alec kéo tay áo anh và túm chặt lấy, khớp ngón tay trắng bệch trên mặt vải. Jace có vẻ ngạc nhiên, nhưng không nói gì.

"Có phải không?" Isabelle nói với Clary. "Sebastian đã ở nhà của cậu đêm qua phải không?"

"Tại nhà của Amatis, uhm-làm thế nào cậu biết?" Clary hỏi.

"Bố anh là Điều tra viên; Dĩ nhiên là bọn anh biết," Alec nói. "Tin đồn Sebastian ở trong thành phố đã được mọi người nói trước khi họ mở phòng Hội đồng. Và chúng ta đã thấy.... chữ này."

"Đó là sự thật," Simon nói thêm. "Lãnh sự hỏi tôi về điều đó khi cô ấy đánh thức tôi dậy... như là tôi biết bất cứ điều gì không. Tôi đã ngủ suốt thời gian đó," cậu nói thêm khi Isabelle bần sang cậu một cái nhìn tò mò.

"Lãnh sự có nói gì với em về điều này không?" Alec hỏi, quét một cánh tay về phía cảnh âm đạm phía dưới. "Sebastian có nhắc đến không?"

"Không," Clary nói. "Sebastian chính xác không chia sẻ kế hoạch của hắn."

"Hắn không thể có được những đại diện Thế giới Ngầm. Không chỉ là Alicante được canh gác, mà mỗi ngôi nhà của nó đều có kết giới," Alec nói. Có một mạch đập trong cổ họng anh như một cái búa; tay anh đang đặt trên tay áo của Jace chấn động run nhẹ. "Họ đang ăn bữa tối. Họ cần phải được an toàn." Anh buông Jace và giam tay vào túi mình. "Và Magnus-Magnus đã thậm chí không phải ở đây. Catarina đã phải đến thay vì anh ấy." Anh nhìn Simon. "Tôi nhìn thấy cậu với anh ấy ở quảng trường Thiên thần vào đêm của trận chiến," anh nói. "Anh ấy có nói lý do tại sao anh ấy ở Alicante không?"

Simon lắc đầu. "Anh ấy chỉ đá tôi đi. Anh ấy đang chữa thương cho Clary."

"Có lẽ đây là một trò bịp bợm" Alec nói. "Có lẽ Sebastian đang cố gắng làm cho chúng ta nghĩ hắn đã ra tay với đại diện Thế giới Ngầm để ném chúng ta đi.."

"Chúng ta không biết hắn đã làm gì họ. Nhưng, họ đang mất tích," Jace nói lặng lẽ, và Alec nhìn tránh đi, như thể anh không thể chịu nổi khi gặp ánh mắt của họ.

"Veni-Ta đã đến," Isabelle thì thầm, nhìn vào bục. "Tại sao. . . ?"

"Hắn nói với chúng tôi rằng hắn có sức mạnh," Clary nói. "Sức mạnh không ai trong số chúng ta ngờ đến." Cô nghĩ về cách hắn xuất hiện trong phòng của mình và sau đó biến mất. Về con đường đất đã được mở dưới chân hắn tại Cấm thành, như thể mặt đất đang chào đón hắn, che chở hắn khỏi sự đe dọa của thế giới bên trên.

Một tiếng chuông mạnh mẽ vang lên khắp căn phòng, tiếng chuông theo lệnh của Hội đồng. Jia đã chuyển đến bục giảng, một Vệ binh Clave vũ trang trong bộ áo choàng trùm đầu ở phía sau cô.

"Các Thợ săn Bóng tối," cô nói, và âm hưởng lặp lại một cách rõ ràng khắp căn phòng như thể cô đã sử dụng một microphone. "Xin hãy im lặng."

Căn phòng lắng xuống dần vào yên tĩnh, mặc dù vẻ nổi loạn hiện trên vài gương mặt, đó là một yên tĩnh bất hợp tác. "Lãnh sự Penhallow!" Lời thốt ra bởi Kadir. "Câu trả lời của cho chúng ta là gì? Ý nghĩa của việc này... việc bán bố này là gì? "

"Chúng tôi không chắc," Jia nói. "Nó xảy ra trong đêm, giữa phiên canh của một đội Vệ binh và một đội khác."

"Đây là sự trả đũa," một Thợ săn Bóng đêm tóc đen mỏng mà Clary nhận ra là người đứng đầu của Học Viện Budapest nói. Cô nghĩ rằng tên của ông là Lazlo Balogh. "Trả đũa cho chiến thắng của chúng ta ở London và tại Cấm thành."

"Chúng ta đã không có chiến thắng ở London và Cấm thành, Lazlo," Jia nói. "Viện London được bảo vệ bởi một lực lượng thậm chí chúng tôi không hề biết đến, một loại bảo vệ mà chúng ta không thể tái tạo. Các Thợ săn Bóng tối đã được cảnh báo và đưa đến nơi an toàn. Thậm chí chỉ một vài người bị thương: Không ai trong số lực lượng của Sebastian đã bị hại. Điều tốt nhất nó có thể được gọi là một cuộc rút lui thành công. "

"Nhưng cuộc tấn công trên Cấm thành," Lazlo phản đối. "Hắn không xâm nhập được vào Cấm thành. Hắn đã không cướp được kho vũ khí ở đó"

"Nhưng hắn không thua. Chúng ta đã gửi đến đó sáu mươi chiến binh, hắn ta đã giết ba mươi và bị thương mười người. Hắn có bốn mươi chiến binh, và có lẽ hắn chỉ mất mười lăm người. Điều đó đã không xảy ra sau khi hắn làm bị thương Jace Lightwood, bốn mươi người của hắn sẽ giết sạch sáu mươi người của chúng ta. "

"Chúng ta là Thợ săn Bóng tối," Nasreen Choudhury nói. "Chúng ta dùng để bảo vệ cái mà chúng ta phải bảo vệ đến những hơi thở cuối cùng, đến giọt máu cuối cùng "

"Một ý tưởng cao quý," Josiane Pontmercy, từ Mật Viện Marseilles nói, "nhưng có lẽ không hoàn toàn thực tế."

"Chúng ta đã quá bảo thủ trong số lượng người chúng ta gửi đến đối mặt với hắn tại Cấm thành," Robert Lightwood, cất giọng bùng nổ của mình vang khắp căn phòng. "Chúng tôi ước tính từ các cuộc tấn công Sebastian thu được bốn trăm chiến binh Ác quỷ bóng Đêm. Đơn giản chỉ cần đưa ra những con số, một trận chiến về mặt quân số hiện nay giữa lực lượng của hắn và tất cả Thợ săn Bóng tối. Hắn sẽ thua. "

"Vì vậy, những gì chúng ta cần làm là chiến đấu với hắn càng sớm càng tốt, trước khi hắn biến đổi thêm bất kỳ Thợ săn Bóng tối nào khác," Diana Wrayburn nói.

"Ta không thể chống lại những gì ta không thể tìm thấy", Lãnh sự nói. "Nỗ lực của chúng tôi để theo dõi hắn tiếp tục không có kết quả." Cô cao giọng.

"Kế hoạch tốt nhất của Sebastian Morgenstern là chia rẽ chúng ta thành số lượng nhỏ. Hẳn cần chúng ta gửi người ra bên ngoài để trinh sát, để sẵn quỹ, hoặc để tìm kiếm hẳn. Chúng ta phải tập hợp lại với nhau, ở đây, trong Idris, nơi hẳn không thể đối đầu với chúng ta. Nếu chúng ta chia ra, nếu chúng ta rời bỏ quê hương của chúng ta, chúng ta sẽ thua. "

"Hẳn sẽ chờ đợi chúng ta ra ngoài," một Thợ săn Bóng tối tóc vàng từ Mật Viện Copenhagen nói.

"Chúng ta phải tin rằng hẳn không có sự kiên nhẫn cho điều đó," Jia nói.

"Chúng ta phải giả định hẳn sẽ tấn công, và khi hẳn làm, quân số vượt trội của chúng ta sẽ đánh bại hẳn."

"Cần nhiều kiên nhẫn để cân nhắc," Balogh nói. "Chúng tôi rời Học viện của chúng tôi đến đây, với sự hiểu biết rằng chúng tôi sẽ trở lại một khi chúng ta đã tổ chức một hội đồng với đại diện của Thế giới Ngầm. Nếu chúng ta không quay lại thế giới, ai sẽ là người sẽ bảo vệ nó? Chúng ta có một trọng trách, một nhiệm vụ từ thiên đường, là bảo vệ thế giới, để tóm lại những con quỷ. Chúng ta không thể làm điều đó từ Idris. "

"Tất cả các kết giới đang tràn đầy sức mạnh," Robert nói. "Đảo Wrangel đang làm việc thêm giờ. Và sự hợp tác mới của chúng ta với Thế giới Ngầm, chúng ta sẽ phải dựa vào họ để giữ vững Hiệp định. Đó là một phần của những gì chúng ta sẽ thảo luận tại Hội đồng hôm nay- "

"Vâng, chúc may mắn cho ông với điều đó," Josiane Pontmercy nói, "khi xem xét việc các đại diện của Thế giới Ngầm đang mất tích."

Mất tích. Các từ rơi vào im lặng như một hòn sỏi rơi vào trong nước, đưa ra những gợn sóng khắp căn phòng. Clary cảm thấy Alec trở nên khó hơn, kỹ hơn bên cạnh cô. Cô đã không để mình suy nghĩ về nó, đã không cho mình tin rằng họ thực sự có thể biến mất. Đó là một trò lừa Sebastian đang chơi họ, cô luôn tự nói với bản thân. Một mẹo lừa tàn nhẫn, nhưng không có gì hơn.

"Chúng tôi không biết điều đó!" Jia phản đối. "Bây giờ Vệ binh đã được điều ra ngoài tìm kiếm -"

"Sebastian viết trên sàn trước mặt chỗ ngồi của họ!" một người đàn ông với một cánh tay băng bó hét lên. Ông là người đứng đầu của Học Viện Mexico và đã có mặt tại trận chiến ở Cẩm thành. Clary nghĩ tên cuối cùng của ông là Rosales. "Veni - Ta đã đến." Cũng như hãn đã gửi cho chúng tôi một tin nhắn về cái chết của thiên thần ở New York, bây giờ hãn đánh vào chúng ta tận trong trái tim của Gard- "

"Nhưng hãn đã không tấn công chúng ta," Diana cắt ngang. "Hãn tấn công vào các đại diện của Thế giới Ngầm."

"Đánh vào các đồng minh của chúng ta chính là đánh chúng ta," Maryse nói. "Họ đều là thành viên của Hội đồng, với tất cả các quyền đại diện."

"Chúng ta thậm chí không biết những gì xảy ra với họ!" một người nào đó trong đám đông nảy ra. "Họ có thể đang hoàn toàn bình thường..."

"Vậy thì, họ ở đâu?" Alec hét lên, thậm chí Jace đã giật mình khi nghe thấy Alec lên tiếng. Alec nhìn trừng trừng, đôi mắt xanh sẫm, và Clary đột nhiên nhớ đến cậu bé giận dữ mà cô đã quen trong Học Viện giờ cảm thấy như đã cách đây rất lâu. "Có ai đã cố gắng để tìm họ?"

"Chúng tôi đã làm", Jia nói. "Nhưng không hiệu quả. Không phải tất cả trong số họ có thể được theo dõi. Cậu không thể theo dõi một Pháp sư, hoặc một Ma cà rồng..." Jia bị cắt ngang với một hơi thở hỗn hển đột ngột.

Không một cảnh báo, Vệ binh Clave bên trái của cô tiến lên phía sau cô và tóm lấy cô từ phía sau của áo choàng. Một tiếng thét chạy qua hội khi hãn kéo cô lùi lại, đặt lưỡi của một con dao găm bạc dài vào cổ họng của cô.

"Nephilim!" Hãn rống lên, và nón choàng của hãn rơi xuống, để lộ đôi mắt trống rỗng và đảo điên-những dấu hiệu không thể lầm lẫn của Endarkened. Từ phía đám đông, một tiếng gầm vọt cất lên, nhanh chóng bị ngắt đứt khi gã Vệ binh nhấn lưỡi dao của mình sâu hơn vào cổ họng của Jia. Máu tràn xung quanh nó, từ xa cũng nhìn thấy rõ.

"Nephilim!" Người đàn ông gầm lên một lần nữa. Tâm trí của Clary đấu tranh để xác định hăn-hăn có vẻ rất quen thuộc. Hăn cao, tóc nâu, có lẽ khoảng bốn mươi. Tay hăn lực lưỡng cơ bắp, các tĩnh mạch nổi lên như dây thừng khi hăn cố giữ Jia đứng im. "Đứng yên tại chỗ, Đừng tiếp cận, hoặc Lãnh sự của các người sẽ chết! "

Aline hét lên. Helen lập tức túm lấy cô, rõ ràng là để kiềm chế cô chạy về phía trước. Đằng sau họ đám trẻ con nhà Blackthorn túm tụm xung quanh Julian, người đang ôm em út của mình trong vòng tay; Drusilla cúi ép mặt sát vào hông cậu. Emma, tóc sáng bừng, đứng với Cortana tuốt trần, bảo vệ những người khác.

"Đó là Matthias Gonzales," Alec nói bằng một giọng sốc. "Ông ấy là người đứng đầu của Học viện Buenos Aires...."

"Im lặng!" người đàn ông đằng sau Jia - Matthias - lại gầm lên và một sự im lặng khó chịu hạ xuống. Hầu hết Thợ săn Bóng tối đang đứng, như Jace và Alec, với tay đặt trên vũ khí của họ. Isabelle đã nắm chặt tay cầm roi da. "Hãy nghe tôi, các Thợ Săn bóng Tối!" Matthias gào lên, đôi mắt hăn bị thiêu đốt với một ánh sáng cuồng tín. "Hãy nghe tôi, vì tôi đã là một trong các người. Tôi đã mù quáng tuân theo các luật lệ của Clave, nghe theo sự thuyết phục của họ đảm bảo sự an toàn của tôi trong các kết giới của Idris, được bảo vệ bởi ánh sáng của các thiên thần! Nhưng không có an toàn ở đây." Hăn giật cầm sang một bên, hướng về chữ viết nguệch ngoạc trên sàn nhà. "Không còn an toàn, thậm chí không có thông điệp của Thiên đường. Đó là tầm ảnh hưởng sức mạnh của Cốc Địa ngục, và Ngài là người nắm giữ nó. "

Một tiếng rì rầm chạy qua đám đông. Robert Lightwood hướng về phía trước, khuôn mặt của ông lo lắng khi nhìn Jia và lưỡi dao đang kề vào cổ họng cô. "Vậy hăn muốn gì?", Ông hỏi. "Con trai của Valentine. Hăn muốn gì ở chúng tôi? "

"Ồ, Ngài muốn nhiều thứ," gã Thợ săn Hắc Ám nói. "Nhưng giờ đây, Ngài sẽ hài lòng với món quà là em gái và anh nuôi của Ngài. Giao cho Ngài

Clarissa Morgenstern và Jace Lightwood, thảm họa sẽ được ngăn chặn "

Clary nghe Jace hít thở sâu. Cô nhìn anh, hoảng loạn; cô có thể cảm nhận được ánh mắt của cả căn phòng nhìn vào cô, và cảm thấy như mình đang bị hòa tan, giống như muối trong nước.

"Chúng tôi là Nephilim," Robert nói một cách lạnh lùng. "Chúng tôi không từ bỏ những những thứ của mình. Hẳn biết điều đó. "

"Chúng ta, Cốc Địa ngục đang giữ năm người đồng minh của các người," câu trả lời đến tức thì. "Meliorn của Tiên tộc, Raphael Santiago của Ma cà rồng, Luke Garroway của Người sói, Jocelyn Morgenstern của Nephilim, và Magnus Bane của Pháp hội. Nếu các người không giao cho chúng tôi Clarissa và Jonathan, bọn họ sẽ được tiễn đến cái chết bằng sắt và bạc, lửa và thanh lương trà. Và khi đồng minh Thế giới Ngầm của các người biết rằng các người đã hy sinh đại diện của họ, thay vì từ bỏ người của mình, họ sẽ phản bội lại các người. Họ sẽ tham gia với chúng ta, và các người sẽ thấy mình chiến đấu không chỉ với Ngài, người giữ Cốc địa ngục mà là tất cả Thế giới Ngầm. "

Clary cảm thấy một làn sóng chóng mặt, rất mãnh liệt tràn qua cô. Cô đã biết, tất nhiên cô đã được biết, với một với một sự hiển nhiên rằng, mẹ, chú Luke và Magnus của cô đang gặp nguy hiểm, nhưng nghe nó như là một cái gì khác. Cô rùng mình, những lời cầu nguyện rời rạc lặp đi lặp lại nhiều lần trong đầu cô: xin nguyện cầu cho Mẹ, chú Luke, được bình an, được bình an. Hãy để Magnus được bình an, vì Alec. Làm ơn!

Cô cũng nghe thấy giọng nói của Isabelle trong đầu cô, rằng Sebastian không thể chống lại họ và tất cả Thế giới Ngầm. Tuy nhiên, hẳn đã nhanh chóng phản bác: Nếu bây giờ đại diện Thế giới ngầm bị hãm hại, toàn bộ đó là lỗi của các Thợ săn Bóng tối.

Biểu hiện của Jace âm đạm, nhưng anh bắt gặp ánh mắt của cô với cùng sự thấu hiểu. Điều đó như đâm một cây kim trong trái tim cô. Họ không thể

đứng lại và để cho điều này xảy ra. Họ sẽ nộp mình cho Sebastian. Đó là lựa chọn duy nhất.

Cô hướng về phía trước, định đi, nhưng cô thấy mình bị giật lại với cổ tay khoá cứng. Cô quay lại, nghĩ là Simon, và ngạc nhiên thấy rằng đó là Isabelle. "Không," Isabelle nói.

"Mi là một kẻ ngốc và là một kẻ theo đuôi," Kadir hét, đôi mắt giận dữ khi ông nhìn Matthias. "Không thành viên Thế giới Ngầm nào sẽ trách chúng ta vì đã không chịu hy sinh hai đứa con của chúng ta lên giàn thiêu của Jonathan Morgenstern."

"Oh, nhưng Ngài sẽ không giết họ," Matthias nói với niềm vui sướng độc ác "Các người có lời thề dưới chân thiên thần của Ngài là sẽ không hại đến cô gái đấy hay chàng trai Morgenstern Lightwood. Họ là gia đình của Ngài, và Ngài mong muốn họ ở bên cạnh mình. Vì vậy, không có sự hy sinh nào ở đây cả "

Clary cảm thấy một cái gì đó cọ gò má cô. Đó là Jace. Anh đã hôn cô, rất nhanh. Cô nhớ đến nụ hôn Judas của Sebastian đêm trước. Cô xoay người để túm anh lại, nhưng anh đã đi ra, rời khỏi bọn họ, sải bước ra ngoài lối đi cầu thang giữa các băng ghế. "Tôi sẽ đi!" Anh hét lên, và giọng anh vang khắp căn phòng. "Tôi sẽ đi, sẵn sàng." Thanh kiếm của anh trên tay và anh ném nó rơi loảng xoảng xuống bậc cầu thang. "Tôi sẽ đi với Sebastian," Anh nói tiếp sau khoảng lặng im. "Chỉ cần bỏ Clary ra. Hãy để cô ấy ở lại. Hãy để tôi đi một mình. "

"Jace, không," Alec nói, nhưng giọng nói anh chìm vào tiếng ồn ào chạy qua căn phòng, tiếng nói tăng cao như khói và đầy khắp phía trần nhà. Jace đứng bình thản, với bàn tay của mình xoè ra, cho thấy anh không có vũ khí. Tóc của anh tỏa sáng dưới ánh sáng của những chữ rune như một thiên thần tuần tiết.

Matthias Gonzales cười. "Không có thương lượng nếu không có Clarissa," Hãn nói. "Sebastian yêu cầu cô ấy, và ta chỉ truyền đạt những gì chủ ta yêu

câu"

"Ông nghĩ rằng chúng tôi là kẻ ngốc," Jace nói. "Trên thực tế, tôi biết nhiều hơn thế. Ông không suy nghĩ gì cả. Ông là người phát ngôn cho một con quỷ, đó là tất cả của ông. Ông không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Không gia đình, huyết thống hoặc danh dự. Ông không còn là con người." Matthias chế nhạo. "Tại sao mọi người lại muốn trở thành con người?"

"Bởi vì thương lượng với ông vô giá trị," Jace nói. "VẬY, nếu chúng tôi cung cấp người cho ông, và Sebastian trả con tin của mình. Rồi sao? Ông đã trả giá như vậy để cho chúng tôi biết làm thế nào hãn tốt hơn Nephilim, làm thế nào hãn mạnh mẽ hơn, hãn thông minh hơn. Làm thế nào hãn có thể tấn công chúng tôi ở Alicante; tất cả các kết giới của chúng tôi và tất cả các Vệ binh của chúng tôi không thể giữ được hãn. Làm thế nào hãn sẽ tiêu diệt tất cả chúng tôi. Nếu ông muốn thương lượng với một người nào đó, ông phải cung cấp cho họ một cơ hội để giành chiến thắng. Nếu ông là con người, ông sẽ hiểu điều đó."

Trong sự im lặng theo sau, Clary nghĩ có thể đã nghe thấy một giọt máu rơi xuống sàn. Matthias vẫn bất động, lưỡi dao của hãn vẫn kề vào cổ họng của Jia, môi hãn mấp máy như thể hãn đang thì thầm điều gì đó, hoặc đọc một cái gì đó hãn đã được nghe-

Hoặc đang nghe, cô nhận ra, đang nghe lời được thì thầm vào tai hãn. . .

"Các người không thể giành chiến thắng," Cuối cùng Matthias nói, và Jace cười, cái cười chua chát sắc nét mà Clary lần đầu tiên đã yêu. Không phải là một thiên thần tuần tiết, cô nghĩ, mà là một thiên thần báo thù. Tất cả vàng, máu và lửa, tự tin ngay cả khi đối mặt với thất bại.

"Ông hiểu những gì tôi muốn nói," Jace nói. "VẬY thì, có quan trọng gì nếu chúng tôi chết ngay bây giờ hoặc chết sau đó..."

"Các người không thể giành chiến thắng," Matthias nói, "nhưng các người có thể sống sót. Những người chọn có thể được biến đổi bởi Cốc địa ngục;

họ sẽ trở thành chiến binh trong của đội quân Morning Star, và các người sẽ thống trị thế giới với Jonathan Morgenstern lãnh đạo. Những người chọn vẫn là con của Raziel vẫn có thể làm như vậy, miễn là vẫn ở trong Idris. Các biên giới của Idris sẽ được niêm phong, cô lập nó ra khỏi phần còn lại của thế giới, phần đó sẽ thuộc về chúng ta. Vùng đất này vẫn được các thiên thần cấp cho các người, các người sẽ giữ lại. Miễn là vẫn trong biên giới của nó, các người sẽ được an toàn. Điều đó, các người được đảm bảo. "

Jace trừng mắt. "Lời đảm bảo của Sebastian không có giá trị gì."

"Lời hứa của Ngài là tất cả những gì các người có," Matthias nói. "Giữ liên minh của các người với Thế giới Ngầm, ở trong biên giới của Idris, và các người sẽ sống sót. Nhưng đề nghị này tồn tại khi các người nguyện ý dâng lên chủ của ta cả người và Clarissa. Không có thương lượng. "

Clary nhìn chằm chằm quanh phòng. Một số các Nephilim nhìn lo lắng, một số sợ hãi, một số đầy giận dữ. Và những người khác đang tính toán. Cô nhớ lại ngày cô đã đứng trong Sảnh hiệp định ở phía trước cũng những người này và chỉ cho họ chữ rune Binding để có thể thắng cuộc chiến tranh của họ. Họ đã rất biết ơn sau đó. Nhưng đây cũng là Hội đồng đã biểu quyết chấm dứt tìm kiếm Jace khi Sebastian bắt anh đi, bởi vì cuộc sống của chỉ một thanh niên không có giá trị đối với họ.

Đặc biệt là khi người đó là con trai nuôi của Valentine.

Hồi trước cô đã nghĩ rằng luôn có những người tốt và người xấu, một bên của ánh sáng và một bên của bóng tối, nhưng giờ cô không còn nghĩ thế. Cô đã nhìn thấy tâm ma, trong anh trai cô và cha cô, tâm ma từ điều tốt đi lệch hướng và tâm ma của ham muốn sức mạnh tuyệt đối. Nhưng trong nhân ái cũng không có an toàn: Đức hạnh có thể giết người giống như một con dao, và ánh sáng của thiên đường thì mù quáng.

Cô tách khỏi Alec và Isabelle, cảm thấy Simon níu lấy cánh tay cô. Cô quay lại nhìn cậu và lắc đầu. Hãy để cho mình làm điều này.

Đôi mắt đen của cậu van nài "Không," cậu thì thầm.

"Hắn muốn cả hai chúng tớ," cô thì thầm lại. "Nếu Jace đến với Sebastian mà không có tớ, Sebastian sẽ giết anh ấy"

"Dù sao thì hắn sẽ giết cả hai người." Isabelle đã gần khóc với sự thất vọng. "Cậu không thể đi, và Jace cũng không thể - Jace!"

Jace quay lại nhìn họ. Clary thấy nét mặt anh thay đổi khi anh nhận ra rằng cô đã len lỏi đến gần anh. Anh lắc đầu, mấp máy môi: "Không".

"Hãy cho chúng tôi thời gian," Robert Lightwood nói. "Ít nhất, hãy cho chúng tôi thêm thời gian để biểu quyết"

Matthias rút con dao ra khỏi cổ họng của Jia và giữ nó ở trên cao; cánh tay còn lại vòng quanh cô, bàn tay anh hắn chặt mặt trước áo choàng của cô. Hắn giơ con dao về phía trần nhà, ánh sáng từ nó loang loáng "Thời gian", hắn cười khẩy. "Tại sao Sebastian nên cung cấp cho các người thời gian?"

Một tiếng vút sắc nét xé không khí. Clary thấy một cái gì đó vụt sáng phía sau mình, và nghe thấy tiếng kim loại chạm kim loại khi một mũi tên đâm sầm vào con dao Matthias đang giơ trên đầu của Jia, làm nó văng khỏi tay hắn. Clary xoay đầu sang một bên và nhìn thấy Alec, cây cung của anh giương lên, dây cung vẫn còn đang rung.

Matthias thốt lên một tiếng gầm và lao đảo lùi lại, tay chảy máu. Jia thoát ra khỏi hắn khi hắn cúi người nhặt con dao của mình. Clary nghe Jace gọi "Nakir!" Anh rút ra một lưỡi seraph từ thắt lưng và ánh sáng của nó chiếu sáng hội trường. "Tránh đường!" Anh hét lên, và bắt đầu lao xuống những bậc thang, hướng về phía bục diễn thuyết.

"Không!" Alec, hạ cung tên xuống, phóng mình qua lưng của hàng ghế dài, đâm bổ xuống đầu Jace, xô anh ngã xuống đất chỉ ngay khi cả cái bục bốc lên trong một ngọn lửa như được tưới xăng. Jia kêu lên và nhảy từ bục diễn thuyết vào đám đông; Kadir bắt được cô và hạ xuống nhẹ nhàng trong khi tất cả các Thợ săn Bóng tối quay sang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang bốc cao.

"Cái quái gì thế này," Simon thì thầm, những ngón tay vẫn siết chặt quanh cánh tay của Clary. Cô có thể thấy Matthias, một cái bóng đen ở trung tâm của ngọn lửa. Lửa rõ ràng là không làm ảnh hưởng gì đến hắn; hắn dường như đang cười, giơ cánh tay mình lên liên tục như thể hắn là một nhạc trưởng chỉ đạo một dàn nhạc lửa. Căn phòng đầy những tiếng la hét, mùi hôi thối và tiếng lách cách của gỗ cháy. Aline chạy lại chụp lấy mẹ mình đang chảy máu, khóc lóc; Helen đứng nhìn bất lực, bên cạnh Julian; cô đã cố gắng để che chắn cho những đứa bé nhà Blackthorns khỏi những gì đang xảy ra bên dưới.

Thế nhưng, không có ai che chắn cho Emma. Cô đang đứng ngoài nhóm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì sốc khi xuyên qua những âm thanh khủng khiếp đầy hội trường, tiếng hét của Matthias xuyên thủng nhức óc: "Hai ngày, Nephilim! Các người có hai ngày để quyết định số phận của các người! Sau đó tất cả các người sẽ bị đốt cháy! Các người sẽ bị thiêu đốt trong ngọn lửa của địa ngục, và tro của Ê-đôm sẽ mọc rửa xương của các người!"

Giọng nói của hắn vang cao trong một tiếng thét kinh hoàng và thành lĩnh im lặng, khi những ngọn lửa thấp xuống, hắn đã biến mất cùng với ngọn lửa tàn lụi. Lưỡi lửa cuối cùng liếm trên sàn, ánh sáng của nó hầu như không chạm vào các tin nhắn viết nguệch ngoạc trong máu thiên thần phía trước bục thuyết giảng.

Veni-TA ĐÃ ĐẾN.

- - - - -

Maia mất hai phút thở sâu bên ngoài cánh cửa căn hộ trước khi tra chìa vào ổ khóa.

Tất cả mọi thứ trong hành lang có vẻ bình thường, bình thường đến kỳ lạ. Áo khoác của Jordan và Simon, treo trên móc trong lối vào hẹp. Các bức tường được trang trí với các bức tranh đường phố mua từ chợ trời.

Cô di chuyển vào phòng khách, nơi dường như đóng băng suốt thời gian qua: TV vẫn bật, màn hình tĩnh (stand-by) tối om, hai bộ điều khiển trò chơi vẫn trên chiếc ghế dài. Họ đã quên tắt ấm pha cafe. Cô đi vào và bật công tắc, cố gắng hết sức mình ngó lơ tất cả các hình ảnh của mình và Jordan dính trên tủ lạnh: họ trên cầu Brooklyn, họ uống cà phê tại quán ăn Waverly Place, Jordan cười khoe móng tay mà Maia đã sơn màu xanh và màu xanh lá cây và đỏ. Cô đã không nhận ra anh đã chụp bao nhiêu hình ảnh cho họ, như thể anh đang cố gắng để ghi lại mọi thứ của hai người, từng giây phút, sợ chúng sẽ trôi qua ký ức của mình như nước chảy.

Cô phải gồng mình một lần nữa trước khi đi vào phòng ngủ. Giường vẫn bừa bộn và drap chưa trải, Jordan chưa bao giờ được đặc biệt gọn gàng, quần áo của anh nằm rải rác khắp phòng. Maia đi ngang qua căn phòng đến tủ nơi cô cất giữ đồ đạc riêng của mình và cởi hết quần áo của Leila ra.

Một cách nhẹ nhõm, cô xỏ vào quần jean và áo T-Shirt của chính mình. Cô đang kéo ra một chiếc áo khoác để mặc thì chuông cửa reo.

Jordan giữ vũ khí của riêng mình - được cấp bởi pháp quan - trong một cái rương ở chân giường. Cô mở cái rương và lấy ra một lọ sắt nặng với một chữ thập khắc vào mặt trước.

Cô mặc áo khoác và tiến vào phòng khách, chiếc lọ trong túi của cô, những ngón tay xiết quanh nó. Cô đưa tay và kéo mạnh cánh cửa trước mở ra.

Cô gái đang bên ngoài có mái tóc đen rơi ngang vai làm nổi bật làn da trắng bệch chết chóc và đôi môi đỏ sẫm. Cô mặc một bộ đồ màu đen cắt may riêng vừa khít trông như một nàng Bạch Tuyết hiện đại với máu, than đá, và băng tuyết. "Cô đã gọi tôi," cô nói. "Bạn gái của Jordan Kyle, đúng không?"

Lily-cô là một trong những người thông minh nhất của gia tộc ma cà rồng. Biết tất cả mọi thứ. Cô và Raphael là cạ cứng* của nhau.

[* ý nói là thân thiết, tâm đầu ý hợp. Mỗ dùng từ chuẩn teen á!]

"Đừng phản ứng như là cô không biết gì, Lily," Maia đập "Cô đã ở đây trước đó; Tôi chắc rằng cô đã bắt cóc Simon từ căn hộ này cho Maureen. "

"Và?" Lily khoanh tay trước ngực, làm cho bộ đồ đắt tiền của mình kêu rảng rặc "Cô có mời tôi vào hay không?"

" không" Maia nói. "Chúng ta sẽ nói chuyện ở đây, ở hành lang."

"Tối tăm" Lily dựa lưng vào tường với sơn bong tróc, dựng mặt lên "Tại sao cô lại gọi tôi đến đây, Người sói?"

"Maureen điên rồi", Maia nói. "Raphael và Simon cũng đã đi. Sebastian Morgenstern đang giết Thế giới Ngầm để tạo sức ép cho Nephilim. Và có lẽ đây là thời gian để Ma cà rồng và Người sói nói chuyện với nhau. Thậm chí liên minh với nhau. "

"Ah, cô không phải quá ngây thơ sao," Lily nói, và đứng thẳng dậy. "Xem nào, Maureen điên rồ, nhưng cô ta vẫn là lãnh đạo của Gia tộc. Và tôi có thể nói với cô một điều. Cô ta sẽ không đàm phán với một thành viên Người sói mới phát lên đang mất trí vì bạn trai vừa qua đời. "

Maia nắm chặt cái lọ trong tay cô. Cô khao khát để ném thứ trong đấy vào mặt của Lily, đến mức làm chính cô sợ hãi.

"Hãy gọi cho tôi khi cô trở thành đầu đàn" Có một ánh sáng tối tăm trong mắt cô gái Ma cà rồng, như thể cô đang ẩn ý điều gì đó với Maia mà không nói ra. "Và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện."

Lily quay lại và đi xuống hành lang trên đôi giày cao. Maia chậm chậm nói lỏng tay của mình trên chai nước thánh trong túi.

"Bản đẹp đấy" Jace nói.

"Cậu không cần phải làm vui tớ." Alec và Jace đang ở một trong những phòng họp của Gard - không cùng phòng Jace đã ở trước đó với Clary, nhưng là một căn phòng khác cũ kỹ hơn. Tường bằng đá, và có một chiếc

ghế dài chạy băng qua bức tường phía tây. Jace đang quỳ trên đó, chiếc áo khoác của mình ném sang một bên, tay áo bên phải chiếc sơ mi của anh cuộn lại.

"Tớ không có," Jace phản đối khi Alec đặt thanh Stele của mình lên làn da trần trên cánh tay Jace. Khi các đường nét tối màu bắt đầu tràn ra khỏi Adamas, Jace không thể không nhớ đến một ngày khác, tại Alicante, Alec vừa băng bó tay cho Jace, vừa nói với anh một cách giận dữ: Cậu hồi phục chậm chạp và xấu xí, giống như một người thường. Jace đã thò tay mình qua một cửa sổ ngày hôm đó; anh xứng đáng tất cả mọi thứ Alec đã nói.

Alec thở ra từ từ; anh luôn luôn rất cẩn thận với chữ rune mình vẽ, đặc biệt là những chữ iratzes-trị thương. Anh dường như cảm thấy bóng nhẹ, vết khắc vào da như Jace cảm thấy, mặc dù chưa bao giờ Jace bận tâm đến sự đau đớn-bản đồ của những vết sẹo màu trắng bao phủ khắp tay chạy dài xuống cánh tay của anh để chứng thực điều đó. Có một sức mạnh đặc biệt trong một chữ rune do parabatai của bạn vẽ. Đó là lý do tại sao mọi người đã để hai người họ đi, trong những người còn lại của gia đình Lightwood gặp nhau tại văn phòng của Lãnh sự, để Alec có thể chữa lành Jace nhanh chóng và hiệu quả nhất. Jace đã hơi sửng sốt; anh nửa mong đợi họ để anh ngồi lại suốt cuộc họp mặc dù cổ tay anh xanh tím và sưng lên.

"Tớ không có, thật mà" Jace nói một lần nữa, khi Alec vẽ xong và bước lùi lại để xem xét thành quả của mình. Jace đã có thể cảm nhận được sự tê liệt của chữ iratze lan truyền qua tĩnh mạch của mình, làm dịu các cơn đau ở cánh tay, khép lại vết thương đang hở. "Cậu đập vào dao của Matthias từ nửa chừng giảng đường. Hoàn toàn chính xác, không ảnh hưởng đến Jia chút nào. Và hẳn thì cũng đang di chuyển xung quanh "

"Tớ đã bị kích động." Alec cài thanh Stele của mình trở lại thắt lưng. Mái tóc đen rũ xuống mắt anh; anh đã không cắt tỉa chúng kịp thời vì anh và Magnus đã chia tay.

Magnus. Jace nhắm mắt lại. "Alec," anh nói. "Tớ sẽ đi. Cậu biết là tớ sẽ đi."

"Cậu nói như cậu nghĩ rằng nó sẽ trấn an tôi," Alec nói. "Cậu nghĩ rằng tôi muốn cậu nộp mình cho Sebastian? Cậu bị điên à? "

"Tớ nghĩ nó là cách duy nhất để Magnus trở lại." Jace nói, chìm vào bóng tối sau mí mắt.

"Và cậu cũng sẵn sàng để trao đổi cuộc sống của Clary?" Giọng của Alec chua chát. Đôi mắt của Jace mở bừng ra; Alec nhìn anh kiên định nhưng không biểu hiện.

"Không," Jace nói, nghe thất bại trong chính giọng nói của mình. "Tớ không thể làm điều đó."

"Và tớ sẽ không yêu cầu cậu làm điều đó," Alec nói. "Điều này... đó là những gì Sebastian đang cố gắng làm. Đặt một cái nêm giữa tất cả chúng ta, dùng những người chúng ta yêu thương để kéo chúng ta xa nhau. Chúng ta không nên để cho hăn thủ lợi "

"Khi nào mà cậu trở nên thông thái như vậy?" Jace nói.

Alec cười, một cái cười ngắn và giòn. "Ngày tớ thông thái là ngày mà cậu cẩn thận."

"Có thể cậu đã luôn luôn là người khôn ngoan," Jace nói. "Tớ nhớ khi tớ hỏi cậu có muốn trở thành parabatai, cậu nói rằng cậu cần một ngày để suy nghĩ. Sau đó cậu quay lại và nói có. Khi tớ hỏi tại sao cậu lại đồng ý thành parabatai của tớ, cậu nói đó là vì tớ cần một người chăm sóc. Cậu đã đúng. Tớ chưa bao giờ nghĩ về nó một lần nữa, bởi vì tớ không bao giờ phải nhớ. Tớ đã có cậu, và cậu đã luôn luôn chăm sóc tớ. Luôn luôn. "

Biểu hiện của Alec nghiêm nghị; Jace gần như có thể nhìn thấy sự căng thẳng đập qua tĩnh mạch parabatai mình. "Không," Alec nói. "Đừng nói như thế."

"Tại sao không?"

"Bởi vì," Alec nói. "Đó là cách mọi người nói chuyện khi họ nghĩ rằng họ sẽ chết."

"Nếu Clary và Jace bị giao cho Sebastian, họ sẽ chết " Maryse nói.

Họ đang ở trong văn phòng của Lãnh sự, bài trí sang trọng như hầu hết các phòng khác ở Gard. Một tấm thảm dày dưới chân, những bức tường đá trải thảm trang trí, một cái bàn khổng lồ đặt theo đường chéo ngang qua căn phòng. Một bên là Jia Penhallow, vết cắt trên cổ họng cô đã được iratzes xử lý hoàn hảo. Đằng sau chiếc ghế là chồng cô, Patrick, đang đứng tay đặt lên vai cô.

Đối mặt với họ là Maryse và Robert Lightwood; Clary ngạc nhiên thấy cô, Isabelle, và Simon cũng được ở lại trong phòng. Cô cho là họ đang thảo luận về số phận của cô và Jace, nhưng trước giờ Clave dường như chưa bao giờ có nhiều cách để giải quyết số phận của người khác mà không có ý kiến của họ.

"Sebastian nói rằng hắn sẽ không làm tổn thương họ," Jia nói.

"Lời của hắn là vô giá trị," Isabelle cắt ngang "Hắn dối trá. Và lời thề dưới chân Thiên thần của hắn không có ý nghĩa gì, bởi vì hắn không thề cần đến Thiên thần. Nếu hắn ta có phục vụ người nào. Đó chính là Lilith"

Có một tiếng lách cách nhẹ, và cánh cửa mở ra. Là Alec và Jace. Cả hai nháy xuống vài bậc thang, và Jace trông có vẻ tồi tệ, với miệng vết thương hở và cổ tay bị gãy hoặc bị sai khớp. Mặc dù bây giờ trông nó đã trở lại bình thường, anh đã cố gắng mỉm cười với Clary khi anh bước vào, nhưng đôi mắt của anh đầy ám ảnh.

"Cháu phải hiểu Clave sẽ nhìn điều đó như thế nào," Jia nói. "Cháu đã chiến đấu với Sebastian ở Burren. Họ được kể lại, nhưng họ không nhìn thấy, chưa từng thấy cho đến lúc trận chiến ở Cấm thành, sự khác biệt giữa các chiến binh Thợ săn Bóng tối và Ác quỷ Bóng đêm. Chưa bao giờ có một chiến binh mạnh hơn Nephilim. Bây giờ thì có. "

"Lý do hãn tấn công Cấm thành là để thu thập thông tin," Jace nói. "Hãn muốn biết các Nephilim có khả năng gì: không phải là nhóm người non nớt chiến đấu tại Burren, mà là các chiến binh do Clave gửi đến. Hãn muốn biết làm thế nào họ đứng lên chống lại lực lượng của hãn. "

"Hãn đang đo lường chúng ta," Clary nói. "Hãn đang đặt chúng ta lên bàn cân"

Jia nhìn cô. "Mene Mene tekel upharsin," cô nói nhẹ nhàng.

"Em đã đúng khi em nói Sebastian không muốn đấu một trận chiến lớn," Jace nói. "Quan tâm của hãn là chia thành nhiều trận đánh nhỏ để hãn có thể biến đổi các Nephilim thêm vào lực lượng của hãn. Và phương án ở lại trong Iris có thể hữu hiệu, để hãn mang những trận chiến lại đây, phá vỡ vòng vây quân đội của hãn trên những tảng đá ở Alicante. Tuy nhiên bây giờ hãn đang giữ các đại diện Thế giới Ngầm, ở lại đây sẽ không hiệu quả. Nếu không có chúng ta canh giữ, với Thế giới Ngầm bị biến đổi đang chống lại chúng ta, Hiệp định sẽ sụp đổ. Thế giới sẽ sụp đổ. "

Ánh mắt của Jia chiếu đến Simon. "Cậu sẽ nói gì, Downworlder? Là Matthias đúng? Nếu chúng ta từ chối điều kiện của Sebastian, nó sẽ có nghĩa là chiến tranh với Thế giới Ngầm? "

Simon giật mình khi bị hỏi một cách dích danh để giải quyết một vấn đề chính thức như vậy. Một cách ý thức hay vô thức, bàn tay cậu lần đến chiếc mè đay của Jordan trên cổ mình; cậu giữ nó khi cậu nói với sự miễn cưỡng "Tôi nghĩ rằng mặc dù có một số thành viên Thế giới ngầm có lý trí, nhưng ma cà rồng sẽ không. Họ đã tin Nephilim xem nhẹ cuộc sống của họ. Các Pháp sư. . ." cậu lắc đầu. "Tôi thực sự không hiểu các Pháp sư. Về tiên tộc-ý tôi là Nữ hoàng Seelie - dường như đã có chọn lựa của chính bà ấy. Bà ấy đã giúp Sebastian với cái này. "Cậu giơ ngón tay của mình, nơi chiếc nhẫn lấp lánh lên cao.

"Nó nghe có vẻ như sự ham muốn vô độ của Nữ hoàng tiên tộc để biết tất cả mọi thứ hơn là việc giúp Sebastian" Robert nói. "Đó là sự thật, bà ấy đã

do thám cậu, nhưng lúc đó Sebastian chưa được coi là kẻ thù của chúng tôi. Đáng chú ý hơn, Meliorn đã tuyên thệ đặt lòng trung thành của Tiên tộc vào chúng tôi và đặt Sebastian là kẻ thù của họ. Các Thần tiên không thể nói dối. "

Simon nhún vai. "Dù sao, quan điểm của tôi là tôi không hiểu họ nghĩ thế nào. Nhưng Người sói yêu mến chú Luke. Họ sẽ liều mạng để có được chú ấy quay lại. "

"Anh ấy từng là một Shadowhunter-" Robert bắt đầu.

"Điều đó làm cho nó tồi tệ hơn," Simon nói, và đó không phải Simon-người bạn lâu năm nhất của Clary-mà là một người khác, một người am hiểu về chính kiến của Thế giới Ngầm. "Họ nhìn cái cách mà Nephilim đối xử với thành viên Thế giới Ngầm từng là Nephilim như là bằng chứng của sự thật rằng Thợ săn Bóng tối tin máu của Thế giới Ngầm bị nhiễm độc. Magnus từng kể cho tôi về một bữa ăn tối anh ấy được mời ở một Học viện cùng với Thợ săn Bóng tối và thành viên Thế giới Ngầm; sau đó các Thợ săn Bóng tối đã ném tất cả các đĩa đi bởi vì các Downworlder đã chạm vào chúng. "

"Không phải tất cả Nephilim là như thế", Maryse nói.

Simon nhún vai. "Lần đầu tiên tôi đến Gard, đó là do Alec mang tôi đến," cậu nói. "Tôi tin tưởng rằng Lãnh sự chỉ muốn nói chuyện với tôi. Thay vào đó tôi đã được ném vào tù và bỏ đói. Parabatai của chú Luke nói chú ấy hãy tự sát khi chú Luke bị biến đổi. Các pháp quan vệ đoàn Lupus đã bị thiêu hủy trên đất bởi một Thợ săn Bóng tối, cho dù hẳn là một Thợ săn Bóng tối - kẻ thù của Idris"

"VẬY, ý cậu đang nói, nó sẽ có chiến tranh?" Jia hỏi.

"Nó đã là chiến tranh, không phải sao?" Simon nói. "Chẳng phải cô bị thương trong một trận chiến? Tôi chỉ nói-Sebastian đang sử dụng các vết nứt trong liên minh của cô để phá vỡ cô, và hẳn đang làm rất tốt. Có lẽ hẳn không hiểu được con người, tôi không cho rằng hẳn hiểu, nhưng hẳn hiểu biết sâu sắc cái ác, sự phản bội và sự ích kỷ. Và đó là một cái trong tất cả

mọi tâm trí và trái tim." Cậu ngừng lại đột ngột, như thể sợ rằng cậu đã nói quá nhiều.

"VẬY, cậu nghĩ rằng chúng ta nên làm như Sebastian yêu cầu, mang Jace và Clary cho hắn?" Patrick hỏi.

"Không," Simon nói. "Tôi nghĩ rằng hắn ta luôn dối trá, và gửi họ cho hắn sẽ không giúp được bất cứ điều gì. Thậm chí nếu hắn có thể, cũng là giả dối, như Isabelle đã nói "Cậu nhìn Jace, và sau đó Clary. "Cậu biết đấy, hai người hiểu hắn tốt hơn so với bất cứ ai; Hai người biết hắn không bao giờ có ý như những gì hắn nói. Nói với họ đi. "

Clary lắc đầu, im lặng. Lại là Isabelle là người trả lời thay cô: "Họ không thể," cô nói. "Nó giống như đang cầu xin cho mạng sống của họ, và không ai trong hai người sẽ làm điều đó."

"Tôi đã tình nguyện," Jace nói. "Tôi nói tôi sẽ đi. Mọi người biết tại sao hắn muốn tôi." Anh vung cánh tay ra. Clary không ngạc nhiên khi thấy rằng ngọn lửa thiên đàng có thể nhìn thấy dưới làn da tay của anh, trông giống như những sợi dây vàng. "Ngọn lửa thiên đàng đã đả thương hắn ở Burren. Hắn sợ nó, vì vậy hắn sợ tôi. Tôi đã nhìn thấy nó trên khuôn mặt của hắn, trong phòng của Clary. "

Có một khoảng im lặng dài. Jia ngồi phịch trở lại trong chiếc ghế của mình. "Cậu nói đúng," cô nói. "Tôi không đồng ý với bất kỳ điều gì của cậu. Nhưng tôi không thể kiểm soát Clave. Có những người trong số họ sẽ chọn giải pháp họ cho là an toàn, nhưng những người trước kia ghét ý tưởng chúng tôi liên minh với Thế giới Ngầm sẽ chào đón một cơ hội để từ chối. Nếu Sebastian muốn chia rẽ Clave thành nhiều phe phái, tôi chắc chắn là hắn đã muốn thế, hắn đã chọn một cách tốt nhất để làm điều đó. "Cô nhìn quanh nhà Lightwoods, Jace và Clary, ánh mắt kiên định tối màu của Lãnh sự đọng trên từng người "Tôi thích nghe các đề xuất," cô nói thêm, một chút lạnh lùng.

"Chúng tôi có thể ẩn đi," Isabelle nói ngay lập tức. "Biến mất đến một nơi mà Sebastian sẽ không bao giờ tìm thấy; bà có thể báo cáo cho hắn rằng Jace và Clary đã bỏ chạy bất chấp nỗ lực giữ người của bà. Hắn không thể đổ lỗi cho bà vì điều đó. "

"Một người có lý trí sẽ không đổ lỗi cho Clave," Jace nói. "nhưng Sebastian là kẻ không có lý lẽ."

"Và không có bất cứ nơi nào chúng ta có thể trốn hắn ta" Clary nói. "Hắn tìm thấy tôi trong ngôi nhà của Amatis. Hắn có thể tìm thấy tôi bất cứ nơi nào. Có thể Magnus có khả năng giúp chúng tôi, nhưng- "

"Có Pháp sư khác," Patrick nói, và Clary tình cờ liếc một cái vào khuôn mặt của Alec. Nó trông giống như được chạm khắc trên đá.

"Ông không thể tin tưởng vào việc họ giúp chúng ta, không phải là vấn đề ông phải trả tiền cho họ, mà là không phải bây giờ," Alec nói. "Trên quan điểm của vụ bắt cóc, họ sẽ không trợ giúp cho Clave, cho đến khi họ xem liệu chúng ta có trợ giúp họ đầu tiên không. "

Có tiếng gõ cửa và hai Tu huynh cầm tiến vào, áo choàng của họ mơ hồ như giấy da trong ánh sáng phù thủy. "Tu huynh Enoch," Patrick nói, bằng cách chào hỏi, "và-"

"Tu huynh Zachariah," người thứ hai nói, kéo mũ trùm đầu của mình xuống.

Mặc dù những gì Jace đã ám chỉ trong phòng Hội đồng, vẻ ngoài của Zachariah vẫn là một cú sốc. Hầu như không nhận ra anh, chỉ có các chữ rune tối màu trên xương gò má như một lời nhắc nhở về những gì anh đã từng là. Anh mảnh mai, gầy như gậy gò, và cao, với một vẻ thanh lịch tinh tế rất con người với khuôn mặt góc cạnh và mái tóc đen. Anh nhìn chỉ khoảng hai mươi.

"Có phải đó là," Isabelle nói nhỏ bằng một giọng ngạc nhiên "Tu huynh Zachariah? Khi nào thì anh ấy trở nên nóng bỏng như vậy? "

"Isabelle!" Clary suyt, nhưng Tu huynh Zachariah hoặc là đã không nghe thấy cô nói hoặc định lực vững vàng. Anh đang nhìn Jia, và sau đó, trước sự ngạc nhiên của Clary, nói một cái gì đó bằng một ngôn ngữ mà cô không biết.

Môi Jia run lên một chút. Sau đó, nó mím lại thành một đường thẳng cứng rắn. Cô quay sang những người khác. "Amalric Kriegsmesser đã chết", cô nói.

Clary đã bị một đồng cú sốc trong nhiều giờ vừa qua, phải mất vài giây mới nhớ người đó là gã Thợ săn Hắc Ám bị bắt tại Berlin và đưa đến Bệnh xá để các Tu huynh nghiên cứu chữa bệnh.

"Không gì chúng tôi thử nghiệm trên ông ấy có kết quả" Tu huynh Zachariah nói. Giọng nói của anh ngân nga. Anh nói giọng Ảng lê, Clary nghĩ; cô từng nghe giọng nói của anh trong tâm trí của cô trước đây, và giao tiếp thần giao cách cảm dường như bị mất trọng âm. "Tất cả các loại phép thuật, tất cả các loại thuốc. Cuối cùng, chúng tôi cho ông ấy uống từ chiếc cốc Thiên thần "

Nó phá hủy ông ấy, Enoch nói. Cái chết tức thời.

"Cơ thể của Amalric phải được gửi qua một Cổng dịch chuyển để các Pháp sư trong Spiral Labyrinth nghiên cứu," Jia nói. "Có lẽ nếu chúng ta hành động đủ nhanh chóng, họ có thể tìm được điều gì đó từ cái chết của ông ấy. Một số đầu mối để chữa bệnh. "

"Tội nghiệp gia đình họ" Maryse nói. "Họ thậm chí sẽ không được nhìn thấy ông ấy được thiêu và chôn tại Thành phố Âm lặng."

"Ông ấy không còn là Nephilim nữa," Patrick nói. "Nếu ông ấy được chôn cất, nó sẽ ở ngã tư bên ngoài rừng Brocelind."

"Giống như mẹ tôi," Jace nói. "Bởi vì bà ấy đã tự tử. Tội phạm, tự tử, và quái vật được chôn ở nơi mà tất cả các con đường đi qua, phải không? "

Anh cao giọng, cái giọng mà Clary biết để che đậy sự tức giận hay đau lòng; cô muốn di chuyển lại gần anh hơn, nhưng căn phòng đã quá đầy người.

"Không phải luôn luôn là thế," Tu huynh Zachariah nói bằng giọng nói mềm mại của mình. "Một trong những thanh niên trẻ nhà Longfords ở trận đấu tại Cấm thành. Anh ấy thấy mình buộc phải giết parabatai đã bị biến đổi của mình, sau đó anh ấy đã xoay thanh kiếm lại, tự cắt cổ tay mình. Anh ấy sẽ được hoả thiêu cùng với những người chết hôm đó, với tất cả danh dự."

Clary nhớ đến người thanh niên trẻ tuổi cô đã nhìn thấy ở Cấm thành, đứng trên một xác Thợ săn Bóng tối màu đỏ, gào khóc khi cuộc chiến vẫn tiếp diễn xung quanh mình. Cô tự hỏi nếu cô đã dừng lại, nói chuyện với cậu ấy, liệu nó sẽ giúp được cậu ta không, liệu có bất cứ điều gì cô có thể làm được không.

Jace nhìn như thể anh đang trợn mắt lên. "Đấy là lý do tại sao phải để cho tôi đi tìm Sebastian," anh nói. "Điều này không thể tiếp tục xảy ra. Những trận đánh, chiến đấu với bọn Ác quỷ Bóng đêm..... Hẳn sẽ tìm thấy những điều tồi tệ hơn để làm. Sebastian luôn luôn là thế. Bị biến đổi còn tồi tệ hơn cái chết."

"Jace," Clary nói gay gắt, nhưng Jace bắn cho cô một cái nhìn, nửa tuyệt vọng, nửa van xin. Một cái nhìn cầu xin cô đừng nghi ngờ anh. Anh nghiêng người về phía trước, bàn tay đặt lên bàn làm việc của Lãnh sự.

"Hãy gửi tôi đến với hắn," Jace nói. "Và tôi sẽ cố gắng để giết hắn. Tôi có lửa thiên đàng. Đó là cơ hội tốt nhất của chúng ta."

"Nó không phải là vấn đề gửi cậu đi đâu," Maryse nói. "Chúng tôi không thể gửi cậu đến cho hắn; chúng tôi không biết Sebastian ở đâu. Vấn đề là để hắn sẽ đến bắt cậu."

"Vậy hãy để anh ta bắt tôi-"

"Tuyệt đối không" Tu huynh Zachariah nhìn nghiêm trọng, và Clary nhớ những gì anh đã nói với cô một lần: Nếu có cơ hội để tôi cứu người cuối cùng của dòng máu nhà Herondale, tôi sẽ đặt nó quan trọng hơn lòng trung thành của tôi với Clave. "Jace Herondale," anh nói. "Các Clave có thể lựa chọn để tuân theo Sebastian hoặc thách thức hắn, nhưng cho dù là cách nào, cậu không thể từ bỏ theo cách mà hắn mong đợi. Chúng ta làm hắn bất ngờ. Nếu không, chúng ta chỉ đơn giản là cung cấp cho hắn vũ khí duy nhất mà hắn đang lo ngại "

"Cậu có đề nghị khác?" Jia hỏi. "Chúng ta như hắn? Sử dụng Jace và Clary để túm hắn? "

"Cô không thể sử dụng họ để làm mồi," Isabelle phản đối.

"Có lẽ chúng ta có thể tách hắn ra khỏi lực lượng của hắn?" Maryse đề xuất.

"Cô không thể đánh lừa Sebastian," Clary nói, cảm thấy kiệt sức. "Hắn không quan tâm đến lý do hay bào chữa. Chỉ có hắn và những thứ hắn muốn, và nếu cô muốn lừa hắn ngoài hai điều này, hắn sẽ tiêu diệt cô. "

Jia chồm qua bàn. "Có lẽ chúng ta có thể thuyết phục hắn muốn một cái gì đó khác. Cái mà chúng ta có thể cung cấp cho hắn như một con bài để mặc cả? "

"Không," Clary thì thầm. "Không có gì. Sebastian là. . ." Nhưng làm thế nào cô giải thích về anh trai của cô? Làm thế nào bạn có thể giải thích như nhìn chăm chăm vào trái tim đen tối của một lỗ đen? Hãy tưởng tượng nếu bạn là Thợ săn Bóng đêm cuối cùng còn lại trên trái đất, hãy tưởng tượng nếu tất cả các gia đình và bạn bè của bạn đã chết, hãy tưởng tượng nếu không còn lại một người nào tin vào bạn. Hãy tưởng tượng nếu bạn sống trên trái đất trong cả tỷ tỷ năm, sau khi mặt trời đã thiêu đốt đi tất cả sự sống, và bạn trong bạn đang gào khóc mong mỏi cho chỉ một sinh vật sống duy nhất để thở cùng bạn, nhưng vẫn không có gì, chỉ có những con sông lửa và tro tàn. Hãy tưởng tượng đến sự cô đơn, và sau đó hãy tưởng tượng có một cách duy nhất bạn có thể nghĩ ra để sửa chữa nó. Sau đó hãy tưởng

tượng bạn sẽ làm gì để cho điều đó xảy ra. "Không. Hãn sẽ không bao giờ thay đổi. Không bao giờ. "

Một tiếng rì rầm nổ ra. Jia vỗ tay cho sự im lặng. "Đủ rồi," cô nói. "Chúng ta đang đi vòng vòng. Bây giờ là thời gian cho Clave và Hội đồng để thảo luận tình hình. "

"Nếu tôi có thể đề nghị." Đôi mắt của Tu huynh Zachariah quét ngang phòng, dăm chiêu dưới hàng mi đen nhánh, trước khi dừng lại trên Jia. "Các nghi thức tang lễ cho người chết ở Cẩm thành đang bắt đầu. Cô sẽ được mong đợi ở đó, Lãnh sự, cả ông nữa, Điều tra viên. Tôi đề nghị Clary và Jace vẫn ở nhà của Điều tra viên, cân nhắc tình hình xung quanh, và đến Hội đồng sau buổi lễ. "

"Chúng tôi có quyền có mặt tại cuộc họp," Clary nói. "Quyết định này liên quan đến chúng tôi. Đó là về chúng tôi. "

"Cô sẽ được triệu tập", Jia nói, ánh mắt cô không dừng trên Clary hoặc Jace, bao quát đến Robert và Maryse, Tu huynh Enoch và Zachariah. "Cho đến lúc đó, hãy nghỉ ngơi; cô sẽ cần đầy năng lượng. Sẽ có thể là một đêm rất dài đấy. "

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 12

12-THE FORMAL NIGHTMARE-ÁC MỘNG CHÍNH THỨC

Các thi thể xếp thành hàng trật tự trên giàn thiêu được đặt dọc theo con đường đến rừng Brocelind. Mặt trời đã bắt lên cao, bầu trời đầy mây trắng, và khi mỗi giàn thiêu được châm, ngọn lửa màu cam bén lên. Đẹp ấn tượng một cách kỳ quặc, mặc dù Jia Penhallow nghi ngờ rằng không người đưa tang nào tụ tập trên chỗ đất bằng phẳng kia cũng nghĩ như vậy.

Không hiểu vì sao, một giai điệu mà cô đã được nghe khi còn là một đứa trẻ đã lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Màu Đen săn bắn suốt đêm

Màu Trắng tang lễ và thêm Tử thần

Màu Vàng cho các nữ nhân

Trong ngày hôn lễ góp phần thêm vui

Màu đỏ gọi đến mê say

Trắng lựa lại ẩn bi ai khôn cùng

Xanh lam: mất mát ở chung

Màu cam lại để chào mừng thành viên

Xám cho kiến thức biến thiên

Trắng ngà cho kẻ thiên niên không già

Vàng nghệ cho chiến thắng ca

Hàn gấm tim vỡ chính là (xanh) lá cây

Màu Bạc cho tháp Quỷ này

Màu Đồng triệu đến hiểm tai khôn lường

Màu trắng ngà cho những người không lão hoá. Tu huynh Enoch, trong bộ áo choàng màu xương trắng, chạy qua chạy lại giữa những giàn hoả thiêu.

Các Thợ săn Bóng tối hoặc đứng hoặc quỳ hoặc quăng vào ngọn lửa màu cam từng năm hoa trắng mọc lên ở Alicante ngay cả trong mùa đông.

"Lãnh sự." Giọng nói nhẹ nhàng sau vai của cô. Cô quay sang thấy Tu huynh Zachariah-hay ít nhất là cậu bé đã từng là Tu huynh Zachariah-đứng sau cô. "Tu huynh Enoch nói cô muốn nói chuyện với tôi."

"Tu huynh Zachariah," cô bắt đầu, và sau đó dừng lại. "Có tên gì mà cậu muốn được gọi? Tên của cậu trước khi trở thành một Tu huynh Câm? "

"Cho đến giờ, gọi là Zachariah vẫn tốt " anh nói. "Tôi chưa sẵn sàng để lấy lại tên cũ của tôi."

"Tôi nghe nói," cô nói, và dừng lại với một chút khó xử, "một trong các Pháp sư của Spiral Labyrinth-Theresa Gray-là người mà cậu biết và quan tâm trong suốt cuộc sống bất tử của mình. Và đối với một người từng là Tu huynh Câm như cậu, đó là một điều rất hiếm có."

"Cô ấy là tất cả những gì tôi phải để lại từ thời điểm đó," Zachariah nói. "Cô ấy và Magnus. Tôi ước tôi có thể nói chuyện với Magnus, trước khi anh ấy- "

"Cậu có muốn đến gia nhập với Spiral Labyrinth?" Jia cắt ngang.

Zachariah nhìn xuống cô với ánh mắt sững sờ. Cậu ấy nhìn có vẻ cùng tuổi với con gái mình, Jia nghĩ, hàng mi dài đến không tưởng, đôi mắt vừa già dặn lại vừa ngây thơ "Cô đang giải phóng tôi khỏi Alicante? Không phải là đang cần tất cả các chiến binh sao? "

"Cậu đã từng phục vụ Clave hơn một trăm ba mươi năm. Chúng tôi không thể yêu cầu cậu nhiều hơn"

Anh quay lại nhìn những giàn thiêu, vào những cột khói đen đang bốc lên không khí. "Các Spiral Labyrinth biết tình hình đến mức nào? Họ có biết về các cuộc tấn công vào Học Viện, về Cấm thành, và về các đại diện? "

"Họ là những nhà nghiên cứu của truyền thuyết", Jia nói. "Không phải là chiến binh hay các chính trị gia. Họ biết những gì đã xảy ra ở Burren."

Chúng tôi đã thảo luận với họ về ma thuật của Sebastian, về các phương pháp có thể chữa trị cho các Endarkened, về cách thức tăng cường các kết giới. Họ đã không hỏi ngoài những điều đó- "

"Và cô đã không nói," Zachariah nói. "Vì vậy, họ không biết chuyện về Cấm thành và các đại diện?"

Jia đánh hàm lại. "Tôi cho là cậu sẽ nói rằng tôi phải nói với họ?"

"Không," Anh nói; Tay đút vào túi, anh thở ra một làn khói trong không khí lạnh. "Tôi sẽ không nói như vậy."

Họ đứng cạnh nhau trong tuyết và im lặng, cho đến khi, trước sự ngạc nhiên của cô, anh lại nói:

"Tôi sẽ không gia nhập Labyrinth Spiral. Tôi sẽ ở lại Idris. "

"Nhưng cậu không muốn gặp cô ấy sao?"

"Tôi muốn gặp Tessa nhiều hơn tôi muốn bất cứ điều gì khác trên thế giới này", Zachariah nói. "Nhưng nếu cô ấy biết nhiều hơn về những gì đang xảy ra ở đây, cô ấy sẽ muốn được ở đây và chiến đấu bên cạnh chúng ta. Và tôi không muốn điều đó." Mái tóc đen xoã về phía trước khi anh lắc đầu. "Tôi thấy rằng khi tôi được thức dậy từ một Tu huynh Câm, tôi không thể mong muốn điều đó. Có lẽ đó là sự ích kỷ. Tôi không chắc. Nhưng tôi chắc chắn rằng các Pháp sư của Spiral Labyrinth sẽ được an toàn. Tessa sẽ an toàn. Nếu tôi đến với cô ấy, tôi cũng sẽ được an toàn, nhưng tôi cũng phải ăn thân. Tôi không phải là một Pháp sư; Tôi không thể hỗ trợ cho Labyrinth. Nhưng tôi có thể hỗ trợ cho mọi người ở đây. "

"Cậu có thể đến với Labyrinth và trở lại. Nó sẽ hơi phức tạp, nhưng tôi có thể yêu cầu- "

"Không," anh lặng lẽ nói. "Tôi không thể đối mặt với Tessa và không nói với cô ấy sự thật những gì đang xảy ra ở đây. Hơn thế nữa, tôi không thể đến với Tessa và thể hiện bản thân như là một con người trần tục, như một Thợ săn bóng tối, và không nói với cô ấy những cảm giác tôi đã dành cho

cô ấy khi tôi còn là Tu Huynh- "giọng anh vỡ ra "Đó là cảm giác của tôi không thay đổi. Tôi không thể dâng hiến cho cô ấy điều đó, và sau đó trở về một nơi mà tôi có thể bị giết chết. Tốt hơn hãy để cô ấy nghĩ chúng tôi không bao giờ có cơ hội nào ".

"Tốt hơn là cậu nghĩ đúng ", Jia nói, nhìn vào khuôn mặt của anh, đầy những hy vọng và khao khát. Cô nhìn qua Robert và Maryse Lightwood, đứng cách biệt nhau trong tuyết. Cách đó không xa là con gái của cô, Aline, dựa đầu vào mái tóc vàng xoắn của Helen Blackthorn. "Chúng ta là Thợ săn Bóng tối, chúng ta đặt mình vào nguy hiểm, từng giờ, từng ngày. Tôi nghĩ đôi khi chúng ta đang liều lĩnh với trái tim của chúng ta theo cách chúng ta sống. Khi chúng ta cho đi, chúng ta dâng hiến đến tận cùng. Và nếu chúng ta không nhận lại được những gì chúng ta cần, chúng ta sẽ sống thế nào? "

"Cô có nghĩ rằng cô ấy có thể không còn yêu tôi", Zachariah nói. "sau từng ấy thời gian?"

Jia không nói gì. Sau hết, đó là chính xác những gì cô nghĩ.

"Đó là một câu hỏi hợp lý," Anh nói. "Và có lẽ cô ấy không còn yêu. Miễn là cô ấy vẫn còn sống và hạnh phúc trong thế giới này, tôi cũng sẽ tìm thấy một cách để hạnh phúc, ngay cả khi không phải là bên cạnh cô ấy. "Anh nhìn qua các giàn thiêu, qua bóng khói đen kéo dài của chết chóc. "Thi thể của cậu bé nhà Longford, người đã giết parabatai của mình, ở đâu? "

"Đằng kia" Jia chỉ. "Tại sao cậu lại muốn biết?"

"Đó là điều tồi tệ nhất tôi có thể tưởng tượng một người phải làm. Tôi sẽ không có đủ dũng cảm như cậu ấy. Thực sự đã có một người như vậy, tôi muốn tỏ lòng kính trọng của tôi với cậu ấy, "Zachariah nói, và anh bước đi trên mặt đất phủ đầy bụi tuyết về phía những đám cháy.

"Đám tang đã kết thúc," Isabelle nói. "Hoặc ít nhất, khói đã ngừng bốc lên" Cô đang ngồi trên bậc cửa sổ căn phòng của cô trong ngôi nhà của Điều tra

viên. Căn phòng nhỏ sơn màu trắng, với rèm cửa bằng vải hoa. Không phải phong cách riêng của Isabelle, Clary nghĩ, nhưng sẽ rất khó để tái tạo một căn phòng long-lanh-lóng-lánh như ở New York trong lúc tản cư ngắn ngủi thế này.

"Tớ đã đọc "Codex the other day"." Clary cài xong nút chiếc cardigan len màu xanh cô vừa thay. Cô không thể chịu thêm một phút nào nữa cho chiếc sweater cô phải mặc cả ngày hôm qua, đã ngủ, đã bị Sebastian sờ mó. "Và tớ đã suy nghĩ. Những người thường giết hại lẫn nhau liên miên. Chúng ta và họ từng có chiến tranh, đủ loại chiến tranh, và tàn sát lẫn nhau, nhưng đây là lần đầu tiên Nephilim phải giết Thợ săn Bóng tối. Khi Jace và tớ cố gắng thuyết phục Robert để bọn tớ đi đến Cấm thành, tớ không thể hiểu được lý do tại sao ông lại bảo thủ như vậy. Nhưng bây giờ tớ nghĩ tớ có thể hiểu ông ấy. Rằng ông không thể tin được việc Thợ săn Bóng tối thực sự có thể gây ra một mối đe dọa cho Thợ săn Bóng tối khác. Cho dù bọn tớ có kể gì với họ về trận chiến ở Burren đi nữa! "

Isabelle cười gọn "Đó là cậu thiện lương quá" Cô kéo đầu gối lên ngực cô. "Cậu biết không, khi mẹ cậu đưa tớ đến Cấm thành Adamant, họ đã nói tớ có thể trở thành một Nữ tu Sắt hoàn hảo đấy! "

"Tớ đã nhìn thấy họ ở trận chiến," Clary nói. "Những Nữ tu Sắt. Họ thật đẹp. Và đáng sợ. Giống như nhìn vào ngọn lửa "

"Nhưng họ không thể kết hôn. Họ không thể bên cạnh bất cứ ai. Họ bất tử, nhưng họ không... không có cuộc sống. "Isabelle tựa cằm lên đầu gối của cô.

"Có nhiều cách khác nhau để sống," Clary nói. "Hãy nhìn vào Tu huynh Zachariah đi-"

Isabelle ngược lên. "Tớ đã nghe bố mẹ nói về anh ấy trên đường đến cuộc họp Hội đồng ngày hôm nay," cô nói. "Họ nói rằng những gì đã xảy ra với anh ấy là một phép lạ. Trước đây, tớ chưa bao giờ nghe nói về kết cục của

một Tu huynh Cầm. Ý tứ là họ có thể chết, nhưng đảo ngược lại các phép thuật, chuyện đó là không tưởng "

"Có rất nhiều điều không nên xảy ra," Clary nói, chải ngón tay của mình vào tóc. Cô muốn tắm, nhưng cô không thể chịu nổi ý nghĩ đứng đó một mình, dưới nước. Suy nghĩ về mẹ mình. Về Luke. Ý tưởng mất cả hai người, không bao giờ còn gặp lại rất đáng sợ giống như là cảm giác đứng trước biển: một hạt bụi nhỏ bé của nhân loại bao quanh bởi biển mênh mông bên dưới và bầu trời bao la phía trên. Không có gì níu kéo cô trên trái đất này nữa.

Một cách máy móc, cô bắt đầu chia tóc thành hai bím tóc. Một giây sau Isabelle đã xuất hiện phía sau cô trong gương. "Hãy để tớ làm cho," cô nói hơi cộc cằn, và nắm lấy những sợi tóc Clary, ngón tay cô làm việc với các lọn tóc một cách chuyên nghiệp.

Clary nhắm mắt lại và để cho mình chìm đắm một lúc trong cảm giác được người khác chăm sóc. Khi cô còn nhỏ, mẹ đã tết tóc cho cô mỗi buổi sáng trước khi Simon đến đón cô đi học. Cô nhớ lại thói quen của cậu nghịch các dải ruy băng trong khi cô ngồi vẽ, và giấu chúng khắp nơi - túi của cô, ba lô của cô - chờ cô để ý và ném một cây bút chì vào người cậu.

Đôi khi thật không thể tin được rằng cuộc sống của cô đã từng rất bình thường.

"Này," Isabelle nói, huých cô. "Cậu có ổn không?"

"Tớ ổn mà," Clary nói. "Tớ khỏe. Tất cả mọi thứ đều tốt đẹp. "

"Clary." Cô cảm thấy bàn tay của Isabelle đặt lên tay cô, từ từ gỡ các ngón tay đang nắm chặt của Clary. Bàn tay cô ướt đầm. Clary nhận ra cô đã nắm một chiếc kẹp tóc của Isabelle chặt đến nỗi đầu của nó đâm vào lòng bàn tay và máu đã chảy xuống cổ tay cô. "Tớ không... Tớ thậm chí không nhớ đã cầm nó lên," cô điếng người nói.

"Tớ sẽ lấy nó." Isabelle kéo nó ra. "Cậu không ổn chút nào."

"Tớ phải ổn," Clary nói. "Tớ phải ổn. Tớ phải bình tĩnh và không được gục ngã. Vì mẹ và chú Luke. "

Isabelle tạo một tiếng động nhẹ nhàng. Clary nhận thức được rằng thanh Stele của cô đang quét qua mu bàn tay mình, và dòng máu chảy chậm lại. Cô vẫn không hề cảm thấy đau đớn. Chỉ có ánh nhìn u ám, và bóng tối đe dọa trong mỗi lần cô nghĩ về cha mẹ của mình. Cô cảm thấy như đang chết đuối, ý thức cô vụng vẫy để giữ cho mình tỉnh táo và ngoi trên mặt nước.

Isabelle đột nhiên há hốc miệng và lùi lại.

"Chuyện gì vậy?" Clary hỏi.

"Tớ nhìn thấy một khuôn mặt, một mặt ở cửa sổ-"

Clary túm lấy Heosphoros ở thắt lưng và lao qua căn phòng. Isabelle chạy ngay phía sau cô, chiếc roi sợi vàng và bạc của cô cuộn trên tay. Nó vung về phía trước, quấn vào chóp cong quanh tay cầm và giật mạnh cửa sổ mở. Có một tiếng kêu, và một bóng người nhỏ nhắn ngã về phía trước lên tấm thảm, tiếp đất bằng cánh tay và đầu gối.

Roi của Isabelle cuộn trở lại trong tay khi cô nhìn chăm chăm, một cái nhìn ngạc nhiên hiếm hoi của cô. Cái bóng trên sàn duỗi ra, để lộ một cơ thể nhỏ bé mặc đồ đen, một khuôn mặt nhợt nhạt, với mái tóc vàng dài rối bù, xõ tung toé từ một bím tóc bất cần.

"Emma?" Clary thốt lên.

- - - - -

Mảnh đất phía tây nam của Meadow Long ở công viên Prospect bị bỏ hoang vào ban đêm. Trăng khuyết rọi xuống tường rào bằng đá nâu của Brooklyn phía ngoài công viên. Một khoảnh đất trống không cây cối và đã được dọn sạch cỏ khô bởi Bầy.

Đó là một vòng tròn, khoảng hai mươi bộ (feet) , vây quanh bởi những Người sói đang đứng. Toàn bộ thành viên của Bầy New York đã ở đây: ba mươi hay bốn mươi Người sói, cả trẻ lẫn già.

Leila với mái tóc đen buộc lại theo kiểu đuôi ngựa, tiến vào trung tâm của vòng tròn và vỗ tay yêu cầu sự chú ý. "Các thành viên của Bầy," cô nói. "Một lời thách đấu đã được đưa ra. Rufus Hastings đã thách đấu Bartholomew Velasquez để giành sự phục tùng và lãnh đạo Bầy New York. "Có một sự rì rầm trong đám đông. Leila cao giọng. "Đây là một chức vụ lãnh đạo tạm thời trong khi Luke Garroway vắng mặt. Thời điểm này, không có cuộc thảo luận nào về việc thay thế Luke. "Cô siết chặt tay cô ra sau lưng. "Hãy bước về phía trước, Bartholomew và Rufus."

Bat bước về phía trước vào vòng tròn, và sau đó là Rufus. Cả hai đều mặc quần áo trái mùa trong chiếc quần jeans, T-shirt, và đi boot, cánh tay để trần trong không khí lạnh.

"Các quy tắc của thách đấu là " Leila nói. "Người sói phải chiến đấu không vũ khí ngoại trừ răng và móng vuốt. Bởi vì nó là một thách đấu giành quyền lãnh đạo, đó không phải là một cuộc chiến đổ máu mà là tử chiến,. Bất cứ ai còn sống sẽ giành được quyền lãnh đạo, và tất cả những Sói khác sẽ thề trung thành với anh ta tối nay. Cả hai hiểu không? "

Bat gật đầu. Anh nhìn căng thẳng, cảm bạnh ra; Rufus đang cười toe toét, hai cánh tay đung đưa bên hông. Hăn phẩy tay lời của Leila. "Chúng ta đều biết luật là thế nào, nhãi ẹ."

Đôi môi của cô mím lại thành một đường mỏng. "VẬY, bắt đầu!" cô nói. Khi cô quay lại vòng tròn với những người khác, cô lẩm bẫm "Chúc may mắn, Bat!" một cách đủ lớn để tất cả mọi người nghe được.

Rufus dường như không bận tâm. Hăn vẫn cười toe toét, và thời điểm Leila quay lại vòng tròn với Bầy, hăn lao tới.

Bat né tránh. Rufus lớn và nặng nề; Bat nhỏ con hơn và di chuyển nhanh hơn. Anh né sang một bên, tránh được vuốt của Rufus, và quay trở lại với một cú đánh bổ xuống đầu khiến Rufus lùi lại. Anh tận dụng lợi thế của mình một cách nhanh chóng; Các cú đánh trút xuống khiến những Người

sói khác lùi ra xa; Chân của Rufus kéo trên mặt đất khi một tiếng gầm gừ nhỏ phát ra từ sâu trong cổ họng hắn.

Bàn tay hắn xuôi theo hai bên thân mình, những ngón tay nắm chặt. Bát vùng đến, hạ một cú đấm vào vai Rufus, ngay khi Rufus quay lại và chém ra bằng tay trái. Móng vuốt của hắn đã mở giương ra hết cỡ, lớn và lấp lánh dưới ánh trăng. Rõ ràng hắn đã mài nhọn chúng bằng cách nào đó. Mỗi một vuốt giống như một lưỡi dao cạo, và chúng cào trên ngực Bat, xé chiếc áo và cắt vào da anh. Máu đỏ thẫm loang trên sườn của Bat.

"Máu đầu tiên," Leila nói, và những Người sói bắt đầu giậm chân, từ từ, từng người nâng chân trái của mình và giậm nó xuống đất một cách đều đặn. Mặt đất rung lên, vọng lại như một cái trống.

Rufus cười gằn một lần nữa và tiến về phía Bat. Bat tung một cú đấm trúng vào hắn, thêm một cú bồi vào quai hàm làm miệng hắn đổ máu ; Rufus quay đầu sang một bên, nhổ máu đỏ lên cỏ và tiếp tục lao tới. Bat lùi lại; giờ móng vuốt của mình ra, đôi mắt bình thản màu vàng. Anh gầm lên và quét một cú đá; Rufus nắm lấy chân anh và vặn mạnh, quăng Bat xuống đất. Hắn nhảy bổ theo sau Bat, các Người sói khác đã giãn ra, và Rufus hạ xuống mặt đất thu mình lại.

Bat loạng choạng đứng lên, nhưng rõ ràng là anh đang mất máu. Máu chảy xuống ngực và thấm ướt túi quần jean của anh, bàn tay anh cũng ướt đẫm máu. Móng vuốt của anh chém ra; Rufus quay lại, cào một vuốt trên vai anh để lại bốn vết cắt nông. Với một tiếng gầm gừ hắn túm lấy cổ tay Bát và vặn mạnh. Âm thanh của xương gãy giòn lảnh với tiếng Bat thở hổn hển. Anh lùi lại.

Rufus lao tới. Trọng lượng khổng lồ của hắn đè Bat xuống đất, đập đầu anh vào một gốc cây. Bat mềm nhũn ra.

Những con sói khác vẫn đang giậm chân thành thịch trên mặt đất. Một số họ đã công khai khóc, nhưng không ai di chuyển về phía trước khi Rufus ngồi

lên trên Bát, một tay hấn nhấn anh xuống thảm cỏ, tay kia nâng lên, móng vuốt sắc như dao cạo lóng lánh. Hấn vung tay cho một cú kết liễu.... -

"Dừng lại." Giọng Maia vang lên qua công viên. Những con sói khác nhìn về bị sốc. Rufus cười gằn.

"Chào, bé gái!" hấn nói.

Maia không cử động. Cô đã ở giữa của vòng tròn. Bằng cách nào đó cô đã vượt qua lẫn ranh của những Người sói mà không ai nhận ra. Cô mặc một chiếc áo khoác jean tua rua, tóc cô túm chặt lại. Khuôn mặt cô nghiêm trọng, gần như trống rỗng.

"Tôi muốn đưa ra một thách đấu", cô nói.

"Maia," Leila nói. "Cô biết luật! "Khi người chiến đấu với một Người Sói của Bầy, người phải chiến đấu với hấn một mình và cách xa để những người khác không tham gia vào bên vực bên nào, và Bầy giám sát chiến tranh." Cô không thể làm gián đoạn các trận chiến. "

"Rufus đang đưa ra cú kết liễu", Maia nói dứt khoát. "Cô có thực sự cảm thấy tôi cần phải chờ đợi thêm năm phút trước khi đưa ra lời thách thức không? OK, tôi sẽ đợi, nếu Rufus quá sợ hãi để đấu với tôi khi Bat vẫn còn thở- "

Rufus nhảy ra khỏi cơ thể mềm oặt của Bát với một tiếng gầm, và tiến về Maia. Giọng nói của Leila tăng cao trong hoảng loạn:

"Maia, ra khỏi đó ngay! Một khi có máu đầu tiên nhỏ xuống, chúng ta không thể ngăn chặn cuộc đấu... "

Rufus nhào tới Maia. Móng vuốt của hấn xé cạnh áo khoác của cô; Maia khụy đầu gối cô xuống và lăn tròn, sau đó quỳ trên gối, móng vuốt mở rộng. Trái tim cô như đập âm âm trong lồng ngực, máu nóng dâng lên từng làn, từng làn như thủy triều trong huyết quản của mình. Cô có thể cảm thấy sự đau nhói của các vết cắt trên vai cô. Máu đầu tiên.

Những Người sói bắt đầu giậm chân xuống đất một lần nữa, nhưng lần này họ không im lặng. Có tiếng rì rầm và tiếng thở hỗn hển trong hàng ngũ. Maia đã cố hết sức mình để chặn nó lại, không quan tâm đến nó. Cô thấy Rufus bước về phía cô. Dưới ánh trăng, hắn là một cái bóng đen lừng lừng. Và trong giây phút đó, cô thấy không chỉ hắn mà là cả Sebastian, lù lù bên trên cô trên bãi biển, một hoàng tử lạnh lẽo chạm khắc trên băng tuyết và máu.

"Bạn trai của mi đã ngoan."

Nắm tay cô nắm chặt trên mặt đất. Khi Rufus ném mình vào cô với móng vuốt sắc lẹm mở rộng, cô đứng lên, ném cát bụi và cỏ đang nắm trong tay vào khuôn mặt hắn.

Hắn lao đảo lùi lại, không thấy đường và lộ sơ hở. Maia nhảy về phía trước, đâm sầm bốt của mình xuống chân hắn; cô cảm thấy những chiếc xương nhỏ vỡ ra, nghe tiếng hấn thét lên. Trong khoảnh khắc đó, khi hấn đang bị phân tâm, cô thẳng tay xia vuốt vào mắt hấn.

Một tiếng thét xé ra khỏi cổ họng của hấn, nhanh chóng bị cắt đứt. Hấn ngã về phía sau, đổ sập xuống đất với một tiếng va chạm lớn như tiếng một cây cổ thụ đổ. Cô nhìn xuống tay mình. Nó được bao phủ trong máu, vết bẩn của dịch não và thủy tinh thể.

Cô khuyu đầu gối và trượt xuống cỏ. Móng vuốt cô đã thu lại, cô lau tay lên mặt đất, lần này đến lần khác, trong khi dạ dày của cô cuộn lên. Cô cảm thấy một bàn tay đặt trên lưng và nhìn lên thấy Leila nghiêng mình trên cô. "Maia," cô nói nhẹ nhàng, nhưng giọng nói của cô đã bị át đi bởi tiếng Bầy đang hô vang tên của tân thủ lĩnh: ". Maia, Maia, Maia"

Đôi mắt của Leila tối lại với vẻ quan tâm. Maia đứng dậy, lau miệng bằng tay áo khoác và vội vã băng qua bãi cỏ đến bên Bat. Cô cúi xuống bên cạnh anh và chạm tay cô lên má anh. "Bat?", Cô gọi.

Với một nỗ lực anh mở mắt ra. Có máu trên miệng của anh, nhưng anh đã thở đều đặn hơn. Maia đoán anh đã tự hồi phục sau cú đòn của Rufus. "Anh

không nghĩ em cũng biết chơi chiêu" anh nói với một nụ cười nửa miệng.

Maia nghĩ về Sebastian với nụ cười gằn của hắn và các thi thể trên bãi biển. Về những gì Lily đã nói với cô. Về các Thợ săn Bóng tối đằng sau kết giới của họ, về sự mong manh của Hiệp định và Hội đồng. Nó sẽ là một cuộc chiến tranh bẩn thỉu, cô nghĩ nhưng không nói ra.

"Em không biết tên của anh là Bartholomew." Cô nhắc tay anh lên, giữ nó trong một bàn tay đầm máu của mình. Tất cả Người sói xung quanh vẫn đang reo. "Maia, Maia, Maia."

Anh nhắm mắt lại. "Mọi người đều có những bí mật của họ."

- - - - -

"Nó gần như không có gì khác biệt," Jace nói, cuộn tròn người theo cửa sổ trong phòng gác mái của mình và Alec. "Tất cả đều cảm thấy như là nhà tù."

"Anh có nghĩ rằng đó là do Vệ binh vũ trang đang đứng gác xung quanh nhà?" Simon đề xuất "Ý tôi là, chỉ là một suy nghĩ."

Jace bắn cho cậu ta một cái nhìn căm giận. "Cái gì gọi là người thường và áp chế để cai trị? ?" Anh hỏi. Anh nghiêng người về phía trước, nhìn qua khung cửa sổ. Simon có thể đã thổi phồng một chút, nhưng chỉ một chút thôi. Những bóng đen đứng ở những vị trí chính yếu xung quanh ngôi nhà của Điều tra viên chỉ có thể che mắt mấy kẻ chưa qua đào tạo, chứ không phải là Jace.

"Tôi không phải là người thường," Simon nói, giọng gộc cạnh. "Vậy cái gì là Thợ săn Bóng tối áp chế chính bản thân họ và những người mà họ quan tâm bị giết chết?"

"Đừng tranh cãi." Alec đứng dựa vào tường, với một tư thế trầm mặc quen thuộc, cầm gác trên tay. "Các Vệ binh là để bảo vệ chúng ta, không phải là giam giữ chúng ta. Hãy nhìn một cách đa chiều đi"

"Alec, cậu đã biết tớ bảy năm," Jace nói. "Có khi nào tớ từng là kẻ phiến diện? ?"

Alec trừng mắt nhìn anh.

"Cậu vẫn còn giận vì tớ đập điện thoại của cậu?" Jace nói. "Cậu cũng đã làm gãy cổ tay tớ, vì vậy chúng ta huề."

"Nó chỉ bị bong gân," Alec nói. "Không phải là gãy. Là bong gân. "

"Vậy bây giờ ai đang tranh cãi?" Simon nói.

"Không được nói!" Alec chỉ tay vào cậu với một biểu hiện chán ghét mơ hồ. "Mỗi khi tôi nhìn cậu, tôi cứ nhớ đến cảnh cậu quấn lấy em gái tôi."

Jace ngồi dậy. "Ô... tớ chưa nghe về vụ này..."

"Ôi... thôi nào..." Simon nói.

"Simon, cậu đang đỏ mặt," Jace quan sát. "Cậu là một ma cà rồng và hầu như không bao giờ đỏ mặt, vì vậy điều này thực sự hấp dẫn. Và kỳ lạ. "Xe đạp" tham gia vào "hội đồng đánh"? Máy hút bụi? Ô dù? "

"Ô dù lớn, hoặc là kiểu mời kèm thức uống?" Alec hỏi. *

[*cái này kiểu Alec và Jace đang chọc ghẹo Simon, gọi Simon là "mời kèm bia" của Izzy. !]

"Liệu nó có vấn đề-" Jace bắt đầu, và sau đó dừng lại khi Clary vào phòng với Isabelle, nắm tay một cô gái nhỏ. Sau vài giây im lặng vì sốc, Jace nhận ra cô: là Emma, cô gái mà Clary đã chạy ra ngoài để an ủi trong cuộc họp của Hội đồng hôm trước. Một người đã nhìn anh với vẻ tôn thờ thần tượng không che giấu. Không phải là anh phiến toái với vụ thần tượng đó, nhưng có một chút kỳ lạ khi một đứa trẻ đột ngột chen vào giữa mối quan hệ đang có, và phải thừa nhận rằng nó bắt đầu trở thành một cuộc trò chuyện hơi khó xử.

"Clary," anh nói. "Em đã bắt cóc Emma Carstairs à?"

Clary tổng cho anh một cái nhìn bức tức. "Không có. Cô ấy đã tự mình đến đây. "

"Tôi đến thông qua một trong những cửa sổ," Emma giải thích "Giống như trong Peter Pan."

Alec bắt đầu định phản đối. Clary giơ một tay của mình lên để chặn anh lại; Tay kia cô đang để trên vai của Emma. "Mọi người yên lặng một giây được không?" Clary nói. "Cô ấy không nên ở đây, yeah, nhưng cô ấy đã đến có lý do. Cô ấy có vài thông tin. "

"Đúng vậy," Emma nói bằng giọng nhỏ nhưng kiên quyết của mình. Cô ấy thực sự chỉ thấp hơn Clary khoảng một cái đầu, nhưng đó là Clary nhỏ con. Emma có lẽ sẽ còn cao hơn. Jace cố gắng nhớ về cha cô, John Carstairs- Anh chắc chắn là đã gặp ông tại cuộc họp Hội đồng, và nhớ lại một người đàn ông tóc vàng cao lớn. Hay là tóc sẫm? Tất nhiên anh nhớ các thành viên nhà Blackthorns, nhưng gia đình Carstairs không có ấn tượng lắm.

Clary trả lại cái nhìn sắc bén của anh với một cái nhìn nhăn nhu: ngoan nào! Jace im miệng. Anh không bao giờ nghĩ nhiều đến chuyện liệu anh có thích trẻ con hay không, mặc dù anh luôn luôn thích chơi với Max. Max là một nhà chiến lược lão luyện đáng kinh ngạc cho một cậu bé như vậy, và Jace luôn thích đánh đố cậu.

Jace nghĩ đến chú lính chì bằng gỗ anh tặng cho Max, và nhắm mắt lại với một nỗi đau đột ngột. Khi anh mở mắt ra, Emma đang nhìn anh. Không phải là cách cô nhìn anh khi anh tìm được cô với Clary trong Gard; loại nhìn nửa ấn tượng, nửa sợ hãi Nhìn này, anh ấy là Jace Lightwood, nhưng với một chút lo lắng. Thực tế, toàn bộ tư thế của cô là một sự kết hợp giữa vẻ tự tin-anh khá chắc chắn là cô đã cố tỏ ra như vậy-và sự sợ hãi. Cha mẹ cô đã chết, anh nghĩ, đã qua đời vài ngày trước. Và anh, với sự thấu hiểu bằng cả trái tim, nhớ lại thời gian bảy năm trước khi anh phải đối mặt với cái chết của Lightwoods rằng cha mình vừa qua đời, và các dư vị cay đắng của từ "mồ côi" trong tai anh.

"Emma," Anh nói một cách nhẹ nhàng nhất có thể. "Làm thế nào mà em trèo được vào cửa sổ?"

"Tôi trèo qua mái nhà," cô nói, chỉ ra ngoài cửa sổ. "Nó không quá khó. Cửa sổ mái nhà hầu như luôn luôn là phòng ngủ, vì vậy tôi leo xuống cái đầu tiên, và nó là phòng của Clary." Cô nhún vai, như thể những gì cô làm không hề nguy hiểm hay gây ấn tượng.

"Thật ra nó là phòng của tôi" Isabelle, người đang nhìn Emma như thể cô bé là một mẫu vật hấp dẫn nói. Isabelle ngồi xuống trên thân cây ở chân giường của Alec, duỗi đôi chân dài của mình. "Clary sống ở nhà chú Luke."

Emma nhìn bối rối. "Tôi không biết nó ở đâu. Và tất cả mọi người nói là các bạn ở đây. Đó là lý do tại sao tôi đến. "

Alec nhìn xuống Emma với nửa ngây thơ, nửa lo lắng của một người anh trai. "Đừng sợ..." anh bắt đầu.

"Tôi không sợ," cô ngắt lời. "Tôi đến đây bởi vì các bạn cần sự giúp đỡ."

Jace cảm thấy khoé miệng mình vô tình nhếch lên. "Loại giúp đỡ gì?" Anh hỏi.

"Tôi nhận ra người hôm nay," cô nói. "Kẻ đã đe dọa Lãnh sự. Hẳn ta đã đến cùng với Sebastian, khi tấn công Học Viện." Cô nuốt khan. "Nơi đó hẳn nói rằng tất cả chúng ta sẽ bị thiêu đốt trong Edom..."

"Đó là một từ khác cho 'địa ngục' " Alec nói. "Không phải là một địa điểm thực, em không phải lo lắng..."

"Cô ấy không lo lắng, Alec," Clary nói. "Hãy nghe cô ấy nói."

"Đó là một địa điểm", Emma nói. "Khi họ tấn công Học Viện, tôi đã nghe họ nói. Một trong số họ nói rằng họ có thể mang Mark đến Edom, và hiến tế anh ấy ở đó. Và khi chúng tôi trốn thoát qua Cổng dịch chuyển, tôi nghe cô ta gọi đuổi theo chúng tôi là "các người sẽ bị hoả thiêu ở Edom, rằng không có lối thoát thực sự" "Giọng nói của cô rung lên. "Cái cách mà họ nói

chuyện về Edom, tôi biết đó là một địa điểm thực, hoặc là một địa điểm thực đối với họ."

"Edom" Clary nhớ lại. "Valentine gọi Lilith là một cái gì đó như thế; ông ấy gọi bà ta là Quý bà Edom của tôi-My Lady of Edom "

Mắt Alec gặp Jace. Alec gật đầu, và chuồn ra khỏi phòng. Jace cảm thấy thư giãn; giữa mọi sự ồn ào rắc rối, thật là tốt khi có một parabatai biết tất cả những gì bạn đang suy nghĩ mà không cần phải nói ra. "Em có nói điều này với bất cứ ai khác chưa?"

Emma ngáp ngừng, rồi lắc đầu.

"Sao vậy?" Simon, người đã im lặng từ đầu đến giờ cất tiếng hỏi. Emma nhìn anh, chớp mắt; cô chỉ khoảng mười hai, Jace nghĩ, và có thể chưa bao giờ gặp một thành viên Thế giới Ngầm trước đó. "Tại sao em không nói cho Clave?"

"Bởi vì tôi không tin tưởng vào Clave," Emma nói nhỏ. "Nhưng tôi tin tưởng vào các bạn."

Clary nuốt xuống. "Emma. . . "

"Khi chúng tôi đến đây, Clave đã tra hỏi tất cả chúng tôi, đặc biệt là Jules. Họ đã sử dụng các thanh kiếm Thiên thần để chắc chắn rằng chúng tôi không nói dối. Nó mang lại đau đớn, nhưng họ không quan tâm. Họ đã sử dụng nó trên cả Ty và Livvy. Họ đã sử dụng nó trên cả Dru. "Emma có vẻ bị xúc phạm. "Dám chắc họ sẽ sử dụng nó trên cả Tavvy nếu em ấy có thể nói chuyện. Và nó mang lại đau đớn. Thanh kiếm Thiên thần thực sự làm tổn thương. "

"Tôi biết," Clary nói, lặng lẽ.

"Chúng tôi đã ở lại với nhà Penhallows," Emma nói. "Bởi vì Aline và Helen, và cũng vì Clave muốn giám sát chúng tôi. Vì những gì chúng tôi đã chứng kiến. Tôi xuống cầu thang khi họ trở về từ đám tang, và tôi nghe họ nói chuyện, vì vậy... vì vậy nên tôi núp đi. Một nhóm Thợ săn Bóng tối,

không chỉ có Patrick và Jia, mà rất nhiều thành viên đứng đầu các Viện khác. Họ đã nói về họ cần làm những gì, Clave nên làm gì, liệu họ có nên giao nộp Jace và Clary cho Sebastian hay không. Họ bàn luận việc đó như thể nó là sự lựa chọn của họ. Quyết định của họ. Nhưng tôi nghĩ rằng nó phải là quyết định của hai người. Một số kẻ trong số họ nói rằng nó không quan trọng cho dù hai anh chị có muốn đi hay không... "

Simon đứng lên. "Nhưng, Jace và Clary tình nguyện đi. Thực tế là cầu xin để được đi..."

"Chúng tôi nói với họ sự thật." Emma vuốt tóc rối của cô ra khỏi mặt. Đôi mắt cô to, màu nâu hơi ngả sang màu của vàng và hổ phách. "Họ không cần phải sử dụng thanh kiếm Thiên thần, chúng tôi cũng sẽ nói cho họ sự thật. Nhưng họ vẫn sử dụng nó. Họ đã sử dụng nó trên Jules cho đến khi tay của anh ấy bị bỏng." Giọng nói của cô rung lên. "Vì vậy, tôi nghĩ rằng các bạn nên biết họ đang nói những gì. Họ không muốn các bạn biết rằng các bạn không có quyền chọn lựa, bởi vì họ biết Clary có thể tự làm công Dịch chuyển. Họ biết cô ấy có thể ra khỏi đây, và nếu cô trốn thoát, họ nghĩ rằng họ sẽ không có cách nào để mặc cả với Sebastian. "

Cánh cửa mở ra, và Alec quay lại phòng, mang theo một cuốn sách bọc trong da màu nâu. Anh cầm nó theo cách để che giấu tựa sách, nhưng khi đôi mắt của anh gặp mắt Jace, anh gật đầu nhẹ, và liếc một cái nhìn về phía Emma. Nhịp tim của Jace tăng tốc; Alec đã tìm thấy một cái gì đó. Một cái gì đó mà anh không thích, theo đánh giá biểu hiện âm đạm của anh, nhưng dù sao cũng là một cái gì đó.

"Em có nghe lỏm được các thành viên khác của Clave đưa ra dấu hiệu về quyết định họ sẽ làm gì không?" Jace hỏi Emma, một phần để đánh lạc hướng của cô, khi Alec ngồi xuống giường, trải quyển sách phía sau anh.

Emma lắc đầu. "Họ vẫn còn tranh cãi khi tôi rời đi. Tôi bò ra khỏi cửa sổ tầng trên cùng. Jules nói với tôi không được đi bởi vì quá nguy hiểm, nhưng tôi biết tôi sẽ không sao. Tôi là người giỏi leo trèo, "cô nói thêm với một chút tự hào. "Và anh ấy đã lo lắng quá nhiều."

"Thật tốt khi có những người lo lắng cho em," Alec nói. "Nó có nghĩa là họ quan tâm em. Đó là cách để em biết họ là những người bạn tốt. "

Ánh mắt của Emma xoay chuyển từ Alec đến Jace một cách tò mò. "Anh có lo lắng về anh ấy?", Cô hỏi Alec, ngạc nhiên thấy anh cười.

"Mọi lúc," anh nói. "Jace có thể tự giết chính mình khi mặc quần vào buổi sáng. Parabatai của cậu ấy là một công việc toàn thời gian ".

"Tôi ước gì có một parabatai," Emma nói. "Nó giống như một người trong gia đình, nhưng bởi vì họ muốn được như vậy chứ không phải vì họ phải như vậy." Cô đột nhiên ý thức được mình đỏ mặt "Dù sao đi nữa. Tôi nghĩ rằng bất cứ ai cũng không nên bị trừng phạt khi cứu người. "

"Có phải đó là lý do tại sao em tin tưởng chúng tôi?" Clary hỏi, xúc động. "Em nghĩ rằng chúng tôi đang cứu người?"

Emma di di bớt của cô lên thềm. Sau đó, cô nhìn lên. "Tôi biết về anh," cô nói với Jace, đỏ mặt. "Ý tôi là, tất cả mọi người đều biết anh. Rằng anh là con trai Valentine, nhưng lại không phải, rằng anh là Jonathan Herondale. Và tôi không nghĩ rằng nó có nghĩa gì với hầu hết mọi người. Đa số họ gọi anh là Jace Lightwood-nhưng nó lại là khác biệt với cha tôi. Tôi nghe cha nói với mẹ tôi rằng ông đã tưởng nhà Herondales chết hết, nhưng anh lại là người cuối cùng. Ông đã bỏ phiếu trong các cuộc họp Hội đồng để Clave tiếp tục tìm kiếm anh bởi vì ông nói, 'Nhà Carstairs nợ những người Herondales.'"

"Tại sao?" Alec nói. "Họ nợ những gì?"

"Tôi không biết," Emma nói. "Nhưng tôi đã đến đây vì cha tôi sẽ muốn tôi làm vậy, ngay cả khi nó rất nguy hiểm."

Jace nở một nụ cười nhẹ. "Một cái gì đó nói với anh là em chả thèm quan tâm đến nguy hiểm." Anh cúi xuống, đặt một cái nhìn thẳng thắn lên Emma. "Còn điều gì khác em có thể cho chúng tôi biết? Bất cứ điều gì khác mà họ nói? "

Cô lắc đầu. "Họ không biết Sebastian ở đâu. Họ không biết về Edom-Tôi đã đề cập đến nó khi tôi cầm thanh kiếm Thiên thần, nhưng tôi nghĩ họ chỉ xem đó là một từ khác để gọi 'địa ngục'. "Họ không hỏi tôi liệu tôi có nghĩ đó là một địa điểm thực hay không, vì vậy tôi đã không nói. "

"Cảm ơn em đã nói cho chúng tôi. Đó là một sự giúp đỡ. Một trợ giúp rất lớn. Em nên đi thôi "Anh nói thêm, một cách dịu dàng nhất có thể" trước khi họ nhận thấy em đã trốn. Nhưng từ bây giờ nhà Herondales sẽ nợ nhà Carstairs. Được chứ? Nhớ nhé! "

Jace đứng lên khi Emma quay sang Clary, người gật đầu và dẫn cô đến bên cửa sổ, nơi Jace đã ngồi trước đó. Clary cúi xuống và ôm chầm lấy cô gái nhỏ trước khi dướn lên mở chốt cửa sổ. Emma trèo ra ngoài với sự nhanh nhẹn của một con khỉ. Cô tung người bám lên cho đến lúc chỉ còn nhìn thấy đôi boots, và loáng sau cũng mất hút. Jace nghe thấy một tiếng động nhỏ khi cô phóng qua mái ngói, và sau đó là im lặng.

"Em thích cô ấy," Isabelle nói cuối cùng. "Cô ấy nhắc em về Jace khi còn nhỏ: bướng bỉnh và liều lĩnh như thể anh ấy là bất tử."

"Hai điều đó bây giờ vẫn không thay đổi!" Clary nói, vung tay đóng cửa sổ. Cô ngồi xuống cạnh cửa sổ. "Em đoán câu hỏi lớn đặt ra là, liệu chúng ta có nói cho Jia hay bất cứ ai khác trong Hội đồng những gì Emma đã tiết lộ?"

"Còn tùy," Jace nói. "Jia phải cúi đầu trước những gì Clave muốn; cô ấy không thể tự chủ. Nếu họ quyết định những gì họ muốn là nhất chúng ta vào một cái lồng cho đến khi Sebastian đến ... như vậy thì chúng ta quá lãng phí thông tin vừa được biết. "

"Vì vậy, nó phụ thuộc vào thông tin đó thực sự hữu ích hay không", Simon nói.

"Phải," Jace nói. "Alec, cậu đã tìm ra được gì chưa?"

Alec kéo cuốn sách ra từ phía sau. Đó là một bách khoa toàn thư về quỷ, kiểu sách mỗi thư viện Thợ săn Bóng tối đều có. "Tôi nghĩ Edom có thể là

một tên cho một trong những vương quốc quý"

"Ah, mọi người được giả thuyết rằng Sebastian có thể ở trong một chiều không gian khác, do đó không thể dò ra dấu vết của hắn," Isabelle nói. "Tuy nhiên, chiều không gian quý.... có hàng triệu cái, và con người chỉ là không thể đến đó."

"Một số người có hiểu biết nhiều hơn so với những người khác," Alec nói. "Kinh Thánh và các cổ thư Enochian có đề cập đến khá nhiều, dĩ nhiên là ngụ ý và gộp vào những câu chuyện và huyền thoại. Edom được nhắc đến như một vùng đất hoang- "Anh đọc to, giọng đều đặn "Và các suối ở Edom sẽ biến thành hắc ín, đất đai chìm trong lưu huỳnh; đất trở thành hắc ín nung chảy. Ngày đêm không dừng; khói của nó sẽ bốc lên mãi mãi. Từ thế hệ này sang thế hệ khác nó sẽ bị bỏ hoang; không có ai qua mãi mãi. "Anh thở dài. "Và tất nhiên có những truyền thuyết về Lilith và Edom, rằng bà ta đã bị trục xuất đến đó, rằng bà ta cai trị nơi đó với quỷ Asmodeus. Đó có thể là lý do tại sao các Endarkened đã nói mang Mark Blackthorn hiến tế cho bà ta trong Edom. "

"Lilith bảo vệ Sebastian," Clary nói. "Nếu hắn muốn đến Cõi Quý, hắn muốn đến với bà ta."

"Mãi mãi không ai đi qua nó " nghe không có vẻ khích lệ chút nào, "Jace nói. "Bên cạnh đó, không có cách nào để đến được Cõi Quý. Đi chuyển từ nơi này đến nơi khác trong thế giới này là một điều... "

"Nào, tớ nghĩ rằng có một cách" Alec nói. "Một con đường mà các Nephilim không thể phong ấn, vì nó nằm ngoài thẩm quyền pháp luật của chúng ta. Nó xa xưa, lâu đời hơn Thợ săn Bóng tối – thời kỳ ma thuật hoang dã. "Anh thở dài. "Nó ở trong triều đình Seelie, và nó được bảo vệ bởi Tiên tộc. Không có con người nào đặt chân vào con đường đấy trong hơn một trăm năm qua. "

- - - - - oOo- - - - -

=====

Phần 1-Chương 13

13-PAVED WITH GOOD INTENTIONS-lát đường bằng hảo ý (*)

[*Cái này nằm trong câu thành ngữ "The road to hell is paved with good intentions": đường đến địa ngục có cả những viên gạch tốt. Ý nói ý định ban đầu là tốt đẹp, nhưng nếu không kiên trì giữ vững phương hướng đã định, bạn có thể sa chân vào đường xấu. Cái này cô đọng quá, mỗi chữ tìm được thành ngữ tương đương nên tạm để vậy, khi nào tìm được sẽ thay thế]

Jace loanh quanh trong phòng như một con mèo. Những người khác nhìn anh, Simon nhướng một bên mày. "Không có cách nào khác để đến đó?" Jace hỏi. "Chúng ta không thể thử cổng Dịch chuyển?"

"Chúng ta không phải quý. Chúng ta chỉ có thể dịch chuyển trong một chiều không gian" Alec nói.

"Tôi biết điều đó, nhưng nếu Clary đã thử nghiệm với chữ rune để mở cổng Dịch chuyển..."

"Em sẽ không làm điều đó," Clary cắt ngang, đặt tay lên bảo vệ cho thanh Stele trong túi. "Em sẽ không đặt tất cả mọi người vào nguy hiểm. Em đã dịch chuyển bản thân và chú Luke đến Idris và xem tí nữa đã giết chết cả hai. Em sẽ không mạo hiểm với nó nữa. "

Jace vẫn đang đi vờ vẩn. Đó là thói quen khi anh suy nghĩ; Clary biết thế nhưng vẫn nhìn anh với vẻ lo lắng. Anh nắm tay thành nắm đấm rồi lại mở ra, và thì thầm gì đó trong miệng. Cuối cùng anh dừng lại. "Clary," anh nói. "Em có thể làm một cổng Dịch chuyển để đến triều đình Seelie, được không?"

"Vâng," cô nói. "Em có thể làm điều đó – Em đã ở đó; Em nhớ nó. Nhưng chúng ta sẽ an toàn chứ? Chúng ta không được mời, và Tiên tộc không thích kẻ xâm nhập vào lãnh thổ của họ... "

"Không có chúng ta" Jace nói. "Không ai ở đây sẽ đi. Anh sẽ làm điều này một mình. "

Alec nhảy lên. "Tớ biết điều đó, tớ chết tiệt* cũng biết điều đó, và nó hoàn toàn không... hoàn toàn không phải là một cơ hội. "

Jace nhướn mày nhìn Alec; bề ngoài anh bình tĩnh, nhưng Clary có thể nhìn thấy sự căng thẳng của anh trong cách anh căng vai và cách anh đá chân về phía trước "Kể từ khi nào cậu nói là chết tiệt * thế?"

[*nguyên văn "bloody": sử dụng để thể hiện sự tức giận hoặc nhấn mạnh những gì bạn đang nói một cách hơi thô lỗ, tương đương với "very-rất" nhưng nhấn mạnh hơn. Mối chưa tìm được từ tương đương nên tạm dùng chữ chết tiệt, tuy hơi không thuận câu lắm]

"Kể từ lúc tình hình chết tiệt bảo đảm điều đó." Alec khoanh tay trước ngực. "Và tớ nghĩ chúng ta đang thảo luận về việc có báo cho Clave hay không mà?"

"Chúng ta không thể làm điều đó," Jace nói. "Không, nếu chúng ta định đến Cõi Quỷ thông qua triều đình Seelie. Có vẻ như một nửa Clave sẽ lũ lượt kéo đến đây; nó có vẻ như một hành động chiến tranh chống lại Tiên tộc. "

"Liệu nếu đó chỉ là năm người chúng ta, chúng ta có thể thuyết phục họ cho chúng ta qua? " Isabelle nhướn mày.

"Chúng ta đã thương lượng với Nữ hoàng trước đây," Jace nói. "Em đã đến gặp Nữ hoàng khi anh.... khi Sebastian bắt anh."

"Và bà ấy đã lừa chúng ta lấy chiếc nhẫn walkie-talkie để bà ấy có thể nghe lóm," Simon nói. "Tôi sẽ không tin tưởng bà ấy bằng việc tôi có thể ném một con voi."

"Tôi đã không nói bất cứ điều gì về việc tin tưởng bà ấy. Bà ấy sẽ làm bất cứ điều gì bà ấy thích thú vào lúc này. Chúng ta chỉ cần làm cho bà ấy thích thú với việc cho chúng ta lên đường đến EDOM. "

"Chúng ta vẫn đang là Thợ săn Bóng đêm," Alec nói, "vẫn còn là đại diện của Clave. Dù chúng ta làm gì Tiên tộc, họ sẽ trả lời chúng ta. "

"Vì vậy, chúng ta sẽ phải khéo léo và thông minh," Jace nói. "Hãy nhìn xem, tớ rất muốn làm cho Clave thoả thuận với Nữ hoàng và triều đình của bà ấy ủng hộ chúng ta. Nhưng chúng ta không có thời gian. Họ- Luke và Jocelyn, Magnus và Raphael-không có thời gian. Sebastian đang chuẩn bị; hắn đang đẩy nhanh tiến độ kế hoạch của mình, càng ngày càng khát máu. Cậu không biết hắn giống gì khi hắn trở nên như thế này, nhưng tớ biết. Tớ biết hắn" Anh lấy lại nhịp thở, có một lớp mồ hôi mỏng trên gò má anh. "Đó là lý do tại sao tớ muốn làm điều này một mình. Tu huynh Zachariah đã nói điều đó với tớ: tớ là ngọn lửa thiên đường. Nó không giống như chúng ta có có lại thanh Glorios. Nó không giống việc chúng ta có thể triệu hồi một thiên thần khác; chúng ta phải chơi lá bài của chính chúng ta "

"Tốt thôi," Clary nói, "nhưng thậm chí nếu anh là nguồn duy nhất của ngọn lửa thiên đường, điều đó không có nghĩa là anh cần phải làm điều này một mình."

"Cô ấy nói đúng," Alec nói. "Chúng ta đều biết rằng lửa thiên đàng có thể đã thương Sebastian. Nhưng chúng ta không biết đó có phải là điều duy nhất có thể làm hắn bị thương hay không. "

"Và nó chắc chắn không có nghĩa anh là người duy nhất có thể giết chết-tuy là nhiều đi nữa-đám Thợ săn Ác Quỷ xung quanh Sebastian " Clary chỉ ra. "Hoặc là anh có thể tự mình an toàn vượt qua triều đình Seelie, sau đó, đi đến Cõi Quỷ nơi anh có thể tìm Sebastian..."

"Chúng ta không thể theo dõi hắn bởi vì chúng ta đang không ở cùng chiều không gian," Jace nói. Anh giơ cổ tay của mình, nơi đeo vòng tay bạc lấp lánh của Sebastian lên. "Khi anh ở trong thế giới của hắn, anh có thể theo dõi hắn. Anh đã làm điều này trước đây. "

"Chúng ta có thể theo dõi hắn," Clary nói. "Jace, có nhiều thứ phải làm hơn là việc tìm ra hắn; việc này rất lớn, lớn hơn bất cứ điều gì chúng ta đã từng làm. Đây không chỉ là về việc giết Sebastian; mà còn là về các tù nhân. Đó là một sứ mệnh giải cứu. Đó là cuộc sống của họ cũng là cuộc sống của chúng ta." Giọng nói của cô vỡ ra.

Jace dừng lại; anh nhìn từng người bạn của mình, gần như cầu xin. "Anh chỉ không muốn bất cứ điều gì xảy ra với mọi người."

"Ah, cũng không ai trong chúng ta muốn bất cứ điều gì xảy đến với mọi người," Simon nói. "Nhưng hãy nghĩ xa hơn; những gì sẽ xảy ra nếu cậu đi và chúng tôi ở lại? Sebastian muốn Clary, muốn cô ấy hơn cậu, và hẳn có thể tìm thấy cô ấy ở Alicante. Không có gì ngăn cản hẳn nữa ngoại trừ một lời hứa rằng hẳn sẽ chờ đợi hai ngày, và lời hứa của hẳn có giá trị gì? Hẳn có thể đến bất kỳ ai bất kỳ lúc nào; Hẳn đã chứng minh điều đó bằng việc bắt các đại diện Thế giới Ngầm. Chúng ta đang ngồi như những con vịt bị trói ở đây. Tốt nhất là đi đến nơi hẳn không ngờ đến hoặc không tìm đến "

"Tớ cũng sẽ không mồi meo ở đây, trong Alicante, khi Magnus đang gặp nguy hiểm," Alec nói bằng một giọng lạnh lùng và chín chắn một cách đáng ngạc nhiên "Cậu đi mà không có tớ là cậu không tôn trọng lời thề parabatai của chúng ta, cậu không tôn trọng tớ như một Thợ săn Bóng tối, và cậu không tôn trọng thực tế rằng đây cũng là cuộc chiến của tớ"

Jace nhìn có vẻ sốc. "Alec, tớ không bao giờ xem nhẹ lời thề của chúng ta. Cậu là một trong những Thợ săn Bóng tối tuyệt vời nhất mà tớ biết- "

"Đó là lý do tại sao bọn em đi với anh," Isabelle nói. "Anh cần bọn em. Anh cần Alec và em hỗ trợ như trước giờ chúng ta luôn luôn thế. Anh cần sức mạnh những chữ rune của Clary và sức mạnh Ma cà rồng của Simon. Đây không phải là cuộc chiến của mình anh. Nếu anh tôn trọng mọi người như những Thợ săn Bóng tối và như những người bạn-tất cả mọi người ở đây-thì mọi người phải đi với anh. Điều đó dễ hiểu mà. "

"Anh biết," Jace nói, nhẹ nhàng. "Anh biết là anh cần em." Anh nhìn qua Clary. Cô nghe giọng của Isabelle nói rằng anh cần sức mạnh những chữ rune của Clary và cô nhớ lại lần đầu tiên cô gặp anh, Alec và Isabelle đã luôn sát cánh, và làm thế nào cô đã nghĩ anh có vẻ rất nguy hiểm.

Cô chưa bao giờ nghĩ, cô cũng giống anh - cô cũng rất nguy hiểm.

"Cảm ơn," Anh nói, và hăng giọng. "Được rồi. Mọi người hãy thay trang phục, và đóng gói hành lý. Nước, thực phẩm, thanh stele dự phòng, chần. Và cậu..." anh nói thêm với Simon, "cậu có thể không cần thức ăn, nhưng nếu cậu có máu đóng chai hãy mang theo. Có thể không có gì để cậu. . . ăn khi chúng ta đang đi. "

"Luôn luôn có bốn người để tôi hút máu mà," Simon lầm bầm, nhưng cậu hơi mỉm cười, và Clary biết đó là vì Jace đã đưa cậu đứng vào trong hàng ngũ của họ mà không do dự. Cuối cùng Jace đã chấp nhận họ cùng đi, cả Simon cũng đi, cho dù cậu là một Thợ săn Bóng tối hay không.

"Được rồi," Alec nói. "Mọi người trở lại đây trong mười phút. Clary, chuẩn bị sẵn sàng để tạo ra một Cổng dịch chuyển. Và Jace? "

"Gì?"

"Cậu nên có một chiến lược cho những gì chúng ta sẽ làm gì khi chúng ta đến Tiên giới. Bởi vì chúng ta sẽ cần đến nó. "

Các xoáy bên trong Cổng dịch chuyển đã gần như tan biến. Clary là người cuối cùng đi qua cánh cửa toả sáng, sau bốn người kia. Bóng tối lạnh lẽo bao trùm cô giống như nước kéo cô rơi xuống, rơi xuống mãi khiến cô gần như ngưng thở, quên tất cả mọi thứ ngoại trừ những tiếng ồn ào và rơi xuống.

Nó xảy ra quá nhanh, cánh cửa hẹp của Cổng dịch chuyển thả cô rơi vụng về, ba lô xộc xệch bên dưới cô, trên nền đất chắc chắn của một đường hầm. Cô nín thở và lăn qua, bám vào một cái rễ cây dài lơ lửng để kéo mình đứng thẳng dậy. Alec, Isabelle, Jace, và Simon đang lồm cồm đứng lên quanh cô, vứt lại quần áo của họ. Cô nhận ra đó không phải là bụi bẩn mà là một thảm rêu. Rất nhiều rêu lan tỏa khắp các bức tường hầm nâu mịn, sáng lên với ánh dạ quang. Những bông hoa nhỏ phát sáng, giống như những bông hoa cúc bằng điện, mọc ở giữa rêu với màu trắng nổi lên giữa màu xanh lá. Có nhiều rễ cây ngoằn ngoèo treo lơ lửng xuống từ nóc hầm làm Clary tự hỏi không biết loại cây gì đang mọc trên mặt đất. Nhiều đường hầm nhỏ

phân nhánh từ hầm chính, một số hầm quá nhỏ người bình thường không thể chui vừa.

Isabelle phúi một mảnh râu ra khỏi tóc của mình và cau mày. "Chúng ta chính xác là đang ở đâu?"

"Tớ đã nhắm ngay bên ngoài phòng có ngai vàng của Nữ hoàng," Clary nói. "Chúng ta đã ở đây. Chỉ là, nó luôn nhìn khác nhau. "

Jace đã di chuyển xuống hành lang chính. Mặc dù không có chữ rune Soundless-Vô thanh-anh vẫn di chuyển nhẹ êm như một con mèo trên râu mềm. Những người khác theo sau, Clary đặt bàn tay lên chuôi kiếm của cô. Cô hơi có một chút ngạc nhiên rằng chỉ một thời gian ngắn nó đã thực sự trở thành một vũ khí hữu dụng luôn treo bên hông mình; nếu cô sờ lên đó và không thấy Heosphoros, cô sẽ hoảng sợ.

"Đây rồi," Jace nói nhẹ nhàng, ra hiệu cho cả bọn yên lặng. Họ đang ở trong một cái cổng tò vò, một bức màn ngăn cách với một căn phòng lớn hơn bên ngoài. Lần cuối cùng Clary ở đây, bức màn được kết bằng các loài bướm sống, và khi họ khó khăn len qua đã làm cho nó xào xạc.

Hôm nay nó làm bằng gai, giống như những chiếc gai nhọn bao quanh lâu đài của công chúa ngủ trong rừng, gai đan vào nhau kết thành một tấm màn đung đưa. Clary chỉ có thể nhìn thoáng qua căn phòng phía ngoài-một cái bóng màu trắng và bạc-nhưng tất cả họ có thể nghe được âm thanh của tiếng cười đến từ các hành lang xung quanh họ.

Chữ rune Glamour-Mê hoặc-không có hiệu quả trong Tiên giới; không có cách nào để ẩn thân. Jace trong trạng thái cảnh giác, toàn bộ cơ thể của anh căng thẳng. Anh cẩn thận cầm một con dao găm và vạch tấm rèm gai một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Tất cả họ nghiêng xuống, nhìn chăm chăm.

Phòng ngoài là một tiên cảnh mùa đông, kiểu mà Clary hiếm thấy, ngoại trừ trong chuyến thăm trang trại của chú Luke. Các bức tường bằng pha lê trắng, và Nữ hoàng ngồi dựa trên đi văng cũng bằng pha lê trắng hợp màu, với các sợi gân bạc ẩn trong đá. Sàn nhà được bao phủ trong tuyết; những

bằng nhũ nhỏ xuống từ trần nhà được cột quanh bằng dây thừng gai vàng và bạc. Từng bó hoa hồng trắng được chất đống quanh phòng, nằm rải rác ở chân divan của Nữ hoàng, quần trên mái tóc đỏ của cô giống như một chiếc vương miện. Trang phục của cô cũng là màu trắng và bạc, trong suốt như một dải voan; người ta có thể nhìn xuyên qua cơ thể của cô, mặc dù không rõ ràng. Băng tuyết, hoa hồng và Nữ hoàng. Hiệu quả thị giác được nâng lên choá mắt. Nữ hoàng ngả lưng trên chiếc ghế của mình, đầu ngẩng lên, nói chuyện với một hiệp sĩ Tiên mặc áo giáp nặng nề. Áo giáp của ông màu nâu sẫm như màu vỏ cây; một mắt của ông là màu đen, con kia màu xanh nhạt gần như trắng. Trong một khoảnh khắc Clary nghĩ ông ta kẹp cái đầu của một con nai dưới cánh tay to lớn của mình, nhưng khi nhìn kỹ hơn, cô nhận ra rằng đó là một chiếc mũ giáp, trang trí bằng gác nai.

"Đội Săn Hoang thế nào, Gwyn?" Nữ hoàng hỏi. "Những kẻ thu thập của Thần Chết? Ta cho là có hơi cho các ông ở Cấm thành Adamant Citadel đêm đó. Ta nghe những tiếng rú của Nephilim thấu trời khi họ chết. "

Clary cảm thấy mọi người quanh cô căng thẳng. Cô nhớ đến lần nằm bên cạnh Jace trong một chiếc thuyền ở Venice và xem Đội Săn Hoang đi trên không; một cơn lốc xoáy của những tiếng la hét và âm thanh trận chiến, những hình bóng cưỡi ngựa có bộ vó đỏ thẫm, nện vang rền trên bầu trời.

"Tôi cũng đã nghe, thưa Nữ hoàng," Gwyn nói bằng một giọng khàn khàn, nó hầu như không thể hiểu được. Nó nghe như tiếng sột soạt của một lưỡi dao tra vào vỏ thô ráp. "Đội Săn Hoang đến khi con quạ chiến trường thét lên vì máu: Chúng tôi thu thập những kẻ hấp hối làm thành viên đội săn. Nhưng chúng tôi đã không vào được Cấm thành Adamant. Trò chơi chiến tranh của Nephilim và Lực lượng Hắc ám là quá nặng cho máu của chúng tôi. Máu của Tiên hòa trộn kém với máu của ma quỷ và thiên thần. "

"Ông làm tôi thất vọng, Gwyn," Nữ hoàng nói, bĩu môi. "Đây là một thời điểm quyền lực cho Tiên tộc; chúng ta chiếm được, chúng ta sẽ mạnh lên, chúng ta sẽ đạt được toàn thế giới. Chúng ta đang nằm trên bàn cờ giành

quyền lực, càng nhiều hơn Nephilim càng tốt. Ta hy vọng vào lời tư vấn của ông"

"Hãy tha thứ cho tôi, Nữ hoàng" Gwyn nói. "Cuộc chiến quyền lực là một trò chơi quá trí tuệ với tôi. Tôi không thể tư vấn cho Người. "

"Nhưng ta đã ban cho ông một món quà như vậy." Nữ hoàng nói về hờn dỗi. "Đứa trẻ nhà Blackthorn, dòng máu lai giữa Thợ săn Bóng đêm và thần tiên; nó rất hiếm có. Có hẳn phía sau, tất cả ma quỷ sẽ sợ ông. Đó là một món quà của chính ta, và Sebastian."

Sebastian. Nữ hoàng gọi một cách thoải mái, hoàn toàn thân mật. Có một sự trù mẫn-nếu Nữ hoàng Tiên tộc có thể trù mẫn-trong giọng nói của cô. Clary có thể nghe thấy hơi thở của Jace bên cạnh cô: sắc nhọn và gấp gáp; những người khác cũng căng thẳng, sự hoảng loạn thể hiện trên khuôn mặt của họ nhấn chìm trong từng lời của Nữ hoàng thốt ra.

Clary cảm thấy Heosphoros nguội lạnh trong bàn tay kim kẹp của cô. Một đường dẫn đến Cõi Quỷ thông qua vùng đất của Tiên tộc. Đất nứt mở dưới chân Sebastian. Sebastian khoe khoang rằng hẳn có các đồng minh.

Nữ hoàng và Sebastian, trao tặng món quà là đứa trẻ Nephilim bị bắt. Cùng nhau. Họ cùng nhau tặng.

"Quý đã sợ tôi rồi, thưa Quý cô xinh đẹp của tôi!" Gwyn nói, và ông mỉm cười.

Quý cô xinh đẹp của tôi. Máu trong tĩnh mạch của Clary như một dòng sông băng giá, đổ xuống trái tim cô. Liếc qua, cô thấy Simon di chuyển để nắm tay Isabelle, một cử chỉ làm yên lòng nhanh chóng; Isabelle đã trắng bệch, nhìn như sắp ói, cũng như Alec và Jace. Simon nuốt khan; chiếc nhẫn vàng trên ngón tay anh lấp lánh, và cô nghe thấy giọng nói của Sebastian trong đầu cô:

Em có thực sự nghĩ rằng bà ấy sẽ đặt vào tay em thứ gì đó cho phép em giao tiếp với những người bạn nhỏ của mình mà bà ấy không thể nghe lén?

Kể từ khi tôi lấy nó từ em, tôi đã nói chuyện với bà ấy, và bà ấy đã nói chuyện với tôi – em là một con bé ngốc nghếch mới tin tưởng bà ấy, em gái à. Bà ấy thích được ở phe chiến thắng, Nữ hoàng Seelie ấy. Và phe đó sẽ là của chúng ta, Clary. Của chúng ta.

"Ông nợ ta một đặc ân, Gwyn, trong vụ trao đổi cậu bé đó," Nữ hoàng nói. "Ta biết rằng Đội Săn Hoang có luật riêng của nó, nhưng ta yêu cầu sự hiện diện của ông tại trận chiến tiếp theo."

Gwyn cau mày. "Tôi không chắc chắn một cậu bé đáng một lời hứa nặng như vậy. Như tôi đã nói, Đội Săn có mong muốn nhỏ để tự tham gia vụ của Nephilim. "

"Ông không cần phải tham chiến," Nữ hoàng nói, bằng một giọng mềm như lụa. "Ta chỉ muốn yêu cầu ông hỗ trợ với các thi thể sau đó. Và sẽ có nhiều thi thể. Các Nephilim phải trả giá cho tội ác của họ, Gwyn. Mọi người đều phải giá. "

Trước khi Gwyn có thể trả lời, một bóng người khác sai bước vào phòng từ đường hầm tối uốn cong phía sau ngai vàng của Nữ hoàng. Đó là Meliorn, trong bộ giáp màu trắng, mái tóc đen của hắn bện thành một bím xuống lưng. Đôi bốt của hắn dính cái gì đó, trông giống như hắc ín. Hắn cau mày khi nhìn thấy Gwyn. "Một Kẻ Săn Đuổi không bao giờ mang lại tin tốt," hắn nói.

"Bình tĩnh, Meliorn," Nữ hoàng nói. "Gwyn và ta chỉ thảo luận về một sự trao đổi ân huệ."

Meliorn nghiêng đầu. "Tôi mang tin tức đến, thưa Nữ hoàng, nhưng tôi phải báo với Người một cách riêng tư."

Cô quay sang Gwyn. "Có phải chúng ta đã thoả thuận xong?"

Gwyn lưỡng lự, rồi gật đầu cộc lốc. Ném cho Meliorn một cái nhìn không thiện cảm, ông biến mất vào đường hầm tối lúc này Meliorn vừa đến.

Nữ hoàng trượt xuống đi văng, ngón tay nhợt nhạt của cô giống như đá cẩm thạch trên áo choàng. "Rất tốt, Meliorn. Anh có gì muốn nói? Có tin tức của các tù nhân Thế giới Ngầm không? "

Các tù nhân Thế giới Ngầm. Clary nghe tiếng Alec hụt hơi đột ngột phía sau cô, và đầu Meliorn nghiêng sang một bên. Cô nhìn thấy đôi mắt hẹp của hắn. "Nếu tôi không nhầm," hắn nói, với tay lấy lưỡi kiếm bên cạnh mình, "Nữ hoàng của tôi, chúng ta có khách..."

Jace đã trượt tay mình xuống sườn, thì thầm, "Gabriel." Lưỡi seraph sáng rực lên, và Isabelle nhảy lên, quét cây roi của cô về phía trước, cắt ngang tấm rèm gai. Tấm rèm bị sụp đổ, rơi sầm xuống đất.

Jace phóng qua đám gai và tiến vào phòng ngai vàng với Gabriel rực sáng trong tay. Clary tuốt thanh kiếm của cô ra.

Họ đổ vào phòng, đứng thành hình vòng cung phía sau Jace: Alec với cung của mình đã lấp tên, Isabelle với roi da lấp lánh, Clary với thanh kiếm của mình, và Simon-Simon không có vũ khí nào tốt hơn chính bản thân mình - nhưng anh đứng và mỉm cười với Meliorn, răng nanh lấp lánh.

Nữ hoàng lập tức ngồi thẳng lên với một tiếng rít, nhanh chóng quần áo quanh người; đó là lần duy nhất Clary thấy bà ta bối rối.

"Làm sao các người dám xâm nhập vào đây mà không được phép?" Cô hỏi. "Đây là mức cao nhất của phạm tội, phá vỡ Giao ước"

"Sao bà còn dám nói phá vỡ Giao ước!" Jace hét lên, lưỡi seraph bốc cháy trong tay. Clary nghĩ rất nhiều thế kỷ trước Thợ săn Bóng tối Jonathan trông cũng sẽ như thế, khi ông quét sạch đám quỷ và cứu thế giới khỏi sự hủy diệt. "Bà là kẻ sát nhân, kẻ dối trá, và cũng là kẻ bắt cóc những đại diện Thế giới Ngầm. Bà đã liên minh với các lực lượng hắc ám, và bà sẽ phải trả giá cho điều đó. "

"Nữ hoàng của triều đình Seelie không trả giá," Nữ hoàng nói.

"Mọi người đều phải trả giá," Jace nói. Bất thành linh anh đã đứng trên đi vãng, phía trên Nữ hoàng, và đầu lưỡi Sephah của anh chỉ thẳng vào cổ họng cô. Cô co rúm lại, nhưng cô đã bị đóng đinh tại chỗ, Jace đứng phía trên cô, chân của anh trụ trên chiếc ghế dài. "Làm thế nào bà lại bội ước?", Anh hỏi. "Meliorn đã thề rằng bà sẽ ở phe của Nephilim. Thần tiên không thể nói dối. Đó là lý do tại sao Hội đồng tin cậy hấn ta- "

"Meliorn là Bán Tiên. Anh ấy có thể nói dối, "Nữ hoàng nói, đưa ra một cái nhìn thích thú với Isabelle, người trông có vẻ đang bị sốc. Chỉ có Nữ hoàng mới có thể nhìn thích thú với một lưỡi dao kề cổ họng, Clary nghĩ. "Đôi khi câu trả lời đơn giản nhất lại là điều đúng nhất, Thợ săn Bóng đêm ạ."

"Đó là lý do tại sao bà muốn hấn đại diện trong Hội đồng," Clary nói, nhớ lại sự thiên vị của Nữ hoàng trước đây. "Bởi vì hấn ta có thể nói dối."

"Một kế hoạch phản bội dài hơi." Jace thở ra nặng nề. "Tôi nên cắt cổ họng của bà ngay bây giờ."

"Cậu sẽ không dám," Nữ hoàng nói, bất động; mũi thanh kiếm vẫn chỉ vào cổ họng của cô. "Nếu cậu chạm vào Nữ hoàng của triều đình Seelie, toàn bộ Tiên tộc sẽ chống lại các người mãi mãi"

Jace thở ra gay gắt khi anh nói, khuôn mặt của anh sáng bừng bừng. "VẬY, bây giờ bà là gì?", Anh hỏi. "Chúng tôi đã nghe bà nói. Bà nói Sebastian như một đồng minh. Cấm thành Adamant nằm trên lay-lines*. Ley-lines là địa hạt của cái chết. Bà đã đưa hấn đến đó, bà đã mở đường, bà để hấn phục kích chúng tôi. Chẳng lẽ bà còn chưa chống lại chúng tôi? "

[* Lay lines: Theo mô hình, đó là đường Ranh giới-giữa các Thế giới với nhau. Tạm thời mỗ để nguyên bản]

Một cái nhìn đe dọa bằng ngang khuôn mặt của Meliorn. "Các người có thể đã nghe chúng ta nói chuyện, Nephilim nhỏ bé," hấn nói. "Nhưng nếu chúng ta giết các người trước khi các người quay lại kể cho Clave, sẽ không ai biết gì nữa..."

Gã hiệp sĩ Tiên tiến về phía trước. Alec bật dây cung, một mũi tên cắm ngập vào chân của Meliorn. Gã hiệp sĩ Tiên ngã ngửa ra sau với một tiếng kêu thảm thiết.

Alec sai bước về phía trước, một mũi tên khác đã đặt trên cung. Meliorn nằm trên mặt đất rên rỉ, tuyết xung quanh đã chuyển sang màu đỏ. Alec đứng phía trên, cung giương sẵn sàng. "Nói cho chúng ta biết làm thế nào để cứu Magnus-làm thế nào để cứu các tù nhân khác", anh nói. "Nói! nếu không ta sẽ biến mi thành một con nhím*."

[*Nguyên văn là pincushion: một cái gối nhỏ của thợ may dùng để cầm kim. Mổ dịch thành con nhím cho nó máu me ác liệt tí]

Meliorn nhổ nước bọt. Áo giáp màu trắng của hắn dường như chìm lấp vào trong tuyết xung quanh. "Ta sẽ không nói cho các người điều gì," Hắn đáp. "Tra tấn ta, giết ta, ta cũng sẽ không phản bội Nữ hoàng của ta."

"Dù sao, những gì hắn nói cũng không quan trọng," Isabelle nói. "Hắn có thể nói dối, nhớ không?"

Mặt Alec sầm lại. "Đúng," Anh nói. "Vậy thì chết đi, kẻ dối trá!" Và anh bắn mũi tên thứ hai.

Nó cắm sâu vào ngực Meliorn, và gã hiệp sĩ Tiên ngã giật lại, sức mạnh của mũi tên làm cơ thể hắn trượt trên tuyết. Đầu hắn đập mạnh vào tường.

Nữ hoàng kêu lên. Những âm thanh xuyên qua tai của Clary, đánh thức cô khỏi cú sốc. Cô có thể nghe thấy âm thanh của các vị tiên la hét, tiếng chân chạy trong hành lang bên ngoài. "Simon!" Cô hét lên, và anh xoay người. "Đến đây!"

Cô cài Heosphoros lại thắt lưng, túm lấy thanh Stele của cô, và lao về phía cửa chính, bây giờ chỉ còn tấm rèm gai rách rưới lơ lửng. Simon theo sau bèn gót. "Nhắc tớ lên," cô thở hổn hển, và không một lời thắc mắc, cậu đặt tay quanh eo và đẩy cô lên. Sức mạnh ma cà rồng của cậu khiến cô bay vút lên trần nhà.

Cô nắm chặt vào đầu cổng vòm với bàn tay rảnh rỗi, và nhìn xuống. Simon nhìn chăm chăm vào cô, rõ ràng là bối rối, nhưng cái nhìn của cậu dành cho cô rất kiên định.

"Giữ vững!" cô nói, và bắt đầu vẽ. Đó chữ rune đối lập với chữ cô đã vẽ trên thuyền Valentine: một chữ rune để dập tắt và khóa, đóng đi tất cả mọi thứ, chữ rune cho ẩn náu và an toàn.

Đường màu đen trải dài từ đầu của thanh Stele khi cô vẽ, và cô chỉ nghe Simon nói "Nhanh lên. Họ đang đến" khi cô kết thúc và thu thanh Stele lại.

Mặt đất bên dưới họ thình lình giật mạnh. Họ cùng nhau ngã xuống, Clary ngã trên người Simon-không phải là một cú hạ cánh thoải mái nhất vì anh gầy trơ xương-và lăn sang bên khi một bức tường bằng đất bắt đầu trượt trên cổng vòm mở, giống như một bức màn sân khấu được kéo ra. Có những bóng người đổ xô về phía cánh cửa, nhìn rõ là những vị tiên. Simon xốc Clary thẳng dậy ngay khi cánh cửa mở ra hành lang biến mất với một tiếng ầm ầm cuối cùng, ngăn cách các vị tiên ở phía bên kia.

"Ô... vì Thiên thần! ," Isabelle nói với giọng kinh ngạc.

Clary quay lại, thanh Stele trong tay. Jace đã đứng dậy, Nữ hoàng Seelie ở phía trước anh, thanh kiếm của anh chỉ vào trái tim cô. Alec đứng trên xác chết của Meliorn; anh chờ ra khi nhìn Clary, và sau đó sang parabatai của mình. Phía sau anh là lối đi mà Meliorn đã đến và Gwyn đã đi.

"Cậu đã đóng đường hầm đằng sau?" Simon hỏi Clary.

Cô gật đầu. "Meliorn có hắc ín trên đôi giày của hắn," cô nói. "Cậu nhớ không? Và các dòng suối của Edom sẽ biến thành hắc ín. Tớ nghĩ hắn đã trở về từ Cõi Quỷ. Tớ nghĩ rằng họ đang theo cách đó. "

"Jace," Alec nói. "Hãy nói cho Nữ hoàng biết chúng ta muốn những gì, và rằng nếu bà ấy làm điều đó, chúng ta sẽ để bà ấy sống."

Nữ hoàng cười, một âm thanh chói tai. "Cung thủ nhỏ bé," cô nói. "Ta đã đánh giá thấp cậu. Một trái tim tan vỡ là những mũi tên sắc bén. "

Alec mím môi. "Bà đã đánh giá thấp tất cả chúng tôi; bà luôn luôn đánh giá thấp người khác. Bà và sự kiêu ngạo của bà. Tiên tộc là một tộc lâu đời, một dân tộc tử tế. Bà không phù hợp để dẫn dắt họ. Dưới sự cai trị của bà tất cả bọn họ sẽ có kết cục như thế này" Anh nói, hất cằm về phía xác chết của Meliorn.

"Cậu là người đã giết anh ấy," Nữ hoàng nói, "không phải ta."

"Mọi người đều phải trả giá," Alec nói, đôi mắt anh trầm tĩnh, xanh biếc và cứng rắn.

"Chúng tôi mong muốn sự trở về an toàn của những con tin Sebastian Morgenstern đã bắt cóc", Jace nói.

Nữ hoàng dang tay ra. "Họ không ở trong thế giới này, cũng không phải ở đây trong thế giới thần tiên, cũng không phải ở trong bất kỳ mảnh đất nào mà ta có thẩm quyền. Không có gì ta có thể làm để giúp các người giải cứu họ, không có gì cả. "

"Rất tốt," Jace nói, và Clary có cảm giác anh đã mong đợi phản ứng đó. "Có một điều khác mà bà có thể làm, có một điều bà có thể làm cho chúng tôi, để chúng tôi tha cho bà."

Nữ hoàng vẫn bất động. "Đó là gì, Thợ săn Bóng tối?"

"Con đường tới vương quốc quý Edom," Jace nói. "Chúng tôi muốn đi lại an toàn đến đó. Chúng tôi sẽ đi, và sẽ rời khỏi vương quốc của bà. "

Trước sự ngạc nhiên của Clary, Nữ hoàng dường như thư giãn. Sự căng thẳng biến mất trong tư thế của cô, và một nụ cười nhỏ giật trên góc miệng cô, một nụ cười mà Clary rất không thích. "Rất tốt. Ta sẽ dẫn các người tới con đường đến Cõi Quý" Nữ hoàng kéo bộ váy mờ của cô trong tay, bước xuống các bậc thang bao quanh divan. Bàn chân trần, trắng như tuyết. Cô bắt đầu băng ngang qua phòng đến các hành lang tối trải dài phía sau ngai vàng của mình.

Alec bước phía sau Jace. Tiếp theo là Isabelle; Clary và Simon cuối cùng. Trông như một đám rước kỳ lạ.

"Tớ thực sự, thực sự ghét phải nói điều này," Simon nói bằng một giọng thấp khi họ đi ra khỏi phòng ngai vàng và chui vào bóng tối che phủ của đường hầm, "nhưng điều này bà ta dường như đã quá dễ dàng."

"Đó không phải là dễ dàng," Clary thì thầm lại.

"Tớ biết, nhưng Nữ hoàng... bà ấy rất thông minh. Bà ấy có thể tìm ra cách nào đó để làm điều đó nếu bà ta muốn. Bà ấy không phải dẫn chúng ta đi đến Cõi Quỷ. "

"Nhưng bà ấy thực sự muốn làm điều này," Clary nói. "Bởi vì bà ấy nghĩ rằng tất cả chúng ta sẽ chết ở đó."

Simon bắn sang cô một cái nhìn "Liệu chúng ta sẽ chết chứ?"

"Tớ không biết," Clary nói, và đẩy nhanh tốc độ của mình để bắt kịp với những người khác.

Hành lang không dài như Clary tưởng. Bóng tối của nó đã làm cho con đường dường như dài vô tận, nhưng họ chỉ phải đi trong khoảng nửa giờ hoặc lâu hơn chút ít cho đến khi họ thoát khỏi bóng tối vào một không gian rộng rãi và sáng sủa hơn.

Họ đã đi bộ trong im lặng và bóng tối, Clary chìm đắm trong những suy tưởng, về những kỷ niệm ở ngôi nhà mà cô, Sebastian và Jace đã chia sẻ, về những âm thanh của Đội Săn Hoang ầm ầm trên bầu trời, về mảnh giấy với dòng chữ "Quý cô xinh đẹp của tôi". Câu đó không phải là lãng mạn; mà là sự tôn kính. Nữ hoàng Seelie, Quý cô xinh đẹp. Nữ hoàng thích được ở phe chiến thắng, Clary, và phía đó sẽ là chúng ta, Sebastian đã nói điều đó với cô trước đây; ngay cả khi cô đã báo cáo điều đó với Clave, cô đã xem nó như là một ví dụ cho thói huênh hoang của hắn. Cô đã tin cùng với Hội đồng rằng lời thề trung thành của Tiên tộc đủ, là Nữ hoàng ít nhất sẽ chờ đợi để xác định gió xoay chiều nào trước khi bà ta phá vỡ bất kỳ thoả thuận.

Cô nghĩ đến hơi thở lạc nhịp của Jace khi anh nói đó là một kế hoạch phản bội dài hơi. Có lẽ không ai trong số họ đã xem xét điều đó bởi vì họ không thể chịu đựng được: Nữ hoàng đã chắc chắn về chiến thắng cuối cùng của Sebastian đến mức bà ta che giấu hẳn trong Tiên giới, nơi mà hẳn không thể bị theo dõi. Rằng bà ta sẽ giúp hẳn trong trận chiến. Clary nghĩ đến việc đất mở ra tại Cấm thành Adamant để Sebastian và các Thợ săn Hắc ám lao xuống đó; đó chính là phép thuật của thần tiên: Triều đình Seelie nằm dưới lòng đất. Tại sao các Thợ săn Hắc ám đã tấn công Học viện Los Angeles không bắt người khác mà chỉ bắt Mark Blackthorn? Mọi người cho là Sebastian e ngại sự trả thù của Tiên tộc, nhưng không phải. Hẳn liên minh với họ. Hẳn đã bắt Mark vì cậu có dòng máu thần tiên. Và vì dòng máu đó, họ nghĩ rằng Mark thuộc về họ.

Suốt cuộc đời cô, cô chưa bao giờ nghĩ quá nhiều về huyết thống và ý nghĩa của nó như cô đã nghĩ trong sáu tháng qua. Máu Nephilim nuôi dưỡng cô là một Thợ săn bóng tối. Máu của Thiên thần trao cho cô quyền năng với sức mạnh của những chữ rune. Nó cũng cho Jace sức mạnh sự nhanh nhẹn và toả sáng. Máu Morgenstern: cô đã có nó, và do đó cũng đã có Sebastian. Nó là lý do tại sao hẳn quan tâm đến cô. Nó cũng mang lại cho cô một trái tim đen tối, hay là không? Có phải là dòng máu của Sebastian –của Morgenstern và của Quỷ dữ hoà trộn-thứ hỗn hợp đã làm cho hẳn biến thành một con quái vật. Hoặc có thể hẳn cũng sẽ được thay đổi, sửa lỗi, trở thành tốt hơn, nếu được nuôi dạy, như nhà Lightwoods đã dạy Jace?

"Chúng ta đến rồi" Nữ hoàng Seelie nói, giọng thích thú. "Các người có thể đoán đúng đường ? ?"

Họ đứng trong một hang động không lồ, trần hang khuất trong bóng tối. Các bức tường sáng lên với ánh sáng lân tinh. Có bốn con đường phân nhánh từ nơi họ đứng: Một cái phía sau họ, và đối diện là ba đường khác. Một đường sạch sẽ, rộng rãi và bằng phẳng, thẳng phía trước họ. Đường bên trái toả sáng với lá xanh và hoa tươi, và Clary nghĩ cô nhìn thấy tia sáng của bầu trời màu xanh ở phía xa xa. Trái tim cô ao ước được đi theo

con đường đó. Và đường cuối cùng, tối nhất, là một đường hầm hẹp, lối vào phủ các mảnh kim loại nhọn, và bụi gai dọc theo hai bên. Clary nghĩ cô có thể nhìn thấy bóng tối và các ngôi sao ở cuối đường.

Alec cười nhẹ "Chúng tôi là Thợ săn Bóng tối," anh nói. "Chúng tôi biết những truyền thuyết xưa cũ. Đây là Tam Lộ" Bắt gặp cái nhìn bối rối của Clary anh nói," Thần tiên không thích bí mật của họ bị tiết lộ, nhưng đôi khi các nhạc sĩ của người thường có thể giải mã các bí mật của thần tiên bằng những bản ballad cổ. Có một bản gọi là 'Thomas người làm thơ-Thomas the Rhymer', về một người đàn ông đã bị bắt cóc bởi Nữ hoàng Tiên tộc-"

"Gần như bắt cóc," Nữ hoàng phản đối "Ông ấy gần như là nguyện ý."

"Bà ta đã đưa ông đến một nơi có ba con đường, và nói với ông rằng một đường đi đến Thiên đường, một đường đi đến Tiên giới, và một đường đi xuống Địa ngục. "Và các người không thấy con đường hẹp, gai nhọn dày đặc và dây leo bao vây? Đó là con đường của sự công bình, mặc dù sau nó không có chỉ dẫn "Alec chỉ về phía đường hầm hẹp.

"Nó đi vào thế giới trần tục," Nữ hoàng nói ngọt ngào. "Dân gian các người đủ thấy Thiên đường ở đó."

"Đó là cách Sebastian đã đến Cấm thành Adamant, và kéo theo các chiến binh ủng hộ hắn mà Clave không thể nhìn thấy," Jace nói trong sự ghê tởm. "Hắn đã sử dụng đường hầm này. Hắn đã có những chiến binh đóng ở đây trong thế giới thần tiên, nơi mà chúng không thể bị theo dõi. Chúng sẽ đến khi hắn cần đến chúng." Anh ném cho Nữ hoàng một cái nhìn tăm tối. "Rất nhiều Nephilim đã chết vì bà."

"Những người thường," Nữ hoàng nói. "chúng phải chết."

Alec phớt lờ cô. "Ở đó" anh nói, chỉ vào đường hầm xanh lá." Đường đó đi xa hơn vào thế giới thần tiên. Và đường kia "- Anh chỉ phía trước-" là con đường dẫn tới địa ngục. Đó là đường mà chúng ta sẽ đi. "

"Tôi luôn luôn nghe nói nó đã được trải bằng hào ý", Simon nói.

"Hãy đặt chân của cậu lên đường và tự tìm hiểu đi, Ưa sáng," Nữ hoàng nói.

Jace thúc mũi nhọn của lưỡi dao vào lưng cô. "Điều gì sẽ ngăn cản bà tiết lộ với Sebastian rằng chúng tôi sẽ đến tìm anh ta ngay khi chúng tôi rời đi?"

Nữ hoàng đã không kêu đau một tiếng nào; chỉ có môi cô mím lại. Giây phút đó, cô nhìn già nua mặc dù tuổi trẻ và vẻ đẹp vẫn hiện diện trên khuôn mặt của cô. "Cậu hỏi một câu rất hay. Và thậm chí nếu cậu giết ta, vẫn có những người ở triều đình của ta, những người sẽ báo cho anh ta về các người, và anh ta sẽ đoán ra ý định của cậu, vì anh ta rất thông minh. Cậu không thể vượt qua sự hiểu biết của anh ấy, tốt nhất là cậu giết chết tất cả thần tiên tại triều đình của ta đi. "

Jace dừng lại. Anh cầm lưỡi seraph trong tay, mũi dao ép lên lưng Nữ hoàng Seelie. Ánh sáng của nó chiếu lên khuôn mặt anh, khắc lên vẻ đẹp của xương gò má và xương hàm sắc cạnh. Nó hắt lên tóc anh và tỏa sáng chúng với lửa, như thể anh đang đội một cái vương miện bằng gai bốc cháy.

Clary nhìn anh, và những người khác cũng vậy, một cách lặng lẽ, trao cho anh niềm tin của họ. Dù quyết định của anh thế nào, họ cũng sẽ ủng hộ nó.

"Xem nào, bây giờ" Nữ hoàng nói. "Cậu không có tâm địa giết chóc nhiều người như vậy. Cậu luôn là đứa con dịu dàng, tình cảm nhất của Valentine." Đôi mắt cô vẫn còn nán lại một lúc trên Clary, hân hoan. Cô có một trái tim đen tối trong cô, con gái Valentine ạ.

"Thề đi," Jace nói. "Tôi biết lời thề có ý nghĩa như thế nào với các người. Tôi biết bà không thể nói dối. Hãy thề bà sẽ không nói gì về chúng tôi cho Sebastian, cũng như không cho phép bất cứ ai trong triều đình của bà làm như vậy. "

"Ta thề," Nữ hoàng nói. "Ta thề rằng không ai trong triều đình của ta bằng lời nói hay hành động sẽ nói cho anh ấy rằng các người đã đến đây."

Jace bước rời xa Nữ hoàng, hạ lưỡi dao xuống, cài vào hông. "Tôi biết bà nghĩ rằng bà đang gửi chúng tôi đến cái chết," Anh nói. "Nhưng chúng tôi sẽ không chết dễ dàng như vậy. Chúng tôi sẽ không thua cuộc chiến này. Và khi chúng tôi chiến thắng, chúng tôi sẽ làm cho bà và những người của bà đổ máu vì những gì bà đã làm. "

Nụ cười của Nữ hoàng tắt lịm trên khuôn mặt cô. Họ quay lưng lại cô và bắt đầu đi xuống đường dẫn đến Edom, một cách lặng lẽ; Clary nhìn ngoài nhìn qua vai một lần nữa khi họ đi, và chỉ thấy bóng hình của Nữ hoàng bất động nhìn họ đi với đôi mắt cháy lửa.

- - - - -

Các hành lang uốn cong vào khoảng không xa tít, dường như là nó đã được đục rỗng xuyên qua đá xung quanh bằng lửa. Khi năm người họ đi về phía trước, di chuyển trong sự im lặng, những bức tường đá xanh nhạt xung quanh tối tăm, có những vết bẩn màu đen như than đá, như thể chính nó đã bị đốt cháy. Mặt đường bằng phẳng bắt đầu nhường chỗ cho đá gồ ghề, kêu lạo xạo dưới gót giày của họ. Ánh lân tinh từ các bức tường bắt đầu mờ. Alec móc viên đá phù thủy của mình trong túi và nâng nó lên trên đầu.

Khi ánh sáng toả ra từ giữa những ngón tay của anh, Clary cảm thấy Simon bên cạnh cô sững lại.

"Chuyện gì vậy?" Cô thì thầm.

"Có cái gì đó di chuyển." Anh chỉ một ngón tay theo hướng của bóng tối phía trước. "Trên đó."

Clary nheo mắt nhưng chẳng thấy gì; Thị lực Ma cà rồng của Simon thậm chí còn tốt hơn so với một Thợ săn Bóng tối. Một cách nhẹ nhàng nhất có thể, cô lấy Heosphoros từ thắt lưng ra và bước một vài bước về phía trước, lẩn vào bóng tối ở hai bên của đường hầm. Jace và Alec chìm trong im lặng. Clary khều vai Izzy và thì thầm vào tai cô "Có ai đó ở đây. Hoặc một cái gì đó. "

Isabelle không trả lời, chỉ quay sang anh trai mình và làm một cử chỉ - một dấu hiệu phức tạp của các ngón tay. Mắt Alec cho thấy anh đã hiểu, và anh chuyển ngay cho Jace. Clary nhớ lần đầu tiên cô nhìn thấy ba người họ, trong Pandemonium, nhiều năm cùng hành động đã ghép chung họ thành một khối, đồng suy nghĩ, đồng di chuyển, đồng hít thở, đồng chiến đấu. Cô không thể không tự hỏi liệu cho dù có vấn đề gì xảy ra, cho dù cô đã trở thành Shadowhunter như thế nào, cô vẫn luôn ở bên lề-

Alec hạ tay xuống đột ngột, dập tắt ánh sáng. Một ánh sáng loé lên và một tia lửa phát ra từ Isabelle, người xông ra từ phía sau Clary. Clary quay quanh, tay nắm chặt Heosphoros, và nghe những âm thanh vật lộn: một tiếng đập mạnh, và sau đó là một tiếng kêu lên đau đớn rất con người.

"Dừng lại!" Simon kêu, và ánh sáng bùng lên xung quanh họ. Nó giống như đèn flash của máy ảnh. Phải mất một vài giây để đôi mắt cô điều chỉnh thích nghi với ánh sáng. Khung cảnh hiện ra từ từ: Jace cầm đèn phù thủy của mình, ánh sáng tỏa ra xung quanh anh như ánh sáng của một mặt trời nhỏ. Alec với cung tên đang giương lên. Isabelle, một tay cầm roi chặt trong tay, đầu kia cuộn tròn xung quanh mắt cá chân của một thân hình đang gập người vào tường hang... một cậu bé, với mái tóc vàng nhạt và hơi xoắn trên một đôi tai hơi nhọn-

"Ôi, Chúa ơi," Clary thì thầm, cài vũ khí của cô trở lại thắt lưng và lao về phía trước. "Isabelle-dừng lại! Tất cả ổn rồi" cô nói, di chuyển về phía cậu bé. Quần áo của cậu rách rưới, bẩn thỉu, chân trần và đen cáu bẩn. Hai tay cậu bé cũng để trần, và trên đó là những dấu hiệu của chữ rune. Chữ rune của Thợ săn Bóng tối.

"Lạy Thiên thần!" Roi của Izzy thu lại vào tay. Cung tên của Alec cũng đã hạ xuống. Cậu bé ngẩng đầu lên và nhăn nhó.

"Em là một Thợ săn Bóng tối?" Jace hỏi với một giọng hoài nghi.

Cậu bé cau mày lại, dữ dội hơn. Có sự tức giận trong cái nhìn của cậu, nhưng hơn thế nữa, là đau khổ và sợ hãi. Không còn nghi ngờ gì nữa. Cậu

có những đặc tính đẹp đẽ như em gái cậu, cằm góc cạnh và tóc gần như trắng nhạt, quần thành lộn. Clary nhớ cậu khoảng mười sáu tuổi. Nhưng thực tế nhìn cậu trẻ hơn.

"Đó là Mark Blackthorn," Clary nói. "Anh trai của Helen. Hãy nhìn vào khuôn mặt cậu ấy. Nhìn vào bàn tay cậu ấy. "

Trong một khoảnh khắc, Mark nhìn bối rối. Clary chạm vào ngón tay đeo nhẫn của mình, và đôi mắt cậu sáng lên thấu hiểu. Cậu duỗi ngón tay phải thon dài. Trên ngón tay thứ tư là chiếc nhẫn gia bảo nhà Blackthorns, với những vòng gai gắn bện với nhau, lấp lánh.

"Làm thế nào em đến được đây?" Jace nói. "Làm thế nào em biết cách tìm thấy chúng tôi?"

"Tôi đã ở với thành viên Đội Săn dưới đất," Mark nói bằng một giọng thấp. "Tôi nghe Gwyn nói chuyện với một số người khác về việc các anh đã làm náo loạn trong triều đình của Nữ hoàng như thế nào. Tôi đã lên ra khỏi Đội săn khi họ không chú ý đến tôi. Tôi đã tìm kiếm các anh và tôi kết thúc ở đây" Cậu chỉ vào đường hầm xung quanh họ. "Tôi phải nói chuyện với các anh. Tôi cần biết về gia đình tôi." Khuôn mặt cậu chìm trong bóng tối, nhưng Clary cảm thấy biểu hiện của cậu ngưng đọng "Các vị tiên nói với tôi là tất cả gia đình tôi đều đã chết. Có thật không? "

Có một khoảng im lặng vì sốc, và Clary đọc được sự hoảng loạn trong biểu hiện của Mark khi cậu lướt qua đôi mắt đang nhìn xuống của Isabelle, đến biểu hiện trống rỗng của Jace, đến tư thế cứng nhắc của Alec.

"Đó là sự thật," Mark nói "có phải không? Gia đình tôi- "

"Cha của cậu đã bị biến đổi. Nhưng anh chị em của cậu vẫn còn sống,

"Clary nói. "Họ đang ở trong Idris. Họ đã trốn thoát. Họ đang ổn "

Nếu cô mong đợi Mark nhẹ nhõm hơn thì cô đã thất vọng. Cậu trắng bệch ra. "Cái gì?"

"Julian, Helen, những người khác-đều còn sống" Clary đặt tay lên vai cậu, cậu có vẻ nao núng. "Họ vẫn còn sống, và họ đang lo lắng cho cậu."

"Clary," Jace gọi, có một sự cảnh báo trong giọng nói của anh.

Clary bắn một cái nhìn cho anh qua vai cô; không phải nói với Mark anh chị em của cậu còn sống là điều quan trọng nhất sao?

"Cậu đã ăn gì, uống bất cứ cái gì mà Tiên tộc đưa cho cậu không? ?" Jace hỏi, di chuyển để nhìn vào khuôn mặt của Mark. Mark giật lùi lại, ngay trước khi Clary nghe tiếng Jace thở gấp.

"Chuyện gì vậy?" Isabelle hỏi.

"Đôi mắt của cậu ấy," Jace nói, nâng đèn phù thủy của mình soi vào khuôn mặt của Mark. Mark cau lại nhưng cho phép Jace kiểm tra cậu.

Đôi mắt cậu lớn, lông mi dài giống như Helen; nhưng không giống cô ấy, mắt của cậu không đồng nhất. Một bên mắt màu xanh nhà Blackthorn, màu của nước. Mắt kia là màu của vàng ngả tối, một phiên bản màu vàng tối của chính Jace.

Jace nuốt khan. "The Wild Hunt-Đội săn Hoang," anh nói. "Cậu bây giờ là một trong số họ."

Jace quét ánh mắt lên cậu bé, như thể Mark là một cuốn sách anh có thể đọc được. "Xòe hai tay ra," Cuối cùng Jace nói, và Mark xòe tay. Jace nắm lấy tay cậu và xoay nó lại. Clary cảm thấy cổ họng mình thắt chặt. Mark chỉ mặc một áo T-shirt, và cánh tay trần của cậu đầy các vết roi đẫm máu. Clary nghĩ đến lúc cô chạm vào vai Mark và cậu đã giật bắn người ra sau. Chúa mới biết dưới lớp quần áo cậu còn những thương tích gì nữa. "Cái này xảy ra khi nào?"

Mark rút tay cậu lại. Tất cả bọn họ run lên. "Meliorn đã làm điều đó," cậu nói. "Khi lần đầu tiên gặp tôi. Hắn nói hắn sẽ dừng lại nếu tôi ăn và uống thức ăn của họ, vì vậy tôi đã ăn. Tôi nghĩ rằng nó không còn quan trọng, nếu gia đình tôi đã chết. Và rằng thần tiên không thể nói dối. "

"Meliorn có thể," Alec nói dứt khoát. "Hoặc ít nhất, hẳn có thể đối trá."

"Tất cả những điều này xảy ra khi nào?" Isabelle hỏi. "Đám thần tiên đó chỉ mới bắt cậu chưa tới một tuần -"

Mark lắc đầu. "Tôi đã ở với Tiên tộc một thời gian dài," cậu nói. "Tôi không biết là bao lâu."

"Thời gian chạy khác nhau trong thế giới thần tiên," Alec nói. "Đôi khi nhanh hơn, đôi khi chậm hơn."

Mark nói, "Gwyn nói với tôi rằng tôi thuộc về Đội Săn và tôi không thể rời bỏ họ trừ khi họ cho phép. Đó là sự thật? "

"Đó là sự thật," Jace nói.

Mark ngã vào tường hang động. Cậu quay đầu về phía Clary. "Cô đã nhìn thấy họ? Cô đã thấy các anh chị em của tôi. Cả Emma? "

"Tất cả đều ổn, tất cả họ, cả Emma nữa" Clary nói. Cô tự hỏi điều đó có giúp được gì cho cậu không. Cậu đã thề ở lại trong thế giới thần tiên vì cậu nghĩ gia đình mình đã chết, và lời thề phải được thực hiện, cho dù nó dựa trên sự dối trá. Liệu có tốt hơn khi nghĩ rằng bạn đã mất tất cả mọi thứ, và làm lại từ đầu? Hay là dễ dàng hơn khi biết rằng những người mà bạn yêu thương vẫn còn sống, ngay cả khi bạn không bao giờ có thể gặp lại họ nữa?

Cô nghĩ về mẹ mình, đang ở nơi nào đó ngoài thế giới, cuối đường hầm kia. Vẫn tốt hơn khi biết họ vẫn còn sống, cô nghĩ. Tốt hơn khi biết mẹ và chú Luke còn sống bình yên, cho dù cô không bao giờ gặp lại họ, còn hơn là họ đã chết.

"Helen không thể chăm sóc chúng một mình" Mark nói với một chút tuyệt vọng. "Và Jules, em ấy còn quá trẻ. Em ấy không thể chăm sóc Ty; em ấy không biết Ty cần những gì. Em ấy không biết làm thế nào để nói chuyện với nó- " Cậu hít một hơi run rẩy. "Anh hãy để tôi đi với các anh."

"Cậu biết là cậu không thể đi," Jace nói, Anh không thể nhìn vào mặt Mark; cái nhìn của anh găm xuống đất. "Nếu cậu đã tuyên thệ trung thành với Đội

săn Hoang, cậu đã là một trong số họ."

"Hãy cho tôi đi với các anh," Mark lặp đi lặp lại. Cậu choáng váng, với cái nhìn ngơ ngác của một người đã bị trọng thương nhưng vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vết thương. "Tôi không muốn trở thành một trong số họ. Tôi muốn được ở bên gia đình của tôi.... "

"Chúng tôi đang đi xuống Địa ngục," Clary nói. "Chúng tôi không thể mang cậu đi theo, ngay cả khi cậu có thể rời khỏi thế giới thần tiên một cách an toàn-"

"Và cậu không thể rời bỏ nó," Alec nói. "Nếu cậu cố gắng trốn đi, cậu sẽ chết."

"Tôi thà chết," Mark nói, và đầu của Jace ngẩng lên. Đôi mắt anh màu của vàng sáng, gần như quá sáng, như thể ngọn lửa bên trong anh rót vào chúng.

"Họ bắt cậu vì cậu có dòng máu Tiên tộc, nhưng cũng bởi vì cậu có dòng máu của Thợ săn Bóng tối. Họ muốn trừng phạt các Nephilim," Jace nói, ánh mắt của anh chăm chú "Hãy cho họ thấy thế nào là một Thợ săn Bóng tối; cho họ thấy cậu không sợ hãi. Cậu có thể vượt qua điều này. "

Trong ánh sáng chập chờn của ngọn đèn phù thủy, Mark nhìn Jace. Nước mắt hẳn thành những đường trên khuôn mặt đầy bụi bẩn của cậu, nhưng đôi mắt đã khô. "Tôi không biết phải làm gì," cậu nói. "Tôi nên làm gì?"

"Tìm một cách để cảnh báo các Nephilim," Jace nói. "Chúng tôi đang đi vào Địa ngục, như Clary nói. Chúng tôi có thể không bao giờ quay trở lại. Ai đó cần cảnh báo cho Thợ săn Bóng tối rằng Tiên tộc không phải là đồng minh của họ. "

"Đội Săn sẽ bắt tôi nếu tôi cố gắng để gửi một tin nhắn." Đôi mắt của cậu bé lóe lên. "Họ sẽ giết tôi."

"Không, nếu cậu nhanh chóng và thông minh," Jace nói. "Cậu có thể làm được. Tôi biết cậu có thể. "

"Jace," Alec nói, cung tên đeo lên vai "Jace, chúng ta cần phải để cho cậu ấy đi trước khi Đội săn biết cậu ấy mất tích."

"Phải," Jace nói, và do dự. Clary thấy anh nắm lấy tay của Mark; và nhét ngọn đèn phù thủy của mình vào bàn tay của cậu bé. Nó hơi chập chờn, và sau đó lại tiếp tục phát sáng ổn định. "Cầm lấy cái này," Jace nói, "vì đất dưới đôi sẽ tối tăm, và những năm tháng sẽ rất dài."

Mark đứng một lúc, viên đá phù thủy trong tay. Cậu trông rất mỏng manh trong ánh sáng chập chờn khiến trái tim của Clary nhói lên hoài nghi-chắc hẳn họ có thể giúp cậu ấy, họ là Nephilim, họ không để người của họ lại phía sau - và sau đó cậu bé quay đi và chạy, tránh xa họ, không tiếng động trên đôi chân trần.

"Mark-" Clary thì thầm, bằng mình ra; cậu đã đi xa. Bóng tối nuốt trọn lấy cậu, chỉ còn thấy ánh sáng như ma trời của viên đá rune, cho đến khi nó cũng hòa lẫn với bóng tối. Cô ngược lên nhìn Jace. "Anh nói 'đất dưới đôi' là có ý gì?" Cô hỏi. "Tại sao anh lại nói vậy?"

Jace không trả lời cô; anh nhìn choáng váng. Cô tự hỏi liệu Mark, mong manh dễ vỡ, mồ côi và đơn độc, có nhắc nhở anh đến chính anh hay không.

"Vùng đất dưới chân đôi là thế giới thần tiên," Alec nói. "Một cái tên xa xưa của nó. Cậu ấy sẽ ổn thôi "anh nói với Jace. "Sẽ ổn."

"Anh đã cho cậu ấy đèn phù thủy của anh," Isabelle nói. "Anh đã luôn luôn mang theo ngọn đèn đó..."

"Cần gì đèn phù thủy!" Jace nói một cách dữ dội. Anh đâm sầm tay của mình vào bức tường của hang động; có một ánh sáng xoẹt lên, và anh thu tay lại. Một hình bàn tay như bị đốt cháy đen khắc vào đá của đường hầm, và lòng bàn tay anh vẫn tỏa sáng, như thể máu ở các ngón tay của anh là phốt pho. Anh đưa tay ra, cười khổ "Dù sao thì anh cũng không cần nó nữa."

"Jace," Clary nói, và đặt tay lên cánh tay anh. Anh không tránh cô, nhưng cũng không phản ứng lại. Cô thấp giọng. "Anh không thể cứu tất cả mọi người," cô nói.

"Có lẽ là không," anh nói khi ánh sáng trong tay mờ đi. "Nhưng nó sẽ tốt đẹp để cứu người nào đó vì một sự thay đổi."

"Các cậu", Simon nói. Cậu đã yên lặng một cách kỳ quặc trong suốt cuộc gặp gỡ với Mark, và bây giờ Clary giật mình khi nghe cậu nói. "Tôi không biết liệu mọi người có thể nhìn thấy nó, nhưng có một cái gì đó, một cái gì đó ở cuối đường hầm."

"Một ánh sáng?" Jace hỏi, giọng lười hơi châm chọc. Đôi mắt anh lấp lánh.

"Ngược lại" Simon di chuyển về phía trước, và sau một lúc do dự Clary rời tay Jace, và theo cậu. Đường hầm thẳng về phía trước và dần xóc nhẹ; tại cuối đường cô nhìn thấy những gì Simon đã thấy, và đứng sững lại.

Bóng tối. Đường hầm kết thúc trong một cơn lốc xoáy của bóng tối. Một cái gì đó di chuyển trong đó, tạo thành bóng tối như những đám mây đen. Cô cũng có thể nghe thấy những tiếng rì rầm và tiếng âm âm của bóng tối, giống như âm thanh của động cơ phản lực.

Những người khác tiến lên bên cô. Họ cùng nhau đứng trên một đường thẳng, nhìn vào bóng tối. Nhìn nó di chuyển. Một bức màn của bóng tối, và hoàn toàn không biết cái gì phía sau.

Alec nhìn chăm chăm, kinh ngạc vào trong bóng tối di chuyển đó. Không khí thổi xuống hành lang nóng hổi, và gay gắt như khi ném hạt tiêu vào lửa. "Đây," anh nói, "là điều điên rồ nhất mà chúng ta từng làm."

"Nếu chúng ta không bao giờ quay trở lại?" Isabelle hỏi. Mặt dây chuyền ruby xung quanh cổ của cô đang đập mạnh, phát sáng như một đèn đỏ, chiếu lên khuôn mặt của cô.

"Vậy thì, ít nhất chúng ta sẽ bên nhau," Clary nói, và nhìn xung quanh. Cô đưa tay ra nắm lấy tay Jace, tay Simon phía bên kia, và xiết chặt. "Chúng ta

đi xuyên qua cùng nhau, và phía bên kia chúng ta sẽ ở bên nhau," cô nói.
"Được chứ?"

Không ai trong số họ trả lời, nhưng Isabelle nắm lấy tay của Simon, và Alec nắm lấy Jace. Tất cả họ đều đứng một lúc, nhìn chăm chăm. Clary cảm thấy bàn tay của Jace xiết chặt tay cô, với một áp lực gần như không thể nhận thấy.

Họ bước về phía trước. Và bóng tối nuốt chửng họ.

- - - - -

"Gương thần, gương của ta," Nữ hoàng nói, đặt tay mình lên gương. "Cho ta gặp Sao Mai của ta."

Chiếc gương treo trên tường phòng ngủ của Nữ hoàng. Nó được bao quanh bởi những vòng hoa hồng còn nguyên gai nhọn.

Sương mù bên trong gương đặc lại, và khuôn mặt góc cạnh của Sebastian hiện ra. "Quý cô xinh đẹp của tôi," hắn nói. Giọng hắn trầm tĩnh, mặc dù có máu trên mặt và trên quần áo. Hắn đang cầm thanh kiếm của mình, các ngôi sao cùng lưỡi kiếm mờ đi với màu đỏ tươi. "Tôi đang ở . . . nơi chiếm đóng tại thời điểm này. "

"Ta nghĩ anh có thể muốn biết rằng em gái và anh trai nuôi của anh vừa rời khỏi nơi này," Nữ hoàng nói. "Họ đã tìm thấy con đường đến Edom. Họ đang đến với anh. "

Khuôn mặt hắn thay đổi với một nụ cười gần như chó sói. "Và họ đã không bắt Người hứa sẽ không nói cho tôi biết họ đã đến triều đình của Người?"

"Họ đã bắt ta thề," Nữ hoàng nói. "Nhưng họ không dả động gì về việc nói cho anh biết việc họ ra đi."

[Nữ hoàng chơi khăm, bà chỉ thề là không nói gì cho Sebastian về việc họ đến (came) , và Nữ hoàng chỉ tiết lộ về việc họ rời đi (leaving)]

Sebastian cười.

"Họ đã giết một trong những hiệp sĩ của ta," Nữ hoàng nói. "Máu đã đổ trước ngai vàng của ta. Bây giờ họ đã vượt quá tầm kiểm soát của ta. Anh biết là người của ta không thể tồn tại trong vùng đất bị đầu độc đó. Anh sẽ phải trả thù cho ta. "

Ánh sáng trong đôi mắt hắn thay đổi. Nữ hoàng đã luôn luôn thấy những gì Sebastian cảm thấy từ em gái mình, và cả Jace, một cái gì đó rất bí ẩn. Nhưng sau đó chính Sebastian lại là bí ẩn lớn nhất. Trước khi hắn đến đưa ra đề nghị với cô, cô chưa bao giờ được coi là một liên minh thực sự với Thợ săn Bóng tối. Cảm giác cực đoan của họ về danh dự làm cho họ không đáng tin cậy. Sự xem thường danh dự đó của Sebastian đã làm cho cô tin tưởng anh ta. Che dấu sự phản bội là bản chất thứ hai của Tiên tộc, và Sebastian là một nghệ sĩ của những lời nói dối.

"Tôi sẽ phục vụ ý muốn của Người bằng tất cả các cách, thưa Nữ hoàng của tôi," Hắn nói. "Chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, Nữ hoàng và tôi sẽ nắm giữ toàn thế giới. Và khi đó, Người có thể trả thù bất cứ ai đã từng xúc phạm Người."

Cô mỉm cười với hắn. Máu vẫn loang trên tuyết trong phòng ngai vàng, và cô vẫn cảm thấy lưỡi dao của Jace Lightwood chĩa vào cổ họng cô. Nó không phải là một nụ cười thực sự, nhưng cô biết nó đủ để vẻ đẹp của cô trở nên lợi hại. "Ta ngưỡng mộ anh," cô nói.

"Vâng," Sebastian nói, và đôi mắt hắn lấp lánh như những đám mây đen. Nữ hoàng tự hỏi vụ vợ liêu hắn ta có nghĩ về quan hệ của hai người như cô đã làm: những tình nhân yêu nhau say đắm, thậm chí trong khi ôm nhau, mỗi người đều cầm một con dao, sẵn sàng để đâm và phản bội nhau. "Và tôi rất thích được ngưỡng mộ." Hắn cười toe toét. "Tôi rất vui vì họ đang đến. Hãy để họ đến đây. "

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 14

Phần Hai - THẾ GIỚI ĐẢO NGƯỢC

Và nơi đó toàn bộ đất đai là lưu huỳnh và muối, và bốc cháy. Không có gì trồng trọt được, không có gì mọc, không có gì ra bông.

- Deuteronomy 29: 23

14-THE SLEEP OF REASON-GIẤC NGỦ CỦA LÝ TRÍ

Clary đứng trên một bãi cỏ râm trải xuống từ một ngọn đồi dốc. Bầu trời trên cao trong xanh một cách hoàn hảo, những đám mây trắng rải rác đây đó. Dưới chân cô một lối đi bằng đá kéo dài đến cửa trước của một ngôi nhà lớn, xây bằng đá màu vàng dịu mắt.

Cô ngoảnh đầu lại, nhìn lên. Căn nhà rất xinh xắn: Những viên đá màu vàng bơ sáng sắn trong ánh nắng mùa xuân, phủ ngoài là giàn hoa hồng leo màu đỏ, vàng và cam. Ban công sắt cong cong phía mặt tiền, có hai cửa vòm lớn bằng gỗ màu đồng, bề mặt của chúng chạm hai cánh chim tinh tế. Đôi cánh biểu tượng của nhà Fairchilds, một giọng nói nhẹ nhàng, yên tâm, vang lên trong tâm trí cô. Đây là trang viên của nhà Fairchild. Nó đã được xây bốn trăm năm trước và sẽ đứng hơn bốn trăm năm nữa.

"Clary!" Mẹ cô xuất hiện ở một trong những ban công, mặc một chiếc váy màu rượu sâm banh trang nhã; mái tóc đỏ của cô thả dài, nhìn trẻ trung và xinh đẹp. Cánh tay của cô để trần, bao quanh bằng những chữ rune đen.

"Con nghĩ sao? Nó nhìn tuyệt đẹp ha? "

Clary nhìn theo ánh mắt của mẹ cô về phía bãi cỏ bằng phẳng. Có một cổng vòm bằng hoa hồng đặt vào cuối một lối đi, hai bên đó là những hàng ghế dài bằng gỗ. Hoa trắng nằm rải rác dọc theo lối đi: những bông hoa trắng lớn chỉ mọc trong Idris. Không khí đầy mùi hương ngọt ngào của chúng.

Cô nhìn lên nhìn mẹ, người đã không còn đứng một mình trên ban công. Luke đang đứng sau lưng, một tay ôm lấy eo cô. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi, tay áo cuộn lên và một chiếc quần tây kiểu lễ phục, như sửa soạn cho một buổi tiệc. Cánh tay anh cũng được đan với những chữ rune: chữ

rune cho may mắn, chữ rune cho tinh mắt, chữ rune cho sức mạnh, và chữ rune cho tình yêu. "Cháu đã sẵn sàng chưa?", Anh gọi xuống Clary.

"Sẵn sàng gì ạ?", Cô nói, nhưng họ dường như không nghe thấy cô. Mỉm cười, họ biến mất vào trong nhà. Clary bước một vài bước dọc theo con đường.

"Clary!"

Cô quay ngoắt lại. Anh đang bước trên cỏ về phía cô: mảnh mai, với mái tóc trắng nhạt ánh lên trong ánh sáng mặt trời. Anh mặc lễ phục màu đen với những chữ rune vàng ở cổ áo và tay áo. Anh đang cười rạng rỡ, một vết bầm trên má, và một tay giơ lên che ánh sáng của mặt trời.

Sebastian.

Anh là hoàn toàn giống nhưng cũng hoàn toàn khác: Anh rõ ràng là chính mình, nhưng toàn bộ biểu hiện đặc trưng của anh dường như đã thay đổi, gò má mềm mại hơn, làn da rám nắng hơn, và đôi mắt anh...

Đôi mắt anh tỏa sáng, màu xanh lá cây như cỏ mùa xuân.

Anh đã luôn luôn có đôi mắt màu xanh lá cây, vẫn tiếng nói trong đầu cô. Mọi người thường ngạc nhiên trước sự giống nhau giữa anh, mẹ và cô. Tên của anh là Jonathan và anh là anh trai của cô; anh đã luôn luôn bảo vệ cô.

"Clary," Anh nói, "Em sẽ không tin được..."

"Jonathan!" Một giọng nói nhỏ rung lên, và Clary quay đôi mắt ngạc nhiên của mình sang nhìn một cô bé rặng ngời trên bãi cỏ. Cô có mái tóc màu đỏ, cùng màu như Clary, và nó tung bay đằng sau cô như một dải lụa. Cô bé đi chân trần, mặc một chiếc váy ren màu xanh lá cây đã bị rách ruy băng ở gấu trông te tua như xà lách bị cắt nhỏ. Cô bé khoảng bốn hoặc năm tuổi, khuôn mặt bần nhưng đáng yêu. Khi cô chạy đến Jonathan, cô giơ cánh tay của mình, và anh cúi xuống để cô bé đu mình lên không trung.

Cô hét lên trong vui sướng khi tóm lấy đầu của anh. "Ouch, ouch-bỏ nó ra, quý nhỏ!" anh nói khi cô kéo mái tóc của anh. "Val, anh nói dừng lại, hoặc

là anh sẽ cho em lộn ngược. Anh nói rồi đó! "

"Val?" Clary vang vọng. Tất nhiên rồi, tên cô bé là Valentina, vẫn tiếng nói thì thầm trong đầu cô. Valentine Morgenstern là một anh hùng vĩ đại trong chiến tranh; ông đã chết trong cuộc chiến chống lại Hodge Starkweather, nhưng trước đó ông đã cứu được chiếc cốc Thiên thần, và cả Clave cùng với nó. Khi Luke kết hôn với mẹ của cô, họ tưởng nhớ ông bằng tên của con gái họ.

"Clary, kêu anh ấy bỏ em xuống, bắt anh ấy.... owww!" Val hét lên khi Jonathan quay lộn cô xuống và vung vẩy cô trong không trung. Val hòa vào tiếng cười khúc khích khi anh đặt cô xuống bãi cỏ, và cô quay một đôi mắt màu xanh chính xác của Luke về phía Clary. "Áo của chị xinh lắm" cô nói một sự thật hiển nhiên.

"Cảm ơn," Clary nói, vẫn còn hơi ngây ngời. Cô nhìn Jonathan, người đang cười toe toét với em gái nhỏ của mình. "Có một vết bụi bẩn trên khuôn mặt của anh phải không?"

Jonathan đưa tay lên và chạm vào má "Đó là Chocolate", anh nói. "Em sẽ không bao giờ đoán được anh đã tìm ra Val làm gì. Nó đã vọc cả hai năm đấm vào trong chiếc bánh cưới. Anh sẽ phải đi vá nó lại. " Anh liếc nhìn Clary. "Được rồi, có lẽ anh không nên nói điều này. Em trông giống như sắp ngất đi ấy. "

"Em ổn mà," Clary nói, giật giật lộn tóc một cách lo lắng.

Jonathan đưa tay lên như thế để cản cô lại. "Xem nào, anh sẽ sửa nó lại. Sẽ không ai phát hiện ra ai đó đã ăn một nửa các hoa hồng đâu. "Anh nhìn chu đáo. "Anh có thể ăn nửa hoa hồng còn lại, như vậy coi như nó không có hoa trang trí"

"Yeah!" Val nói từ vọng lên từ trên bãi cỏ dưới chân anh. Cô bé đang bận rộn bứt bỏ công anh, thổi cái vỏ màu trắng của chúng vào gió.

"Ngoài ra," Jonathan nói thêm, "Anh ghét phải nói điều này, nhưng em có thể muốn đi giày vào trước khi đến đám cưới."

Clary nhìn xuống chân mình. Anh đã đúng, cô đã đi chân trần. Chân trần, và mặc một chiếc váy vàng nhạt. Các đường viền rủ xuống quanh mắt cá chân của cô giống như một đám mây màu hoàng hôn. "Em... đám cưới gì?"

Đôi mắt xanh của anh trai cô mở to. "Đám cưới của em mà? Em biết đấy, với Jace Herondale? Cái gã cao, tóc vàng, được tất cả các cô gái tôn sùng... "Anh kéo dài giọng chữ cuối "Có phải là em hối hận? Vì điều này? "Anh cúi xuống một cách bí ẩn. "Bởi vì nếu vậy, anh sẽ lén mang em qua biên giới vào nước Pháp. Và anh sẽ không nói cho ai biết nơi em đã đi. Ngay cả nếu họ dính chồi măng dưới móng tay của anh. "

"Em không..." Clary nhìn chăm chăm vào anh. "Chồi măng?"

Anh nhún vai một cách hùng hồn. "Chỉ với em gái duy nhất của anh, không kể cái sinh vật hiện đang ngồi trên bàn chân anh" - Val gừ gừ- "Anh sẽ làm điều đó. Thậm chí nếu nó có nghĩa là không được xem Isabelle Lightwood trong một chiếc váy quây. "

"Isabelle? Anh thích Isabelle? "Clary cảm thấy như thể cô đang chạy marathon và đang hụt hơi.

Anh nheo mắt nhìn cô. "Đó có phải là một vấn đề? Cô ấy có phải là tội phạm hình sự hay cái gì đó tương tự không? "Anh nhìn về thận trọng. "Kiểu thời trang đó ... sẽ rất hot đấy, thực sự."

"Được rồi, em không cần phải biết những gì anh cho là hot đâu," Clary tự động nói.

Jonathan cười toe toét. Đó là một nụ cười không vương bận và hạnh phúc; nụ cười của người thực sự chưa bao giờ phải lo lắng quá nhiều về các cô gái xinh đẹp và có một đứa em gái đã ăn vụng bánh cưới một đứa em gái khác. Một nơi nào đó trong tâm trí của Clary cô nhìn thấy một đôi mắt đen và vết roi, nhưng cô không biết tại sao. Anh ấy là anh trai của mình. Anh ấy là anh

traị của mình, và anh ấy luôn chăm sóc mình. "Phải," anh nói. "Giống như anh đã không phải chịu đựng nhiều năm 'Oooh, Jace rất là dễ thương. Cậu có nghĩ rằng cậu giống anh ấy không? ' "

"Em... " Clary nói, và dừng lại, cảm thấy hơi chóng mặt. "Em chỉ không nhớ là anh ấy đã... cầu hôn"

Jonathan quỳ xuống và kéo mạnh tóc của Val. Cô bé đang quay vòng vòng, bó những bông hoa cúc với nhau thành một bó. Clary chớp mắt-cô đã chắc chắn chúng là hoa bồ công anh chứ. "Ồ, anh không biết liệu cậu ta đã nói chưa," Anh nói một cách ngẫu nhiên "Tất cả mọi người chỉ biết là hai em muốn đến với nhau. Đó là điều không thể tránh khỏi."

"Nhưng em nên được lựa chọn," cô nói, gần như thì thầm "Em nên được nói đồng ý."

"Uhm, em sẽ đồng ý, phải không?", Anh nói, ngấm hoa cúc thổi qua bãi cỏ. "Nói về điều đó, em có nghĩ rằng Isabelle sẽ đồng ý khi anh hỏi cô ấy không?"

Hơi thở của Clary đuổi bắt nhau. "Nhưng Simon thì sao?"

Anh ngược lên nhìn cô, ánh sáng mặt trời trong mắt anh. "Ai là Simon?"

Clary cảm thấy mặt đất dưới chân mình chao đảo. Cô đưa tay ra, như thể để tóm lấy anh trai mình, nhưng tay cô đi xuyên qua anh. Anh đã mong manh như không khí. Bãi cỏ xanh, ngôi biệt thự màu vàng, chàng trai và cô gái trên bãi cỏ đã bay xa khỏi cô. Và cô trượt chân, chạm vào mặt đất cứng, đập vào khuỷu tay của cô với một nỗi đau mà cô cảm thấy như lửa bùng lên cánh tay mình.

Cô lăn sang một bên, nghẹn cứng trong họng. Cô đang nằm trên một mảnh đất trống trải. Đá cuội vỡ lổm nhổm trên mặt đất, và lờ mờ phía trên là một xác nhà bằng đá bị cháy nham nhở. Bầu trời u ám màu thép xám trắng, điểm những dải mây đen xuyên qua như tĩnh mạch của Ma cà rồng. Đó là một thế giới chết, một thế giới với tất cả các màu sắc và cả sự sống được

lọc đi. Clary cuộn tròn trên mặt đất, nhìn thấy trước mặt mình không phải là bề ngoài của một thị trấn bị phá hủy mà là đôi mắt của anh trai và em gái mà cô sẽ- không-bao-giờ- có.

- - - - -

Simon đứng bên cửa sổ, nhìn ra khung cảnh của thành phố Manhattan.

Thật là một cảnh ấn tượng. Từ tầng penthouse của Carolina, bạn có thể nhìn thấy

Công viên Trung tâm, bảo tàng Met, và tất cả các công trình cao tầng trong trung tâm thành phố. Đêm đã xuống, và đèn thành phố đã bắt đầu tỏa sáng từng cái từng cái một, trông như một tấm thảm bằng hoa điện.

Hoa điện. Cậu nhìn quanh, cau mày suy nghĩ. Nó là một cụm từ đẹp; có lẽ cậu nên viết nó xuống. Gần đây cậu dường như không có thời rảnh để thực sự sáng tác lời bài hát; thời gian bị ngốn gọn bởi những thứ khác: quảng bá, du lịch, ký hợp đồng, ra mắt... Đôi khi thật khó để nhớ rằng công việc chính của cậu là sáng tác nhạc.

Cậu vẫn đứng im lặng. Đó là một vấn đề cần xử lý. Bầu trời tối sầm lại biến cửa sổ thành một chiếc gương. Simon mỉm cười với hình ảnh của mình trong kính. Mái tóc bù xù, quần jeans, áo T-shirt phong cách vintage; cậu có thể nhìn thấy căn phòng phía sau, căn phòng lớn với sàn gỗ cứng, thép bóng loáng, và đồ nội thất bọc da, một bức tranh đóng trong khung mạ vàng thanh lịch trên tường. Một bức theo phong cách Chagall-mà Clary thích nhất, những bông hoa hồng mềm mại màu xanh nhạt và xanh lá cây, không thích hợp lắm với sự hiện đại của căn hộ.

Có một bình hoa cẩm tú cầu trên đảo bếp, một món quà từ người mẹ của cậu, để chúc mừng cậu trở về ký một hợp đồng biểu diễn với Stepping Razor tuần trước. "Mẹ yêu con" tấm thiệp kèm theo ghi "mẹ rất tự hào về con".

Cậu chớp mắt. Hoa cẩm tú cầu; điều đó thật kỳ lạ. Nếu cậu có một bông hoa cậu yêu thích, đó sẽ là hoa hồng, và mẹ cậu biết điều đó. Cậu quay khỏi cửa sổ và nhìn kỹ hơn vào chiếc bình. Đó là những bông hoa hồng. Cậu lắc đầu để nhìn kỹ nó một lần nữa. Hoa hồng trắng. Như luôn luôn thế. Phải rồi.

Cậu nghe thấy tiếng lách cách của chìa khóa, và cánh cửa bật mở, một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc dài màu đỏ và một nụ cười rạng rỡ tiến vào. "Ôi, Chúa ơi," Clary nói, vừa cười vừa thờ. Cô đẩy cánh cửa đóng lại sau lưng và tựa vào nó. "Các hành lang y như một sở thú đầy phóng viên và nhiếp ảnh gia; tối nay họ phát điên lên rồi! "

Cô đi qua căn phòng, thả chìa khóa của mình trên bàn. Cô mặc một chiếc váy dài, bằng lụa màu vàng có in những con bướm đầy màu sắc, và một cái kẹp bướm trên mái tóc dài màu đỏ của cô. Cô nhìn ấm áp, cởi mở và yêu thương, và khi cô đến gần cậu, cô giơ tay mình lên, và cậu đi đến hôn cô.

Cũng giống như cậu đã làm mỗi ngày khi cô trở về nhà.

Cô có mùi như Clary, nước hoa và phấn, và các ngón tay của cô đầy màu nhòe nhoẹt. Cô chải ngón tay mình vào mái tóc cậu khi họ hôn nhau, kéo cậu xuống, cười trên miệng cậu khi cậu gần mất thăng bằng.

"Cô sẽ phải bắt đầu mang giày cao gót, thưa cô Fray," Cậu nói, áp đôi môi lên má cô.

"Mình ghét giày cao gót. Cậu tự xoay sở đi hoặc mua cho mình một cái thang di động," cô nói, buông cậu ra "Trừ khi cậu muốn rời bỏ mình để lấy một cô bé groupie* chân dài."

[*groupie: cô gái đi cổ động các ban nhạc]

"Không bao giờ," cậu nói, vén một lọn tóc ra sau tai cô. "Một cô bé chân dài sẽ biết tất cả các loại thực phẩm yêu thích của tớ á? Nhớ khi tớ có một chiếc giường hình một chiếc xe đua không? Biết làm thế nào để đánh tớ

không thương tiếc tại Scrabble không? Hãy sẵn sàng để đưa Matt, Kirk và Eric lên?"

"Một groupie sẽ hơn Matt và Kirk và Eric."

"Hãy tử tế nào," cậu nói, và cười toe toét với cô. "Cậu đang bị mắc kẹt với tớ đấy."

"Tớ sẽ sống sót," cô nói, gỡ kính của mình ra và đặt chúng trên bàn. Đôi mắt cô nhìn cậu tối sẫm và rộng mở. Lần này những nụ hôn nóng bỏng hơn. Cậu quấn tay quanh người cô, kéo cô vào người mình khi cô thì thầm, "Em yêu anh; Em luôn luôn yêu anh. "

"Anh cũng yêu em," cậu nói. "Chúa ơi, anh yêu em, Isabelle!"

Cậu cảm thấy người cô cứng lại trong vòng tay của mình, và sau đó thế giới xung quanh dường như mọc lên những dây thủy tinh sắc nhọn màu đen. Cậu nghe thấy một tiếng rên rỉ cao vút trong tai cậu và lão đảo lùi lại, vấp ngã, và rơi xuống, không phải chạm vào mặt đất mà rơi mãi rơi mãi trong bóng tối mịt mù.

- - - - -

"Đừng nhìn, không được mở mắt ra. . . "

Isabelle cười. "Tớ sẽ không nhìn."

Có đôi tay bịt trên mắt cô: tay của Simon, thanh mảnh và linh hoạt. Hai cánh tay cậu vòng xung quanh cô, và kéo lê chân về phía trước với nhau, cùng cười. Cậu nắm lấy cô lúc cô vừa bước vào cửa trước, vòng tay quanh cô khi túi hàng trên tay cô rơi xuống.

"Mình có một bất ngờ dành cho cậu," Cậu nói, cười toe toét. "Nhắm mắt. Không được nhìn. Không, thực sự đấy. Mình không đùa mà. "

"Tớ ghét bất ngờ," Isabelle phản đối. "Cậu biết điều đó mà." Cô chỉ có thể thấy các cạnh của tấm thảm dưới tay của Simon. Cô đã tự mình chọn nó. Nó dày, màu hồng sáng, và hơi sờn. Căn hộ của họ nhỏ và ấm cúng, một

hỗn hợp phong cách của Isabelle và Simon: guitar và kiếm, áp phích cổ điển và khăn trải giường màu hồng nóng. Simon đã mang theo chú mèo của mình, Yossarian, khi họ chuyển đến ở với nhau. Vụ này Isabelle miễn cưỡng, nhưng ngắm ngẫm thích thú: Cô đã bỏ nhà thờ sau khi cô rời Học Viện.

Tấm thảm màu hồng biến mất, và bây giờ gót của Isabelle đụng vào sàn gạch của nhà bếp. "Được rồi," Simon nói, và rút tay mình. "Ngạc nhiên chưa!"

"Ôi! !! " Nhà bếp đầy người: bố mẹ cô, Jace, Alec và Max, Clary, Jordan và Maia, Kirk, Matt và Eric. Magnus đang cầm một pháo hoa và nháy mắt, vẫy tay qua lại trong khi pháo hoa lấp lánh bay khắp nơi, rơi xuống các quầy đá và T-shirt của Jace, làm cho anh hắt xì. Clary đang cầm một biểu ngữ với dòng chữ vụng về ghi: CHÚC MỪNG SINH NHẬT, ISABELLE! !! Cô giơ nó lên và vẫy tay.

Isabelle quay sang Simon buộc tội. "Cậu đã lập kế hoạch này? !"

"Tất nhiên là mình đã làm," Cậu nói, kéo cô về phía mình. "Các Thợ săn Bóng tối có thể không quan tâm đến ngày sinh nhật, nhưng mình quan tâm." Cậu hôn vào tai cô, thì thầm, "Cậu cần phải được hưởng tất cả mọi thứ, Izzy," trước khi cậu rời cô ra, và gia đình của cô ngồi xuống.

Có một vòng quay cuồng của những cái ôm, những món quà và bánh nướng bởi Eric, người thực sự rất có tay nghề đã tạo ra một cái bánh ngọt tinh tế, được Magnus trang trí với lớp kem phủ sáng, ăn ngon tuyệt so với vẻ bề ngoài. Robert vòng tay của mình quanh Maryse, người đang dựa lưng vào ông, nhìn một cách tự hào và mãn nguyện khi Magnus, một tay đang vò rối tóc Alec, cố gắng thuyết phục Max đội một chiếc mũ party. Max, với tất cả tự tin của một cậu bé chín tuổi, không chịu đội vào. Cậu luôn khỏi bàn tay sốt ruột của Magnus và nói, "Izzy, em làm cái biểu ngữ đó. Chị có thấy đẹp không? "

Izzy liếc nhìn những chữ viết tay, bây giờ dính đầy kem trên bàn. Clary nháy mắt với cô. "Thật tuyệt vời, Max; cảm ơn em! "

"Em đã định ghi tuổi của chị lên đó," cậu nói, "nhưng Jace nói rằng sau hai mươi, chị sẽ già lắm, do đó nó không quan trọng nữa."

Chiếc nĩa Jace đang đưa miệng nửa chừng dừng lại "Anh có nói điều đó không?"

"Cách đó làm cho chúng ta đều cảm thấy cổ lỗ" Simon nói, vuốt tóc của mình ra sau và mỉm cười với Isabelle. Cô cảm thấy một cái nhói đau trong ngực-cô yêu anh thật nhiều, vì đã làm điều này cho cô, vì đã luôn nghĩ đến cô. Cô không thể nhớ được một lần nào mà cô không yêu anh hay tin tưởng anh. Và anh cũng chưa bao giờ cho cô một lý do để cô có thể làm bất cứ điều nào trong hai điều đó.

Isabelle trượt khỏi chiếc ghế cô đang ngồi, và quỳ xuống trước mặt em trai nhỏ của mình. Cô có thể thấy hình ảnh phản chiếu của họ trên mặt thép của tủ lạnh: mái tóc đen của mình, bây giờ ngắn đến vai - cô nhớ mơ hồ những năm trước đây, khi tóc của cô dài đến eo - những lọn tóc nâu và mắt kính của Max. "Em có biết chị bao nhiêu tuổi không?", Cô hỏi.

"Hai mươi hai," Max nói, trong giọng điệu cho biết cậu không hiểu tại sao cô lại hỏi một câu ngu ngốc như thế.

Hai mươi hai, cô nghĩ. Cô hơn Max bảy tuổi, Max-điều ngạc nhiên, Max-đứa em trai cô không hề mong đợi.

Max, giờ mười lăm tuổi.

Cô nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy lạnh. Tất cả mọi người vẫn đang nói chuyện và đang cười xung quanh cô, nhưng tiếng cười xa xa và vang vọng, như thể nó đến từ rất xa. Cô có thể thấy Simon, dựa lưng vào quầy, khoanh tay trước ngực, đôi mắt đen của anh không thể đọc được gì khi anh nhìn cô.

"Và em bao nhiêu tuổi rồi?" Isabelle nói.

"Chín", Max nói. "Em luôn luôn chín tuổi."

Isabelle nhìn chăm chăm. Bếp xung quanh cô đã dao động. Cô có thể nhìn xuyên qua nó, như thể cô đang nhìn chăm chăm qua vải in: tất cả mọi thứ trở nên trong suốt, biến đổi như nước.

"Em ơi," cô thì thầm. "Max của chị, em bé bỏng của chị, làm ơn, làm ơn hãy ở lại đi."

"Em luôn luôn chín tuổi," cậu nói, và chạm vào mặt cô. Những ngón tay cậu xuyên qua cô, như một làn khói. "Isabelle?" Cậu nói bằng một giọng mờ dần, và biến mất.

Isabelle cảm thấy đầu gối cô khụy xuống. Cô gục xuống đất. Không còn tiếng cười xung quanh, không có nhà bếp lát gạch đẹp đẽ, chỉ có màu xám, tro và đá đã đen lại. Cô đưa tay lên để ngăn nước mắt của mình.

- - - - -

Đại sảnh Hiệp định treo các biểu ngữ màu xanh, mỗi cái đều mạ vàng với các gia huy hình ngọn lửa của gia đình Lightwood. Bốn bàn dài đã được sắp xếp đối mặt với nhau. Ở trung tâm là một bức diễn giả, trang hoàng với những thanh kiếm và các đóa hoa.

Alec ngồi ở bàn dài nhất, ở chiếc ghế cao nhất. Ở bên trái của anh là Magnus, và bên phải là gia đình anh: Isabelle và Max; Robert và Maryse; Jace-và bên cạnh Jace là Clary. Cũng có những người anh em họ nhà Lightwood, một số người mà anh đã không nhìn thấy kể từ khi anh còn bé; tất cả đều tươi cười rạng rỡ với niềm tự hào, nhưng không có khuôn mặt nào sáng lên rạng rỡ như mặt cha của anh.

"Con trai tôi đó," ông cứ nói cho bất cứ ai lắng nghe-bây giờ ông đang nín áo Lãnh sự, người đi ngang qua bàn của họ với một ly rượu trong tay. "Con trai tôi đã chiến thắng; đó là con trai tôi đó. Dòng máu Lightwood đã lên tiếng; gia đình chúng tôi luôn luôn là những chiến binh "

Lãnh sự cười. "Để dành nó cho bài phát biểu, Robert," cô nói, nháy mắt với Alec qua vành ly của mình.

"Ôi, Chúa ơi, bài phát biểu," Alec nói, trong nỗi kinh hoàng, giấu khuôn mặt trong tay của mình.

Magnus khớp ngón tay xoa nhẹ nhàng trên cột sống của Alec, như thể anh đang vuốt ve một con mèo. Jace nhìn qua họ, và nhướn mày.

"Y như thể trước đây tất cả chúng ta chưa bao giờ ở trong một căn phòng đầy người đang ca tụng rằng chúng ta tuyệt vời như thế nào ấy!" Jace nói, và khi Alec lườm sang anh, anh cười toe toét. "Ah, vậy thì, chỉ mình tớ"

"Để bạn trai của tôi yên!" Magnus nói. "Tôi biết phép thuật có thể biến đôi tai của cậu từ trong ra ngoài đấy!"

Jace chạm vào tai một cách lo lắng khi Robert lùi ghế đứng dậy, gõ nĩa của mình vào thành ly. Những âm thanh leng keng vang lên trong phòng, và các Thợ săn Bóng tối dần im lặng, nhìn lên phía bàn nhà Lightwood chờ đợi.

"Chúng ta tụ tập ở đây ngày hôm nay," Robert nói, với đôi bàn tay rộng mở, "để tôn vinh con trai của tôi, Alexander Gideon Lightwood, người đã một tay tiêu diệt các lực lượng của Thợ săn Hắc ám và đánh bại con trai của Valentine Morgenstern. Alec đã cứu sống con trai thứ ba của chúng tôi, Max; cùng với parabatai mình, Jace Herondale. Tôi tự hào để nói rằng con trai tôi là một trong những chiến binh vĩ đại nhất mà tôi từng được biết" Ông quay lại và mỉm cười với Alec và Magnus. "Phải có hơn một cánh tay mạnh mẽ để trở thành một chiến binh vĩ đại," ông tiếp tục. "Phải có một tâm trí tuyệt vời và một trái tim rộng mở. Con trai tôi có cả hai. Nó can trường trong chiến đấu và mạnh mẽ trong tình yêu. Đó là lý do tại sao tôi cũng muốn chia sẻ một tin vui khác của chúng tôi với mọi người. Ngày hôm qua, con trai tôi đã đính hôn với người nó yêu, Magnus Bane- "

Một tiếng hoan hô như sấm bùng nổ. Magnus khiêm tốn chấp nhận chúng bằng cách gõ một giai điệu bằng nĩa của mình. Alec rơi xuống ghế của mình, má anh nóng lên như bị lửa tấp. Jace nhìn anh một cách trầm ngâm.

"Xin chúc mừng," Anh nói. "Tớ cảm thấy như tớ đã bỏ lỡ một cơ hội."

"G-gì cơ?" Alec lắp bắp.

Jace nhún vai. "Tớ luôn biết rằng cậu phải lòng tớ, và tớ cũng đã phải lòng cậu. Tớ nghĩ cậu nên biết điều đó. "

"Cái gì?" Alec nói một lần nữa.

Clary ngồi thẳng dậy. "Anh biết đấy," cô nói, "Anh nghĩ có bất kỳ cơ hội để hai anh có thể. . . "Cô ra hiệu giữa Jace và Alec. "Nó sẽ rất hot"

"Không!" Magnus cắt ngang "Tôi là một Pháp sư rất hay ghen."

"Chúng tôi là parabatai," Alec lấy lại được giọng nói của mình. "Các Clave sẽ- Tôi-Tôi.. ý tôi là ... nó bất hợp pháp."

"Oh, thôi nào," Jace nói. "Các Clave sẽ cho phép cậu làm bất cứ điều gì cậu muốn. Hãy nhìn xem, tất cả mọi người đều yêu mến cậu." Anh chỉ tay ra căn phòng đầy các Thợ săn Bóng đêm. Tất cả họ đều reo hò khi Robert nói, một số họ lau nước mắt. Một cô gái giơ một tấm bảng nhỏ ghi ALEC LIGHTWOOD-Chúng tôi yêu anh!

"Em nghĩ rằng anh nên tổ chức một đám cưới vào mùa đông," Isabelle nói, nhìn chăm chú vào dàn hoa trắng ở trung tâm. "Không quá lớn. Chỉ khoảng năm sáu trăm người. "

"Isabelle," Alec cất giọng khàn khàn.

Cô nhún vai. "Anh có rất nhiều người hâm mộ mà."

[haha... mỗ iu Alec quá, thiệt là tự kỷ quá đi thôi! !!]

"Oh, lạy Chúa lòng lành," Magnus nói, và búng ngón tay trước mặt Alec. Mái tóc đen của anh dựng đứng lên, và đôi mắt vàng-xanh của anh lấp lánh muộn phiền.

"ĐIỀU NÀY KHÔNG XẢY RA! !!"

"Cái gì?" Alec nhìn chăm chăm.

"Đó là một ảo giác," Magnus nói, "ảo giác mang lại khi em xâm nhập vào Cõi Quỷ. Có thể là một con quỷ ẩn nấp gần lối vào thế giới và ăn những giấc mơ của khách vãng lai. Những mong ước có nhiều quyền lực "anh nói thêm, kiểm tra phản xạ của mình trong cái thìa. "Đặc biệt là những mong ước sâu xa nhất của tâm hồn chúng ta."

Alec nhìn quanh phòng. "Đây là ước muốn sâu xa nhất của trái tim em sao?"

"Chắc chắn rồi", Magnus nói. "Cha em - tự hào về em. Em - người hùng đẹp loạn. Anh-là tình yêu của em. Mọi người thừa nhận em. "

Alec nhìn qua Jace. "Được rồi, vậy điều về Jace là gì?"

Magnus nhún vai. "Anh không biết. Phần đó hơi kỳ lạ. "

"Vì vậy, em phải thức dậy?" Alec đặt tay lên mặt bàn bằng phẳng; chiếc nhẫn nhà Lightwood tỏa sáng trên ngón tay anh. Tất cả dường như thật, cảm thấy như thật nhưng anh không thể nhớ cha anh đã nói về những gì. Không thể nhớ đánh bại Sebastian, hoặc thắng cuộc chiến gì. Không thể nhớ đã cứu Max thế nào.

"Max," anh thì thầm.

Đôi mắt của Magnus tối sẫm. "Anh rất tiếc," anh nói. "Những ước muốn của trái tim ta là những vũ khí có thể được sử dụng chống lại chính chúng ta. Hãy chiến đấu, Alec! " Anh chạm vào khuôn mặt của Alec. "Giấc mơ này không phải là những gì em muốn. Những con quỷ không hiểu trái tim con người, không hiểu chút nào. Chúng nhìn qua một lăng kính méo mó và cho em thấy những gì em muốn, nhưng bị biến dạng và sai lầm. Hãy sử dụng những sai lầm này để thức tỉnh mình ra khỏi giấc mơ. Cuộc sống là sự mất mát, Alexander, nhưng nó tốt hơn thế này. "

"Chúa ơi," Alec thốt lên, và nhắm mắt lại. Anh cảm thấy thế giới xung quanh mình vỡ tan, như thể anh vừa đập mình ra khỏi vỏ trứng. Những tiếng nói xung quanh anh biến mất, cùng với cảm giác của cái ghế anh đang

ngồi, mùi thức ăn, tiếng vỗ tay ồn ào, và cuối cùng, cái chạm của bàn tay Magnus trên khuôn mặt của mình.

Đầu gối anh đập xuống đất. Anh thở hỗn hển và mở bừng mắt. Tất cả xung quanh anh là một màu xám. Mùi hôi thối của rác sộc vào mũi, và anh giật lùi lại theo bản năng khi một cái gì đó chồm lên người anh-một khối khổng lồ lộn xộn của khói, lấp lánh một đôi mắt màu vàng lờng lờ trong bóng đêm. Chúng trừng trừng nhìn anh khi anh mò mẫm rút cây cung của mình và kéo nó ra.

Cái vật đó gầm lên, và lao về phía trước, nhào về phía anh như một làn sóng vỡ. Alec bắn mũi tên được vẽ những chữ rune bay tới-nó vọt qua không khí và chìm sâu vào thân con quỷ. Một tiếng thét rít lên nứt không trung, con quỷ với mũi tên cắm sâu vào thân mình, tán ra thành những đụn khói, cào xé vào bầu trời-

Và con quỷ biến mất. Alec trườn người lên, dò dẫm đặt mũi tên khác vào vị trí, và quay lại, quét mắt nhìn xung quanh. Phong cảnh trông giống như hình ảnh anh đã nhìn thấy trên bề mặt của mặt trăng, lổm chổm hố sâu và xám xịt, phía trên là một bầu trời cháy sém, màu xám và vàng, không mây. Mặt trời màu cam và thấp, như một hòn than chết. Không có dấu hiệu gì của những người khác.

Kiểm chế sự hoảng loạn xuống, anh chạy bộ lên ngọn đồi gần đó, và xuống sườn bên kia. Sự nhẹ nhõm ập đến như một làn sóng. Có một chỗ lún giữa hai tầng tro và đá, và trong đó là Isabelle, đang chật vật đứng dậy. Alec nhào xuống sườn đồi dốc và ôm chặt cô "Iz," anh thốt lên.

Cô khịt một âm thanh nghi ngờ bằng giọng mũi và đẩy ra khỏi anh. "Em ổn rồi," cô nói. Có những vệt nước mắt trên khuôn mặt của cô khiến anh tự hỏi cô đã nhìn thấy những gì. Những ước muốn của trái tim ta là những vũ khí có thể được sử dụng chống lại chính chúng ta.

"Là Max?" anh hỏi.

Cô gật đầu, đôi mắt sáng với nước mắt chưa khô và sự giận dữ. Tất nhiên Isabelle sẽ tức giận. Cô ghét phải khóc.

"Anh cũng vậy," Anh nói, và quay lại khi nghe âm thanh bước chân, gần như đẩy Isabelle ra phía sau anh.

Đó là Clary, và bên cạnh cô, là Simon. Cả hai nhìn bị sốc. Isabelle lách ra từ phía sau Alec. "Hai người. . . ? "

"Tốt rồi," Simon nói. "Chúng tôi. . . nhìn thấy những thứ. Những điều kỳ lạ." Cậu không nhìn vào ánh mắt của Isabelle, và Alec tự hỏi cậu ta đã mơ tưởng những gì. Giấc mơ và ước muốn của Simon là gì? Alec chưa bao giờ nghĩ nhiều về nó.

"Đó là một con quỷ," Alec nói. "Loại ăn những giấc mơ và ước muốn. Tôi đã giết nó rồi." Anh liếc từ họ sang Isabelle. "Jace đâu?"

Clary tái mặt dưới lớp bụi bẩn "Bọn em nghĩ anh ấy ở với anh."

Alec gật đầu. "Anh ấy sẽ ổn," anh nói. "Anh sẽ biết nếu anh ấy gặp chuyện-"

Nhưng Clary đã quay nhìn xung quanh và chạy lại con đường cô đã đến; sau một giây, Alec theo cô, và sau đó là những người khác. Cô lồm cồm bò lên cao, và sau đó lên cao hơn. Alec nhận ra rằng cô đang chạy lên vùng đất cao hơn, tầm nhìn sẽ tốt hơn. Anh có thể nghe tiếng cô ho; phổi của anh cũng cảm thấy như bị phủ một lớp tro.

Vùng đất chết, anh nghĩ. Tất cả mọi thứ trong thế giới này đã chết và bị đốt cháy thành tro bụi. Chuyện gì đã xảy ra ở nơi này?

Ở phía trên cùng của ngọn đồi có một tháp đá-một vòng tròn đá nhẵn nhụi, giống như một cái giếng khô. Ngồi trên mép đá là Jace, đang nhìn chăm chăm xuống đất.

"Jace!" Clary trượt xuống dừng lại trước mặt anh, cô quỳ xuống, và nắm lấy vai anh. Anh nhìn cô một cách trống rỗng. "Jace," cô lại nói, khẩn trương. "Jace, hãy ra khỏi nó. Đó là không có thật. Đó là một con quỷ, nó làm cho

chúng ta thấy những điều chúng ta ước ao. Alec đã giết chết nó. OK? Đó là không có thật! "

"Anh biết." Anh nhìn lên, và Alec cảm thấy cái nhìn giống như một cú đánh. Jace trông như thể anh bị mất máu, mặc dù rõ ràng là anh không bị thương.

"Cậu đã trông thấy gì?" Alec nói. "Max?"

Jace lắc đầu. "Tớ không thấy bất cứ điều gì."

"Không sao đâu, cho dù bất cứ điều gì anh thấy đi nữa. Ổn rồi!" Clary nói. Cô cúi xuống, chạm vào mặt của Jace; Alec gợi nhớ một cách sâu sắc đến các ngón tay của Magnus trên má anh trong giấc mơ. Magnus đã nói rất yêu anh. Magnus có thể vẫn còn sống. "Em đã thấy Sebastian," cô nói. "Em đã ở Idris. Trang viên Fairchild vẫn còn đó. Mẹ em ở đó với Luke. Em-em đang chuẩn bị cho đám cưới..." Cô nuốt xuống. "Em cũng có một em gái nhỏ. Nó được đặt tên theo Valentine. Ông ấy là một anh hùng. Sebastian cũng ở đó nhưng là người tốt, Anh ấy bình thường. Anh ấy yêu thương em. Giống như một người anh thực sự. "

"Đó là dối trá" Simon nói. Cậu di chuyển gần hơn đến Isabelle, và họ đứng vai kề vai. Jace đưa tay ra quấn ngón tay cẩn thận quanh những lọn tóc của Clary. Alec nhớ lần đầu tiên anh nhận ra Jace đang yêu cô: Anh đã nhìn parabatai của mình qua một căn phòng, nhìn đôi mắt của Jace đang theo dõi chuyển động của cô. Anh nhớ lại mình đã nghĩ: Cô ấy là tất cả những gì cậu ấy nhìn thấy.

"Chúng ta đều có những ước mơ," Clary nói. "Nó không có nghĩa là bất cứ điều gì. Hãy nhớ em đã nói những gì không? Rằng chúng ta đều ở bên nhau. "

Jace hôn lên trán cô và đứng dậy, đưa một tay ra; Clary cầm tay và đứng bên cạnh anh. "Anh không nhìn thấy bất cứ điều gì," anh nói nhẹ nhàng. "Được chứ?"

Cô do dự, rõ ràng không tin anh; chỉ là cô không muốn ép "Được rồi."

"Em ghét phải nói điều này," Isabelle nói, "nhưng có ai nhìn thấy con đường để quay lại không?"

Alec vội vàng quét cái nhìn của mình qua những ngọn đồi sa mạc, tìm kiếm đến tận chân trời. Anh thấy đồng đội của mình cũng tái nhợt khi họ liếc nhìn xung quanh. Anh nói "Anh nghĩ không có đường quay trở lại. Không phải từ đây, cũng không phải quay lại đường hầm lúc này. Anh nghĩ rằng nó đã đóng lại sau khi chúng ta đi qua. "

"Vậy, đây là chuyến đi một chiều," Clary nói, giọng cô hơi run run.

"Không nhất thiết," Simon nói. "Chúng ta đến để trừ khử Sebastian-chúng ta luôn biết điều đó. Và một khi chúng ta tìm được, Jace có thể thử làm điều đó với ngọn lửa thiên đàng, cho dù điều đó là - không hợp luật- "

"Phá luật", Jace nói, ngược mắt lên nhìn trời.

"Và một khi chúng ta giải cứu được các tù nhân," Alec nói, "Magnus có thể giúp chúng ta quay lại. Hoặc chúng ta có thể tìm ra cách Sebastian quay lại và ra khỏi nơi này; Không thể chỉ có 1 con đường duy nhất! "

"Đó là lạc quan," Isabelle nói. "Còn nếu chúng ta không thể giải cứu các tù nhân, hoặc chúng ta không thể giết Sebastian?"

"Vậy thì, hẳn sẽ giết chúng ta," Jace nói. "Và việc chúng ta không biết đường trở về sẽ không quan trọng nữa!"

Clary căng đôi vai bé nhỏ của cô. "Vậy bây giờ tốt hơn hết là chúng ta tìm hẳn, phải không?"

Jace giật mạnh thanh Stele của mình ra khỏi túi, và lấy vòng đeo tay của Sebastian ra khỏi cổ tay mình. Anh nắm ngón tay xung quanh nó, dùng thanh Stele vẽ một chữ rune Theo dõi trên mu bàn tay mình. Một khoảnh khắc trôi qua, một cái nhìn tập trung cao độ lướt trên khuôn mặt của Jace, giống như một đám mây. Anh ngừng đầu lên.

"Hắn không ở xa," anh nói. "Chỉ khoảng một ngày, có thể hai ngày đi bộ" Anh đeo lại chiếc vòng tay vào cổ tay mình. Alec nhìn chăm chăm vào nó và sau đó vào Jace. Nếu ta không thể với tới Thiên đường, ta sẽ gọi Địa ngục lên.

"Đeo nó sẽ giữ cho tớ khỏi làm mất nó," Jace nói, và khi Alec không nói gì, Jace nhún vai, bắt đầu đi xuống đồi. "Chúng ta nên đi thôi," Anh gọi lại qua vai. "Chúng ta sẽ có một chặng đường dài để đi."

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 15

15-BRIMSTONE AND SALT- LƯU HUỖNH VÀ MUỐI

"Đừng xé tay tôi ra," Magnus nói. "Tôi thích bàn tay đó. Tôi cần bàn tay đó! "

"Hừm," Raphael, người đang quỳ bên cạnh anh, bàn tay đặt lên dây xích nối giữa còng tay bên phải của Magnus với vòng khoá bằng Adamas chìm sâu dưới sàn nói. "Tôi chỉ cố gắng để giúp đỡ." Anh giật mạnh, một cách không thương xót sợi dây xích, và Magnus hét lên trong đau đớn, nhìn trừng trừng. Raphael thanh mảnh, bàn tay như tay trẻ con, nhưng anh có sức mạnh của Ma cà rồng, và anh hiện đang dùng hết sức mạnh của mình để giật dây xích của Magnus lên.

Phòng giam tròn, sàn được làm bằng những phiến đá lát granite chõng chéo. Các băng ghế đá chạy quanh bên trong các bức tường. Không nhìn thấy cửa, mặc dù có cửa sổ hẹp-mỏng như khe mũi tên. Không có kính, và nhìn vào chiều sâu của nó có thể thấy rằng các bức tường dày ít nhất một feet.

Magnus đã thức dậy trong căn phòng này, một vòng tròn Thợ săn Hắc ám màu mặc đồ chèn màu đỏ- đen đứng xung quanh, găng dây xích của anh xuống sàn. Trước khi cánh cửa đóng rền rĩ sau lưng họ, anh đã nhìn thấy

Sebastian đứng trong hành lang bên ngoài, nhìn anh cười gằn như một cái đầu lâu.

Bây giờ Luke đang đứng cạnh một trong các cửa sổ, nhìn ra ngoài. Không ai trong số họ được thay quần áo, và anh vẫn mặc bộ đồ khi đi ăn tối ở Alicante. Mặt trước chiếc áo sơ mi của anh đầy những vết gi. Magnus đã tự nhủ đó là rượu vang. Luke trông hốc hác, tóc bù xù, một tròng kính của anh bị nứt.

"Anh có thấy gì không?" Magnus hỏi, khi Raphael chuyển đến phía bên kia để xem liệu dây xích bên tay trái có dễ hơn không. Magnus là người duy nhất bị xích. Vào thời điểm anh thức dậy, Luke và Raphael đã tỉnh táo, Raphael ngã lưng lên một trong những băng ghế trong khi Luke gọi tên Jocelyn cho đến khi khàn giọng.

"Không," Luke nói ngắn gọn. Raphael nhướn mày nhìn Magnus. Anh trông bù xù và trẻ, hàm răng cắn chặt vào môi dưới khi khớp ngón tay trắng bệch xung quanh dây xích. Chúng đủ dài để Magnus ngồi, nhưng không thể đứng lên. "Chỉ có sương mù. Sương mù màu xám-vàng. Có lẽ núi ở phía xa. Thật khó để nói. "

"Anh có nghĩ rằng chúng ta vẫn còn trong Idris?" Raphael hỏi.

"Không," Magnus nói ngắn gọn. "Chúng ta không ở trong Idris. Tôi có thể cảm thấy nó trong máu của tôi. "

Luke nhìn anh. "Chúng ta ở đâu?"

Magnus có thể cảm thấy sức nóng đang bốc trong máu của mình, đó là dấu hiệu khởi đầu của cơn sốt. Nó chậm dọc theo thần kinh của anh, làm khô miệng và cổ họng đau nhức. "Chúng ta đang ở trong Edom," anh nói. "Một chiều không gian quý."

Raphael làm rơi sợi xích và bật chửi thề bằng tiếng Tây Ban Nha. "Tôi không thể gỡ nó ra được," Anh nói với giọng thất vọng rõ ràng. "Tại sao bọn đầy tớ của Sebastian chỉ xích anh và để chúng tôi tự do?"

"Bởi vì Magnus cần bàn tay của mình để làm phép thuật," Luke nói.

Raphael nhìn Magnus, ngạc nhiên. Magnus nhúu đôi lông mày của mình. "Cậu không biết à, Ma cà rồng?" Anh nói. "Tôi đã nghĩ cậu đã biết điều đó chứ; cậu đã sống đủ lâu mà. "

"Có lẽ." Raphael ngồi xuống. "Nhưng tôi chưa hề có giao dịch gì với các Pháp sư."

Magnus cho anh ta một cái nhìn, một cái nhìn mang ý: Chúng ta đều biết điều đó không đúng sự thật. Raphael nhìn đi chỗ khác.

"Tệ thật", Magnus nói. "Nếu Sebastian đã nghiên cứu kỹ, hẳn có thể biết tôi không thể làm phép trong chiều không gian này. Không cần thiết phải làm việc này." Anh cầm sợi xích rung rung như Ma tốc Độ.

"Vậy, đây là nơi mà Sebastian trú ẩn trong thời gian này," Luke nói. "Đây là lý do tại sao chúng tôi không thể theo dõi hẳn. Đây là căn cứ để hẳn hoạt động. "

"Hoặc," Raphael nói "đây chỉ là một nơi để hẳn bỏ rơi cho chúng ta chết mục ra."

"Hẳn sẽ không bận tâm điều đó," Luke nói. "Nếu hẳn muốn chúng ta chết, chúng ta sẽ phải chết, cả ba chúng ta. Hẳn có kế hoạch lớn hơn. Hẳn luôn luôn là vậy. Tôi chỉ không biết tại sao- "Anh dừng lại, nhìn xuống tay mình, và Magnus đột nhiên thấy anh như già thêm, tóc phất phơ, tất cả lo lắng dường như đều bộc lộ ra ngoài.

"Hẳn sẽ không làm tổn thương cô ấy," Magnus nói. "ý tôi là Jocelyn"

"Hẳn có thể," Raphael nói. "Hẳn rất điên rồ."

"Tại sao hẳn sẽ không làm tổn thương cô ấy?" Luke nói như thể anh giữ một nỗi sợ hãi sắp phát nổ. "Bởi vì cô ấy là mẹ của hẳn? Không phải kiểu đó. Sebastian sẽ không làm theo cách đó. "

"Không phải vì cô ấy là mẹ của hần," Magnus nói. "mà bởi vì cô ấy là mẹ của Clary. Cô ấy là đòn bẫy. Và hần sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng. "

- - - - -

Họ đã đi bộ nhiều giờ, và Clary đã kiệt sức.

Mặt đất không đồng đều khiến việc đi bộ khó khăn hơn. Những ngọn đồi không cao, nhưng lại không có đường mòn, và được bao bọc trong đá phiến sét (loại đá mềm, dễ vỡ) và đá tảng lởm chởm. Đôi khi có những đồng bằng nhào nhét hắc ín phải vượt qua, và bàn chân của họ bị chìm đến gần mắt cá, kéo các bước của họ xuống.

Họ tạm dừng để thêm chữ rune tăng cường sức mạnh cho chân vững vàng và uống nước. Đó là một nơi khô ráo, tất cả khói và tro bụi, thỉnh thoảng bùn đá chất thành đống trên vùng đất như bị đốt cháy. Khuôn mặt của họ đều đã dính đầy bụi bẩn và tro, bộ đồ sờn phủ đầy chúng.

"Hạn chế nước," Alec cảnh báo, đóng nắp chai nhựa của mình. Họ đã dừng lại trong bóng râm của một ngọn núi nhỏ. Đỉnh núi lởm chởm đá nhọn và dựng đứng như tường thành làm cho nó trông giống một chiếc vương miện. "Chúng ta không biết chúng ta sẽ phải đi bao lâu."

Jace chạm vào chiếc vòng trên cổ tay, và sau đó vào chữ rune theo dõi trên tay mình. Anh nhăn mặt nhìn hình vẽ trên mu bàn tay của mình. "Các chữ rune chúng ta vừa mới vẽ," Anh nói. "Ai đó vẽ lại giùm tôi"

Isabelle làm một tiếng ồn thiếu kiên nhẫn, sau đó giơ cổ tay cô, nơi mà trước đó Alec đã vẽ một chữ rune tốc độ. Cô chớp mắt nhìn xuống nó. "Nó đang mờ dần," cô nói, một sự bất ngờ hiển nhiên trong giọng nói của cô.

"Chữ Rune theo dõi của anh cũng thế, và những người khác cũng vậy," Jace nói, liếc qua làn da của mình. "Anh nghĩ là chữ rune phai nhanh hơn ở đây. Chúng ta sẽ phải cẩn thận về cách sử dụng chúng. Kiểm tra lại một lần nữa để chắc chắn khi sử dụng chúng "

"Chữ rune Tốc độ của chúng ta đang mờ dần," Isabelle nói, nghe có vẻ thất vọng. "Đó có thể là sự khác biệt giữa hai hay ba ngày đi bộ. Sebastian có thể làm bất cứ điều gì với các tù nhân. "

Alec nhăn mặt.

"Hắn sẽ không," Jace nói. "Họ là bảo hiểm của hắn rằng Clave sẽ giao nộp chúng ta cho hắn. Hắn sẽ không làm bất cứ điều gì với họ trừ khi hắn chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra. "

"Chúng ta có thể đi bộ cả đêm," Isabelle nói. "Chúng ta có thể sử dụng chữ rune Tinh tảo. Hãy áp dụng chúng. "

Jace liếc nhìn xung quanh. Bụi bẩn đã nhòe dưới mắt, trên má và trán của anh, nơi anh cọ xát lòng bàn tay của mình. Bầu trời sâu thẳm chuyển từ màu vàng sang màu cam đậm, lem nhem với những đám mây đen. Clary đoán điều đó có nghĩa là đêm gần xuống. Cô tự hỏi liệu ở chỗ này ngày và đêm đều giống nhau, hoặc mỗi giờ khác nhau, các phép quay của hành tinh này sẽ lệch nhau.

"Khi chữ rune Tinh tảo phai, em sẽ sụp đổ," Jace nói. "Sau đó chúng ta sẽ phải đối mặt với một Sebastian hưng phấn-Đó không phải là một ý tưởng tốt."

Alec nhìn theo ánh mắt của Jace quanh cảnh quan chết chóc. "Vậy thì, chúng ta sẽ phải tìm một nơi để nghỉ ngơi, để ngủ, phải không? "

Clary không nghe thấy bất cứ điều gì Jace nói tiếp. Cô đã rời đi giữa lúc họ tranh luận, cô leo lên phía bên dốc của một sườn núi đá. Nỗ lực leo núi làm cô ho; không khí thật hôi, dày đặc với khói và tro bụi, nhưng cô cảm thấy dễ chịu hơn ngồi trong một cuộc tranh luận. Cô kiệt sức, đầu đau như búa nện thành thịch. Cô tiếp tục nhìn thấy mẹ cô, hết lần này đến lần khác, trong đầu cô. Mẹ cô và chú Luke, đứng trên ban công với nhau, tay trong tay, nhìn xuống cô trù mến.

Cô lê mình lên đến đỉnh mỏm đá và dừng lại ở đó. Nó dốc xuống ở phía bên kia, kết thúc bằng một cao nguyên đá xám trải dài đến tận chân trời, chất đồng đây đó các đồng xỉ và đá phiến sét. Mặt trời đã hạ xuống, mặc dù nó vẫn cùng một màu da cam bị đốt cháy.

"Cậu đang tìm kiếm cái gì vậy?" một giọng nói vang lên phía sau; cô quay sang nhìn thấy Simon ở đó. Cậu không hoàn toàn cúi bần như những người còn lại-bụi bần dường như không bao giờ dính vào Ma cà rồng-nhưng mái tóc của cậu cũng đầy bụi.

Cô chỉ vào những lỗ tối, nơi chúng khảm vào sườn của ngọn đồi gần đó trông như những vết thương do đạn bắn. "Tớ nghĩ đó là lối vào hang động" cô nói.

"Cái kiểu này trông giống như trong World of Warcraft, phải không?" Cậu nói, chỉ quanh quanh với phong cảnh ảm đạm, bầu trời vẩn vù tro bụi. "Chỉ khác là, cậu không thể tắt máy để thoát khỏi nó."

"Tớ đã không thể tắt nó đi trong một thời gian dài." Clary có thể nhìn thấy Jace và anh em Lightwoods từ một khoảng cách khá xa, vẫn còn đang tranh cãi.

"Cậu ổn không?" Simon hỏi. "Tớ đã không có một cơ hội để nói chuyện với cậu kể từ khi tất cả mọi thứ đã xảy ra với mẹ cậu và chú Luke-"

"Không," Clary nói. "Tớ không ổn chút nào. Nhưng tớ vẫn phải tiếp tục. Nếu tớ tiếp tục, tớ có thể không nghĩ về họ. "

"Tớ xin lỗi." Simon đưa tay vào túi của mình, đầu cúi xuống. Mái tóc nâu của cậu loà xoà trên trán nơi đã từng hiện diện ấn ký Cain.

"Cậu đùa á? Tớ mới là người phải xin lỗi. Vì tất cả. Vì thực tế cậu đã bị trở thành một Ma cà rồng, vì ấn ký Cain- "

"Nó là bảo vệ tớ," Simon phản đối. "Đó là một phép lạ. Đó là thứ chỉ duy nhất mình cậu làm được. "

"Đó là những gì tớ sợ," Clary thì thầm.

"Cái gì?"

"Sợ không còn bất cứ kỳ tích nào nữa trong mình," cô nói, và bặm môi lại khi những người khác đến gần, Jace nhìn tò mò từ Simon đến Clary như thể tự hỏi họ đã nói về những điều gì.

Isabelle nhìn xuống đồng bằng trải dài đến cuối chân trời ảm đạm phía trước, cái nhìn ghen ngào với bụi. "Cậu có thấy gì không?"

"Về những hang động?" Simon hỏi, chỉ về phía lối vào đường hầm tối tăm phía sườn núi. "Chúng có thể ẩn náu-"

"Ý tưởng tốt đấy," Jace nói. "Chúng ta đang ở Cõi Quỷ, Chúa mới biết những gì đang sống ở đây, và cậu lại muốn bò vào một lỗ đen hẹp và-"

"Được rồi," Simon ngắt ngang. "Đó chỉ là một đề xuất. Cậu không cần phải bực mình -"

Jace, người rõ ràng là đang có tâm trạng, tặng anh một cái nhìn lạnh lùng "Không phải là tôi bực mình, Ma cà rồng-"

Một mảng đen của đám mây tách mình khỏi bầu trời và lao xuống đột ngột, nhanh hơn bất kỳ người nào trong số họ có thể nhìn theo. Clary thoáng thấy bóng dáng to khủng khiếp của cánh và răng với hàng chục đôi mắt đỏ xà xuống, và sau đó Jace bị nhắc bổng lên vào không trung trong móng vuốt kìm kẹp của một con quỷ Airborne.

Isabelle hét lên. Tay Clary vùng xuống thất lạng, nhưng con quỷ đã phóng vụt trở lại vào bầu trời, tạo thành một cơn lốc từ đôi cánh da, phát ra một tiếng kêu the thé của chiến thắng. Không có tiếng động nào của Jace; Clary có thể nhìn thấy bột của anh lơ lửng, bất động. Anh đã chết? ?

Mắt của cô hoa lên. Clary quay sang Alec, người đã giường cung của mình lên, một mũi tên găm sẵn sàng.

"Bắn đi!" Cô hét lên.

Anh quay như một vũ công, quét ngang bầu trời. "Anh không thể nhìn rõ ràng; nó quá tối... anh có thể bắn vào Jace- "

Roi của Isabelle tung ra từ tay cô, một sợi dây loé sáng, vươn lên, lên cao, nhưng không thể với tới chỗ con quỷ. Ánh sáng lung linh của nó chiếu lên bầu trời u ám, và Clary nghe con quỷ hét lên một lần nữa, lần này là một tiếng kêu đau đớn chói tai. Con quỷ quay trong không khí, lộn nhào vòng vòng, thoáng thấy Jace bị kẹp chặt. Móng vuốt của nó bị chìm sâu vào lưng anh..... hay là anh bám vào nó? Clary nghĩ rằng cô nhìn thấy tia sáng của một lưỡi seraph, hoặc đó cũng có thể là ánh sáng ngọn roi của Izzy khi nó được ném lên, và sau đó rơi xuống đất trong hình dạng một cuộn dây sáng bóng.

Alec buông một câu nguyên rủa, và bắn ra một mũi tên. Nó bắn lên, xuyên qua bóng tối; một giây sau, một khối đen nặng nề lao thẳng xuống và đổ ầm ra đất tạo thành một đám mây tro và bụi.

Tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm. Năm sóng xoài, con quỷ to lớn gần bằng kích thước của một con ngựa, với một màu xanh lá cây, cơ thể nó trông giống một con rùa; Nó khập khiễng, cánh bằng da; có sáu móng vuốt như chân rết; và một cái cổ dài kết thúc trong một vòng tròn của mắt và răng lởm chởm. Đầu nhọn của mũi tên Alec nhô ra từ phía sau nó.

Jace đang quỳ trên lưng nó, một lưỡi seraph trong tay. Anh găm nó xuống phía sau cổ của con quỷ, nhấn mạnh xuống, làm bắn ra một đồng máu quỷ màu đen vào quần áo và mặt mình. Con quỷ rít lên một tiếng khò khè và sụm xuống, những đôi mắt đỏ của nó trống rỗng và tắt sáng.

Jace trượt xuống từ lưng nó, thở dốc. Lưỡi seraph đã bắt đầu cong và xoắn lại vì máu quỷ; anh ném nó sang một bên và nhìn nhóm bạn bè của mình một cách bình thản, tất cả họ đang nhìn chăm chăm vào anh với biểu hiện ngạc nhiên.

"Đó," anh nói, "mới là tôi bực mình."

Alec phát ra một âm thanh nửa rên rĩ nửa nguyên rủa, và hạ cung của mình xuống. Mái tóc đen của anh đã bị bết vào trán đầy mồ hôi.

"Mọi người đừng nhìn lo lắng vậy chứ," Jace nói. "Tớ đã làm rất tốt."

Clary, choáng váng nhẹ nhõm, thở phào. "Tốt? Nếu định nghĩa của anh về 'tốt' bao gồm việc trở thành món ăn cho một con-rùa-bay-chết-giảm, vậy thì chúng ta sẽ phải học lại từ vựng, Jace Lightwood- "

"Nó đã không biến mất," Simon ngắt lời, nhìn choáng váng hơn những người còn lại. "Những con quỷ. Nó đã không biến mất khi anh giết chết nó."

"Không," Isabelle nói. "Điều đó có nghĩa là nhà của nó là ở đây." Đầu cô ngẩng lên, và cô quan sát bầu trời. Clary có thể nhìn thấy ánh sáng của một chữ rune Farsighted-Nhìn xa mới vẽ trên cổ cô. "Và dường như bọn quỷ có thể đi ra ngoài vào ban ngày. Có thể bởi vì mặt trời ở đây hầu như bị nung cháy. Chúng ta cần ra khỏi khu vực này. "

Simon ho lớn tiếng. "Vừa rồi mọi người còn nói về việc trú ẩn trong các hang động là một ý tưởng tồi ?"

"Trên thực tế, đó chỉ là Jace," Alec nói. "Có vẻ đó là một ý tưởng tốt đối với tôi."

Jace trừng mắt nhìn cả hai, và chà một bàn tay trên khuôn mặt của mình, thành công trong việc bôi lem luốc mặt mình bằng máu quỷ. "Hãy kiểm tra các hang động. Chúng ta sẽ tìm một cái nhỏ, trinh sát kỹ trước khi chúng ta nghỉ ngơi. Tôi sẽ gác đầu tiên. "

Alec gật đầu và bắt đầu di chuyển về phía lối vào hang động gần nhất. Những người còn lại theo sau; Clary bước bên cạnh Jace. Anh im lặng, chìm đắm trong suy nghĩ; dưới sự che phủ của những đám mây âm u, tóc của anh lấp lánh vàng xin, và cô có thể nhìn thấy một vết xước lớn ở mặt sau áo khoác của anh, nơi móng vuốt của con quỷ đã tóm. Khoé miệng anh đột ngột cong lên.

"Gì vậy?" Clary hỏi. "Có gì buồn cười à?"

"con-rùa-bay-chết-giảm" anh nói. "Chỉ em mới nghĩ ra."

"Chỉ em? Câu đó là tốt hay xấu?" Cô hỏi khi họ đến lối vào hang động, hiện ra lơ mờ trước mặt họ như một cái miệng khổng lồ tối om.

Ngay cả trong bóng tối nụ cười của anh cũng toả sáng. "Nó là hoàn hảo."

Từ phía ngoài tiến vào hầm chỉ khoảng vài bước chân họ đã thấy con đường bị chặn bằng một cổng kim loại. Alec buông một câu nguyên rủa, quay nhìn lại qua vai. Lối vào hang động sau lưng họ, và qua nó Clary có thể nhìn thấy bầu trời màu cam với những bóng đen lượn vòng vòng.

"Không-Cái này... tốt rồi! , " Jace nói, bước lại gần cổng. "Hãy nhìn này. Có những chữ Rune."

Những chữ Rune đã được vẽ trên vòm cong của kim loại: một số chữ trông quen thuộc, một số Clary không biết. Đó là những chữ rune về sự bảo vệ, về sự chống lại các lực lượng ma quỷ, tiếng thì thầm ở trong đầu cô vang lên. "Đó là những chữ rune Bảo vệ," cô nói. "Bảo vệ chống lại ma quỷ."

"Tốt," Simon nói, liếc một cái nhìn lo lắng qua vai. "Bởi vì các con quỷ đang đến rất nhanh."

Jace liếc phía sau họ, sau đó nắm lấy cổng và kéo mạnh. Ổ khóa vỡ, rơi ra những mảnh gỉ. Anh lại kéo mạnh hơn, và cánh cổng mở toang; Tay của Jace lung linh với ánh sáng nén lại, và kim loại nơi anh chạm vào cũng bị đen đi.

Anh chui vào bóng tối bên trong, và những người khác theo sau. Isabelle lấy ngọn đèn phù thủy của cô ra. Simon đi sau cô, sau đó là Alec, đóng sầm cửa lại sau lưng họ. Clary nấn ná một chút thời gian để thêm một chữ rune khóa lại, chỉ để phòng xa.

Đèn phù thủy của Izzy bùng lên, soi rõ thực tế họ đang đứng trong một đường hầm ngoằn ngoèo xa tít trong bóng tối. Những bức tường trơn tru, bằng cẩm thạch Gneiss, khắc rất nhiều chữ rune của bảo vệ, thánh thiện, và

phòng thủ. Sàn bằng đá được đánh bóng để di chuyển. Không khí sạch hơn khi họ tiến sâu vào bên trong, sương mù của hơi thối và ma quỷ từ từ hạ xuống cho đến khi lần đầu tiên Clary thở được một cách dễ dàng kể từ khi họ đi đến vương quốc này.

Cuối cùng họ tiến vào một không gian hình tròn lớn, rõ ràng được kiến tạo bởi bởi bàn tay con người. Nó trông giống như bên trong một mái vòm nhà thờ: tròn, với mái vòm trên cao. Có một hồ lửa ở trung tâm của căn phòng đã lạnh từ lâu. Những viên đá quý màu trắng được gắn vào trần nhà. Chúng tỏa sáng nhẹ nhàng, làm cả căn phòng sáng lờ mờ. Isabelle hạ đèn phù thủy của cô xuống, để cho nó nhấp nháy trong tay cô.

"Anh nghĩ rằng đây là một nơi trú ẩn," Alec nói bằng một giọng nói trầm lắng. "Một loại phòng thủ cuối cùng mà người nào đó dùng để tránh ma quỷ trước đây."

"Những người sống ở đây đã từng biết những chữ rune phép thuật," Clary nói. "Em không nhận ra tất cả, nhưng em có thể cảm thấy chúng có ý nghĩa gì. Chúng là những chữ rune thần thánh, như của Raziel. "

Jace thả túi của mình ra khỏi vai và để cho nó trượt xuống đất. "Chúng ta sẽ ngủ ở đây tối nay."

Alec nhìn không rõ ràng. "Cậu có chắc chắn nó an toàn không?"

"Chúng ta sẽ trinh sát các đường hầm," Jace nói. "Clary, đi với anh.

Isabelle, Simon đi hành lang phía Đông "Anh cau mày. "Ah, chúng ta sẽ gọi đó là hành lang Đông. Hy vọng cái này vẫn còn chính xác trong Cõi Quỷ.

"Anh vỗ vào chữ rune La bàn - Compass trên cánh tay của mình, đó là một trong những dấu hiệu đầu tiên hầu hết Thợ săn Bóng tối được nhận.

Isabelle thả túi của cô xuống, lấy ra hai lưỡi seraph, và gài chúng vào bao da trên lưng mình. "Được rồi."

"Anh sẽ đi với em," Alec nói, nhìn Isabelle và Simon với ánh mắt nghi ngờ.

"Nếu anh muốn," Isabelle nói với sự thờ ơ phóng đại. "Em phải cảnh báo anh là bọn em sẽ tùy tiện tò te tí* trong bóng tối đấy"

[* nguyên văn make-outage: một kiểu hôn. Mỗ dịch thành "tò te tí" cho nó thanh thủy văn :)]

Simon giật mình. "Chúng tôi -" cậu bắt đầu, nhưng Isabelle đã dẫm lên chân cậu, và cậu im lặng.

" Make-outage?" Clary nói. "Đó có phải là một từ?"

Alec nhìn phát ốm. "Anh cho rằng anh nên ở lại đây."

Jace cười và ném cho anh một thanh Steele. "Cậu nhóm một ngọn lửa," anh nói. "Nấu cho bọn tớ một chiếc bánh hoặc một cái gì đó. Săn quỷ là một việc mau đói lắm!"

Alec chỉ thanh Steele vào cát trên nền nhà và bắt đầu vẽ các chữ rune lửa. Anh lẩm bẫm gì đó về cách Jace sẽ không thích nếu thức dậy vào buổi sáng và phát hiện ra tất cả tóc của mình đã bị cạo trọc.

Jace cười toe toét với Clary. Dưới máu quỷ, trông anh như một con ma, nhưng nụ cười vẫn tinh quái. Cô lấy ra Heosphoros. Simon và Isabelle đã biến mất xuống đường hầm phía Đông; cô và Jace tiến vào đường còn lại, nó hơi dốc xuống dưới. Khi họ bắt đầu bước đi, Clary nghe Alec hét lên từ phía sau họ, "Và cả lông mày của cậu nữa!"

Jace cười khoái trá ra mặt.

Maia đã không chắc chắn cô hiểu lãnh đạo Bầy sẽ làm như thế nào, nhưng không phải thế này.

Cô đang ngồi trên bàn làm việc lớn trong tiền sảnh của tòa nhà Second Precinct, Bat ngồi trong ghế xoay phía sau cô, kiên nhẫn giải thích các khía cạnh khác nhau của quản trị Bầy: làm thế nào họ liên lạc với các thành viên còn lại của Vệ đoàn Lupus ở Anh, làm cách nào để gửi tin nhắn qua lại đến

Idris, ngay cả cách họ quản lý các đơn đặt hàng ở nhà hàng Jade Wolf. Cả hai nhìn lên khi cánh cửa bật mở và một nữ phù thủy da xanh trong trang phục y tá lao vào phòng, theo sau là một người đàn ông cao lớn trong một chiếc áo khoác màu đen rộng.

"Catarina Loss," Bat giới thiệu. "Đầu đàn mới của chúng tôi, Maia Roberts-"

Catarina phẩy tay. Cô rất xanh xao, gần như màu sapphire, và có mái tóc trắng bóng loáng gom thành một búi. "Đây là Malcolm Fade," cô nói, chỉ cho người đàn ông cao lớn bên cạnh cô. "Pháp sư cao cấp của Los Angeles."

Malcolm Fade nghiêng đầu. Ông có khuôn mặt góc cạnh, tóc màu trắng ngà, và đôi mắt màu tím. Thật tím, một màu mắt không con người nào có. Ông trông hấp dẫn, Maia nghĩ, nếu bạn thích kiểu đó. "Magnus Bane mất tích!", Ông tuyên bố, như thể đọc tiêu đề của một cuốn sách ảnh.

"Và Luke cũng vậy," Catarina nói dứt khoát.

"Mất tích?" Maia vang vọng. "Ý ông mất tích là sao?"

"À, không hoàn toàn chính xác. Là bị bắt cóc" Malcolm nói, và Maia đánh rơi chiếc bút cô đang cầm. "Chả ai biết được họ ở đâu" Giọng ông như thể toàn bộ những điều này khá thú vị và ông rất buồn khi không phải là một phần của nó.

"Có phải là bàn tay của Sebastian Morgenstern?" Maia hỏi Catarina.

"Sebastian bắt giữ tất cả đại diện Thế giới Ngầm. Meliorn, Magnus, Raphael, và Luke. Và cả Jocelyn. Hắn giữ họ, hắn nói, trừ khi Clave đồng ý giao cho anh ta Clary và Jace. "

"Và nếu họ không làm?" Leila hỏi. Cái cách Catarina lao vào trong phòng đầy kịch tính khiến cả Bầy quan tâm, và họ đã tụt vào phòng, đứng nép vào cầu thang, ngóng đến bàn làm việc một cách tò mò rất sôi.

"Hắn sẽ giết các đại diện," Maia nói. "Phải không?"

"Các Clave phải biết rằng nếu họ cho phép hắn làm điều đó, thì tất cả Thế giới Ngầm sẽ nổi loạn," Bat nói. "Nó sẽ tương đương với tuyên bố rằng cuộc sống của bốn Đại diện ít có giá trị hơn sự an toàn của hai Thợ săn Bóng tối."

Không chỉ hai Thợ săn Bóng tối, Maia nghĩ. Jace đã rất khó gần và đầy chông gai, và Clary đã được dành lúc đầu, nhưng họ đã chiến đấu vì cô ấy và chiến đấu cùng cô ấy; họ đã cứu cô ấy và cô ấy cũng đã cứu họ. "Giao Jace và Clary cho hắn sẽ giết họ," Maia nói. "Và không có gì bảo đảm việc chú Luke sẽ quay về. Sebastian luôn dối trá. "

Đôi mắt của Catarina lóe lên. "Nếu Clave ít nhất không làm một cử chỉ hướng về sự giải cứu Magnus và những người khác, họ không chỉ mất Thế giới Ngầm trong Hội đồng mà còn mất cả Hiệp định. "

Maia lặng thinh một lúc; cô ý thức tất cả các cặp mắt đang dán vào cô. Những Người sói khác xem phản ứng của cô. Phản ứng của Đầu đàn.

Cô đứng thẳng. "Các Pháp sư nói gì? Họ đang làm gì? Vậy còn Tiên tộc và Những đứa trẻ Bóng đêm? "

"Hầu hết Thế giới Ngầm đều không biết chuyện này," Malcolm nói. "Tôi tình cờ có một người cung cấp tin. Tôi chia sẻ tin tức này với Catarina vì Magnus. Tôi nghĩ cô ấy nên biết. Ý tôi là, các chuyện thế này không xảy ra mỗi ngày. Bắt cóc! Tiền chuộc! Tình yêu, vây quanh bởi bi kịch!"

"Im đi, Malcolm", Catarina nói. "Đây là lý do tại sao không có ai coi anh là nghiêm túc." Cô quay sang Maia. "Hãy nhìn xem. Hầu hết Thế giới Ngầm đều biết rằng Thợ săn Bóng tối đã thu xếp và đi đến Idris, mặc dù hiển nhiên họ không biết lý do tại sao. Họ đang chờ đợi tin tức từ các đại diện của họ, tất nhiên là không có tin gì. "

"Nhưng tình hình không thể giữ mãi như thế," Maia nói. "Thế giới Ngầm sẽ tìm ra."

"Oh, họ sẽ tìm ra," Malcolm nói, nhìn như thể ông đang cố gắng hết sức để nghiêm túc. "Nhưng cô biết Thợ săn Bóng đêm rồi đấy; họ giữ cho chính họ. Mọi người đều biết về Sebastian Morgenstern, tất nhiên, và cả những Thợ săn Hắc ám, nhưng các cuộc tấn công vào các Học Viện đã được giữ khá kín"

"Họ có các Pháp sư của Spiral Labyrinth đang nghiên cứu để chữa bệnh cho các hiệu ứng của Cốc Địa ngục, nhưng thậm chí các pháp sư đó cũng không biết tình hình khẩn cấp thế nào hoặc những gì đã xảy ra trong Idris," Catarina nói. "Tôi sợ Thợ săn Bóng tối sẽ xoá sạch để bí mật của riêng họ." Cô nhìn thậm chí còn xanh hơn trước; màu sắc của cô dường như thay đổi theo tâm trạng của cô.

"Vậy tại sao cô đến đây với chúng tôi, với tôi?" Maia hỏi.

"Bởi vì Sebastian đã gửi thông điệp của hắn cho cô thông qua cuộc tấn công vào Vệ đoàn" Catarina trả lời. "Và chúng tôi biết cô thân với các Thợ săn Bóng tối-những đứa con của Điều tra viên và em gái của Sebastian. Cô biết nhiều thông tin như chúng tôi, cũng có thể nhiều hơn, về những gì đang xảy ra. "

"Tôi không biết nhiều lắm," Maia thừa nhận. "Các kết giới xung quanh Idris đã làm các tin nhắn rất khó được thông qua."

"Chúng tôi có thể giúp điều đó", Catarina nói. "Chúng ta có thể không, Malcolm?"

"Hmm?" Malcolm lang thang vu vơ xung quanh phòng, dừng lại để nhìn chằm chằm vào những thứ Maia lướt qua hàng ngày-một lan can tay vịn, một viên gạch nứt trên tường, một tấm kính cửa sổ- với biểu hiện như là đã được mạc khải. Cả Bầy nhìn ông bối rối.

Catarina thở dài. "Đừng để ý đến ông ấy," cô nói với Maia bằng một giọng thấp. "Ông ấy rất cao cường, nhưng có cái gì đấy đã xảy ra với ông vào đầu thế kỷ trước, và kể từ đó, ông không hoàn toàn bình thường. Nhưng ông ấy vô hại. "

"Giúp à? Tất nhiên chúng tôi có thể giúp đỡ," Malcolm nói, quay lại đối diện với họ. "Các bạn cần gửi một tin nhắn? Luôn luôn có mèo con đưa thư."

"Ý ông là bồ câu," Bat nói. "Chim bồ câu đưa thư?"

Malcolm lắc đầu. "Mèo con đưa thư. Chúng rất dễ thương, không ai có thể phủ nhận chúng. Chúng cũng khắc phục vấn đề chuột của bạn."

"Chúng tôi không có vấn đề với chuột," Maia nói. "Chúng tôi có một vấn đề về hoang tưởng." Cô nhìn Catarina. "Sebastian quyết tâm chia rẽ giữa Thế giới Ngầm và Thợ săn Bóng tối. Bắt cóc các đại diện, tấn công các Pháp quan, hẳn sẽ không dừng lại ở đó. Tất cả Thế giới Ngầm sẽ sớm biết đủ những gì đang xảy ra. Câu hỏi đặt ra là, họ sẽ đứng ở đâu, theo phe nào?"

"Chúng tôi sẽ đứng cảm đứng bên cô!" Malcolm tuyên bố. Catarina quét một cái nhìn tối tăm qua ông, và ông nao núng. "Vâng, chúng tôi sẽ đứng cảm đứng gần cô. Hoặc ít nhất là trong tầm nghe."

Maia ném cho ông ta một cái nhìn nghiêm khắc. "Vì vậy, về cơ bản không bảo đảm?"

Malcolm nhún vai. "Pháp sư là độc lập. Và khó để giữ vững. Giống như mèo, nhưng với ít đuôi. Vâng, có một ít đuôi. Bản thân tôi không có đuôi- "[haha... pác pháp sư này hơi tương tương:]"

"Malcolm!" Catarina nói.

"Vấn đề là," Maia nói, "Thợ săn Bóng tối thắng hay Sebastian thắng. Và nếu hẳn thắng, hẳn sẽ xử lý chúng ta, tất cả Thế giới Ngầm. Tất cả hẳn muốn là biến thế giới này thành một vùng đất hoang với tro và xương. Không ai trong chúng ta sẽ sống sót."

Malcolm nhìn hoảng sợ một cách yếu ớt Maia nghĩ, ông ấy chắc như vậy. Khía cạnh nổi bật của ông là một người ngây thơ với niềm vui sướng như trẻ con; ông đã không có sự ma lanh khôn ngoan của Magnus. Cô tự hỏi ông đã bao nhiêu tuổi.

"Tôi không nghĩ rằng chúng ta có thể được vào Idris để chiến đấu bên cạnh họ, như chúng tôi đã làm trước đây", Maia tiếp tục. "Nhưng chúng ta có thể cố gắng để có được thỏa thuận kịp thời. Với các Thế giới Ngầm khác trước khi Sebastian làm. Hẳn sẽ cố gắng để thu thập họ; chúng ta phải làm cho họ hiểu được là khi gia nhập với hẳn sẽ có ý nghĩa gì. "

"Sự hủy diệt của thế giới này," Bat nói.

"Có các Pháp sư cấp cao ở các thành phố khác nhau; có lẽ họ sẽ xem xét vấn đề. Nhưng chúng ta đang cô đơn, như Malcolm nói, "Catarina trả lời. "Tiên tộc không nói chuyện với bất kỳ ai; họ không bao giờ làm- "

"Và ai thềm quan tâm Ma cà rồng làm những gì?" Leila nói. "Dù sao thì họ cũng tự biến đổi."

"Không," Maia nói sau một lúc. "Không, họ có thể trung thành. Chúng ta cần phải gặp họ. Giờ chính là lúc lãnh đạo Bầy New York và gia tộc Ma cà rồng thành lập một liên minh. "

Một tiếng thì thầm sốc chạy quanh phòng. Người sói và Ma cà rồng không đàm phán trừ khi một lực lượng bên ngoài lớn hơn-như Clave-xích họ lại với nhau.

Cô vươn tay về phía Bat. "cho em bút và giấy," cô nói, và anh đưa chúng cho cô. Cô viết nguệch ngoạc một ghi chú nhanh, xé một tờ giấy, và đưa nó cho một trong những Người sói trẻ. "Đưa cái này cho Lily tại khách sạn Dumort," cô nói. "Nói với cô ấy tôi muốn gặp Maureen Brown. Cô ấy có thể chọn một vị trí trung lập; chúng ta sẽ xem xét nó trước khi gặp mặt. Nói cho họ tổ chức càng sớm càng tốt. Cuộc sống cả hai đại diện của chúng ta và của họ có thể phụ thuộc vào nó. "

- - - - -

"Em muốn phát điên với anh," Clary nói. Họ đã đi xuống đường hầm uốn lượn; Jace đang cầm đèn phù thủy của cô, ánh sáng của nó dẫn đường họ. Cô nhớ lại lần đầu tiên anh đã nhét một viên đá nhẵn nhụi khắc chữ vào tay

cô. Mỗi Thợ săn Bóng tối nên có viên đá rune làm đèn phù thủy của riêng mình.

"Oh?" Jace nói, đặt một cái nhìn thận trọng lên cô. Mặt đất dưới chân của họ đã được đánh bóng trơn tru, và các bức tường của hành lang cong vào phía trong một cách duyên dáng. Cứ vài đoạn lại có một chữ rune mới được chạm khắc vào đá. "Vì cái gì?"

"Mạo hiểm cuộc sống của anh," cô nói. "Ngoại trừ anh không, thực sự. Anh chỉ đứng yên cho con quỷ túm lấy anh. Phải thừa nhận rằng, trước đó anh đã tỏ ra đáng ghét với Simon. "

"Nếu một con quỷ túm lấy anh mỗi khi anh đáng ghét với Simon, thì anh đã qua đời ngày em gặp anh rồi."

"Em chỉ. . ." Cô lắc đầu. Thị lực của cô đã mờ dần vì kiệt sức, và ngực cô đau nhói với khát khao gặp lại mẹ, gặp chú Luke. Gặp gia đình. "Em không biết làm thế nào em đã ở đây."

"Anh có thể lần lại từng bước của chúng ta," Jace nói. "Đi thẳng qua hành lang ở Tiên tộc, rẽ trái vào con đường xuống địa ngục, rẽ phải tại cánh đồng cát, quay hình chữ U ở chỗ con quỷ chết đứng -"

"Anh biết là em muốn nói gì mà. Em không biết làm thế nào em đã ở đây. Cuộc sống của em là bình thường. Em đã rất bình thường- "

"Em chưa bao giờ bình thường," Jace nói, giọng anh rất dịu dàng. Clary tự hỏi liệu cô bao giờ sẽ khỏi chóng mặt vì biến đổi đột ngột của anh từ hài hước đến nghiêm trọng và ngược lại.

"Em đã muốn vậy. Em muốn có một cuộc sống bình thường. "Cô liếc nhìn xuống mình, đôi boot đầy bụi bặm, bộ đồ săn vầy bẩn, và vũ khí lấp lánh ở thắt lưng. " học trường nghệ thuật."

"Rồi cưới Simon? Và có sáu đứa con?" "Có một sự châm chích nhẹ trong giọng nói của Jace bây giờ. Các hành lang đột ngột rẽ phải, và anh biến mất sau khúc quanh. Clary rảo bước để bắt kịp anh-

Cô thở hỗn hển. Họ đã đi ra khỏi đường hầm vào một hang động khổng lồ, một nửa là hồ nước ngầm. Hang động kéo dài trong bóng tối. Nó tuyệt đẹp, là điều đầu tiên đẹp nhất Clary nhìn thấy kể từ khi họ bước vào Cõi Quỷ. Trần hang là những nếp đá, hình thành bởi nước nhỏ giọt lâu năm, và nó sáng lên với ánh sáng lung linh màu xanh mãnh liệt của rêu phát quang sinh học. Làn nước phía dưới chỉ một màu xanh, sâu thẳm, lấp lánh với vài cột thạch anh nhô lên đây đó như pha lê.

Con đường mở ra một bãi biển cạn of fine, cát rất mịn, mềm mại như tro, dẫn xuống sát mép nước. Jace di chuyển xuống bãi biển và cúi xuống, khoả tay của mình xuống nước. Clary đến phía sau anh, đôi bốt của cô in lên những ụn cát và cô quỳ xuống khi anh tát nước lên mặt và cổ của mình, chà vào vết bầm của máu quỷ.

"Cẩn thận-" Cô níu cánh tay anh. "Nước có thể độc."

Anh lắc đầu. "Không có. Em hãy nhìn dưới bề mặt".

Hồ nước rất trong, trong vắt. Phía dưới là đá mịn, tất cả được chạm khắc với những chữ rune phát ra một ánh sáng mờ nhạt. Chúng là những chữ rune về độ tinh khiết, chữa bệnh và bảo vệ.

"Anh xin lỗi," Jace nói, kéo cô khỏi những mộng tưởng. Mái tóc anh ướt đẫm, dán vào những đường cong sắc nét của xương gò má và thái dương. "Anh không nên nói như thế với Simon."

Clary đặt tay vào trong nước. Gợn sóng nhỏ lan truyền từ những chuyển động của ngón tay. "Anh phải biết là em sẽ không mong muốn một cuộc sống khác," cô nói. "Cuộc sống này mang anh lại cho em." Cô khum tay, vốc một vốc nước lên miệng. Nó lạnh và ngọt ngào, phục hồi năng lượng suy giảm của cô.

Anh tặng cho cô một nụ cười thật sự của mình, không phải là một cái nhếch mép thông thường. "Hy vọng rằng không chỉ mình anh."

Clary chọn từ ngữ. "Cuộc sống này là thật," cô nói. "Cuộc sống kia chỉ là một sự dối trá. Một giấc mơ. Nó chỉ là. . . "

"Em đã không vẽ," anh nói. "Kể từ khi em bắt đầu huấn luyện. Không nghiêm trọng chứ."

"Không," cô nói lặng lẽ, bởi vì đó là sự thật.

"Đôi khi anh tự hỏi" anh nói. "Cha của anh-ý anh là Valentine-yêu thích âm nhạc. Ông ấy đã dạy anh chơi. Bach, Chopin, Ravel. Và anh nhớ có một lần anh đã hỏi lý do tại sao các nhà soạn nhạc đều là người thường. Không có nhạc sĩ - Thợ săn Bóng tối. Và ông nói rằng trong tâm hồn người thường có một tia lửa sáng tạo, nhưng trong tâm hồn chúng ta lại là một tia lửa chiến binh, và cả hai tia lửa không thể tồn tại trong cùng một nơi, không giống như ngọn lửa có thể phân chia chính nó. "

"Vậy, anh nghĩ rằng Thợ săn Bóng tối trong em. . . tổng khứ con người nghệ sĩ của em? ? "Clary nói. "Nhưng mẹ em đã vẽ ... Em... có nghĩa là, đang vẽ." Cô nén lại sự đau đớn khi đặt động từ "vẽ" của Jocelyn trong thì quá khứ, thậm chí một thời gian ngắn.

"Valentine nói đó là những gì Thiên đàng đã trao cho người thường, nghệ thuật và các món quà của tạo hoá," Jace nói. "Đó là những gì làm cho họ đáng được bảo vệ. Anh không biết điều đó có bất kỳ sự thật nào không, "anh nói thêm. "Nhưng nếu mọi người có một tia lửa trong họ, vậy thì tia lửa của em sáng nhất mà anh biết. Em có thể chiến đấu và cả vẽ. Và em sẽ làm điều đó. "

Thỉnh Clary cúi xuống hôn anh. Môi anh dịu mát. Anh có vị như nước ngọt và như Jace. Cô nghiêng người theo nụ hôn, nhưng một xung động sắc nhọn, giống như tĩnh điện, soẹt qua giữa họ; cô ngồi lùi lại, môi cô đau nhói.

"Ouch," cô nói một cách buồn bã. Jace trông tội tệ. Cô đưa tay ra chạm vào mái tóc ẩm ướt của anh "Trước đó, lúc ở cổng. Em đã nhìn tay anh xẹt lửa. Ngọn lửa Thiên đàng..."

"Anh không kiểm soát được nó ở đây, không giống như ở nhà," Jace nói. "Có điều gì đó về thế giới này. Cảm thấy như nó đang đẩy lửa lên bề mặt" Anh nhìn xuống tay mình, nơi ánh sáng bị mờ dần. "Anh nghĩ chúng ta đều cần phải cẩn thận. Nơi này sẽ ảnh hưởng đến chúng ta nhiều hơn những người khác. Chúng ta có nồng độ cao của máu thiên thần."

"Vậy chúng ta phải cẩn thận. Anh có thể kiểm soát nó. Hãy nhớ đến các bài tập Jordan đã làm với anh- "

"Jordan đã chết." Giọng nói của anh căng ra khi anh đứng dậy, phui cát từ quần áo của mình. Anh đưa tay giúp kéo cô lên khỏi mặt đất. "Đi nào," anh nói. "Chúng ta hãy trở lại với Alec trước khi anh ấy quyết định Isabelle và Simon đang làm chuyện mờ ám trong hang động và bắt đầu sốc."

- - - - -

"Cậu biết là tất cả mọi người sẽ nghĩ rằng chúng ta đi làm chuyện đó", Simon nói. "Họ có lẽ đang kinh hãi."

"Hừm," Isabelle nói. Ánh đèn phù thủy của cô bật ra khỏi các bức tường hang động đầy chữ rune. "Cứ như là chúng ta muốn sex trong một hang động được bao quanh bởi một đồng quý ấy! Đây là thực tế, Simon, không phải là tưởng tượng kích động của cậu đâu! "

"Chừng nào trong đời tớ có ý tưởng tớ có thể sex với một đám quý bao quanh, tớ sẽ cho cậu biết," Cậu nói, di chuyển quanh một đồng đá đổ nhào. Toàn bộ nơi này gợi nhớ về một chuyến đi đến Luray Caverns ở Virginia mà cậu đã chụp hình với mẹ và Rebecca lúc còn học trung học. Cậu có thể nhìn thấy mica long lanh trong những tảng đá với thị lực Ma cà rồng của mình; cậu không cần đèn phù thủy của Isabelle để hướng dẫn, nhưng cậu nghĩ cô cần, nên không nói gì về nó.

Isabelle lăm lăm cái gì đó; anh không chắc chắn là gì, nhưng anh có cảm giác đó không phải là lời khen gì tốt đẹp.

"Izzy," anh nói. "Có lý do gì khiến cậu tức giận như thế với tớ?"

Những lời tiếp theo của cô thốt ra bằng một giọng chót vót nghe như "Caukhongphailaoday." Ngay cả với thính lực khuếch đại của cậu, cậu vẫn không lần ra ý nghĩa của nó. "Cái Gì?"

Cô quay ngoắt về phía cậu. "Cậu không phải là ở đây!" Cô nói, giọng cô đập vào tường hang. "Khi bọn tớ để cậu lại New York, đó là vì vậy cậu sẽ an toàn-"

"Tôi không muốn được an toàn," anh nói. "Tôi muốn được ở bên em*"

[hihi... tỏ tình rồi... mỗ đối cách xưng hô nhé! !]

"Cậu muốn được ở bên Clary ấy!"

Simon dừng lại. Họ đối mặt với nhau giữa đường hầm, cả hai người họ đứng bất động, tay của Isabelle nắm chặt lại. "Đó có phải là nguyên nhân? Là Clary? "

Cô im lặng.

"Tôi không yêu Clary cách đó", anh nói. "Cô ấy là tình yêu đầu tiên của tôi, người đầu tiên tôi phải lòng. Nhưng những gì tôi cảm nhận về em là hoàn toàn khác biệt- " Anh giơ một tay lên khi cô bắt đầu lắc đầu. "Hãy nghe tôi, Isabelle," anh nói. "Nếu em hỏi tôi phải lựa chọn giữa em và người bạn tốt nhất của tôi, vậy thì, tôi sẽ không chọn. Bởi vì người yêu của tôi sẽ không buộc tôi làm một sự lựa chọn vô nghĩa như vậy; nó sẽ giống như tôi yêu cầu em lựa chọn giữa tôi và Alec. Liệu tôi có phiền khi nhìn thấy Jace và Clary với nhau? Không, không hề. Trong một cách kỳ lạ, họ là tuyệt vời cho nhau. Họ thuộc về nhau. Tôi không thuộc về Clary, không phải như thế. Tôi thuộc về em. "

"Anh có ý là?" Cô đỏ mặt, má hồng lên.

Anh gật đầu.

"Đến đây," cô nói, và anh để cô kéo anh về phía cô, cho đến khi anh ép vào cô. Bức tường hang động cứng nhắc phía sau buộc cô dán đường cong cơ thể của mình vào anh. Anh cảm thấy được bàn tay của cô lướt sau T-shirt

của mình, những ngón tay ấm áp của cô chạm nhẹ trên các nấc xương sống. Hơi thở của cô khuấy động tóc anh, và cơ thể của anh cũng khuấy động, chỉ để sát vào cô hơn.

"Isabelle, tôi yêu-"

Cô đập lên cánh tay của anh, nhưng nó không phải là một cái đánh tức giận. "Không phải bây giờ."

Anh rúc vào cổ cô, vào mùi thơm của da và máu của cô. "Vậy thì, khi nào?"

Cô đột nhiên giật lại, để lại anh cảm giác hụt hẫng khó chịu "Anh có nghe thấy không?"

Anh đã sắp lắc đầu thì nghe thấy nó. Tiếng gì đó nghe như một tiếng sột soạt và tiếng khóc, đến từ phần đường hầm họ chưa khám phá. Isabelle co chân chạy vụt đi, ngọn đèn phù thủy của cô loang loáng trên các bức tường. Và Simon, nguyên rủa một thực tế rằng Thợ săn Bóng tối lúc nào cũng là Thợ săn Bóng tối, chạy theo cô.

Đường hầm chỉ có một khúc cong nữa trước khi nó kết thúc trong phần còn lại của một cổng kim loại vỡ. Phía ngoài những gì còn lại của một cánh cửa, là một cao nguyên đá dốc xuống với một phong cảnh ảm đạm. Cao nguyên đầy đá thô. Nơi tiếp giáp với cát phía dưới, sa mạc bắt đầu trải dài ra, rải rác đây đó với những cái cây cong queo đen đúa. Những đám mây đã quang, và Isabelle, nhìn lên, phát ra một tiếng thở hỗn hển. "Hãy nhìn vào mặt trăng," cô nói.

Simon nhìn và giật mình. Đó không phải là quá nhiều mặt trăng, mà như mặt trăng chính nó đã bị vỡ ra thành ba mảnh. Chúng thả nổi, lơ lửng, giống như rằng cá mập nằm rải rác trên bầu trời. Mỗi cái tỏa ra một ánh sáng mờ, và trong ánh trăng vỡ ấy, thị lực Ma cà rồng của Simon đã phát hiện ra các sinh vật đang di chuyển vòng vòng. Một số nhìn giống như con quỉ đã bắt Jace trước đó; những cái khác nhìn rõ hình dạng hơn như những con sâu. Tất cả đều xấu xí. Anh nuốt nước bọt.

"Anh có thể nhìn thấy những gì?" Isabelle hỏi, biết rằng ngay cả một chữ rune Farsighted - nhìn xa trông rộng-sẽ không cho cô tầm nhìn tốt hơn Simon, đặc biệt là ở đây, nơi chữ rune nhạt dần một cách nhanh chóng.

"Có quý ở đó. Rất nhiều. Chủ yếu là quý Airborn. "

Giọng Isabelle dữ dội "VẬY là, chúng có thể đi ra ngoài vào ban ngày, nhưng chúng đang tích cực hơn vào ban đêm."

"Ừ." Simon căng mắt. "Có nhiều thứ. Có một cao nguyên đá phía xa, sau đó nó thấp xuống và có một cái gì đó phía sau nó, một cái gì đó lung linh. "

"Có thể là một cái hồ?"

"Có lẽ," Simon nói. "Nó gần như giống như-"

"Như thế nào?"

"Giống như một thành phố," anh nói một cách miễn cưỡng. "Giống như một thành phố quý."

"Oh" Anh thấy ý nghĩa của nó đập vào Isabelle, và trong một khoảnh khắc cô tái nhợt; Sau đó, trở lại là Izzy, cô đứng thẳng lên và gật đầu, quay đi, tránh xa những tàn tích tan vỡ của một thế giới. "Chúng ta nên trở lại và nói cho những người khác."

- - - - oOo- - - -

=====

Phần 2-Chương 16

[vì sơ sót, mỗi post thiếu 1 đoạn của chương 15. Mỗi post tiếp vào đây để bà con khỏi gián đoạn. hic... làm chương này dài đã man con ngan luôn! !!]

Những ngôi sao được khắc trên đá granit thả xuống từ trần nhà bằng những sợi dây xích bằng bạc. Jocelyn nằm trên một pallet bằng đá như một chiếc giường và nhìn chăm chăm vào chúng.

Cô đã gào thét đến khàn cả giọng, đập tay vào cánh cửa dày làm bằng gỗ sồi với bản lề và đinh ốc làm bằng thép-cho đến khi tay cô tứa máu, tìm kiếm một cách vô vọng một thanh Stele, và thất vọng đâm sầm nắm tay cô vào tường đến mức bầm tím cả cánh tay.

Không có gì xảy ra. Cô hầu như không mong đợi gì. Nếu Sebastian là bất cứ thứ gì giống như cha hắc-và Jocelyn dự rằng hắc còn hơn cha hắc nhiều lắm-vậy thì hắc không làm chuyện gì mà không suy tính triệt để.

Triệt để và sáng tạo. Cô tìm thấy thanh Stele của mình trong một góc, gãy nát và không còn sử dụng được. Cô vẫn mặc bộ quần áo hôm dự tiệc tối của Meliorn, nhưng đôi giày của cô đã bị tháo ra. Tóc của cô đã bị xén ngắn dưới vai lờm chờm như cóc gặm, như thể nó đã bị cắt bằng một con dao cạo cùn.

Nhỏ nhen, độc ác một cách đa diện có thể nói là khủng khiếp, bản tính kiên nhẫn. Giống như Valentine, Sebastian có thể chờ đợi để có được những gì mình muốn, nhưng hắc sẽ cộng vào sự chờ đợi thêm đau đớn.

Cánh cửa rung chuyển và mở ra. Jocelyn nhảy dựng lên, nhưng Sebastian đã ở trong phòng, cửa đóng chặt phía sau với một ổ khóa. Hắc mỉm cười với cô. "Cuối cùng cũng thức dậy hả mẹ?"

"Ta đã tỉnh táo," cô nói. Cô đặt một chân cẩn thận sau chân kia, tạo cho mình thế đứng cân bằng.

Hắc khịt mũi. "Đừng bận tâm," hắc nói. "Tôi không có ý định tấn công bà."

Cô không nói gì, chỉ nhìn hắn khi hắn đến gần hơn. Ánh sáng tràn ngập qua các cửa sổ hẹp đủ để hắt lên mái tóc gần như trắng của hắn, thấp sáng những đường nét trên khuôn mặt hắn. Cô có thể thấy rất ít những đặc điểm của mình. Tất cả là đường nét của Valentine. Khuôn mặt, đôi mắt đen, những cử động mềm mại như của một vũ công hoặc một sát thủ. Chỉ có dáng người, cao và gầy là của cô.

"Đến bây giờ.", hắn nói. "Người bạn sói của bà vẫn an toàn"

Jocelyn kiên quyết lờ đi một nhịp tim đập loạn. Trên mặt cô không có biểu hiện gì. Cảm xúc là sự yếu đuối-là bài học cũ của Valentine.

"Và Clary," hắn nói. "Clary cũng an toàn. Tất nhiên, nếu bà quan tâm." Hắn đi vòng quanh cô, chậm rãi, cân nhắc. "Tôi không hoàn toàn chắc liệu bà có quan tâm không. Sau việc một người mẹ đủ nhẫn tâm để từ bỏ một đứa con-

"Người không phải là con của ta," cô buột miệng, và sau mạnh mẽ bậm miệng. Không nhượng bộ, cô nghĩ. Không hiển thị sự yếu đuối. Không cho hắn những gì hắn muốn.

"Và bà vẫn giữ cái hộp đó," hắn nói. "Bà biết tôi nói cái hộp gì. Tôi để nó lại trong nhà bếp nhà Amatis cho bà; một món quà nhỏ, một cái gì đó để nhắc nhở bà đến tôi. Bà cảm thấy thế nào khi tìm thấy nó?" Hắn mỉm cười, và không còn gì của Valentine trong nụ cười của hắn. Valentine là một con người; Ông là một quái-vật-người. Sebastian lại là một cái gì đó khác nữa. "Tôi biết bà lấy nó ra mỗi năm và khóc vì nó," hắn nói. "Tại sao bà lại làm vậy?"

Cô không nói gì, và hắn vờ qua vai, cầm chuôi thanh kiếm Morgenstern. "Tôi đề nghị bà trả lời tôi," hắn nói. "Tôi sẽ không hối tiếc chặt ngón tay của bà, từng cái một, và dùng chúng để dính vào một tấm thảm nhỏ."

Cô nuốt xuống. "Ta đã khóc trên chiếc hộp đó vì con ta đã bị đánh cắp trên tay ta."

"Một đứa bé mà bà không bao giờ quan tâm."

"Đó không phải là sự thật," cô nói. "Trước khi người ra đời, ta đã yêu người, yêu ý tưởng về người. Ta đã yêu người khi ta cảm thấy nhịp tim của người đập trong người ta. Sau đó, người được sinh ra và người là- "

"Một con quái vật?"

"Linh hồn của người đã chết," cô nói. "Ta có thể thấy điều đó trong mắt của người khi ta nhìn vào người." Cô khoanh tay trước ngực, kiềm chế sự thôi thúc phải rùng mình. "Tại sao ta lại ở đây?"

Đôi mắt hẩn lấp lánh. "Bà nói cho tôi xem, bởi vì bà cũng biết tôi rất rõ, mẹ à."

"Meliorn đánh thuốc mê chúng ta", cô nói. "Ta đoán từ hành động của hẩn rằng Tiên tộc là đồng minh của người. Rằng họ đã là đồng minh của người một thời gian rồi. Họ tin rằng người sẽ giành chiến thắng trong cuộc chiến tranh với Thợ săn Bóng tối, và họ muốn được ở bên phe chiến thắng; Bên cạnh đó, họ đã căm hận Nephilim lâu hơn và mạnh mẽ hơn bất kỳ thành viên Thế giới Ngầm nào. Họ đã giúp người tấn công các Học Viện; họ đã giúp người thu nạp các Thợ săn Bóng tối mới với Cốc Địa ngục. Cuối cùng, khi người phát triển đủ mạnh mẽ, người sẽ phản bội và hủy diệt họ, vì trong thâm tâm, người coi thường họ." Một khoảng im lặng dài, trong khi cô nhìn hẩn thẳng thắn. "Ta nói có phải không?"

Cô nhìn thấy mạch đập trong cổ họng hẩn khi hẩn thở hắt ra, và biết rằng mình đã đúng. "Khi bà đoán ra tất cả?" Hẩn nói qua kẽ răng.

"Ta không đoán. Ta biết người. Ta biết cha của người, và người cũng giống ông ta, từ trong bản chất của người "

Hẩn vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt sâu thẳm và đen tối. "Nếu bà không nghĩ rằng tôi đã chết," hẩn nói, "nếu bà biết tôi vẫn còn sống, bà có đi tìm tôi? Bà có giữ tôi? "

"Ta sẽ," cô nói. "Ta sẽ cố gắng để nuôi nấng người, dạy cho người những điều đúng đắn, để thay đổi người. Chính ta có lỗi vì những gì người đang trở thành. Ta đã luôn luôn tự trách. "

"Bà sẽ nuôi dạy tôi?" Hấn chớp mắt, gần như ngái ngủ. "Bà sẽ nuôi dạy tôi, cảm ghét tôi như bà đã từng?"

Cô gật đầu.

"Vậy, bà có nghĩ rằng tôi có lẽ sẽ khác đi? Giống như cô ấy? "

Phải mất một lúc trước khi cô nhận ra. "Clary," cô nói. "Ý của người là Clary." Chỉ nhắc tên của con gái cũng làm cô đau đớn; cô nhớ Clary một cách dữ dội, đồng thời cũng khiếp sợ cho con gái. Sebastian yêu con bé, cô nghĩ; nếu hấn có yêu ai, hấn sẽ yêu em gái mình, và nếu có ai biết được yêu bởi một người như Sebastian là đáng sợ như thế nào, thì đó chính là Jocelyn. "Chúng ta sẽ không bao giờ biết," cuối cùng cô nói "Valentine đã cướp đi điều đó khỏi tay chúng ta"

"Bà đã nên yêu tôi," hấn nói, và bây giờ giọng hấn có vẻ hờn dỗi. "Tôi là con trai của bà. Bây giờ bà nên yêu tôi, cho dù tôi là thế nào, cho dù tôi có giống cô ấy hay không- "

"Thật sao?" Jocelyn cắt ngang. "Người có yêu ta không? Như là mẹ của người? "

"Bà không phải là mẹ tôi," hấn nói, với một cái bĩu môi. "Hãy đến đây. Xem cái này. Hãy để tôi chỉ cho bà mẹ thật của tôi đã cho tôi sức mạnh để làm những gì. "

Hấn lấy một thanh Stele từ thắt lưng. Nó làm Jocelyn choáng váng - đôi khi cô đã quên, rằng hấn cũng là một Thợ săn Bóng tối và có thể sử dụng các công cụ của một Thợ săn Bóng tối. Với thanh Stele, hấn vẽ lên bức tường đá của căn phòng. Cô nhận ra hình dạng những chữ Rune. Cái cách mà tất cả Thợ săn Bóng tối đều biết làm. Các viên đá bắt đầu chuyển sang trong suốt, và Jocelyn gồng mình để xem những gì phía ngoài bức tường.

Thay vào đó cô nhìn thấy căn phòng của Lãnh sự tại Gard ở Alicante. Jia ngồi sau chiếc bàn đồ sộ của mình bao bọc trong các ngăn tủ hồ sơ. Cô trông kiệt sức, mái tóc đen rải rác những sợi trắng. Cô đang mở một hồ sơ trên bàn trước mặt. Jocelyn có thể nhìn thấy những bức ảnh của một bãi biển: cát, bầu trời màu xanh xám.

"Jia Penhallow," Sebastian nói.

Đầu Jia giật nảy lên. Cô đứng dậy, tập hồ sơ trượt xuống sàn thành một mớ giấy hỗn độn. "Là ai? Ai đó? "

"Bà không nhận ra tôi à?" Sebastian nói, giọng mang theo một nụ cười.

Jia tuyệt vọng nhìn phía trước của cô. Có thể thấy rằng cô đang nhìn vào hình ảnh không được rõ ràng. "Sebastian," cô thở ra. "Nhưng vẫn chưa hết hai ngày."

Jocelyn nỗ lực phía sau hăn. "Jia!" cô nói. "Jia! Đừng nghe bất cứ điều gì hăn nói. Hăn là một kẻ dối trá- "

"Đó là quá sớm", Jia nói, như thể Jocelyn chưa từng nói gì, và Jocelyn nhận ra với nỗi khiếp sợ, rằng Jia không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy cô. Như là cô không có ở đó. "Tôi không có một câu trả lời cho cậu, Sebastian."

"Oh, tôi nghĩ rằng bà có," Sebastian nói. "phải không?"

Jia thẳng vai. "Nếu cậu khẳng khẳng," cô nói lạnh lùng. "Các Clave đã thảo luận yêu cầu của cậu. Chúng tôi sẽ không giao cho cậu cả Jace Lightwood lẫn Clarissa Fairchild- "

"Clarissa Morgenstern," Sebastian nói, một cơ bắp co giật trên má. "Cô ấy là em gái của tôi."

"Tôi gọi cô ấy bằng tên cô ấy thích, cũng như tôi gọi cậu," Jia nói. "Chúng tôi sẽ không mặc cả dòng máu của chúng tôi với cậu. Không phải vì chúng tôi nghĩ rằng nó có giá trị hơn máu của Thế giới Ngâm. Không phải vì chúng tôi không muốn các tù nhân trở về. Mà vì chúng tôi không thể nào tha thứ cho chiến thuật đáng sợ của cậu. "

"Làm như tôi cần sự chấp thuận của các người ấy! " Sebastian chế nhạo.
"Bà không hiểu điều này có nghĩa gì? Tôi có thể gửi cho bà đầu của Luke Garroway cắm trên một cây gậy. "

Jocelyn cảm thấy như có ai đó đã đâm vào dạ dày cô. "Cậu có thể," Jia nói.
"Nhưng nếu cậu làm hại bất kỳ tù nhân nào, nó sẽ là cuộc chiến sinh tử. Và chúng tôi tin rằng cậu sợ một cuộc chiến tranh với chúng tôi nhiều hơn chúng tôi sợ gây chiến với cậu. "

"Niềm tin của bà sai rồi," Sebastian nói. "Và tôi nghĩ rằng, nếu bà xem xét, bà sẽ khám phá ra rằng hầu như không có vấn đề gì khi mà bà quyết định không giao Jace và Clary cho tôi, tất cả đã được bọc lại gọn gàng như một món quà Giáng sinh sớm."

"Ý cậu là gì?" Giọng nói của Jia sắc nhọn.

"Ờ, nó sẽ tiện lợi hơn nếu bà quyết định giao họ," Sebastian nói. "Ít rắc rối cho tôi. Ít khó khăn cho tất cả chúng ta. Nhưng bây giờ đã là quá muộn, bà biết đấy-bọn họ đã biến mất."

Hắn xoay thanh Stele, và cánh cửa mở ra thế giới của Alicante bị đóng lại trước khuôn mặt ngạc nhiên của Jia. Một lần nữa, các bức tường đá trở lại trống trơn.

"Thế nào," hắn nói, cài thành Stele vào đai vũ khí. "Bà có nghĩ chuyện đó thú vị không?"

Jocelyn nuốt xuống cổ họng khô khốc. "Nếu Jace và Clary không ở Alicante, Họ ở đâu? Họ ở đâu, Sebastian? "

Hắn nhìn chăm chăm vào cô một lúc, và sau đó cười: một nụ cười thuần khiết và lạnh lẽo như nước đá. Hắn vẫn cười khi hắn bước ra cửa, để cho nó đóng sầm lại sau lưng.

- - - - - oOo- - - - -

16-THE TERRORS OF THE EARTH-SỰ KHIẾP SỢ CỦA TRÁI ĐẤT

Màn đêm đã buông xuống Alicante, và các ngôi sao chiếu xuống lấp lánh, làm cho Tháp quý, và nước trong kênh – bây giờ đã đóng băng một nửa - sáng lung linh. Emma ngồi trên bậu cửa sổ phòng ngủ của cặp sinh đôi và nhìn ra thành phố.

Emma luôn nghĩ đến lần đầu tiên cùng với cha mẹ tới Alicante. Mẹ cô đã chỉ cho cô biết nơi bà lớn lên, học viện (mà nay đã đóng cửa) nơi mẹ đã học, ngôi nhà của ông bà ngoại. Rằng cha cô đã chỉ cho cô biết những tượng đài của gia đình Carstairs mà ông luôn kể một cách tự hào. Cô chưa bao giờ tưởng tượng lần đầu tiên cô được trông thấy Tháp quý của Alicante với trái tim quặn lên đau đớn, đôi khi nó làm cô cảm thấy nghèn nghẹn.

Ánh trăng tràn vào qua cửa sổ căn gác, soi rõ cặp song sinh. Tiberius đã dành cả ngày hôm nay trong giận dữ, đá các song cũ của cậu khi biết không thể ra khỏi nhà, thét lên đòi Mark khi Julian cố gắng trấn tĩnh cậu, và cuối cùng đập nắm tay của mình vào một hộp đồ trang sức bằng thủy tinh. Cậu còn quá trẻ để dùng chữ rune chữa bệnh, vì vậy Livvy đã gồng tay giữ cậu trong khi Julian gấp mảnh kính vỡ ra khỏi bàn tay đẫm máu của em trai bằng nhíp, và sau đó cẩn thận băng nó lại.

Cuối cùng Ty đổ sụp xuống giường, mặc dù cậu vẫn không chịu ngủ cho đến khi Livvy, điềm tĩnh như mọi khi, nằm xuống bên cạnh cậu và đặt tay lên bàn tay băng bó của cậu. Bây giờ cậu đã ngủ say, đầu gối lên gối, quay về phía chị gái mình. Chỉ khi Ty ngủ bạn mới có thể thấy cậu là một đứa trẻ đẹp một cách kỳ lạ đến thế nào, với những lọn tóc đen Botticelli và các đường nét tinh tế. Sự tức giận và tuyệt vọng được xoa dịu đi vì kiệt sức.

Tuyệt vọng, Emma nghĩ. Đó là một thích hợp mô tả sự cô đơn trong tiếng hét của Tavvy, cho sự trống rỗng trong tim của Ty đang giận dữ và sự bình tĩnh kỳ lạ của Livvy. Không ai mới lên mười nên cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cô cho là không có từ nào khác để mô tả cảm giác xuyên qua máu của cô khi cô nghĩ đến cha mẹ mình, mỗi nhịp tim là một lời cầu nguyện thiêng liêng: Cuốn đi, cuốn đi, cuốn đi...

"Hey." Emma nhìn lên khi nghe âm thanh của một giọng nói trầm lắng từ cửa chính, và thấy Julian đứng ở lối vào phòng. Mái tóc xoăn đen của cậu, sắc thái nhẹ hơn so với màu đen của Ty, đang bù xù, và khuôn mặt nhợt nhạt mệt mỏi trong ánh trắng. Cậu nhìn gầy gò, cổ tay mảnh khảnh nhô ra từ tay áo len. Cậu đang cầm cái gì đó bằng lông trong tay. "Có phải chúng. . ."

Emma gật đầu. "Ngủ gật? uhm. "

Julian nhìn chăm chăm vào giường của cặp sinh đôi. Đến gần, Emma có thể nhìn thấy dấu tay đẫm máu của Ty trên áo sơ mi của Jules; cậu đã không có thời gian để thay quần áo. Cậu giữ chặt một con ong nhồi bông lớn mà Helen đã lấy từ Học Viện khi Clave quay trở lại để lục soát nơi đó. Nó là của Tiberius từ rất lâu rồi. Ty đã la hét đòi nó trước khi cậu chìm vào giấc ngủ. Julian băng qua phòng và cúi xuống để nhét nó vào ngực của em trai, sau đó dừng lại nhẹ nhàng gỡ một trong những lọn tóc của Ty trước khi lùi lại.

Emma nắm lấy tay cậu khi cậu di chuyển, và cậu để cô nắm tay mình. Làn da cậu rất lạnh, như thể cậu đã nghiêng mình ra ngoài cửa sổ vào không khí đêm. Cô lật tay cậu lên và vẽ bằng ngón tay lên cánh tay cậu. Đó là cách họ đã làm từ khi họ còn nhỏ và không muốn bị bắt vì nói chuyện trong giờ học. Qua năm tháng, nó ngày càng hữu hiệu, họ có thể nói chuyện kiểu thể trên tay, cánh tay, thậm chí cả vai của nhau qua áo sơ mi.

Cậu đã ăn chưa? cô viết.

Julian lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào Livvy và Ty. Mái tóc của cậu bết bù xù như thể cậu vừa cào tay qua mái tóc của mình. Cô cảm thấy những ngón tay của cậu, sáng trên cánh tay cô. Không đói.

"Tệ quá!" Emma tụt khỏi cửa sổ. "Đi nào."

Cô suýt cậu ra khỏi phòng, vào chiếu nghỉ ngoài hành lang. Đó là một không gian nhỏ, với một cầu thang dốc đi xuống chính sảnh. Nhà Penhallows đã nói rõ ràng là bọn trẻ luôn được chào đón để ăn bất cứ khi

nào chúng muốn, nhưng lại không có giờ ăn tập trung, và dĩ nhiên là không có bữa ăn gia đình. Mọi thứ đã được ăn vội vàng ở bàn trên gác mái, với Tavvy và thậm chí Dru vấy đầy thực phẩm quanh người, và sau đó, lại là Jules chịu trách nhiệm lau rửa chúng, giặt quần áo cho chúng, và thậm chí ngay cả việc chắc chắn chúng ăn tất cả mọi thứ.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Julian đổ nhào vào tường, nghiêng đầu ra sau, mắt nhắm nghiền. Lồng ngực mỏng dính của cậu lên xuống một cách gấp gáp dưới làn áoT-shirt. Emma lùi lại, không biết phải làm gì.

"Jules?", Cô gọi.

Cậu nhìn về phía cô. Mắt cậu tối sẫm trong ánh sáng lờ mờ, bao quanh bởi hàng mi dày. Cô có thể nói rằng cậu đã kìm nén để không khóc.

Julian là một phần của ký ức sớm nhất của Emma. Họ đã được đặt trong cũi với nhau khi bé tí; dường như cô đã bò ra ngoài, và bị đập môi khi cô rơi xuống đất. Cô đã không khóc, nhưng Julian đã hét lên khi nhìn thấy máu của cô, cho đến khi cha mẹ của họ chạy tới. Họ đã đi những bước đầu tiên của họ với nhau: Emma đi trước như mọi khi, Julian sau đó, kiên quyết bám chặt vào tay cô. Họ đã bắt đầu được huấn luyện cùng một lúc, đã nhận được chữ rune đầu tiên của họ với nhau-Voyance - trên tay phải của cậu và bên tay trái của cô. Julian không bao giờ muốn nói dối, nhưng nếu Emma gặp rắc rối, Julian sẽ nói dối cho cô.

Bây giờ họ lại cùng bị mất cha mẹ. Mẹ của Julian đã chết hai năm trước đây, và xem những người nhà Blackthorns vượt qua sự mất mát đó rất khủng khiếp, nhưng giờ đây, điều này lại là một trải nghiệm hoàn toàn khác. Nó đã vỡ tan, và Emma có thể cảm thấy sự vỡ vụn, cảm thấy như họ bị xé ra và được ghép lại từng mảnh theo một cách mới và hoàn toàn khác biệt. Họ đã trở thành cái gì đó khác, cô và Julian, một cái gì đó hơn là bạn tốt, nhưng cũng không phải gia đình.

"Jules," cô lại nói, và nắm lấy tay cậu. Trong một khoảnh khắc nó vẫn bất động, lạnh giá trong tay cô; sau đó cậu xoay lại nắm cổ tay cô và xiết nó

thật chặt.

"Tớ không biết phải làm gì," Cậu nói. "Tớ không thể chăm sóc chúng. Tavvy chỉ là một em bé, Ty thì ghét tớ- "

"Em ấy là em trai của cậu. Và em ấy chỉ mới mười tuổi. Nó không ghét cậu. "

Julian hít một hơi rùng mình. "Có lẽ."

"Họ sẽ tìm được cái gì đó," Emma nói. "Chú của cậu đã sống sót trong cuộc tấn công London. Vì vậy, khi mọi chuyện kết thúc, cậu sẽ đến ở với ông ấy, và ông sẽ chăm sóc cậu và những người khác. Cậu sẽ không phải chịu trách nhiệm nữa. "

Julian nhún vai. "Tớ nhớ chú Arthur đại khái. Ông ấy gửi sách bằng tiếng Latinh cho bọn tớ; đôi khi ông đến từ London vào dịp Giáng sinh. Chỉ có mỗi mình Ty có thể đọc tiếng Latin, và nó chỉ học để quậy phá mọi người. "

"Vậy là, ông ấy tặng quà tẻ rồi. Ông ấy nhớ cậu vào ngày lễ Giáng Sinh. Ông ấy quan tâm đủ để chăm sóc cậu. Họ sẽ không phải gửi cậu đến một Học Viện bất kỳ hoặc đến Idris- "

Julian quay ngoắt lại đối mặt với cô. "Đó không phải là những gì cậu nghĩ sẽ xảy ra với cậu, phải không?" Cậu hỏi. "Bởi vì nó sẽ không xảy ra. Cậu sẽ ở lại với chúng tôi. "

"Không nhất thiết," Emma nói. Cô cảm thấy như thể trái tim cô bị xoắn lại. Ý tưởng phải rời bỏ Jules, rời Livvy, Dru, thậm chí cả Tavvy-Ty làm cô thấy phát bệnh và mất mát, như thể cô đã bị cuốn ra biển, một mình. "Nó phụ thuộc vào chú của cậu, phải không? Cho dù ông ấy muốn tớ ở lại Học Viện hay sẵn sàng để đón nhận tớ. "

Giọng Julian hung dữ. Julian hiếm khi hung dữ, nhưng khi cậu như vậy, đôi mắt của cậu gần như màu đen và cậu run cả người, như thể cậu đang bị đóng băng. "Nó không phụ thuộc ông ấy. Cậu sẽ ở lại với chúng tôi. "

"Jules-" Emma đã bắt đầu, và ngừng bật lại khi có tiếng nói vang lên từ tầng dưới. Jia và Patrick Penhallow đang đi qua hành lang bên dưới. Cô không chắc chắn lý do tại sao cô lại căng thẳng như vậy; không phải là họ không được phép đi khắp trong nhà, nhưng ý tưởng bị Lãnh sự bắt gặp đi lang thang xung quanh vào đêm muộn thế này làm cho cô cảm thấy khó xử.

". . . tên khốn khiếp mép cười đã đúng, dĩ nhiên, "Jia đang nói. Giọng cô trở nên gay gắt. "Không chỉ là Jace và Clary đi, cả Isabelle và Alec cũng cùng đi với họ. Những đứa trẻ nhà Lightwoods đã hoàn toàn điên rồ. "

Giọng nói trầm trầm của Patrick trả lời. "À, Alec là một người trưởng thành, được huấn luyện tốt. Hy vọng rằng cậu ấy có thể chăm sóc cho mấy người kia. "

Jia phát ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn. Emma ngả người về phía trước, cố gắng để lắng nghe ". . . ít nhất cũng có thể để lại một ghi chú "cô nói. "Họ rõ ràng là đã rất tức giận khi chúng chạy trốn."

"Họ có thể nghĩ là chúng ta sẽ giao họ cho Sebastian."

Jia thở dài. "Thật là mỉa mai khi xem xét đến cách chúng ta đã chiến đấu khó khăn thế nào để chống lại điều đó. Giả định là Clary đã làm một Công dịch chuyển để ra khỏi đây, nhưng làm thế nào mà chúng ngăn được chúng ta lần theo dấu vết của chúng, chúng ta không biết gì cả. Chúng không có mặt trên bản đồ. Giống như chúng đã biến mất khỏi mặt đất. "

"Cũng giống như Sebastian," Patrick nói. "Có thể nó có ý nghĩa là chúng đang ở cùng với hắn ở nơi nào đó? Đó là nơi chúng được che chắn khỏi sự theo dõi của chữ rune hoặc những loại ma thuật khác? "

Emma ngả người xa hơn về phía trước, nhưng phần còn lại cuộc đối thoại của họ nhỏ dần theo khoảng cách. Cô nghĩ cô nghe thấy một đề cập đến các Spiral Labyrinth, nhưng cô không chắc lắm. Khi cô đứng thẳng lên một lần nữa, cô thấy Julian đang nhìn cô.

"Cậu biết họ đang ở đâu," cậu nói, "phải không?"

Emma đặt ngón tay lên môi và lắc đầu. Đừng hỏi.

Julian buông một tiếng cười gay gắt. "Chỉ có cậu. Làm thế nào cậu-Không, đừng nói với tớ, tớ thậm chí không muốn biết. "Cậu nhìn cô một cách dò xét theo cái cách cậu thường làm để xem liệu cô có nói dối hay không. "Cậu biết đấy," cậu nói, "Có một cách mà họ không thể để cậu rời khỏi Học Viện của chúng tôi. Họ sẽ phải để cho cậu ở lại. "

Emma nhướn mày. "Tớ nghe đây, thiên tài!"

"Chúng ta có thể-" cậu bắt đầu, sau đó dừng lại, nuốt khan, và bắt đầu một lần nữa. "Chúng ta có thể trở thành parabatai."

Cậu nói nó một cách bẽn lẽn, quay nửa mặt tránh cô, để bóng tối có thể che giấu một phần biểu hiện của cậu.

"Sau đó, họ không thể tách rời chúng ta," cậu nói thêm. "Không bao giờ."

Emma cảm thấy tim mình rúng động. "Jules, trở thành parabatai là một việc lớn," cô nói. "Và nó là-là mãi mãi."

Cậu nhìn cô, khuôn mặt cậu cởi mở và thành thật. Không có thủ đoạn gian trá, không có mờ ám. "Không phải chúng ta là.... mãi mãi?", Cậu hỏi.

Emma nghĩ. Cô không thể tưởng tượng cuộc sống của mình mà không có Julian. Đó chỉ là một hố đen của sự cô đơn khủng khiếp: không ai hiểu cô theo cách cậu đã hiểu, đùa cô cái cách cậu đã đùa, bảo vệ cô như cách cậu đã bảo vệ- không hẳn là bảo vệ cô về thể chất, mà bảo vệ tình cảm của cô, trái tim cô. Không ai để chia sẻ niềm vui hoặc sự giận dữ hoặc những ý tưởng vô lý kỳ quặc. Không ai để hoàn thành mỗi câu nói, hoặc tỉ mỉ gấp tất cả dưa chuột ra khỏi xà lách vì cô ghét chúng, hoặc ăn vỏ bánh mì nướng cho cô, hoặc tìm chìa khóa cho cô khi cô làm mất.

"Tớ-" cô bắt đầu, và có một tiếng động thành linh từ phòng ngủ. Cô trao đổi ánh mắt hoảng loạn với Julian trước khi bật lên trở vào phòng Ty và Livvy. Cô thấy Livia đang ngồi lên trên giường, nhìn buồn ngủ và bối rối. Ty đứng

gần cửa sổ, một que cời trong tay. Trên cửa sổ có một cái lỗ đục thông qua, và kính cửa sổ lắp lánh trên sàn nhà.

"Ty!" Julian nói, rõ ràng là hoảng sợ bởi các mảnh vỡ chất đồng quanh đôi chân trần của em trai mình. "Đừng di chuyển. Anh sẽ lấy một cây chổi để quét thủy tinh..."

Ty lườm cả hai người từ bên dưới mái tóc đen hoang dã của mình. Cậu cầm một cái gì đó trong tay phải. Emma nheo mắt trong ánh trăng, nó là một quả sồi?

"Đó là một tin nhắn," Ty nói, để cho que cời rơi khỏi tay. "Thần tiên thường chọn các vật từ tự nhiên để gửi thông điệp của mình trong quả sồi, lá, hoa..."

"Em đang nói đó là một tin nhắn từ các vị tiên?" Julian nói một cách ngờ vực.

"Đừng có ngốc," Tiberius nói. "Tất nhiên nó không phải là một tin nhắn từ các vị tiên. Đó là một tin nhắn từ Mark. Và nó gửi đến Lãnh sự. "

- - - - -

Dường như đang là ban ngày ở đây, Luke nghĩ ngợi khi Raphael cuộn tròn trong một góc của căn phòng bằng đá, cơ thể anh căng thẳng ngay cả trong giấc ngủ, những lọn tóc sẫm loà xoà trên cánh tay anh. Thật khó để nói, khi có rất ít cảnh để xem ngoài cửa sổ dày đặc sương mù.

"Cậu ấy cần ăn", Magnus nói, nhìn Raphael với một sự căng thẳng dịu dàng làm Luke ngạc nhiên. Anh đã không nghĩ là giữa Pháp sư và Ma cà rồng có thiện cảm với nhau. Họ đã khoanh vùng nhau kể từ khi anh biết họ, chỉ cần lịch sự, nước sông không phạm nước giếng, các bên giữ quyền lực riêng của họ trong Thế giới Ngầm thành phố New York.

"Hai người biết nhau?" Luke nhận ra. Anh vẫn dựa lưng vào tường cạnh cửa sổ bằng đá hẹp, như thể xem phong cảnh phía ngoài-những đám mây và khói vàng vàng-có thể nói cho anh điều gì đó.

Magnus nhướn mày theo cái cách anh thường làm khi có ai hỏi một câu hỏi rõ ràng là ngốc nghếch.

"Ý tôi là," Luke làm rõ "Hai người đã biết nhau. Trước đây. "

"Trước cái gì? Trước khi anh được sinh ra? Hãy để tôi nói rõ ràng cho anh- Người sói-hầu như tất cả mọi thứ trong cuộc sống của tôi đã xảy ra trước khi anh được sinh ra" đôi mắt của Magnus vẫn nán lại trên Raphael say ngủ; mặc dù giọng nói của anh sắc nét, biểu hiện của anh lại gần như điệu dàng. "Năm mươi năm trước đây," anh nói, "ở New York, có một người phụ nữ đến gặp tôi và hỏi tôi cách để cứu con trai cô từ một Ma cà rồng."

"Và Ma cà rồng đó là Raphael?"

"Không," Magnus nói. "Con trai bà ấy là Raphael. Tôi không thể cứu cậu ta. Nó đã quá muộn. Cậu ấy đã bị biến đổi." Anh thở dài, và trong mắt anh đột nhiên Luke thấy chông chênh sự khôn ngoan và nỗi buồn qua nhiều thế kỷ. "Ma cà rồng đó đã giết chết tất cả các bạn bè của mình. Tôi không biết lý do tại sao ông lại biến đổi Raphael thay vì giết cậu ấy. Ông ta nhìn thấy một cái gì đó ở cậu ấy. Ý chí, sức mạnh, vẻ đẹp. Tôi không biết nữa. Cậu ấy vẫn là một đứa trẻ khi tôi tìm thấy cậu ta, một thiên thần Caravaggio * vẽ bằng máu."

[*Michelangelo Merisi xứ Caravaggio: là một họa sĩ người Ý nổi tiếng]

"Cậu ấy vẫn trông giống như một đứa trẻ," Luke nói. Raphael đã luôn gợi nhớ về một cậu lễ sinh* hư hỏng, với gương mặt trẻ tuổi ngọt ngào và đôi mắt đen già dặn.

[*choirboy: người trong ca đoàn, hát thánh ca trong nhà thờ]

"Không phải đối với tôi", Magnus nói. Anh thở dài. "Tôi hy vọng cậu ấy sống sót," anh nói. "Ma cà rồng New York cần một người có tâm để lãnh đạo gia tộc của họ, và Maureen hầu như không có điều đó."

"Cậu hy vọng Raphael sống sót?" Luke nói. "Thôi nào, bao nhiêu người đã bị cậu ta giết chết?"

Magnus hướng đôi mắt lạnh lẽo vào anh. "Ai trong chúng ta có bàn tay không đổ máu? Anh đã làm gì, Lucian Graymark, để giành cho chính mình 1 bầy-à, không 2 bầy-Người sói? "

"Điều đó khác nhau. Điều đó là cần thiết. "

"Anh đã làm gì khi anh ở trong Hội Kín?" Magnus truy vấn.

Đến đó, Luke im lặng. Đó là những ngày anh ghét phải nghĩ tới. Ngày của máu và bạc. Ngày Valentine đến bên cạnh anh, nói với anh tất cả mọi thứ ồn cả, bịt mắt lương tâm anh. "Tôi đang lo lắng về gia đình của tôi," anh nói. "Tôi lo lắng về Clary về Jocelyn và Amatis. Tôi cũng không thể lo lắng về Raphael. Và cậu, tôi nghĩ rằng cậu nên lo lắng về Alec. "

Magnus thở ra qua hàm răng nghiến chặt. "Tôi không muốn nói về Alec."

"Được rồi." Luke không nói gì thêm, chỉ tựa vào bức tường đá lạnh và nhìn Magnus đang nghịch với dây xích của mình. Một lúc sau Magnus nói thêm.

"Thợ săn Bóng tối," anh nói. "Họ trong máu của anh, dưới làn da anh. Tôi đã từng qua lại với Ma cà rồng, Người sói, Thần tiên, Pháp sư giống tôi và con người-rất nhiều người mong manh. Nhưng tôi luôn nói với bản thân mình, tôi sẽ không dành trái tim của tôi cho một Thợ săn Bóng tối. Tôi đã gần như yêu thương họ, bị họ quyến rũ –những thế hệ của họ: Edmund và Will và James và Lucie. . . có những người tôi cứu được và những người tôi không thể cứu. "Giọng anh nghẹn ngào dừng lại vài phút, và Luke, nhìn chăm chăm ngạc nhiên, nhận ra rằng những cảm xúc của Magnus Bane là rất chân thật mà anh chưa từng gặp bao giờ. "Và Clary nữa, tôi đã yêu thương, đã nhìn cô ấy lớn lên. Nhưng tôi không bao giờ sa vào tình yêu với một Thợ săn Bóng tối, cho đến khi gặp Alec. Bởi vì họ có dòng máu của thiên thần, và tình yêu của thiên thần là một điều cao cả và thánh thiện."

"Đó có phải là điều xấu?" Luke hỏi.

Magnus nhún vai. "Đôi khi nó chỉ là một sự lựa chọn," anh nói. "Giữa cứu một người và cứu toàn thế giới. Tôi đã nhìn thấy nó xảy ra, và tôi đủ ích kỷ

để muốn người yêu tôi chọn tôi. Nhưng Nephilim sẽ luôn luôn chọn thế giới. Tôi nhìn vào Alec và tôi cảm thấy như Lucifer trong Thiên đường bị đánh mất: Quý dữ đứng đó bối rối và cảm thấy lòng tốt sao lại khủng khiếp đến thế. Ông ấy muốn nói điều đó theo nghĩa cổ điển. "Khủng khiếp" như trong truyền cảm sự kính sợ. Và kính sợ là điều nên có và đúng đắn. Nhưng nó lại là chất độc trong tình yêu. Tình yêu phải là giữa những người ngang hàng. "

"Alec ấy chỉ là một cậu bé," Luke nói. "Cậu ấy không hoàn hảo. Và cậu cũng không sa ngã. "

"Chúng ta đang sa ngã," Magnus nói, anh quán mình trong xích sắt và im lặng.

- - - - -

"Đùa tôi à? !," Maia nói. "Ở đây á? Nghiêm túc chứ? !"

Bat gãi gãi lên lưng, vò mái tóc ngắn của mình. "Có phải đó là một Vòng quay Ferris?"

Maia quay một vòng nhìn chậm rãi. Họ đang đứng trong bóng râm khổng lồ của Toys"R"Us trên đường Bốn mươi hai. Bên ngoài cửa sổ, ánh sáng neon của quảng trường Times thấp sáng đêm với màu xanh, đỏ, và xanh lá cây. Các cửa hàng kéo dài hai bên, tầng tầng lớp lớp đồ chơi: siêu nhân bằng nhựa phát sáng, gấu nhồi bông sang trọng, các con Barbies màu hồng lấp lánh. Vòng quay Ferris phía trên họ, mỗi thanh chống kim loại mang theo một cabin nhựa tròn ten trang trí với đèn can. Maia nhớ mơ hồ rằng mẹ đã đưa cô và anh trai cô đi vòng quay họ mười tuổi. Daniel đã cố gắng đẩy Maia ra rìa và làm cô khóc. "Điều này là. . . điên rồ, " cô thì thầm.

"Maia." Đó là một trong những Người sói trẻ, gầy và căng thẳng, với những lọn tóc dài. Maia đã rất khó khăn trong việc tẩy não cho họ bỏ thói quen gọi cô là "lady" hay "madam" hay bất cứ điều gì khác, mà chỉ đơn giản gọi Maia, ngay cả khi cô là Đầu đàn tạm thời. "Chúng tôi đã rà soát các nơi. Nếu có nhân viên bảo vệ, đã đuổi họ đi rồi. "

"Tốt. Cảm ơn. "Maia nhìn Bat đang nhún vai. Có khoảng mười lăm Người sói trong Bầy đi với họ, đang tìm kiếm giữa những con búp bê công chúa Disney và tuần lộc nhồi bông. "Các cậu có thể-

Vòng quay Ferris đột ngột bắt đầu quay với một tiếng rít và tiếng ken két. Maia nhảy lùi lại, gần như đập vào Bat, người giữ vai cô lại. Cả hai nhìn chăm chăm khi bánh xe bắt đầu quay và âm nhạc bắt đầu chơi- "Đó là bài Một thế giới nhỏ," Maia đã khá chắc chắn, mặc dù đó chỉ là nhạc không lời.

"Người soooí! Oooh! Người... soooí! " Một giọng nói như hát vang lên, và Maureen, trông như một nàng công chúa Disney trong một chiếc váy màu hồng và một chiếc vương miện bảy sắc cầu vồng, đi chân trần hiện ra từ một kệ trưng bày kẹo. Cô được khoảng hai mươi Ma cà rồng theo sau, như những con búp bê hoặc ma-nơ-canh nhợt nhạt trong ánh sáng yếu ớt. Lily sải bước ngay phía sau cô, mái tóc đen của cô được búi lại một cách hoàn hảo, đôi giày cao gót của cô nghiêng lên sàn. Cô nhìn phớt qua như thể cô chưa bao giờ gặp Maia. "Xin chào, xin chào!" Maureen làm nhảm. "Tôi rất vui mừng được gặp các bạn."

"Tôi cũng rất vui được gặp cô," Maia nói cứng nhắc. Cô đưa tay ra bắt tay Maureen, nhưng Maureen chỉ cười khúc khích và nhặt một cây đũa phép lấp lánh của búp bê từ một thùng carton gần đó. Cô vẫy vẫy nó trong không khí.

"Rất tiếc khi nghe tin Sebastian giết chết tất cả bạn bè Sói của cô," Maureen nói. "Anh ấy là một cậu bé khó chịu."

Maia khựng lại trước ảo ảnh khuôn mặt của Jordan, nhớ đến trọng lượng vô lực của anh trong vòng tay mình.

Cô tự cứng rắn. "Đó là những gì tôi muốn thảo luận với cô," cô nói.

"Sebastian. Hắn đang cố gắng đe dọa Thế giới ngầm. . . ." Cô dừng lại khi Maureen, một cách ồn ào, bắt đầu leo lên đến đỉnh của một chõng hộp Búp bê Baby Giáng sinh mặc váy ngắn màu đỏ và trắng. "Hắn đang cố gắng để

chúng ta quay lưng với các Thợ săn Bóng tối," Maia tiếp tục, hơi bối rối. Không hiểu Maureen có chú ý chút nào không? "Nếu chúng ta đoàn kết..."

"Ồ, vâng," Maureen nói, ngồi chên vênh trên đỉnh hộp cao nhất. "Chúng ta nên đoàn kết chống lại Thợ săn Bóng tối. Chắc chắn rồi. "

"Không, tôi nói là-"

"Tôi đã nghe cô nói những gì." Đôi mắt của Maureen lóe lên. "Điều đó là ngớ ngẩn. Bọn Người sói các cô luôn đầy những ý tưởng ngớ ngẩn. Sebastian không phải là người rất tử tế, nhưng Thợ săn Bóng tối lại là bọn tồi tệ hơn. Họ tạo nên quy tắc ngu ngốc và họ bắt chúng ta phải tuân theo họ. Họ ăn cắp từ chúng tôi. "

"Ăn cắp?" Maia nghiêng đầu cô lại để nhìn Maureen.

"Họ đã ăn cắp Simon từ tôi. Tôi đã có anh ấy, và bây giờ anh ấy đi rồi. Tôi biết ai đã đưa anh ấy đi. Chính là bọn Thợ săn Bóng tối! "

Maia bắt gặp ánh mắt của Bat. Ông đang nhìn chăm chăm. Cô nhận ra cô quên kể cho anh về lòng si mê Simon của Maureen. Cô sẽ kể cho anh sau vậy-nếu còn có thể sống sót. Các ma cà rồng sau Maureen trông đã có vẻ hơi đói.

"Tôi yêu cầu gặp cô để chúng ta có thể hình thành một liên minh," Maia nói nhẹ nhàng như thể cô đang cố gắng để không gây sợ hãi cho một con vật.

"Tôi yêu các liên minh", Maureen nói, và cô nhảy xuống từ phía trên cùng của đồng hộp. Chẳng biết cô lấy ở đâu ra một cây kẹo khổng lồ, loại với nhiều màu cuộn xoáy lại. Cô bắt đầu bóc vỏ. "Nếu chúng ta hình thành một liên minh, chúng ta có thể là một thành phần của cuộc xâm lược."

"Cuộc xâm lược?" Maia nhướn mày.

"Sebastian sẽ xâm nhập Idris," Maureen nói, thả rơi vỏ kẹo xuống. "Anh ấy sẽ chống lại họ và anh ấy sẽ giành chiến thắng. Sau đó chúng ta sẽ phân chia thế giới, tất cả chúng ta, và anh ấy sẽ cho chúng ta tất cả những người

chúng ta muốn ăn. . . ." Cô cắn xuống cây kẹo và nhăn mặt. "Ugh. Dở tệ!
"Cô nhổ kẹo ra, nhưng nó đã sơn môi cô thành màu đỏ và xanh.

"Tôi hiểu" Maia nói. "Trong trường hợp đó, tất nhiên, chúng ta là đồng minh chống lại Thợ săn Bóng tối."

Cô cảm thấy Bat căng thẳng ở bên cạnh cô. "Maia-

Maia lờ anh đi, bước về phía trước. Cô đưa tay cô. "Máu liên kết thành liên minh," cô nói. "Các luật cũ nói vậy. Hãy uống máu của tôi để đóng dấu cho liên minh của chúng ta."

"Maia, không!" Bat nói; cô bắn cho anh một cái nhìn chế ngự.

"Đây là chuyện phải như vậy," Maia nói.

Maureen cười toe toét. Cô ném cây kẹo sang một bên; nó vỡ tan trên sàn nhà. "Oh, tuyệt vời" cô nói. "Cũng giống như máu chị em ruột thịt."

"Giống vậy!" Maia nói, gồng mình khi cô gái trẻ nắm lấy tay cô. Ngón tay nhỏ của Maureen đan xen với ngón tay cô. Chúng lạnh và dính dính đường. Một tiếng click nhỏ khi răng nanh của Maureen chìa ra. "Giống như-

Răng của Maureen cắm ngập vào cổ tay của Maia. Cô đã không hề nhẹ nhàng: cái đau lan toả lên cánh tay của Maia, và cô thờ hồn hển. Những Người sói phía sau cô kích động một cách bất ổn. Cô có thể nghe thấy Bat thở khó khăn với nỗ lực không nhào đến Maureen và xé cô ta ra.

Maureen nuốt, mỉm cười, rằng cô vẫn cắm trong tay của Maia. Các mạch máu ở cánh tay Maia của đập mạnh đau đớn; cô bắt gặp ánh mắt của Lily phía trên đầu Maureen. Lily mỉm cười một cách lạnh lùng.

Maureen bịt miệng đột ngột và giật lại. Cô đặt một tay lên miệng; môi cô sưng, giống như bị dị ứng khi ong chích. "Đau," cô nói, và sau đó các vết nứt nứt lan ra từ miệng cô, trên khuôn mặt của cô. Thân hình của cô co cứng lại. "Mẹ ời" cô thì thầm bằng một giọng nhỏ, và cô bắt đầu sụp đổ: Tóc của cô biến thành tro, và sau đó làn da của cô bị lột đi lộ ra bộ xương

bên dưới. Maia bước lùi lại, cổ tay vẫn đau nhói khi bộ váy của Maureen sụm xuống đất, màu hồng lấp lánh và. . . trống rỗng.

"Thánh thần ơi-chuyện gì đã xảy ra?" Bat hỏi, và chờ Maia khi cô vấp ngã. Cổ tay bị rách của cô đã bắt đầu lành lại, nhưng cô cảm thấy hơi chóng mặt. Các Người sói trong bầy đang thì thầm xung quanh cô. Bên kia, các Ma cà rồng nhiều loạn hơn, chúng tụ lại, thì thầm, khuôn mặt nhợt nhạt của họ đầy độc địa và thù hận.

"Cô đã làm gì?" Một trong số họ - một cậu bé tóc vàng-hỏi bằng giọng the thé. "Cô đã làm gì với Lãnh đạo của chúng tôi?"

Maia nhìn Lily. Biểu hiện của cô gái vẫn lạnh lùng và trống rỗng. Lần đầu tiên Maia cảm thấy một sự hoảng loạn giăng dưới lồng xương sườn của cô. Lily. . .

"Nước thánh," Lily nói. "Trong tĩnh mạch của cô ấy. Trước đó cô ấy đã đặt nó ở đó bằng một ống tiêm, do đó Maureen đã bị nhiễm độc với nó. "

Ma cà rồng tóc vàng nhe hàm răng, những chiếc răng nanh của cậu ta chìa vào không khí. "Sự phản bội sẽ lãnh hậu quả," cậu nói. "Người sói-"

"Dừng lại," Lily nói. "Cô ấy đã làm điều đó bởi vì tôi yêu cầu."

Maia thở ra, gần như ngạc nhiên bởi sự nhẹ nhõm mang lại. Lily nhìn quanh các Ma cà rồng khác, những người đang nhìn chăm chăm vào cô một cách bối rối.

"Sebastian Morgenstern là kẻ thù của chúng ta, như hắn là kẻ thù của tất cả Thế giới Ngầm," Lily nói. "Nếu hắn tiêu diệt Thợ săn Bóng tối, điều tiếp theo hắn sẽ làm là chuyển sự chú ý của hắn vào chúng ta. Đội quân Ác quỷ Bóng đêm của hắn sẽ giết Raphael và sau đó là chúng ta – những Đứa trẻ bóng đêm. Maureen không bao giờ thấy điều đó. Cô ấy sẽ khiến tất cả chúng ta đi đến diệt vong "

Maia lúc lắc cổ tay mình, quay sang Bầy. "Lily và tôi đã thoả thuận," cô nói. "Đây là cách duy nhất. Sự liên minh giữa chúng ta, đó là chân thành.

Bây giờ là cơ hội của chúng ta, khi đội quân của Sebastian còn yếu và lực lượng của Thợ săn Bóng tối vẫn còn mạnh mẽ; bây giờ là lúc chúng ta có thể làm nên một sự khác biệt. Bây giờ là lúc chúng ta có thể trả thù cho những người đã chết tại trụ sở Pháp Quan Lupus. "

"Ai sẽ dẫn dắt chúng ta?" Ma cà rồng tóc vàng rên rỉ. "Kẻ giết người lãnh đạo cũ sẽ chiếm quyền lãnh đạo mới, nhưng chúng ta không thể được dẫn dắt bởi một Người sói." Cậu liếc nhìn Maia. "Không cố ý xúc phạm cô"

"Không sao", cô lẩm bẩm.

"Tôi là người đã giết Maureen," Lily nói. "Maia là vũ khí tôi sử dụng, nhưng đó là kế hoạch của tôi, là tay tôi phía sau. Tôi sẽ dẫn dắt Gia tộc. Trừ khi có ai phản đối. "

Các Ma cà rồng liếc nhìn nhau bối rối. Bat, trước sự ngạc nhiên và thú vị của Maia, bẻ đốt ngón tay thành tiếng to giữa sự im lặng.

Đôi môi đỏ của Lily cong lên. "Tôi không nghĩ có ai phản đối" Cô tiến tới Maia, duyên dáng tránh chiếc váy vải tuyền và đồng tro tàn là tất cả những gì còn lại của Maureen. "Bây giờ," cô nói. "Sao chúng ta không tiếp tục thảo luận về sự hợp tác này?"

- - - - -

"Tớ đã không làm bánh," Alec thông báo khi Jace và Clary trở về căn phòng trung tâm của hang động. Anh đang nằm dài trên một tấm chăn trải, với cái đầu gối vào một chiếc áo khoác cuộn lại. Có một ngọn lửa ám khói trong lò, ngọn lửa in những bóng dài lên các bức tường.

Thay vào đó anh đã trải ra sàn: bánh mì và sô cô la, các loại hạt và các thanh Granola*, nước và táo. Clary cảm thấy dạ dày mình thắt chặt, chỉ ra rằng cô đã đói bụng đến mức nào. Có ba chai nhựa bên cạnh đồ ăn: hai chai nước, và một chai màu tối hơn của rượu vang.

[*Granola: là loại thực phẩm làm từ yến mạch, lạc, mật ong và một chút gạo]

"Tớ đã không làm bánh," Alec lặp đi lặp lại, cử chỉ diễn cảm bằng một tay, "vì ba lý do. Một, bởi vì tớ không có bất kỳ thành phần gì của bánh. Hai, bởi vì tớ thực sự không biết làm thế nào để làm một chiếc bánh. "

Anh dừng lại, rõ ràng chờ đợi một phản ứng.

Gỡ thanh kiếm của mình và đặt nó dựa vào tường hang động, Jace nói một cách thận trọng, "Và ba?"

"Bởi vì tớ không phải là con chó cúp đuôi của cậu!" Alec nói, rõ ràng hài lòng với chính mình.

Clary không thể không mỉm cười. Cô cởi đai vũ khí của mình và đặt nó xuống một cách cẩn thận dựa vào tường; Jace, vẫn chưa mở khoá thắt lưng, trợn tròn mắt.

"Cậu có biết là rượu vang mang theo cho mục đích khử trùng không? ," Jace nói, nham nhảm ra một cách thoải mái và duyên dáng bên cạnh Alec. Clary ngồi cạnh anh. Mỗi cơ bắp trong cơ thể cô mỗi nhừ, thậm chí cả mấy tháng huấn luyện vừa rồi cũng không giúp gì cho cô khi phải đi bộ cả ngày trên cát cháy.

"Không có đủ rượu vang để có thể sử dụng nó cho mục đích khử trùng," Alec nói. "Bên cạnh đó, tớ không có uống. Tớ đang suy tư. "

"Rồi." Jace lấy một quả táo, cắt nó thành thạo làm hai, và đưa một nửa cho Clary. Cô cắn một miếng táo và nhớ lại. Nụ hôn đầu tiên của họ vị táo.

"VẬY," cô nói. "Anh đang suy tư gì?"

"Những gì đang xảy ra ở nhà," Alec nói. "Bây giờ họ chắc đã có thể nhận thấy chúng ta đi rồi và đó là tất cả. Tớ cảm thấy nguy hiểm cho Aline và Helen. Tớ đã có thể cảnh báo họ. "

"Anh không cảm thấy nguy hiểm cho bố mẹ của mình à?" Clary nói.

"Không," Alec nói sau một lúc ngập ngừng. "Họ đã có cơ hội để làm điều đúng đắn." Anh lặn sang một bên và nhìn vào họ. Mắt anh rất xanh trong

ánh lửa. "Tớ luôn nghĩ là một Thợ săn Bóng tối có nghĩa là mình phải chấp nhận những gì Clave đã làm," anh nói. "Tớ nghĩ nếu không tớ đã không trung thành. Tớ đã bào chữa cho họ. Tớ luôn luôn bào chữa cho các hành động của họ. Nhưng tớ cảm thấy giống như bất cứ khi nào chúng ta phải chiến đấu, chúng ta phải chiến đấu trên hai mặt trận. Chúng ta vừa phải đánh giặc và chúng ta cũng phải chống lại Clave. Tớ không - tớ không biết tớ cảm thấy thế nào nữa."

Jace mỉm cười trêu mếu qua ngọn lửa. "Kẻ nổi loạn", anh nói.

Alec nhăn mặt và nâng mình lên bằng khuỷu tay. "Đừng cố làm tớ vui!" anh cáu kỉnh một cách gay gắt khiến Jace có vẻ ngạc nhiên. Biểu hiện của Jace hầu như không ai có thể đọc ra, nhưng Clary đủ hiểu anh để nhận ra một tia tổn thương chớp nhoáng trên khuôn mặt anh, và sự lo lắng khi anh cúi xuống để trả lời Alec-ngay khi Isabelle và Simon xông vào phòng. Isabelle nhìn mặt đỏ bừng, theo cách của một người đã chạy nhanh hơn là người vừa "tò te tí". Tội nghiệp Simon, Clary nghĩ với sự thích thú-mà biến mất gần như ngay lập tức khi nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của họ.

"Hành lang Đông kết thúc bằng một cánh cửa," Isabelle nói mà không mào đầu. "Một cánh cửa, như cái chúng ta đến đây, nhưng nó đã bị hỏng. Và có quý, các loại quý bay. Chúng sẽ không đến gần đây, nhưng có thể nhìn thấy chúng. Có lẽ ai đó nên canh gác, chỉ để an toàn. "

"Anh sẽ làm điều đó," Alec nói, đứng lên. "Dù sao thì anh cũng sẽ không ngủ."

"Tớ cũng vậy" Jace đứng lên. "Bên cạnh đó, ai đó cần bầu bạn với cậu" Anh nhìn Clary, người trao anh một nụ cười khích lệ. Cô biết Jace ghét khi Alec giận dữ với anh. Cô không chắc liệu anh có thể cảm thấy sự bất hoà thông qua dấu hiệu parabatai hoặc nó chỉ là dự cảm thông thường, hoặc là cả hai.

"Có ba mặt trăng," Isabelle nói và ngồi xuống cạnh đồng thực phẩm, với tay lấy một thanh granola. "Và Simon nghĩ rằng anh ấy đã nhìn thấy một thành

phố. Một thành phố quý."

"Tôi không chắc chắn lắm," Simon nói thêm một cách nhanh chóng.

"Trong sách có ghi, Edom có một thủ phủ, gọi là Idumea," Alec nói. "Có thể có một cái gì đó. Chúng ta phải cẩn thận" Anh cúi xuống để lấy cây cung của mình và bắt đầu đi xuống hành lang phía đông. Jace lấy một lưỡi seraph, hôn Clary một cách nhanh chóng, và đi sau anh; Clary nắm xuống, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, để cho những lời thì thầm nhẹ nhàng của Isabelle và Simon ru mình vào giấc ngủ.

- - - - -

Jace cảm thấy gân ở lưng và cổ của anh sắp đứt vì kiệt sức khi anh hạ thấp mình xuống giữa những tảng đá, trượt qua cho đến khi anh ngồi quay lưng lại với một tảng lớn hơn, cố gắng không hít thở quá sâu trong không khí đắng nghét. Anh nghe thấy Alec xoay sở cạnh anh, bộ đồ săn thô ráp cọ xước xuống mặt đất. Ánh trăng khuấy động trên cung của anh khi anh đặt nó ngang đùi và nhìn ra phía ngoài.

Ba mặt trăng treo thấp trên bầu trời; từng mảnh trông công kênh và rất lớn, mang màu sắc của rượu vang. Chúng nhuộm phong cảnh phía dưới với ánh sáng sẫm màu máu.

"Cậu sẽ nói ra chứ?" Jace hỏi. "Hoặc là đây là một trong những thời điểm mà cậu đang giận tở vì vậy cậu sẽ không nói bất cứ điều gì?"

"Tở không giận cậu," Alec nói. Anh đưa bao tay da lên cung của mình, gõ gõ ngón tay lên gỗ.

"Tở nghĩ cậu có thể đã giận," Jace nói. "Nếu tở đồng ý để tìm chỗ ẩn trốn, tở sẽ không bị tấn công. Tở đã đặt tất cả mọi người vào nguy hiểm- "

Alec hít một hơi thật sâu và thở ra từ từ. Các mặt trăng lại nhích cao hơn một chút trên bầu trời, và chúng hắt những mảng tối lên khuôn mặt của họ. Anh nhìn trẻ, với mái tóc bần bù xù và áo sơ mi bị rách. "Bọn tở biết các rui

ro bọn tớ sẽ gặp khi đến đây với cậu. Bọn tớ sẵn sàng để chết. Ý tớ là, hiển nhiên tớ cũng thích sống sót hơn. Nhưng tất cả chúng ta đều đã chọn. "

"Lần đầu tiên cậu nhìn thấy tớ," Jace nói, nhìn xuống tay đang vòng quanh đầu gối của mình, "Tớ cược là cậu đã không nghĩ rằng Hãn sẽ làm cho mình chết."

"Lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu, tớ ước tống cổ cậu trở lại Idris." Jace nhìn qua Alec nghi ngờ; Alec nhún vai. "Cậu biết là tớ không thích thay đổi."

" Tuy vậy, tớ cũng đã lớn lên bên cạnh cậu" Jace nói một cách tự tin.

"Suy cho cùng," Alec đồng ý. "Giống như rêu, hoặc một bệnh ngoài da."

"Cậu yêu mến tớ." Jace nghiêng đầu qua tảng đá, nhìn ra ngoài qua khung cảnh chết chóc bằng đôi mắt mệt mỏi. "Cậu có nghĩ rằng chúng ta nên để lại một ghi chú cho Maryse và Robert?"

Alec cười khô khốc. "Tớ nghĩ rằng họ sẽ tìm ra nơi chúng ta đã đi. Suy cho cùng, có lẽ tớ cũng không quan tâm nếu cha có tìm ra. "Alec ngoảnh đầu lại và thở dài. "Ôi, Chúa ơi, tớ sến quá," anh nói trong tuyệt vọng. "Tại sao tớ phải quan tâm? Nếu cha tớ quyết định ghét tớ vì tớ không thẳng*, ông ấy đáng phải chịu đau khổ, phải không? "

[Ý Alec ảnh là "thụ", đam mỹ, đam mỹ đơiiii hihhi...]

"Đừng nhìn tớ," Jace nói. "Cha nuôi của tớ là một kẻ giết người hàng loạt. Và tớ vẫn còn lo lắng về những gì ông ấy nghĩ. Đó là những gì chúng ta bị lập trình phải làm. Cha của cậu so ra vẫn tuyệt vời hơn nhiều"

"Chắc chắn, ông ấy sẽ thích cậu," Alec nói. "Cậu là người dị tính và được những người làm cha mẹ đặt nhiều kỳ vọng."

"Tớ nghĩ rằng họ có thể sẽ đặt trên bia mộ của tớ. Nơi đây yên nghỉ anh ấy là người dị tính và được những người làm cha mẹ đặt nhiều kỳ vọng "

Alec mỉm một nụ cười thoáng qua. Jace nhìn anh trong gang tấc. "Cậu có chắc chắn là cậu không giận chứ? Cậu có vẻ giận dữ "

Alec nhìn lên bầu trời trên cao. Không có ngôi sao có thể nhìn thấy qua các đám mây che phủ, chỉ có một vệt màu vàng đen. "Không phải tất cả mọi thứ về cậu."

"Nếu cậu có gì không ổn, cậu nên nói với tớ," Jace nói. "Tất cả chúng ta đều bị căng thẳng, nhưng chúng ta phải cố giữ lại hết mức có thể."

Alec quay phắt về phía Jace. Có sự hoài nghi trong mắt anh. "Không ổn? Làm thế nào cậu sẽ ổn?", Anh hỏi. "nếu người bị Sebastian bắt đi là Clary? Nếu cô ấy là người mà chúng ta đi giải cứu, không biết cô ấy đã chết hay còn sống? Cậu sẽ làm gì?"

Jace cảm thấy như Alec cho anh một cú tát. Anh cũng cảm thấy mình xứng đáng bị tát. Phải mất vài giây trước khi anh có thể thốt ra các từ sau: "Tớ - Tớ sẽ vỡ ra từng mảnh"

Alec đứng dậy. Dáng anh hiện trên bầu trời màu tím sẫm, ánh sáng của mặt trăng vỡ chiếu xuống mặt đất; Jace có thể nhìn thấy mọi biểu hiện của anh, tất cả mọi thứ anh đã dồn nén. Anh nghĩ về cách Alec đã giết chết hiệp sĩ Tiên tộc tại Triều đình Seliee: lạnh lùng, nhanh chóng và tàn nhẫn. Không tính cách nào trong số đó giống như Alec. Và Jace đã chưa từng suy nghĩ về nó, để suy nghĩ điều gì đã khiến Alec phát lãnh tâm như vậy: nỗi đau, sự giận dữ, sợ hãi. "Đây," Alec nói, chỉ về phía mình. "Đây chính là tớ đang bị xé ra từng mảnh."

"Alec-"

"Tớ không giống cậu," Alec nói. "Tớ- Tớ không thể tạo bộ mặt hoàn hảo mọi lúc. Tớ có thể nói đùa, giỡn hớt, tớ có thể thử, nhưng có những giới hạn. Tớ không thể- "

Jace loạng choạng đứng lên. "Nhưng cậu không cần phải tạo ra bộ mặt hoàn hảo," anh nói, hoang mang. "Cậu không cần phải giả vờ. Cậu có thể- "

"Tớ có thể suy sụp? Chúng ta đều biết đó là không đúng. Chúng ta cần phải giữ vững cùng nhau. Và tất cả những năm tháng đó tớ đã nhìn cậu, nhìn cậu

giữ kèm giữ nó lại, nhìn cậu khi cậu nghĩ rằng cha cậu đã qua đời, nhìn cậu khi cậu nghĩ rằng Clary là em gái cậu, tớ đã nhìn cậu, và cậu đã sống sót, vì vậy nếu tớ cần sống sót, tớ sẽ làm điều tương tự. "

"Nhưng cậu không giống tớ," Jace nói. Anh cảm thấy như thể mặt đất vững vàng dưới chân anh đã nứt làm đôi. Từ khi lên mười, anh đã xây dựng cuộc đời mình trên nền tảng của nhà Lightwoods, Alec là tất cả. Anh đã luôn luôn nghĩ rằng parabatai đã gắn họ với nhau, rằng anh sẽ ở bên cạnh khi trái tim Alec tan vỡ cũng như Alec đã ở bên mình, nhưng bây giờ anh nhận ra, thật khủng khiếp là anh chưa từng suy nghĩ cho Alec kể từ khi các tù nhân bị bắt cóc, chưa từng nghĩ anh ấy sẽ trải qua thế nào mỗi giờ, mỗi phút, không biết Magnus còn sống hay đã chết. "Cậu tốt hơn".

Alec nhìn chăm chăm vào anh, lồng ngực anh nhô lên hạ xuống một cách nhanh chóng. "Điều gì đã làm cậu tưởng tượng thế?" Anh hỏi đột ngột. "Khi mọi người đi vào thế giới này? Tớ đã nhìn thấy biểu hiện của cậu khi chúng tớ tìm thấy cậu. Cậu đã nói 'không có gì.' 'Không có gì' sẽ không làm cậu trông như thế. "

Jace lắc đầu. "Cậu đã thấy gì?"

"Tớ nhìn thấy các đại sảnh Hiệp định. Có một bữa tiệc chiến thắng lớn, và tất cả mọi người ở đó. Có Max, có cậu, có Magnus, và tất cả mọi người. Bố tớ đã đọc một bài phát biểu về cách tớ là chiến binh tài giỏi nhất mà ông từng được biết đến. . . . "Giọng anh nhỏ dần. "Tớ không bao giờ nghĩ tớ muốn trở thành chiến binh giỏi nhất," Anh nói. "Tớ luôn luôn nghĩ rằng tớ hạnh phúc là bóng tối bên siêu sao là cậu. Ý tớ là, cậu có món quà của thiên thần. Tớ có thể tập luyện và tập luyện. . . nhưng tớ sẽ không bao giờ là cậu. "

"Cậu không bao giờ muốn," Jace nói. "Đó không phải là cậu."

Hơi thở của Alec đã chậm lại. "Tớ biết," anh nói. "Tớ không ghen tị. Tớ luôn biết ngay từ đầu, tất cả mọi người nghĩ cậu tốt hơn so với tớ. Cha của tớ nghĩ vậy. Các Clave nghĩ vậy. Izzy và Max nhìn vào cậu như chiến binh

vĩ đại mà họ muốn trở thành. Nhưng ngày cậu hỏi tớ trở thành parabatai của cậu, tớ biết nghĩa là cậu đã tin tưởng tớ, đủ để yêu cầu tớ giúp cậu. Cậu đã nói với tớ rằng cậu không phải là chiến binh đơn độc và tự chủ để có thể làm tất cả mọi thứ một mình. Cậu cần tớ. Vì vậy, tớ nhận ra rằng nếu có một người, người mà hỗ trợ cậu tốt hơn tớ. Là chính cậu. "

"Có nhiều định nghĩa của tốt hơn," Jace nói. "Tớ biết điều đó sau này. Tớ có thể mạnh mẽ hơn về thể chất, nhưng cậu có trái tim chân thật nhất mà tớ từng được biết đến, và cậu có lòng tin mạnh mẽ ở những người khác. Bằng cách đó cậu tốt hơn tớ nhiều lần"

Alec nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên.

"Điều tốt nhất Valentine đã từng làm cho tớ là đã gửi tớ đến với cậu," Jace thêm. "Cho cha mẹ cậu, chắc chắn rồi, nhưng chủ yếu là cậu. Cậu và Izzy và Max. Nếu không được lớn lên cùng với cậu, tớ sẽ giống như Sebastian. Muốn những điều này. "anh khoát tay chỉ vùng đất chết phía trước họ. "Muốn làm vua của một vùng đất chết với đầu lâu và các thi thể." Jace dừng lại, nheo mắt nhìn phía xa. "Cậu có thấy gì ở đó không?"

Alec lắc đầu. "Tớ không nhìn thấy gì cả."

"Ánh sáng, toả ra từ cái gì đó." Jace quét mắt trong bóng tối của sa mạc. Anh rút một lưỡi seraph từ thắt lưng. Dưới ánh trăng, thậm chí chưa được kích hoạt, các Adamas sáng lên rực rỡ màu hồng ngọc. "Đợi ở đây," anh nói. "Bảo vệ lối vào. Tớ đi xem sao. "

"Jace-" Alec bắt đầu, nhưng Jace đã nhanh như tên bắn xuống dốc, nhảy chồm từ tảng đá này sang tảng đá khác. Khi anh giẫm chân tung mình lên, những tảng đá trở nên nhạt màu, và bắt đầu sụp đổ. Cuối cùng, chúng tan ra thành cát mịn, rải rác giữa những tảng đá lớn hình vòm. Có vài thứ nằm rải rác trên cánh đồng: những cái cây trông như thể đã bị hóa thạch tại chỗ bởi một vụ nổ bất ngờ, một tia sét của mặt trời.

Phía sau anh là Alec và lối vào đường hầm. Phía trước là hoang vu. Jace bắt đầu di chuyển một cách cẩn thận giữa những tảng đá vỡ và cây chết. Khi

anh di chuyển, anh nhìn thấy nó một lần nữa, một tia sáng lướt qua, một cái gì đó sống động giữa bóng tối. Anh quay về phía nó, đặt chân một cách cẩn thận, trực diện phía trước vật kia.

"Ai đó?" Anh gọi, rồi cau mày. "Tất nhiên," anh nói thêm, lướt mắt ghi nhận tất cả những bóng tối ở xung quanh, "ngay cả như tôi - một Thợ săn Bóng tối, đã xem đủ phim để biết rằng bất cứ ai hét lên Ai đó? sẽ bị giết chết ngay lập tức."

Một tiếng động vang vọng trong không khí-một hơi thở hỗn hển, một tiếng nuốt hơi thở bị nghẹn. Jace căng thẳng nhanh chóng di chuyển về phía trước. Ở đó, một cái bóng, tách khỏi bóng tối thành một hình người. Một người phụ nữ, đầu cúi xuống và đang quỳ, mặc một chiếc áo choàng màu nhạt với bụi bẩn và máu. Dường như bà đang khóc.

Jace nắm chặt chuôi kiếm. Anh đã tiếp cận đủ loại quỷ trong cuộc sống của mình, có loại giả vờ bất lực hoặc loại khác cải trang để che dấu bản chất thật sự của chúng để anh cảm thấy ít nghi ngờ. "Dumah," anh thì thầm, và lưỡi dao bừng sáng. Bây giờ, anh có thể nhìn thấy người phụ nữ rõ ràng hơn. Cô có mái tóc dài quét lê xuống đất cháy, và một vòng tròn bằng sắt xung quanh trán. Tóc cô đỏ trong bóng tối, màu đỏ thẫm của máu cũ, và trong một khoảnh khắc, trước khi cô đứng lên và quay sang anh, anh nghĩ đến Nữ hoàng Seelie -

Nhưng đó không phải là cô. Người phụ nữ này là một Thợ săn Bóng tối. Cô còn nhiều hơn thế. Cô mặc chiếc áo dài trắng của Nữ tu Sắt, xiết lại dưới ngực, và đôi mắt màu cam như màu ngọn lửa tàn. Những chữ Rune tối biến dạng trên má và trán. Hai tay cô siết chặt trước ngực. Bây giờ, cô buông tay để cho chúng rơi xuống bên người, và Jace cảm thấy không khí trong phổi biến thành lạnh buốt khi nhìn thấy vết thương lớn trong lồng ngực cô, máu lan khắp chiếc váy trắng.

"Cậu biết tôi, phải không, Thợ săn Bóng tối?", Cô nói. "Tôi là Nữ tu Magdalena của Nữ tu Sắt, người đã bị cậu giết."

Jace nuốt vào cổ họng khô của mình. "Không phải là bà ấy. Người là một con quý. "

Cô lắc đầu. "Tôi đã bị nguyên rủa, vì sự phản bội của tôi với Clave. Khi cậu giết tôi, tôi đến đây. Đây là địa ngục của tôi, và tôi đi lang thang ở đây. Không bao giờ lành, luôn luôn chảy máu. " Cô chỉ lại phía sau và anh nhìn thấy sau lưng cô, những dấu tích của bàn chân trần đẫm máu. "Đây là những gì cậu đã làm cho tôi."

"Đó không phải là tôi," anh nói giọng khàn khàn.

Cô nghiêng đầu sang một bên. " Không phải sao?", Cô nói. "Cậu không nhớ à?"

Anh đã nhớ, phòng studio nghệ sĩ nhỏ ở Paris, chiếc Cốc bằng Adamas, Magdalena không nghi ngờ gì khi anh rút lưỡi dao của mình và đâm cô; cái nhìn trên mặt cô khi cô ngã xuống bàn làm việc, chết-

Máu trên lưỡi dao của anh, trên tay, trên quần áo của anh. Không phải là máu quý hay máu thiên thần. Không phải máu của kẻ thù. Mà máu của một Thợ săn Bóng tối.

"Cậu nhớ," Magdalena nói, nghiêng đầu sang một bên với một nụ cười nhỏ. "Làm thế nào một con quý biết được những điều tôi đã biết, Jace Herondale?"

"Không-phải tên tôi," Jace thì thầm. Máu của anh nóng lên trong tĩnh mạch, thắt chặt cổ họng anh, bóp nghẹn lời nói của anh. Anh nghĩ đến cái hộp bạc với những con chim khắc bên trên, những con diệp duyên dáng bay lượn, lịch sử của một trong những gia đình Thợ săn Bóng tối vĩ đại trong những cuốn sách, thư từ và vật gia bảo. Và anh đã cảm thấy anh không xứng đáng để chạm vào những đồ vật bên trong như thế nào.

Biểu hiện của cô giật giật, như thể cô không hoàn toàn hiểu những gì anh đã nói, nhưng cô đã lướt đi, bước về phía anh trên mặt đất nứt nẻ. "Vậy thì,

cậu là gì? Cậu không có liên hệ thực gì với tên của Lightwood. Cậu có phải là Morgenstern? Giống như Jonathan? "

Jace hít một hơi cháy xém cổ họng anh như lửa. Cả cơ thể của anh đầm mồ hôi, hai tay run rẩy. Tất cả mọi thứ trong anh gào lên rằng anh nên nhào về phía trước, nên đâm sinh vật Magdalena bằng lưỡi seraph của mình. Nhưng trong mắt, anh vẫn nhìn thấy cô ấy ngã xuống chết ở Paris, và anh đang đứng phía trên, nhận ra những gì anh đã làm, rằng anh là một kẻ giết người. Và làm thế nào bạn có thể giết một người những hai lần-

"Cậu thích điều đó, phải không?" Cô thì thầm. "Bị ràng buộc với Jonathan, là một với hẳn? Nó giải phóng cậu. Bây giờ, cậu có thể nói với chính mình rằng tất cả những việc cậu đã làm là bị ép buộc, rằng cậu không tự chủ khi cậu đâm lưỡi dao đó vào tôi, nhưng cả hai chúng ta đều biết sự thật. Dù sao đi nữa, bùa phép của Lilith là chỉ là cái cớ để cậu có thể làm những điều cậu mong muốn. "

Clary, anh nghĩ một cách đau đớn. Nếu có cô ở đây, anh sẽ có niềm tin vô hạn của cô để bám vào, niềm tin của cô rằng bản chất của anh là thiện nhân, niềm tin rằng anh đã bị ép phải làm để không bị nghi ngờ. Nhưng cô đã không ở đây và chỉ có một mình anh trong vùng đất chết bị đốt cháy, cũng giống vùng đất chết ở đó.

"Cậu nhìn thấy nó, phải không?" Magdalena rít lên, và cô đã đến gần anh, đôi mắt nhảy múa màu cam và đỏ. "Vùng đất bị đốt cháy, bị tàn phá, và cậu cai trị nó? Đó là sứ mệnh của cậu? Mong muốn từ trái tim của cậu?" Cô túm lấy cổ tay của anh, và giọng nói của cô vang cao, hoan hỉ, không còn là giọng con người. "Cậu có nghĩ rằng bí mật đen tối của cậu là cậu muốn được như Jonathan, nhưng tôi sẽ cho cậu biết bí mật thật sự, bí mật đen tối nhất. Cậu đã là như thế rồi. "

"Không!" Jace gào lên, và vung lưỡi dao của mình thành một vòng cung lửa trên bầu trời. Cô giật lùi lại, và trong một khoảnh khắc Jace nghĩ rằng ngọn lửa từ lưỡi dao bắt đầu bén xuống áo choàng của cô và bùng nổ che mất tầm nhìn của mình. Anh cảm thấy nóng rực, tĩnh mạch và cơ bắp trên tay anh

vặn xoắn lại với nhau, nghe thấy tiếng thét của Magdalena thâm trầm và không ra tiếng người. Anh loạng choạng lùi lại-

Và anh nhận ra lửa được rót từ chính anh, tuôn ra từ bàn tay và ngón tay của mình thành từng làn sóng ra sa mạc, làm nổ tung tất cả mọi thứ trước mặt anh. Anh thấy Magdalena vặn vẹo và quằn quại, trở thành một cái gì đó ghê gớm, đầy xúc tua ghê tởm, trước khi run rẩy tan thành tro bụi với một tiếng thét. Anh thấy mặt đất xạm đen và ánh sáng lung linh khi anh quỳ xuống, lưỡi seraph tan chảy vào ngọn lửa đang bao vòng quanh anh. Anh nghĩ, chắc mình sẽ cháy đến chết ở đây, khi ngọn lửa nổ âm ầm, lan ra đồng bằng, bốc lên trời.

Anh thấy mình không hề sợ hãi.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 17

17-BURNT OFFERINGS-LỄ HOẢ THIÊU

Clary đã mơ thấy một đám cháy, một cột lửa quét ngang một sa mạc, thiêu đốt tất cả mọi thứ ở phía trước của nó: cây cối, bụi rậm, tiếng người gào thét. Cơ thể của họ chuyển sang màu đen khi họ đổ sụp trước sức mạnh của ngọn lửa. Và trên tất cả, một chữ rune, treo lơ lửng như một thiên thần, trong hình dạng giống như hai cái cánh nối bởi một thanh ngang duy nhất

Một tiếng thét xuyên qua khói và bóng tối, kéo Clary ra khỏi cơn ác mộng. Đôi mắt cô mở tung và cô thấy lửa ở phía trước cô, tươi sáng và nóng rẫy. Cô lồm cồm bò dậy, với tay lấy Heosphoros.

Với thanh kiếm trong tay, nhịp tim của cô đã ổn định lại từ từ. Ngọn lửa đã không hoành hành và vẫn kiểm soát được. Nó được chứa trong hố đốt, khói bốc lên mái khổng lồ của hang động. Nó chiếu sáng không gian xung quanh. Cô có thể thấy Simon và Isabelle trong ánh sáng rục rỡ, Izzy nhắc

mình ra khỏi lòng Simon và nhấp nháy nhìn xung quanh một cách bối rối.
"Cái gì-"

Clary đã đứng lên. "Ai đó hét lên," cô nói. "Hai người ở lại đây-Tôi sẽ đi xem chuyện gì đã xảy ra."

"Không-.." Isabelle nhảy lên khi Alec xông vào phòng, thờ hồn hển một cách khó nhọc.

"Jace," anh nói. "Một cái gì đó đã xảy ra-Clary, cầm lấy thanh Stele của em và đi theo anh!" Anh quay đi và phóng ngược lại vào đường hầm. Clary cài Heosophoros vào thắt lưng và chạy theo anh. Cô vọt qua hành lang, bật lướt qua những tảng đá lờm chờm, và biến vào bóng đêm, tay cầm thanh Stele.

Đêm đang được chiếu sáng. Cao nguyên màu xám của đá nghiêng về phía sa mạc, và nơi những tảng đá tiếp giáp với cát có một đám lửa đang cháy bốc lên không trung, biến bầu trời thành màu của vàng, thiêu đốt mặt đất. Cô nhìn chăm chăm vào Alec.

"Jace đâu?", Cô gào lên trong tiếng lắc rắc của ngọn lửa.

Ánh mắt anh rời cô, dán vào trung tâm của đám cháy. "Ở đó," anh nói. "Bên trong nó. Anh thấy lửa tuôn ra từ cậu ấy và nuốt chửng cậu ấy. "

Clary cảm thấy tim mình tắc nghẽn; cô lao đảo lùì khỏi Alec như thể anh muốn đánh cô. Anh vớ tay cho cô, nói "Clary. Cậu ấy không chết. Nếu cậu ấy chết, anh đã biết điều đó. Anh biết- "

Isabelle và Simon ừa ra từ lối vào hang động phía sau họ; Clary thấy phản ứng của cả hai với lửa thiên đàng: Isabelle với đôi mắt mở to, và Simon với một cái giật bắn mình kinh hoàng – Lửa và Ma cà rồng không hòa hợp, thậm chí ngay cả khi anh là một Ma cà rồng Ưa sáng. Isabelle túm cánh tay anh như để bảo vệ; Clary có thể nghe thấy tiếng hét của cô, lời nói của cô bị mất với tiếng gầm rú của ngọn lửa. Cánh tay Clary đã bị bỏng và đau nhói. Cô nhìn xuống nhận ra rằng cô đã bắt đầu vẽ trên da, một phản xạ từ tâm thức của mình. Cô nhìn một chữ rune PYR-chống cháy-xuất hiện trên cổ

tay cô, đậm và đen trên làn da của mình. Đó là một chữ rune mạnh mẽ: Cô có thể cảm nhận được sức mạnh của nó tỏa ra bên ngoài.

Cô lao xuống dốc, quay lại khi cô cảm nhận Alec đang theo đằng sau cô. "Ở lại," cô thét lên, và giơ lên cổ tay của cô, chỉ cho anh thấy những chữ rune. "Em không biết liệu nó có làm việc hay không," cô nói. "Anh hãy ở lại đây; bảo vệ Simon và Izzy-lửa thiên đàng đuổi bọn quý trở lui, nhưng tùy trường hợp." Và sau đó cô quay đi, nhanh như tên bắn lướt nhẹ giữa những tảng đá, rút ngắn khoảng cách giữa cô và ngọn lửa, trong khi Alec đứng sững trên con đường phía sau cô, tay nắm chặt vào hai bên hông.

Đến gần, đồng lửa là một bức tường vàng, màu sắc thay đổi và di động: tâm lửa màu đỏ, lưỡi lửa màu cam và xanh lá cây. Clary không thể nhìn thấy gì ngoài lửa; sức nóng tỏa ra từ lửa làm da cô nổi gai và nước mắt giàn dụa. Cô hít một hơi thở nóng bỏng cổ họng.

Và cô bước vào lửa.

Nó bao bọc cô như một cái ôm. Thế giới chuyển sang màu đỏ, vàng, cam, và trôi trước mắt cô. Tóc của cô được gió nóng thổi tung bay, và cô không thể nói gì được liệu từng sợi tóc bén lửa hay nó tự bốc cháy. Cô bước về phía trước một cách cẩn thận, đáng kinh ngạc như thể cô đang đi bộ dưới ngọn gió nóng hầm hập-cô có thể cảm nhận được chữ rune Fireproof – chống cháy - nhói trên cánh tay mình theo từng bước chân khi ngọn lửa xoáy lên xung quanh, và phía trên cô.

Cô hít một hơi thở nóng rẫy và đẩy người về phía trước, vai cô gập xuống như thể cô đang nâng một trọng lượng nặng. Không có gì xung quanh cô ngoài lửa. Cô sẽ chết trong lửa, cô nghĩ, cháy lên như một chiếc lông, thậm chí không để lại một dấu chân trên đất của thế giới xa lạ này để đánh dấu rằng cô đã từng đến đây.

Jace, cô nghĩ, và bước một bước cuối cùng. Những ngọn lửa chia ra quanh cô như một bức màn khép lại, và cô thở hỗn hển, rơi nhào về phía trước, đầu gối chạm đất cứng. Các chữ rune Fireproof – Chống cháy-trên cánh tay

của cô mờ dần, biến thành trắng, chuyển hóa cho cô năng lượng cuối cùng của mình cùng với sức mạnh của nó. Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm.

Ngọn lửa quay xung quanh cô trong một vòng tròn, bốc lên bầu trời ma quái chói xém. Ở trung tâm của vòng tròn lửa là Jace đang quỳ trên đầu gối; anh không thể chạm vào bởi lửa của chính mình, đầu tóc vàng của anh ngửa ra sau, đôi mắt khép hờ. Bàn tay của anh đặt bằng trên mặt đất, và từ lòng bàn tay của anh tuôn ra một dòng chảy trông giống như vàng lỏng. Nó luôn qua đất như những mạch dung nham nhỏ, chiếu sáng mặt đất. Không, cô nghĩ rằng, nó còn hơn là chiếu sáng mặt đất. Nó kết tinh trên mặt đất, biến nó thành một vật liệu cứng rắn màu vàng và chiếu sáng giống như-

Giống như Adamas. Cô bò về phía trước hướng đến Jace, dưới chân cô mặt đất chuyển từ gập ghềnh sang một chất trơn láng, như Adamas, nhưng màu vàng thay vì màu trắng. Jace không di chuyển: Giống như Thiên thần Raziel nổi lên từ hồ Lyn, anh vẫn bất động khi lửa đổ ra từ anh, và tất cả mặt đất xung quanh anh cứng lại và biến thành vàng.

Adamas. Sức mạnh của nó làm Clary rùng mình và xương cốt cô run rẩy. Hình ảnh nở rộ trong tâm trí cô: chữ rune, thấp thoáng lóe lên và sau đó biến mất giống như pháo hoa, và cô tiếc nuối sự biến mất của chúng, rất nhiều chữ rune cô sẽ không bao giờ biết được ý nghĩa. Nhưng khi cô tiến sát đến bên Jace, chữ rune đầu tiên cô tưởng tượng, chữ rune cô vừa mơ thấy, đã trở lại trong tâm trí cô. Đôi cánh, nối với nhau bằng một vạch ngang-Không, không phải là đôi cánh – mà là chuôi một thanh kiếm - nó đã luôn luôn là một chuôi kiếm -

"Jace!" Cô kêu lên, và mắt anh bừng mở. Đôi mắt màu vàng sáng hơn cả lửa. Anh nhìn cô hoàn toàn nghi ngờ, và cô nhận ra ngay lập tức anh đã nghĩ mình đang làm gì - quỳ xuống và chờ đợi cái chết, chờ đợi để ngọn lửa thiêu đốt như một vị thánh thời Trung cổ.

Cô muốn tát anh.

"Clary, làm thế nào-"

Cô đưa tay để nắm cổ tay anh, nhưng anh đã nhanh hơn, tránh cái nắm tay của cô. "Không! Đừng chạm vào anh. Không an toàn- "

"Jace, dừng lại." Cô giơ một cánh tay của cô, với chữ rune PYR trên đó, lung linh trong ánh sáng màu bạc huyền ảo. "Em bước qua lửa đến với anh được," cô nói trong tiếng reo lách tách của những ngọn lửa. "Chúng ta đã ở đây. Bây giờ, cả hai chúng ta đang ở đây, anh hiểu không? "

Mắt anh vui buồn lẫn lộn, cả tuyệt vọng. "Clary, tránh đi-"

"Không!" Cô ôm chặt lấy vai anh, và lần này anh không quay đi. Cô nắm chặt tay cô vào trang phục của anh. "Em biết cách để sửa chữa việc này!" Cô kêu lên, và nghiêng người về phía trước để ấn môi mình vào anh.

Miệng anh nóng và khô, da anh bừng cháy khi cô lướt tay lên cổ để ấn lên khuôn mặt của anh. Cô ném thử lửa và máu trên miệng anh và tự hỏi anh có ném thấy điều tương tự ở cô không. "Hãy tin em," cô thì thầm trên môi anh, và mặc dù những từ ngữ đã bị nuốt chửng bởi sự hỗn loạn xung quanh, cô cảm thấy anh thư giãn một chút và gật đầu, nghiêng người sang cô, để cho lửa truyền giữa họ khi họ hít hơi thở của nhau, ném các tia lửa trên môi của nhau.

"Hãy tin em," cô thì thầm một lần nữa, và với tay lấy thanh kiếm của cô.

Isabelle vòng tay mình xung quanh Simon, giữ anh lại. Cô biết rằng nếu cô để cho anh đi, anh sẽ lao xuống dốc vào ngọn lửa - nơi Clary đã biến mất - và ném mình vào nó.

Và anh sẽ bốc lên như bụi nhùi, như bụi nhùi ngâm xăng. Anh là một Ma cà rồng. Isabelle giữ chặt anh, hai tay khóa trước ngực anh, và cô có thể cảm nhận được sự trống rỗng dưới xương sườn anh, nơi trái tim anh không còn đập. Tim cô đang chạy đua. Tóc của cô tung bay trong ngọn gió nóng bỏng thổi ra từ ngọn lửa lớn đang cháy dưới cao nguyên dưới kia. Alec đứng giữa đường đi xuống, phân vân; bóng anh đen sẫm trước ngọn lửa.

Và những ngọn lửa-chúng nhảy múa lên bầu trời, che khuất những mặt trăng bị vỡ. Chúng di chuyển và thay đổi, thành một bức tường đẹp chết người bằng vàng. Khi ngọn lửa run rẩy, Isabelle có thể nhìn ra cái bóng di chuyển bên trong chúng, cái bóng của một người quỳ, và sau đó một cái khác, cái bóng nhỏ, uốn cong và bò trườn. Clary, cô nghĩ, bò về phía Jace trong trung tâm của ngọn lửa. Cô biết Clary đã đặt một chữ rune PYR trên cánh tay cô, nhưng Isabelle chưa bao giờ nghe nói một chữ rune Fireproof – chống cháy-có thể chịu được loại lửa này.

"Iz," Simon thì thầm. "Anh không-"

"Suýt." Cô ôm anh chặt hơn, giữ anh như thể việc đây sẽ giữ cho bản thân cô khỏi vỡ thành từng mảnh. Jace ở đó, ở trung tâm của đám cháy, và cô không thể mất thêm một người anh trai nào khác, cô không thể- "Họ sẽ ổn", cô nói. "Nếu Jace bị thương, Alec sẽ biết. Và nếu anh ấy ổn, thì Clary cũng an toàn. "

"Họ sẽ bị thiêu cháy đến chết mất," Simon nói giọng mất mát.

Isabelle kêu lên khi những ngọn lửa đột nhiên cao hơn. Alec đã bước một bước về phía trước và sau đó quy xuống, đặt tay mình trong bùn đất. Lưng của anh trĩu xuống thành một vòng cung đau đớn. Bầu trời ngập trong vòng xoắn của lửa, xoay tròn và chóng mặt.

Isabelle thả Simon ra tung người chạy xuống chỗ anh trai mình. Cô cúi xuống anh, túm lấy mặt sau áo khoác của anh, kéo anh đứng thẳng dậy.

"Alec, Alec-"

Alec loạng choạng đứng dậy, khuôn mặt anh trắng bệch nham nhở vết đen của bồ hóng. Anh quay lại với Isabelle, kéo áo khoác của mình xuống.

"Chữ rune Parabatai của anh-em-em có còn thấy không?"

Isabelle cảm thấy dạ dày của cô rơi xuống; cô ngừng lại một lúc, sợ mình có thể ngã xỉu. Rồi cô nắm lấy cổ áo của Alec, kéo nó xuống, và thở ra một hơi nhẹ nhõm. "Nó vẫn còn đó."

Alec kéo vai áo của mình trở lại. "Anh cảm thấy một cái gì đó thay đổi; nó giống như một cái gì đó trong anh bị xoắn lại- "Giọng nói của anh cao lên. "Anh sẽ đi xuống đó."

"Không!" Isabelle túm cánh tay của anh, và sau đó Simon từ bên cạnh cô, nói lạc cả giọng:

"Nhìn kia."

Anh chỉ đến chỗ ngọn lửa. Isabelle nhìn chăm chăm vào nó không thể nhận thức được điều gì một lúc trước khi nhận ra. Ngọn lửa đã bắt đầu thấp xuống. Cô lắc đầu như thể để nhìn rõ hơn, tay cô vẫn còn trên tay của Alec, nhưng nó không phải là một ảo ảnh. Đám cháy đã tàn dần. Ngọn lửa đã giảm xuống từ cao chót vót màu cam, phai sang màu vàng, uốn vào phía trong như những ngón tay. Cô thả tay của Alec, và ba người họ đứng thành hàng, vai kề vai, khi ngọn lửa thu nhỏ lại, để lộ một khoảng đất hơi đen, nơi ngọn lửa đã đốt cháy, và bên trong nó, là hai người.

Clary và Jace.

Khó để nhìn thấy hai người xuyên qua khói và ánh sáng màu đỏ của những tàn lửa vẫn cháy, nhưng rõ ràng họ vẫn còn sống và không hề hấn gì. Clary đang đứng, Jace quỳ trước mặt cô, hai tay anh trong tay cô, như thể anh được phong tước hiệp sĩ. Có một cái gì đó mang tính nghi thức về vị trí, cái gì đó kỳ lạ, pháp thuật xưa cũ. Khi khói tan, Isabelle có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của tóc Jace khi anh đứng dậy. Cả hai bắt đầu đi lên con đường.

Isabelle, Simon, và Alec nhanh chóng lao xuống về phía họ. Isabelle đã ném mình vào Jace, anh tóm lấy cô và ôm cô, trao cho Alec một cái xiết tay thật chặt ngay cả khi anh đang ôm cô. Da của anh mát mẻ dưới tay cô, gần như lạnh. Bộ đồ sắt của anh không bị cháy cũng không có dấu hiệu bị cháy, giống như đất sa mạc phía sau họ cho thấy không có dấu vết gì của đám cháy lớn vừa thiêu đốt ở đó một khoảnh khắc trước đây.

Isabelle gục đầu mình vào ngực của Jace và thấy Simon ôm Clary. Anh giữ cô ấy thật chặt, lắc lắc đầu, và khi Clary nở một nụ cười rạng rỡ với anh, Isabelle nhận ra cô không hề cảm thấy ghen tuông. Không có gì khác nhau giữa cách Simon ôm Clary với cách cô đã ôm Jace. Có tình yêu ở đó, ngay thẳng và rõ ràng. Nhưng đó là một tình yêu huynh muội.

Cô chuôi ra khỏi vòng tay Jace và nở một nụ cười với Clary, người đang mỉm cười bên lén. Alec chuyển đến ôm Clary. Simon và Jace nhìn nhau một cách thận trọng. Đột nhiên Simon cười toe toét-nụ cười bất ngờ lóe lên, ngay cả trong những hoàn cảnh tồi tệ nhất, và đó là nụ cười Isabelle yêu-anh vòng hai cánh tay của mình ra phía sau Jace.

Jace lắc đầu. "Tôi không quan tâm liệu tôi đã đặt chính mình vào lửa," anh nói. "Tôi không ôm cậu."

Simon thở dài và thả tay của mình xuống. "Mất mát của cậu thôi," anh nói. "Nếu cậu muốn đi vào, tôi sẽ để cậu đi, nhưng thật sự nó là một cái ôm tiếc nuối."

Jace quay sang Clary, người đã không còn ôm Alec và đứng nhìn một cách thích thú, bàn tay đặt trên chuôi Heosphoros. Nó dường như sáng lung linh hơn, như thể nó đã thu nạp thêm ánh sáng từ ngọn lửa. "Em có nghe thấy không?" Jace hỏi. "Một cái ôm tiếc nuối?"

Alec giơ tay lên. Khá ngạc nhiên, Jace rơi vào im lặng.

"Tớ nhận ra rằng chúng ta đang tràn đầy niềm vui sống sót, do đó giải thích hành vi ngốc nghếch hiện tại của cậu," Alec nói. "Nhưng trước tiên" - Anh giơ ra một ngón tay-tớ nghĩ rằng cả ba chúng tớ cần được một lời giải thích. Chuyện gì đã xảy ra? Làm thế nào cậu mất kiểm soát ngọn lửa? Cậu bị tấn công? "

"Đó là một con quỷ," Jace nói sau khi tạm dừng. "Nó đã lấy thân thể của một người phụ nữ mà tớ - của một người đã bị tớ làm hại khi Sebastian chiếm hữu tớ. Nó trêu tức tớ cho đến khi tớ không thể kiểm soát được lửa thiên đàng. Clary đã giúp tớ kiểm soát nó trở lại."

"VẬY sao? Cả hai đều không sao chứ?" Isabelle hỏi, nửa hoài nghi. "Em nghĩ - khi em nhìn thấy những gì đang xảy ra – em nghĩ nó là Sebastian. Rằng hẳn muốn đến với chúng ta bằng cách nào đó. Rồi anh cố gắng để đốt hẳn và thế là anh tự đốt mình. . . "

"Điều đó sẽ không xảy ra." Jace chạm vào mặt Izzy một cách nhẹ nhàng. "Anh đã kiểm soát được ngọn lửa bây giờ. Anh biết làm thế nào để sử dụng nó, và làm thế nào để không sử dụng nó. Làm thế nào để điều khiển nó. "

"Làm thế nào?" Alec nói, ngạc nhiên.

Jace do dự. Mắt anh liếc về phía Clary, và dường như tối hơn, như một cánh cửa sập đã đóng xuống giữa họ. "Cậu chỉ cần tin tớ."

"Thật á?" Simon nói trong sự hoài nghi. "Chỉ cần tin tưởng cậu?"

"Cậu không tin à?" Jace hỏi.

"Tôi. . ." Simon nhìn Isabelle, người liếc nhìn anh trai mình.

Một giây sau Alec gật đầu. "Bọn tớ đủ tin tưởng cậu để đến tận đây," anh nói. "Bọn tớ sẽ tin tưởng cậu đến cùng."

"Mặc dù nó sẽ thực sự tuyệt vời nếu anh nói cho bọn em về kế hoạch, anh biết đấy, một chút trước khi nó...", Isabelle nói. "... trước khi nó kết thúc, ý em là vậy."

Alec nhướn mày nhìn cô. Cô nhún vai một cách ngây thơ.

"Chỉ cần một chút trước khi kết thúc," cô nói. "Em muốn có một số chuẩn bị."

Đôi mắt của anh trai cô đã gặp mắt cô và sau đó, một chút khàn khàn - như thể anh gần như lãng quên làm thế nào để làm điều đó - anh bắt đầu cười.

- - - - -

Gởi Lãnh sự:

Tiên tộc không phải là đồng minh của chúng ta. Chúng là những kẻ thù của chúng ta. Chúng ghét Nephilim và đã lên kế hoạch để phản bội và hạ bệ họ. Chúng đã hợp tác với Sebastian Morgenstern trong việc tấn công và phá hủy các Học Viện. Đừng tin tưởng Meliorn hoặc bất kỳ sứ giả nào khác từ Triều đình. Nữ hoàng Seelie là kẻ thù của chúng ta. Đừng cố gắng để trả lời tin nhắn này. Bây giờ tôi buộc phải đi cùng với Đội săn Hoang, và họ sẽ giết tôi nếu họ nghĩ rằng tôi đã nói với bà bất cứ điều gì.

- -Mark Blackthorn- -

Jia Penhallow nhìn qua kính đọc sách của cô vào Emma và Julian, đang đứng lo lắng trước bàn làm việc trong thư viện của cô. Một cửa sổ lớn mở ra phía sau Lãnh sự, và Emma có thể thấy quang cảnh của Alicante trải ra: những ngôi nhà dọc những ngọn đồi, con kênh chạy về hướng sảnh Hiệp định, Đồi Gard cao cao trên nền trời.

Jia nhìn xuống một lần nữa vào tờ giấy họ đã mang lại cho cô. Nó đã được gấp lại với sự tài tình đến khó tin vào bên trong quả sồi già, và được mở bằng những ngón tay khéo léo của Ty "Anh trai của cậu còn viết bất cứ điều gì khác ngoài điều này? Một tin nhắn riêng tư cho cậu? "

"Không," Julian nói, và có cái gì đó như bị xúc phạm trong giọng nói của cậu khiến Jia tin, vì cô không truy hỏi tiếp.

"Cậu nhận ra điều này có nghĩa là gì không," cô nói. "Hội đồng sẽ không muốn tin điều đó. Họ sẽ nói đó là một trò lừa bịp"

"Đó là chữ viết tay của Mark," Julian nói. "Và cái cách mà anh ấy ký nó-" Cậu chỉ vào một dấu hiệu ở dưới cùng của trang: một hình dáng rõ ràng của một vòng gai, được in bằng gì đó trông giống như mực nâu đỏ. "Anh ấy lăn nhãn gia bảo của anh trong máu và sử dụng nó để đánh dấu", Julian nói, mặt đỏ gay. "Anh ấy đã chỉ cho tôi làm điều đó thế nào trước đây. Không ai khác có chiếc nhãn của gia đình Blackthorn, hoặc biết cách làm điều đó. "

Jia nhìn từ bàn tay nắm chặt của Julian đến gương mặt ngưng đọng của Emma, và gật đầu. "Cậu có ổn không?" Cô nói nhẹ nhàng hơn. "Cậu có biết

Wild Hunt – Đội săn Hoang là gì không?"

Ty đã giảng sơ lược cho họ về nó, nhưng Emma thấy rằng bây giờ, với cái nhìn thương xót u ám của Lãnh sự, cô không thể tìm ra từ ngữ. Julian nói "Là những thần tiên làm thợ săn," cậu nói. "Họ cưỡi ngựa ngang qua bầu trời. Mọi người nghĩ rằng nếu bạn đi theo họ, họ có thể dẫn bạn đến vùng đất của người chết, hoặc đến thế giới thần tiên."

"Gwyn ap Nudd lãnh đạo họ", Jia nói. "Ông ta không có lòng trung thành; ông ta là một phần của một phép thuật hoang dại. Ông ta được gọi là Lưỡi hái của Thần chết. Mặc dù ông ta là một thần tiên, ông ta và thợ săn của mình không tham gia vào Hiệp định. Họ không có sự thỏa thuận với Thợ săn Bóng tối. Họ không thuộc thẩm quyền của chúng ta, và họ sẽ không tuân thủ luật lệ, bất kỳ luật lệ nào. Cậu hiểu không? "

Họ nhìn ngậy người cô. Cô thở dài. "Nếu Gwyn đã thu nạp anh trai của cậu thành một trong những thợ săn, nó có thể là vô phương-"

"Bà đang nói rằng bà không thể cứu anh ấy trở lại?" Emma nói, và nhìn thấy một cái gì đó vỡ ra trong mắt của Julian. Cảnh tượng khiến cô muốn nhảy qua bàn và đập Lãnh sự bằng chồng hồ sơ dán nhãn gọn gàng của bà ta, mỗi cái với một tên khác nhau.

Một hồ sơ đập vào mắt Emma như một dấu hiệu sáng lên bằng dạ quang. Carstairs-Đã chết. Cô cố gắng kìm chế, không để sự nhận ra tên gia đình cô thể hiện lên mặt.

"Tôi nói tôi không biết." Lãnh sự dang tay đặt lên mặt bàn làm việc. "Có rất nhiều điều chúng ta không biết ngay bây giờ," cô nói, và giọng cô có vẻ lạnh lẽo và gần như bị đứt quãng. "Mất đồng minh tiên tộc là một đòn nặng. Trong số tất cả Thế giới Ngầm, họ là những kẻ thù thâm thúy, và nguy hiểm nhất. "Cô đứng dậy. "Hãy đợi ở đây một lát."

Cô rời khỏi phòng qua một cánh cửa gỗ, và sau một khoảnh khắc im lặng, Emma nghe tiếng bước chân và tiếng rì rầm của Patrick. Cô nghe lồm chồm vài từ- "xét xử" "chết" và "phản bội".

Cô có thể cảm thấy Julian bên cạnh cô, căng thẳng như một dây cung. Cô đưa tay ra chạm nhẹ vào lưng cậu, và viết xuống giữa xương bả vai cậu bằng ngón tay của mình: Cậu ổn không?

Cậu lắc đầu, không nhìn cô. Emma liếc nhìn về phía đồng hồ sơ trên bàn làm việc, sau đó đi về phía cửa, nhìn Julian đang im lặng chờ ra, và cô quyết định. Cô tung mình lại bàn làm việc, đưa tay vào ngăn xếp của các tập hồ sơ, và lấy ra một tập dán nhãn Carstairs.

Đó là một tập hồ sơ bị cột lại, không quá nặng, và Emma đã tìm đến kéo áo của Julian. Cô bóp nghẹt tiếng kêu ngạc nhiên của cậu bằng một bàn tay trên miệng cậu, và sử dụng tay kia nhét tập hồ sơ vào lưng quần jean của cậu. Cô kéo áo của cậu xuống che phủ nó khi cánh cửa mở ra và Jia quay trở lại phòng.

"Hai người có sẵn sàng để làm chứng trước Hội đồng một lần cuối cùng?" Cô hỏi, nhìn từ Emma - đang đỏ ửng lên, đến Julian-trông như thể bị điện giật. Ánh mắt cậu đông cứng, và Emma ngạc nhiên. Julian rất dịu dàng, nhẹ nhàng đến mức đôi khi cô quên rằng đôi mắt màu xanh biển của cậu có thể biến thành lạnh lẽo như những con sóng ngoài khơi vào mùa đông. "Không dùng kiếm Thiên thần," Lãnh sự nói. "Tôi chỉ muốn hai người nói với họ những gì hai người biết."

"Nếu bà hứa sẽ cố gắng để cứu Mark trở lại," Julian nói. "Và bà sẽ không chỉ nói suông, bà sẽ phải làm điều đó."

Jia nhìn cậu long trọng. "Tôi hứa rằng Nephilim sẽ không từ bỏ Mark Blackthorn, miễn là cậu ta còn sống."

Vai Julian nói lỏng chỉ một phần nhỏ. "VẬY THÌ, CHÚNG TÔI ĐỒNG Ý."

- - - - -

Nó nổ như một bông hoa trên bầu trời u ám: một ngọn lửa bất ngờ và lặng lẽ bùng nổ. Luke đứng bên cửa sổ, co rúm lại trong sự ngạc nhiên trước khi

dán mình vào cửa sổ hẹp, cố gắng để xác định nguồn gốc của ánh sáng rực rỡ.

"Chuyện gì vậy?" Raphael nhìn lên từ nơi anh đang quỳ bên Magnus. Magnus dường như đang ngủ, đôi mắt với quầng thâm hình trăng lưỡi liềm đen trên làn da của anh. Anh cuộn tròn mình một cách khó khăn quanh chuỗi dây xích, nhìn ốm yếu, hoặc ít nhất là kiệt sức.

"Tôi không chắc chắn," Luke nói, và giữ bất động khi cậu thanh niên Ma cà rồng đến tham gia với mình ở cửa sổ. Anh chưa bao giờ cảm thấy hoàn toàn thoải mái cạnh Raphael. Đối với anh, Raphael giống như Loki hay những kẻ buôn thần bán thánh khác, không hẳn thiện cũng không hẳn ác, nhưng luôn luôn vì lợi ích riêng của mình.

Raphael lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha và đẩy Luke qua. Những ngọn lửa phản ánh trong đôi mắt học trò tối sẫm màu đỏ- vàng của anh.

"Cậu có nghĩ đó là việc của Sebastian?" Luke hỏi.

"Không" Ánh mắt của Raphael nhìn xa xăm, và Luke tự nhắc mình rằng cậu bé trước mặt anh, mặc dù nhìn cậu ta trẻ mãi không già, như một thiên thần mười bốn tuổi, trên thực tế là lớn tuổi hơn anh, hơn cả cha mẹ anh, nếu họ còn sống - Hoặc trong trường hợp của mẹ cậu, nếu bà chưa chết. "Ngọn lửa đó, có cái gì thần thánh. Việc của Sebastian là công việc của quý. Điều này giống như cách Thiên Chúa hiện ra với các kẻ lang thang trong sa mạc. "Ban ngày Ngài đi trước họ trong một cột mây, và ban đêm Ngài ở trong cột lửa để soi sáng đường. Vì thế họ có thể đi cả ngày lẫn đêm. "

Luke nhướn mày nhìn anh.

Raphael nhún vai. "Tôi đã được nuôi nấng như một thanh niên Công giáo ngoan đạo." Anh nghiêng đầu sang một bên. "Tôi nghĩ rằng người bạn của chúng ta-Sebastian-sẽ không thích điều đó lắm, cho dù nó là bất cứ điều gì."

"Cậu có thể nhìn thấy gì khác không?" Luke hỏi; Thị lực của Ma cà rồng tốt hơn ngay cả so với thị lực đã được tăng cường của một Người sói.

"Một cái gì đó-đống đổ nát, có lẽ, giống như một thành phố chết - " Raphael lắc đầu thất vọng. "Hãy nhìn nơi ngọn lửa, nó đang mờ dần. Nó sắp tàn. "

Có một lời thì thầm yếu ớt từ sàn nhà, và Luke nhìn xuống. Magnus đã lăn ngửa ra. Dây xích của anh khá dài, cho phép anh ít nhất là đủ cuộn tròn tay lên bụng mình, mà không đau. Đôi mắt anh mở hờ. "Nói cái gì đang tàn. . . "

Raphael trở về vị trí của mình ở bên cạnh Magnus. "Anh phải nói cho chúng tôi biết, Pháp sư," Anh nói, "Có cái gì đó mà chúng tôi có thể làm cho anh. Tôi nhìn thấy anh rất yếu "

"Raphael. . . "Magnus đẩy một tay qua mái tóc đen ướt đẫm mồ hôi của mình. Dây xích của anh loảng xoảng. "Đó là cha tôi," anh nói đột ngột. "Đây là vương quốc của ông ấy. Vâng, một trong những vương quốc của ông ấy... "

"Cha của anh?"

"Ông ấy là một con quỷ" của Magnus nói ngắn gọn. "Đó không phải là một bất ngờ lớn. Đừng mong đợi nhiều thông tin hơn thế. "

"Được thôi, nhưng tại sao ở trong vương quốc của cha anh lại làm cho anh suy yếu?"

"Ông ấy đang cố gắng để tôi gọi ông ấy" Magnus nói, gượng mình trên khuỷu tay. "Ông ấy có thể tiếp cận với tôi ở đây một cách dễ dàng. Tôi không thể làm phép thuật trong chiều không gian này, vì vậy tôi không thể bảo vệ bản thân mình. Ông ấy có thể làm cho tôi bị suy yếu cũng có thể làm cho tôi khỏe mạnh. Ông ấy đã làm cho tôi suy yếu vì nghĩ rằng nếu tôi đủ tuyệt vọng, tôi sẽ kêu gọi ông giúp đỡ. "

"Liệu cậu... ?" Luke hỏi.

Magnus lắc đầu, và nhăn mặt. "Không. Nó sẽ không đáng giá. Luôn luôn phải trả một mức giá, với cha tôi. "

Luke cảm thấy mình căng thẳng. Anh và Magnus không thân thiết, nhưng anh luôn thích và tôn trọng anh ta. Tôn trọng Magnus và những Pháp sư như Catarina Loss và Ragnor Fell và những người khác, những người đã từng làm việc với các Thợ săn Bóng tối qua các thế hệ. Anh không thích những âm thanh tuyệt vọng trong giọng nói hay hiện hiện trong đôi mắt của Magnus bây giờ "Cậu cũng sẽ không trả giá? Nếu đó là cuộc sống của cậu? "

Magnus nhìn Luke mệt mỏi, và ngồi phịch xuống sàn đá. "Tôi có thể không phải là người phải trả giá cho điều đó" anh nói, và nhắm mắt lại.

"Tôi-" Luke bắt đầu, nhưng Raphael lắc đầu nhìn anh, một cử chỉ trách móc. Anh gập người lên bằng vai của Magnus, tay thắt vòng quanh đầu gối của mình. Tĩnh mạch nổi rõ trên trán và cổ họng anh, dấu hiệu cho thấy đã quá lâu anh chưa được ăn. Luke chỉ có thể tưởng tượng ra hình ảnh kỳ lạ mà họ đang vẽ ra: Ma cà rồng đói khát, Pháp sư ngạc nhiên, và Người sói đang canh cửa sổ.

"Anh chẳng biết gì về cha anh ấy" Raphael nói bằng một giọng thấp. Magnus bất động, rõ ràng đã chìm vào giấc ngủ một lần nữa, thở khó nhọc.

"Tôi cho rằng cậu biết ai là cha của Magnus?" Luke nói.

"Trước đây, tôi đã trả rất nhiều tiền để biết điều đó."

"Tại sao? Những kiến thức đó có gì tốt cho cậu? "

"Tôi muốn biết mọi điều," Raphael nói. "Nó có thể hữu ích. Anh ấy biết mẹ tôi; nó có vẻ công bằng khi tôi biết về cha anh ấy. Magnus đã cứu sống tôi một lần, " Raphael nói thêm bằng một giọng vô cảm. "Khi lần đầu tiên tôi trở thành một Ma cà rồng, tôi đã muốn chết. Tôi nghĩ rằng tôi là một điều bị nguyền rủa. Anh ấy đã ngăn tôi ném mình vào ánh sáng mặt trời-Magnus chỉ cho tôi làm thế nào để đi trên đất thánh, làm thế nào để gọi tên Thiên

Chúa, làm thế nào để đeo một cây thập tự. Đó không phải là phép thuật anh đã cho tôi, chỉ là sự kiên nhẫn, nhưng nó đã cứu cả cuộc đời tôi. "

"Vì vậy, cậu nợ anh ấy," Luke nói.

Raphael nhún vai cởi áo khoác của mình và, bằng một động tác nhanh nhẹn, đẩy nó dưới đầu của Magnus. Magnus ngọ nguậy nhưng không bị đánh thức. "Anh có thể nghĩ về nó tùy ý," anh nói. "Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của anh ấy."

"Trả lời tôi một điều," Luke nói, bức tường đá sau lưng lạnh toát. "Cha của Magnus là người có thể giúp chúng ta?"

Raphael cười: một nụ cười ngắn, sắc nhọn, không hề có ý cười gì trong đó. "Anh rất hài hước, Người sói," Anh nói. "Quay trở lại và ngấm cửa sổ tiếp đi, và nếu anh là loại người hay cầu nguyện, thì có lẽ anh nên cầu nguyện rằng cha của Magnus sẽ quyết định không muốn giúp chúng ta. Nếu anh tin tưởng tôi, không liên quan đến những việc khác, ít nhất hãy tin tưởng tôi về điều đó. "

- - - - -

"Anh chỉ ăn ba bánh pizza?" Lily nhìn chăm chăm vào Bat với một hỗn hợp của sự chán ghét và kinh ngạc.

"Bốn," Bat nói, đặt một vỏ hộp Joe's Pizza lên trên một chồng hộp khác, và cười trầm lặng. Maia cảm thấy một dao động với anh. Cô đã không đặt anh trong kế hoạch gặp gỡ Maureen của mình, và anh đã không phàn nàn một lần, chỉ thốt lời khen ngợi trước gương mặt lãnh đạm của cô. Anh đã đồng ý ngồi xuống với cô và Lily để thảo luận về liên minh, mặc dù cô biết anh không thích Ma cà rồng.

Và anh đã xử lý giúp cô miếng pizza mà chỉ có pho mát trên đó, bởi vì biết cô không thích các thứ hạt bên trên. Cô đã ăn hết bốn miếng. Lily, ngồi một cách xinh đẹp trên cạnh bàn ở trụ sở, đang hút một điếu thuốc dài (Maia đoán ung thư phổi không còn là vấn đề lớn một khi bạn đã chết) và dán mắt

vào các bánh pizza với vẻ nghi ngờ. Maia không quan tâm Bat ăn bao nhiêu - cần cái gì đó để nạp nhiên liệu cho các cơ bắp-miễn là anh vui vẻ làm đồng sự của cô trong suốt cuộc thảo luận. Lily bị cản trở bởi thỏa thuận của họ về Maureen, nhưng cô vẫn làm cho Maia rùng mình.

"Bạn biết đấy," Lily nói, đong đưa đôi chân đi bốt của mình, "Tôi phải nói rằng tôi đã mong đợi một cái gì đó nhiều - thú vị hơn một chút. Ít hơn một cuộc điện thoại của ngân hàng "Cô nhăn mũi.

Maia thở dài và nhìn xung quanh. Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi nó được xây lên, sảnh lớn của trụ sở đầy Người sói và Ma cà rồng. Có một đồng giấy tờ liệt kê những thông tin liên lạc với những đầu lĩnh Thế giới Ngầm mà họ đã cố gắng để xin xỏ, vay mượn, ăn cắp, và đào bới lên - nó làm cho đám Ma cà rồng khá ấn tượng với người phụ trách nơi này-tất cả mọi người đang cầm cúi với điện thoại di động hoặc máy tính, gọi điện thoại, nhắn tin và gửi email đến các trưởng lão trong các gia tộc, các Đầu đàn, và các Pháp sư họ biết.

"Tạ ơn trời đất là Tiên tộc tập trung một chỗ," Bat nói. "Một triều đình Seelie và một ngoại triều Seelie"

Lily mỉm cười. "Vùng đất dưới đời trải dài rất xa và rất rộng," cô nói. "Trong thế giới này, chúng ta chỉ có thể liên hệ với Triều đình Seelie, đó là tất cả."

"Vâng, thế giới này là những gì chúng ta quan tâm tại thời điểm này," Maia nói, vươn cổ dài ra và xoa xoa sau gáy. Cô đã tự mình gọi điện thoại, gửi email và viết tin nhắn cả ngày, và cô đã kiệt sức. Các Ma cà rồng chỉ tham gia với họ khi đêm xuống, và sẽ làm việc đến sáng trong khi những Người sói ngủ.

"Cô nhận ra Sebastian Morgenstern sẽ làm những gì với chúng ta nếu phe của hắn chiến thắng?" Lily nói, nhìn về suy nghĩ xung quanh căn phòng đông đúc. "Tôi nghi ngờ hắn không có lòng khoan thứ cho những kẻ chống lại hắn."

"Có thể hắn sẽ giết chúng ta đầu tiên," Maia nói. "Nhưng đằng nào hắn cũng sẽ giết chúng ta. Tôi biết Ma cà rồng các bạn thích ý tưởng của lý trí, logic và thông minh, liên minh cẩn thận, nhưng đó không phải là cách hắn làm việc. Hắn muốn thiêu rụi thế giới. Đó là tất cả hắn mong muốn. "

Lily thở ra khói. "Vâng," cô nói. "Đó sẽ là bất lợi, khi xem xét cách chúng ta cảm nhận về lửa."

"Cô sẽ không hối hận, phải không?" Maia nói, cố gắng để che dấu sự lo lắng trong giọng nói của cô. "Cô có vẻ rất chắc chắn chúng ta phải đứng lên chống lại Sebastian khi chúng ta nói chuyện trước đây."

"Chúng ta đang đi một con đường rất nguy hiểm, đó là tất cả," Lily nói. "Cô đã bao giờ nghe câu "Văng chủ nhà gà vọc niêu tôm*"? "

[*nguyên văn "When the cat is away, the mice will play": khi mèo đi vắng, chuột sẽ quậy; mỗi dòng thành ngữ trên cho dễ nghe]

"Tất nhiên," Maia nói, liếc qua Bat, người đang lăm bắm điều gì đó mờ ám bằng tiếng Tây Ban Nha.

"Hàng trăm năm nay Nephilim đã giữ luật lệ của họ, và đảm bảo cho việc chúng ta cũng giữ luật," Lily nói. "Vì thế, họ đang rất phẫn nộ. Bây giờ họ đã di tản để ẩn mình trong Idris, và chúng ta không thể giả vờ rằng Thế giới Ngầm sẽ không có lợi thế nhất định. . . trong khi họ đi vắng. "

"Lợi thế có thể ăn con người?" Bat hỏi, gấp một mảnh bánh pizza làm đôi.

"Nó không chỉ là cho Ma cà rồng," Lily nói lạnh lùng. "Các vị tiên thích trêu chọc và hành hạ con người; chỉ Thợ săn Bóng tối là ngăn chặn họ. Họ sẽ bắt đầu bắt những đứa bé con người một lần nữa. Các Pháp sư sẽ bán pháp thuật của họ cho người trả giá cao nhất, giống như- "

"Yêu thuật mại dâm*?" Tất cả đều nhìn lên ngạc nhiên-Malcolm Fade đã xuất hiện ở cửa ra vào, đang rũ bông tuyết trắng xóa từ mái tóc bạc của mình. "Đó là những gì cô sẽ nói, phải không?"

[*nguyên văn "magical prostitutes": có thể hiểu là bán rẻ danh dự phép thuật. Tuy nhiên bác Malcolm này hơi từng tưng, thành ra mỗ dịch theo cái nghĩa đen cho nó kịch]

"Tôi không có," Lily nói, rõ ràng mất cảnh giác.

"Oh, cứ nói những gì cô muốn. Tôi không bận tâm "Malcolm rạng rỡ nói. "Không có gì chống mại dâm. Nó giữ nền văn minh vận hành. "Ông lắc tuyết và cởi áo khoác. Ông mặc một bộ đồ màu đen sờn và áo khoác nhăn nhúm; không có chút gì lấp lánh như Magnus. "Làm sao mà người ta có thể chịu được tuyết chứ?" Ông hỏi.

"Người ta?" Bat xù lên. "Ý ông có nghĩa là Người sói?"

"Ý tôi là người ở East Coasters," Malcolm nói. "Ai phải chịu đựng thời tiết nếu họ có thể tránh nó? Tuyết, mưa đá, mưa dầm... Tôi muốn chuyển đến Los Angeles trong một nháy mắt. Anh có biết rằng một nháy mắt là một phép đo thực tế của thời gian? Đó là 1/60 của một giây. Anh không thể làm bất cứ điều gì trong một nháy mắt, không thực đấy! "

"Anh biết mà," Maia nói, "Catarina nói rằng ông khá là vô hại*-"

Malcolm nhìn hài lòng. "Catarina nói rằng tôi đẹp trai* phải không?"

[*nguyên văn Maia nói "pretty harmless" nghĩa là khá vô hại, Malcolm cố tình lãng tai, bỏ chữ harmless đi, còn lại chữ pretty mang nghĩa là xinh đẹp]

"Chúng ta có thể tập trung vào chủ đề chính?" Maia yêu cầu. "Lily, nếu cô đang lo lắng là Thợ săn Bóng tối sẽ tính sổ với Thế giới Ngâm nếu một số người trong chúng ta làm chuyện xấu trong khi họ đang ở Idris, tốt, đó là lý do tại sao chúng ta đang làm những gì chúng ta phải làm. Thế giới Ngâm đảm bảo rằng Hiệp định sẽ được giữ, rằng Thợ săn Bóng tối đang cố gắng để cứu đại diện của chúng ta trở về, rằng Sebastian là kẻ thù thực sự ở đây, sẽ hạn chế tối đa các cơ hội xảy ra hỗn loạn bên ngoài Idris ảnh hưởng đến

những gì xảy ra trong trường hợp đánh nhau, hoặc khi tất cả điều này kết thúc- "

"Catarina!" Malcolm đột nhiên thông báo, như thể nhớ ra điều gì đó dễ chịu. "Tôi gần như quên mất lý do tại sao tôi dừng lại ở đây đầu tiên. Catarina nói tôi liên hệ với cô. Cô ấy đang ở nhà xác tại bệnh viện Beth Israel, và cô ấy muốn cô đến đó càng nhanh càng tốt. Ồ, và cô ấy nói mang theo một cái lồng. "

- - - - -

Một trong những viên gạch trong bức tường gần cửa sổ bị lỏng lẻo. Jocelyn đã giết thời gian bằng cách sử dụng các thanh kim loại trên kẹp tóc của mình để cố gắng cậy nó ra. Cô không ngốc khi nghĩ rằng có thể tạo ra một lỗ hổng để cô có thể thoát qua, nhưng cô hy vọng cậy được một viên gạch sẽ cung cấp cho cô một vũ khí. Một cái gì đó cô có thể dùng để đập vào đầu của Sebastian.

Nếu cô có thể tự mình làm điều đó. Nếu cô không ngần ngại.

Cô đã do dự khi hấn còn là một đứa bé. Cô đã ôm hấn trong vòng tay của mình và biết có điều gì đó xảy ra với hấn, một cái gì đó hư hỏng không thể sửa chữa, nhưng cô đã không thể hành động theo mình muốn. Một góc nhỏ trong trái tim cô tin rằng hấn vẫn có thể được cứu.

Các cánh cửa rung chuyển, và cô nhìn xung quanh, cài cây kẹp tóc trở lại mái tóc mình. Đó là cái kẹp tóc của Clary, một cái mà cô đã chộp đại trên bàn của con gái khi cô cần giữ mái tóc của mình khỏi dính sơn. Cô đã không trả nó lại bởi vì nó nhắc nhở cô về con gái, nhưng nó dường như sai lầm khi suy nghĩ về Clary ở đây, trước mặt đứa con khác của cô, mặc dù cô đang nhớ con gái, nhớ đến mức đau đớn.

Cánh cửa mở ra và Sebastian bước qua.

Hấn mặc một chiếc áo dệt kim màu trắng, và cô lại được nhắc nhở một lần nữa đến cha hấn. Valentine thích mặc màu trắng. Nó làm cho ông nhợt nhạt

hơn, mái tóc trắng hơn, một chút không giống người hơn. Và màu trắng cũng có tác dụng tương tự với Sebastian. Hai mắt hấn nhìn như hai giọt sơn màu đen nhỏ trực tiếp lên một tấm vải trắng. Hấn mỉm cười với cô.

"Mẹ," hấn nói.

Cô khoanh tay trước ngực. "Người làm gì ở đây, Jonathan?"

Hấn lắc đầu, bất động với cùng nụ cười trên khuôn mặt, và rút ra một con dao găm từ thắt lưng. Đó là một con dao hẹp, với lưỡi mỏng trông như một cái dùi. "Nếu bà gọi tôi như thế một lần nữa," hấn nói, "Tôi sẽ lấy đôi mắt của bà ra với cái này."

Cô nuốt khan. Ôi, em bé của tôi. Cô nhớ là đã ôm hấn, lạnh lẽo và bất động trong vòng tay mình, không giống như một đứa trẻ bình thường chút nào. Hấn đã không khóc. Không một lần nào. "Có phải đó là những gì người đến để nói với ta?"

Hấn nhún vai. "Tôi đến để hỏi bà một câu hỏi." Hấn liếc nhìn quanh phòng, vẻ mặt chán ghét. "Và để cho bà thấy vài thứ. Hãy đến đây. Đi với tôi. "

Cô cùng với hấn ra khỏi phòng, với một hỗn hợp của miễn cưỡng và khuây khoả. Cô ghét căn phòng giam, và chắc chắn là tốt hơn khi biết thêm về nơi cô đang bị giam giữ. Kích thích của nó, các lối ra?

Hành lang bên ngoài phòng là đá, các khối đá vôi lớn đặt với nhau bằng bê tông. Sàn nhà bằng phẳng, trơn láng bởi bước chân. Tuy nhiên có một cảm giác bụi bặm khắp nơi, như thể chẳng có ai ở đó trong nhiều thập kỷ, thậm chí nhiều thế kỷ.

Có những cái cửa khoét vào tường khoảng cách ngẫu nhiên. Jocelyn cảm thấy tim mình bắt đầu đập mạnh. Luke có thể là phía sau những cánh cửa bất kỳ. Cô muốn xông tới chúng, giật chúng mở ra, nhưng con dao găm vẫn còn trong tay của Sebastian, và cô không nghi ngờ một giây rằng hấn biết điều đó hơn cả cô .

Các hành lang bắt đầu uốn cong, và Sebastian nói. "Cái gì," hắn nói, "nếu tôi đã làm, nói cho bà biết là tôi yêu bà?"

Jocelyn siết chặt tay. "Ta cho rằng," cô nói một cách cẩn thận, "ta sẽ nói rằng người không thể yêu ta nhiều hơn ta yêu người."

Họ đã đến một cánh cửa đôi. Họ dừng lại trước chúng. " Ít nhất, bà không phải giả vờ?"

Jocelyn nói, "Có thể sao? Một phần của người là ta, người biết mà. Máu quý thay đổi người, nhưng người có thực sự nghĩ rằng tất cả mọi thứ của người đều xuất phát từ Valentine? "

Không trả lời, Sebastian dùng vai mở cửa và bước vào trong. Sau vài giây, Jocelyn đi theo - và dừng lại.

Căn phòng rất lớn hình bán nguyệt. Một sàn đá cẩm thạch kéo dài đến một thềm cao xây bằng đá và gỗ trước bức tường phía tây. Ở giữa thềm này đặt hai cái ngai. Không có từ nào khác cho chúng-những chiếc ghế bằng ngà không lồ bọc vàng; mỗi cái đều có dựa lưng tròn và sáu chân. Một cửa sổ lớn, kính không phản ánh gì ngoài bóng tối phía đằng sau mỗi ngai. Một cái gì đó về căn phòng quen thuộc một cách kỳ lạ, nhưng Jocelyn không thể nói chính xác là gì.

Sebastian tiến lên thềm đá và vẫy tay ra hiệu cô đi theo hắn. Jocelyn di chuyển vài bước chậm chạp để đến gần con trai mình, người đứng ở phía trước của hai ngai vàng với một cái nhìn chiến thắng hả hê trên mặt. Cô đã nhìn thấy cùng một cái nhìn trên khuôn mặt của cha hắn, khi ông ta nhìn xuống Cốc Thiên thần. "Ngài sẽ là vĩ đại" Sebastian xướng, "Ngài sẽ được gọi là Con của Đấng Tối Cao, và Quý vương sẽ ban cho Ngài ngai vàng của cha mình. Ngài sẽ cai trị Địa ngục mãi mãi, và vương quốc của Ngài sẽ là vô tận"*

[lấy ý từ Luke 1: 32 - Người sẽ nên cao trọng và được gọi là Con của Đấng Tối Cao. Thiên Chúa sẽ ban cho Người ngôi báu David của tổ phụ Người. Người sẽ cai trị đời đời trong nhà Jacob, và triều đại Người sẽ là vô tận]

"Ta không hiểu," Jocelyn nói, và giọng nói của cô âm đạm và thậm chí không vang đến tai của mình. "Người muốn thống trị thế giới này? Một thế giới chết của quỷ dữ và hủy diệt? Người muốn ra lệnh cho các xác chết? "

Sebastian cười. Hắn có cái cười của Valentine: khắc nghiệt và êm tai. "Oh, không," hắn nói. "Bà hiểu sai tôi hoàn toàn." Hắn làm một cử chỉ với ngón tay của mình, một cái gì đó cô đã nhìn thấy Valentine làm gì khi ông tự học phép thuật, và đột nhiên hai cửa sổ lớn phía sau ngai vàng đã không còn trống rỗng.

Một cửa sổ cho thấy cảnh quan: những cái cây khô héo và mặt đất cháy xém, những sinh vật có cánh gớm guốc bay lượn phía trước một mặt trăng bị vỡ. Một cao nguyên đá khô trải dài ra trước cửa sổ. Nó có các bóng đen, mỗi kẻ đứng cách một khoảng nhỏ với kẻ tiếp theo, và Jocelyn nhận ra rằng họ là những Endarkened-Ác quỷ Bóng đêm, đang canh gác.

Cửa sổ còn lại cho thấy Alicante, đang ngủ yên bình trong ánh trăng. Một mặt trăng lưỡi liềm, một bầu trời đầy sao, ánh sáng lung linh của nước trong kênh rạch. Khung cảnh giống Jocelyn đã thấy trước đây, và cô choáng váng nhận ra lý do tại sao căn phòng cô đang ở trông có vẻ quen thuộc.

Đây là phòng Hội đồng trong Gard-chuyển đổi từ một giảng đường thành phòng ngai vàng, nhưng vẫn cùng là mái vòm cong, cùng kích thước, cùng là cảnh quan của thành phố Pha lê nhìn từ hai cửa sổ lớn. Chỉ khác là, bây giờ một cửa sổ nhìn ra thế giới cô biết-Idris, nơi cô đến. Và cái kia nhìn ra thế giới cô đang ở.

"Pháo đài này của tôi có cửa đến cả hai thế giới," Sebastian nói giọng tự mãn. "Thế giới này cháy khô, vâng. Một nơi xác chết không đổ máu. Oh, nhưng thế giới của bà là để cai trị. Tôi đã mơ về nó ngày cũng như đêm. Tôi đốt thế giới dần dần, với bệnh dịch và đói khát, hoặc các cuộc tàn sát nhanh chóng và không đau-tất cả những sinh mạng đó dập tắt một cách nhanh chóng, hãy tưởng tượng nó sẽ đốt cháy như thế nào! "Mắt hắn như bị sốt. "Hãy tưởng tượng những đỉnh cao tôi có thể đạt đến, nghe những tiếng gào thét của hàng tỷ người trên cao, vươn lên bởi khói của hàng triệu trái tim bị

thieu cháy!" Hấn quay lại cô. "Bây giờ," hấn nói. "Nói cho tôi biết tôi nhận điều đó từ bà. Nói cho tôi biết bất cứ điều gì tôi nhận là từ bà?"

Đầu Jocelyn ù lên ong ong. "Có hai cái ngai," cô nói.

Một nếp nhăn nhỏ xuất hiện giữa lông mày của hấn. "Cái gì?"

"Hai cái ngai," cô nói. "Và ta không phải là một kẻ ngốc; Ta biết người định đặt ai bên cạnh. Người cần nó ở đó; người muốn nó ở đó. Chiến thắng của người chẳng có nghĩa gì nếu nó không có ở đó để thưởng thức. Và rằng, cần một ai đó để yêu người - không phải tình yêu đến từ ta. "

Hấn nhìn chăm chăm vào cô. Hấn đã cắn môi mình rất chặt, cô chắc chắn hấn sẽ đổ máu. "Yếu điểm", hấn nói, nửa cho chính mình. "Đó là một yếu điểm."

"Đó là con người," cô nói. "Nhưng người có thực sự nghĩ rằng Clary sẽ hạnh phúc hoặc nguyện ý ngồi cạnh người ở đây?"

Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ rằng cô nhìn thấy một tia lửa trong mắt hấn, nhưng chỉ một giây sau chúng lại trở thành băng giá tối đen. "Tôi muốn cô ấy hạnh phúc, nguyện ý và ở đây, nhưng tôi sẽ đơn giản hơn-chỉ cần cô ấy ở đây," hấn nói. "Tôi không quan tâm nhiều về việc cô ấy nguyện ý hay không."

Một cái gì đó dường như phát nổ bên trong não của Jocelyn. Cô lao về phía trước, với tay đoạt con dao găm trong tay hấn; hấn lùi lại, tránh khỏi cú tấn công, và quay lại với một chuyển động duyên dáng và nhanh nhẹn, gạt chân của cô. Cô ngã xuống đất, lăn tròn, và thu mình lại. Trước khi cô có thể đứng lên, cô thấy một bàn tay túm lấy áo khoác của mình, kéo cô đứng dậy.

"Ngu ngốc," Sebastian gầm gừ, dí sát mặt vào mặt cô, những ngón tay trái của hấn bấm vào da dưới xương đòn của cô. "Bà nghĩ rằng bà có thể làm tôi bị thương? Bà chú của mẹ thật luôn bảo vệ tôi. "

Jocelyn giật lùi lại. "Hãy để ta đi!"

Cửa sổ bên trái phát nổ với ánh sáng. Sebastian choáng váng lùi lại, khuôn mặt lộ ra bất ngờ khi hắn nhìn chăm chăm. Quang cảnh của thế giới chết đột nhiên sáng lên với lửa, ngọn lửa vàng bốc lên như một cột lửa vào bầu trời nhấp nhô. Các Thợ săn Hắc ám chạy qua chạy lại trên mặt đất giống như những con kiến. Các ngôi sao sáng chói lên, phản ánh lửa trở lại, đỏ, vàng, xanh dương và màu cam. Nó đẹp đẽ và khủng khiếp như một thiên thần.

Jocelyn cảm thấy một nụ cười chạm vào khóe miệng cô. Trái tim cô bay bổng với hy vọng đầu tiên cô cảm thấy kể từ khi cô thức dậy trong thế giới này.

"Lửa thiên đàng," cô thì thầm.

"Thật vậy." Một nụ cười bốn cột quanh miệng Sebastian. Jocelyn nhìn hắn mất tinh thần. Cô đã nghĩ là hắn sợ hãi, nhưng thay vào đó hắn trông rất cao hứng.

"Trong Kinh thánh đã viết: Đây là luật của tế lễ hoả thiêu: Lễ vật dâng lên phải ở trên đồng lửa trước bàn thờ trọn đêm cho đến sáng mai, và lửa của bàn thờ phải được giữ luôn luôn cháy" Hắn hét lên, và giơ cả hai tay, như thể muốn nắm lấy ánh lửa cháy quá cao và quá sáng bên ngoài cửa sổ.

"Hoang phí lửa của người vào không khí sa mạc đi, anh trai của ta!" Hắn kêu lên. "Hãy để nó rót vào cát như máu hoặc nước, và có thể người không bao giờ dừng, không bao giờ dừng lại cho đến khi chúng ta mặt-đối-mặt."

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 18

18-BY THE WATERS OF BABYLON – BÊN DÒNG BABYLON

Chữ Rune Energy-năng lượng hoạt động rất tốt và hiệu quả - Clary nghĩ khi cô kiệt sức leo lên đến đỉnh một đồi cát khác - nhưng nó không thể cạnh tranh với một tách cà phê được. Cô khá là chắc chắn cô có thể đối mặt với

một ngày lụi bại, chân của cô đôi khi trượt vào một đồng tro, khi có một tách caffeine ngọt ngào bơm vào tĩnh mạch mình. . . .

"Câu có đang nghĩ giống tớ không?" Simon nói, tiến đến bên cạnh cô. Anh nhìn xuống sắc và mệt mỏi, ngón tay cái ngoặc vào dây đai ba lô của mình. Tất cả đều nhìn khá thảm hại. Alec và Isabelle chịu trách nhiệm canh gác sau sự cố với ngọn lửa trên trời, và đã báo lai không có ma quỷ hoặc Thợ săn Hắc ám nào trong vùng lân cận hang động của họ. Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều hoảng hốt, và không ai trong số họ ngủ được vài giờ. Jace dường như mất kiên nhẫn và tăng động, hăm hở một cách điên cuồng đuổi theo Sebastian bằng bùa chú theo dõi trên vòng tay của mình, đôi khi quên dừng lại chờ đợi những người khác, cho đến khi họ hét lên hoặc phải chạy nhanh để bắt kịp anh.

"- Đó là bây giờ, chỉ cần một ly cà phê khổng lồ Mud Truck sẽ làm cho mọi thứ tươi sáng hơn nhi? Có một quán cà phê Ma cà rồng, không xa quảng trường Union Square, nơi họ trộn một lượng máu vào cà phê", Simon nói. "Không quá ngọt, không quá mặn."

Clary dừng lại; một nhánh cây khô, cuộn tròn trên đất, mắc vào bột của cô. "Nhớ lúc chúng ta nói về những việc không được chia sẻ không?"

"Isabelle lắng nghe tớ nói mọi điều về Ma cà rồng mà."

Clary rút Heosphoros ra. Thanh kiếm, với chữ rune mới khắc màu đen trên lưỡi, dường như sáng lung linh trong tay cô. Cô dùng đầu của nó để gỡ nhánh cây gai góc ra. "Isabelle là bạn gái cậu," cô nói. "Cô ấy phải lắng nghe cậu."

"Cô ấy phải á?" Simon giật mình.

Clary đưa tay cô lên và bắt đầu xuống đồi. Mặt đất nghiêng xuống, lỗ chỗ đây đó với các hố nứt, tất cả mọi thứ bao phủ lờ mờ dưới bụi bặm vô tận. Không khí vẫn còn gay gắt, bầu trời một màu xanh xám. Cô có thể thấy Alec và Isabelle đứng gần Jace ở chân đồi; anh đang chạm vào chiếc vòng trên cổ tay mình và cau mày nhìn về phía trước.

Một cái gì đó lấp lánh ở góc nhìn của Clary, và cô đột ngột dừng lại. Cô nheo mắt, cố gắng để xem nó là cái gì. Sự tỏa sáng của một cái gì đó màu bạc phía xa tít, sau những đồng đá và gạch vụn của sa mạc. Cô lấy thanh Stele của mình và vẽ một chữ rune Farsighted - nhìn xa trông rộng-Đầu thanh Stele nhanh chóng đốt tay cô, xuyên qua sự kiệt sức mờ mịt trong tâm trí cô, làm thị lực cô sắc bén.

"Simon!" Cô nói khi anh đuổi kịp cô. "Cậu có thấy không?"

Anh nhìn theo ánh mắt của cô. "Tớ bắt được một thoáng loé sáng của nó đêm qua. Nhớ khi Isabelle nói là tớ nghĩ tớ đã thấy một thành phố? "

"Clary!" Đó là Jace, nhìn lên họ, khuôn mặt của anh trống rỗng nhợt nhạt trong không khí xanh mét. Cô làm một cử chỉ vẫy tay gọi. "Có chuyện gì vậy?"

Cô chỉ một lần nữa, về phía những gì cô đã thấy, bây giờ có thể xem như một ánh sáng lung linh nhất định, một nhóm các hình dạng, ở xa xa. "Có cái gì đó", cô gọi xuống. "Simon nghĩ đó là một thành phố-"

Cô dừng lại, bởi vì Jace đã bắt đầu chạy theo hướng cô đã chỉ. Isabelle và Alec giật mình và chạy theo sau; Clary thở ra một hơi thở bực tức, và với Simon bên cạnh, đuổi theo.

Họ bắt đầu xuống dốc, được bao phủ trong những hòn đá nhỏ rời rạc, nửa chạy nửa trượt, làm cho các viên sỏi trượt theo họ. Đây không phải lần đầu tiên Clary thực sự đánh giá cao bộ đồ săn của cô: Cô có thể tưởng tượng các mảnh vụn sỏi đá bay sẽ xé rách đôi giày bình thường và quần ra từng mảnh.

Cuối đường chạy, cô rơi xuống chân dốc. Một khoảng phía trước là Jace, với Alec và Isabelle phía sau, di chuyển nhanh, leo qua các tháp đá, nhảy qua một con lạch nhỏ xi nóng chảy. Khi Clary đến gần ba người, cô thấy rằng họ đang trên đường hướng tới một nơi sa mạc dường như sụt xuống – giống như cạnh của một cao nguyên? Một vách đá?

Clary tăng tốc lên, nhảy qua đồng đá và gần như lăn xuống cái cuối cùng. Cô tiếp đất trên đôi chân của mình-Simon, một cách duyên dáng hơn, đứng trước cô - và thấy Jace đang đứng ở rìa của một vách đá lớn sụ xuống trước mặt anh như cạnh của Grand Canyon-Hẻm đá Lớn. Alec và Isabelle đã chuyển đến bên cạnh anh. Cả ba đều im lặng một cách kỳ quái, nhìn chăm chăm về phía trước trong ánh sáng mờ mờ méo mó.

Một cái gì đó trong tư thế của Jace, cách anh đứng, thậm chí khi cô đến bên anh, nói cho Clary rằng có điều gì đó không đúng. Sau đó, cô bắt gặp biểu hiện của anh và thầm sửa đổi "không đúng" thành "rất sai thực sự."

Anh nhìn xuống thung lũng bên dưới như thể anh đang nhìn chăm chăm vào ngôi mộ của một người mà anh đã từng yêu. Trong thung lũng là những tàn tích của một thành phố. Một thành phố cổ, rất cổ được xây dựng xung quanh một sườn đồi. Phía trên cùng của sườn đồi được bao quanh bởi những đám mây màu xám và sương mù. Những đồng đá là tất cả những gì còn lại của các ngôi nhà, tro đã phủ đầy trên các đường phố và các di tích lờ mờ của các công trình. Lộn xộn giữa các tàn tích, như que diêm bị cháy dở, là các trụ bị gãy làm bằng đá sáng nhạt, một vẻ đẹp phi lý giữa đồng đồ nát này.

"Tháp Quý," cô thì thầm.

Jace gật đầu dứt khoát. "Anh không biết thế nào," Anh nói, "nhưng dường như-đây là Alicante."

- - - - -

"Nó là một gánh nặng khủng khiếp, khi những đứa trẻ phải gánh trách nhiệm như vậy ", Zachariah nói khi cánh cửa phòng Hội đồng đóng lại sau lưng Emma Carstairs và Julian Blackthorn. Aline và Helen đã đi với họ, để hộ tống họ trở về ngôi nhà nơi họ đang ở. Cả hai gần như lảo lư trên đôi chân mình vì kiệt sức vào cuối buổi thăm vấn của Hội đồng, quàng thâm nặng dưới mắt họ.

Chỉ có một vài trong số các thành viên Hội đồng vẫn còn lại trong phòng: Jia và Patrick, Maryse và Robert Lightwood, Kadir Safar, Diana Wrayburn, Tomas Rosales, Tu Huynh và người đứng đầu của các Học Viện. Đa số họ trò chuyện với nhau, riêng Zachariah đứng trên bục thuyết giảng của Jia, nhìn cô với một nỗi buồn sâu thẳm trong đôi mắt của mình.

"Những đứa trẻ đã phải chịu đựng nhiều mất mát," Jia nói. "Nhưng chúng ta là Thợ săn Bóng tối; nhiều người trong chúng ta đã phải chịu đựng mất mát lớn khi còn trẻ. "

"Chúng có Helen, và chú của họ," Patrick nói, đứng không xa với Robert và Maryse, cả hai người trông căng thẳng và buồn bã. "Chúng sẽ được chăm sóc, và cả Emma Carstairs cũng vậy, nhìn nhận nhà Blackthorns như gia đình."

"Gia đình thường là người nuôi nấng, giám hộ chúng ta, chứ không phải chỉ là cùng huyết thống", Zachariah nói. Jia nghĩ rằng cô đã nhìn thấy một tia dịu dàng đặc biệt trong mắt anh khi chúng nhìn Emma, gần như một sự hối tiếc. Cũng có thể là cô đã tưởng tượng ra nó. "Những người yêu thương chúng ta và những người chúng ta yêu thương. Vì vậy, chúng sẽ ở với tôi. Chẳng nào mà cô ấy không muốn là một phần của nhà Blackthorns, hoặc với cậu ấy-Julian-đó là điều quan trọng nhất. "

Jia nghe tiếng chông cô làm yên lòng cậu Tu Huynh một cách xa xăm, tâm trí của cô đang dành cả cho Helen. Sâu thẳm trong trái tim cô, đôi khi Jia lo lắng cho con gái, người đã hoàn toàn trao trái tim cho một cô gái bán tiên, một dòng giống nổi tiếng vì sự không đáng tin của họ. Cô biết rằng Patrick không vui khi Aline đã chọn một cô gái thay vì một chàng trai, ông đau buồn - một cách ích kỷ, cô nghĩ - về sự tuyệt hậu của nhà Penhallows. Bản thân cô lại lo lắng nhiều hơn về việc Helen Blackthorn sẽ làm trái tim con gái mình tan nát.

"Cô tin tưởng thế nào về việc phản bội của tiên tộc?" Kadir hỏi.

"Toàn bộ niềm tin", Jia nói. "Nó giải thích rất nhiều. Rằng làm thế nào các vị tiên có thể tiến vào Alicante và bỏ trốn với các tù nhân qua căn nhà được cấp cho đại diện tiên tộc; cái cách mà Sebastian đã che giấu đội quân để đánh úp chúng ta tại Cẩm thành; tại sao hãn tha cho Mark Blackthorn không phải vì hãn sợ chọc giận các vị tiên mà vì hãn tôn trọng liên minh của hãn. Ngày mai tôi sẽ đối chất với Nữ hoàng tiên tộc và- "

"Với tất cả sự tôn trọng," Zachariah nói bằng giọng nói mềm mại của mình. "Tôi không nghĩ rằng cô nên làm điều đó."

"Tại sao không?" Patrick hỏi.

Bởi vì bây giờ cô có thông tin mà Nữ hoàng tiên tộc không biết cô có, Tu Huynh Enoch nói. Điều đó rất hiếm hoi xảy ra. Trong chiến tranh ngoài lợi thế của sức mạnh, còn lợi thế của sự hiểu biết. Đừng lãng phí điều này.

Jia do dự. "Sự việc có thể tồi tệ hơn anh biết," cô nói, và lấy ra một cái gì đó từ trong túi áo khoác. Đó là tin nhắn lửa, gửi cho cô từ Spiral Labyrinth. Cô đưa cho Zachariah.

Anh dường như đóng băng tại chỗ. Trong một khoảnh khắc, anh chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào nó; sau đó anh vuốt một ngón tay trên mặt giấy. Và cô nhận ra rằng anh không đọc nó, mà tìm chữ ký của người gửi, một chữ ký mà đập vào anh giống như một mũi tên găm vào tim.

Theresa Gray.

"Tessa báo," cuối cùng anh nói, và sau đó hắng giọng, vì giọng nói của anh rời rạc và đứt quãng. "Cô ấy nói rằng các Pháp sư của Spiral Labyrinth đã kiểm tra cơ thể của Amalric Kriegsmesser. Rằng trái tim của ông ấy đã bị teo lại, các cơ quan nội tạng của ông ấy đã bị sấy khô. Cô nói rằng họ rất tiếc, nhưng hoàn toàn không gì có thể thực hiện để chữa trị cho các Thợ săn Hắc ám. Thuật gọi hồn có thể làm cho cơ thể của họ hoạt động tiếp, nhưng linh hồn của họ đã ra đi mãi mãi. "

"Chỉ có sức mạnh của Cốc Địa ngục giữ họ sống", Jia nói, giọng cô phập phồng nỗi buồn. "Họ đã chết từ bên trong."

"Nếu Cốc Địa ngục có thể tự phá hủy. . . "Diana trầm ngâm.

"Lúc đó, nó có thể giết tất cả họ, vâng," Jia nói. "Nhưng chúng ta không có Cốc Địa ngục. Sebastian có. "

"Giết tất cả bọn họ một lần, nghe có vẻ sai trái," Tomas nói, nhìn sợ hãi. "Họ là Thợ săn Bóng tối."

"Họ không phải," Zachariah nói, bằng một giọng ít nhẹ nhàng khi Jia đến cạnh để hỗ trợ anh. Cô nhìn anh ngạc nhiên. "Sebastian dựa vào việc chúng ta vẫn nghĩ họ là Thợ săn Bóng tối. Hắn dựa vào sự do dự của chúng ta, vào sự vô năng của chúng ta để giết bọn quái vật mang mặt người đó. "

"Vào lòng thương xót của chúng ta," Kadir nói.

"Nếu tôi bị biến đổi, tôi muốn được chấm dứt sự đau khổ của tôi," Zachariah nói. "Đó mới là lòng thương xót. Đó là những gì Edward Longford đã trao cho parabatai của mình, trước khi quay gươm tự sát. Đó là lý do tại sao tôi kính trọng cậu ấy." Anh chạm vào chữ rune đã mờ nhạt trên cổ họng của mình.

"Vậy, chúng ta nên báo các Spiral Labyrinth để từ bỏ?" Diana hỏi. "Chấm dứt việc tìm kiếm một phương cách chữa trị?"

"Họ đã từ bỏ. Bà đã không lắng nghe những gì Tessa đã viết?" Zachariah nói. "Một phương cách chữa bệnh không thể luôn luôn được tìm thấy. Ít nhất là, không kịp thời. Tôi biết - đó là, tôi đã học được - là ta không thể dựa vào nó. Nó không thể là hy vọng duy nhất của chúng ta. Chúng ta phải để tang các Thợ săn Hắc ám như là họ đã chết, và tin tưởng vào sứ mệnh của chúng ta: Thợ săn Bóng tối là những chiến binh. Chúng ta phải làm những gì chúng ta được tạo ra để làm. Đó là Chiến đấu. "

"Nhưng làm thế nào để chúng ta bảo vệ mình chống lại Sebastian? Đám Thợ săn Hắc ám đã là tệ rồi; bây giờ lại phải chiến đấu chống Tiên tộc!

"Tomas ngắt lời. "Và cậu chỉ là một cậu bé-"

"Tôi đã một trăm bốn mươi sáu tuổi", Zachariah nói. "Và đây không phải là cuộc chiến không-thể- thắng đầu tiên của tôi. Tôi tin rằng chúng ta có thể biến sự phản bội của các vị tiên thành một lợi thế. Chúng ta sẽ yêu cầu sự giúp đỡ của các Labyrinth Spiral để làm điều đó, nhưng nếu ông chịu lắng nghe tôi, tôi sẽ nói cho mọi người biết làm thế nào. "

- - - - -

Clary, Simon, Jace, Alec, và Isabelle im lặng bước đi theo cách của mỗi người trước những tàn tích kỳ lạ của Alicante. Jace đã đứng: Đó là Alicante, không thể nhầm lẫn được. Họ đã quá quen thuộc để nhầm nó với bất cứ điều gì khác. Các bức tường xung quanh thành phố, bây giờ sụp đổ; Cổng thành, bị ăn mòn với những vết sẹo của mưa axit. Bể nước ở Quảng trường. Các con kênh cạn khô, chứa đầy rêu đen xộp.

Ngọn đồi trọc với một đồng đá trần trụi. Dấu vết nơi đó đã từng là con đường nhìn vẫn rõ ràng như những vết sẹo dọc hai bên đồi. Clary biết rằng Kết giới phải ở trên đỉnh đồi, nhưng nếu nó vẫn đứng, thì nó đã vô hình, ẩn trong sương mù xám xịt.

Cuối cùng, họ leo lên một gò đất cao của đồng đổ nát và tìm thấy chính mình đang đứng trong Quảng trường Thiên thần. Clary hít một hơi bất ngờ, mặc dù hầu hết các tòa nhà bao quanh nó đã sụp đổ, ngạc nhiên là quảng trường không hề hấn gì, đá cuội trải dài dọc các lối đi trong ánh sáng màu vàng. Sảnh Hiệp định vẫn đứng vững.

Mặc dù, đó không phải là đá trắng. Trong chiều không gian của con người, nó trông giống như một ngôi đền Hy Lạp, nhưng trong thế giới này, nó là kim loại được sơn bóng loáng. Nếu cái gì đó trông giống như vàng nóng chảy đổ xuống khỏi trời cao có thể được mô tả như là một tòa nhà-thì đó là một tòa nhà cao và vuông vức. Những đường khắc lớn chạy quanh cấu trúc, giống như dải ruy băng gói trên một cái hộp; toàn bộ căn nhà tỏa sáng lờ mờ trong ánh sáng màu cam.

"Sánh Hiệp định!" Isabelle đứng với chiếc roi da quấn quanh cổ tay cô, nhìn lên nó. "Không thể tin được."

Họ bắt đầu lên những bậc thang, bằng vàng vẫn vện với màu đen của tro và ăn mòn. Ở phía trên cùng của cầu thang, họ dừng lại để nhìn chăm chăm vào cánh cửa đôi lớn. Chúng được bao phủ bằng những tấm kim loại được rèn hình vuông. Mỗi cánh là một bảng khắc hình ảnh. "Đó là một câu chuyện," Jace nói, bước lại gần và chạm vào những vết khắc với một ngón tay đeo găng đen. Chúng viết bằng một ngôn ngữ không quen dọc theo phía dưới của mỗi hình minh họa. Anh liếc nhìn Alec. "Bạn có thể đọc nó?"

"Chẳng lẽ tớ là người duy nhất quan tâm trong bài học ngôn ngữ à! ?" Alec trả lời một cách mệt mỏi, nhưng vẫn bước lên để xem xét kỹ hơn các chữ viết nguệch ngoạc. "À, đầu tiên, bảng này," anh nói. "Nó là một lịch sử." Anh chỉ vào một đầu bảng, cho thấy một nhóm người, chân trần và mặc áo choàng, ngồi co dúm lại khi những đám mây phía trên họ mở ra và một bàn tay móng vuốt cúi xuống về phía họ. "Con người sống ở đây, hoặc một cái gì đó giống như con người," Alec nói, chỉ vào những hình dạng. "Họ sống trong hòa bình, và sau đó Ác quỷ đến. Và sau đó- "anh dừng lại, bàn tay của anh trên bảng chỉ vào hình ảnh đã quen thuộc với Clary rõ như mu bàn tay mình: Thiên thần Raziel, nhô lên khỏi Hồ Lyn, Vũ khí Thiên thần trong tay. "Lạy Thiên thần!"

"Thật là..." Isabelle nói. "Làm thế nào-đó là thiên thần của chúng ta? Hồ của chúng ta?"

"Anh không biết. Trong đây nói Ác quỷ đến, và Thợ săn Bóng tối được tạo ra để chiến đấu với chúng," Alec nói tiếp, di chuyển dọc theo các bức tường theo bảng tiếp diễn.

Anh chỉ ngón tay của mình vào những dấu nguệch ngoạc. "Lời này, ở đây, nó có nghĩa là" Nephilim. 'Nhưng Thợ săn Bóng tối từ chối sự giúp đỡ của các Thế giới ngầm. Các Pháp sư và Tiên tộc tham gia cùng với cha mẹ địa ngục của họ. Họ đứng về phía quỷ. Các Nephilim bị đánh bại, và bị quét

sạch. Trong những ngày cuối cùng của họ, họ đã tạo ra một vũ khí mà họ nghĩ là sẽ đánh bại những con quỷ."

Anh chỉ ra một bảng khắc hình ảnh một người phụ nữ cầm lên một loại cây sắt với một hòn đá đang cháy ở phần cuối của nó. "Họ không có lưỡi seraph; họ đã không tạo ra chúng. Nó giống như họ đã không có Nữ tu Sắt hay Tu huynh Câm, hoặc một trong hai. Họ đã có thợ rèn, và họ đã phát triển một số loại vũ khí, một cái gì đó mà họ nghĩ có thể giúp họ. Từ đây là 'skeptron', nhưng anh không biết nghĩa là gì. Dù sao, các skeptron là không đủ "

Anh chuyển đến tấm bảng tiếp theo, trong đó cho thấy sự hủy diệt. Nephilim nằm chết, người phụ nữ với thanh sắt cong queo trên mặt đất, rời ra từng phần. "Các con quỷ- ở đây chúng được gọi là asmodei –đốt cháy mặt trời và phủ đầy không gian với tro và những đám mây. Chúng rút lửa khỏi trái đất và san bằng các thành phố. Chúng giết tất cả mọi thứ di chuyển và hít thở không khí. Chúng làm cạn nước biển cho đến khi tất cả mọi thứ trong nước cũng chết hết. "

"Asmodei," vang vọng trong Clary. "Em đã nghe từ này trước đây. Đó là một cái gì mà Lilith đã nói, về Sebastian. Trước khi hắn được sinh ra. "Đứa trẻ sinh ra với máu này trong người sẽ vượt qua sức mạnh của Đại quỷ trong vực sâu giữa các thế giới. Nó sẽ có nhiều quyền năng hơn asmodei. "

"Asmodeus là một trong những Đại quỷ của vực sâu giữa các thế giới," Jace nói, bắt gặp ánh mắt của Clary. Cô biết anh cũng nhớ đến lời nói của Lilith như cô. Anh cũng đã được thiên thần Ithuriel chia sẻ viễn cảnh như cô.

"Giống như Abaddon?" Simon hỏi. "Ông ấy là một Đại Quỷ."

"Mạnh hơn rất nhiều. Asmodeus là một trong chín Hoàng tử Địa ngục. Các Fati. Thợ săn Bóng tối không thể hy vọng đánh bại họ. Họ có thể hủy diệt các thiên thần trong trận chiến. Họ có thể làm lại các thế giới, "Jace nói.

"Các asmodei là con cái của Asmodeus. Chúng là những con Quỷ mạnh. Chúng làm khô héo thế giới này và sau đó để nó lại cho đám quỷ yếu khác

quét dọn. "Giọng Alec phát ồm. "Đây không phải là Hội trường Hiệp Định nữa. Đây là một ngôi mộ. Một ngôi mộ cho cuộc sống của thế giới này. "

"Nhưng thế giới này là của chúng ta?" Giọng nói của Isabelle cao lên. "Có phải chúng ta đã đi ngược thời gian? Nếu Nữ hoàng chơi khăm chúng ta- "

"Bà ấy không làm chuyện đó. Ít nhất, không phải về nơi chúng ta đang ở, "Jace nói. "Chúng ta không ngược thời gian; chúng ta đi ngang. Đây là một chiều không gian nhân bản của thế giới chúng ta. Một nơi mà lịch sử đã đi hơi khác." Anh ngoắc ngón tay cái của mình vào đai lưng và liếc nhìn xung quanh. "Một thế giới không có Thợ săn Bóng tối."

"Nó giống như Planet of the Apes-Hành tinh khỉ", Simon nói. "Ngoại trừ đó là tương lai."

"Yeah, tốt, điều này có thể là tương lai của chúng ta, nếu Sebastian đạt được những gì hắn muốn," Jace nói. Anh vỗ vào tấm bảng có người phụ nữ cầm skeptron đang cháy, và cau mày, sau đó đẩy mạnh vào cánh cửa.

Nó mở toang với một tiếng rền rĩ của bản lề cắt vào không khí như một con dao. Clary nhăn mặt. Jace rút gươm ra và nhìn thận trọng vào không gian phía trong cửa. Có một căn phòng bên trong, đầy ánh sáng màu xám. Anh đẩy cánh cửa mở rộng hơn và lách vào, ra dấu cho những người khác chờ đợi.

Isabelle, Alec, Clary, và Simon liếc nhìn nhau, và không thốt một lời, đi sau anh ngay lập tức. Alec đi trước, cung giương lên; sau đó là Isabelle với chiếc roi da, Clary với thanh kiếm của mình, và Simon, đôi mắt lấp lánh như một con mèo trong bóng đêm.

Bên trong Sảnh Hiệp định vừa quen lại vừa lạ. Sàn nhà bằng đá cẩm thạch, đầy vết nứt và vỡ toác. Ở nhiều nơi những tảng rêu đen lớn phủ trên đá như tàn tích của những vết máu cổ xưa. Mái nhà phía trên, mà ở Alicante của họ là kính, đã mất lâu, chỉ còn lại những mảnh vỡ, giống như những con dao chĩa lên nền trời.

Căn phòng trống rỗng, bảo vệ một bức tượng ở giữa, nơi tràn ngập ánh sáng yếu ớt màu vàng xám. Jace, đứng đối diện với bức tượng, quay cuồng khi họ tiếp cận.

"Tớ đã nói mọi người chờ đợi", Anh chặn đầu Alec. "Cậu chẳng bao giờ làm bất cứ điều gì tớ đã yêu cầu?"

"Về mặt kỹ thuật, anh thực sự không nói bất cứ điều gì," Clary nói. "Anh chỉ ra hiệu."

"Ra dấu đợi," Jace nói. "Anh đã ra dấu rất rõ ràng."

"Cậu không cần phải chịu trách nhiệm," Alec nói, hạ thấp cung của mình xuống. Tư thế đã bớt căng thẳng. Rõ ràng là không có ma quỷ ẩn trong bóng tối: Không có gì chặn tầm nhìn của họ ngoài những bức tường bị ăn mòn, và không có gì ngoài bức tượng đứng trong phòng. "Cậu không cần phải bảo vệ bọn tớ."

Isabelle đảo mắt lên hai người và bước lại gần bức tượng, ngả đầu ra sau. Đó là bức tượng của một người đàn ông mặc áo giáp; đôi chân trong boots chiến binh, được đặt trên một bệ bằng vàng. Ông mặc một áo giáp bằng những viên đá Circlets liên kết một cách phức tạp, được trang trí với một motif đôi cánh thiên thần trên ngực. Trong tay ông mang một bản sao của một skeptron sắt, đuôi gắn một vật trang trí kim loại hình tròn, trong đó cần một viên ngọc màu đỏ.

Người khắc bức tượng rất có tay nghề. Khuôn mặt đẹp, hàm vuông, với một ánh mắt sáng xa xăm. Nhưng hơn cả vẻ đẹp, họ biểu lộ được thần thái: Có một sự khắc nghiệt nhất định trong ánh mắt và cằm, một nếp hằn trên miệng thể hiện sự ích kỷ và độc ác.

Có những chữ viết trên bệ, và mặc dù chúng không phải là tiếng Anh, Clary vẫn có thể đọc được.

THỢ SĂN BÓNG TỐI JONATHAN-NGƯỜI ĐẦU TIÊN VÀ CUỐI CÙNG CỦA NEPHILIM.

"Đầu tiên và cuối cùng," Isabelle thì thầm. "Nơi này là một ngôi mộ."

Alec cúi xuống. Có những câu khắc dưới chân cột, dưới tên của Thợ săn Bóng tối Jonathan. Anh đọc lên:

"Kẻ nào thắng, và kẻ giữ việc làm của ta cho đến khi kết thúc, ta sẽ ban cho kẻ đó quyền đối với các quốc gia; và kẻ đó sẽ cai trị họ bằng một cây gậy sắt, và ta sẽ ban cho kẻ đó Morning Star. ""

"Điều đó có nghĩa gì?" Simon hỏi.

"Tôi nghĩ rằng Thợ săn Bóng tối Jonathan đã tự mãn," Alec nói. "rằng ông ấy nghĩ cái vật skeptron này sẽ không chỉ cứu bọn họ, mà nó còn cho ông ta cai trị toàn thế giới."

"và ta sẽ ban cho kẻ đó Morning Star " Clary nói. "Câu đó là từ Kinh Thánh. Kinh Thánh của chúng ta! Và 'Morgenstern' có nghĩa là ' morning star - Sao Mai "

"Morning star" có rất nhiều nghĩa" Alec nói. "Nó có thể có nghĩa là "ngôi sao sáng nhất trên bầu trời" hoặc nó có thể là "ngọn lửa thiên đàng", hoặc có thể là "ngọn lửa rơi cùng với những thiên thần khi họ bị ném khỏi thiên đàng" Nó cũng là tên của Lucifer –người mang ánh sáng, con quỷ kiêu hãnh." Anh đứng thẳng lên. "Dù bằng cách nào, nó có nghĩa là điều bức tượng đang nắm giữ là một vũ khí thực sự," Jace nói. "Giống như trong các bản khắc trên cửa. Cậu nói là họ đã phát triển skeptron ở đây, thay vì các lưỡi seraph, để đánh bại những con quỷ. Nhìn vào các dấu vết trên tay cầm. Đó là từ trận chiến. "

Isabelle vỗ vào mặt dây quanh cổ họng cô. "Và đá đỏ. Nó trông giống như được làm từ nguyên liệu tương tự như vòng cổ của em. "

Jace gật đầu. "Anh nghĩ rằng đó là cùng loại đá." Clary biết anh sẽ nói gì tiếp theo trước khi anh nói ra. "Vũ khí đó. Anh muốn nó. "

"Ah, cậu không thể có nó," Alec nói. "Nó gắn liền với các bức tượng."

"Không phải." Jace chỉ. "Hãy nhìn xem, bức tượng kẹp chặt nó, nhưng chúng thực sự là hai phần hoàn toàn riêng biệt. Họ chạm khắc bức tượng và sau đó họ đặt cây gậy vào tay nó. Nó có thể tháo rời. "

"Em không chắc điều đó là đúng-" Clary bắt đầu, nhưng Jace đã đặt một chân lên trên bệ, chuẩn bị để leo lên. Anh có những tia sáng lóe lên trong mắt mà cô vừa yêu thương lại vừa sợ hãi. Nó nói rằng, tôi làm những gì tôi muốn, và mặc kệ hậu quả.

"Đợi đã!" Simon lao đến chặn Jace leo cao hơn. "Tôi xin lỗi, nhưng không ai nhìn thấy những gì đang xảy ra ở đây à?"

"Khôooooông," Jace dài giọng. "Tại sao cậu không nói toẹt ra cho chúng tôi? Ý tôi là, chúng ta không có gì ngoài thời gian. "

Simon khoanh tay trước ngực. "Tôi đã ở trong rất nhiều chiến dịch-"

"Chiến dịch?" giọng Isabelle vang vọng, hoang mang.

"Ý cậu ấy là trong trò chơi Dungeons và Dragons" Clary giải thích.

"Trò chơi?" Alec lặp lại trong sự hoài nghi. "Trong trường hợp cậu không nhận ra, đây không phải là trò chơi."

"Đó không phải là vấn đề", Simon nói. "Vấn đề là khi bạn đang chơi D & D và nhóm của bạn đi qua một đồng kho tàng, hoặc một viên ngọc lớn lấp lánh, hoặc một hộp sọ vàng chứa pháp thuật, bạn không bao giờ nên lấy chúng. Chúng luôn luôn là một cái bẫy." Anh thả cánh tay của mình ra và vẫy một cách dữ dội. "Đây là một cái bẫy."

Jace im lặng. Anh nhìn Simon một cách cẩn trọng, như thể anh chưa bao giờ nhìn trước đây, hoặc ít nhất là chưa bao giờ xem xét Simon một cách kỹ lưỡng "Hãy đến đây," anh nói.

Simon di chuyển về phía anh, đôi lông mày nhướng lên. "Cái gì oạch!"

Jace dúm thanh kiếm của mình vào tay Simon. "Giữ cái này cho tôi trong khi tôi leo lên," Jace nói, và nhảy lên trên bệ. Biểu tình phản đối của Simon đã

bị át đi bởi âm thanh của đôi bốt Jace nện trên nền đá khi anh lồm cồm trèo lên bức tượng, nâng mình lên từng bước một. Anh leo đến giữa của bức tượng, nơi có nếp gấp của áo giáp làm chỗ đứng vững chắc. Và chuẩn bị tinh thần, anh rướn người trên đá để nắm bàn tay mình quanh tay cầm của skeptron.

Đó có thể là một ảo tưởng, nhưng Clary nghĩ rằng cô nhìn thấy miệng cười của bức tượng xoắn lại một cái nếp nhăn độc ác. Viên đá đỏ bùng lên đột ngột; Jace giật tay lại, nhưng căn phòng đã đầy tiếng ồn chói tai, là sự kết hợp khủng khiếp giữa tiếng của một hệ thống báo cháy và tiếng thét của con người, cao vút lên và lên và lên mãi.

"Jace!" Clary chạy đến bức tượng; anh đã nhảy xuống đất, nhãn mặt vì tiếng ồn khủng khiếp. Ánh sáng của viên đá đỏ gia tăng, làm căn phòng đầy ắp thứ ánh sáng đẫm máu.

"Chết tiệt," Jace hét lên trong tiếng ồn. "Anh ghét khi Simon đúng."

Với một cái nhìn giận dữ, Simon ném thanh kiếm của Jace trả lại anh; Jace cầm lấy nó, ánh mắt như tên bắn xung quanh một cách thận trọng. Alec đã giương cung của mình một lần nữa; Isabelle đã sẵn sàng với chiếc roi da của cô. Clary đã rút ra một con dao găm từ thắt lưng.

"Chúng ta tốt nhất là ra khỏi đây," Alec gọi. "Nó có thể là không có gì, nhưng-"

Isabelle kêu lên và vỗ tay lên ngực cô. Mặt dây chuyền của cô đã bắt đầu nhấp nháy, những xung động chậm, sáng đều đặn như một nhịp tim.

"Ác quỷ!" Cô kêu lên, khi bầu trời đầy những sinh vật bay. Và chúng đều có cơ thể tròn nặng, như những ấu trùng khổng lồ xanh xao, lỗ chỗ với những hàng giác hút. Chúng không có khuôn mặt: Cả hai đầu của chúng chấm dứt bằng cái miệng tròn khổng lồ màu hồng lớn với hàm răng cá mập. Những cái cánh ngắn và dày thành hàng trên cơ thể của chúng, mỗi cánh gắn một móng vuốt sư tử sắc như dao găm.

Và có rất nhiều con.

Ngay cả Jace cũng tái mặt. "Vì Thiên thần-chạy!"

Họ chạy, nhưng các sinh vật đó mặc dù thân thể to lớn, lại nhanh hơn: tất cả chúng đã hạ cánh bao xung quanh họ, với những âm thanh rền rĩ *kính khùng. Clary nghĩ một cách lộn xộn, trông chúng có vẻ như những xiên thịt khổng lồ rơi xuống từ bầu trời. Ánh sáng rớt từ skeptron đã biến mất khi chúng xuất hiện, và căn phòng giờ đây tràn ngập trong ánh sáng màu vàng xấu xí của bầu trời.

[*nguyên văn "wet sounds" là một loại âm thanh có thêm hiệu ứng tiếng vang hoặc tiếng vọng]

[** nguyên văn spitballs: một thuật ngữ trong bóng chày, theo mô hình đại khái là cú đánh bất hợp lệ, mỗi dùng tạm "xiên thịt" theo ngữ cảnh; bạn nào biết chỉ giùm!]

"Clary!" Jace hét lên khi một trong những sinh vật tự quảng người về phía cô, cái miệng tròn của nó mở toang hoác. Nước dãi màu vàng nhều nhão.

Bụp. Một mũi tên cắm ngập vào trong vòm miệng của con quỷ. Sinh vật đó giật lùi trở lại, phun ra máu đen. Clary thấy Alec nắm lấy mũi tên khác, đặt nó lên cung, và bật tay cho nó bay. Một con quỷ khác lờn lại, và sau đó Isabelle vung roi chém trước chém sau. Simon bắt một con quỷ khác và giữ chặt, tay anh chìm vào trong cơ thể màu xám xịt của nó, và Jace đâm thanh kiếm của mình vào đó. Con quỷ đổ sập, kéo Simon đập xuống sàn: anh ngã đè xuống ba lô của mình. Clary nghĩ cô nghe thấy một âm thanh giống như kính vỡ, nhưng một giây sau Simon đã đứng dậy, Jace giữ vững anh bằng một bàn tay trên vai trước khi cả hai quay trở lại cuộc chiến.

Băng giá bao trùm xuống Clary: sự im lặng lạnh lẽo của cuộc chiến. Con quỷ Alec đã bắn quặt, cố gắng nhổ mũi tên kẹt trong miệng của nó ra; cô bước lên nó và đâm dao găm vào cơ thể của nó, máu đen phun lên từ các vết thương vào bộ đồ săn của cô. Căn phòng đầy mùi hôi thối của quỷ, tằm

với axit của máu quý; cô bịt miệng lại khi con quý co giật cái cuối cùng và đổ sập.

Alec đang hỗ trợ, đều đặn bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác, đẩy lùi các con quý cuộn lại vì bị thương. Khi chúng vùng vẫy, Jace và Isabelle nhảy vào chúng, cắt chúng ra từng mảnh với kiếm và roi. Clary theo sau họ, nhảy vào một con quý bị thương, chặt phăng một cái xúc tu mềm dưới miệng nó, tay cô bọc trong con máu quý trơn như dầu, trượt trên chuôi dao găm của mình. Con quý đổ sập xuống với một tiếng rít, khiến cô rơi xuống đất. Lưỡi dao trượt ra khỏi tay cô. Cô quăng mình theo sau, tóm lấy nó, và lăn sang một bên ngay khi một con quý khác lao tới bằng cơ thể mạnh mẽ của nó.

Nó đập xuống chỗ mà cô vừa nằm, và cuộn tròn thân xung quanh, kêu xèo xèo, để cho Clary thấy mình phải đối mặt với hai cái miệng mở há hốc. Cô chuẩn bị sẵn sàng để phóng lưỡi dao thì có một ánh chớp vàng và bạc loé lên. Roi của Isabelle quất xuống, xẻ con quý thành hai nửa.

Nó rơi ra thành hai mảnh, một mớ hỗn độn lộn xộn của cơ quan nội tạng đổ ra ngoài. Clary phát bệnh. Những con quý thường chết và biến mất trước khi bạn nhìn thấy những thứ bên trong của chúng. Con quý này vẫn còn quần quai, thậm chí khi là hai mảnh, co giật lung tung. Isabelle nhăn nhó và nhắc roi của cô lên một lần nữa. Cơ co giật của chúng biến thành một cú giật dữ dội. Và đột ngột, một nửa con quý xoắn ngược lại, cắm răng của nó vào chân của Isabelle.

Izzy hét lên, chém xuống bằng chiếc roi da, và con quý thả cô ra; cô ngã ra sau, chân cô gập lại. Clary nhảy về phía trước, đâm vào một nửa khác của con quý, lao dao găm vào lưng của nó cho đến khi nó sập đổ dưới cô và cô thấy mình đang quỳ trong một mớ hỗn độn của máu quý, lưỡi dao ướm đâm trong tay mình, thở hỗn hển.

Có một sự im lặng. Các chuông báo động đã ngừng lại. Tất cả bọn quý đã bị giết sạch, nhưng không có niềm vui của chiến thắng. Isabelle nằm trên mặt đất, roi cuộn tròn quanh cổ tay cô, máu chảy ra từ một hình lưỡi liềm ở chân trái của cô. Cô thở hỗn hển, mí mắt rung rung.

"Izzy!" Alec quăng cây cung và lao mình xuống sàn nhà đẫm máu cạnh em gái. Anh quỳ xuống, kéo cô lên đùi mình. Anh giật mạnh thanh Stele từ thắt lưng. "Iz, Izzy, cố chịu nào-"

Jace, người đã nhặt cây cung của Alec lên, trông không biết anh sẽ kéo lên hoặc quăng xuống; Clary với cái nhìn ngạc nhiên trì độn khi Simon đặt bàn tay của anh lên cánh tay Jace, ngón tay anh bấm chặt, như thể anh đang kéo Jace lên.

Alec xé tung ống quần của Isabelle đến đầu gối. Clary nén một tiếng kêu. Chân của Isabelle như bị xé ra từng mảnh: nó trông giống như hình ảnh bị cá mập cắn mà Clary đã nhìn thấy, máu và các mô xung quanh lõi lõm sâu hoắm.

Alec đặt thanh Stele của mình lên đầu gối của cô và vẽ một chữ iratze, và sau đó thêm một chữ nữa xuống phía dưới. Vai anh run rẩy, nhưng tay anh vững vàng. Clary vòng tay mình xung quanh Jace và xiết nhẹ. Tay anh lạnh như băng.

"Izzy," Alec thì thầm khi iratzes nhạt dần và chìm vào làn da của cô, để lại tàn dư màu trắng phía sau. Clary nhớ đến Hodge, rằng họ đã vẽ chữ rune iratze trị thương cho anh, nhưng vết thương của anh quá nặng: các chữ rune phai mờ, anh đã bị chảy máu và chết bất chấp sức mạnh của chữ rune.

Alec nhìn lên. Khuôn mặt của anh bối rối, nhẩn lại; có máu trên má anh: là máu của Isabelle, Clary nghĩ "Clary," anh nói. "Có lẽ nếu em thử-"

Simon đột nhiên cứng đờ. "Chúng ta cần ra khỏi đây," anh nói. "Tôi có thể nghe thấy tiếng đập cánh. Chúng đang đến nhiều hơn. "

Isabelle đã không còn thở hỗn hển. Việc chảy máu từ dấu gạch chéo ở chân đã chậm lại, nhưng Clary có thể thấy, với một trái tim nặng trĩu, rằng những vết thương vẫn còn đó, một màu đỏ căng phồng và giập dũ.

Alec đứng dậy, ôm cơ thể mềm oặt của em gái trong vòng tay của mình, mái tóc đen của cô xoã xuống như một lá cờ. "Đi đâu?" Anh nói cay nghiệt.

"Nếu chúng ta chạy, chúng sẽ bay trên đầu-"

Jace xoay vòng quanh. "Clary-"

Đôi mắt của anh đầy khẩn cầu. Tim Clary vỡ ra. Jace, người hầu như không bao giờ cầu xin bất cứ điều gì. Vì Isabelle, người dũng cảm nhất của họ đã cầu xin cô.

Alec nhìn từ bức tượng đến Jace, rồi đến khuôn mặt nhợt nhạt vô thức của em mình. "Ai đó-" anh nói giọng vỡ ra, "làm điều gì đó đi-"

Clary quay gót và chạy đến bức tường. Cô gần như va vào nó, kéo mạnh thanh Steele từ cốt của mình, và di nó lên đá. Sự tiếp xúc của đầu thanh Steele với đá cẩm thạch gửi một xung lực lên cánh tay cô, nhưng cô ép chặt nó, ngón tay cô rung lên khi cô vẽ. Những đường màu đen nứt ra trên đá, nứt thành hình dạng của một cánh cửa; các đường vẽ bắt đầu sáng lung linh. Đằng sau Clary cô có thể nghe thấy đám quỷ đang đến: tiếng trầm thấp của chúng, tiếng đập cánh, tiếng kêu xèo xèo của chúng cao lên thành những tiếng la hét khi cánh cửa rục lên với ánh sáng.

Đó là một hình chữ nhật màu bạc, như nước sâu không đáy nhưng không phải nước, đóng khung với chữ rune bốc lửa. Một Cổng dịch chuyển. Clary đưa ra một tay, chạm vào bề mặt. Mỗi một phần của tâm trí cô đều tập trung vào việc hình dung một nơi duy nhất. "Đi nào!" Cô hét lên, đôi mắt vẫn dán chặt vào nó, không di chuyển khi Alec, mang theo em gái, lao qua từ sau cô và biến mất vào trong đó, biến mất hoàn toàn. Simon theo anh, và sau đó Jace, bắt lấy bàn tay tự do của cô khi anh chạy qua. Clary chỉ có một giây để quay lại nhìn về phía sau-một đôi cánh đen lớn quét qua tầm nhìn của cô, một cái nhìn đáng sợ của hàm răng với nước dãi độc nhỏ giọt - trước khi cơn bão của Cổng dịch chuyển đón lấy cô và xoay cô đi vào hỗn loạn.

Clary đâm sầm vào mặt đất cứng, làm đầu gối của cô bầm tím. Cổng dịch chuyển đã tách cô ra khỏi Jace; cô lăn người đi nhanh chóng và nhìn quanh, thở khó khăn – sẽ là gì nếu Cổng dịch chuyển không làm việc? nếu nó đưa họ đến sai chỗ?

Nhưng mái hang động bên trên, quen thuộc và cao chót vót, đánh dấu bằng những chữ rune. Có hố đốt lửa, các vết chân trên sàn nhà, nơi tất cả họ đã ngủ vào đêm hôm trước. Jace đứng lên, cây cung của Alec rơi xuống từ bàn tay anh, Simon-

Và Alec, quỳ đầu gối của mình bên cạnh Isabelle. Bất kỳ sự hài lòng nào mà Clary cảm thấy với thành công của Công dịch chuyển lập tức xẹp như một quả bóng. Isabelle nằm bất động và nhìn khô héo, hơi thở nông, gấp gáp. Jace khuỵu xuống bên cạnh Alec và chạm vào mái tóc của Isabelle một cách nhẹ nhàng.

Clary cảm thấy Simon nắm chặt cổ tay cô. Giọng anh vỡ ra. "Nếu cậu có thể làm bất cứ điều gì-"

Cô di chuyển về phía trước, như trong một giấc mơ, và quỳ xuống ở phía bên kia của Isabelle, đối diện Jace, thanh Steele trượt trên ngón tay đẫm máu của cô. Cô đặt đầu thanh Steele lên đến cổ tay của Izzy, nhớ lại mình đã làm gì ngoài Cấm thành Adamant, làm thế nào cô đã dốc chính mình vào chữ rune chữa thương cho Jace. Chữa thương, chữa thương, chữa thương, cô cầu nguyện, và cuối cùng thanh Steele giật lên và các đường màu đen bắt đầu xoắn ốc chậm chạp trên cẳng tay của Izzy. Izzy rên rỉ và co giật trong vòng tay của Alec. Anh cúi đầu xuống, khuôn mặt anh vùi vào mái tóc của em gái mình. "Izzy, làm ơn đi..." anh thì thầm. "Không phải sau khi Max... Izzy, Hãy ở lại với anh! "

Isabelle thở hỗn hển, mí mắt rung lên. Cô cong người lên và sau đó rũ xuống khi iratze biến mất khỏi làn da của mình. Một vết máu chậm chạp rỉ ra từ vết thương ở chân: máu màu đen. Clary khó khăn xiết chặt thanh Steele của mình, cô cảm thấy nó uốn cong trong tay cô. "Em không thể làm điều đó," cô thì thầm. "em không thể làm một chữ rune đủ mạnh."

"Nó không phải tại em; đó là chất độc," Jace nói. "Độc Quý. Trong máu của cô ấy. Đôi khi chữ rune không có tác dụng. "

"Hãy thử một lần nữa," Alec nói với Clary; đôi mắt anh khô ráo, nhưng sáng khùng khiếp. "Với iratze. Hoặc với một chữ rune mới; em có thể tạo ra một chữ rune- "

Miệng Clary khô khốc. Chưa bao giờ cô muốn tạo một chữ rune hơn bây giờ, nhưng thanh Stele không còn cảm thấy như một phần nối dài của cánh tay; nó như một vật chết trong tay cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực hơn.

Isabelle đã thở khò khè. "Làm cái gì đi chứ!" Simon hét lên đột ngột, giọng anh vang vọng ra từ vách tường. "Các người là Thợ săn Bóng tối; các người chiến đấu với quỷ tất cả thời gian. Các người có thể làm điều gì đó- "

"Và chúng tôi cũng chết!" Jace hét lên đáp lại anh, và sau đó đột nhiên ngã gục trên cơ thể của Isabelle, gập người lại như thể anh bị đâm vào bụng. "Isabelle, Chúa ơi, anh xin lỗi, anh rất xin lỗi-"

"Tránh ra", Simon nói, và đột nhiên anh quỳ đầu gối của mình bên cạnh Isabelle, tất cả họ nhóm lại xung quanh cô, và Clary đã được gọi nhớ về các hoạt cảnh khùng khiếp trong Hiệp Định sảnh khi nhà Lightwoods tụ tập xung quanh xác chết của Max. Nó không thể xảy ra một lần nữa, nó không thể-

"Hãy để em ấy một mình," Alec gầm gừ. "Cậu không phải là gia đình em ấy, Ma cà rồng-"

"Không," Simon nói, "Tôi không phải." Và những chiếc răng nanh của anh thoát ra, sắc nhọn và trắng nhợt. Clary hút một hơi thở sâu khi Simon nâng cổ tay của anh lên miệng. Anh xé nó ra, cắt các tĩnh mạch và máu chảy rùng rùng xuống cánh tay anh.

Jace mở to mắt. Anh đứng dậy và lùi lại; hai tay nắm chặt, nhưng anh đã không di chuyển để chặn Simon lại. Simon đang giữ cổ tay của mình phía trên các vết thương ở chân của Isabelle và để cho máu của mình chạy xuống các ngón tay, bắn tung tóe vào cô, che phủ lên vết thương của cô.

"Cậu. . . là. . . đang. . . làm gì... vậy?" Alec rít lên giữa hai hàm răng, nhưng Jace vung một bàn tay lên, đôi mắt dán vào Simon.

"Hãy để cậu ấy làm," Jace nói, gần như thì thầm. "Nó có thể làm việc, tớ đã nghe nói về nó. . . ."

Isabelle, vẫn bất tỉnh, uốn lưng vào vòng tay của anh trai cô. Chân cô co giật. Gót chân đi boots của cô cào lên mặt đất khi từng mảnh da bị xé của cô bắt đầu tự đan lại với nhau. Máu của Simon vẫn chảy thành dòng ổn định, bao phủ vết thương, nhưng ngay cả dưới máu Clary vẫn có thể thấy làn da màu hồng đã bao phủ các vết rách hỗn độn khi nãy.

Đôi mắt của Isabelle mở ra. Chúng mở rộng và tối sẫm. Đôi môi của cô đã gần như trắng, nhưng màu sắc đã bắt đầu trở lại với chúng. Cô nhìn chăm chăm vào Simon một cách vô thức, và sau đó cô nhìn xuống chân.

Làn da bị rách và cắt nhỏ giờ trông sạch sẽ và xanh xao, chỉ có một hình bán nguyệt mờ nhạt của vết sẹo màu trắng để hiển thị nơi răng quý đã cắn vào. Máu của Simon vẫn còn nhỏ giọt chậm rãi từ những ngón tay của anh, mặc dù vết thương nơi cổ tay anh đã gần như được chữa lành. Anh nhìn nhợt nhạt, Clary nhận ra một cách lo lắng, nhạt màu hơn bình thường, và tĩnh mạch của anh hiện rõ đen xỉn trên làn da của anh. Anh nâng cổ tay lên miệng, răng nhe ra-

"Simon, không!" Isabelle nói, cố gắng chống vào Alec để ngồi lên. Alec thì nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt màu xanh bị sốc.

Clary túm lấy cổ tay của Simon. "Không sao đâu," cô nói. Máu nhuộm lên tay áo của anh, lên chiếc sơ mi của anh, khoe miệng anh. Da anh lạnh giá dưới cảm ứng của cô, cổ tay không có mạch đập. "Không sao đâu, Isabelle ổn rồi", cô nói, và kéo Simon đứng lên. "Hãy để họ nghỉ một chút" cô nói nhẹ nhàng, và dẫn anh đi đến nơi mà anh có thể tựa mình vào tường. Jace và Alec đã cúi xuống Isabelle, tiếng nói của họ thấp và rì rầm. Clary đỡ Simon bằng cổ tay khi anh ngồi sụp xuống dựa vào tảng đá, đôi mắt nhắm lại, run rẩy vì kiệt sức.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 19

19-INTO THE SILENT LAND-TIẾN VÀO VÙNG ĐẤT CÂM LẶNG

Nữ Thợ săn Ác quỷ có làn da nhợt nhạt và mái tóc màu đồng dài. Có lẽ trước đây trông nó khá đẹp, nhưng bây giờ chúng rối nùi với bụi bẩn và cành cây. Cô dường như không quan tâm, chỉ đặt thức ăn – món cháo lỏng bông, nhìn xám nhờ nhờ cho Magnus và Luke, và một chai máu cho Raphael-trên sàn nhà và quay lưng bỏ đi.

Cả Luke lẫn Magnus chẳng buồn động đậy đối với thực phẩm của họ. Magnus cảm thấy quá ốm đến mức mất cảm giác thèm ăn. Bên cạnh đó, anh mơ hồ nghi ngờ rằng Sebastian đã đầu độc cháo, hoặc đánh thuốc mê, hoặc cả hai. Raphael, mặc dù vậy, cầm chai máu lên và uống nó một cách thèm khát, nuốt ừng ực cho đến khi máu chảy ra khỏi khóe miệng.

"Nào, Nào, Raphael," một giọng nói từ trong bóng tối vang lên, và Sebastian Morgenstern xuất hiện ở ngưỡng cửa. Nữ Thợ săn Hắc ám cúi đầu và vội vã lùi ra sau lưng hắn, đóng cửa lại.

Hắn thực sự nhìn giống cha hắn-Valentine-lúc cùng tuổi một cách đáng kinh ngạc, Magnus nghĩ. Đôi mắt màu đen kỳ lạ, hoàn toàn màu đen không có một chút màu nâu hoặc màu hạt dẻ, làm nó đẹp một cách đặc biệt vì nó không bình thường. Cũng cái cười nhếch mép cuồng tín. Jace chưa bao giờ có điều đó-anh liêu lĩnh, phá cách, và có xu hướng tự ngược đãi bản thân, nhưng anh không phải là một người cuồng tín. Đó, Magnus nghĩ, chính là lý do tại sao Valentine đã gửi anh đi xa. Để đề nạt sự phản đối, bạn chỉ cần một cái búa, và Jace là một vũ khí tinh tế hơn thế rất nhiều.

"Jocelyn đâu?" Đó là Luke-dĩ nhiên-giọng nói của anh như một tiếng gầm trầm thấp, hai tay nắm chặt bên người. Magnus tự hỏi Luke nghĩ gì khi nhìn Sebastian, liệu nó có gợi nhớ đến Valentine, người đã từng là parabatai của anh, là nỗi đau đớn và mất mát đã phai nhạt từ lâu. "Cô ấy ở đâu?"

Sebastian cười, và đó là một điểm khác với cha hắn; Valentine không bao giờ cười một cách dễ dàng. Tính hài hước châm biếm của Jace dường như

đã được sinh ra trong máu của mình, một đặc điểm rõ ràng của nhà Herondale. "Bà ấy tốt," hắn nói, "tôi có nghĩa là bà ấy vẫn còn sống. Thực ra, đó là điều tốt nhất ông có thể hy vọng. "

"Tôi muốn nhìn thấy cô ấy," Luke nói.

"Hmm," Sebastian nói, như thể đang cân nhắc. "Không. Tôi không thấy có gì lợi cho tôi."

"Cô ấy là mẹ của người," Luke nói. "Người nên tử tế với cô ấy."

"Đó không phải là việc của ông, đồ chó." Lần đầu tiên có một chút nóng nảy, một khía cạnh của tuổi trẻ, trong giọng nói của Sebastian,. "Ông đã kiểm soát mẹ tôi, làm cho Clary tin ông là gia đình của em ấy"

"Tôi còn thâm tình gia đình với con bé nhiều hơn cậu," Luke nói, và Magnus bắn cho anh ta một cái nhìn cảnh báo khi Sebastian trắng bệch, đưa những ngón tay co giật về phía đai lưng, nơi có thể nhìn thấy chuôi kiếm Morgenstern.

"Không," Magnus nói bằng một giọng trầm, và sau đó, to hơn, "Cậu biết nếu cậu chạm vào Luke, Clary sẽ hận cậu. Và Jocelyn cũng thế. "

Sebastian rút tay ra khỏi thanh kiếm của mình với một nỗ lực có thể nhìn thấy được. "Tôi đã nói tôi không bao giờ có ý định làm hại bà ấy."

"Không, chỉ cần giữ làm con tin", Magnus nói. "Cậu muốn một cái gì đó - một cái gì đó từ Clave, hoặc một cái gì đó từ Clary và Jace. Tôi đoán là; cậu chưa bao giờ thích thú nhiều với Clave, nhưng cậu thực sự rất quan tâm đến em gái cậu nghĩ gì. Nhân tiện, cô ấy và tôi rất thân thiết" Anh nói thêm.

"Anh không thân kiểu đó." Âm điệu của Sebastian khô héo. "Tôi không phải là sẽ không tha cho tất cả mọi người mà cô ấy từng gặp. Tôi không điên đến mức đó. "

"Cậu có vẻ rất điên cuồng," Raphael, người đã im lặng cho đến thời điểm đó nói.

"Raphael," Magnus nói với giọng cảnh báo, nhưng Sebastian không có vẻ tức giận. Hắn hướng về Raphael với một cái nhìn cân nhắc.

"Raphael Santiago," hắn nói. "Lãnh đạo của gia tộc New York – hay là không phải? Không, vị trí đó là Camille, và bây giờ là cô gái nhỏ điên khùng. Đó phải là khá khó chịu cho cậu nhì. Với tôi, thực sự nó có vẻ là Thợ săn Bóng tối của Manhattan nên nhúng tay vào. Cả Camille cũng như Maureen Brown tội nghiệp không xứng đáng là người lãnh đạo. Họ đã phá vỡ Hiệp định-họ quan tâm gì về luật đâu. Nhưng cậu thì có. Dường như trong tất cả thành viên Thế giới Ngầm, Ma cà rồng đã bị Thợ săn Bóng tối hắt hủi và lãnh đạm nhất. Người ta chỉ cần nhìn vào tình hình của cậu. "

"Raphael," Magnus nói một lần nữa, và cố gắng để nghiêng về phía trước, để gặp ánh mắt của Ma cà rồng, nhưng dây xích của Magnus đã kéo chặt kêu lèng xèng. Anh nhăn mặt vì đau ở cổ tay.

Raphael ngồi xồm, hai má đã có chút hồng hào từ lần ăn gần đây của mình. Mái tóc của anh vẫn bù xù; anh trông vẫn trẻ như khi Magnus gặp lần đầu tiên "Tôi không thấy lý do tại sao cậu nói với tôi điều này," anh nói.

"Cậu không thể nói rằng tôi ngược đãi cậu nhiều hơn các nhà lãnh đạo ma cà rồng của cậu," Sebastian nói. "Tôi đã cho cậu ăn. Tôi đã không nhốt cậu vào một cái lồng. Cậu biết là tôi sẽ giành chiến thắng; tất cả các người biết điều đó. Và ngày hôm đó tôi sẽ vui vẻ để chắc chắn rằng cậu, Raphael, lãnh đạo tất cả các ma cà rồng ở New York, thực tế là tất cả các ma cà rồng ở Bắc Mỹ. Cậu sẽ được họ chào đón. Tất cả tôi cần là cậu mang Những đứa trẻ Bóng đêm khác về phe tôi. Tiên tộc đã tham gia với tôi. Triều đình luôn chọn bên chiến thắng. Cậu có nên như vậy không? "

Raphael đã đứng lên. Có máu trên tay của anh; anh cau mày nhìn xuống chúng. Raphael luôn là kẻ chải chuốt. "Điều đó có vẻ hợp lý," anh nói. "Tôi sẽ tham gia cùng cậu."

Luke úp khuôn mặt vào tay mình. Qua kẽ răng Magnus nói, "Raphael, cậu đã thực sự sống lại uống công mong đợi của tôi."

"Magnus, nó không quan trọng," Luke nói; anh đã được bảo hộ, Magnus biết. Raphael đã đi lại, đứng bên cạnh Sebastian. "Hãy để cậu ấy đi. Cậu ấy không có gì để mất. "

Raphael khịt mũi. "Không có mất mát" Anh nói. "Tôi từ bỏ đám thiếu i- ốt các người, rời bỏ căn phòng này, thoát được tiếng rên rỉ của anh về bạn bè và những người anh yêu. Anh là kẻ yếu đuối và luôn là yếu đuối-"

"Tôi đã nên để cậu bước vào ánh sáng ban ngày," Magnus nói, và giọng nói của anh lạnh lẽo.

Raphael nao núng-hầu như chỉ là một thoáng, nhưng Magnus đã thấy nó. Không phải là nó không mang lại cho anh chút an ủi.

Thế nhưng Sebastian cũng nhìn thấy sự nao núng đó, và cái nhìn trong đôi mắt đen của hắn thêm dữ dội. Từ thắt lưng, hắn rút ra một con dao mỏng lưỡi hẹp. Một loại dao dùng để kết liễu "một nhát ân huệ" - là loại lưỡi dao có thể lách qua những khoảng trống của bộ áo giáp và đâm một dao chí mạng.

Raphael thấy ánh chớp của kim loại, lùi trở lại một cách nhanh chóng, nhưng Sebastian chỉ mỉm cười và lật lưỡi dao trong tay. Hắn đưa chuôi kiếm cho Raphael* "Cầm lấy nó," hắn nói.

[*nguyên văn hilt-first: cách cầm mũi kiếm/mũi dao, đưa cho người đối diện cầm chuôi kiếm/dao]

Raphael đưa tay, đôi mắt nghi ngờ. Anh cầm lấy con dao một cách hời hợt- Ma cà rồng rất ít khi sử dụng vũ khí. Bản thân họ chính là vũ khí.

"Rất tốt," Sebastian nói. "Bây giờ chúng ta hãy xác nhận thỏa thuận của chúng ta bằng máu. Giết tên Pháp sư đi! "

Lưỡi dao rời khỏi tay của Raphael và rơi xoảng xuống đất. Với một cái nhìn thích thú, Sebastian cúi người nhặt nó lên, đặt nó lại vào tay của Ma cà rồng.

"Chúng tôi không giết bằng dao," Raphael nói, nhìn từ lưỡi dao đến biểu hiện lạnh lẽo của Sebastian.

"Vậy giờ cậu sẽ làm điều đó," Sebastian nói. "Tôi không để cậu xé cổ họng anh ta; quá lộn xộn, quá dễ dàng sai sót. Hãy làm như tôi nói. Đi tới trước Pháp sư và đâm anh ta chết. Cắt cổ họng hay đâm vào tim, tùy cách nào cậu thích. "

Raphael quay về phía Magnus. Luke bắt đầu tiến lên phía trước; Magnus giơ một tay lên cảnh báo. "Luke," anh nói. "Đừng."

"Raphael, nếu cậu làm điều này, sẽ không có hòa bình giữa Người sói và Những đứa trẻ Bóng đêm, bây giờ và mãi mãi," Luke nói, đôi mắt lấp lánh với một tia sáng màu xanh lá.

Sebastian cười. "Ông không bao giờ tưởng tượng rằng ông sẽ không còn được lãnh đạo Người sói một lần nữa à, Lucian Graymark? Khi tôi giành chiến thắng cuộc chiến này, và tôi sẽ thắng, tôi sẽ cai trị cùng với em gái tôi bên cạnh, tôi sẽ nhốt ông trong một cái lồng để cô ấy ném xương giải trí. "

Raphael bước thêm một bước nữa hướng đến Magnus. Mắt anh mở lớn. Cổ họng anh đã từng được hôn rất nhiều lần bởi những cây thánh giá anh đeo khiến những vết sẹo không bao giờ mất. Lưỡi dao ánh lên trong tay anh.

"Nếu cậu nghĩ rằng Clary sẽ tha thứ-" Luke bắt đầu, và sau đó quay đi. Anh đi chuyển về phía Raphael, nhưng Sebastian đã chặn trước mặt, chặn đường anh với lưỡi dao Morgenstern.

Với một sự thản nhiên kỳ lạ Magnus nhìn Raphael tiếp cận mình. Trái tim của Magnus đập thành thịch trong ngực, anh nhận thức rõ ràng điều đó, nhưng anh không cảm thấy sợ hãi. Anh đã gần với cái chết rất nhiều lần; rất nhiều đến mức các ý tưởng về cái chết không còn làm anh sợ. Đôi khi anh nghĩ rằng một phần trong anh mong mỏi nó, như một vùng đất anh không biết, một nơi mà anh chưa bao tới, một kinh nghiệm chưa từng trải qua.

Mũi của con dao chạm vào cổ anh. Tay của Raphael đang run rẩy; Magnus cảm thấy đau nhói khi lưỡi dao chích vào hõm cổ của mình.

"Đúng rồi," Sebastian nói với một nụ cười hoang dã. "Cắt cổ họng của anh ta. Hãy để cho máu chảy ra khắp sàn nhà. Anh ta đã sống quá nhiều năm rồi. "

Magnus nghĩ đến Alec, đôi mắt xanh biếc và nụ cười kiên định. Anh nghĩ đến lúc đi bộ rời xa Alec trong đường hầm nhà ga bên dưới New York. Anh nghĩ về lý do tại sao anh lại làm điều đó. Đúng là Alec đã cam tâm tình nguyện để xem Camille chọc giận anh, nhưng nó còn nhiều hơn thế

Anh nhớ Tessa khóc trong vòng tay của mình ở Paris, và nghĩ rằng anh chưa bao giờ biết đến sự mất mát cô cảm thấy, bởi vì anh chưa bao giờ yêu như cô đã yêu. Rằng anh sợ một ngày nào đó giống như Tessa, anh sẽ đánh mất tình yêu mortal-người thường của mình. Và khi đó anh nghĩ người đã chết còn tốt hơn người còn sống.

Sau này, Anh đã gạt bỏ suy nghĩ đó, như một ý tưởng bệnh hoạn, và đã không còn nhớ đến nó một lần nữa cho đến khi gặp Alec. Nó đã cắt sâu vào anh khi anh rời xa Alec ở ga điện ngầm ấy. Nhưng tình yêu giữa một người bất tử và một người thường, sẽ là sự huỷ hoại của thượng đế, và nếu thượng đế bị huỷ hoại bởi nó Magnus khó có thể hy vọng tốt hơn. Anh ngược nhìn Raphael qua hàng mi của mình. "Cậu hãy nhớ rằng," anh nói bằng một giọng thấp, rất thấp, anh nghi ngờ Sebastian có thể nghe thấy. "Cậu biết cậu nợ tôi những gì."

"Anh đã cứu cuộc đời tôi" Raphael nói, nhưng giọng nói của anh tê cóng. "Một cuộc đời tôi không bao giờ muốn."

"Cho ta xem sự nghiêm túc của cậu, Santiago," Sebastian nói. "Giết Pháp sư đi."

Raphael siết chặt tay vào chuôi dao. Các đốt ngón tay của anh trắng bệch. Anh nói với Magnus. "Tôi không có linh hồn," anh nói. "Nhưng tôi đã cho

anh một lời hứa trước cửa nhà của mẹ tôi, và bà ấy là thiêng liêng đối với tôi."

"Santiago-" Sebastian bắt đầu.

"Tôi là một đứa trẻ khi đó. Không phải bây giờ" Con dao rơi xuống sàn. Raphael quay lại nhìn Sebastian, đôi mắt đen mở to của anh rất trong trẻo. "Tôi không thể", anh nói. "Tôi sẽ không làm việc đó. Tôi nợ anh ấy một món nợ từ nhiều năm trước đây. "

Sebastian đã rất bất động. "Cậu làm tôi thất vọng, Raphael," hắn nói, và tra thanh kiếm Morgenstern vào vỏ. Hắn bước về phía trước và nhặt con dao dưới chân Raphael, lật nó qua lại trên tay mình. Một ánh sáng phát ra dọc theo lưỡi dao, như một giọt nước mắt long lanh ngọn lửa. "Cậu làm tôi thất vọng rất nhiều," hắn nói, và sau đó, nhanh như chớp hắn đâm lưỡi dao vào tim của Raphael.

- - - - -

Nó là phòng đông lạnh trong nhà xác bệnh viện. Maia đã không run, nhưng cô có thể cảm thấy hơi lạnh, giống như các mũi kim châm lên làn da của mình.

Catarina đứng tựa bên khung thép đựng các xác chết, chạy dọc theo một bức tường. Đèn huỳnh quang màu vàng khiến cô trông phờ phạc, một vẻ nhợt nhạt màu xanh tái. Cô đang lẩm bẩm nhỏ giọng trong một ngôn ngữ kỳ lạ làm Maia ớn lạnh sống lưng.

"Nó ở đâu?" Bat hỏi. Anh đang cầm một con dao sẵn dọa người bằng một tay và một cái lồng kích thước lớn trong tay kia. Anh bỏ rơi lồng với một tiếng vang dậy, ánh mắt quét khắp phòng.

Hai chiếc bàn thép trần đứng ở giữa nhà xác. Khi Maia nhìn chăm chăm, một trong số chúng bắt đầu nhích về phía trước. Những bánh xe của nó kéo dọc theo sàn lát gạch.

Catarina chỉ. "Ở đó" cô nói. Ánh mắt của quay sang cái lồng; cô thực hiện một cử chỉ với các ngón tay và cái lồng dường như rung động và phát sáng. "Dưới cái bàn."

"Cô không nói sớm," Lily dài giọng, bước lên phía trước với đôi giày cao gót. Cô cúi xuống để nhìn phía dưới bàn, sau đó nhảy lùi lại với một tiếng hét. Cô lướt trong không khí và hạ xuống trên một nóc tủ, nơi cô ngồi như một con dơi, mái tóc đen của cô bung ra khỏi kiểu tóc đuôi ngựa của mình. "Gớm ghiếc!" cô nói.

"Đó là một con quỷ" Catarina nói. Cái bàn đã ngừng chuyển động. "Có thể là một con Dantalion hoặc một loại Ma cà rồng khác. Chúng ăn xác người chết. "

"Oh, vì thượng đế," Maia nói, bước một bước về phía trước; Trước khi cô đến bàn, Bat đá nó bằng một chân đi bốt. Nó trượt đi với một tiếng vang dậm, để lộ sinh vật bên dưới.

Lily đã nói đúng: nó gớm ghiếc. Nó có kích thước của một con chó lớn, nhưng nó giống như một quả bóng màu xám, bao quanh là ruột phập phù, gắn với thận dị dạng, hạch mỡ và máu. Một con mắt độc nhất màu vàng rỉ nước nhìn trừng trừng ra từ một mớ bong bóng của các cơ quan nội tạng.

"Eò," Bat nói.

"Tôi đã nói rồi mà," Lily nói, ngay khi một đoạn ruột dài bắn ra từ con quỷ và quấn quanh mắt cá chân của Bat, giật mạnh. Anh ngã xuống sàn nhà với một va đập gây nhăn nhó.

"Bat!" Maia gào lên, nhưng trước khi cô cần di chuyển, anh xoay người và xả xuống bằng con dao vào khúc ruột lẻo phèo đang giữ anh. Anh lùi lại khi con quỷ xịt máu ra sàn.

"Gớm ghiếc quá!" Lily nói. Bây giờ cô đang ngồi trên quỳ, cầm trên tay một vật hình chữ nhật bằng kim loại - điện thoại của cô - như thể nó sẽ đuổi con quỷ ra.

Bat trườn người lên khi con quý lao về hướng Maia. Cô đá nó ra, và nó lăn trở lại với một tiếng rít tức giận. Bat nhìn xuống con dao của mình. Lưỡi kim loại đã cháy ra, bị phá huỷ bởi máu quý. Anh quăng nó đi với một âm thanh ghê tởm.

"Vũ khí", anh nói nhìn xung quanh. "Tôi cần một vũ khí-"

Maia tóm lấy một con dao trên chiếc bàn gần đó và phóng nó đi. Nó đâm vào con quý với một tiếng ồn nhầy nhụa. Con quý ré lên. Một giây sau, con dao bắn ra khỏi người nó như thể nó được đẩy ra từ một lò nướng* đặc biệt mạnh mẽ. Nó trượt dọc theo sàn nhà, tan chảy và nóng bỏng.

[*Nguyên văn toaster: Một loại lò nướng bằng điện-có 1 cái cần gạt. Khi nướng đủ giòn nó sẽ tự động gạt cần để đẩy bánh ra]

"Vũ khí thông thường không hữu dụng với chúng!" Catarina bước về phía trước, giơ tay phải của cô. Nó được bao quanh bởi các ngọn lửa màu xanh. "Chỉ những lưỡi dao được khắc chữ rune-"

"VẬY THÌ, HÃY LẤY VÀI CÁI !" Bat thở hỗn hển, lùi lại khi sinh vật kia nhích về phía anh.

"Chỉ Thợ săn Bóng tối mới có thể sử dụng chúng!" Catarina kêu lên, và một tia lửa màu xanh bắn ra từ tay cô. Nó đập thẳng vào con quý, làm nó lăn tròn đi. Bat chộp lấy cái lồng và chụp nó xuống phía trước con quý, kéo mạnh cửa sập ngay khi con quý lăn vào bên trong.

Maia đóng sầm cửa sập xuống và chốt thanh ngang, khóa con quý bên trong. Tất cả họ đều lùi lại, nhìn chăm chăm kinh hoàng khi nó rít lên và ném chính nó vào thành lồng đã được Pháp sư gia cố. Tất cả trừ Lily, người vẫn chia điện thoại của cô vào đó.

"Cô đang quay phim?" Maia hỏi.

"Có lẽ," Lily nói.

Catarina gạt tay lên trán cô. "Cảm ơn sự giúp đỡ," cô nói. "Ngay cả pháp thuật của Pháp sư cũng không thể giết Dantalions; chúng không dễ bị đánh

bại. "

"Tại sao cô quay phim?" Maia hỏi Lily.

Cô gái Ma cà rồng nhún vai. "Văng chủ nhà gà vọc niêu tôm. . . . Luôn luôn tốt để nhắc nhở các con gà trong trường hợp này là khi chủ nhà đi vắng, con gà sẽ bị đám quỷ xơi tất. Tôi sẽ gửi video này tới tất cả các địa chỉ liên lạc của Thế giới Ngầm trên toàn thế giới. Chỉ là một lời nhắc nhở rằng chúng ta cần Thợ săn Bóng tối để tiêu diệt ma quỷ. Đó là lý do tại sao họ tồn tại. "

"Họ sẽ không tồn tại được lâu," con quỷ Dantalion rít lên. Bat hét lên và nhảy lùi trở lại. Maia không trách anh. Miệng con quỷ đã mở. Nó trông giống như một đường hầm tối đen bóng nhảy lóat đầy răng. "Tối mai là cuộc tấn công. Tối mai là chiến tranh. "

"Chiến tranh gì?" Catarina hỏi. "Nói cho chúng ta biết, sinh vật kia, hoặc ta sẽ đưa mi về nhà và tra tấn mi bằng mọi cách có thể nghĩ ra. . . . "

"Sebastian Morgenstern," con quỷ nói. "Tối mai Ngài sẽ tấn công Alicante. Tối mai các Thợ săn Bóng tối sẽ chấm hết. "

- - - - -

Một ngọn lửa được nhóm ở giữa động, khói cuộn lên trần hình vòm cao, khuất trong bóng tối. Simon có thể cảm thấy hơi nóng từ đám cháy bằng một cảm giác căng trên làn da của mình nhiều hơn là cảm giác ấm áp. Anh đoán trong hang động lạnh, từ việc Alec đã trùm lên mình một chiếc áo len kịch sù và cẩn thận quấn chăn quanh Isabelle đang nằm dài trên sàn nhà, ngủ, đầu gác vào lòng anh. Nhưng Simon không thể cảm thấy lạnh, thực sự không.

Clary và Jace đã đi kiểm tra các đường hầm và chắc chắn rằng họ vẫn an toàn ngoài vòng quỷ dữ và những sinh vật hung hãn khác có thể đi lạc. Alec không muốn rời khỏi Isabelle, và Simon đã quá yếu và chóng mặt để có thể di chuyển nhiều. Không phải là anh không phân biệt được sự việc. Về mặt

kỹ thuật, anh đang canh gác, lắng nghe bất cứ điều gì có thể đến với họ từ bóng tối.

Alec đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Ánh sáng vàng khiến anh trông mệt mỏi và già hơn. "Cảm ơn cậu," đột nhiên anh nói.

Simon gần như nhảy dựng lên. Alec đã không nói một lời với anh kể từ câu cậu đang làm gì vậy?

"Vì cái gì?"

"Cứu em gái tôi," Alec nói. Anh gạt tay qua mái tóc đen của Isabelle. "Tôi biết," anh nói với một chút ngập ngừng. "Ý tôi là, tôi biết, khi chúng ta đến đây, rằng đây có thể là một nhiệm vụ tự sát. Tôi biết nó là nguy hiểm. Tôi biết không thể mong đợi tất cả chúng ta đều sống sót. Nhưng tôi nghĩ rằng nó có thể là tôi, không phải là Izzy. . . ."

"Tại sao?" Simon nói. Đầu anh đập thành thịch, miệng khô.

"Bởi vì thà chuyện đó xảy ra với tôi hơn là bất cứ ai," Alec nói. "Em ấy là Isabelle. Em ấy thông minh và cứng rắn và là một chiến binh giỏi. Giỏi hơn tôi. Em ấy xứng đáng có quyền được hạnh phúc." Anh nhìn Simon qua lửa. "Cậu có một chị gái, phải không?"

Simon giật mình bởi câu hỏi-New York dường như là một thế giới, một cuộc đời đã xa xôi. "Rebecca," anh nói. "Đó là tên chị ấy."

"Và cậu sẽ làm gì với những người làm cô ấy không hạnh phúc?"

Simon nhìn Alec thận trọng. "Tôi sẽ nói lý với họ," anh nói. "Tranh luận. Có thể là một cái ôm thấu hiểu. "

Alec khịt mũi và dường như sắp trả lời; sau đó quay đầu nhìn xung quanh, như thể anh đã nghe thấy một cái gì đó. Simon nhướn mày. Chuyện này không thường xảy ra khi một người thường nghe được một cái gì đó trước khi Ma cà rồng nghe thấy. Một lúc sau anh mới nhận ra: Đó là giọng nói của Jace. Một ánh sáng nhảy múa ở cuối đường hầm phía xa, Clary và Jace xuất hiện, Clary nắm một đèn phù thủy trong tay cô.

Ngay cả khi đi bất, Clary cũng cao chỉ đến vai Jace. Họ không nắm tay nhau, nhưng họ di chuyển cùng nhau hướng về ngọn lửa. Simon nghĩ rằng họ có vẻ giống như một cặp kể từ khi lần đầu tiên họ trở về từ Idris, bây giờ họ có vẻ như một cái gì đó nhiều hơn. Họ có vẻ giống như một đội.

"Có gì thú vị không?" Alec hỏi khi Jace đến ngồi bên cạnh đồng lửa.

"Clary đã đặt chữ rune Glamour - Mê hoặc-trên lối vào hang động. Không ai có thể thấy bất cứ cái gì ở đây. "

"Chúng sẽ kéo dài bao lâu?"

"Qua đêm, có lẽ vào ngày mai," Clary nói, liếc nhìn Izzy. "Chuyện gì với chữ rune Quicker-nhanh hơn- ở đây, em sẽ phải kiểm tra chúng sau."

"Và tớ đã có một tưởng tượng tốt hơn về vị trí đang đặt Alicante. Tớ khá chắc chắn rằng vùng đất đá hoang vu chúng ta đi đêm qua "- Jace chỉ vào đường hầm phía bìa phải "tớ nghĩ rằng đó từng là khu rừng Brocelind. "

Alec nhắm mắt lại. "Thật buồn. Khu rừng ấy rất là-đẹp. "

"Không còn nữa." Jace lắc đầu. "Chỉ còn đất hoang, xa ngút tầm mắt." Anh cúi xuống và chạm vào mái tóc của Isabelle. Simon cảm thấy một ngọn lửa nhỏ ghen tuông vô cớ - rằng anh ấy có thể tùy tiện chạm vào cô ấy, thể hiện tình cảm của mình mà không cần suy nghĩ. "Cô ấy thế nào?"

"Tốt. Đang ngủ. "

"Liệu cô ấy có đủ sức khỏe để đi vào ngày mai?" Giọng của Jace lo lắng. "Chúng ta không thể ở lại đây. Chúng ta đã gửi đi cảnh báo rằng chúng ta có mặt. Nếu chúng ta không đi tìm Sebastian, hẳn sẽ đi tìm chúng ta đầu tiên. Và chúng ta đang khan hiếm thực phẩm. "

Simon không nghe được câu trả lời thì thầm của Alec; một cơn đau đột ngột xuyên bản qua anh, và anh gập người lại. Anh cảm thấy hơi thở của mình ngừng lại, ngay cả khi anh đã không thở. Tuy nhiên ngược anh đau đớn, như thể một cái gì đó vừa bị xé rách ra khỏi đó.

"Simon! Simon! "Clary hốt hoảng, bàn tay đặt lên vai anh, và anh ngược lên nhìn cô, nước mắt rùng rùng nhuộm máu. " Chúa ơi! Simon, chuyện gì vậy?" Cô hỏi điên cuồng.

Anh từ từ ngồi dậy. Cơn đau đã bắt đầu vơi bớt. "Tớ không biết. Nó giống như một người nào đó đâm một con dao vào ngực của tớ. "

Jace nhanh chóng quỳ xuống trước mặt anh, những ngón tay dưới cằm của Simon. Ánh mắt vàng nhạt của anh chăm chú trên khuôn mặt của Simon. "Raphael," cuối cùng Jace nói bằng một giọng lạnh lẽ. "Anh ấy là trực hệ của cậu, người có máu làm cho cậu thành một Ma cà rồng."

Simon gật đầu. "Thì sao?"

Jace lắc đầu. "Không có gì," anh lầm bầm. "Cậu ăn lần cuối khi nào?"

"Tôi ổn," Simon nói, nhưng Clary đã bắt tay phải của anh và nhấc nó lên; chiếc nhẫn Tiên bằng vàng tỏa sáng trên ngón tay anh. Bàn tay trắng như tay xác chết, các tĩnh mạch dưới da nổi lên đen kịt giống như một mạng lưới các vết nứt trong đá cẩm thạch. "Cậu không khỏe- Cậu không ăn à? Cậu đã mất hết máu! "

"Clary-"

"Những cái chai cậu mang đi đâu rồi?" Cô nhìn xung quanh, kiểm túi xách của anh, và tìm thấy nó đang dựng sát tường. Cô giật mạnh nó về phía cô. "Simon, nếu cậu không bắt đầu chăm sóc bản thân mình tốt hơn -"

"Đừng!" Anh nắm lấy dây đeo của túi kéo ra xa cô; cô nhìn anh trừng trừng. "Chúng đã bị vỡ," Anh nói. "Các chai đã bị vỡ khi chúng ta chiến đấu với ma quỷ trong Sảnh Hiệp định. Máu đã bị đổ hết. "

Clary đứng lên. "Simon Lewis," cô nói giận dữ. "Tại sao cậu không nói điều đó?"

"Nói điều gì?" Jace dờ Simon đi.

"Simon đỏi," Clary giải thích. "Anh ấy bị mất máu khi chữa bệnh cho Izzy, và máu cậu ấy mang theo bị đổ trong Sảnh Hiệp định."

"Tại sao cậu không nói gì?" Jace hỏi, đứng lên và đẩy lùi một lọn tóc vàng.

"Bởi vì," Simon nói. "Nó có vẻ không có động vật gì tôi có thể ăn ở đây."

"Có chúng tôi" Jace nói.

"Tôi không muốn ăn máu của các bạn tôi."

"Tại sao không" Jace bước qua đồng lửa và nhìn xuống Simon; biểu hiện của anh tò mò một cách không che giấu. "Chúng ta đã làm vậy trước đây, phải không? Lúc đó cậu đỏi, và tôi đã cho cậu máu của tôi. Đó có thể là một chút đồng tính, nhưng tôi kiên định trong khuynh hướng tình dục của mình."

Simon thở dài trong lòng; Anh có thể nói rằng dưới cái vẻ khiếm nhã, Jace hoàn toàn nghiêm túc trong đề nghị của anh. Có lẽ sẽ ít nghiêm túc bởi vì nó sexy hơn là bởi vì Jace muốn chết ở Brooklyn.

"Tôi không cần người mà tĩnh mạch đầy lửa thiên đàng", Simon nói. "Tôi không có mong muốn được nướng từ trong ra ngoài."

Clary cuốn tóc ra phía sau, chìa cổ họng cô. "Vậy thì, uống máu của tớ. Tớ luôn luôn nói rằng cậu được chào đón - "

"Không," Jace nói ngay lập tức, và Simon nhớ lại cảnh anh giữ Jace trong tay trên con tàu của Valentine, cách Simon đã nói rằng tôi sẽ giết cậu, và Jace đã trả lời thú vị đấy, nếu tôi cho phép.

"Ôi, vì Chúa. Tôi sẽ làm điều đó. "Alec đứng lên, cẩn thận đặt Izzy trên tấm chắn. Anh nhét chắn xung quanh cô và đứng thẳng lên.

Simon đập đầu rơi vào tường của hang động. "Anh thậm chí không thích tôi. Và bây giờ anh cung cấp máu của anh cho tôi? "

"Cậu đã cứu em gái tôi. Tôi nợ cậu. "Alec nhún vai, cái bóng đen của anh kéo dài trong ánh sáng của ngọn lửa.

"Đúng vậy." Simon nuốt xuống lúng túng. "Được rồi."

Clary đưa tay của mình xuống. Sau một lúc Simon bám lấy nó và để cô lôi anh dậy. Anh không thể không nhìn qua Isabelle đang ngủ, nửa người quấn trong tấm chăn màu xanh của Alec. Cô thở chậm và ổn định. Izzy, vẫn còn thở, vì anh.

Simon bước một bước về phía Alec, và vấp ngã. Alec đỡ kịp anh và giữ anh vững. Cái ôm của anh trên vai Simon chặt chẽ. Simon có thể cảm thấy sự căng thẳng của Alec trong nó, và anh chợt nhận tình huống kỳ quái: Jace và Clary trở mặt ra một cách công khai vào họ, Alec trông như thể anh đang gồng mình để một xô nước đá đổ lên đầu.

Alec quay đầu một chút về bên trái, chìa cổ họng để trần của mình. Anh nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện. Simon thấy anh ít giống một người sắp đổ nước đá lên đầu mà giống một kẻ đang chịu đựng một cuộc khám xét kỹ lưỡng đáng xấu hổ tại văn phòng của bác sĩ nhiều hơn.

"Tôi không làm điều này trước mặt mọi người được," Simon công bố.

"Nó không phải trò quay chai*, Simon," Clary nói. "Nó chỉ là thực phẩm. Không phải là anh là thực phẩm-Alec!" cô nói thêm khi thấy anh liếc nhìn. Cô giơ tay của mình lên. "Đừng bận tâm."

[*nguyên văn: spin the bottle: là một trò quay chai trong bàn tiệc. Một người sẽ quay chai, chai dừng lại ở người nào thì sẽ hôn người ấy]

"Oh, vì Thiên thần-" Alec bắt đầu, và vòng tay quanh cánh tay của Simon. "Đi nào," anh nói và kéo Simon đi về đường hầm dẫn về phía cửa, đủ xa để những người khác không nhìn thấy, biến mất sau một chỗ đá lồi ra.

Mặc dù vậy Simon đã nghe thấy những điều cuối cùng Jace nói, ngay trước khi họ khuất tầm nghe. "Cái gì? Họ cần sự riêng tư. Đó là một khoảnh khắc thân mật".

"Tôi nghĩ rằng anh nên để cho tôi chết quách là xong", Simon nói.

"Im đi," Alec nói, và đẩy anh dựa vào bức tường của hang động. Anh nhìn Simon một cách chu đáo. "Liệu có phải là cổ của tôi?"

"Không," Simon nói, cảm thấy như thể anh đã lạc vào một giấc mơ kỳ lạ. "Cổ tay là được rồi."

Alec bắt đầu đẩy tay áo len của mình lên. Cánh tay anh để trần và nhợt nhạt trừ những ấn ký, và Simon có thể thấy tĩnh mạch dưới da của anh. Bất chấp bản thân, anh cảm thấy sự châm chích của cơn đói, đánh thức bản năng đang kiệt sức: anh có thể ngửi thấy mùi máu, mềm và mặn, giàu hương vị như ánh sáng ban ngày. Máu Thợ săn Bóng tối, như của Izzy. Anh rê lưỡi của mình dọc theo hàm trên và chỉ hơi ngạc nhiên khi cảm thấy răng nanh của mình cứng và sắc nhọn.

"Tôi chỉ muốn cậu biết," Alec nói khi anh nắm cổ tay của anh ra, "là tôi nhận ra rằng làm thức ăn cho Ma cà rồng kiểu này đôi khi rất gợi cảm."

Simon mắt mở to.

"Em gái tôi có thể nói với tôi nhiều hơn tôi muốn biết," Alec thừa nhận. "Dù sao, quan điểm của tôi là tôi không bị cậu thu hút chút nào."

"Phải," Simon nói, và nắm lấy tay của Alec. Anh đã cố gắng cho một kiểu ôm huynh-đệ, nhưng nó không được việc, anh đã phải bẻ tay Alec lại để chìa ra phần dễ bị tổn thương nơi cổ tay của Alec. "Vâng, anh cũng không hấp dẫn tôi, vì vậy tôi đoán chúng ta ngang bằng. Mặc dù, anh có thể giả bộ trong năm- "

"Không, tôi không thể," Alec nói. "Tôi ghét khi mấy gã trai thẳng luôn nghĩ rằng tất cả các chàng trai đồng tính rất quyến rũ đối với họ. Tôi không thu hút các chàng trai nhiều hơn cậu thu hút các cô gái. "

Simon hít vào một hơi thật sâu. Nó luôn luôn là một cảm giác kỳ lạ, thờ khi anh không cần, nhưng nó làm anh nguôi đi. "Alec," anh nói. "Bình tĩnh! Tôi không nghĩ rằng anh đang có cảm tình với tôi. Thực tế, hầu hết thời gian tôi nghĩ rằng anh ghét tôi. "

Alec dừng lại. "Tôi không ghét cậu. Tại sao tôi ghét cậu? "

"Bởi vì tôi là một người của Thế giới Ngầm? Bởi vì tôi là một Ma cà rồng đang yêu em gái của anh và anh nghĩ rằng cô ấy quá tốt cho tôi? "

"Vậy sao?" Alec nói, nhưng nó không ác ý; một lát sau, anh hơi mỉm cười, nụ cười nhà Lightwood sáng lên khuôn mặt anh và làm cho Simon nghĩ đến Izzy. "Em ấy là em gái tôi. Tôi nghĩ rằng em ấy quá tốt cho tất cả mọi người. Nhưng cậu-cậu là một người tốt, Simon. Bất kể cậu là một Ma cà rồng hay không. Cậu trung thành, cậu thông minh và cậu-cậu làm cho Isabelle hạnh phúc. Tôi không biết tại sao, nhưng cậu đã làm con bé hạnh phúc. Tôi biết tôi không thích cậu khi tôi gặp cậu. Nhưng điều đó đã thay đổi. Và tôi khó mà phán xét em tôi chỉ vì nó hẹn hò với một người của Thế giới Ngầm. "

Simon vẫn đứng bất động. Alec phù hợp một cách hoàn hảo với Pháp sư, anh nghĩ. Điều đó hiển nhiên là đủ. Nhưng Pháp sư được sinh ra như họ là vậy. Alec lại là kẻ bảo thủ nhất trong những đứa con nhà Lightwood - anh không phải là loại yêu thích sự hỗn loạn, hay xông vào nguy hiểm như Jace và Isabelle. Simon đã luôn cảm thấy điều đó ở trong con người anh, một cảm giác rằng một Ma cà rồng là một con người bị biến đổi thành một cái gì đó tồi tệ.

"Anh sẽ không đồng ý để trở thành một Ma cà rồng", Simon nói. " ngay cả khi điều đó có nghĩa là có thể với Magnus mãi mãi, phải không? Anh không muốn sống mãi mãi; Anh muốn lấy sự bất tử của anh ấy đi. Đó là lý do tại sao anh ấy chia tay với anh. "

Alec nao núng. "Không," anh nói. "Tôi sẽ không muốn trở thành một Ma cà rồng."

"Vậy, anh vẫn nghĩ tôi thấp kém hơn anh?" Simon nói.

Giọng nói của Alec vỡ ra. "Tôi đang cố gắng," anh nói, và Simon cảm thấy nó, cảm thấy Alec muốn ám chỉ điều đó biết bao nhiêu, thậm chí đã muốn nói rõ nó một chút. Và sau tất cả, nếu Simon không phải là một Ma cà rồng,

anh vẫn là một người thường, vẫn là kẻ thấp kém hơn. Anh cảm thấy mạch đập đột biến của Alec trên cổ tay anh đang cầm. "Tiếp đi," Alec nói, trong lời nói thở ra một nỗi khổ sở vì chờ đợi. "Cứ làm đi."

"Chuẩn bị nhé," Simon nói, và nâng lên cổ tay của Alec lên miệng. Mặc dù sự căng thẳng giữa họ, cơ thể của anh, đói và bị tước đoạt, vẫn phản ứng. Cơ bắp của anh siết chặt và răng nanh chìa ra. Anh nhìn thấy đôi mắt của Alec tối lại với sự ngạc nhiên và sợ hãi. Cơ đói lan tràn như một ngọn lửa xuyên qua cơ thể của Simon, và anh chìm đắm dưới vực sâu của nó, đấu tranh để cố gắng nói điều gì đó giống con người với Alec. Anh hy vọng Alec có thể nghe được qua những chiếc răng nanh của mình. "Tôi rất tiếc về Magnus."

"Tôi cũng vậy. Bây giờ, cần đi!" Alec nói, và Simon cắn. Những chiếc răng nanh của anh nhanh chóng và dứt khoát xuyên qua làn da, máu nổi trong miệng của anh. Anh nghe thấy Alec thở hỗn hển, và Simon không chú ý nắm chặt hơn, như thể để ngăn Alec giật ra. Nhưng Alec đã không giật ra. Simon nghe được nhịp tim dữ dội của anh, đập xuống qua tĩnh mạch của anh như tiếng chuông rung. Cùng với máu của Alec, Simon có thể nếm được mùi kim loại của sợ hãi, mùi ánh sáng của đau đớn, và ngọn lửa háo hức của cái gì đó khác, một cái gì đó, anh đã nếm lần đầu uống máu Jace trên sàn kim loại bẩn thỉu của con tàu Valentine. Có lẽ sau tất cả, Thợ săn bóng tối đã luôn đón chào cái chết.

- - - - - oOo - - - - -

=====

Phần 2-Chương 20

20-THE SERPENTS OF THE DUST-CON RẮN CỦA BỤI ĐẤT*

[*Lấy ý từ Genesis 3.14: Đức Chúa Trời bèn phán cùng rắn rằng: Vì mi đã làm điều như vậy, mi sẽ bị nguyền rủa trong các loài súc vật, các loài thú đồng, mi sẽ bò bằng bụng và ăn bụi đất trọn cả đời. Ta sẽ làm cho mi cùng

người nữ, dòng dõi của mi cùng dòng dõi người nữ thù nghịch nhau. Người ta sẽ lấy giày đập vào đầu mi, còn mi sẽ cắn gót chân người ta.]

Khi Alec và Simon trở lại căn phòng trung tâm, họ thấy Isabelle vẫn ngủ cuộn tròn trong một đồng chăn. Jace đang ngồi bên đồng lửa, tựa lưng vào tay, ánh sáng nhảy múa trên khuôn mặt của anh. Clary nằm ngã đầu vào lòng anh, Simon có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh của đôi mắt cô khi cô nhìn họ đến gần chứng tỏ cô vẫn không ngủ.

Jace nhướn mày. "Đi ngủ lang về hả, những chàng trai*?"

[*nguyên văn "walk of shame, boys?". Thành ngữ Walk of shame chỉ cảm giác buổi sáng sáng bạn quay về nhà sau bữa tiệc đêm qua, mặc đồ cũ, tóc tai bờm xờm, và không biết mình đã ngủ ở đâu, với ai, hy vọng là không có người quen nào nhìn thấy cảnh tượng đó.]

Alec lườm Jace. Anh đứng với cổ tay trái co lại, che giấu các vết cắn, mặc dù chúng đã mờ nhạt nhờ vào chữ iratze anh đặt trên cổ tay của mình. Anh đã không đẩy Simon ra, để cho anh uống cho đến khi Simon tự dừng lại, và kết quả là anh đã hơi nhọt nhọt. "Đó không có gì là gợi cảm cả," anh nói.

"Có một chút gợi cảm," Simon nói. Anh cảm thấy khá hơn nhiều khi được ăn, và không thèm nói đỡ, lại chọc Alec thêm một chút.

"Không có," Alec nói.

"Tôi đã có một số cảm xúc...", Simon nói.

"Cứ tự do quẩn quại với những cảm xúc của cậu đi," Alec nói, và cúi xuống để cài dây đeo ba lô của mình. "Tôi sẽ đi xem xét xung quanh."

Clary ngồi dậy với một cái ngáp dài. "Anh có chắc không? Anh có cần một chữ rune bổ sung máu? "

"Anh đã vẽ hai chữ," Alec nói. "Anh sẽ ổn thôi." Anh đứng thẳng lên và liếc nhìn em gái đang ngủ. "Chỉ cần chăm sóc Isabelle, ok?" Ánh mắt anh nhìn sang Simon. "Đặc biệt là cậu, Ma cà rồng."

Alec bắt đầu đi xuống hành lang, ngọn đèn phù thủy hắt bóng của anh, dài và ngoằn ngoèo lên các bức tường hang động. Jace và Clary trao nhau một cái nhìn nhanh trước khi Jace đứng lên, chạy theo Alec vào đường hầm. Simon có thể nghe thấy tiếng nói của họ thì thầm nhẹ nhàng qua các tầng đá, mặc dù anh không thể nghe ra bất cứ từ nào.

Câu "Chăm sóc Isabelle " của Alec vang vọng trong đầu anh. Anh nghĩ đến lời của Alec trong đường hầm. Cậu trung thành, cậu thông minh và cậu-cậu làm cho Isabelle hạnh phúc. Tôi không biết tại sao, nhưng cậu đã làm con bé hạnh phúc.

Ý nghĩ làm Isabelle hạnh phúc tràn đầy trong anh với cảm giác ấm áp. Simon ngồi lặng lẽ bên cạnh cô-cô giống như một con mèo, cuộn tròn mình trong chăn, đầu gối lên cánh tay. Anh thả lỏng người, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô. Cô đã sống lại vì anh. Và anh trai cô đã thực hiện điều gần gũi nhất với anh, điều mà có lẽ anh ấy chưa bao giờ làm, để thay lời chúc phúc cho họ.

Anh nghe tiếng Clary, từ phía bên kia của ngọn lửa cười nhẹ nhàng. "Chúc ngủ ngon, Simon," cô nói.

Simon có thể cảm thấy tóc của Isabelle, mềm như tơ dưới má mình. "Chúc ngủ ngon," anh nói và nhắm mắt lại; tĩnh mạch tràn đầy dòng máu Lightwood.

- - - - -

Jace bắt kịp Alec một cách dễ dàng. Anh đã dừng lại nơi hành lang hang queo về

phía cổng. Các bức tường của hành lang trơn láng tựa như bị mòn qua năm tháng bằng nước hoặc gió, chứ không phải bằng đục đẽo, mặc dù Jace không chút nghi ngờ gì con đường này là do con người thực hiện.

Alec, dựa lưng vào tường hang động, rõ ràng là chờ Jace, anh nâng đèn phù thủy của mình lên. "Có chuyện gì vậy?"

Jace đi chậm lại khi đến gần parabatai của mình. "Tớ chỉ muốn chắc chắn rằng cậu ổn".

Alec nhún một bên vai. "Nhiều nhất như tớ có thể, tớ đoán thế."

"Tớ xin lỗi," Jace nói. "Một lần nữa. Tớ chuốc lấy những rủi ro ngu ngốc. Tớ không thể giúp được. "

"Bọn tớ để cho cậu làm điều đó," Alec nói. "Đôi khi những rủi ro của cậu mang lại kết quả. Bọn tớ để cho cậu làm điều đó vì bọn tớ phải làm thế. Bởi vì nếu bọn tớ không cho phép cậu, sẽ không bao giờ có cái gì được thực hiện. "Anh dụi dụi khuôn mặt vào tay áo rách của mình. "Isabelle sẽ nói những điều tương tự."

"Chúng ta chưa kết thúc cuộc trò chuyện của chúng ta lúc trước," Jace nói. "Tớ chỉ muốn nói rằng cậu không cần phải luôn luôn hoàn hảo. Tớ đã đề nghị cậu thành parabatai của tớ bởi vì tớ cần cậu, nhưng cậu cũng được phép cần tớ. Điều này "- Anh chỉ vào chữ rune parabatai của mình -" có nghĩa là cậu là người tốt hơn, một nửa khác của tớ, và tớ quan tâm tới cậu nhiều hơn bản thân mình. Nhớ lấy! Tớ xin lỗi vì tớ đã không nhận ra cậu đã bị tổn thương nhiều đến mức nào. Trước đó, tớ đã không nhìn thấy, nhưng bây giờ tớ đã biết. "

Alec đã bất động một lúc, hầu như không thở. Sau đó, trước sự ngạc nhiên của Jace, anh đưa tay ra và vò đầu Jace như cái cách một người anh trai có thể vò đầu tóc em gái của mình. Nụ cười của anh cẩn trọng, nhưng thực sự đầy tình cảm. "Cảm ơn vì đã hiểu tớ," anh nói và bỏ đi xuống đường hầm.

"Clary."

Cô thức dậy một cách chậm chạp, ra khỏi giấc mơ êm dịu của ấm áp và lửa, mùi của cỏ khô và táo. Trong giấc mơ cô đã đến trang trại của chú Luke, treo ngược xuống từ một cành cây, cười vang trong khi Simon vẫy tay từ

bên dưới. Cô dần dần nhận thức được nền đá cứng dưới hông và lưng, đầu cô gối trên đôi chân của Jace.

"Clary," anh gọi một lần nữa, vẫn thì thầm. Simon và Isabelle đã nằm dài bên nhau trong một khoảng khá xa, thành một đống đen trong bóng tối. Đôi mắt lấp lánh của Jace nhìn xuống cô, màu của vàng nhạt, phản chiếu ánh lửa nhảy múa. "Anh muốn tắm."

"Ờ, ờ... em muốn có một triệu đô la," cô nói, dụi mắt "Chúng ta đều muốn một cái gì đó."

Anh nhướn mày. "Thôi nào, hãy nghĩ về điều đó," anh nói. "về cái hang động đó? Cái có hồ nước ấy? Chúng ta có thể tắm. "

Clary nghĩ về cái hang, về làn nước trong xanh đáng yêu, sâu như hoàng hôn, và đột nhiên cảm thấy cả người cô như được bọc bằng hàng lớp bụi bẩn, máu quỷ và mồ hôi, tóc cô bết lại thành một mớ nhờn.

Đôi mắt của Jace nhảy múa, và Clary cảm thấy làn sóng quen thuộc trong ngực cô, kéo cô trở lại cảm giác lần đầu tiên cô thấy anh. Cô không thể xác định được thời điểm chính xác cô yêu Jace khi nào, nhưng luôn luôn có một cái gì đó từ anh nhắc nhở cô về một con sư tử, một con vật hoang dã không bị trói buộc bởi bất kỳ luật lệ nào, hứa hẹn một cuộc sống tự do. Không bao giờ "Tôi không thể", mà luôn luôn là "tôi có thể." Luôn đương đầu với rủi ro và nguy hiểm, không bao giờ sợ hãi hay né tránh các câu hỏi.

Cô đứng lên một cách hết sức lặng lẽ như cô có thể. "Được rồi."

Anh ngay lập tức đứng lên, nắm lấy tay cô và kéo cô xuống hành lang phía tây từ hang chính. Họ đi trong im lặng, ngọn đèn phù thủy của cô chiếu sáng đường đi, một sự im lặng Clary cảm thấy gần như ngại phá vỡ, như thể cô sẽ phá vỡ sự êm đềm huyền ảo của một giấc mơ hay một câu bùa mê.

Thình lình, hang động rộng lớn mở ra trước mặt họ, và cô cất hòn đá rune đi, dập tắt ánh sáng của nó. Ánh sáng phát quang sinh học trong hang động là đủ: chúng tỏa ra lung linh từ các bức tường, từ nhũ đá le lói rủ xuống từ

trần hang như những cột băng bằng điện. Ánh sáng như những lưỡi dao cắt qua bóng tối. Jace buông tay cô và bước những bước cuối cùng của con đường xuống mép nước, nơi bãi biển nhỏ đầy cát mịn, lấp lánh như mica. Anh dừng lại trước mép nước vài bước chân và nói: "Cảm ơn em."

Cô nhìn qua nhìn anh ngạc nhiên. "Vì cái gì cơ?"

"Đêm qua," anh nói. "Em đã cứu anh. Anh đã nghĩ ngọn lửa thiên đàng sẽ giết chết anh. Em đã làm gì- "

"Chúng ta vẫn không thể nói với những người khác," cô nói.

"Tối qua anh đã không nói, phải không?", Anh hỏi. Đó là sự thật. Jace và Clary chỉ giải thích đơn giản là Clary đã giúp Jace kiểm soát và làm tiêu tan ngọn lửa, và rằng không có gì khác đã thay đổi.

"Chúng ta không thể mạo hiểm tiết lộ cho họ, thậm chí bằng ánh mắt hay biểu hiện," cô nói. "Anh và em, chúng ta có một số điều che giấu Sebastian, nhưng họ không có. Nó không công bằng với họ. Em gần như ước chúng ta không biết. . . ."

Giọng cô nhỏ dần, có vẻ bực mình bởi sự thiếu tập trung của anh. Jace đang nhìn vào mặt nước xanh biếc không thấy đáy, quay lưng lại với cô. Cô bước một bước về phía trước và vỗ nhẹ lên vai. "Jace," cô nói. "Nếu anh muốn làm một cái gì đó khác biệt, nếu anh nghĩ rằng chúng ta nên lập một kế hoạch khác-"

Anh quay lại, và đột nhiên cô thấy mình trong vòng tay anh. Nó tạo một cú sốc qua toàn bộ cơ thể cô. Bàn tay anh ôm lấy bả vai cô, những ngón tay vuốt nhẹ dọc theo làn áo sơ mi của cô. Cô rùng mình, suy nghĩ bay ra khỏi đầu cô như những bông hoa bồ công anh* rải rác theo gió.

[*nguyên văn "feathers": lông vũ, dịch có vẻ ko nhã lắm nên mỗ thay bằng hình ảnh hoa bồ công anh bay theo gió cho nó mượt]

"Khi nào," anh nói, "mà em lại rất cẩn thận như thế này?"

"Em không cần thận," cô nói khi anh chạm vào đôi môi của mình lên trán cô. Hơi thở ấm áp của anh khuấy động những lọn tóc bên tai cô. "Em chỉ không phải là anh"

Cô cảm thấy anh cười. Bàn tay anh trượt xuống hai bên, nắm chặt lấy eo cô. "Điều đó là chắc chắn rồi. Em đẹp hơn rất nhiều. "

"Anh phải yêu em," cô nói, hơi thở ngưng trệ khi môi anh chậm rãi lướt dọc theo quai hàm cô. "Em chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ thừa nhận bất cứ ai đẹp hơn anh." Cô bắt đầu khi miệng của anh tìm đến môi cô, tách môi cô ra. Cô nhón người lên vào nụ hôn, quyết tâm lấy lại một số kiểm soát. Cô quấn tay quanh cổ anh, mở miệng của cô cho anh, và mút nhẹ nhàng môi dưới của anh.

Nó có nhiều tác dụng hơn cô mong đợi; vòng tay anh xiết chặt lấy eo cô và anh rên trầm thấp vào miệng cô. Một lúc sau anh tách ra, đỏ mặt, đôi mắt lấp lánh. "Em ổn không?", anh nói. "Em muốn điều này?"

Cô gật đầu, nuốt khan. Toàn thân cô run rẩy như dây đàn "Vâng, em muốn. Em- "

"Chỉ là, từ rất lâu rồi em đã không thực sự có thể chạm vào anh, và bây giờ em có thể," anh nói. "Nhưng có lẽ đây không phải chỗ-"

"Uhm, chúng ta bắn quá," cô thừa nhận.

"Bắn quá có vẻ như có một chút phán xét."

Clary giơ bàn tay lên. Đầy ghét trên tay và móng tay đen thui. Cô mỉm cười với anh. "Em nói nghĩa đen," cô nói, và chỉ ra dòng nước bên cạnh với cái hất cằm. "Chẳng phải chúng ta nên tắm? Trong nước? "

Sự lấp lánh trong mắt anh tối lại khiến chúng chuyển sang màu hổ phách. "Phải," anh nói, và cởi áo khoác.

Clary gần như rít lên, anh đang làm gì thế? nhưng những gì anh làm là hoàn toàn rõ ràng. Cô đã nói "trong nước", và dĩ nhiên nó không giống như họ có

thể lội xuống nước với đầy đủ trang phục. Cô chỉ hoàn toàn không nghĩ xa hơn.

Anh đã bỏ chiếc áo khoác và đang kéo T-shirt lên trên đầu; cổ áo bị kẹt lại một khoảnh khắc, và Clary chỉ nhìn chăm chăm, đột nhiên vô cùng nhận thức được thực tế là họ đang ở riêng tư với nhau, và về cơ thể của anh: làn da màu mật ong ánh xạ với những ấn ký cũ và mới, một vết sẹo mờ ngay dưới đường cong của cơ ngực trái của anh. Cơ bụng phẳng, thon dần về phía hông hẹp; anh đã hơi ồm, đai vũ khí của anh cài lỏng lẻo ở hông. Đôi chân, cánh tay duyên dáng như của một vũ công; anh kéo áo sơ mi khỏi đầu và lắc lắc mái tóc sáng màu của mình. Cô nghĩ với một cái nhói bất ngờ trong dạ dày rằng không thể tin được anh là của cô, không phải là loại người bình thường để gần gũi, để chạm vào. Và khi đó anh ngược lên nhìn cô, bàn tay đặt trên thắt lưng, và mỉm nụ cười bất hảo quen thuộc của mình.

"Vẫn giữ quần áo của em sao?", anh nói. "Anh có thể hứa không nhìn, nhưng anh không muốn nói dối."

Clary cởi chiếc áo khoác của mình và ném nó vào anh. Anh bắt lấy nó và bỏ nó vào đồng quần áo của mình, cười toe toét. anh tháo thắt lưng, thả nó xuống. "Hư hỏng" cô nói. "Mặc dù anh nhận được điểm trung thực về điều đó."

"Anh mười bảy rồi [è, trẻ quá :)] ; tất cả chúng ta đều hư hỏng" anh nói, đá đôi giày của mình ra và cởi nốt chiếc quần. Anh mặc quần soóc boxer màu đen, và trước sự nửa nhẹ nhõm, nửa tiếc rẻ của Clary, anh giữ chúng trên người khi anh bước xuống nước, lội sâu đến đầu gối. "Hoặc, ít nhất, anh sẽ là mười bảy trong một vài tuần nữa," anh nói qua vai. "Anh đã học toán, bằng thư của bố anh trong thời gian của Cuộc nổi dậy. Anh sinh trong tháng Giêng".

Một cái gì đó trong giọng điệu hoàn toàn bình thường của anh làm cho Clary thoải mái. Cô cởi giày của cô, kéo T-shirt của mình ra, sau đó cởi quần, và đi đến mép nước. Dòng nước mát mẻ nhưng không lạnh, vỗ lên mắt cá chân cô.

Jace ngược nhìn cô và mỉm cười. Sau đó, đôi mắt của anh du lịch từ khuôn mặt xuống cơ thể, từ áo ngực đến quần lót cotton của cô. Cô ước gì cô đã mặc một cái gì đó đẹp hơn, nhưng không thể nào lại đóng gói "đồ lót lạ mắt" để đi đến Cõi quý. Áo ngực của cô bằng cotton màu xanh nhạt, kiểu hoàn toàn nhằm chán bạn có thể mua ở bất kỳ siêu thị nào, mặc dù Jace đang nhìn ngắm nó như thể cái gì kỳ lạ và tuyệt vời.

Đột nhiên anh đỏ mặt, và liếc nhìn sang chỗ khác, lùi lại để cho dòng nước nhấn lên đến vai che người anh. Anh ngụp xuống và lại nổi lên lần nữa, nhìn bớt bối rối và ướt đẫm, nước chảy rùng rùng trên mái tóc vàng sẫm của anh. "Sẽ dễ dàng hơn nếu em xuống nước nhanh chóng," anh nói.

Clary hít một hơi và lặn xuống dưới, dòng nước phủ lên đầu cô. Và nó là tuyệt đẹp, màu xanh đậm, với ánh sáng bạc lấp lánh phía trên. Các đá bọt đã trộn với nước, làm cho nó trở nên nặng, và mềm mại. Lúc cô thả lỏng người, thật dễ dàng để nổi; cô trôi lên mặt, lắc nước từ mái tóc của mình.

Cô thở phào nhẹ nhõm. Không có xà phòng, nhưng cô cọ xát hai tay vào nhau, nhìn những bọt bẩn và máu tan vào trong nước. Tóc của cô nổi lên trên mặt nước, màu đỏ trộn trên nền màu xanh.

Một tia nước bắn đến làm cho cô nhìn lên. Jace cách vài bước chân, lắc lắc mái tóc của mình. "Anh đoán anh lớn hơn em một năm " anh nói. "Anh là kẻ dụ dỗ trẻ vị thành niên*."

[*nguyên văn "cradle-robbing": kết hôn hoặc có quan hệ tình cảm với người trẻ hơn mình rất nhiều]

"Sáu tháng," Clary sửa lại. "Và anh thuộc cung Ma Kết? Bướng bỉnh, liều lĩnh, phá luật-những điều này xem như đúng với anh. "

Anh nắm lấy hông cô và kéo cô về phía anh dưới nước. Nơi đó đủ sâu để chân anh vẫn chạm mặt, nhưng cô thì không; cô nắm chặt tay cô trên vai anh để giữ cho mình đứng thẳng khi anh nắm lấy chân cô vòng quanh eo của mình. Cô nhìn chăm chăm vào anh, từng luồng nhiệt cuộn trong dạ dày

của cô, từng đường nét đẹp ẩm ướt của cổ, của vai và ngực, những giọt nước rơi trên lông mi của anh như những ngôi sao.

Anh dướn lên để hôn cô khi cô cúi xuống; đôi môi của họ bập vào nhau với một lực thành một cú sốc đau đớn khoái lạc qua cô. Bàn tay anh trượt lên làn da của cô; cô vòng ra sau đầu, những ngón tay quấn từng lọn ướt của anh. Anh tách môi cô, vuốt ve bên trong với lưỡi của mình. Cả hai đều run rẩy và cô thở hổn hển, hơi thở của cô hòa lẫn với hơi thở của anh.

Anh lần phía sau mình bằng một tay để vịn lên tường của hang động, nhưng nó trơn với nước và anh hơi trượt chân; Clary rời khỏi nụ hôn khi anh đứng trụ lại, cánh tay trái của anh vẫn còn quấn chặt vào cô, ép cơ thể của cô sát mình. Đồng tử của anh mở rộng, trái tim anh đập thành thịch dưới người cô.

"Điều này-" anh thở hổn hển, và áp mặt vào giữa cổ và vai cô và thở như thể anh đang thở cả phần của cô; anh hơi run rẩy, mặc dù vòng tay xiết trên mình cô vẫn ổn định và vững chắc. "Điều này... thật mãnh liệt."

"Đó là vì... ," cô thì thầm, chạm vào mái tóc anh một cách nhẹ nhàng, "vì chúng ta có thể, anh biết đấy-tiếp tục. Sau tất cả. "

"Anh không thể tin được," anh nói, "Anh vẫn không thể tin được, là bây giờ anh có thể hôn em, chạm vào em, thực sự chạm vào em mà không hề sợ hãi-" Anh đặt một nụ hôn xuống cổ cô, và cô nảy lên; anh ngả đầu ra sau nhìn lên cô. Nước chảy xuống khuôn mặt anh như nước mắt, phác thảo đường nét sắc sảo của xương gò má, đường cong duyên dáng của cằm.

"Liều lĩnh," anh nói. "Em biết đấy, khi anh lần đầu tiên xuất hiện tại Học Viện, Alec đã gọi anh là liều lĩnh nhiều lần đến mức anh đã tra từ điển. Không phải là anh không biết ý nghĩa của nó, nhưng - anh luôn luôn nghĩ rằng nó có nghĩa là dũng cảm. Nó thực sự có nghĩa là 'một người không quan tâm đến hậu quả của hành động của họ' "

Clary cảm thấy đau nhói thay cho Jace khi nhỏ. "Nhưng anh có quan tâm."

" Có thể không đủ. Không phải mọi lúc." Giọng anh rung lên. "Giống như cách anh yêu em. Anh yêu em một cách liều lĩnh từ lúc anh gặp em. Anh không bao giờ quan tâm đến hậu quả. Anh tự nhủ là anh đã làm, anh tự nhủ là em muốn anh, và vì vậy anh đã cố gắng, nhưng anh không bao giờ làm. Anh muốn em nhiều hơn anh muốn được thành người tốt. Anh muốn em nhiều hơn bất cứ cái gì, mãi mãi." Cơ bắp của anh cứng nhắc trong vòng tay cô, cả cơ thể của anh căng thẳng. Cô nghiêng người để lướt môi cô qua môi anh, giải tỏa sự căng thẳng đi, nhưng anh lùi lại, cắn môi dưới thật chặt làm môi trắng ra.

"Clary," anh nói, gấp gáp. "Chờ đã.. chờ anh."

Clary cảm thấy choáng váng trong giây lát. Jace thích hôn; anh có thể hôn trong nhiều giờ, và anh đã làm điều đó rất tốt. Và anh đã không thờ ơ. Anh rất thích thú. Cô gác đầu gối ở hai bên hông của anh và hỏi, không chắc chắn, "có chuyện gì phải không?"

"Anh phải nói với em vài điều."

"Ôi, không." Cô ngả đầu lên vai anh. "Được rồi. Chuyện gì vậy? "

"Em có nhớ khi chúng ta vào Cõi quỷ, và tất cả mọi người đã nhìn thấy một cái gì đó?", anh hỏi. "Và anh đã nói rằng anh không thấy gì cả."

"Anh không cần phải nói cho em biết anh đã thấy những gì" Clary nói nhẹ nhàng. "Đó là việc riêng của anh."

"Anh phải nói", anh nói. "Em phải biết. Anh đã thấy một căn phòng với hai cái ngai bằng vàng và ngà voi trong đó, và qua cửa sổ, anh có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài là một đồng tro tàn. Giống như thế giới này, nhưng chỉ mới bị tàn phá. Các đám cháy vẫn đang cháy, và bầu trời đầy những sinh vật khủng khiếp đang bay. Sebastian đang ngồi trên một cái ngai và anh đang ngồi trên chiếc kia. Em cũng ở đó, và Alec và Izzy, và Max- "Anh nuốt nước bọt. "Nhưng tất cả bị nhốt trong một cái lồng. Một cái lồng lớn với một ổ khóa khổng lồ trên cửa. Và anh biết anh đã đưa em vào đó, và khóa lại. Nhưng anh không cảm thấy hối tiếc. Anh đã cảm thấy-niềm vui

của chiến thắng." Anh thở hắt ra cứng ngắc. "Bây giờ, em có thể ghé thăm xô anh ra. Vậy cũng tốt. "

Nhưng tất nhiên đó không phải là tốt đẹp như anh nói; không chút nào trong giọng anh-một giọng bình thản, chết chóc, và tuyệt đường hy vọng. Clary rùng mình trong vòng tay anh; không phải là vì kinh dị mà là từ lòng trắc ẩn, từ sự thấu hiểu Jace đã tin kẻ đó chính là bản thân anh đến mức nào, và cô cẩn thận lựa chọn câu trả lời.

"Những con quỷ cho chúng ta thấy những gì nó nghĩ chúng ta muốn," cuối cùng cô nói. "Không phải những gì chúng ta thực sự muốn. Nó có những điều sai trái; đó là cách chúng ta phá vỡ giấc mơ. Lúc bọn em tìm thấy anh, anh đã tự thoát khỏi giấc mơ đó. Vì vậy, những gì nó đã dệt cho anh, không phải là những gì anh muốn. Khi Valentine nuôi anh lớn lên, ông ấy kiểm soát tất cả mọi thứ, ông ấy nói với anh thế giới không có gì là an toàn, và không có gì anh yêu là an toàn. Vì vậy, khi con quỷ nhìn vào bên trong anh và thấy tưởng tượng đó của đứa trẻ. Đứa trẻ ấy muốn hoàn toàn kiểm soát thế giới để không có gì xấu có thể xảy ra đối với những người mà nó yêu. Và con quỷ đã cố gắng để dệt giấc mộng đó cho anh, nhưng đó không phải là những gì anh muốn, hoàn toàn không. Vì vậy, anh đã tự tỉnh dậy." Cô chạm vào má anh. "Một phần của anh vẫn là cậu bé nghĩ tình yêu là sự hủy diệt, nhưng anh đang học. Anh đang học tập mỗi ngày. "

Trong một khoảnh khắc anh chỉ nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, đôi môi anh hơi mở; Clary cảm thấy má cô hồng lên. Anh đang nhìn cô như thể cô là ngôi sao đầu tiên rơi ra khỏi bầu trời, một phép lạ trên thế giới mà anh chỉ có thể tin tưởng. "Hãy để anh-" anh nói, và vỡ ra. "Anh có thể hôn em?"

Thay vì gật đầu, cô cúi xuống ấn môi mình vào môi anh. Nếu nụ hôn đầu tiên của họ trong nước là một loại bùng nổ, thì lần này giống như một mặt trời biến thành siêu tân tinh. Đó là một nụ hôn mãnh liệt, nóng bỏng, sâu thẳm, một cái cắn ở môi dưới của cô và sự đụng độ của lưỡi và răng, cả hai đều ép mạnh vào nhau hết mức có thể để gần hơn, gần hơn nữa. Họ đã dán

lại với nhau, da và vải, một sự pha trộn nồng đậm của cái lạnh trong nước và nhiệt độ của cơ thể họ, và những cái vuốt ve trượt trên làn da ẩm ướt.

Cánh tay anh bao bọc cô hoàn toàn, và đột nhiên anh nâng cô lên, bước ra khỏi hồ nước. Nước chảy thành dòng từ người họ. Anh quỳ xuống bằng đầu gối của mình lên bãi biển cát mịn, đặt cô nhẹ nhàng lên trên đồng quần áo của họ. Cô ngọ nguậy tìm điểm tựa một lúc và sau đó từ bỏ, nằm ngửa và kéo anh xuống phía trên cô, hôn anh mãnh liệt cho đến khi anh rên lên và thì thầm, "Clary, anh không thể- em phải thả anh lại - anh không thể nghĩ- "

Cô luồn tay mình vào mái tóc anh, vuốt ra sau để nhìn rõ khuôn mặt anh. Anh đã đỏ ửng, đôi mắt tối lại vì khao khát, mái tóc của anh bắt đầu quấn lại thành lọn khi nó khô, rử xuống mắt anh. Cô giật nhẹ vào lọn tóc giữa các ngón tay mình. "Không sao đâu," cô thì thầm. "Không sao đâu, chúng ta không cần phải dừng lại. Em muốn điều đó." Cô hôn anh, chậm chạp và khó khăn. "Em muốn, nếu anh cũng muốn."

"Nếu anh muốn?" Có một nét hoang dã trong nét cười mềm mại của anh. "Em không biết sao?" Và sau đó đang hôn cô một lần nữa, mút môi dưới của cô vào miệng anh, hôn cổ cô và xương đòn của cô trong khi bàn tay cô vuốt ve khắp người anh, nhiều như cô thích. Cô cảm thấy như thể cô đang vẽ anh, tay cô phác họa bản đồ cơ thể của anh, độ dốc của lưng, bụng phẳng, các vết lõm trên hông của anh, các cơ bắp trong vòng tay anh. Như thể, anh đã đến với cuộc sống dưới bàn tay của cô trong một bức tranh.

Khi bàn tay của anh trượt bên dưới áo ngực của cô, cô thở hỗn hển, sau đó gật đầu với anh khi anh ngừng lại, đôi mắt dò hỏi. Tiếp đi. Anh dừng lại mỗi thời điểm, dừng lại trước khi gỡ bỏ từng mảnh quần áo của hai người, hỏi cô bằng ánh mắt và lời nói có nên tiếp tục hay không, và mỗi lần cô đều gật đầu nói: Vâng, tiếp tục đi, vâng. Và khi cuối cùng không có gì giữa họ ngoài làn da trần trụi, cô để yên tay mình, nghĩ rằng sẽ không có gì gần gũi hơn bao giờ hết với một người khác như thế này, rằng chỉ còn một bước sẽ mở toang lồng ngực và phơi bày trái tim cô.

Cô cảm thấy cơ bắp của Jace uốn cong khi anh vớ tay ra phía sau của mình cho một cái gì đó, và nghe tiếng kêu rắc như gương vỡ. Đột nhiên tất cả mọi thứ dường như rất thực; cô cảm thấy một ánh đèn đột ngột chớp qua từng dây thần kinh: Điều này thực sự đã xảy ra.

Anh bất động. Bàn tay còn lại đang ôm đầu cô, khuỷu tay anh đào sâu vào cát ở hai bên cô, giữ sức nặng khỏi đè lên cô. Cả người anh căng thẳng và run rẩy, đồng tử đôi mắt mở to, tròng đen viền vành vàng. "Có chuyện gì sai sao?"

Nghe thanh âm bất định của Jace - cô nghĩ có lẽ trái tim cô đã vỡ tan thành từng mảnh. "Không," cô thì thầm, và kéo anh xuống một lần nữa. Cả hai đều mặn vị muối. "Hôn em đi," cô nài nỉ, và anh hôn, những nụ hôn nóng chậm rãi rồi tăng tốc như nhịp tim của anh đập nhanh, như sự chuyển động của cơ thể của họ nhanh chóng hoà với nhau. Mỗi nụ hôn khác nhau, mỗi cái tăng cao hơn và cao hơn giống như một tia lửa của một ngọn lửa lớn: những nụ hôn nhanh mềm mại nói với cô rằng anh yêu cô, những nụ hôn dài chậm rãi tôn thờ nói rằng anh tin tưởng cô, những nụ hôn nhẹ tinh nghịch nói rằng anh vẫn còn có hy vọng, những nụ hôn cuồng nhiệt nói rằng anh tin vào cô như chưa từng tin người nào khác. Clary chìm đắm mình trong những nụ hôn, trong ngôn ngữ của chúng, trong ngôn ngữ không lời giữa hai người họ. Tay anh run rẩy, nhưng chúng nhanh chóng và thành thực trên cơ thể cô, từng cái vuốt ve nhẹ nhàng khiến cô điên cuồng đến khi cô đẩy và kéo anh, thúc giục anh về với sự hấp dẫn câm của ngón tay và đôi môi và bàn tay.

Và ngay cả ở những giây phút cuối cùng, khi cô đã nao núng, cô ép vào anh, quấn mình quanh anh, không để cho anh đi. Cô giữ mắt mình rộng mở khi anh rùng mình ra khỏi cô, khuôn mặt của anh áp vào cổ cô, gọi tên cô hết lần này đến lần khác, và cuối cùng khi cô nhắm mắt lại, cô nghĩ rằng cô đã nhìn thấy điều đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy: cả hang động bùng lên ngọn lửa vàng và trắng, bao phủ cả hai trong lửa thiên đàng.

Simon đã mơ hồ nhận thức rằng Clary và Jace đứng lên và rời khỏi hang, thì thầm với nhau khi đi. Không phải là tế nhị như anh nghĩ anh nên có, anh nghĩ đến họ nửa thích thú, nhưng anh không miễn cưỡng để họ dành thời gian với nhau, xem xét đến tất cả những gì họ sẽ phải đối mặt trong những ngày tiếp theo.

"Simon." Giọng nói còn thấp hơn một tiếng thì thầm, nhưng Simon tựa mình lên khuỷu tay và nhìn xuống Isabelle. Cô quay lưng lại và ngược lên nhìn anh. Mắt cô thật lớn và sẫm màu, đôi má cô đỏ ửng-ngực anh thất lại lo lắng.

"Em có ổn không?", Anh nói. "Em có sốt không?"

Cô lắc đầu và ngo nguậy chui ra khỏi cái kén bằng chăn của mình. "Chỉ hơi nóng. Ai bọc em như một xác ướp vậy? "

"Alec," Simon nói. "Ý anh là, có lẽ- em nên ở trong đó."

"Em không muốn," Isabelle nói, vòng tay quanh vai anh và kéo anh lại gần mình.

"Anh không thể sưởi ấm em. Anh không có nhiệt độ cơ thể." Giọng anh nghe một chút tủi thân.

Cô rúc vào điểm nối của xương đòn và vai của anh. "Em nghĩ rằng chúng ta có nhiều cách để em đủ nóng cho cả hai người."

Không thể sưởi ấm, Simon đưa tay ôm lưng cô. Cô đã cởi bộ đồ sẵn và chỉ mặc một cái áo thun giữ ấm màu đen, dày và mềm mại dưới các ngón tay anh. Cô cảm thấy chân thực và hiện hữu, rất người và vẫn đang thở. Anh thầm cảm ơn Thiên Chúa - mà bây giờ anh có thể gọi tên - rằng cô vẫn ổn.

"Có ai khác ở đây không?"

"Jace và Clary lên đi rồi, và Alec đang gác phiên đầu tiên," Simon nói.

"Chúng ta đang một mình. Ý anh là, không phải chỉ riêng một mình, cô độc như anh đã từng- " Anh thở hỗn hển khi cô xoay người để cô đè lên người

anh, ghim anh xuống đất. Cô đặt một cánh tay tinh tế trên ngực anh. "Anh sẽ không thể làm điều đó," Anh nói. "Không thể nếu em không dừng lại."

"Anh đã cứu mạng em", cô nói.

"Anh không-" Anh dừng lại khi cô ấy nheo mắt. "Anh là một siêu anh hùng dũng cảm?", Anh thử.

"Mmm-hmm." Cô đẩy nhẹ cằm anh bằng cằm mình.

"Không có Bá tước Montgomery," Anh cảnh báo. "Bất cứ ai cũng có thể đi vào đây!."

"VẬY chỉ hôn thông thường thì sao?"

"Có vẻ như toàn quyền," anh nói, và ngay lập tức Isabelle hôn anh, môi cô mềm mại gần như không thể chịu được. Bàn tay của anh luồn dưới áo sơ mi của cô và vuốt dọc sống lưng cô, lần theo từng đường xương vai cô. Khi cô rời anh, đôi môi của cô đã đỏ lên, và anh có thể nhìn thấy máu cô đập thành thạch trong cổ họng-máu của Isabelle, mặn mặn ngọt ngọt, và mặc dù anh không đói, anh vẫn muốn-

"Anh có thể cắn em," cô thì thầm.

"Không" Simon lách nhẹ ra sau. "Không-em bị mất quá nhiều máu. Anh không thể. "Anh có thể cảm thấy lồng ngực mình phập phồng với hơi thở không cần thiết. "Em đang ngủ khi mọi người bàn luận, chúng ta không thể ở lại đây. Clary đã đặt chữ rune Glamour –Mê hoặc - trên lối vào, nhưng chúng sẽ không giữ được lâu, và chúng ta đang khan hiếm thực phẩm. Bầu không khí ở đây làm cho tất cả mọi người bệnh hơn và yếu hơn. Và Sebastian sẽ tìm thấy chúng ta. Chúng ta phải đi đến tìm hãn-ngày mai-tại Gard. " Anh chải ngón tay vào mái tóc xoắn mềm mại của cô. "Và điều đó có nghĩa là em cần tất cả sức mạnh của mình."

Cô mím môi, đôi mắt như tên bắn vào anh. "Khi chúng ta đến từ đường hầm Tiên tộc vào thế giới này, anh đã thấy những gì?"

Anh chạm vào khuôn mặt của cô nhẹ nhàng, anh không muốn nói dối, nhưng sự thật-sự thật là khó khăn và lúng túng. "Iz, chúng ta không phải-"

"Em thấy Max," cô nói. "Nhưng em cũng nhìn thấy anh. Anh là bạn trai của em. Chúng ta sống với nhau và cả gia đình em đều chấp nhận anh. Em có thể tự nhủ là, em không muốn anh là một phần của cuộc sống của em, nhưng trái tim của em có lý lẽ khác," cô nói. "Anh lén vào cuộc sống của em, Simon Lewis, và em không biết thế nào hay tại sao hay khi nào mà điều đó đã xảy ra, theo cái cách em ghét, nhưng em không thể thay đổi nó, và bây giờ nó là vậy."

Anh tạo ra một âm thanh nghẹn nhỏ. "Isabelle-"

"Bây giờ cho em biết những gì anh đã thấy," cô nói, và đôi mắt lấp lánh như mica.

Simon chống tay xuống sàn đá của hang động. "Anh nhìn thấy anh trở nên nổi tiếng, anh là một ngôi sao nhạc rock," anh nói chậm rãi. "Anh giàu có, gia đình anh vẫn bên nhau, và anh đã ở đó với Clary. Cô ấy là bạn gái của anh. "Anh cảm thấy Isabelle căng thẳng trên người mình, cảm thấy cô bắt đầu lặn đi, và anh túm lấy cánh tay cô. "Isabelle, lắng nghe. Nghe anh!. Cô ấy là bạn gái của anh, và sau đó khi cô ấy đến nói với anh rằng cô ấy yêu anh, anh đã nói, "Anh cũng yêu em, Isabelle!"

Cô nhìn chăm chăm vào anh.

"Isabelle," anh nói. "Anh thoát ra khỏi giấc mơ ngay khi anh gọi tên em. Bởi vì anh biết ảo cảnh đó là sai. Đó không phải là những gì anh thực sự muốn. "

"Tại sao anh chỉ nói với em là anh yêu em khi anh say rượu hay đang mơ?" Cô hỏi.

"Anh không đúng thời điểm," Simon nói. "Nhưng nó không có nghĩa là anh không có muốn nói điều đó. Có những điều chúng ta muốn, ẩn sâu dưới

những gì chúng ta biết, thậm chí ẩn dưới những gì chúng ta cảm nhận. Có những thứ linh hồn chúng ta muốn, và linh hồn anh muốn em. "

Anh cảm thấy cô thở ra. "Nói đi," cô nói. "Hãy nói một cách tình táo."

"Anh yêu em", anh nói. "Anh không muốn em trả lời trừ khi em muốn nói điều đó, nhưng anh yêu em."

Cô ngả người lên cậu, ép các ngón tay của mình vào anh. "Em cũng vậy."

Anh nâng mình lên bằng khuỷu tay khi cô cúi xuống, và môi họ gặp nhau. Họ hôn nhau, nụ hôn dài và mềm mại, ngọt ngào và nhẹ nhàng. Isabelle ngả ra sau một chút, hơi thở của cô ngắt quãng, và Simon nói, "Vậy, bây giờ chúng ta đã DTR?"

Isabelle nhún vai. "Em không biết điều đó có nghĩa gì."

Simon giấu thực tế rằng anh đặc biệt hài lòng bởi điều này. "Có phải chúng ta đã chính thức thành bạn trai và bạn gái? Có một nghi lễ gì của Thọ săn Bóng tối không? Anh có nên thay đổi trạng thái Facebook của anh từ "quan hệ phức tạp" sang "đang tìm hiểu"?"

Isabelle hơi hếch mũi một cách đáng yêu. "Anh có một cuốn sách là một khuôn mặt à*?"

[*Izzy định nghĩa facebook theo kiểu Shadowhunter: a book that's also a face :)]

Simon cười, và Isabelle cúi xuống hôn lại anh. Lần này anh kéo cô xuống, và họ quấn lấy nhau, lộn xộn trong chăn, hôn và thì thầm. Anh lạc mất chính mình trong niềm hoan lạc của hương vị miệng cô, các đường cong của hông cô dưới bàn tay mình, làn da ấm áp của lưng cô. Anh quên rằng họ đang ở trong thế giới quý, rằng ngày mai họ sẽ lao vào trận chiến, họ có thể không bao giờ nhìn thấy gia đình một lần nữa: Tất cả mọi thứ đã phai nhạt dần chỉ còn Isabelle.

"CHUYỆN GÌ XẢY RA THẾ NÀY?" Có một âm thanh của thủy tinh vỡ tan, và cả hai ngồi bật dậy để thấy Alec đang nhìn trừng trừng vào họ. Anh

đã làm rơi vỏ rượu anh mang theo, và những mảnh thủy tinh lấp lánh trên sàn hang. "SAO KHÔNG ĐI NƠI NÀO ĐỂ LÀM CÁI CHUYỆN KINH KHỦNG ĐÓ? ÔI... ĐÔI MẮT CỦA TÔI!! "

[haha... tội nghiệp Alec quá :)]

"Đây là vương quốc quý, Alec," Isabelle nói. "Đâu có nơi nào cho bọn em đi đâu!"

"Và anh nói là tôi cần chăm sóc Izzy -" Simon bắt đầu, sau đó nhận ra rằng sẽ không có câu chuyện tiếp nối, nên đành câm miệng.

Alec ngồi phịch xuống phía đối diện đồng lửa và nhìn chăm chăm vào cả hai người. "Và Jace và Clary đi đâu?"

"Ah," Simon nói tế nhị. "Ai biết được. . . "

"Mấy gã thẳng," Alec than thở. "Sao họ không thể kiểm soát bản thân?"

"Đó là một bí ẩn," Simon đồng ý, và nằm xuống ngủ.

- - - - -

Jia Penhallow ngồi bên bàn làm việc trong văn phòng của mình. Nó là một cái bàn rất bình thường, cô không thể không tự hỏi liệu người khác sẽ nhú mày khó chịu, khi Lãnh sự không ngồi ở một cái bàn kiểu cổ quyền lực- nhưng cô chỉ có một mình trong phòng, và mệt mỏi hơn cả chữ mệt mỏi*.

[*nguyên văn: tired beyond all measures of tired]

Trong tay cô nắm chặt một tin nhắn đến từ New York: tin nhắn lửa của Pháp sư, đủ mạnh để vượt qua các kết giới xung quanh thành phố. Cô nhận ra chữ viết tay của Catarina Loss, nhưng nội dung lại không phải của Catarina.

Gửi Lãnh sự Penhallow,

Tôi là Maia Roberts, lãnh đạo tạm thời của BầyNew York. Chúng tôi hiểu bà đang làm những gì bà có thể để mang Luke của chúng tôi và các tù nhân khác trở về. Chúng tôi đánh giá cao điều đó. Như một biểu hiện sự tin

tưởng, tôi gửi tin nhắn này cho bà. Sebastian và lực lượng của hắn sẽ tấn công Alicante vào tối mai. Hãy chuẩn bị những gì bà có thể để sẵn sàng. Tôi ước chúng tôi có thể ở đó, để chiến đấu bên cạnh bà, nhưng tôi biết điều đó là không thể. Chúng tôi chỉ có thể cảnh báo, chờ đợi, và hy vọng.

Hãy nhớ rằng Clave và Hội đồng-Thợ săn Bóng tối và Thế giới Ngầm cùng sát cánh bên nhau-như là ánh sáng của thế giới.

Cùng với hy vọng,

Maia Roberts

Cùng với hy vọng. Jia gấp bức thư lại và nhét nó vào túi. Cô nghĩ về thành phố ngoài kia, dưới bầu trời đêm, màu bạc nhẹ của các tháp quý đã sớm chuyển sang màu đỏ của chiến tranh. Cô nghĩ đến chồng và con gái. Cô nghĩ đến các hộp và thùng từ Theresa Grey gửi đến mới đây, độn thổ qua đất ở Quảng trường thiên thần, mỗi hộp đóng dấu với biểu tượng hình xoắn ốc của Labyrinth. Cô cảm thấy một khuấy động trong trái tim - một sự sợ hãi, nhưng cũng là một sự nhẹ nhõm, khi mà cuối cùng thời điểm đã đến, cuối cùng cũng kết thúc mọi sự chờ đợi, cuối cùng họ cũng có cơ hội của họ. Cô biết rằng Thợ săn Bóng tối của Alicante sẽ chiến đấu đến người cuối cùng: với quyết tâm và sự dũng cảm, với sự ngoan cường, với sự báo thù, với vinh quang.

Và với hy vọng.

=====

Phần 2-Chương 21

21-THE KEYS OF DEATH AND HELL-CHÌA KHÓA CỦA CÁI CHẾT VÀ ĐỊA NGỤC

"Chúa ôi, cái đầu của tôi!" Alec nói khi anh và Jace quỳ bên cạnh sườn đá hướng lên đỉnh của một ngọn đồi phủ đầy những hòn đá nhỏ màu xám. Những tảng đá che khuất họ, và qua đó, sử dụng chữ rune Farsighted - nhìn

xa trông rộng, họ có thể thấy nửa pháo đài bị phá hủy, và bao quanh nó, các Thợ săn Hắc ám tùm lại như kiến.

Nó giống như một tấm gương vênh của đồi Gard ở Alicante. Các cấu trúc trên đỉnh đồi giống như các Gard họ biết, nhưng với một bức tường khổng lồ xung quanh nó, pháo đài bên trong giống như một khu vườn trong tu viện.

"Có lẽ cậu không nên uống quá nhiều đêm qua," Jace nói, nghiêng người về phía trước và thu hẹp mắt của mình. Quanh các bức tường những Thợ săn Hắc ám đứng trong vòng tròn đồng tâm, một nhóm đông đúc ở phía trước cửa dẫn vào bên trong. Có các nhóm nhỏ hơn ở các điểm chiến lược lên và xuống đồi. Alec có thể nhìn thấy Jace tính toán quân số của đối phương, xem xét và loại bỏ các chiến lược trong đầu mình.

"Có lẽ cậu nên cố gắng bớt lên mặt ta đây về những gì cậu đã làm đêm qua," Alec nói.

Jace gần như rơi ra khỏi sườn núi. "Tớ không lên mặt ta đây. Ờ, "anh sửa đổi," không nhiều hơn bình thường. "

"Làm ơn đi," Alec nói, kéo thanh Stele của mình ra. "Tớ có thể đọc trên khuôn mặt của cậu giống như một cuốn sách khiêu dâm rất cởi mở. Tớ ước là tớ không nhìn thấy. "

"Đây có phải là cách cậu bắt tớ câm miệng?" Jace hỏi.

"Nhớ lúc cậu gạt tớ để đi đêm với Magnus và hỏi tớ liệu tớ có cảm kích* không? ?" Alec hỏi, đặt mũi của thanh Stele lên cánh tay mình và bắt đầu vẽ một iratze. "Cái này là đáp trả lại"

[*nguyên văn fallen on my neck: Ôm người nào đó một cách trêu mếu và biết ơn, dài dòng quá nên mỡ rút lại]

Jace khịt mũi và lấy thanh Stele từ Alec. "Đưa đây cho tớ," anh nói, và kết thúc các iratze cho Alec, với những nét trang trí hoa mỹ lộn xộn thường

thấy của mình. Alec cảm thấy cơn đau đầu của anh bắt đầu giảm dần. Jace chuyển sự chú ý của mình trở lại ngọn đồi.

"Cậu biết điều gì thú vị không?", Anh nói. "Tớ nhìn thấy một vài con quỳ bay, nhưng chúng tránh xa Hắc Gard-"

Alec nhướn mày. "Hắc Gard?"

"Cậu có tên khác tốt hơn à?" Jace nhún vai. "Dù sao, chúng đang ở cách xa Hắc Gard và ngọn đồi. Chúng phục vụ Sebastian, nhưng chúng dường như tôn trọng không gian của hắn. "

"Uhm, chúng không thể ở quá xa," Alec nói. "Chúng đã đến sảnh Hiệp định khá nhanh khi cậu kích hoạt báo động."

"Chúng có thể ở bên trong pháo đài," Jace nói, bày tỏ những gì cả hai đã suy nghĩ.

"Tớ ước cậu có thể lấy được skeptron," Alec nói, bằng một giọng nhẹ nhàng. "Tớ có cảm giác nó có thể xóa sạch rất nhiều quỳ. Nếu nó vẫn làm việc, sau bao nhiêu năm." Jace có một biểu hiện kỳ lạ trên khuôn mặt của mình. Alec vội thêm vào "Không phải bất cứ ai cũng có thể lấy được nó. Cậu đã cố rồi- "

"Tớ không chắc chắn như vậy," Jace nói, vẻ mặt vừa thận trọng vừa xa xăm. "Thôi nào. Hãy quay trở lại với những người khác. "

Không có thời gian để trả lời; Jace đã rút lui. Alec theo anh, bò trở lại, ra khỏi tầm nhìn của Hắc Gard. Khi đi đủ xa, họ đứng thẳng lên và nửa-trượt xuống dốc đá vụn đến nơi mà những người khác đang đợi. Simon đang đứng cạnh Izzy, Clary đã lấy tập phác họa của cô và một cây bút ra đang vẽ những chữ rune. Từ cách cô lắc đầu, xé các trang giấy và vò nhàu chúng trong tay, có vẻ chúng không làm cô vừa ý.

"Em đang xả rác hả?" Jace hỏi khi anh và Alec chạy bộ đến, dừng lại bên cạnh ba người.

Clary ném cho anh một cái nhìn lý ra mang ý nghĩa coi thường, nhưng lại thành ra khá ủy mị. Jace nhìn lại cô một cách ướm át. Alec tự ước mình hy sinh quách cho đám quý của thế giới này để khỏi phải bị liên tục nhắc nhở rằng anh đang cô đơn. Và không chỉ cô đơn. Anh không chỉ nhớ Magnus; mà còn khiếp sợ cho anh ấy, với một nỗi đau kinh hoàng hằn sâu không bao giờ hoàn toàn mất đi.

"Jace, thế giới này đã bị đốt cháy thành than, và mọi sinh vật sống đã chết," Clary nói. "Em khá chắc chắn không còn lại ai để tái chế."

"VẬY, hai anh đã nhìn thấy những gì?" Isabelle hỏi. Cô không được hài lòng bị để lại phía sau trong khi Alec và Jace đi trinh sát, nhưng Alec khẳng định rằng cô cần tiết kiệm sức mạnh của mình. Cô đã nghe lời anh nhiều hơn những ngày này, Alec nghĩ, theo cái cách Izzy chỉ nghe những người mà cô tôn trọng ý kiến. Điều này thực sự tuyệt.

"Ở đây." Jace kéo thanh Stele của mình khỏi túi và quỳ xuống, nhún vai cởi áo khoác bộ đồ săn. Các cơ bắp trên lưng anh di chuyển dưới làn áo sơ mi khi anh sử dụng mũi nhọn của thanh Stele để vẽ lên nền bụi bản màu vàng. "Đây là Hắc Gard. Chỉ có một lối vào, và đó là thông qua cửa ở bức tường bên ngoài. Cửa đóng, nhưng một chữ rune Open-mở cửa-có thể dùng được. Câu hỏi đặt ra là làm thế nào để đến được cổng. Các vị trí phòng thủ nhiều nhất là ở đây, ở đây và ở đây " – thanh Stele của anh vạch nhanh lên lớp bụi- " vì vậy chúng ta sẽ đi vòng phía sau. Nếu địa hình ở đây cũng giống như ở Alicante của chúng ta, và có vẻ nó giống như vậy, thì sẽ có một con đường tự nhiên phía sau đồi. Một khi chúng ta đến gần hơn, chúng ta sẽ chia ra ở đây và ở đây "- Thanh Stele tạo một vòng xoáy vào mô hình anh đã vẽ, và một khoảng sậm mờ hơi giữa hai vai anh-" và chúng ta cố gắng để dồn bọn quý hay Thợ săn Hắc ám thành một cụm. "Anh ngồi lùi trở lại, lo lắng. "Anh có thể xử lý phần lớn bọn chúng, nhưng anh sẽ cần mọi người giữ chúng yên trong khi anh làm điều đó. Mọi người có hiểu kế hoạch không? " Tất cả họ đều im lặng nhìn chăm chú một lúc. Sau đó, Simon chỉ. "Cái thứ nghiêng ngả này là gì?", Anh nói. "Nó là một cái cây?"

"Đó là Cửa vào," Jace nói.

"Ồ," Isabelle, hài lòng nói. "Vây, các vòng xoáy là gì? Có một con hào? "

"Đó là những đường đi-Thành thật mà nói, anh là người duy nhất đã từng nhìn thấy một bản đồ chiến lược sao?" Jace hỏi, ném thanh Stele xuống và cào tay vào mái tóc vàng của mình. "Mọi người có hiểu bất cứ điều gì anh vừa nói không?"

"Không," Clary nói. "Chiến lược của anh có lẽ là tuyệt vời, nhưng kỹ năng vẽ của anh thật khủng khiếp; tất cả các Thợ săn Hắc ám giống như mấy cái cây, pháo đài trông giống như một con ếch. Cần phải có một cách tốt hơn để giải thích. "

Jace ngồi bẹp xuống, khoanh tay lại. "Ờ, anh muốn nghe nó đây."

"Tôi có một ý tưởng," Simon nói. "Hãy nhớ trước đây tôi đã nói về Dungeons và Dragons?"

"Sinh động đấy", Jace nói. "Đó là một thời kì đen tối."

Simon phớt lờ anh. "Tất cả các trang phục của Thợ săn Hắc ám là màu đỏ," anh nói. "Và họ không có vẻ thông minh hay tự chủ. Ý chí của họ dường như bị điều khiển, ít nhất là một phần, bởi Sebastian. Đúng không? "

"Phải," Isabelle nói, và ném cho Jace một cái nhìn chế ngự.

"Trong D & D, khi bạn đụng độ với một đội quân chống đối như thế, động thái đầu tiên của tôi sẽ lôi kéo một nhóm của họ- ở đây là năm người-và lấy quần áo của họ."

"Vì vậy họ phải khóa thân quay trở về pháo đài và sự bối rối của họ sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến tinh thần những kẻ khác?" Jace nói. "Bởi vì điều đó có vẻ phức tạp." [haha... Jace bồm thế!]

"Em chắc ý cậu ấy có nghĩa là lấy quần áo của họ và cải trang," Clary nói.

"Vì vậy, chúng ta có thể lén vào cửa mà không ai thấy. Nếu những Thợ săn

Bóng tối kia không mẫn cảm, họ có thể không nhận ra." Jace nhìn cô ngạc nhiên. Cô nhún vai. "Chuyện này đầy ở trong phim mà."

"Bọn anh không xem phim," Alec nói.

"Em nghĩ rằng câu hỏi đặt ra là liệu Sebastian có xem phim không," Isabelle nói. "Nhân tiện, chiến lược của chúng ta khi chúng ta thực sự tìm thấy hãnvấn là 'tin tưởng anh, ' phải không?"

"Nó vẫn là tin tưởng anh " Jace nói.

"Oh, tốt," Isabelle nói. "Trong một giây em đã lo lắng đó sẽ là một kế hoạch thực tế, như kiểu, từng bước chúng ta có thể làm. Anh biết đấy, một cái gì đó yên tâm. "

"Có một kế hoạch." Jace gài thanh Steele của mình vào thắt lưng và đứng lên. "Ý tưởng của Simon về cách chúng ta lọt vào pháo đài của Sebastian. Chúng ta sẽ làm theo cách đó. "

Simon nhìn chăm chăm vào anh. "Nghiêm túc chứ?"

Jace lấy áo khoác của mình. "Đó là một ý tưởng tốt."

"Nhưng đó là ý tưởng của tôi," Simon nói.

"Và ý tưởng đó là tốt, vì vậy chúng ta sẽ làm điều đó. Xin chúc mừng. Chúng ta sẽ đi lên đồi theo cách tôi vạch ra, và sau đó chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch của cậu khi chúng ta lên phía đỉnh. Và khi chúng ta đến đó. . .

"Anh quay sang Clary. "Điều em đã làm trong triều đình Seelie. Cách em nhảy lên và vẽ chữ rune lên tường; em có thể làm điều đó một lần nữa không? "

"Em thấy không vấn đề gì," Clary nói. " Sao vậy?"

Jace bắt đầu mỉm cười.

- - - - -

Emma ngồi trên giường trong phòng nhỏ trên gác mái của mình, quanh cô đầy giấy tờ.

Cô cuối cùng đã lấy chúng ra từ tập hồ sơ mà cô đã trộm từ văn phòng của Lãnh sự. Chúng được trải ra trên tấm chăn của cô, được chiếu sáng bởi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ nhỏ, mặc dù cô vẫn chưa đủ can đảm để tự mình xem xét chúng.

Có những tấm hình nổi hạt, được chụp dưới bầu trời tươi sáng của Los Angeles, là thi thể cha mẹ cô. Bây giờ, cô có thể hiểu tại sao họ đã không thể mang những thi thể đó đến Idris. Họ trần trụi, làn da xám như tro trừ những chỗ lằn những dấu hiệu nguệch ngoạc đen xì xấu xí, không giống Ấn ký bình thường mà là những hình góm guốc. Cát xung quanh họ bị ướt, như thể trời đã mưa; họ nằm xa thủy triều. Emma đã chiến đấu trở lại các yêu cầu để ném lên khi cô cố gắng ép buộc bản thân mình để hấp thụ các thông tin: khi các thi thể đã được tìm thấy, khi họ đã được nhận dạng, và làm thế nào họ đã sụp đổ đi thành tro bụi khi những Thợ săn Bóng tối đã cố gắng nâng họ lên-

"Emma." Đó là Helen, đứng ở cửa. Ánh sáng tràn qua cửa sổ tỏa trên cạnh của mái tóc của cô thành màu bạc, hệt như Mark. Cô trông giống Mark hơn bao giờ hết; Thực tế, căng thẳng đã làm cô gầy hơn làm xương gò má tinh tế, đỉnh tai cô lộ rõ. "Em lấy những cái đó ở đâu?"

Emma nâng cằm cô bướng bỉnh. "Tôi đã lấy chúng từ văn phòng của Lãnh sự."

Helen ngồi xuống mép giường. "Emma, em phải trả chúng lại."

Emma xia một ngón tay vào đám giấy. "Họ sẽ không xem xét để tìm ra những gì đã xảy ra với cha mẹ tôi," cô nói. "Họ nói nó chỉ là một cuộc tấn công ngẫu nhiên từ các Ác quỷ Bóng đêm, nhưng nó không phải. Tôi biết nó không phải vậy. "

"Emma, các Ác quỷ Bóng đêm và đồng minh của chúng không chỉ giết Thợ săn Bóng tối của Học Viện. Chúng đã quét sạch Mật viện Los Angeles. Cảm giác là họ cũng theo sau cha mẹ của em. "

"Tại sao chúng không biến đổi họ?" Emma hỏi. "Chúng cần mỗi chiến binh có thể có. Khi chị nói rằng chúng xóa sổ Mật Viện, chúng đã không để lại thi thể nào. Chúng đã biến đổi tất cả. "

"Ngoại trừ những người trẻ và người già."

"Vâng, cha mẹ tôi không thuộc những trường hợp đó."

"Em muốn tốt hơn là họ bị biến đổi sao?" Helen nói lặng lẽ, và Emma biết cô đã nghĩ đến cha mình.

"Không," Emma nói. "Nhưng chị có thực sự nghĩ rằng ai giết họ không quan trọng? rằng thậm chí tôi không nên biết lý do tại sao? "

"Tại sao cái gì?" Tiberius đang đứng ở cửa, nhăn nhó gạt những lọn tóc đen ngang bướng rơi vào mắt mình. Cậu trông có vẻ trẻ con hơn tuổi lên mười của mình, ấn tượng bởi thực tế một chú ong nhồi bông được ôm lủng lẳng bên tay. Khuôn mặt thanh tú của cậu trở nên mờ mịt vì mệt mỏi. "Julian đâu?"

"Anh ấy xuống bếp lấy thức ăn", Helen nói. "Em có đói không?"

"Có phải anh ấy giận em?" Ty hỏi, nhìn Emma.

"Không, nhưng em biết là anh ấy khó chịu khi em hét vào mặt anh ấy, hoặc làm tổn thương chính mình," Emma nói một cách cẩn thận. Thật khó để biết cái gì làm Ty sợ hãi hoặc làm cậu giận dữ. Theo kinh nghiệm của cô tốt hơn hết là luôn luôn nói thẳng sự thật cho cậu. Các câu lườm gạt của người thường hay nói với trẻ em kiểu như "chích thuốc không đau chút nào" chỉ thất bại thảm hại khi nói với Ty.

Hôm qua, Julian đã dành khá nhiều thời gian nhặt từng mảnh kính vỡ ra khỏi bàn chân đẫm máu của em trai và đã giải thích cho cậu một cách khá lạnh lùng rằng nếu cậu ta còn đi chân trần trên thủy tinh một lần nữa, Julian sẽ phải nói cho người lớn và cậu sẽ phải nhận bất cứ sự trừng phạt nào. Ty đã phản ứng bằng cách đá Julian, để lại một dấu chân đẫm máu trên áo sơ mi của Jules.

"Jules muốn em bình yên," bây giờ Emma nói. "Đó là tất cả những gì anh ấy muốn."

Helen đưa tay ra nắm lấy Ty-Emma không trách cô. Ty trông nhỏ và lộn xộn, và cách cậu nắm chặt con ong nhồi bông của cậu làm cô lo lắng. Cô cũng muốn ôm cậu. Nhưng cậu không thích bất cứ ai chạm vào, ngoại trừ Livvy. Cậu lúng túng tránh xa chị gái và di chuyển về phía cửa sổ. Sau một lúc Emma đến đứng cùng cậu ở đó, cẩn thận để cậu ta có chỗ đứng rộng.

"Sebastian có thể tự do ra vào thành phố," Ty nói.

"Đúng, nhưng hẳn chỉ có một người, và hẳn không quan tâm đến chúng ta. Bên cạnh đó, chị tin rằng Clave có một kế hoạch để giữ chúng ta an toàn. "

"Em cũng tin vậy," Ty lẩm bẩm, nhìn xuống và ra ngoài cửa sổ. Cậu chỉ. "Em chỉ không biết liệu mấy cái kia có hiệu quả không."

Phải mất một chút thời gian Emma mới nhận ra cậu muốn chỉ cái gì. Các đường phố đông đúc, và không có thường dân. Toàn bộ là Nephilim trong đồng phục của Gard, và một số khác trong đồ sắt, di chuyển qua lại trên đường phố, mang theo búa, đinh và những cái hộp - khiến Emma nhìn chằm chằm-kéo và móng ngựa, dao, dao găm và các loại vũ khí, thậm chí những cái thùng gì đấy trông giống như đất. Một người đàn ông mang nhiều bao bố đánh dấu MUỐI.

Mỗi hộp, thùng và bao đều đóng dấu một biểu tượng: một hình xoắn ốc. Trước đây Emma đã nhìn thấy nó trong Codex của mình: con dấu của các Pháp sư Spiral Labyrinth.

"Sắt lạnh," Ty trầm ngâm nói. "được rèn, không làm nóng và tạo hình. Muối và đất mờ. "

Có một cái nhìn trên khuôn mặt của Helen, giống như người lớn khi họ biết điều gì đó nhưng không muốn cho bạn biết đó là gì. Emma nhìn qua Ty, yên lặng và điềm tĩnh, đôi mắt xám nghiêm nghị của cậu theo dõi dọc các

đường phố bên ngoài. Bên cạnh cậu là Helen, người đã đứng lên khỏi giường, biểu hiện của cô lo lắng.

"Họ gửi đạn được ma thuật," Ty nói. "Từ Spiral Labyrinth. Hoặc có lẽ nó là ý tưởng của các Pháp sư. Thật khó để biết. "

Emma nhìn qua kính và sau đó quay sang Ty, đang ngược nhìn cô qua hàng mi dài của cậu. "Điều đó có nghĩa là gì?", Cô hỏi.

Ty cười nụ cười hiếm hoi và không tích cực. "Nó có nghĩa là những gì Mark nói trong tin nhắn của anh ấy là thật," cậu nói.

- - - - -

Clary không nghĩ rằng cô từng chịu những chữ rune quá nặng nề, hoặc đã từng nhìn thấy anh em nhà Lightwoods bao phủ trong rất nhiều các ấn ký huyền diệu như bây giờ. Cô đã làm hết mình, đặt tất cả mọi thứ cô có vào chúng-tất cả mong muốn của mình để họ được an toàn, tất cả khao khát của cô để tìm mẹ và chú Luke.

Cánh tay của Jace trông giống như một bản đồ: những chữ rune lan xuống xương đòn và ngực, trên lưng bàn tay của anh. Làn da của chính Clary cũng trông lạ lẫm khi cô nhìn. Cô nhớ một lần đã nhìn thấy một đứa bé trai có một hệ thống hình xăm phức tạp trên da, và đã nghĩ trông như thể cậu ta đã biến đổi thành một cái gương. Bây giờ nhìn nó cũng hơi giống thế, cô nghĩ, nhìn sang bạn đồng hành của cô khi họ vất vả tiến lên đồi về phía Hắc Gard: những bản đồ của lòng dũng cảm và hy vọng, của ước mơ và mong muốn, được đánh dấu rõ ràng trên cơ thể họ. Thợ săn Bóng tối không phải lúc nào cũng là những người thân thiện và hữu ích nhất, nhưng da của họ là trung thực.

Clary đã bao phủ mình với chữ rune chữa bệnh, nhưng chúng không đủ để giữ cho phổi của cô đau vì bụi dày đặc. Cô nhớ lại những gì Jace nói rằng hai người họ phải chịu đau khổ nhiều hơn những người khác vì nồng độ máu thiên thần trong họ cao. Bây giờ, cô dừng lại để ho và quay đi, phun ra

một cái gì đó màu đen. Cô lau tay lên miệng một cách nhanh chóng, trước khi Jace có thể quay lại và nhìn thấy.

Kỹ năng vẽ của Jace có thể là tệ, nhưng chiến lược của anh là không sai lệch. Họ đi lên đồi theo hình zigzag, di chuyển nhanh như tên bắn từ một đồng đá cháy đen này đến đồng đá khác. Ngọn đồi gần như trọc cây, chỉ đá và đá, và một vài gốc cây chết đây đó. Họ chỉ gặp một Thợ săn Hắc ám duy nhất, và nhanh chóng xử lý, máu của hắn thấm vào đất xám tro. Clary nhớ đến con đường đến Gard ở Alicante, xanh rợp bóng cây thơ mộng, và nhìn vùng đất hoang quanh cô với lòng căm thù.

Không khí nặng nề và nóng, như thể bị cháy vì nắng màu cam phía trên ép xuống. Clary gia nhập với những người khác đằng sau một tháp đá cao. Sáng nay, họ đã đổ đầy chai từ nước hồ trong hang động, và Alec đang chia nước cho những người xung quanh, khuôn mặt dữ tợn của anh đầy vệt bụi đen. "Đây là ngum cuối cùng," anh nói, và đưa nó cho Isabelle. Cô nhấp một ngum nhỏ và đưa nó cho Simon-anh lắc đầu ; anh không cần nước - và chuyển nó cho Clary.

Jace nhìn Clary. Cô có thể thấy mình phản chiếu trong mắt anh, nhỏ bé, xanh xao và dơ bẩn. Cô tự hỏi liệu anh có nhìn cô khác đi sau đêm qua. Cô đã gần như mong anh trông khác đi, khi cô thức dậy vào buổi sáng bên đồng ngọn lửa tàn, với tay của anh trong tay cô. Nhưng anh vẫn là Jace, Jace mà cô luôn luôn yêu thương. Và anh nhìn cô như anh luôn luôn, như thể cô là một phép lạ nhỏ, kiêu mà người ta giữ gần trái tim của mình.

Clary uống một ngum nước và chuyển bình nước cho Jace, anh nghiêng đầu ra sau và nuốt xuống. Cô nhìn cơ bắp di chuyển trong cổ họng của anh với một niềm say mê ngăn ngủi và sau đó quay mặt đi trước khi cô có thể đỏ mặt. Không sao, có thể một số thứ đã thay đổi, nhưng giờ thực sự không phải là lúc để suy nghĩ về nó.

"VẬY ĐÓ," Jace nói, và quăng cái bình trống rỗng đi. Tất cả họ đều nhìn nó lăn giữa những tảng đá. Không còn nước nữa. "Ít phải mang theo một thứ,"

anh nói thêm, cố gắng để nói nhẹ nhàng, nhưng giọng của anh nghe khô như bụi xung quanh họ.

Môi anh bị nứt và chảy máu nhẹ mặc dù có iratzes. Alec có bóng quầng thâm dưới mắt, và co giật thần kinh ở tay trái. Đôi mắt của Isabelle đỏ vì bụi, cô chớp mắt và cọ xát vào mắt khi cô nghĩ rằng không ai để ý. Tất cả đều nhìn khá khủng khiếp, Clary nghĩ, chỉ Simon là ngoại lệ, anh chủ yếu vẫn chẳng đổi. Anh đang đứng gần tháp đá, những ngón tay nghỉ ngơi đặt nhẹ nhàng trên một mỏm đá. "Đây là những ngôi mộ", anh đột nhiên nói.

Jace nhìn lên. "Cái gì?"

"Những đồng đá. Chúng là những ngôi mộ. Những ngôi mộ cũ. Những người ngã xuống trong chiến trận và người ta chôn họ bằng cách bao phủ cơ thể của họ với đá. "

"Những Thợ săn Bóng tối," Alec nói. "Ai sẽ chết để bảo vệ Gard Hill?"

Jace chạm vào đá với một bàn tay đeo găng da, và cau mày. "Chúng ta hóa thiêu cái chết của chúng ta."

"Có lẽ không phải trong thế giới này," Isabelle nói. "Mọi thứ đều khác. Có lẽ ở đây không có thời gian. Có lẽ nó là phòng tuyến-cuối cùng của họ "

"Dừng lại", Simon nói. Anh đã đóng băng, một cái nhìn tập trung cao độ trên khuôn mặt mình. "Có người tới. Một con người nào đó. "

"Làm thế nào cậu biết họ là con người?" Clary hạ giọng.

"Máu", anh nói một cách ngắn gọn. "Máu Quỷ mùi khác nhau. Đây là những con người-Nephilim, nhưng không phải. "

Jace làm một cử chỉ ra dấu, và tất cả đều rơi vào im lặng. Anh ép mình vào tháp đá và nhìn ra xung quanh. Clary thấy quai hàm của anh sắt lại.

"Endarkened," anh nói bằng một giọng thấp. "Năm người."

"Số lượng hoàn hảo!" Alec nói với một nụ cười đáng ngạc nhiên như chó sói. Cung của anh nằm trong tay. Gần như trước khi Clary có thể nhìn thấy

sự chuyển động, anh bước sang một bên, ra khỏi nơi trú ẩn, và bật dây cung.

Cô nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của Jace, có vẻ anh không hề trông đợi Alec lại là người tấn công đầu tiên. Sau đó anh túm lấy một morm đá, quăng mình lên. Isabelle nhảy sau anh như một con mèo. Simon tiếp theo, nhanh chóng và chính xác, hai tay để trần. Đó là, nếu như thế giới này được xây dựng cho những người chết, Clary nghĩ, và sau đó cô nghe thấy một tiếng kêu rít dài, bị cắt ngang đột ngột.

Cô vớ lấy Heosphoros, rồi lại thôi, và rút một con dao găm từ đai vũ khí của mình trước khi tung mình ra khỏi tháp đá. Nghiêng phía sau, Hắc Gard lờ mờ đen và bị tàn phá ở trên chúng. Bốn Thợ săn Hắc ám mặc đồ săn đỏ nhìn xung quanh bị sốc và ngạc nhiên. Một kẻ trong đội của họ, một người phụ nữ tóc vàng, nằm dài trên mặt đất, cơ thể hướng về phía đồi, một mũi tên nhô ra từ cổ họng.

Điều đó giải thích tiếng rít, Clary nghĩ, thấy một chút chóng mặt khi Alec bật cung của mình một lần nữa bắn ra một mũi tên xé gió. Một người đàn ông thứ hai, tóc đen và bụng phệ, lao đảo lùi lại với một tiếng gào, mũi tên cắm ở chân; Isabelle đã lao về phía hắc ngay lập tức, roi của cô cắt ngang cổ họng hắc. Khi người đàn ông ngã xuống, Jace nhảy lên và găm cơ thể của hắc xuống đất, sử dụng lực ngã để lăn chính mình về phía trước. Lưỡi dao của anh lóe lên với một chuyển động cắt kéo, chém bay đầu một gã đàn ông hói đầu mặc đồ săn màu đỏ lấm tẩm máu khô. Máu đổ ra như suối, làm ướt sũng bộ đồ săn màu đỏ bằng một lớp màu đỏ khác khi cái xác không đầu trượt xuống đất. Có một tiếng thét, và người phụ nữ đứng đằng sau hắc nhắc một lưỡi dao cong để chém Jace; Clary phóng dao găm của mình ra trước. Nó cắm ngập vào trán của người phụ nữ và ả âm thầm đổ sụp xuống đất không một tiếng thét.

Gã Endarkened cuối cùng bắt đầu chạy một cách vấp vấp lên đồi. Simon lóe lên từ sau Clary, trong một chuyển động quá nhanh không thể nhìn thấy, và nhảy lên như một con mèo. Gã Endarkened đi lùi xuống với một tiếng thở

hồn hên sợ hãi. Clary thấy Simon bám lên người hần và tấn công giống như một con rắn. Có một âm thanh giống như giấy rách.

Tất cả họ đều nhìn ra xa. Sau một phút dài Simon thả cơ thể bất động và đi xuống đồi về phía họ. Có máu trên áo sơ mi, máu trên bàn tay và khuôn mặt của anh. Anh quay mặt sang một bên, ho và khạc nhổ, nhìn phát bệnh.

"Đảng", anh nói. "Máu. Nó có vị như của Sebastian. "

Isabelle nhìn phát ốm, trong một cách mà cô chưa bao giờ có khi cô cắt cổ họng của gã Thợ săn Hắc ám. "Em cảm ghét hần," cô đột nhiên nói.

"Sebastian. Những gì hần đã gây ra cho họ, nó còn tồi tệ hơn cả việc giết người. Họ không còn là người nữa. Khi họ chết, họ không thể được chôn trong thành phố Câm lặng. Và sẽ không có ai thương tiếc cho họ. Họ thậm chí còn không được than khóc. Nếu em yêu một ai đó và họ bị biến đổi như thế này, em sẽ hạnh phúc nếu họ đã chết. "

Cô thở khó khăn; không ai nói bất cứ điều gì. Cuối cùng Jace nhìn lên bầu trời, mắt vàng lấp lánh trên khuôn mặt lấm lem đất của mình. "Chúng ta nên tiếp tục di chuyển-mặt trời đang đi xuống. Bên cạnh đó, có thể ai đó đã nghe chúng ta." Họ lột đồ sẵn từ các thi thể, một cách âm thầm và nhanh chóng. Có cái gì đó kinh tởm về công việc này, cái gì đó rất bình thường khi Simon mô tả chiến lược, nhưng mà bây giờ trở nên rất khủng khiếp. Cô đã giết quỷ và bọn Thợ săn Hắc ám; cô đã giết chết Sebastian-nếu cô có thể làm điều đó mà không làm hại Jace. Nhưng điều này rất tồi tệ và trông như vẻ đồ tể khi tước quần áo từ các xác chết của Thợ săn Bóng tối, ngay cả khi họ đã bị đánh dấu với những chữ rune của cái chết và địa ngục. Cô không thể ngăn mình nhìn vào khuôn mặt của một trong những Thợ săn Bóng tối đã chết, một người đàn ông với mái tóc nâu, và tự hỏi liệu ông ta có thể là cha của Julian hay không.

Cô mặc chiếc áo khoác và quần dài của người phụ nữ nhỏ con, nhưng chúng vẫn còn quá lớn so với cô. Với con dao, cô nhanh chóng xử lý tay và lai áo, và đai vũ khí của cô thắt chiếc quần lên cao. Không có nhiều thứ cho Alec: anh quấn trong chiếc áo khoác của gã Thợ săn Bóng tối to lớn nhất,

và nó làm anh to lù lù. Tay áo của Simon thì quá ngắn và chật; anh cắt các đường nối ở vai để cho phép mình cử động được nhiều hơn. Có vẻ quần áo phù hợp với Jace và Isabelle, mặc dù đồ của Isabelle lấm tẩm máu khô. Jace trông vẫn đẹp trai trong màu đỏ sẫm, như không có gì khó chịu.

Họ giấu các thi thể phía sau tháp đá và bắt đầu tiếp tục theo cách của họ trở lên đồi. Jace đã đứng, mặt trời đang xuống, phủ cả vương quốc trong các màu sắc của lửa và máu. Họ đi từng bước từng bước một cạnh nhau khi họ đến gần và gần hơn với những hình bóng tuyệt vời của Hắc Gard.

Sườn dốc lên đồi đột nhiên chững lại, và họ ở đó, trên một cao nguyên ở phía trước của pháo đài. Nó giống như nhìn vào một hình ảnh tiêu cực chồng chéo lên nhau. Clary có thể nhìn thấy trong tâm trí cô một Gard như trong thế giới của cô, ngọn đồi bao phủ trong màu xanh và cây cối, các khu vườn xung quanh pháo đài, ánh sáng rực rỡ của đèn phù thủy chiếu sáng khắp nơi. Ban ngày là mặt trời chiếu sáng, và các ngôi sao vào ban đêm.

Trên đỉnh đồi trống với gió lạnh càn quét, đủ để xuyên qua các chất liệu áo khoác bị Clary lột lúc nãy. Chân trời là một đường màu đỏ giống như một khe cổ họng. Mọi thứ được tắm trong ánh sáng đẫm máu, từ đám đông Endarkened lúc nhúc xung quanh cao nguyên, đến chính Hắc Gard. Bây giờ khi đã đến gần, họ có thể nhìn thấy các bức tường bao quanh nó, và các cánh cửa vững chãi.

"Em tốt hơn nên kéo nón áo khoác trùm đầu lại," Jace nói từ phía sau cô, nắm lấy nón và trùm lên đầu của cô. "Tóc của em rất dễ nhận biết."

"Với các Endarkened á?" Simon, trông vô cùng kỳ lạ với Clary trong bộ đồ sẫm màu đỏ hỏi. Cô chưa bao giờ tưởng tượng Simon trong đồ sẫm.

"Với Sebastian," Jace nói ngắn gọn, và cũng kéo nón của mình lên. Họ đã lấy vũ khí của mình ra: roi của Isabelle ánh lên trong ánh sáng đỏ, và cung của Alec lăm lăm trong tay. Jace nhìn về phía Dark Gard. Clary gần như mong đợi anh sẽ nói điều gì đó, một bài phát biểu chẳng hạn, để đánh dấu sự kiện này. Nhưng anh đã không. Cô có thể thấy đường nét tinh tế của

xương gò má, đường nét cương mãnh của hàm dưới nón của đồ sắt. Anh đã sẵn sàng. Tất cả họ đều đã sẵn sàng.

"Chúng ta đi đến cửa," anh nói, và di chuyển về phía trước.

Clary cảm thấy khắp nơi-chiến trường-lạnh lẽo, làm xương sống của cô thẳng, hơi thở của cô vẫn đều đặn. Các chất bụi ở đây khác biệt, cô nhận thấy gần chúng như xa hơn. Không giống như phần sa mạc còn lại của vương quốc, chúng bị khuấy động bởi sự di chuyển. Một chiến binh bọc trong màu đỏ đi qua cô. Sau đó, là một người đàn ông da nâu, cao lớn và cơ bắp. Ông không quan tâm đến họ. Ông ta đi tuần, cũng như đa phần Endarkened còn lại, một kiểu đi lên đi xuống theo một đường định sẵn. Một phụ nữ da trắng với mái tóc hoa râm phía sau ông vài bước chân. Clary cảm thấy cơ bắp của cô thắt chặt lại - Amatis? - nhưng khi đi gần hơn, nó rõ ràng là một khuôn mặt cô không quen. Clary cảm thấy đôi mắt của người phụ nữ lướt trên họ, chỉ như vậy, và cảm thấy nhẹ nhõm khi họ đi ra khỏi tầm mắt của cô.

Bây giờ Gard đã lờ mờ hiện lên trước mặt họ, các cửa lớn làm bằng sắt. Chúng được chạm khắc với mô hình một cánh tay cầm vũ khí - một thanh skeptron nghiêng. Rõ ràng là các cánh cửa đã phải chịu tàn phá từ nhiều năm. Bề mặt của nó bị sứt mẻ và đầy sẹo, văng đây đó với chất vàng như máu thiên thần và những gì trông đáng lo như máu người đã khô.

Clary bước lên, đặt thanh Stele của cô lên cửa, sẵn sàng với một chữ rune mở cửa đã định sẵn trong đầu-nhưng cánh cửa đã mở rộng chỉ với cái chạm của cô. Cô ném một cái nhìn ngạc nhiên với những người khác. Jace đang nhai môi; cô nhướn mày hỏi anh, nhưng anh chỉ nhún vai, như thể muốn nói: Chúng ta phải đi về phía trước. Chúng ta có thể làm gì khác?

Họ đã đi. Qua cửa là một cây cầu bắc qua một khe núi hẹp. Bóng tối ở dưới của vực thẳm, đen dày hơn so với sương mù hoặc khói. Isabelle vượt qua đầu tiên, với chiếc roi da của mình, và Alec sau cùng, đoạn hậu với cây cung lấp sẵn tên. Khi họ đi qua cầu thành một hàng, Clary tình cờ liếc nhìn xuống khe núi, và gần như co rúm lại - trong bóng tối có những cái chân tay

dài có móc câu như chân nhện, và cái gì trông giống như những con mắt màu vàng lấp lánh.

"Đừng nhìn," Jace nói bằng một giọng thấp, và Clary thu ánh mắt cô trở lại với ngọn roi da của Isabelle, sợi vàng lấp lánh phía trước họ. Nó thấp sáng trong bóng tối đủ để khi họ đến trước pháo đài, Jace có thể tìm thấy chốt cửa một cách dễ dàng, và vặn khóa mở cửa.

Nó mở ra trong bóng tối. Tất cả họ đều nhìn nhau, một khoảng tê liệt ngăn ngừi không ai muốn phá vỡ. Clary thấy cô đang nhìn chăm chăm vào người khác, cố gắng để ghi nhớ họ; Đôi mắt nâu của Simon, các đường cong xương đòn của Jace dưới áo khoác màu đỏ, vòng cung lông mày của Alec, cái cau mày lo lắng của Isabelle.

Dừng lại, cô tự nhủ. Đây không phải là kết thúc. Mình sẽ còn nhìn thấy họ!

Cô liếc nhìn phía sau cô. Qua cầu là cánh cửa, mở rộng, và qua đó là các Thợ săn Hắc ám đứng bất động. Clary có cảm giác là họ cũng đang quan sát, mọi thứ tĩnh lặng trong một khoảnh khắc trước sự sụp đổ.

Bây giờ. Cô bước về phía trước, vào trong bóng tối; cô nghe Jace gọi tên cô, rất thấp, gần như thì thầm, và sau đó cô vượt qua ngưỡng cửa, và ánh sáng tràn ngập xung quanh cô, làm cô đột ngột quáng. Cô nghe thấy tiếng thì thầm của những người khác khi đứng bên cạnh cô, và sau đó không khí nhanh chóng lạnh đi khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng họ.

Cô ngược mắt lên nhìn. Họ đang đứng ở một lối vào rất lớn, giống bên trong sảnh Hiệp Định. Một cầu thang xoắn ốc bằng đá lớn gấp đôi dẫn lên lầu, xoắn và uốn lượn, hai cầu thang bộ xen lẫn với nhau nhưng không cắt nhau. Mỗi cầu thang dẫn đến hai bên của một lan can bằng đá, và Sebastian dựa vào một lan can gần đó, mỉm cười với họ.

Đó là một nụ cười cực kỳ hoang dại: trộn lẫn giữa sự hài lòng và đầy mong đợi. Hắn mặc đồ săn đỏ thẫm không tì vết, và mái tóc hăn sáng rực như thép. Hăn lắc đầu. "Clary, Clary," hắn nói. "Anh thực sự nghĩ em thông minh hơn nhiều so với điều này."

Clary hăng giọng. Cô cảm thấy như nó bị vón cục lại vì bụi đất, vì sợ hãi. Làn da của cô gai lên như thể cô vừa nuốt Adrenaline. "Thông minh hơn so với những gì?", Cô nói, và gần như nhả mặt với tiếng vang của giọng mình, đập vào bức tường đá trơn. Không có thảm trang trí, không tranh, không có gì để làm dịu sự thô ráp. Không khác lắm so với cô dự kiến ở một vương quốc quý. Tất nhiên là chúng không có nghệ thuật.

"Chúng tôi đang ở đây," cô nói. "Bên trong pháo đài của anh. Chúng tôi có năm người, và anh chỉ có một mình "

"Oh, phải," hăn nói. "Tôi cho là tôi phải làm ra vẻ ngạc nhiên?" Hăn nhíu khuôn mặt thành một cái vẻ kinh ngạc đầy chế nhạo làm ruột Clary xoắn lại. "Ai tin được không?", Hăn nói một cách chế giễu. "Ý tôi là, đừng bận tâm đến việc Nữ hoàng tiết lộ các người đến đây, nhưng kể từ lúc các người đến, các người đã đốt một ngọn lửa khổng lồ, đã cố gắng ăn cắp vật-chấn-quỷ - Tôi có nghĩa là các người đã thực hiện tất cả mọi thứ để vạch một mũi tên hấp nháy to lớn trở trực tiếp đến vị trí của các người." Hăn thở dài.

"Tôi đã luôn luôn biết các người vô cùng ngu ngốc. Ngay cả Jace, uhm, cậu đẹp trai đấy, nhưng cũng không quá thông minh, phải không? Có lẽ nếu Valentine dạy dỗ thêm một vài năm nữa với cậu-nhưng không, thậm chí có thêm vài năm cũng không ăn thua. Người nhà Herondales luôn luôn được đánh giá cao về cơ hàm của họ thay vì trí thông minh. Và đối với nhà Lightwoods, càng ít nói càng tốt. Thế hệ của những kẻ ngốc. Nhưng Clary-

"Cậu quên tôi", Simon nói.

Sebastian liếc ánh mắt qua Simon, như thể anh là khó chịu. "Cậu là một biến đổi thất bại như một đồng xu xấu," hăn nói. "Ma cà rồng nhỏ bé buồn tẻ. Tôi đã giết chết một trong những người trực hệ của cậu, cậu có biết không? Tôi nghĩ rằng Ma cà rồng đã phải cảm thấy điều đó, nhưng cậu có vẻ thờ ơ. Nhấn tâm khủng khiếp. "

Clary cảm thấy Simon cứng ngắc bên cạnh cô, nhớ anh trong hang động, gặp người lại như thể anh đang đau đớn. Nói rằng anh cảm thấy như có ai

đó đã đâm một con dao vào trong ngực của mình.

"Raphael," Simon thì thầm; bên cạnh anh Alec đã tái đi rõ rệt.

"Thế còn những người khác?" Anh hỏi bằng một giọng thô ráp. "Magnus-Luke-"

"Mẹ chúng ta," Clary nói. "Chắc chắn anh sẽ không làm tổn thương bà ấy chứ?"

Nụ cười của Sebastian giòn giã. "Bà ấy không phải là mẹ của tôi," hắn nói, và sau đó nhún vai với một vẻ bức tức cường điệu. "Bà ấy còn sống," hắn nói. "Về phần Pháp sư và Người sói, tôi không thể nói. Tôi đã không kiểm tra họ một thời gian. Vị pháp sư nhìn có vẻ không tốt lắm trong lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ta" hắn nói thêm. "Tôi không nghĩ rằng chiều không gian này tốt cho anh ta. Anh ta có thể đã chết rồi. Nhưng cậu thực sự không mong tôi thấy trước điều đó. "

Alec nâng cung của mình trong một chuyển động nhanh nhất. "Thấy trước điều này? ," Anh nói, và để mũi tên bay vụt đi.

Nó bắn thẳng về phía Sebastian-người di chuyển nhanh như tia chớp, bắt lấy mũi tên trong không khí, ngón tay túm xung quanh nó khi nó rung lên trong tay hắn. Clary nghe tiếng Isabelle thở mạnh đột ngột, cảm thấy làn sóng của máu và sợ hãi dâng lên trong tĩnh mạch của chính mình.

Sebastian chĩa đầu nhọn của mũi tên về phía Alec như thể hắn là một giáo viên năm một cây thước, cười lục cục chế nhạo. "Nhảm nhí," hắn nói. "Cố gắng đả thương tôi trong thành trì của tôi, tại trung tâm quyền lực của tôi? Như tôi đã nói, cậu là một kẻ ngốc. Tất cả các người là kẻ ngu ngốc." Hắn làm một cử chỉ xoay cổ tay đột ngột, và mũi tên gãy, âm thanh như một tiếng súng.

Cánh cửa đôi ở cả hai đầu của lối vào mở tung, và những con quỷ đổ vào.

Clary đã mong đợi nó, đã chuẩn bị tinh thần mình, nhưng không tưởng tượng ra cái gì giống như thế này. Cô nhìn thấy rất nhiều quỷ, như lũ đổ vào

từ cả hai phía-những sinh vật giống nhện béo núc ních với những thân thể đầy độc; những quái vật hình người không da chảy máu; những thứ với vuốt, răng và móng, giống con bọ ngựa-với hàm há hốc như người ta khi bị rối trí. Làn da của cô cảm giác như thể nó muốn lột ra khỏi cơ thể. Cô buộc mình bất động, bàn tay đặt trên Heosphoros, và ngược lên nhìn anh trai mình.

Hắn gặp cái nhìn của cô với ánh mắt đen tối sẫm, và cô nhớ đến cậu bé trong tầm nhìn của cô, với một đôi mắt xanh y như cô. Cô nhìn thấy một nếp nhăn xuất hiện giữa hai mắt của hắn.

Hắn giơ tay; búng ngón tay. "Dừng lại," hắn nói.

Những con quỷ đóng băng lại, ở hai bên của Clary và những người khác. Cô có thể nghe thấy hơi thở gay gắt của Jace, cảm thấy anh ấn ngón tay lên tay cô đang để phía sau lưng cô. Một tín hiệu im lặng. Những người khác đứng cứng nhắc xung quanh cô.

"Em gái ta," Sebastian nói. "Đừng làm cô ấy bị thương. Đưa cô ấy đến đây. Giết tất cả những người khác!" Hắn nheo mắt nhìn Jace. "Nếu các người có thể."

Những con quỷ lao về phía trước. Vòng cổ của Isabelle đập giống như một ánh sáng nhấp nháy, phát ra những tia đỏ rực và vàng. Và trong ánh lửa Clary thấy những người khác lần lượt chia ra giữ chân bọn quỷ.

Đó là cơ hội của cô. Cô quay người và lao về phía bức tường, cảm thấy chữ rune Agility - nhanh nhẹn - trên cánh tay cô phát sáng khi cô tung người lên, bám vào các tảng đá thô với bàn tay trái, và vung về phía trước, đập đầu thanh Steele của cô vào đá granite như thể nó là một cái rìu chém vào vỏ cây. Cô cảm thấy tảng đá rung rinh: những vết nứt nhỏ xuất hiện, nhưng cô bám chặt vào nó một cách dứt khoát, kéo thanh Steele của mình trên khắp bề mặt của bức tường, nhanh chóng và dữ dội. Cô cảm thấy nó bị nghiền ra và trượt đi xa. Mọi thứ dường như đã rút đi xa xăm, ngay cả những tiếng rít và đổ ập của cuộc chiến đấu đang sau cô, mùi hôi thối và tiếng rú của quỷ. Cô

chỉ có thể cảm nhận được sức mạnh của chữ rune quen thuộc vang vọng trong cô khi cô vẽ, vẽ, và vẽ-

Một cái gì đó túm lấy mắt cá chân của cô và kéo mạnh. Một cơn đau bắn lên từ chân cô; cô nhìn xuống và thấy một xúc tu quấn quanh bốt của cô, kéo cô xuống. Nó được gắn với một con quỷ trông giống như một con vẹt lớn với những xúc tu mọc ra từ nơi lý ra là đôi cánh. Cô bám chặt một cách khó khăn hơn vào tường, đẩy thanh Stele qua lại, đá dường như run rẩy khi các đường nét màu đen ăn vào trong.

Áp lực lên mắt cá chân của cô tăng lên. Với một tiếng kêu Clary buông tay, thanh Stele của cô rơi khi cô rơi xuống, chạm mặt đất cứng. Cô thở hỗn hển và lăn qua bên cạnh ngay khi một mũi tên bay qua đầu mình và chìm sâu vào da thịt con quỷ tham lam kia. Cô ngược đầu lên và nhìn thấy Alec, đặt lại một mũi tên khác, ngay khi như chữ rune trên tường phía sau cô bùng lên như một bản đồ của lửa thiên đàng. Jace đang ở bên cạnh Alec, thanh kiếm trong tay, mắt dán chặt vào Clary.

Cô gật đầu, cẩn thận. Làm đi.

Con quỷ đang giữ cô gầm lên; các xúc tu thả lỏng ra, và Clary loạng choạng đứng dậy. Cô đã không thể vẽ một ô cửa hình chữ nhật, vì vậy những nét nguệch ngoạc trên tường sáng rực thành một vòng tròn xiêu vẹo, như mở đến một đường hầm. Cô có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh của nó đang lan ra như nước bạc-một Cổng dịch chuyển.

Jace va vào cô và ném mình vào Cổng dịch chuyển. Cô bắt gặp một thoáng hình ảnh phía bên kia-Sảnh Hiệp định lộng gió, bức tượng của Jonathan Thợ săn Bóng tối-trước khi cô tung người mình về phía trước, ấn tay lên Cổng dịch chuyển, giữ nó mở để Sebastian không thể đóng nó lại. Jace cần chỉ vài giây thôi-

Cô có thể nghe thấy Sebastian đằng sau cô, la hét trong một ngôn ngữ cô không biết. Tất cả xung quanh đầy mùi hôi thối của quỷ; cô nghe thấy một tiếng rít, tiếng hút gió và quay lại nhìn một con Ravener nhào về phía cô,

cái đuôi bọ cạp đuôi của nó vươn cao. Cô co rúm lại khi nó bị xé thành hai mảnh bởi cây roi kim loại của Isabelle. Máu quý hôi thối tràn ngập trên sàn nhà; Simon nắm lấy Clary và kéo cô lùi lại, ngay khi Cổng dịch chuyển đột ngột phòng lên với một ánh sáng lạ thường và Jace nhảy xuyên qua nó trở về.

Clary nín thở. Chưa bao giờ Jace trông giống một thiên thần báo thù đến thế, bay vút qua đám mây và lửa cháy. Mái tóc sáng màu của anh dường như bốc cháy khi anh hạ xuống đất một cách nhẹ nhàng và nâng vũ khí anh đang cầm trong tay. Đó là cây skeptron của Thợ săn Bóng tối Jonathan. Quả cầu ở giữa đang tỏa sáng. Thông qua Cổng dịch chuyển đằng sau Jace, ngay trước khi nó đóng sầm lại, Clary thấy bóng tối của những con quỷ bay, nghe tiếng la hét thất vọng và giận dữ của chúng khi chúng đến để tìm kẻ trộm vũ khí và chẳng thấy ai.

Khi Jace nâng skeptron, đám quỷ xung quanh họ bắt đầu lùi lại. Sebastian dựa trên lan can, tay nắm chặt vào nó, trắng bệch. Hắn nhìn chăm chăm vào Jace. "Jonathan," hắn nói, và giọng nói của tăng cao và vội vã. "Jonathan, tôi cấm-"

Jace đâm cây skeptron lên trời, và quả cầu bốc cháy. Đó là ngọn lửa rực rỡ của băng giá, sáng hơn cả lửa, xuyên bản qua cả căn phòng, phủ lên mọi thứ bằng ánh sáng rực rỡ. Clary thấy những con quỷ chuyển thành những cái bóng sáng rực trước khi chúng rùng mình và nổ tung thành tro. Những con ở gần Jace nhất sụp đổ đầu tiên, nhưng ánh sáng quét qua tất cả bọn chúng như một vết nứt trên mặt đất, từng con một rít lên và nổ tung, để lại một lớp tro xám đen dày trên sàn nhà.

Ánh sáng được tăng cường, cháy sáng hơn cho đến khi Clary nhắm mắt lại, vẫn thấy sự bùng nổ của ánh sáng cuối cùng thông qua mí mắt. Khi cô mở mắt ra lần nữa, lối vào gần như trống rỗng. Chỉ có cô và các bạn của cô còn lại. Những con quỷ đã biến mất và Sebastian vẫn ở đó, bất động, đứng nhợt nhạt và sừng sốt trên cầu thang.

"Không," hắn gầm lên qua hàm răng nghiến chặt.

Jace vẫn đứng vững với cây skeptron trong tay; quả cầu đã chuyển sang màu đen và tắt ngúm, giống như một cái bóng đèn đã cháy. Anh ngược nhìn Sebastian, ngực phập phồng.

"Cậu có nghĩ rằng chúng tôi đã không biết cậu đang mong đợi chúng tôi" anh nói. "Nhưng chúng tôi đã dựa vào đó." Anh bước một bước về phía trước. "Tôi biết cậu," anh nói, vẫn không kịp thở, mái tóc hoang dã và đôi mắt vàng rực. "Cậu đã bắt tôi theo, điều khiển tôi, buộc tôi phải làm bất cứ điều gì cậu muốn, nhưng tôi đã học được từ cậu. Cậu ở trong đầu tôi, và tôi nhớ. Tôi nhớ cậu đã làm thế nào, kế hoạch của cậu ra sao. Tôi nhớ tất cả những điều đó. Tôi biết cậu đánh giá thấp chúng tôi, nghĩ rằng chúng tôi đã không biết nó là một cái bẫy, nghĩ rằng chúng tôi đã không lên kế hoạch cho điều đó. Cậu quên rằng tôi biết cậu; tận góc cuối cùng của tâm hồn kiêu ngạo của cậu tôi biết cậu- "

"Im đi," Sebastian rít lên. Hắn chỉ vào họ với một bàn tay run rẩy. "Các người sẽ phải trả bằng máu cho điều này," hắn nói, và sau đó quay đi chạy lên cầu thang, biến mất một cách nhanh chóng khiến ngay cả mũi tên của Alec, xé gió sau hắn cũng không thể bắt kịp. Thay vào đó, nó đập vào đường cong của cầu thang, bị gãy vì tác động với đá, sau đó rơi xuống đất thành hai đoạn.

"Jace," Clary nói. Cô chạm vào tay anh. Anh dường như đông lạnh tại chỗ. "Jace, khi hắn nói chúng ta phải trả bằng máu, hắn không có nghĩa là máu của chúng ta. Hắn có nghĩa là họ. Luke, Magnus và Mẹ. Chúng ta phải đi tìm họ. "

"Anh đồng ý." Alec đã hạ cung của mình xuống; áo khoác màu đỏ của anh đã bị rách trong cuộc chiến đấu, và bao tay trên cánh tay của anh đã nhuộm đầy máu. "Mỗi cầu thang dẫn đến một tầng khác nhau. Chúng ta phải chia ra. Jace, Clary, hai người đi cầu thang phía đông; những người còn lại sẽ đi cái kia. "

Không ai phản đối. Clary biết Jace sẽ không bao giờ đồng ý tách khỏi cô, và Alec cũng không để lại em gái mình, hoặc Isabelle và Simon chia ra. Nếu

họ phải tách ra, đây là cách duy nhất để làm điều đó.

"Jace," Alec nói, một lần nữa, và lần này từ ngữ dường như đánh thức Jace khỏi tình trạng thần thờ của mình. Anh ném thanh skeptron đã chết sang một bên, để cho nó kêu vang khi rơi xuống đất, và nhìn lên với một cái gật đầu.

"Được," anh nói, và cánh cửa lại bật mở. Những Thợ săn Hắc ám trong trang phục sắc màu đỏ bắt đầu đổ vào phòng. Jace nắm cổ tay Clary và họ chạy, Alec và những người khác chạy cùng bên cạnh họ cho đến khi cả bọn đến cầu thang và chia ra. Clary nghĩ cô nghe Simon gọi tên cô khi cô và Jace lao tới cầu thang phía đông. Cô quay lại nhìn anh, nhưng anh đã đi. Căn phòng đầy Thợ săn Hắc ám, một số kẻ nâng vũ khí - nỏ, thậm chí súng cao su-vào mục tiêu. Cô cúi đầu và tiếp tục chạy.

- - - - -

Jia Penhallow đứng trên ban công của Gard và nhìn xuống thành phố Alicante.

Các ban công hiếm khi được sử dụng. Đã có một thời gian khi các Lãnh sự thường xuyên nói chuyện với dân chúng từ chỗ này, nhưng thói quen đã bớt được ưa chuộng trong thế kỷ XIX, khi Lãnh sự Fairchild đã quyết định rằng hành động đó có vẻ giống hành vi của một vị giáo hoàng hay một vị vua.

Trời đã chạng vạng, và những ngọn đèn của Alicante đã bắt đầu được bật lên: đèn phù thủy trong cửa sổ của mọi nhà và cửa hàng, đèn chiếu sáng các bức tượng trong quảng trường Thiên thần, đèn đổ ra từ Bệnh xá. Jia hít một hơi thật sâu, giữ mảnh giấy từ Maia Roberts đã ghi với hy vọng trong tay trái khi cô chuẩn bị sẵn sàng.

Các tòa tháp quỷ bùng lên màu xanh, và Jia bắt đầu nói. Giọng nói của cô vang dội từ tòa tháp, phát tán xuyên qua thành phố. Cô có thể nhìn thấy mọi người dừng lại trên đường phố, ngẩng đầu lại để nhìn vào tháp quỷ, có người dừng trên ngưỡng cửa ngôi nhà của mình, nghe lời nói của cô đập tới họ như một cơn thủy triều.

"Hỡi Nephilim," cô nói. "Những đứa con của Thiên thần, những chiến binh, tối nay chúng ta chuẩn bị sẵn bản thân mình, để tối nay Sebastian Morgenstern sẽ mang quân đội của hắn đến chống lại chúng ta." Gió thổi từ những ngọn đồi bao quanh Alicante mang theo hơi lạnh; Jia rùng mình. "Sebastian Morgenstern đang cố gắng để tiêu diệt những gì chúng ta đang có," cô nói. "Hắn sẽ mang đến đây những chiến binh, những người mang khuôn mặt của mình nhưng không phải là Nephilim. Chúng ta không thể chần chừ. Khi chúng ta đối mặt với chúng, khi chúng ta nhìn vào một Ác quỷ Bóng đêm, chúng ta không nhìn thấy anh trai hoặc mẹ hoặc chị em gái hoặc vợ chúng ta, mà là một sinh vật đau khổ. Một con người bị cả nhân loại từ bỏ. Chúng ta là những gì chúng ta muốn vì chúng ta có ý chí tự do: Chúng ta tự do lựa chọn. Chúng ta đã lựa chọn để đứng lên chiến đấu. Chúng ta đã lựa chọn để đánh bại lực lượng của Sebastian. Chúng có bóng tối; chúng ta có sức mạnh của Thiên thần. Lửa thử vàng. Trong lửa của cuộc chiến này chúng ta sẽ được thử nghiệm, và chúng ta sẽ tỏa sáng. Các bạn biết các giao thức; Các bạn biết phải làm gì. Hãy tiến lên phía trước, hỡi những đứa con của Thiên thần."

"Hãy tiến lên và thắp sáng ngọn lửa của chiến tranh."

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần 2-Chương 22

22-THE ASHES OF OUR FATHERS-TRO CỦA CHA ÔNG CHÚNG TA

Tiếng còi rền rĩ đột ngột xuyên qua không khí, và Emma bật dậy trên giường, phân tán các giấy tờ trên sàn. Tim cô đập thành thịch. Qua các cửa sổ đang mở của phòng ngủ, cô có thể thấy tháp quý, nhấp nháy ánh vàng và đỏ. Những màu sắc của chiến tranh. Cô loạng choạng đứng dậy, với tay lấy bộ đồ sẵn, trên một cái chốt cạnh giường. Cô vừa thay xong và đang cúi xuống để buộc giày thì cánh cửa phòng bật mở. Đó là Julian. Cậu lao vào nửa phòng trước khi bắt mình dừng lại. Cậu nhìn chăm chăm vào các giấy tờ trên sàn nhà, và sau đó nhìn sang cô. "Emma-cậu không có nghe thông

báo?" "Tớ đã ngủ trưa." Cô lí nhí các từ khi cô gắn dây đai để cài Cortana sau lưng, sau đó trượt lưỡi vào bao kiếm. "Thành phố bị tấn công," cậu nói. "Chúng ta phải đến sảnh Hiệp định. Họ sẽ khóa chúng ta ở bên trong-tất cả các trẻ em-đó là nơi an toàn nhất trong thành phố. " "Tớ sẽ không đi," Emma nói. Julian nhìn chăm chăm vào cô. Cậu mặc quần jean, áo khoác đi săn và giày thể thao; có một thanh kiếm ngắn giắt ở thắt lưng. Lọn tóc nâu mềm của cậu lộn xộn và chưa được chải. "Ý cậu là gì?" "Tớ không muốn trốn trong sảnh Hiệp Định. Tớ muốn chiến đấu. " Jules đẩy tay qua mái tóc rối của mình. "Nếu cậu chiến đấu, tớ sẽ chiến đấu" cậu nói. "Và điều đó có nghĩa là không ai mang Tavvy đến sảnh Hiệp định, và không ai bảo vệ Livvy hoặc Ty hoặc Dru." "Vậy Helen và Aline đâu?" Emma hỏi. "Những người nhà Penhallow-" "Helen đang chờ chúng ta. Tất cả nhà Penhallows đã đến Gard, bao gồm cả Aline. Không có ai ở nhà ngoài Helen và chúng ta ", Julian nói, giơ tay ra cho Emma. "Helen không thể một mình bảo vệ tất cả chúng ta và mang em bé; cô ấy chỉ là một người." Cậu nhìn cô, và cô có thể nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cậu, nỗi sợ hãi cậu thường rất cẩn thận che giấu những đứa em nhỏ hơn. "Emma," cậu nói. "Cậu là người giỏi nhất, là chiến binh tốt nhất của tất cả chúng ta. Cậu không chỉ là người bạn của tớ, và tớ không chỉ anh trai của bọn họ. Tớ là bố của bọn họ, là người thân gần gũi nhất với bọn họ. Họ cần tớ, và tớ cần cậu." Bàn tay cậu đang cầm run run. Đôi mắt màu xanh biển của cậu mở lớn trên khuôn mặt nhợt nhạt: cậu nhìn không giống như cha của bất cứ ai. "Làm ơn đi, Emma." Từ từ Emma đưa tay ra và nắm lấy tay cậu, quấn ngón tay mình xung quanh tay cậu. Cô thấy cậu thở ra một hơi nhẹ nhõm, và cảm thấy ngực mình thắt lại. Phía sau cậu, qua cánh cửa mở, cô có thể thấy chúng: Tavvy và Dru, Livvy và Tiberius. Những trách nhiệm của cô. "Đi thôi," cô nói.

- - - - - Ở phía trên cùng của cầu thang Jace thả tay của Clary ra. Cô ôm chặt lấy lan can, cố gắng không ho, mặc dù phổi cô cảm thấy như muốn xé ra khỏi lồng ngực. Anh nhìn cô-có chuyện gì? - nhưng sau đó anh cứng đờ. Có thể nghe thấy phía sau họ là tiếng chân rầm rập. Các Thợ săn Hắc ám đang chạy đến. "Thôi nào," Jace nói, và bắt đầu chạy tiếp. Clary buộc

mình theo sau anh. Jace dường như biết mình đang đi đâu, một cách không nhằm lẫn; cô cho là anh sử dụng bản đồ của Gard ở Alicante mà anh nhớ, để tra cứu đường về phía trung tâm của pháo đài. Họ queo vào một hành lang dài; nửa chừng Jace dừng lại trước một cánh cửa bằng kim loại. Chúng bị rạch chém với những chữ rune không quen thuộc. Clary đoán sẽ có những chữ rune chết chóc, cái gì đó nói về địa ngục và bóng tối, nhưng đây lại là các chữ rune của đau buồn và sầu khổ cho một thế giới đã bị phá hủy. Ai đã khắc chúng ở đây, cô tự hỏi, và trong trường hợp tang lễ gì? Cô đã nhìn thấy những chữ rune đau buồn trước đây. Thợ săn Bóng tối mang chúng như băng tang khi một người nào mà họ yêu đã chết, mặc dù chúng không có tác dụng để giảm bớt đau khổ. Nhưng có một sự khác biệt giữa đau buồn cho một người và đau buồn cho một thế giới. Jace cúi đầu xuống, hôn lên miệng cô nhanh và mạnh. "Em đã sẵn sàng chưa?" Cô gật đầu. Anh mở cánh cửa và bước vào trong. Cô theo sau. Căn phòng lớn như phòng Hội đồng Gard ở Alicante, nếu không muốn nói là lớn hơn. Trần nhà cao ở bên trên, nhưng thay vì hàng những hàng ghế dài ở đây chỉ là sàn đá cẩm thạch kéo dài tới một bức ở cuối phòng. Phía sau bức, hai cửa sổ lớn, riêng biệt. Ánh sáng hoàng hôn đổ qua hai cửa sổ, mặc dù một hoàng hôn là màu vàng, và cái kia là màu của máu. Trong ánh sáng vàng đẫm máu Sebastian quỳ ở trung tâm của căn phòng. Hắn đang khắc những chữ rune lên sàn nhà, một vòng tròn các dấu kết nối màu đen. Nhận thấy những gì hắn đang làm, Clary bắt đầu chạy về phía hắn và sau đó lao đảo lùi trở lại với một tiếng hét khi một hình dạng khổng lồ màu xám lơ lửng hiện lên trước mặt cô. Nó trông giống như một con sâu non rất lớn, mỗi khoảng gấp trên cơ thể màu xám trơn tuột của nó là cái miệng đầy răng lởm chởm. Clary nhận ra nó. Cô đã thấy một con ở Alicante trước đây, lăn tròn người của nó trên một đồng máu, thủy tinh và đường dẻo. Một con quỷ Behemoth. Cô với lấy con dao găm của cô, nhưng Jace đã nhảy lên, thanh kiếm trong tay. Anh bay qua không khí và hạ trên lưng của con quỷ, đâm xuống cái đầu không có mắt của nó. Clary lùi lại khi con quỷ Behemoth đập đập, phun ra máu quỷ nóng rát, một tiếng tru tréo lớn phát ra từ cổ họng mở của nó. Jace bám vào lưng của nó, máu phun vào người anh khi anh đâm thanh kiếm xuống, một lần,

một lần nữa cho đến khi con quỷ, với một tiếng hét ồ ạt, đổ sụp xuống đất với một tiếng ạch. Jace cười lên nó, đầu gối kẹp vào hai bên sườn của nó, cho đến giây phút cuối cùng. Anh lăn ra và tung mình đứng lên. Một khoảnh khắc sau đó là im lặng. Jace nhìn quanh phòng như thể anh mong đợi con quỷ khác nhào vào họ từ trong bóng tối, nhưng chẳng có gì, chỉ có Sebastian, người đã đứng ở trung tâm của vòng tròn hoàn chỉnh với những chữ rune. Hắn bắt đầu vỗ tay chậm rãi. "Công việc tốt đấy!," hắn nói. "Việc diệt trừ quỷ thật tuyệt vời! Tôi đặt cược là cha sẽ lại cho cậu một ngôi sao vàng. Bây giờ. Chúng ta sẽ bỏ qua những lời đùa cợt? Cậu nhận ra nơi này, phải không?" Đôi mắt của Jace di chuyển xung quanh phòng, và Clary nhìn theo ánh mắt của anh. Ánh sáng bên ngoài cửa sổ đã mờ đi một chút, và cô có thể thấy cái bục rõ ràng hơn. Trên bục đặt hai vật khổng lồ- uhm, từ duy nhất để miêu tả chúng là "ngai vàng". Chúng bằng ngà voi và vàng, với các bậc thang bằng vàng. Mỗi cái đều có một lưng tựa cong cong, ôm lấy một chìa khóa duy nhất.

"Ta là kẻ hằng sống, và đã chết" Sebastian nói, "kìa nay ta sống đời đời, cầm chìa khóa của sự chết và địa ngục*" Hắn làm một cử chỉ quét về phía hai chiếc ghế, và Clary nhận ra với một cái giật mình bất ngờ rằng có người đang quỳ cạnh ghế bên trái-một Thợ săn Hắc ám trong trang phục đỏ. Một người phụ nữ quỳ trên đầu gối, bàn tay chắp lại trước mặt. "Đây là những chìa khóa, trong hình dạng của ngai vàng và được những con quỷ, người cai trị thế giới này, Lilith và Asmodeus trao cho tôi".

[* trích Sáng thế ký 1.18]

Đôi mắt đen của hắn chuyển sang Clary, và cô cảm thấy ánh mắt của hắn như những ngón tay lạnh lẽo lần theo cột sống cô. "Tôi không biết lý do tại sao anh khoe khoang cho tôi những điều này," cô nói. "Anh mong đợi gì? Sự ngưỡng mộ? Anh sẽ không nhận được gì cả. Anh có thể đe dọa tôi nếu anh muốn; anh biết là tôi không quan tâm. Anh cũng không thể đe dọa Jace- anh ấy có ngọn lửa thiên đường trong huyết quản; anh không thể làm tổn thương anh ấy." "Tôi không thể?", Hắn nói. "Ai biết được trong tĩnh mạch

anh ta còn bao nhiêu lửa thiên đàng, sau đêm anh ta trình diễn bắn pháo hoa? Con quỷ đó là của cậu, phải không em trai? Tôi biết cậu sẽ không thể quên những ký ức đó, lần mà chính cậu đã ra tay giết. " "Anh buộc tôi phải giết người," Jace nói. "Không phải là tay tôi cầm dao giết Nữ tu Magdalena; nó là của anh. " "Nếu cậu thích." nụ cười của Sebastian lạnh buốt. "Dù sao đi nữa, vẫn có những người khác tôi có thể đe dọa. Amatis, đứng lên và mang Jocelyn lại đây. " Clary cảm thấy những con dao găm nhỏ bắn qua tĩnh mạch của cô; cô đã cố gắng để giữ cho khuôn mặt của cô không biểu hiện gì khi người đàn bà quý bên ngai vàng đứng lên. Quả thật đó là Amatis, với đôi mắt màu xanh y như chú Luke. Cô ta mỉm cười. "Rất sẵn lòng" cô nói, và biến ra khỏi phòng, vạt áo chùng màu đỏ quét sau cô. Jace bước về phía trước với một tiếng găm nhỏ trong họng và dừng lại cách Sebastian vài bước. Anh đưa tay ra, nhưng dường như chúng đập vào một cái gì đó trong suốt - một bức tường vô hình. Sebastian khịt mũi. "Làm như tôi muốn cho cậu đến gần tôi ấy-cậu, với ngọn lửa cháy trong cậu. Một lần là đủ, cảm ơn. " "VẬY là, anh biết tôi có thể giết chết anh?" Jace nói, đối mặt với hắn, và Clary không thể không nghĩ làm thế nào họ lại vừa giống nhau đến thế lại khác nhau đến thế. Như băng và lửa, Sebastian trắng toát và đen, và Jace bừng bừng với đỏ và vàng. "Anh không thể trốn tránh ở đó mãi mãi. Anh sẽ chết đói. " Sebastian làm một cử chỉ với ngón tay của mình, cái cách Clary đã thấy Magnus làm khi thực hiện một bùa chú - và Jace bay lên và bắn ngược lại, đâm sầm vào bức tường phía sau họ. Hơi thở của cô hỗn hển khi cô quay lại để thấy anh đổ sụp xuống đất, một vết thương đâm máu ở một bên đầu. Sebastian ậm ừ vui vẻ và hạ tay xuống. "Đừng lo," hắn nói một cách bình thản, và quay lại nhìn Clary. " Cuối cùng cậu ta sẽ ổn thôi. Nếu tôi không đối ý về những tôi định làm với cậu ta. Bây giờ tôi chắc rằng em đã hiểu sau khi nhìn thấy những gì tôi có thể làm. " Clary ép mình bất động. Cô biết tầm quan trọng của việc giữ cho khuôn mặt của cô trống rỗng, không hoảng loạn khi nhìn vào Jace, không thể cho Sebastian thấy sự tức giận hay nỗi sợ hãi của mình. Sâu thẳm trong trái tim cô, cô biết những gì hắn muốn, biết rõ hơn bất cứ ai khác; cô biết hắn như thế nào, và đó là vũ khí tốt nhất mà cô có. Uhm, có lẽ là điều tốt thứ hai. "Tôi luôn luôn biết anh

có sức mạnh," cô nói, cố tình không nhìn về phía Jace, cố tình không phân tích sự bất động của anh, dòng máu nhỏ chảy dài xuống mặt anh. Điều này luôn luôn xảy ra; luôn luôn là cô phải đối mặt với Sebastian một mình, không có ai, thậm chí cả Jace bên cạnh. "Sức mạnh", hần lặp lại, như thể nó là một sự xúc phạm. "Đó là những gì em gọi nó? Ở đây tôi có hơn cả quyền lực, Clary. Ở đây, trong pháo đài này tôi có thể định hình những gì là thật." Hần đã bắt đầu bước đi chậm chậm bên trong vòng tròn hần đã vẽ, hai tay chấp hờ hững sau lưng, như một giáo sư đang giảng bài. "Thế giới này được nối thế giới chúng ta đã được sinh ra bằng những sợi chỉ mỏng manh. Con đường thông qua thế giới thần tiên là một sợi chỉ như vậy. Các cửa sổ cũng giống vậy. Bước qua nó"- hần chỉ vào cửa sổ bên phải, qua đó Clary có thể thấy màu xanh bầu trời hoàng hôn, và những ngôi sao-" và em sẽ quay trở lại Idris. Nhưng nó không chỉ đơn giản vậy."

Hần nhìn các ngôi sao qua cửa sổ. "Tôi đã đến thế giới này, vì nó là một nơi để lẩn trốn. Và sau đó tôi bắt đầu nhận ra. Tôi chắc chắn rằng cha của chúng ta đã trích dẫn những lời này với cậu nhiều lần "- Hần nói với Jace, như thể anh có thể nghe thấy hần nói-" thì cai trị ở dưới địa ngục còn tốt hơn là phục vụ ở trên thiên đường. Và ở đây tôi cai trị. Tôi có những Thợ săn Hắc ám và quý của tôi. Tôi có pháo đài và thành lũy của tôi. Và khi các biên giới của thế giới này được niêm phong, tất cả mọi thứ ở đây sẽ là vũ khí của tôi. Những tảng đá, cây chết, mặt đất tự chúng sẽ đến tay tôi và trao cho tôi quyền lực. Và các Đại Quý, những con quý xa xưa, sẽ nhìn xuống thành quả của tôi, và họ sẽ ban thưởng cho tôi. Họ sẽ nâng tôi lên trong vinh quang, và tôi sẽ cai trị vực sâu giữa các thế giới và không gian giữa các vì sao. " Và kẻ đó sẽ cai trị họ bằng một cây gậy sắt, Clary nói, nhớ lại lời của Alec đọc trong sách Hiệp Định và ta sẽ ban cho kẻ đó Morning Star. ""

Sebastian xoáy vào cô, đôi mắt sáng ngời. "Đúng!", Hần nói. "Đúng, rất tốt, bây giờ em đang hiểu ra đấy. Tôi nghĩ rằng tôi muốn cả thế giới của chúng ta nhấn chìm trong máu, nhưng tôi muốn nhiều hơn thế nữa. Tôi muốn các di sản mang tên Morgenstern. " "Anh muốn trở thành ác quỷ?" Clary nói,

nửa hoang mang, nửa sợ hãi. "Anh muốn cai trị địa ngục?" Cô giơ tay mình ra. "Vậy thì, xin mời," cô nói. "Không ai trong chúng tôi sẽ ngăn chặn anh. Hãy để chúng tôi về nhà, hãy hứa anh sẽ rời khỏi thế giới của chúng tôi một mình, và anh sẽ có địa ngục. " "Than ôi," Sebastian nói. "Bởi vì tôi đã phát hiện ra một điều khác, một điều làm tôi khác biệt với Lucifer. Tôi không muốn cai trị một mình." Hắn mở rộng cánh tay trong một cử chỉ thanh lịch, và chỉ lên hai ngai vàng lớn trên bục. "Một cái dành cho tôi. Và cái kia-cái kia là dành cho em. " - - - - - Các đường phố Alicante tắt đèn và rối rắm như các luồng nước của một vùng biển; nếu Emma không theo sau Helen, người đang nắm đèn phù thủy trong một tay và tay kia là cây cung của mình, chắc cô sẽ lạc trong vô vọng. Những tia sáng cuối cùng của mặt trời đã biến mất khỏi bầu trời, và các đường phố chìm trong bóng tối. Julian ãm Tavvy, cánh tay của cậu bé khóa quanh cổ cậu; Emma nắm tay Dru, và cặp sinh đôi bám lấy nhau trong im lặng. Dru đi không nhanh, và hay sảy chân; cô bị té vài lần, và Emma đã phải kéo cô đứng dậy. Jules đã dặn Emma phải cẩn thận, và cô đã cố gắng cẩn thận. Cô không thể tưởng tượng làm thế nào Julian vừa bế Tavvy cẩn thận như vậy, vừa thì thầm trấn an để cậu bé thậm chí không khóc. Dru lặng lẽ nước nở; Emma gạt nước mắt khỏi má cô bé lần thứ tư, thì thầm những lời an ủi vô nghĩa theo cái cách mẹ cô đã từng nói với cô khi cô bị ngã lúc còn là một đứa trẻ. Cô chưa bao giờ nhớ cha mẹ cô một cách khổ sở như bây giờ; nó cảm thấy giống như một con dao lách dưới xương sườn của cô. "Dru," cô bắt đầu, và sau đó bầu trời sáng lên màu đỏ. Các tòa tháp quý đã thắp lên màu đỏ tươi, đẹp tất cả màu vàng cảnh báo đi. "Các bức tường thành phố đã bị phá vỡ," Helen nói, nhìn chăm chăm lên Gard. Emma biết cô đang nghĩ về Aline. Ánh sáng màu đỏ của tháp quý biến mái tóc nhạt màu của cô thành màu máu. "Đi nào, nhanh lên!" Emma không chắc chắn họ có thể đi nhanh hơn; cô nắm chặt cổ tay Drusilla và kéo mạnh cô bé gần như lôi cô bé đi, miệng lẩm bẩm lời xin lỗi. Cặp sinh đôi, tay trong tay, đã đi nhanh hơn, ngay cả khi họ chạy lên một cầu thang lờm chờm về phía Quảng trường Thiên thần, dẫn đường bởi Helen. Họ gần như ở bước trên cùng khi Julian thở hỗn hển "Helen, đằng sau!" Và Emma quay lại để thấy một hiệp sĩ tiên trong bộ giáp màu

trắng gần chân cầu thang. Hãn mang một cây cung bằng một cành cây cong, và mái tóc hãn dài màu vỏ cây. Trong một khoảnh khắc đôi mắt của hãn gặp mắt Helen. Biểu hiện trên khuôn mặt của hãn thay đổi, và Emma không thể không tự hỏi liệu hãn có nhận ra dòng máu tiên tộc của cô ấy hay không-sau đó Helen giơ tay phải và bắn nỏ của mình thẳng vào hãn ta. Hãn quay ngoắt đi. Mũi tên đập vào tường phía sau hãn. Hiệp sĩ tiên mỉm cười, và nhảy lên bậc thang đầu tiên, sau đó lên bậc thứ hai - và thét lên. Emma sững sờ nhìn khi đôi chân của hãn oằn lại; hãn ngã xuống và rú lên khi da của hãn tiếp xúc với cạnh của các bậc thang. Lần đầu tiên Emma nhận thấy các đinh xoắn, đinh nhọn, và các mảnh sắt lạnh đã được đóng vào cạnh của các bậc thang. Gã chiến binh tiên lùi lại, và Helen bắn một lần nữa. Mũi tên xuyên qua áo giáp và ghim vào ngực hãn. Hãn sụm xuống. "Chúng là những vật-chống-tiên," Emma nói, nhớ lại khi nhìn ra ngoài cửa sổ nhà Penhallows với Ty và Helen. "Tất cả các kim loại, sắt." Cô chỉ vào một tòa nhà gần đó, nơi một dây dài những cây kéo treo từ dây thừng đến các cạnh của mái nhà. "Đó là những gì các Vệ binh đã làm-" Đột nhiên Dru rít lên. Một bóng người khác chạy lên đường. Một hiệp sĩ tiên thứ hai, lần này là một người phụ nữ với áo giáp màu xanh lá cây nhạt, mang theo một tấm khiên khắc chõng chéo những chiếc lá. Emma rút một con dao từ thắt lưng và phóng nó đi. Theo bản năng, vị tiên nâng tấm khiên của mình lên để đỡ con dao – nó bay qua đầu cô, và cắt đứt dây treo một cây kéo trên mái nhà. Chiếc kéo rơi, lưỡi quay xuống dưới, và ghim vào giữa hai vai người phụ nữ tiên. Cô ta ngã xuống đất với một tiếng thét, co giật cơ thể của mình. "Tuyệt vời, Emma," Helen nói bằng một giọng cứng ngắt. "Đi nào, mọi người-" Cô cắt ngang với một tiếng than khi ba Thợ săn Hắc ám xuất hiện ở một con đường bên cạnh. Họ mặc những bộ đồ săn màu đỏ xuất hiện thường xuyên trong những cơn ác mộng của Emma, thậm chí còn đỏ hơn bởi ánh sáng từ các tháp quý. Những đứa trẻ im lặng như những bóng ma. Helen giơ nỏ của mình và bắn ra một tên. Nó đâm vào vai một trong các Endarkened, và ông quay đi, vẻ ngạc nhiên nhưng không ngã xuống. Cô lóng ngóng lấp thêm tên; Julian cố gắng để giữ Tavvy trong khi với lấy lưỡi dao ở bên mình. Emma đưa tay lên Cortana-Một vòng tròn quay của ánh sáng rít lên trong

không khí và chìm trong cổ họng của gã Thợ săn Hắc ám đầu tiên, máu bắn tung tóe lên bức tường sau lưng. Hắn cào vào cổ họng của mình, lập tức ngã xuống. Thêm hai hình tròn bay, cái này sau cái kia, và cắt vào ngực của một Nephilim hắc ám khác. Hắn đổ sụm xuống một cách im lặng, thêm nhiều máu phun ra dọc theo con đường sỏi. Emma xoay người và nhìn lên. Một người nào đó đứng ở đầu cầu thang: một Thợ săn Bóng tối trẻ với mái tóc đen, tay phải vẫn nắm một vòng luân xa* lấp lánh. Một số khác được móc vào đai vũ khí của anh. Trong ánh sáng đỏ của tháp quý anh dường như toả sáng-một dáng người cao, mảnh khảnh trong bộ đồ săn màu đen nổi bật trong màn đêm. Sản Hiệp Định phát sáng như một mặt trăng nhợt nhạt phía sau lưng anh.

[*nguyên văn chakram: vòng luân xa, một loại vũ khí hình tròn, hoặc hình bán nguyệt, phía ngoài là lưỡi sắc]

"Tu huynh Zachariah?" Helen nói trong sự ngạc nhiên.

----- "Có chuyện gì vậy?" Magnus hỏi giọng khàn khàn. Anh đã không thể ngồi dậy, và đang nằm, nửa gác trên khuỷu tay của mình, trên sàn phòng giam. Luke đang đứng với khuôn mặt ấn vào khe cửa sổ hẹp. Vai anh căng ra, và anh hầu như không di chuyển từ khi vang lên những tiếng thét và la hét đầu tiên. "Ánh sáng" cuối cùng Luke nói, "Có một ánh sáng gì đó tuôn tràn ra khỏi pháo đài - nó đuổi sương mù tan đi. Tôi có thể nhìn thấy các cao nguyên bên dưới, và một số các Ác quỷ Bóng đêm chạy xung quanh. Tôi chỉ không biết những gì gây ra nó." Magnus cười nhẹ, và nếm thấy vị kim loại trong miệng. "Thôi nào," anh nói. "Anh nghĩ là ai?" Luke nhìn anh. "Các Clave?" "Các Clave?" Magnus nói. "Tôi ghét phải làm anh thất vọng, nhưng họ không đủ quan tâm chúng ta để đến đây." Anh nghiêng đầu ra sau. Chưa bao giờ anh cảm thấy tồi tệ hơn bây giờ- ah, có lẽ cũng có. Đã từng có rắc rối với những con chuột và cát lún ở thời điểm chuyển giao thế kỷ. "Con gái của anh, dĩ nhiên," Anh nói. "Là cô ấy làm." Luke nhìn kinh hoàng. "Clary. Không. Con bé không nên ở đây. " "Không phải là cô ấy luôn ở nơi cô ấy không nên ở sao?" Magnus nói bằng một giọng hợp lý.

Ít nhất, anh nghĩ anh có vẻ hợp lý. Thật khó để nói chuyện khi anh cảm thấy rất chóng mặt. "Và phần còn lại của họ. Những kẻ đồng hành của cô ấy. Bạn..." Cánh cửa bật mở. Magnus cố gắng ngồi dậy, nhưng không thể, và ngã trở lại vào khuỷu tay của mình. Anh cảm thấy một cảm giác trì trệ phiền toái. Nếu Sebastian đến để giết họ, anh thà chết trên đôi chân hơn là nằm thế này. Anh nghe thấy những tiếng nói: Luke kêu lên, và sau đó là những người khác. Và sau đó là một khuôn mặt hiện ra, lơ lửng phía trên anh, đôi mắt như những ngôi sao long lanh trên nền trời nhạt. Magnus thở ra-trong một khoảng khắc anh không còn cảm thấy ốm, hoặc sợ chết, thậm chí tức giận hay cay đắng. Sự khuây khoả quét qua anh, sâu xa như nỗi buồn, và anh rướn lên, vượt những ngón tay thâm tím của mình lên má của chàng trai đang cúi xuống nhìn anh. Đôi mắt Alec mở to, xanh thẫm và đầy đau đớn. "Oh, Alec của anh," Anh nói. "Anh không biết là em đã rất buồn!"

- - - - -

Khi họ đi xa hơn vào trung tâm của thành phố, có nhiều đám đông hơn: nhiều Nephilim, nhiều Endarkened, nhiều chiến binh tiên – mặc dù những chiến binh tiên di chuyển chậm chạp, đau đớn, rất nhiều kẻ bị suy yếu do tiếp xúc với sắt, thép, gỗ thanh lương trà, và muối đã được rải khắp thành phố như phòng tuyến chống lại họ. Sức mạnh của những chiến binh tiên là một huyền thoại, nhưng Emma đã nhìn thấy rất nhiều trong số họ- những kẻ có thể đã chiến thắng – ngã dưới những thanh kiếm lóe sáng của Nephilim, máu của họ chảy dọc các phiến đá trắng của quảng trường Thiên thần. Tuy nhiên các Endarkened lại không suy yếu. Họ dường như không quan tâm đến những khó khăn của đồng minh tiên tộc, thẳng tay chém xả vào các Nephilim bị kẹt ở quảng trường Thiên thần. Julian cột Tavvy vào áo khoác của mình; cậu bé đã khóc thét lên, tiếng khóc của cậu chìm lẫn trong tiếng kêu la của trận chiến. "Chúng ta phải dừng lại!" Julian hét lên. "Chúng ta đang bị tách ra! Helen!" Helen trông xanh xao và ốm yếu. Càng đến gần sảnh Hiệp định, bây giờ hiện ra lơ mờ phía trên họ, càng dày đặc các cụm phép thuật chống tiên hơn; thậm chí Helen, với một phần dòng máu tiên

tộc, bắt đầu cảm thấy nó. Tu huynh Zachariah - Emma nhắc nhở bản thân anh ấy bây giờ chỉ là Zachariah, chỉ là một Thợ săn Bóng tối như họ- đi cuối cùng dồn tất cả chúng vào một hàng, những đứa trẻ nhà Blackthorns và nhà Carstairs, tất cả tay trong tay. Emma tóm vào đai vũ khí của Julian vì tay của cậu bạn bị với Tavvy. Thậm chí Ty bị buộc phải giữ tay với Drusilla, mặc dù cậu cau mày nhìn cô khi khi nắm tay, làm mắt cô bé ứa lệ. Họ đã tìm được đường về phía hội trường, bám lấy nhau, Zachariah chuyển lên đi phía trước; anh đã sử dụng hết các lưỡi chakram và đã lấy ra một cây giáo dài. Anh quét đám đông với nó khi họ đi, mở một con đường hiệu quả và lạnh lùng qua đám Endarkened. Emma bưng bưng muốn rút Cortana ra khỏi bao kiếm, chạy về phía trước để đâm chém vào kẻ thù đã giết chết cha mẹ cô, những kẻ đã tra tấn và biến đổi cha của Julian, những kẻ đã đưa Mark xa họ. Nhưng điều đó có nghĩa là bỏ Julian và Livvy, vì vậy cô không thể làm. Cô nợ nhà Blackthorns quá nhiều, đặc biệt là Jules. Jules người đã giữ cô tiếp tục sống, người đã đưa Cortana cho cô khi cô nghĩ rằng cô sẽ chết vì đau buồn. Cuối cùng họ đã đặt chân lên bậc thang phía trước của hội trường sau Helen và Zachariah, và đứng trước một cửa đôi lớn. Mỗi bên có một người bảo vệ, một người cầm một thanh gỗ lớn. Emma nhận ra một trong số họ là người phụ nữ với hình xăm cá koi thỉnh thoảng phát biểu trong cuộc họp: Diana Wrayburn. "Chúng tôi sắp đóng cửa," người cầm thanh gỗ nói. "Hai người phải để lại chúng ở đây; chỉ trẻ em mới được phép vào trong- " "Helen," Dru nói bằng một giọng nói nhỏ run rẩy. Những đứa trẻ nhà Blackthorn tách khỏi hàng, xúm quanh Helen; Julian đứng sang bên cạnh một chút, mặt trống rỗng và tái mét, bàn tay còn lại vuốt ve những lọn tóc của Tavvy. "Không sao đâu," Helen nói bằng một giọng ghen ngào. "Đây là nơi an toàn nhất ở Alicante. Hãy nhìn xem, có muối và đất mỡ trên tất cả các bậc thang để chống lại các vị tiên. " "Và sắt lạnh dưới những phiến đá lát," Diana nói. "Các hướng dẫn của Spiral Labyrinth được thực hiện từng chữ một" Khi nghe đến Spiral Labyrinth, Zachariah hít một hơi thở mạnh và quỳ xuống, để đôi mắt của mình ngang với Emma. "Emma Cordelia Carstairs," anh nói. Anh nhìn vừa trẻ trung lại vừa già dặn cùng một lúc. Có máu ở cổ họng của anh, nơi một chữ rune đã mờ nhạt, nhưng

máu không phải là của anh. Anh dường như đang dò xét khuôn mặt của cô, mặc dù cô không thể nói là anh tìm kiếm cái gì. "Ở lại với parabatai của em," cuối cùng anh nói, một cách lặng lẽ mà không ai có thể nghe thấy. "Đôi khi chiến đấu không phải là dũng cảm. Bảo vệ họ, và giữ sự báo thù của em cho một ngày khác." Emma cảm thấy đôi mắt cô mở to. "Nhưng tôi không có một parabatai - và anh làm cách nào -" Một Vệ binh la lên và ngã xuống, một mũi tên màu đỏ cắm ngập trong lồng ngực. "Vào trong!" Diana hét, xách một nửa đám trẻ con và - ném chúng vào Hội trường. Emma cảm thấy mình bị tóm lên và ném vào bên trong; cô quay lại nhìn một cái nhìn cuối cùng vào Zachariah và Helen, nhưng đã quá muộn. Hai cánh cửa ra vào đã đóng sầm sau cô, tiếng thanh gỗ lớn rơi vào chốt khóa vang lên âm thanh dứt khoát. - - - - - "Không," Clary nói, nhìn từ ngai vàng đáng sợ đến Sebastian và ngược lại. Cô tự nhủ: làm rỗng tâm trí, tập trung vào Sebastian, vào những gì đang xảy ra ở đây, vào những gì mình có thể làm để ngăn chặn hắn ta. Đừng nghĩ về Jace.

"Anh phải biết rằng tôi sẽ không ở lại đây. Có lẽ anh muốn cai trị địa ngục hơn là phục vụ thiên đường, nhưng tôi không muốn cái nào cả - Tôi chỉ muốn về nhà và sống cuộc sống của tôi." "Điều đó là không thể. Tôi đã phong kín con đường đưa em đến đây. Không ai có thể quay trở lại thông qua nó. Tất cả những gì còn lại là thế này, ở đây" - Hắn chỉ tay vào cửa sổ - và trong một thời gian ngắn nữa cũng sẽ được niêm phong lại. Sẽ không có đường trở về nhà, không có gì cho em. Em thuộc về nơi này, với tôi." "Tại sao?" Cô thì thầm. "Tại sao lại là tôi?" "Bởi vì tôi yêu em," Sebastian nói. Hắn nhìn có vẻ - không thoải mái. Căng thẳng và bồn chồn, như thể hắn đang vươn tới một cái gì đó mà hắn không thể chạm vào. "Tôi không muốn em bị tổn thương." "Anh không muốn - Anh đã làm tôi tổn thương. Anh đã cố làm -" "Nó không quan trọng nếu tôi làm tổn thương em," hắn nói. "Bởi vì em thuộc về tôi. Tôi có thể làm những gì tôi muốn với em. Nhưng tôi không muốn người khác chạm vào em hoặc sở hữu em hoặc làm tổn thương em. Tôi muốn em ở quanh tôi, để ngưỡng mộ tôi và nhìn thấy những gì tôi đã làm, những gì tôi đã thực hiện. Đó là tình yêu, phải không?" "Không,"

Clary nói, bằng một giọng buồn bã nhẹ nhàng. "Không, đó không phải là tình yêu." Cô bước một bước về phía hăn, và bốt của cô đến gần tấm chắn vô hình từ vòng tròn rune của hăn. Cô không thể đi xa hơn. "Nếu anh yêu một ai đó, vậy anh sẽ muốn họ yêu lại anh." Sebastian mắt nheo lại. "Đừng dạy khôn tôi. Tôi biết em nghĩ tình yêu là gì, Clarissa; Tôi nghĩ rằng em đã sai. Em sẽ lên ngôi, và em sẽ ngự trị bên cạnh tôi. Em có một trái tim đen tối trong em, và nó là một bóng tối chúng ta sẽ chia sẻ. Khi tôi là tất cả trong thế giới của em, khi tôi là tất cả những gì còn lại, em sẽ yêu tôi. " "Tôi không hiểu-" "Tôi cũng không nghĩ là em sẽ hiểu," Sebastian cười. "Em không phải là giỏi phân tích các thông tin. Hãy để tôi đoán, em không biết những gì đang xảy ra ở Alicante kể từ khi em đi?" Một cảm giác lạnh bắt đầu lan rộng trong dạ dày của Clary. "Chúng ta đang ở trong một chiều không gian khác," cô nói. "Không có cách nào để biết." "Không hăn," Sebastian nói, giọng tràn ngập niềm vui, như thể cô đã rơi vào chính cái bẫy hăn muốn. "Hãy nhìn vào cửa sổ trên ngai vàng phía đông. Hãy nhìn, và xem Alicante bây giờ." Clary nhìn. Khi cô đi vào phòng, cô chỉ nhìn thấy giống như bầu trời đêm đầy sao qua cửa sổ phía đông, nhưng bây giờ, khi cô tập trung, các bề mặt của kính lung linh và gợn sóng. Đột nhiên cô nghĩ về câu chuyện Bạch tuyết và gương thần, mặt kính lung linh và thay đổi để lộ ra thế giới bên ngoài. . . . Cô nhìn vào bên trong sảnh Hiệp Định. Nó đầy trẻ em. Những đứa trẻ Thổ sản Bóng đêm ngồi, đứng và bám vào nhau. Những đứa trẻ nhà Blackthorns rúc vào nhau thành một nhóm, Julian ngồi với một đứa bé trong lòng, cánh tay của cậu kéo dài ra, như thể cậu muốn bao bọc tất cả những đứa em của mình để bảo vệ chúng. Emma ngồi gần cậu, biểu hiện cứng rắn, thanh kiếm vàng của cô lấp lánh đằng sau vai - Khung cảnh chuyển sang quảng trường Thiên thần. Tất cả xung quanh sảnh Hiệp Định sôi lên với Nephilim, và các Ác quỷ Bóng đêm trong đồ sơn màu đỏ tươi, tua tủa với vũ khí - và Clary nhận ra với trái tim chùng xuống - những hình dáng đó, không chỉ là bọn Ác quỷ bóng đêm mà còn là những chiến binh tiên. Một chiến binh tiên cao lớn với mái tóc trộn lẫn những sợi màu xanh biển và màu xanh lá cây đang chiến đấu với Aline Penhallow, người đứng trước mặt mẹ cô, thanh kiếm được rút ra như thể sẵn sàng tử

chiến. Qua quảng trường Helen đã cố gắng luồn lách qua đám đông về phía Aline, nhưng đám đông quá lớn. Cuộc chiến đã chặn cô lại, cả những thi thể, những thi thể của các chiến binh Nephilim, ngã xuống và chết, rất nhiều trong phục trang màu đen hơn là màu đỏ. Họ đã thua trận, đã thua-Clary quay cuồng qua Sebastian khi các khung cảnh bắt đầu mờ dần.

"Chuyện gì đã xảy ra?" "Đó là kết thúc," hăn nói. "Tôi yêu cầu Clave giao em cho tôi; họ đã không làm. Phải thừa nhận rằng bởi vì em đã chạy trốn, và vì vậy, họ đã không còn hữu dụng với tôi. Lực lượng của tôi đã xâm chiếm thành phố. Những đứa trẻ Nephilim đang ẩn nấp trong sảnh Hiệp Định, nhưng khi tất cả những người khác đều chết, Hội trường sẽ được giải tỏa. Alicante sẽ là của tôi. Tất cả Idris sẽ là của tôi. Thợ săn Bóng đêm đã thua trận-không phải một trận. Tôi thực sự nghĩ rằng họ khó có thể chịu thêm một cuộc chiến nữa. " "Đó là không phải là hầu hết các Thợ săn Bóng đêm hiện hữu," Clary nói. "Đó chỉ là những người đã ở Alicante. Vẫn còn Nephilim rải rác khắp nơi trên thế giới- " "Tất cả các Thợ săn Bóng đêm em nhìn thấy ở đó sẽ sớm uống từ Cốc Địa ngục. Sau đó, họ sẽ là tôi tớ của tôi, và tôi sẽ gửi họ đi tìm anh em của họ trên thế giới, và những người còn lại sẽ được biến đổi hoặc bị giết. Tôi sẽ tàn sát những Nữ tu sắt và Tu Huynh cùng Cẩm thành và thành phố Xương của họ. Trong vòng một tháng tất cả dòng dõi của Thợ săn Bóng đêm Jonathan sẽ bị xóa sổ khỏi thế giới. Và sau đó. . ." Hăn mỉm một nụ cười khủng khiếp, và ra hiệu về phía cửa sổ phía tây, nhìn ra phong cảnh chết chóc và heo hút-thế giới của Edom." Em đã nhìn thấy những gì xảy ra cho một thế giới không có người bảo vệ," hăn hả hê. "Thế giới của em sẽ chết. Cái chết chòng lên cái chết, và máu rải khắp đường phố. " Clary nhớ đến giấc mơ của Magnus. Tôi đã thấy một thành phố đầy máu, với những tòa tháp làm bằng xương, và máu chảy trên đường phố giống như nước. "Anh không thể tưởng tượng được", cô nói bằng một giọng tê liệt "rằng nếu anh làm điều này, nếu anh nói với tôi những chuyện này thực sự xảy ra, sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để tôi ngồi lên ngai vàng bên cạnh anh. Tôi thà bị tra tấn đến chết. " "Oh, tôi không nghĩ thế", hăn nói hơn hở. "Đó là lý do tại sao tôi đã chờ đợi, em thấy đấy. Để cung cấp cho em một sự lựa chọn. Tất cả tiên tộc là đồng minh của tôi,

tất cả các Endarkened em nhìn thấy ở đó, chúng đợi lệnh của tôi. Nếu tôi ra hiệu, chúng sẽ dừng lại. Thế giới của em sẽ được an toàn. Tất nhiên em sẽ không bao giờ có thể trở về nơi đó. Tôi sẽ phong ấn biên giới giữa thế giới này và thế giới đó, và không bao giờ, bất cứ ai, dù là quỷ hay là người, có thể du hành giữa chúng. Và thế giới của em sẽ được an toàn. " "Một sự lựa chọn," Clary nói. "Anh nói rằng anh sẽ đem lại cho tôi một sự lựa chọn?" "Tất nhiên," hân nói. "Cai trị bên cạnh tôi, và tôi sẽ tha cho thế giới của em. Nếu em từ chối, tôi sẽ ra lệnh tiêu diệt nó. Chọn tôi, và em có thể cứu hàng triệu, hàng tỷ cuộc sống, em gái của tôi ạ. Em có thể cứu cả một thế giới đáng nguyên rủa bằng một linh hồn duy nhất. Của chính em. Vì vậy, hãy cho tôi biết, quyết định của em là gì? " - - - - - "Magnus," Alec nói một cách tuyệt vọng, nắm lấy chuỗi xích bằng Adamas chìm sâu dưới sàn nhà, một đầu nối với xiềng xích trên cổ tay của pháp sư. "Anh có ổn không? Anh có đau không?" Isabelle và Simon đang kiểm tra thương tích của Luke. Isabelle liếc qua Alec, khuôn mặt của cô lo lắng; Alec cố tình tránh cái nhìn của cô, không muốn cô thấy sự sợ hãi trong đôi mắt mình. Anh chạm mu bàn tay vào khuôn mặt của Magnus. Magnus nhìn teo tóp và tái xám, đôi môi anh khô nứt nẻ, bóng mắt xanh mét. Alec của anh, Magnus đã nói, Anh đã không biết là em rất buồn. Và sau đó anh ngã trở lại sàn nhà, như thể nỗ lực của anh trút hết vào câu nói. "Yên nào," Alec nói và rút ra một lưỡi seraph từ thắt lưng. Anh mở miệng để đặt tên cho nó, và cảm thấy một cái chạm đột ngột ở cổ tay. Magnus quẩn những ngón tay gầy guộc của mình quanh cổ tay của Alec. "Hãy gọi nó là Raphael," Magnus nói, và khi Alec nhìn anh bối rối, Magnus liếc về phía lưỡi dao trong tay của Alec. Đôi mắt anh khép hờ, và Alec nhớ lại những gì Sebastian đã nói ở lối vào với Simon: Tôi đã giết chết một người trực hệ của cậu. Khóe miệng của Magnus cong lên. "Đó là tên của một thiên thần," anh nói. Alec gật đầu. "Raphael," anh nói nhẹ nhàng, và khi lưỡi dao sáng rực lên, anh chém nó thật mạnh xuống chuỗi xích Adamas, chúng vỡ ra từng mảnh dưới sự đùng chạm của lưỡi dao. Các dây xích rơi ra, và Alec, thả lưỡi dao xuống sàn, bước tới để đỡ vai của Magnus và giúp anh đứng dậy. Magnus rướn người đến bên Alec, nhưng thay vì đứng lên, anh lại kéo Alec về phía anh, tay

trượt từ lưng luồn lên tóc Alec. Magnus kéo Alec xuống sát mình, và hôn anh, mạnh mẽ, luống cuống và cả quyết. Alec đóng băng trong một giây và sau đó thả lỏng người, chìm đắm vào nụ hôn với Magnus, theo cách mà anh đã nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ được làm nữa. Alec trượt bàn tay của mình trên vai của Magnus đến hai bên cổ và khum tay, giữ Magnus đứng yên trong khi Magnus hôn anh hoàn-toàn-nghẹt-thở. [hihi... iu thế!] Cuối cùng Magnus lùi lại; mắt sáng long lanh. Anh để đầu rơi vào vai Alec, tay vòng quanh anh, giữ chặt họ với nhau. "Alec. . . , " Anh bắt đầu nhẹ nhàng. "Vâng?" Alec nói, tuyệt vọng muốn biết Magnus muốn hỏi anh cái gì. "Em có bị đuổi theo không?" "Em-ah-có một số Ác quỷ bóng đêm đang đuổi theo bọn em," Alec nói một cách cẩn thận. "Đáng tiếc," Magnus nói, nhắm mắt lại một lần nữa. "Thật tuyệt nếu em có thể nằm xuống đây với anh một chút. . . chỉ một chút. " "uhm, các anh không thể," Isabelle nói một cách tử tế. "Chúng ta phải ra khỏi đây. Những Ác quỷ Bóng đêm sẽ đến đây trong vài giây, và chúng ta đã có được những gì chúng ta muốn- " "Jocelyn." Luke bật ra khỏi tường, thẳng người lên. "Mọi người quên Jocelyn." Isabelle mở miệng, rồi ngậm lại. "Chú nói đúng," cô nói. Tay cô đặt lên đai vũ khí và tháo một thanh kiếm; cô bước ngang qua căn phòng đưa cho Luke, sau đó cúi xuống nhặt lưỡi seraph vẫn còn bùng cháy của Alec lên. Luke lấy thanh kiếm và cầm nó với cách một người đã quen cầm kiếm; đôi khi thật khó để Alec nhớ rằng trước đây Luke đã từng là một Thợ săn Bóng tối, nhưng từ lúc này anh đã ghi nhớ. "Anh có thể đứng lên không?" Alec nói với Magnus một cách nhẹ nhàng, và Magnus gật đầu, để cho Alec nâng anh dậy. Anh đứng được gần mười giây trước khi đầu gối sụp xuống và anh đổ nhào về phía trước, ho sặc sụa. "Magnus!" Alec kêu lên, và quăng mình xuống bên cạnh của vị pháp sư, nhưng Magnus vẫy anh tránh đi và gắng sức ngồi trên đầu gối. "Em nên đi mà không có anh," anh nói, bằng một giọng khàn khàn như có sỏi. "Anh sẽ làm mọi người chậm lại." "Em không hiểu." Alec cảm thấy như một cái kẹp đang bóp chặt trái tim mình. "Chuyện gì đã xảy ra? Hẳn đã làm gì anh? " Magnus lắc đầu; Luke là người trả lời. "Chiều không gian này giết chết Magnus," anh nói, giọng đều đều. "Có điều gì đó - về cha anh ấy - đã triệt hạ anh ấy." Alec nhìn Magnus,

nhưng một lần nữa Magnus chỉ lắc đầu. Alec đè nén một cơn giận vô cớ - ngay cả giờ phút này Magnus vẫn còn những điều giấu diếm- và hít một hơi thật sâu. "Mọi người đi tìm Jocelyn," anh nói. "Tôi sẽ ở lại với Magnus. Chúng tôi sẽ đi về hướng trung tâm của pháo đài. Khi mọi người tìm thấy cô ấy, hãy đến tìm chúng tôi ở đó." Isabelle trông khổ sở "Alec-" "Làm ơn đi, Izzy," Alec nói, và anh nhìn thấy Simon đặt tay lên lưng của Isabelle thì thầm điều gì đó vào tai cô. Cuối cùng cô gật đầu, và quay về phía cửa; Luke và Simon đi theo cô, cả hai dừng lại để nhìn lại Alec trước khi họ đi, nhưng trong tâm trí anh chỉ còn thấy hình ảnh của Izzy, mang lưỡi seraph rực sáng ở phía trước giống như một ngôi sao. "Ở đây," Anh nói với Magnus bằng giọng dịu dàng nhất có thể, và cúi xuống để nhắc anh lên. Magnus vấp vào chân của mình, và Alec xoay sở để khoác cánh tay dài của vị pháp sư lên vai. Magnus ốm hơn hơn so với trước đây; áo sơ mi của anh dính vào xương sườn, và hốc xương gò má trũng xuống, nhưng vị pháp sư vẫn vậy: cánh tay gầy và đôi chân dài, cột sống xương xẩu. "Bám chặt lấy em," Alec nói, và Magnus tặng cho anh một nụ cười, khiến Alec cảm thấy như ai đó đã lấy một mũi khoan dùi vào giữa trái tim của mình. "Anh luôn luôn giữ chặt em, Alexander," anh nói. "Anh luôn luôn làm vậy." - - - - -
Cậu bé đã ngủ gục trên đùi của Julian. Cậu đang ôm chặt Tavvy, một cách cẩn thận, những bông mắt cậu thâm quầng. Livvy và Ty túm tụm lại với nhau bên cạnh cậu, trong khi Dru khoanh người ôm phía bên kia. Emma ngồi sau lưng cậu, dựa lưng vào lưng cậu cho cậu một điểm tựa để cân bằng trọng lượng của em bé. Không còn một cái cột nào trống để dựa vào, không còn chỗ tường trống nào; hàng chục, hàng trăm trẻ em bị nhốt trong sảnh đường. Emma nghiêng đầu về phía Jules. Cậu ngủ vẫn như bình thường: mùi xà phòng, mùi mồ hôi, và muối của đại dương, như thể cậu mang nó trong tĩnh mạch của mình. Có một sự an ủi lẫn trong sự quen thuộc của nó. "Tớ nghe thấy một cái gì đó," cô thì thầm. "Cậu có nghe thấy không?" Ngay lập tức, ánh mắt Julian lia đến mấy đứa em mình. Livvy đang ngủ gà ngủ gật, cầm gác trên tay. Dru đang nhìn quanh căn phòng, đôi mắt to màu xanh và xanh lá cây ghi nhận tất cả mọi thứ. Ty đang gõ ngón tay của mình xuống sàn đá cẩm thạch, ám ảnh đếm từ một đến một trăm và ngược lại.

Cậu bé đã đá và gào lên khi Julian cố gắng xem xét lớp da trầy trên cánh tay cậu khi cậu bị ngã. Jules thả cậu ra, cho phép Ty quay lại tiếp tục gõ và đếm. Quan trọng là nó xoa dịu cậu bé và làm cậu yên lặng. "Cậu nghe được gì?" Jules hỏi, và đầu Emma lùi trở lại ngay khi những âm thanh vang lên, một âm thanh giống như cơn gió lớn hoặc tiếng lách tách của một đồng lửa khổng lồ. Mọi người bắt đầu động đậy và lao xao, nhìn lên trần nhà kính của Sảnh đường. Qua trần kính có thể nhìn thấy những đám mây, di chuyển ngang mặt trăng và sau đó từ trong những đám mây xuất hiện những kỳ sĩ hoang dã: cưỡi trên những con ngựa màu đen, móng guốc là những ngọn lửa, với đôi mắt màu cam của lửa. Nhiều kiểu vận chuyển hiện đại hoà lẫn – những toa xe màu đen được kéo bởi những con vong mã *, những chiếc xe máy sáng bóng với chrome, xương và mã não.

[*Nguyên văn skeletal steeds: chiến mã đã chết, chỉ còn bộ xương-từ "vong mã" mỗi chòm trong Harry Potter :)]

"Đội săn Hoang," Jules thì thầm. Những sinh vật này quất các đám mây vào đỉnh núi và thung lũng trong khi những kỳ sĩ chuyển động âm lên xuống, tiếng kêu của họ thậm chí có thể nghe được trong gió, tay họ tua tua với vũ khí: kiếm và chùy, giáo mác và nỏ. Cánh cửa ra vào phía trước của hội trường bắt đầu rung lên và run rẩy; thanh chốt gỗ đặt trên chúng bắt đầu tét thành những mảnh vụn. Các Nephilim nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào với đôi mắt sợ hãi. Emma nghe tiếng nói của một Vệ binh trong đám đông, giọng nói thì thầm khắc nghiệt: "Đội săn Hoang đang đuổi theo các chiến binh của chúng ta bên ngoài hội trường," cô nói. "Bọn Endarkened đang dọn sắt và đất mồi. Chúng sẽ phá vỡ cửa nếu các Vệ binh không loại được chúng! " "Đội săn Hoang đã đến," Ty nói, ngắt ngang chuỗi đếm của mình. "Những kẻ thu lượm của Thần chết." "Nhưng, phòng Hội đồng được bảo vệ khỏi các vị tiên," Emma phản đối. "Tại sao. . ." "Bọn họ không phải là tiên bình thường," Ty nói. "Các muối, đất mồi, sắt lạnh sẽ không tác dụng với Đội săn Hoang." Dru liếc quanh và nhìn lên. "Đội săn Hoang?", Cô nói. "Điều đó có nghĩa là Mark ở đây? Có phải anh ấy đến để cứu chúng ta? " "Đừng có ngốc thế," Ty nói một cách coi thường. " Bây giờ Mark ở trong

Đội săn, và Đội săn muốn trận đánh. Họ đến để thu thập những người chết khi trận đánh kết thúc, và những người chết sẽ phục vụ họ. " Khuôn mặt Dru hơi choáng váng. Cánh cửa ra vào của hội trường rung lên dữ dội, bản lề chực bong ra khỏi các bức tường. "Nhưng nếu Mark không đến để cứu chúng ta, thì ai sẽ cứu?" "Không một ai," Ty nói, và chỉ các ngón tay bồn chồn của cậu trên đá cẩm thạch mới cho thấy ý tưởng này làm cậu bận tâm chút chút. "Không ai đến cứu chúng ta. Chúng ta sẽ chết. "

- - - - - Jocelyn ném mình một lần nữa vào cánh cửa. Vai cô đã bị thương nhẹ và đẫm máu, móng tay của cô bị rách nơi cô khoét vào tường. Cô đã nghe các âm thanh của chiến đấu khoảng 15 phút rồi, những âm thanh không thể nhầm lẫn của tiếng chân chạy, tiếng la hét của lũ quỷ. . . . Các núm cửa bắt đầu xoay. Cô lùi lại, và tóm lấy viên gạch mà trước đó cô đã cố cạy ra từ bức tường. Cô không thể giết Sebastian; cô rất biết điều đó, nhưng nếu cô có thể làm hắn bị thương, hoặc làm hắn chậm lại-Cánh cửa bật mở, và viên gạch bay khỏi tay cô. Bóng người trong ô cửa cúi xuống; viên gạch đập vào tường, và Luke đứng thẳng lên nhìn cô một cách hiếu kỳ. "Anh hy vọng khi chúng ta đã kết hôn, đó không phải là cách em đón chào anh mỗi ngày khi anh về nhà," anh nói. Jocelyn nhào vào anh. Anh bắn thiu, đẫm máu và bụi bặm; áo sơ mi của anh bị rách, một thanh kiếm trong tay phải, và cánh tay trái của anh vòng quanh cô, giữ chặt lấy cô. "Luke," cô nói vào cổ anh, và trong một thoáng cô nghĩ cô run rẩy vì nhẹ nhõm và hạnh phúc, hoảng loạn và sợ hãi. Như cái cách cô đã run rẩy trong vòng tay của anh khi cô phát hiện ra anh đã bị cắn . Nếu cô đã nhận ra lúc đó, là cô đã yêu anh như cách yêu một người mà bạn muốn sống cả cuộc đời mình với họ, tất cả mọi thứ có lẽ đã khác. Nhưng nếu như vậy, sau đó sẽ không bao giờ có Clary. Cô lùi lại, nhìn lên khuôn mặt anh, đôi mắt xanh của anh kiên định trên gương mặt cô. "Con gái em đâu?" Cô hỏi. "Cô ấy ở đây," anh nói, và bước lùi lại để cô có thể nhìn thấy qua anh đến nơi Isabelle và Simon đang đợi ở hành lang. Cả hai trông không thoải mái, như thể nhìn thấy hai người lớn ôm hôn là điều tồi tệ nhất bạn có thể ngắm nhìn, thậm chí trong Cõi quỷ.

"Đi thôi-chúng ta sẽ tìm cô ấy." - - - - - "Đó không phải là chắc chắn," Clary nói một cách tuyệt vọng. "Các Thợ săn Bóng đêm có thể không thua. Họ có thể phục hồi." Sebastian mỉm cười. "Đó là một cơ hội em có thể có," hắn nói. "Nhưng nghe đi. Bây giờ họ đã đến Alicante, những kẻ cười gió giữa các thế giới. Họ kéo đến nơi chém giết. Em có nhìn thấy không?" Hắn ra hiệu về phía cửa sổ mở ra trên Alicante. Qua đó Clary có thể thấy sảnh Hiệp định dưới ánh trăng, những đám mây di chuyển không ngừng qua lại phía sau-và sau đó những đám mây giải toả trở thành một cái gì đó khác. Một cái gì đó cô đã nhìn thấy một lần trước đây, với Jace, khi cùng nằm dưới một chiếc thuyền ở Venice. Đội săn Hoang, những tay đua ngang bầu trời: những chiến binh áo choàng đen rách rưới, tua tủa với vũ khí, gào thét khi những con chiến mã ma quái nện móng băng ngang qua nền trời. "Đội săn Hoang," cô nói, tê liệt, và đột nhiên nhớ đến Mark Blackthorn, những dấu roi trên cơ thể cậu, đôi mắt bị hỏng của cậu. "Những kẻ thu lượm của Thần chết," Sebastian nói. "Những con quạ thối rữa của phép thuật, họ đi đến nơi có cuộc tàn sát. Một cuộc tàn sát chỉ có em mới có thể ngăn chặn." Clary nhắm mắt lại. Cô cảm thấy như thể cô đang trôi dạt, nổi trên mặt nước tối đen, nhìn thấy ánh sáng của bờ biển xa dần, xa dần một cách nhanh chóng. Ngay sau đó, cô còn lại một mình trên đại dương, với bầu trời băng giá phía trên và tám dặm bóng tối phía dưới. "Hãy đi và ngồi lên gai vàng," hắn nói. "Nếu em làm điều đó, em có thể cứu tất cả." Cô nhìn hắn. "Làm thế nào để tôi biết anh sẽ giữ lời?" Hắn nhún vai. "Tôi cũng không là một kẻ ngốc. Em sẽ biết ngay là tôi nói dối với em, và sau đó em sẽ chống trả tôi, mà tôi thì không muốn điều đó. Bên cạnh đó, để hoàn chỉnh sức mạnh của tôi ở đây, tôi phải đóng cửa biên giới giữa thế giới của em và thế giới này. Một khi biên giới được đóng cửa, các Endarkened trong thế giới của em sẽ bị suy yếu, vì chúng bị cắt đứt khỏi tôi-gốc của chúng. Các Nephilim sẽ có thể đánh bại chúng." Hắn mỉm cười, nụ cười băng giá trắng xoá. "Nó sẽ là một phép lạ. Một phép lạ được thực hiện cho họ bởi chúng ta-bởi tôi. Em nghĩ mĩa mai không? Khi tôi là thiên thần cứu vớt của họ?" "VẬY tất cả những người ở đây thì sao? Jace? Mẹ tôi? Bạn bè của tôi?" "Tất cả họ có thể sống. Nó không có gì khác biệt với tôi," Sebastian nói.

"Họ không thể làm hại tôi, không phải bây giờ, và việc đó còn khó gấp đôi khi biên giới được niêm phong." "Và tất cả tôi phải làm là lên ngai lên ngai vàng?" Clary nói. "Và hứa sẽ ở bên tôi cho đến khi tôi còn sống. Trong đó, phải thừa nhận rằng, tôi sẽ sống rất rất lâu. Khi thế giới này được niêm phong, tôi không chỉ là bất khả xâm phạm; Tôi sẽ sống mãi mãi. Và đây, Thầy sống đời đời, và có các chìa khoá của địa ngục và sự chết" "Anh sẵn lòng làm điều này? Bỏ cả thế giới của Trái đất, tất cả các Thợ săn Hắc ám của anh, sự báo thù của anh?" "Nó đã bắt đầu làm cho tôi chán," Sebastian nói. "Điều này thú vị hơn nhiều. Thành thật mà nói, em đang bắt đầu làm tôi chán một chút rồi. Hãy quyết định xem em sẽ lên ngai vàng hay không? Hay em cần thuyết phục?" Clary biết phương pháp thuyết phục của Sebastian. Dao dưới móng tay, tay chặn cổ họng. Một phần trong cô muốn hấn giết cô đi, để cô không phải quyết định gì cả. Không ai có thể giúp cô. Trong này cô hoàn toàn cô đơn. "Tôi sẽ không phải là người duy nhất sống mãi mãi," Sebastian nói, và trước sự ngạc nhiên của cô giọng hấn gần như nhẹ nhàng. "Kể từ khi em phát hiện ra thế giới bóng tối, em đã từng thầm kín muốn trở thành một anh hùng? Để trở thành người đặc biệt nhất của những người đặc biệt? Theo cách riêng của mỗi người chúng ta đều muốn trở thành anh hùng một kiểu nào đó." "Những người anh hùng cứu thế giới," Clary nói. "Họ không tiêu diệt chúng." "Và tôi cung cấp cho em cơ hội," Sebastian nói. "Khi em lên ngai vàng đó, em sẽ cứu cả thế giới. Em cứu được bạn bè của em. Em có quyền lực không giới hạn. Tôi ban cho em một món quà tuyệt vời, bởi vì tôi yêu em. Em có thể nắm lấy bóng tối của riêng em và luôn tự nói rằng em đã làm đúng. Làm thế nào để có được tất cả mọi thứ em muốn?" Clary nhắm mắt lại trong một nhịp tim, và sau đó một nhịp khác. Chỉ có đủ thời gian để nhìn thấy khuôn mặt đằng sau mi mắt: Jace, mẹ cô, Luke, Simon, Isabelle, Alec. Và còn rất nhiều người: Maia, Raphael, những đứa trẻ nhà Blackthorn, cô bé Emma Carstairs, các vị tiên trong triều đình Seelie, khuôn mặt của các Clave, thậm chí hình ảnh ma quái của cha cô. Cô mở mắt, và đi về phía ngai vàng. Cô nghe thấy Sebastian, phía sau cô, thở ra một hơi gấp gáp. Vậy là, mặc dù giọng hấn chắc chắn tự tin, hấn cũng đã do dự, phải không? Hấn đã không chắc chắn

về cô. Đằng sau ngai vàng, hai cửa sổ chớp chờn như màn hình video: một thể hiện sự tàn phá, các kia là Alicante đang bị tấn công. Cô thoáng nhìn qua bên trong sảnh Hiệp Định cô đến các bậc thang và bước lên chúng. Cô di chuyển một cách vững vàng. Cô đã quyết định; bây giờ không nao núng. Ngai vàng rất to lớn; nó giống như leo lên trên một mặt sàn. Cô chạm vào mặt bằng vàng lạnh lẽo của nó. Cô đến bước cuối cùng, quay lại, và ngồi xuống. Cô dường như đang từ đỉnh núi cao hàng dặm nhìn xuống. Cô thấy phòng Hội đồng trải ra trước mặt mình, Jace nằm bất động sát bức tường. Sebastian, ngược nhìn cô với một nụ cười lan rộng trên khuôn mặt. "Tốt lắm," hắn nói. "Em gái của ta, nữ hoàng của ta!."

- - - - - oOo - - - - -

=====

Phần 2-Chương 23

23 - JUDAS KISS – NỤ HÔN CỦA JUDAS

Cánh cửa của hội trường vỡ tung vào bên trong; những mảnh vụn; những mảnh đá cẩm thạch và gỗ bay như xương vỡ. Emma điếng người khi những chiến binh áo đỏ bắt đầu tràn vào hội trường, tiếp theo là những vị tiên trong màu xanh lá cây, màu trắng và bạc. Và sau chúng là các Nephilim: những Thợ săn Bóng tối trong đồ sẫm màu đen tuyệt vọng để bảo vệ con mình. Một lớp Vệ binh chạy đến đối kháng với các Ác quỷ Bóng đêm ở cửa, và nhanh chóng bị hạ gục. Emma nhìn họ ngã xuống như trong một bộ phim quay chậm. Cô biết cô đã đứng lên, và Julian cũng vậy, đẩy Tavvy vào vòng tay của Livia; cả hai chuyển đến chặn trước những đứa trẻ nhà Blackthorns, một cử chỉ Emma biết là vô vọng. Đây là cách nó kết thúc, cô nghĩ. Họ đã trốn thoát khỏi các chiến binh của Sebastian ở Los Angeles, đã chạy trốn đến nhà Penhallows, và chạy từ nhà Penhallows đến sảnh Hiệp định. Bây giờ họ như chuột bị mắc bẫy và họ sẽ chết tại đây. Họ cũng không bao giờ cần phải chạy trốn nữa. Cô với lấy Cortana, nghĩ về cha cô, về những gì ông sẽ nói nếu cô bỏ cuộc. Những người nhà Carstair không bao giờ bỏ cuộc. Họ chịu đựng và sống sót, hoặc họ sẽ chết vì kiệt sức. Ít nhất là nếu cô chết, cô nghĩ, cô có thể nhìn thấy cha mẹ mình một lần nữa. Ít ra là cô muốn điều đó. Các Ác quỷ Bóng đêm ủa vào phòng, tách những Thợ săn Bóng tối đang chiến đấu một cách tuyệt vọng như chẻ tre*, tiến phía trung tâm của sảnh đường. Họ dường như tàn sát một cách mù quáng, nhưng tầm nhìn của Emma đột nhiên sắc lại khi một trong số chúng tách khỏi đám đông, trực tiếp đi về phía những đứa trẻ nhà Blackthorns.

[*nguyên văn "parting like blades parting a field of wheat": tách như dao tách cánh đồng lúa mì. Dịch vậy nghe kỳ kỳ, nên mỗ rút ngắn lại]

Đó là cha của Julian. Thời gian làm đầy tớ phục vụ Sebastian có vẻ không tốt với ông ta. Da ông trông xỉn và xám xịt, khuôn mặt của ông lằn những đường cắt đâm máu, nhưng ông đang quả quyết sải bước về phía trước, đôi mắt dán lên các con ông. Emma đóng băng. Julian bên cạnh cô đã bắt gặp

cái nhìn của cha mình; cậu như thể bị một con rắn thối miên. Emma nhận ra cậu đã nhìn thấy cha mình bị buộc phải uống từ Cốc Địa ngục, nhưng cậu đã không nhìn thấy ông ta sau đó, đã không nhìn thấy ông ta nâng một lưỡi dao lên chính con trai mình, hay cười về cái chết của con trai mình, hay buộc Katerina quỳ trên đầu gối, tra tấn cô và biến đổi cô. . . . "Jules," cô nói. "Jules, đó không phải là cha của cậu-" Đôi mắt anh mở to. "Emma, coi chừng-" Cô quay ngoắt lại, và hét lên. Một chiến binh tiên lơ mờ phía trên cô, phục trang bằng giáp bạc; Tóc của hắn không hẳn là tóc, mà là một mớ tảo và dây gai rối nùi bện lại. Một nửa khuôn mặt của hắn đã bị đốt cháy và sủi bọt, nơi hắn đã bị phun với bột sắt hoặc muối mỏ. Một mắt của hắn thông manh, quay tròn và trắng dã, nhưng con còn lại dán vào Emma với ánh nhìn giết người. Emma nhìn thấy Diana Wrayburn, mái tóc đen của cô xoay tròn khi cô quay về phía họ, há miệng để gào lên một lời cảnh báo. Diana di chuyển về phía Emma và vị tiên, nhưng không có cách nào để cô có thể đến kịp. Gã chiến binh tiên đã nâng thanh gươm bằng đồng của hắn lên với một tiếng gầm man rợ- Emma lao về phía trước, xuyên Cortana vào ngực hắn.

Máu của hắn như nước màu xanh lá cây. Nó phun ra trên tay cô khi cô buông thanh kiếm của cô vì bị sốc; hắn rơi xuống như một cái cây, đập vào sàn đá cẩm thạch của sảnh đường với một tiếng vang nặng nề. Cô quăng người về phía trước, với tay nắm lấy chuỗi của Cortana, và nghe Julian kêu lên thất thanh: "Ty!" Cô đảo người nhìn quanh. Giữa sự hỗn loạn của sảnh đường, cô có thể nhìn thấy không gian nhỏ, nơi những đứa trẻ Blackthorns đang đứng. Andrew Blackthorn dừng lại trước mặt đám con cái của mình, một nụ cười kỳ lạ hiện trên khuôn mặt ông, và ông chìa một bàn tay ra. Và Ty-Ty, người tin tưởng nhất, người tình cảm nhất trong đám họ, di chuyển về phía trước, đôi mắt dán chặt vào cha mình, dang đôi tay bé bỏng. "Bố?", cậu gọi. "Ty?" Livia túm lấy tay người em sinh đôi của mình, nhưng tay cô hệt vào không khí. "Ty, không-" "Đừng nghe nó," Andrew Blackthorn nói, và nếu có bất kỳ nghi ngờ rằng ông vẫn còn là cha của Julian, thì nó đã bị quét sạch khi Emma nghe giọng nói của ông. Không còn sự ân cần ở trong

đó, chỉ có lạnh lẽo, và một niềm vui sướng dã man. "Đến đây, cậu bé của ta, Tiberius của ta. . ." Ty tiến thêm bước nữa. Julian kéo vội thanh kiếm ngắn từ đai vũ khí của mình và phóng đi. Thanh kiếm ngân lên trong không khí, thẳng và đúng kỹ thuật. Emma nhớ, với một sự rõ ràng kỳ lạ, rằng ngày cuối cùng trong Học Viện, Katerina đã dạy cho họ cách để ném một lưỡi dao chuẩn xác và duyên dáng như một dòng thơ; Cách để ném một lưỡi dao không bao giờ trật mục tiêu. Lưỡi dao lướt qua Tiberius và cắm ngập vào ngực của Andrew Blackthorn. Đôi mắt của người đàn ông mở lớn vì sốc, bàn tay xám ngoét dò dẫm lên chuôi kiếm nhô ra từ xương sườn của mình - và sau đó ông ngã xuống, đổ sầm xuống đất. Máu của ông lan ra sàn đá cẩm thạch khi Tiberius gào lên, quay cuồng đá kích anh trai, đập năm đấm bé xíu của mình vào ngực Julian. "Không," Ty thở hổn hển. "Tại sao anh làm vậy, Jules? Em ghét anh, em ghét anh-" Julian hầu như không có cảm giác. Cậu nhìn chăm chăm vào nơi mà cha cậu đã ngã; các Ác quỷ Bóng đêm khác đã di chuyển về phía trước, đập lên thân thể của những đồng bọn đã ngã xuống. Diana Wrayburn đứng một khoảng cách xa: Cô đã bắt đầu di chuyển về phía những đứa trẻ và sau đó dừng lại, đôi mắt đầy đau khổ. Những bàn tay đã đưa ra túm vào lưng áo Tiberius, kéo cậu bé ra khỏi Julian. Đó là Livvy, khuôn mặt cô ngưng trọng. "Ty." Cánh tay của cô ôm quanh cậu em sinh đôi của mình, ghì tay cậu xuống hai bên hông. "Tiberius, dừng ngay lại." Ty dừng lại, và ngã vào lòng chị; nhẹ nhàng như thường lệ, cô đỡ lấy cậu. "Ty", cô nói dịu dàng "Anh ấy phải làm điều đó. Em hiểu không? Anh ấy buộc phải làm điều đó " Julian bước lùi lại, khuôn mặt cậu trắng như tờ giấy. Cậu lùi lại và lùi lại cho tới khi đụng vào trụ đá và trượt xuống nó, ngã gục, đôi vai run lên nức nở trong im lặng. - - - - - - - - - Em gái ta. Nữ hoàng của ta. Clary ngồi cứng nhắc trên chiếc ngai bằng ngà voi và vàng. Cô cảm thấy như một đứa trẻ ngồi trong chiếc ghế của người lớn: chiếc ngai đã được làm cho một người khổng lồ, và đôi chân của cô lủng lạc trên những bậc thang trên cùng. Bàn tay cô nắm chặt tay của ngai vàng, thế nhưng những ngón tay của cô không thể đến gần handrests* được chạm trổ - mỗi cái được chạm hình dạng giống như một cái đầu lâu, dù sao chẳng nữa, cô không có ý muốn chạm vào chúng.

[handrests: thường là cái núm tròn hoặc chạm trổ ở điểm cuối của tay ghế bàn/ngai, tác dụng để bàn tay nghỉ ngơi. Mỗ ko biết dùng từ gì. Ai biết chỉ giùm nhé]

Sebastian đã đi tới đi lui bên trong vòng tròn rune bảo vệ của mình; thỉnh thoảng hắn sẽ dừng lại để nhìn lên cô và cười một nụ cười hân hoan không giới hạn gắn liền với hình ảnh cậu bé Sebastian với đôi mắt màu xanh lá cây vô tội trong tiềm thức của cô. Hắn đã rút một con dao găm dài, sắc bén từ thắt lưng khi cô nhìn, và lướt lưỡi dao dọc lòng bàn tay. Đầu của hắn ngửa ra sau, đôi mắt nhắm hờ khi hắn giơ tay ra; máu chảy xuống ngón tay và bắn tung toé lên những chữ rune. Mỗi chữ bắt đầu phát sáng với một tia lửa khi máu nhỏ xuống. Clary ép mình vào lưng dựa cứng ngắc của ngai vàng. Những chữ rune đó không bắt nguồn từ sách Xám; chúng xa lạ và dị thường. Cánh cửa phòng mở ra, và Amatis sải bước vào, theo sau là hai hàng chiến binh Endarkened. Khuôn mặt của họ trống rỗng khi họ âm thầm tự di chuyển dọc theo bức tường của căn phòng, nhưng Amatis có vẻ lo lắng. Mắt cô bỏ qua qua Jace, vẫn bất động trên sàn nhà bên cạnh thi thể của con quỷ đã chết, để tập trung vào chủ nhân của mình. "Ngài Sebastian," cô nói. "Mẹ của Ngài không có trong phòng giam." Sebastian cau mày và siết chặt bàn tay chảy máu của mình thành một nắm đấm. Bây giờ quanh hắn, các chữ rune đã cháy dữ dội trong một ngọn lửa-băng màu xanh lạnh lẽo. "Vô dụng" hắn nói. "Những kẻ kia đã cứu bà ta ra." Clary cảm thấy một sự đột biến của niềm hy vọng lẫn với khủng bố; cô buộc mình phải giữ im lặng, nhưng nhìn thấy đôi mắt của Amatis liếc về phía cô. Cô ta không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Clary trên ngai vàng: trái lại, môi cô cong lên thành một nụ cười. "Ngài có muốn tôi đưa quân đội còn lại để tìm kiếm họ?" Cô nói với Sebastian. "Không cần." Anh nhìn lên phía Clary và mỉm cười; Có một âm thanh đột ngột nổ rung chuyển, và cửa sổ phía sau cô, cái nhìn ra Alicante, nứt vỡ ra thành một mạng nhện rối rắm. "Các biên giới đang được đóng cửa," Sebastian nói. "Ta sẽ tự mang họ lại đây." - - - - - "Các bức tường đang được đóng lại", Magnus nói. Alec đã cố gắng để kéo Magnus đứng lên và đi; vị pháp sư tựa vào anh, đầu gần như ngã hẳn trên

vai Alec. Alec hoàn toàn không có ý tưởng họ đi đâu-anh bị lạc trong các hành lang xoắn như nhiều năm trước đây, nhưng anh không có ý muốn nói cho Magnus. Magnus dường như đã đủ tồi tệ - hơi thở anh nông và không đều, nhịp tim anh dồn dập. Và bây giờ đến điều này. "Mọi thứ vẫn ổn" Alec xoa dịu, tay trượt quanh eo của Magnus. "Chúng ta chỉ phải làm cho nó -" "Alec," Magnus lại nói, giọng kiên định một cách ngạc nhiên. "Anh không phải ảo giác. Các bức tường đang di chuyển." Alec nhìn - và cảm thấy một cơn rung động hoảng loạn. Hành lang nặng nề với không khí bụi bặm; các bức tường dường như phát sáng lung linh và run rẩy. Sàn nhà bong lên khi các bức tường bắt đầu trượt về phía nhau, các hành lang thu hẹp từ một phía giống như một cái máy ép rác. Magnus trượt chân và đập vào một trong các bức tường đang oằn lại với một tiếng rít đau đớn. Hoảng sợ, Alec nắm tay và kéo Magnus về phía anh. "Sebastian," Magnus thở hổn hển khi Alec bắt đầu đỡ anh xuống hội trường, tránh xa đồng đá bị sụp đổ. "Hắn đang làm điều này." Alec phát ra một cái nhìn hoài nghi. "Làm thế nào mà điều đó có thể? Hắn không thể kiểm soát tất cả mọi thứ!" "Hắn có thể - nếu hắn phong kín biên giới giữa các chiều không gian." Magnus hít một hơi mạnh khi anh buộc mình cất bước chạy. "Hắn có thể kiểm soát toàn bộ thế giới này." - - - - - Isabelle hét lên khi mặt đất toác ra phía sau cô; cô ném mình về phía trước kịp để tránh bị rơi xuống các vực thẳm đã tách hành lang ra. "Isabelle!" Simon hét lên, và nhảy đến tóm được vai cô. Đôi khi anh quên, những sức mạnh của dòng máu Ma cà rồng tràn ngập trong cơ thể anh. Anh giật lấy Isabelle với lực mạnh khiến cả hai đều lật ngược và Izzy ngã đè lên người anh. Trong những trường hợp khác, có thể anh đã rất thích tư thế này, nhưng giờ không phải lúc với những tảng đá đang rùng rùng chuyển động xung quanh họ. Isabelle đứng dậy, kéo anh lên. Họ lạc mất Luke và Jocelyn phía sau tại một trong các hành lang khi một bức tường đã tách ra, đá đổ xuống rào rào như róc vảy. Kể từ lúc đó, tất cả mọi thứ rơi một cách điên cuồng, gạch gỗ vỡ vụn và đá rơi xuống, thành một vực sâu thăm thẳm trong lòng đất. Simon đối đầu với nỗi tuyệt vọng-anh không thể không cảm thấy rằng đây là kết thúc; pháo đài sẽ sụp đổ xung quanh họ. Họ sẽ chết và được chôn cất ở đây. "Đừng" Isabelle nói, thở khó nhọc. Mái tóc đen của cô đầy

bụi, khuôn mặt bị những mảnh đá bay cắt vào da đẫm máu. "Đừng gì?" Mặt đất rung chuyển, và Simon nửa chú, nửa ngã về phía trước vào một hành lang khác. Anh không thể thoát khỏi ý nghĩ rằng bằng cách nào đó pháo đài đang dồn ép họ về một hướng. Có vẻ như đó là mục đích của nó, như thể nó đã chỉ đạo họ theo cách nào đó. . . . "Đừng bỏ cuộc," cô thở hỗn hển, ném mình vào một cánh cửa khi hành lang phía sau họ bắt đầu sụp đổ; cửa bật mở. Cô và Simon ngã vào một căn phòng bên cạnh. Isabelle hít một hơi thở gấp gáp, nhanh chóng bị cắt đứt khi cánh cửa đóng sầm sau lưng họ, tắt đi những tiếng nổ ì ầm của pháo đài. Trong một khoảnh khắc Simon chỉ đơn giản là cảm ơn Chúa rằng mặt đất dưới chân mình đã ổn định và các bức tường đã không di chuyển. Sau đó, anh nhìn xem mình đang ở đâu, và sự nhẹ nhõm của anh biến mất. Họ đang ở trong một căn phòng rất lớn, hình bán nguyệt, với một thềm lớn ở cuối vòng cung, khuất trong bóng tối. Các bức tường được sắp hàng bằng các chiến binh Endarkened trong đồ sắt màu đỏ, giống như một hàm răng đỏ tươi. Căn phòng toả mùi hôi như dầu hắc và lửa, lưu huỳnh và các vết bẩn không thể nhầm lẫn của máu quý. Thi thể của một con quý công kênh nằm dài cạnh một bức tường, và gần đó là một thân thể khác. Simon cảm thấy miệng mình khô đi. Là Jace. Trong một vòng tròn phát sáng của những chữ rune khắc trên sàn là Sebastian đang đứng. Hắn ta cười toe toét khi Isabelle thốt lên một tiếng kêu, chạy đến bên Jace, khuỵu xuống cạnh anh. Cô đặt ngón tay của mình lên cổ họng anh; Simon thấy vai cô giãn ra. "Cậu ấy còn sống," Sebastian nói, giọng chán ngắt. "theo yêu cầu của Nữ hoàng." Isabelle nhìn lên. Một số những sợi tóc đen của cô vương trên gương mặt đầy máu. Cô nhìn khốc liệt, và xinh đẹp. "Nữ hoàng Seelie? Khi nào bà ta lại quan tâm đến Jace?" Sebastian cười. Hắn dường như trong một tâm trạng vô cùng tốt. "Không phải Nữ hoàng Seelie," hắn nói. "là Nữ hoàng của vương quốc này. Cô có thể biết cô ấy đấy." Với một cử chỉ hoa mỹ hắn ra hiệu về phía bục thềm cuối căn phòng, và Simon cảm thấy trái tim không đập của mình co rút lại. Anh chưa kịp liếc nhìn lên bục khi anh đi vào phòng. Bây giờ anh nhìn thấy trên đó có hai cái gai, bằng ngà voi và vàng nóng chảy. Và trên cái gai bên phải, là Clary đang ngồi. Mái tóc đỏ của cô vô cùng sống động trên nền màu trắng và vàng, như

một ngọn lửa. Gương mặt cô nhợt nhạt và bất động, không biểu lộ cảm xúc. Simon không tự chủ bước một bước về phía trước và ngay lập tức bị chặn bởi một chục chiến binh Endarkened, Amatis đứng giữa. Cô mang một cây giáo lớn và vẻ mặt thù địch đáng sợ. "Dừng tại nơi cậu đang đứng, Ma cà rồng," cô nói. "Cậu không được phép tiếp cận Nữ hoàng của vương quốc này." Simon loạng choạng lùi lại; anh có thể thấy Isabelle nhìn chăm chăm một cách hoài nghi từ Clary sang Sebastian đến anh "Clary!" anh gọi; cô không nao núng hay di chuyển, nhưng khuôn mặt của Sebastian tối sầm lại như một cơn bão. "Cậu không được gọi tên em gái ta," hấn rít lên. "Cậu nghĩ rằng cô ấy thuộc về cậu; nhưng bây giờ cô ấy thuộc về ta, và ta sẽ không chia sẻ cô ấy với ai." "Anh điên rồi", Simon nói. "Cũng như cậu đã chết," Sebastian nói. "Bây giờ có bất kỳ vấn đề gì không?" Mắt hấn quét lên xuống Simon. "Thưa em gái," ông nói, giọng đủ to để cả căn phòng có thể nghe. "Em có chắc chắn là em muốn giữ người này nguyên vẹn?" Trước khi cô có thể trả lời, lối vào phòng bật mở. Magnus và Alec đổ vào, theo sau là Luke và Jocelyn. Cánh cửa đóng sầm sau lưng họ, và Sebastian vỗ hai tay vào nhau. Một bàn tay hấn dính máu; một giọt máu rơi xuống chân hấn, và bốc lửa khi nó chạm chữ rune phát sáng, giống như nước bốc hơi trên một chảo nóng. "Bây giờ tất cả mọi người đã ở đây," hấn tuyên bố, giọng vui mừng. "Đây là một buổi tiệc!"

- - - - -

Trong cuộc đời của Clary cô đã nhìn thấy rất nhiều điều tuyệt vời và đẹp đẽ, và cũng nhiều điều thật kinh khủng. Nhưng không có cái nào khủng khiếp như gương mặt Jocelyn đang nhìn chăm chăm vào con gái ngồi trên ngai vàng bên cạnh Sebastian. "Mẹ ơi," Clary thở ra rất nhẹ để không ai có thể nghe thấy. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô - Magnus và Alec, Luke và mẹ cô, Simon và Isabelle, người đã di chuyển đến ôm Jace trong lòng, mái tóc đen của cô rơi xuống anh như tua rua của một chiếc khăn choàng. Nó là từng mũi kim châm chích tệt như Clary đã có thể tưởng tượng. Tệt hơn nữa. Cô đã dự đoán họ sẽ sốc và kinh hoàng; nhưng không nghĩ đến nỗi đau đớn và sự phản bội. Mẹ cô loạng choạng lùi lại; Cánh tay của Luke vòng quanh

cô, giữ cô đứng yên, nhưng cái nhìn của anh dán vào Clary, trông như thể anh đang nhìn chăm chăm vào một người lạ. "Chào mừng những công dân của Edom," Sebastian nói, đôi môi hắn cong lên như một cây cung được giương lên. "Chào mừng đến với thế giới mới của các người." Và hắn bước ra khỏi vòng tròn lửa. Tay Luke đặt lên thắt lưng của mình; Isabelle bắt đầu đứng dậy, nhưng lại là Alec – người di chuyển nhanh nhất: một tay anh giương cung, tay khác với lấy ống tên ở lưng, mũi tên lấp vào cung và bay vèo đi trước khi Clary có thể hét lên kêu anh dừng lại. Mũi tên bay thẳng về phía Sebastian và xuyên vào ngực hắn. Hắn lao đảo lùi lại vì lực đẩy, và Clary nghe một hơi thở hỗn hển gợn trong hàng ngũ Thợ săn Hắc ám. Một giây sau Sebastian lấy lại sự cân bằng và, với một cái nhìn khó chịu, kéo mũi tên ra khỏi lồng ngực của mình. Nó đã được nhuộm bằng máu. "Ngu ngốc!" Hắn nói. "Cậu không thể làm ta bị thương; không gì dưới gầm trời này có thể." Hắn ném mũi tên xuống chân của Alec. "Cậu có nghĩ rằng cậu là một ngoại lệ?" Mắt Alec liếc về phía Jace; chỉ một giây, nhưng Sebastian bắt gặp cái liếc mắt đó, và cười gằn. "Ah, vâng," Hắn nói. "Anh hùng của cậu với ngọn lửa thiên đàng. Nhưng nó đã biến mất, phải không? Hắn là cậu ta đã phung phí nó trong cơn giận dữ ở sa mạc vì một con quỷ ta gửi đến." Hắn búng ngón tay của mình, và một tia lửa xanh băng giá tỏa ra từ chúng, bốc lên như một màn sương. Trong một khoảnh khắc tầm nhìn của Clary đến Jace và Isabelle bị che khuất; một thoáng sau, cô nghe thấy một tiếng ho và tiếng thở hỗn hển. Cánh tay của Isabelle đã trượt khỏi Jace khi anh ngồi lên, sau đó đứng dậy. Đứng sau Clary cửa sổ vẫn còn vỡ vụn, chập rây; Cô có thể nghe tiếng kính nghiền vào nhau. Thông qua những mảnh kính đang điên cuồng vỡ thành dạng lưới, tràn ra ánh sáng và bóng tối. "Chào mừng trở lại, em trai," Sebastian nói một cách điềm tĩnh, khi Jace nhìn xung quanh với một khuôn mặt nhanh chóng thất sắc khi anh nhận ra trong phòng đầy các chiến binh hắc ám, những người bạn của mình đứng sợ hãi xung quanh, và cuối cùng là Clary, trên ngai vàng của mình. "Cậu đã cố gắng để giết ta? Cậu có rất nhiều vũ khí ở đó. Nếu cậu muốn thử giết ta với ngọn lửa thiên đàng, bây giờ là cơ hội của cậu." Hắn mở rộng vòng tay. "Ta sẽ không hoàn thủ." Jace đứng đối diện với Sebastian. Họ có cùng chiều cao, gần như

cùng tạng người, mặc dù Sebastian mảnh mai hơn, dẻo dai hơn. Jace bần thỉu và dính máu, áo chèn rách te tua, tóc rối bù. Sebastian ngược lại, thanh lịch trong phục trang màu đỏ; ngay cả bàn tay đẫm máu của hắn dường như cũng có chủ ý. Cổ tay của Sebastian để trần; quanh cổ tay trái của Jace đeo một vòng tròn nhỏ màu bạc lấp lánh. "Cậu đang đeo chiếc vòng tay của ta," Sebastian quan sát. "Nếu ta không thể với tới thiên đường, ta sẽ gọi địa ngục lên." Thích hợp đấy, cậu nghĩ sao? " "Jace," Isabelle rít lên. "Jace, làm điều đó đi. Đâm hắn đi. Làm đi-" Nhưng Jace đã lắc đầu. Bàn tay anh đã đặt lên đai vũ khí của mình; từ từ anh hạ thấp nó xuống bên anh. Isabelle kêu lên một tiếng tuyệt vọng; Cái nhìn trên khuôn mặt của Alec âm đạm, mặc dù anh vẫn im lặng. Sebastian hạ cánh tay của mình xuôi hai bên hông và giơ tay ra. "Ta tin rằng đã đến lúc cậu trả lại vòng tay của ta, em trai. Đến lúc trả Caesar những gì của Caesar. Hãy trả lại những gì của ta, trong đó có em gái ta. Cậu sẽ từ bỏ cô ấy để chuyển cho ta giữ gìn?" "Không!" Đó không phải là Jace; đó là Jocelyn. Cô gỡ mình ra khỏi tay Luke và tung người về phía trước, hai tay vươn ra cho Sebastian. "Người ghét ta-vậy hãy giết ta. Tra tấn ta đi. Hãy làm những gì người muốn với ta, nhưng hãy để Clary yên!" Sebastian tròn mắt. "Tôi đang hành hạ bà." "Nó chỉ là một cô gái," Jocelyn thở hỗn hển. "Con tôi, con gái của tôi-" Tay Sebastian vung ra và nắm chặt quai hàm của Jocelyn, gần như nâng cô lên khỏi sàn nhà. "Ta là con của bà," hắn nói. "Lilith đã cho ta một vương quốc; và bà thì cho ta sự nguyên rủa của bà. Không có loại mẫu tử như bà, và bà hãy tránh xa em gái ta ra. Bà đang sống trên sự dung thứ của cô ấy. Tất cả các người. Các người có hiểu không?" Hắn buông Jocelyn; cô lao đảo lúi lũi, bàn tay đẫm máu của hắn hằn trên khuôn mặt của cô. Luke giữ cô lại. "Tất cả các người đang sống vì Clarissa muốn các người được sống. Không có lý do nào khác. " "Anh nói với cô ấy là anh sẽ không giết chúng tôi nếu cô ấy lên ngai vàng," Jace nói, tháo chiếc vòng bạc ra khỏi cổ tay của mình. Giọng nói của anh bình thản. Anh không nhìn ánh mắt của Clary. "Phải không?" "Không hẳn," Sebastian nói. "Tôi đã dâng cho cô ấy một cái gì đó nhiều hơn thế. . . lớn hơn thế " "Thế giới", Magnus nói. Anh xuất hiện, đứng thẳng bằng sức mạnh tuyệt đối của ý chí. Giọng anh nghe như sỏi xé cổ

họng của mình. "Cậu đang niêm phong biên giới giữa thế giới của chúng tôi và thế giới này, phải không? Đó là mục đích của vòng tròn rune này, không chỉ để bảo vệ. Vì vậy, cậu có thể làm phép thuật. Đó là những gì cậu đã làm. Nếu cậu đóng các Cánh cửa, cậu sẽ không phải tách sức mạnh của cậu giữa hai thế giới. Tất cả lực lượng của cậu sẽ được tập trung ở đây. Với tất cả sức mạnh của cậu tập trung trong không gian này, cậu sẽ trở thành bất khả chiến bại ở đây. " "Nếu hãn ta đóng cửa biên giới, làm thế nào hãn quay trở lại thế giới của chúng ta?" Isabelle hỏi. Cô đã đứng lên; roi cô lấp lánh trên cổ tay cô, nhưng cô không có động thái gì để sử dụng nó. "Anh ta sẽ không quay trở lại," Magnus nói. "Không ai trong chúng ta sẽ quay trở lại. Cánh cửa giữa các thế giới sẽ đóng lại vĩnh viễn, và chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây. " "Bị mắc kẹt," Sebastian trầm ngâm. "Những từ này tệ quá. Các người sẽ là - khách ở đây." Hãn cười ngạo nghễ. "Những vị khách bị mắc kẹt." "Đó là những gì cậu dâng tặng cô ấy," Magnus nói, ngược đôi mắt của mình lên Clary. "Cậu nói với cô ấy nếu cô ấy đồng ý cai trị bên cạnh cậu ở đây, cậu sẽ đóng cửa biên giới và rời khỏi thế giới của chúng tôi trong hòa bình. Cai trị trong Edom, để cứu thế giới. Đúng không? " "Anh rất sâu sắc," Sebastian nói sau một khoảng dừng ngắn. "Điều đó làm tôi khó chịu." "Clary, dừng!" Jocelyn hét lên; Luke kéo cô lại, nhưng cô đã không còn chú ý gì ngoài con gái cô. "Đừng làm điều đó-" "Con phải làm thế," Clary lần đầu tiên lên tiếng. Giọng của cô vang lớn trong phòng đá. Đột nhiên tất cả mọi người quay nhìn cô. Tất cả mọi người trừ Jace. Anh đang nhìn xuống chiếc vòng nắm giữa các ngón tay của mình. Cô đứng thẳng lên. "Con phải làm thế. Mẹ không hiểu sao? Nếu con không làm, anh ấy sẽ giết tất cả mọi người trong thế giới của chúng ta. Phá hủy tất cả mọi thứ. Hàng triệu, hàng tỷ người. Anh ấy sẽ biến thế giới của chúng ta thành thế này." Cô quay đầu về phía cửa sổ nhìn ra ngoài vào các vùng đồng bằng khô cằn của Edom. "Điều đó là giá trị. Điều đó phải là như vậy. Con sẽ học cách yêu anh ấy. Anh ấy sẽ không làm tổn thương con. Con tin điều đó. " "Con nghĩ rằng con có thể thay đổi hãn, thay đổi tâm tính hãn, làm cho hãn tốt hơn, bởi vì con là điều duy nhất mà hãn quan tâm?" Jocelyn nói. "Nhưng mẹ hiểu những người đàn ông Morgenstern. Nó sẽ không hiệu quả. Con sẽ hối hận- " "Mẹ chưa bao

giờ nắm giữ cuộc sống của toàn thế giới trong tay mình, Mom," Clary nói, với sự dịu dàng vô hạn và nỗi buồn vô hạn. "Chỉ có rất nhiều lời khuyên mẹ có thể cho con." Cô nhìn Sebastian. "Con chọn những gì anh ấy muốn. Những món quà anh ấy tặng con. Con chấp nhận nó." Cô nhìn thấy Jace nuốt khan. Anh bỏ rơi chiếc vòng tay vào bàn tay rộng mở của Sebastian. "Clary là của anh," anh nói, và bước lùi lại. Sebastian búng ngón tay. "Các người nghe thấy cô ấy rồi đó," hắn nói. "Tất cả các người. Hãy quỳ xuống ra mắt nữ hoàng của các người!" Không! Clary nghĩ, nhưng cô buộc mình bất động và im lặng. Cô nhìn từng Endarkened bắt đầu quỳ xuống, từng người một, đầu cúi đầu; người cuối cùng quỳ là Amatis, và cô không cúi đầu. Luke nhìn chăm chăm vào chị gái mình, khuôn mặt của anh như bị lột da. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chị mình như thế này, Clary nhận ra, mặc dù anh đã được kể về nó. Amatis quay lại và nhìn qua vai cô vào những Thợ săn Bóng tối. Ánh mắt cô bắt gặp em trai mình trong một khoảnh khắc; môi cô cong lên. Đó là một cái nhìn đầy ác ý. "Làm đi," cô nói. "Quỳ xuống, hoặc tôi sẽ giết các người." Magnus quỳ đầu tiên. Clary không bao giờ có thể ngờ được. Magnus là người rất kiêu hãnh, nhưng đó là một niềm kiêu hãnh vượt qua sự trống rỗng của những cử chỉ. Cô nghi ngờ nó sẽ chẳng khiến anh xấu hổ khi nó chẳng có ý nghĩa gì với anh. Anh quỳ trên đầu gối của mình một cách duyên dáng, và Alec theo anh; sau đó là Isabelle, sau đó là Simon, sau đó là Luke với Jocelyn gieo mình xuống bên cạnh. Và cuối cùng là Jace, mái đầu tóc vàng cúi xuống, quỳ trên đầu gối của mình. Clary nghe cửa sổ phía sau của cô vỡ thành nhiều mảnh. Nó nghe như tiếng tim của cô vỡ ra. Một cơn mưa thủy tinh rơi xuống; đằng sau nó là đá trọc. Không còn bất kỳ cửa sổ nào dẫn đến Alicante. "Nó đã được thực hiện. Các đường dẫn giữa các thế giới đã được đóng cửa." Sebastian không mỉm cười, nhưng trông hắn như - sáng rực. Như thể hắn đang bốc cháy. Vòng tròn chữ rune trên sàn lung linh với ngọn lửa màu xanh. Hắn chạy về phía bức thềm ngai vàng, bước hai bậc một, và đến nắm tay của Clary; cô để cho hắn đỡ cô xuống từ ngai vàng, cho đến khi cô đứng trước mặt hắn. Hắn vẫn nắm tay cô. Bàn tay hắn như một cái vòng bằng lửa xung quanh cổ tay cô. "Em chấp nhận nó," hắn nói. "Em chấp nhận sự lựa chọn của em?"

"Em chấp nhận," cô nói, buộc mình phải nhìn hăn với sự thẳng thắn tuyệt đối. "Em đồng ý." "VẬY THÌ, HÔN ANH ĐI," hăn nói. "Hãy hôn anh như em yêu anh." Bụng cô siết chặt. Cô đã chuẩn bị cho việc này, nhưng nó vẫn như một cú đâm vào mặt: Không có gì có thể giúp cô chuẩn bị. Khuôn mặt của cô dò xét hăn; trong một thế giới khác, một thời gian khác, một người anh khác đang mỉm cười trên cỏ nhìn cô, đôi mắt xanh như mùa xuân. Cô cố gắng mỉm cười. "Ở trước mặt tất cả mọi người? Em không nghĩ- " "Chúng ta phải cho họ thấy," hăn nói, và khuôn mặt của hăn bất động như một thiên thần khi tuyên án. "Là chúng ta hợp nhất. Chứng minh đi, Clarissa. " Cô nghiêng người về phía hăn; hăn rùng mình. "VẬY THÌ," cô nói. "Đặt tay của anh xung quanh em." Cô bắt gặp một ánh sáng của một cái gì đó lóe lên trong đôi mắt hăn-để bị tổn thương, bất ngờ khi được yêu cầu - trước khi cánh tay của hăn vòng quanh cô. Hăn kéo cô lại gần; cô đặt một tay lên vai hăn. Tay kia cô trượt xuống eo, nơi Heosphoros đang nằm trong bao kiếm cài ở đai vũ khí của bộ đồ săn. Những ngón tay cô cuộn tròn quanh cổ hăn. Mắt hăn mở rộng; cô có thể thấy nhịp tim của hăn, theo từng mạch đập nơi cổ họng. "Bây giờ, Clary," hăn nói, và cô nhón người lên, chạm môi cô vào khuôn mặt của hăn. Cô cảm thấy hăn rùng mình phản ứng khi cô thì thầm, đôi môi của cô di chuyển trên má hăn. "Hail, Master! *," cô nói, và nhìn vào đôi mắt hăn mở to, ngay khi cô kéo Heosphoros ra khỏi bao và vung nó lên thành một vòng cung sáng, lưỡi kiếm đâm sầm qua lồng ngực của hăn, chính xác vào tim.

[*Hail, Master: Thừa Thầy. Câu này lấy theo câu của Judas khi gặp Chúa. Hăn tiến đến chào hỏi và hôn lên má Ngài để quân La Mã biết người để bắt; Lần trước Sebastian cũng nói với Jace như vậy. Nên mỗi để nguyên luôn]

Sebastian thở hổn hển, và co cứng trong vòng tay cô; hăn loạng choạng lùi lại, chuôi lưỡi kiếm nhô ra từ ngực hăn. Mắt hăn mở to, và trong một khoảnh khắc cô nhìn thấy cú sốc vì sự phản bội trong chúng, sốc và đau đớn. Và chúng thực sự đau đớn; ở đâu đó sâu thẳm, một nơi cô nghĩ mình đã chôn giấu từ lâu, một nơi để tang tiễn đưa người anh trai mà hăn đã từng là. "Clary," Hăn thở gấp gấp, bắt đầu đứng thẳng lên. Và bây giờ cái nhìn

đau đớn vì sự phản bội trong mắt hắn đã mờ dần, thay vào đó là những tia lửa giận dữ. Nó đã không làm việc, cô nghĩ trong khủng hoảng; nó đã không làm việc. Và ngay cả khi biên giới giữa các thế giới đã được phong ấn, hắn cũng sẽ bắt cô, bạn bè cô, gia đình cô, và Jace trả giá. "Em biết mà," hắn nói, với xuống năm chuôi của thanh kiếm trong tay. "Tôi không thể bị tổn thương, không phải bởi bất kỳ loại vũ khí trần gian nào-" Hắn thở hỗn hển, và đột nhiên dừng lại. Bàn tay hắn nắm quanh chuôi kiếm, ngay phía trên vết thương ở ngực. Không có máu, nhưng có một tia lóe lên màu đỏ, một tia lửa. Vết thương đã bắt đầu bùng cháy. "Điều-gì-thế- này?" Hắn hỏi qua hàm răng nghiến chặt. "Và ta sẽ ban cho kẻ đó Morning Star," Clary nói. "Nó không phải là một vũ khí trần gian. Nó là ngọn lửa của Thiên Đàng." Với một tiếng thét hắn rút thanh kiếm ra. Hắn nắm cán kiếm, với mô hình của các ngôi sao, cái nhìn hoài nghi trước khi hắn sáng rực lên như một lưỡi seraph. Clary lao đảo lùi lại, vấp phải cạnh bậc thang bước lên ngai vàng, và đưa một cánh tay lên che mặt. Hắn đang bốc cháy, như một cột lửa dẫn đường người Israel. Cô vẫn có thể thấy Sebastian trong ngọn lửa, nhưng nó cháy quanh hắn, bao phủ hắn trong ánh sáng trắng của chúng, biến hắn thành một phác thảo của than đá trong một ngọn lửa quá sáng, làm chói mắt cô. Clary nhìn quay đi, vùi mặt vào tay cô. Đầu óc cô nhớ lại đêm đó khi cô đến bên Jace xuyên qua ngọn lửa, hôn anh và nói với anh tin tưởng cô. Và anh đã tin, ngay cả khi cô quỳ xuống trước mặt anh và đâm Heosphoros xuống đất. Xung quanh nó, cô đã dùng thanh Steele vẽ những chữ rune giống nhau, chữ nọ nối tiếp chữ kia – chữ rune cô đã từng nhìn thấy, cảm thấy nó từ rất lâu trước đó, trên mái nhà ở Manhattan: chuôi kiếm của một thanh kiếm thiên thần. Một món quà từ thiên thần Ithuriel, cô đoán thế, người đã trao cho cô rất nhiều quà tặng. Những hình ảnh đã nghỉ ngơi trong tâm trí cô cho đến khi cô cần nó. Chữ rune cho việc hình thành ngọn lửa của thiên đàng. Đêm hôm đó trên đồng bằng quý, ngọn lửa xung quanh họ đã bốc hơi, rút vào lưỡi Heosphoros, cho đến khi kim loại bị đốt cháy, tỏa sáng và ngân lên khi cô chạm vào nó, vang lên âm thanh của dàn hợp xướng thiên thần.

Ngọn lửa đã bỏ lại phía sau trên một vòng tròn cát rộng, một chất tỏa sáng giống như bề mặt của hồ nước. Cô đã rất thường mơ về nó, về hồ nước đóng băng nơi Jace và Sebastian đã chiến đấu đến chết trong cơn ác mộng của cô. Vũ khí này có thể giết Sebastian, cô đã nói. Jace rõ ràng là cẩn thận hơn. Anh đã cố gắng cầm thanh kiếm từ cô, nhưng ánh sáng đã chết khi anh chạm vào nó. Nó phản ứng duy nhất với cô, người đã tạo ra nó. Cô đã đồng ý rằng họ phải thận trọng, trong trường hợp nó không làm việc. Có vẻ như nó là đỉnh cao của sự ngạo mạn khi tưởng tượng rằng cô đã nhốt ngọn lửa thần thánh vào một vũ khí theo cái cách ngọn lửa đã bị nhốt trong thanh kiếm Glorious. . . . Nhưng thiên thần đã ban cho em món quà để sáng tạo ra điều đó, Jace đã nói. Và không phải là chúng ta có máu của Ngài trong tĩnh mạch của chúng ta? Cho dù thanh kiếm đã được hấp thụ, thì bây giờ nó cũng đã đi vào anh trai cô. Clary có thể nghe thấy tiếng Sebastian la hét, và cao hơn, là tiếng kêu gào của đám Ác quỷ Bóng đêm. Một cơn gió thổi qua cô, mang theo cùng với nó là hương vị của sa mạc cổ xưa, một nơi mà phép lạ phổ biến và các thần thánh hiển linh trong lửa. Tiếng ồn dừng lại đột ngột như khi nó bắt đầu. Bục thềm rung dưới chân Clary khi một trọng lượng sụp đổ vào nó. Cô nhìn lên và thấy rằng ngọn lửa đã biến mất, mặc dù mặt đất ám khói và cả hai ngai vàng hóa đen, vàng trên ngai không còn tươi sáng mà bị đốt, bị cháy và tan chảy. Sebastian nằm giữa cách cô vài bước chân. Có một lỗ lớn cháy đen trước ngực. Anh quay đầu về phía cô, khuôn mặt anh căng ra và trắng bệch vì đau, và tim cô co rút lại. Mắt anh màu xanh lá cây. Sức mạnh trên đôi chân của cô biến mất. Cô ngã quỵ xuống bục bằng đầu gối. "Em," anh thì thầm, và cô nhìn chăm chăm vào anh trong niềm mê hoặc kinh hoàng, không thể rời mắt khỏi những gì cô đã làm ra. Khuôn mặt anh hoàn toàn không có màu sắc, như giấy trải trên xương. Cô không dám nhìn xuống ngực anh, nơi áo khoác của anh trượt đi; cô có thể nhìn thấy những vết tối trên chiếc áo của anh, giống như axit tràn ra. "Em đặt. . . lửa thiên đàng. . . vào thanh kiếm," anh nói. "Đó là. . . một việc rất .. thông minh. " "Đó chỉ là một chữ rune, đó là tất cả," cô nói, quỳ bên trên anh, đôi mắt cô tìm kiếm mắt anh. Anh nhìn khác biệt, không chỉ đôi mắt, mà cả hình dạng toàn bộ khuôn mặt anh, đường viền hàm dưới của anh nhẹ

nhàng hơn, khoe miệng không có nếp hằn độc ác. "Sebastian. . ." "Không. Anh không phải là anh ta. Anh là-Jonathan, "anh thì thầm. "Anh là Jonathan." "Bảo vệ Sebastian!" Đó là Amatis đang đứng dậy, với tất cả các Endarkened đằng sau cô. Có sự đau buồn trên khuôn mặt của cô, và cả cơn thịnh nộ. "Giết cô gái!" Jonathan cố gắng để ngồi thẳng dậy. "Không!" Anh hét lên khàn khàn. "Lùi lại!" Những Thợ săn Hắc ám đã bắt đầu tăng vọt về phía trước, đóng băng lại trong sự bối rối. Sau đó, Jocelyn đẩy qua giữa chúng; cô đẩy qua Amatis mà không thèm nhìn và lao lên bậc thềm dẫn lên bục. Cô di chuyển về phía Sebastian-Jonathan và sau đó đứng sững bên anh, nhìn chăm chăm xuống với một cái nhìn kinh ngạc, trộn với một nỗi kinh hoàng khủng khiếp. "Mẹ?" Jonathan nói. Anh nhìn chăm chú, như thể anh không thể hoàn toàn tập trung mắt mình vào đôi mắt cô. Anh bắt đầu ho. Máu chảy ra từ miệng. Hơi thở của anh khò khè trong phổi. Đôi khi tôi mơ về một cậu bé có đôi mắt màu xanh lá cây, một cậu bé không bao giờ bị nhiễm độc máu quý, một cậu bé có thể cười, có thể yêu và là con người, và đó là cậu bé tôi đã khóc than cho nó, cậu bé không bao giờ tồn tại. Khuôn mặt của Jocelyn cứng ngắc, như thể cô đang trăn mình để làm một cái gì đó. Cô quỳ xuống ngang đầu của Jonathan và đặt anh lên đùi cô. Clary nhìn; cô đã không nghĩ rằng mẹ có thể làm được điều đó. Có thể cho phép chính mình chạm vào anh ấy như thế. Nhưng kể từ ngày đó, mẹ cô đã luôn luôn tự trách mình vì sự tồn tại của Jonathan. Có cái gì đó trong biểu hiện quyết tâm của mẹ chỉ ra rằng, cô đã nhìn thấy anh chào thế giới, và cô sẽ nhìn anh vĩnh biệt cuộc đời. Thời điểm anh được đỡ lên, hơi thở Jonathan lắng dịu. Có những bọt đẫm máu trên môi anh. "Anh xin lỗi," anh nói với một tiếng thở hỗn hển. "Anh rất. . ." Mắt anh dõi trên Clary. "Anh biết không có gì anh có thể làm hoặc nói bây giờ sẽ cho phép anh chết với một mảy may ân hận," anh nói. "Và anh sẽ không oán trách nếu em cắt cổ họng của anh. Nhưng anh. . . anh hối hận. Anh. . . xin lỗi. " Clary đã không nói nên lời. Cô có thể nói những gì? Rằng nó sẽ ổn? Nhưng nó thực sự không ổn. Không có gì anh làm là đúng đắn, cho thế giới, cho cô. Có những điều bạn không thể tha thứ. Và không phải là anh đã không thực hiện chúng, không chính xác. Người này, cậu bé mà mẹ của cô đang ôm như thể anh là sự ăn năn của bà,

không phải là Sebastian, người đã dày vò, giết hại và phá hủy. Cô nhớ lại những gì Luke đã nói với cô trước đây, mà giờ cảm thấy như xa xăm: Amatis người phục vụ Sebastian không phải là chị của chú cũng như Jace người phục vụ Sebastian không phải là người cháu yêu. Không phải là em gái của Sebastian cũng không phải là con trai mẹ phải có. "Đừng" anh nói, và nhắm hờ mắt lại. "Anh thấy em đang cố gắng để giải mã nó, em gái của anh. Cho dù bây giờ anh có được tha thứ theo cái cách Luke sẽ tha thứ cho chị gái của mình nếu Cốc địa ngục giải thoát cho cô ấy. Nhưng em thấy đấy, cô ấy là chị gái của Luke. Cô ấy đã từng là con người. Anh- "Và anh ho, máu nhiều hơn xuất hiện trên môi anh. "Anh chưa bao giờ tồn tại hoàn toàn. Lửa thiên đàng đốt đi những điều ác. Jace sống sót dưới Glorious vì cậu ấy rất tốt. Đủ tốt để sống lại. Nhưng anh được sinh ra với tất cả sự mục nát. Không có đủ tốt để tồn tại. Em đang thấy hồn ma của một người đã từng hiện hữu, đó là tất cả. " Jocelyn khóc, nước mắt rơi lặng lẽ xuống mặt cô khi cô ngồi thật yên. Lưng thật thẳng. "Anh phải nói với em," anh thì thầm. "Khi anh chết-các Thợ săn Hắc ám sẽ đổ xô vào mọi người. Anh sẽ không thể giữ chúng lại." Ánh mắt anh vụt đến Clary. "Jace đâu?" "Tôi ở đây," Jace nói. Và anh đã bước lên trên bục, vẻ mặt bối rối và buồn bã. Clary bắt gặp ánh mắt của anh. Cô biết đã khó khăn thế nào cho anh khi bắt anh cùng chơi game với cô, để Sebastian nghĩ rằng hẳn đã có được cô, để cho Clary liều chính bản thân cô vào phút cuối cùng. Và cô biết điều này có nghĩa thế nào với anh, Jace người đã rất khao khát muốn báo thù, nhìn Jonathan và nhận ra rằng một phần của Sebastian đáng bị trừng phạt-đã ra đi. Dưới đây là một người khác, một người hoàn toàn khác, một người chưa bao giờ được trao cơ hội để sống, và bây giờ thì không bao giờ có cơ hội nào nữa. "Hãy lấy thanh kiếm của anh", Jonathan nói, hơi thở anh càng lúc càng gấp gáp, chỉ tay vào Phaosphoros, rơi cách đó vài bước chân. "Cắt - cắt nó mở ra." "Cắt cái gì mở?" Jocelyn nói trong bối rối, nhưng Jace đã di chuyển, cúi mình để nắm lấy Phaosphoros, nhảy xuống khỏi bục. Anh băng qua căn phòng, vượt qua đám Thợ săn Hắc ám lộn xộn, qua vòng tròn chữ rune, đến nơi quỷ Behemoth nằm chết trong đồng máu của nó. "Anh ấy làm gì?" Clary hỏi, mặc dù Jace đưa thanh kiếm lên và xả xuống vào cơ thể của con

quý, động tác có vẻ rõ ràng. "Làm thế nào mà anh ấy biết. . ." "Cậu ấy - biết anh," Jonathan thở ra. Một làn sóng hôi thối ruột quỳ đổ ra sàn nhà; Biểu hiện của Jace nhăn lại với sự ghê tởm, - và sau đó là bất ngờ, và sau đó là nhận ra. Anh cúi xuống với bàn tay trần của mình, nhặt một cái gì đó sần sùi, sáng lấp lánh trong máu quý - Anh giơ nó lên, và Clary nhận ra chiếc Cốc địa ngục. Cô nhìn qua Jonathan. Đôi mắt anh đảo lại, một cái rùng mình xuyên qua cơ thể của anh. "N-nói cho cậu ấy," anh nói lắp. "Nói - cậu ấy ném nó vào vòng chữ rune." Clary ngẩng đầu lên. "Vứt nó vào vòng tròn!" Cô kêu lên với Jace, và Amatis đảo quanh. "Không!" Cô kêu lên. "Nếu Cốc địa ngục bị hủy hoại, tất cả chúng ta bị huỷ theo!" Cô quay về phía bực. "Ngài Sebastian! Đừng để quân đội của Ngài bị phá hủy! Chúng tôi luôn trung thành với Ngài!" Jace nhìn Luke. Luke nhìn chăm chăm vào chị gái mình với vẻ mặt buồn bã tột cùng, một nỗi buồn sâu sắc như cái chết. Luke đã mất chị gái mình mãi mãi, và Clary cũng chỉ nhận vừa lại người anh trai, người anh đã đi theo cô suốt cuộc đời mình, và cả hai đều đợ chết. Jonathan, nửa dựa vào vai Jocelyn, nhìn Amatis; Đôi mắt xanh của anh long lanh. "Tôi xin lỗi," anh nói. "Tôi không nên làm điều đó với cô." Và anh quay mặt đi. Luke gật đầu, một lần, với Jace. Và Jace ném chiếc Cốc vào vòng tròn chữ rune. Nó rơi xuống đất và vỡ tan thành từng mảnh. Amatis thở hỗn hển, và đặt tay lên ngực cô. Trong một khoảnh khắc, chỉ một khoảnh khắc, cô nhìn chăm chăm vào Luke với một cái nhìn nhận thức: một cái nhìn nhận biết ra anh, thậm chí đầy yêu thương. "Amatis," anh thì thầm. Thi thể của cô ngã xuống đất. Các Thợ săn Hắc ám khác theo sau, từng người một, bị sụp đổ xuống nơi họ đứng, cho đến khi căn phòng đầy những xác chết. Luke quay đi, đau đớn tràn đầy trong đôi mắt của anh khiến Clary không thể chịu được khi nhìn anh. Cô nghe thấy một tiếng kêu khóc - xa xăm và thô ráp - và tự hỏi một giây liệu đó có phải là Luke, hoặc thậm chí là một trong những người khác, kinh hoàng khi thấy rất nhiều Nephilim ngã xuống. Nhưng tiếng khóc càng lúc càng cao vọt lên, cao mãi và trở thành một tiếng gào thét bi thương làm rung cửa kính và xoáy bụi bên ngoài cửa sổ hướng ra Edom. Bầu trời chuyển sang màu đỏ như màu máu, và giờ đây tiếng gào thét nhỏ dần, mờ dần, một hơi thở hỗn hển của

nỗi buồn như thể vũ trụ cũng đang khóc. "Lilith," Jonathan thì thầm. "Cô ấy khóc cho những đứa trẻ đã chết, các con của cô. Cô khóc cho họ. Và cho tôi. "

Emma rút Cortana ra khỏi cơ thể của chiến binh tiên đã chết, không chú ý đến máu nhỏ trên tay cô. Ý nghĩ duy nhất của cô là về Julian-cô đã thấy cái nhìn khủng khiếp trên khuôn mặt của cậu khi cậu khuyu xuống đất. Và nếu Julian tuyệt vọng, thì cả thế giới cũng tuyệt vọng và không còn gì là đúng nữa. Đám đông đã quay xung quanh cô; cô gần như không nhìn thấy họ khi cô bị đẩy qua một đám giao tranh hỗn loạn về phía những đứa trẻ Blackthorns. Dru đang lúi húi dựa vào các trụ cột bên cạnh Jules, cơ thể cô cuộn tròn một cách bảo vệ xung quanh Tavvy; Livia vẫn còn cầm cổ tay Ty, nhưng bây giờ cô bé đang nhìn chăm chăm qua cậu ta, miệng mở ra. Và Jules-Jules vẫn xụi lơ dựa vào các trụ cột, nhưng cậu đã bắt đầu ngẩng đầu lên, và khi Emma nhận ra rằng cậu đang nhìn chăm chăm, cô quay lại nhìn những gì cậu ta đang nhìn. Quanh phòng, các Endarkened đã bắt đầu khuyu xuống. Chúng ngã xuống như bị lật quân cờ, im lặng và không một tiếng kêu. Chúng ngã xuống khi đang đấu với Nephilim, và đồng minh của chúng, các chiến binh tiên nhìn sững sờ khi từng chiến binh Endarkened lần lượt ngã xuống sàn nhà. Một tiếng hét khó nghe của chiến thắng đã vang lên từ một vài cỗ họng Thợ săn Bóng tối, nhưng Emma có thể nghe thấy nó rõ ràng. Cô loạng choạng đi về phía Julian và quỳ đầu gối của cô bên cạnh cậu; cậu nhìn cô, đôi mắt màu xanh-xanh lá cây của cậu tối tịt. "Em," cậu nói giọng khàn khàn. "Tớ nghĩ rằng vị tiên đó đã giết cậu. Tớ đã nghĩ- " "Tớ ổn," cô thì thầm. "Cậu thì sao?" Cậu lắc đầu. "Tớ đã giết ông ấy," cậu nói. "Tớ đã giết cha mình!" "Đó không phải là cha của cậu." Cỗ họng của cô là quá khô để nói nữa; thay vào đó cô đưa tay ra và vẽ lên mu bàn tay cậu. Không phải một từ, mà là một dấu hiệu: một chữ rune cho lòng dũng cảm, và sau đó, một trái tim lệch. Cậu lắc đầu như muốn nói, không, không, tớ không xứng đáng, nhưng cô đã vẽ lại một lần nữa, và sau đó dựa vào cậu, thậm chí người cũng đầy máu như cô, và ngả đầu lên vai cậu. Các vị tiên đã

chạy trốn khỏi sảnh đường, bỏ rơi vũ khí của họ khi chạy đi. Ngày càng có nhiều Nephilim tràn vào sảnh đường từ quảng trường bên ngoài. Emma nhìn thấy Helen đang hướng về phía họ, Aline bên cạnh cô. Và lần đầu tiên kể từ khi họ rời khỏi nhà Penhallows, Emma cho phép mình tin rằng họ đã có thể sống sót. - - - - - "Họ đã chết," Clary nói, nhìn quanh phòng xem còn sót lại người nào trong đội quân của Sebastian. "Tất cả đều đã chết." Jonathan mỉm một nụ cười nghẹn ngào. "Một số điều tốt tôi có thể làm, bất chấp bản chất riêng của tôi," anh thì thầm, và Clary nhận ra câu trích trong Vua Lear từ lớp học tiếng Anh. Chuyện bi thảm nhất của tất cả những bi kịch. "Đó là một cái gì đó. Kẻ xấu đã ra đi." Clary cúi xuống anh, giọng nói bức xúc. "Jonathan," cô nói. "Làm ơn. Hãy nói cho chúng tôi biết làm thế nào để mở cửa biên giới. Làm thế nào để về nhà. Phải có cách nào đó." "Không - không có cách nào," Jonathan thì thầm. "Anh đã phá vỡ các Cánh cổng. Con đường thông qua triều đình Seelie đã bị đóng lại; tất cả các con đường. Đó là-đó là không thể. "Ngược anh phạm phùng. "Anh xin lỗi." Clary không nói gì. Cô chỉ có thể nếm vị cay đắng trong miệng. Cô đã liều mình, đã cứu thế giới, nhưng tất cả những người cô yêu sẽ chết. Trong một khoảnh khắc trái tim của cô tràn đầy lòng thù hận. "Tốt," Jonathan nói, đôi mắt dán trên gương mặt cô. "Hãy ghét anh. Hãy vui mừng khi anh chết. Điều cuối cùng anh muốn bây giờ là mang đến cho em thêm nhiều đau buồn." Clary nhìn mẹ; Jocelyn vẫn bất động và thẳng đờ, nước mắt cô rơi âm thầm. Clary hít một hơi thật sâu. Cô nhớ lại quảng trường ở Paris, ngồi đối mặt với Sebastian trên một chiếc bàn nhỏ, hẳn đã nói: em có nghĩ rằng em có thể tha thứ cho tôi? Ý tôi là, em có nghĩ một người như tôi cũng sẽ được tha thứ? Điều gì sẽ xảy ra nếu Valentine đã mang em đi cùng với tôi? Em đã có thể yêu tôi? "Tôi không ghét anh," cô nói cuối cùng. "Tôi ghét Sebastian. Tôi không biết anh." Đôi mắt của Jonathan run rẩy khép lại. "Một lần tôi đã mơ đến một căn nhà màu xanh," anh thì thầm. "Một thái ấp xanh và một cô bé với mái tóc màu đỏ chuẩn bị cho một đám cưới. Nếu có thể giới khác, vậy thì có một nơi tôi đã là một người anh tốt và một đứa con trai tốt." Có lẽ, Clary nghĩ, và cảm thấy đau đớn cho thế giới này, cho mẹ cô, và cho chính cô. Cô nhận ra Luke đang đứng trên bục thềm, nhìn họ;

nhận thức được rằng có những giọt nước mắt trên khuôn mặt của Luke. Jace, anh em Lightwoods, và Magnus cũng đang đứng. Alec nắm lấy tay Isabelle. Tất cả xung quanh họ là xác chết của các chiến binh Endarkened. "Tôi đã không nghĩ rằng anh có thể mơ," Clary nói, và cô hít một hơi thật sâu. "Valentine bơm đầy tĩnh mạch của anh với các chất độc, và sau đó ông ta đã nuôi nấng anh trong ghét bỏ; anh không bao giờ có một sự lựa chọn. Nhưng thanh kiếm đã đốt cháy đi tất cả. Có lẽ điều này làm anh thực sự là ai." Anh hít một hơi thở rời rạc. "Đó sẽ là một lời nói dối đẹp để để tin vào" anh nói, và bất ngờ, một nụ cười thoáng qua, cay đắng và ngọt ngào, lướt trên khuôn mặt của anh. "Ngọn lửa của Glorious quét sạch máu quý. Suốt cuộc đời anh, nó đã cháy trong tĩnh mạch của anh, cửa vào tim anh như dao, và làm cho cuộc sống của anh nặng như chì. Và anh không bao giờ biết điều đó. Anh không bao giờ biết sự khác biệt. Anh chưa bao giờ cảm thấy ---..... nhẹ nhàng như thế này" anh nói nhỏ dần. Sau đó anh mỉm cười, nhắm mắt lại, và qua đời. Clary chầm chậm đứng lên. Cô nhìn xuống. Mẹ cô đang quỳ, giữ cơ thể của Jonathan nằm dài trên đui. "Mẹ!" Clary thì thầm, nhưng Jocelyn không nhìn lên. Một lúc sau, có người chạm vào Clary: Đó là Luke. Anh đưa tay cô siết chặt, và sau đó quỳ xuống bên Jocelyn, bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Clary quay đi; cô không thể chịu đựng được nữa. Nỗi buồn giống như một trọng lượng bị nghiền nát. Cô nghe thấy giọng nói của Jonathan trong đầu khi cô bước xuống cầu thang: Tôi chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhàng như thế này. Cô di chuyển về phía trước qua những xác chết và máu quý trên sàn, tê cứng và nặng nề với nhận thức sâu sắc sự thất bại của mình. Sau tất cả mọi thứ cô đã làm, vẫn không có cách nào để cứu họ. Họ đang đợi cô: Jace, Simon và Isabelle, Alec và Magnus. Magnus nhìn ốm yếu, xanh xao và rất, rất mệt mỏi. "Sebastian đã chết," cô nói, và tất cả họ đều nhìn cô, bằng khuôn mặt bần thiêu và mệt mỏi, như thể họ đã quá kiệt sức và quá khô héo để biểu hiện bất cứ điều gì, thậm chí là nhẹ nhõm, trước tin đó. Jace bước về phía trước và nắm lấy tay cô, nhắc chúng lên và hôn chúng một cách nhanh chóng; cô nhắm mắt lại, cảm giác như một phần nhỏ của sự ấm áp và ánh sáng đã được trả lại cho cô. "Bàn tay của chiến binh," anh lặng lẽ nói, và để cô xuống. Cô nhìn chằm

chằm vào ngón tay cô, cố gắng để xem những gì anh nhìn thấy. Bàn tay cô vẫn chỉ là tay cô, nhỏ nhắn và bị chai, vậy bẩn và máu. "Jace nói đã với bọn mình", Simon nói. "Những gì cậu đã làm, với thanh kiếm Morgenstern. Việc cậu đã đánh lừa Sebastian trong suốt thời gian qua. " "Không có lúc kết thúc," cô nói. "Không có lúc anh ấy quay trở lại thành Jonathan." "Mình đã ước cậu nói cho bọn mình" Isabelle nói. "Về kế hoạch của cậu." "Mình xin lỗi," Clary thì thầm. "Mình sợ nó sẽ không làm việc. Và mọi người sẽ thất vọng. Mình nghĩ rằng tốt hơn hết là không hy vọng quá nhiều. " "Đôi khi hy vọng là tất cả những gì giúp chúng ta tiếp tục, bánh quy ạ," Magnus nói, mặc dù giọng anh không có vẻ bức bối. "Em cần hẳn tin em," Clary nói. "Vì vậy em cũng cần mọi người tin việc em làm. Hẳn đã xem xét phản ứng của mọi người và nghĩ rằng hẳn đã thắng. " "Jace biết," Alec nói, nhìn lên cô; anh cũng không có vẻ giận dữ, chỉ là choáng váng. "Và tớ không bao giờ nhìn cô ấy từ khi cô ấy đứng dậy lên ngai vàng cho đến lúc cô ấy đâm tên khốn đó vào tim," Jace nói. "Tớ đã không thể. Đưa chiếc vòng tay cho hẳn, tớ-" Anh ngập ngừng nhìn Clary. "Anh xin lỗi. Anh không nên gọi hẳn là một tên khốn. Sebastian là vậy, nhưng Jonathan không phải-không cùng một người - và mẹ của em-" "Nó giống như cô ấy bị mất một đứa con hai lần," Magnus nói. "Tôi không thể nghĩ ra điều gì tồi tệ hơn." "Làm thế nào về việc bị mắc kẹt trong một vương quốc quý không có cách nào để thoát ra?" Isabelle nói. "Clary, chúng ta cần trở lại Idris. Mình ghét phải hỏi, nhưng Seb-Jonathan đã nói gì về việc làm thế nào để mở niêm phong các biên giới?" Clary nuốt xuống. "Anh ấy nói rằng nó là không thể. Rằng chúng đã đóng lại mãi mãi. " "Vì vậy, chúng ta bị mắc kẹt ở đây," Isabelle nói, đôi mắt đen của cô bị sốc. "Mãi mãi? Điều đó không thể được. Phải có một phép thuật - Magnus- " "Anh ấy không nói dối," Magnus nói. "Không có cách nào để chúng ta mở lại con đường từ đây đến Idris." Có một sự im lặng khủng khiếp. Sau đó, đôi mắt Alec dừng lại trên Magnus, hỏi: "Không có cách nào cho chúng ta?" "Đó là những gì anh đã nói," Magnus trả lời. "Không có cách nào để mở biên giới." "Không," Alec nói, và đã có một lưu ý nguy hiểm trong giọng nói của anh. "Anh nói không có cách nào để chúng ta làm điều đó, có nghĩa là người khác có thể". Magnus kéo cái nhìn ra khỏi

Alec vào tất cả những người còn lại. Biểu hiện của anh không hề che giấu, lộ đi sự xa cách thông thường của nó. Anh trông vừa rất trẻ trung lại vừa rất già dặn. Khuôn mặt của anh là khuôn mặt một người đàn ông trẻ tuổi, nhưng đôi mắt anh là của một kẻ đã nhìn qua nhiều thế kỷ, và chưa bao giờ Clary nhận thức điều đó đến vậy. "Có những điều tồi tệ hơn cả cái chết", Magnus nói. "Có lẽ anh nên để cho bọn em được phán xét điều đó," Alec nói. Và Magnus vuốt một tay tuyệt vọng trên khuôn mặt của mình, nói "Chúa ôi! Alexander, anh đã trải qua toàn bộ cuộc sống của mình mà chưa bao giờ tin tưởng vào con đường này có thể cứu mạng một lần. Anh đã học được bài học của anh. Đó không phải là một bài học anh muốn tất cả mọi người phải học. " "Nhưng anh vẫn còn sống," Clary nói. "Anh sống sót qua bài học." Magnus mỉm cười một nụ cười khủng khiếp. "Không có nhiều bài học để đánh đổi," anh nói. "Nhưng tôi có trách nhiệm cảnh báo. Chơi xúc xắc với cuộc sống của riêng tôi là một chuyện; chơi với cuộc sống của tất cả các bạn- " "Dù sao thì chúng ta cũng sẽ chết ở đây," Jace nói. "Đó là một trò chơi may rủi. Chúng ta hãy nắm lấy cơ hội của mình. " "Em đồng ý", Isabelle nói, và những người khác cũng phụ họa theo. Magnus nhìn về phía bục thềm, nơi Luke và Jocelyn vẫn đang quỳ, và thở dài. "Biểu quyết của đa số," anh nói. "Bạn biết có một Downworlder rất già đã nói rằng một con chó điên và một Nephilim sẽ không bao giờ lưu ý đến một cảnh cáo không?" "Magnus-" Alec bắt đầu, nhưng Magnus chỉ lắc đầu và đứng lên trên đôi chân yếu ớt của mình. Anh vẫn mặc bộ quần áo rách rưới của anh từ rất lâu trước bữa ăn tối tại ngôi nhà của Tiên tộc ở Idris: một chiếc áo khoác và cà vạt rất-không-hợp-cảnh. Những chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay anh khi anh chấp tay vào nhau như khi cầu nguyện, và nhắm mắt lại. "Cha của con," anh nói, và Clary nghe Alec hít một hơi thở gấp gáp. "Cha của con, người trị vì dưới Địa ngục, tên của Người không được phong thánh. Vương quốc Người muốn đến, Người sẽ đến, trong Edom cũng như trong Địa ngục. Hãy tha thứ cho những tội lỗi không phải của con, vì rằng trong ngọn lửa cháy không phải lòng từ ái, cũng không phải lòng từ bi, cũng không phải sự cứu chuộc. Cha của con, người gây các cuộc chiến tranh ở nơi cao lẫn nơi thấp, hãy đến với con bây giờ; Con gọi cha nhân

đang con trai của Người, và chính mình gánh chịu trách nhiệm việc triệu tập của Người. " Magnus mở mắt ra. Khuôn mặt anh vô cảm. Năm gương mặt bị sốc nhìn lại anh. "Vì Thiên thần-" Alec bắt đầu. "Không," một giọng ngoài nhóm túm tụm của họ nói. "Chắc chắn là không vì Thiên thần của cậu." Clary nhìn chăm chăm. Lúc đầu, cô không thấy gì, chỉ là một chuyển động của bóng tối, và sau đó là một dáng người tách ra khỏi bóng tối. Một người đàn ông cao lớn, nhợt nhạt như xương, trong bộ đồ trắng tinh khiết; những cài cúc bằng bạc lấp lánh ở cổ tay, chạm khắc hình dạng những con ruồi. Khuôn mặt ông là một khuôn mặt con người, làn da trắng nhợt sát vào xương, xương gò má sắc nhọn. Ông không có quá nhiều tóc, bện lại như một tràng hoa lấp lánh như dây thép gai. Mắt ông màu vàng-xanh, và đồng tử hẹp như mắt mèo. "Cha," Magnus nói, và mỗi từ là một hơi thở ra của nỗi buồn. "Người đã đến." Người đàn ông mỉm cười. Răng cửa của ông nhọn hoắt như răng mèo. "Con trai ta," ông nói. "Đã rất lâu kể từ khi con gọi ta đến. Ta đã bắt đầu tuyệt vọng rằng con sẽ không bao giờ gọi ta lần nữa. " "Con không có kế hoạch," Magnus nói khô khốc. "Con đã kêu gọi Người một lần, để xác định Người đúng là cha của con. Từng đó là đủ ". "Con làm ta thương tâm," người đàn ông nói, và ông ta quay nụ cười với hàm răng nhọn của mình sang những người khác. "Ta là Asmodeus," ông nói. "Một trong chín Hoàng tử của Địa ngục. Các người có thể đã nghe tên ta. " Alec phát ra một âm thanh ngắn, nhanh chóng bị bóp nghẹt lại. "Ta đã từng là một seraphim, một trong những thiên thần thực sự," Asmodeus tiếp tục, nhìn có vẻ hài lòng với chính mình. "Một kẻ trong vô số kẻ. Sau đó, chiến tranh xảy ra, và bọn ta rơi xuống như những ngôi sao rơi từ trời cao. Ta rơi theo Light Bringer – Người mang ánh sáng – Sao Mai, vì ta là một trong những cố vấn chính của Ngài, và khi Ngài sa ngã, ta đã đi cùng Ngài. Ngài nâng ta dậy từ Địa ngục và để ta là một trong chín người cai trị. Trong trường hợp các người đang tự hỏi, ta thích cai trị ở dưới địa ngục hay là phục vụ nơi thiên đàng-Ta đã từng thực hiện cả hai việc. " "Ngài là-cha của Magnus?" Alec nói bằng một giọng ghen lại. Anh quay sang Magnus. "Khi anh cầm đèn phù thủy trong đường hầm tàu điện ngầm, nó bùng cháy lên trong màu sắc-là vì ông ấy?" Anh chỉ vào Asmodeus. "uhm," Magnus

nói. Anh trông rất mệt mỏi. "Anh đã cảnh báo rồi, Alexander, rằng đây là điều mà em sẽ không muốn." "Ta chẳng thấy gì phiền phức cả. Ta đã từng là cha của rất nhiều Pháp sư," Asmodeus nói. "Magnus là người khiến ta tự hào nhất." "Những người khác là ai?" Isabelle hỏi, đôi mắt đen của cô tỏ ra nghi ngờ. "Những người ông ấy không nói đến, chủ yếu là họ đã chết", Magnus nói. Anh bắt gặp ánh mắt của cha mình một giây ngắn ngủi và sau đó quay đi, như thể anh không thể chịu đựng ánh mắt kéo dài. Khuôn miệng mỏng, nhạy cảm của anh mím lại thành một đường cứng rắn. "Ông ấy cũng không nói cho các bạn biết rằng các Hoàng tử của Địa ngục đều có vương quốc mà họ cai trị; Vương quốc này là của ông ấy". "Vì nơi này-Edom-là vương quốc của Ngài," Jace nói, "vậy là, Ngài có trách nhiệm-cho những gì đã xảy ra ở đây?" "Đây là vương quốc của ta, mặc dù ta ít khi ở đây", Asmodeus nói với một tiếng thở dài tử đạo. "Nó từng là một nơi rất thú vị. Các Nephilim của vương quốc này dấy lên khá nhiều cuộc chiến. Khi họ phát minh ra skeptron, ta đã nghĩ rằng họ có thể giành chiến thắng vào phút cuối, nhưng Thợ săn Bóng tối Jonathan của thế giới này là một kẻ chia rẽ, không phải là một người thống nhất. Cuối cùng họ đã tự diệt vong. Tất cả bọn họ, các người biết đấy. Chúng quý bị đổ lỗi, nhưng chúng ta chỉ mở cửa. Chính là nhân loại các người từng bước dẫn đến điều đó. " "Đừng tự bào chữa cho mình", Magnus cắt ngang. "Từ lúc giết mẹ tôi, cha càng lúc càng giết nhiều -" "Cô ấy nguyện ý, cha khẳng định với con điều đó," Asmodeus nói, và có một vết ửng đỏ trên má Magnus. Clary thấy nhói lòng khi điều đó đã xảy ra với Magnus, những lời châm chọc về gia đình vẫn làm tổn thương anh. Đã quá lâu rồi, và anh cũng đã rất tự chủ. Nhưng có lẽ cha mẹ của bạn luôn có thể tổn thương bạn, không tùy thuộc bạn bao nhiêu tuổi. "Hãy bỏ qua đề tài này," Magnus nói. "Cha có thể mở một cửa, đúng không? Để bạn con về Idris, trở lại với thế giới của bạn con?" "Các người có muốn xem trình diễn?" Asmodeus hỏi, búng ngón tay về phía bục, nơi Luke đứng dậy, nhìn về phía họ. Jocelyn dường như cũng định đứng lên. Clary có thể nhìn thấy biểu hiện quan tâm trên cả hai gương mặt, ngay trước khi họ nháy mắt biến mất. Có một ánh sáng lung linh trong không khí khi cả hai tan biến, mang theo thi thể của Jonathan. Cũng ngay khi họ biến

đi, trong một khoảnh khắc, Clary thoáng thấy bên trong sảnh Hiệp Định, với đài phun nước nàng tiên cá và sàn đá cẩm thạch, và sau đó chúng tan biến, giống như một giọt nước mắt tan vào vũ trụ. Một tiếng kêu xé rách cổ họng của Clary. "Mẹ!" "Ta đã gửi họ trở về thế giới của các người," Asmodeus nói. "Bây giờ các người đã biết ta có thể làm gì." Ông thờ ơ xem xét móng tay của mình.

[haha... mỗ bắt đầu khoái ông này rồi!]

Clary thở hổn hển khó nhọc, nửa hoảng loạn, nửa giận dữ. "Sao ông dám-" "Ờ, đó là những gì các người muốn, phải không?" Asmodeus nói. "VẬY thì, các người có hai suất đầu tiên là miễn phí. Phần còn lại, uhm, các người phải trả phí." Ông thờ dãi nhìn vào những khuôn mặt xung quanh. "Ta là một con quỷ," ông nói một cách châm chọc. "Thực sự, ngày nay họ đã dạy cho Nephilim những gì vậy?" "Con biết cha muốn những gì ", Magnus nói bằng một giọng căng thẳng. "Và cha có thể có nó. Nhưng cha phải thề trên Sao Mai rằng cha sẽ gửi tất cả bạn bè của con trở lại Idris, tất cả họ, và không bao giờ làm phiền họ nữa. Họ sẽ không nợ cha cái gì. " Alec bước về phía trước. "Dừng lại," anh nói. "Không-Magnus, Anh có ý gì, ông ấy muốn gì? Tại sao – tại sao anh nói như thể anh sẽ không trở lại Idris với bọn em? " "Đã đến lúc," Asmodeus nói, "khi tất cả phải trở về sống trong ngôi nhà của cha ông mình. Giờ là lúc của Magnus. " "Trong nhà cha tôi có rất nhiều biệt thự," Jace thì thầm; anh nhợt nhạt, và trông như sắp nôn. "Magnus. Ông ấy không có ý - ông ấy không muốn đưa anh trở về với ông ấy? Trở về- " "Trở về Địa ngục? Không chính xác, "Asmodeus nói. "Như Magnus nói, Edom là vương quốc của ta. Ta chia sẻ nó cho Lilith. Sau đó, những đứa nhóc của cô ấy đặt chất thải lên đất đai, phá hủy các pháo đài của ta-nó bằng bạc ở ngoài kia. Và cậu đã giết một nửa dân của ta bằng skeptron." Câu cuối ông hướng về Jace, hơi trách móc. "Cần một năng lượng rất lớn để khôi phục lại một vương quốc. Chúng ta rút sức mạnh từ những gì chúng ta đã bỏ lại phía sau, từ các thành phố vĩ đại của Địa ngục, từ lửa chúng ta sa ngã, nhưng có thời điểm là từ các sinh mạng. Và một sinh mạng bất tử là tốt nhất. " Chân tay nặng nề vì tê cứng của Clary biến mất khi cô cắt ngang sự

chú ý, di chuyển lên phía trước của Magnus. Cô gần như va chạm với những người khác. Tất cả họ đều di chuyển như cô, chặn giữa vị pháp sư và người cha quý của anh, thậm chí cả Simon.

"Ngài muốn lấy đi cuộc sống của anh ấy?" Clary hỏi. "Đó là một hành động độc ác và ngu ngốc, thậm chí từ một con quỷ. Làm thế nào Ngài lại có thể muốn giết ngay chính đứa con của mình?" Asmodeus cười. "Thú vị đấy", ông nói. "Hãy nhìn vào chúng đi, Magnus! Những đứa trẻ này yêu thương con và muốn bảo vệ con! Ai lại ngờ được chúng có suy nghĩ đó! Khi con được chôn cất, ta đảm bảo chúng sẽ ghi trên mộ của con: Magnus Bane yêu quý của Nephilim" "Ngài sẽ không được chạm vào anh ấy," Alec nói, giọng anh như sắt nguội. "Có lẽ Ngài đã quên chúng tôi làm gì, chúng tôi là Nephilim, chúng tôi giết quỷ. Ngay cả Hoàng tử của Địa ngục." [oách ghê!] "Oh, ta biết rõ các người làm được những gì; các người giết người bà con Abbadon của ta, và làm công chúa Lilith của chúng ta rải thành những cơn gió trong hư vô, mặc dù cô ấy sẽ trở lại. Cô ấy luôn luôn có một vị trí trong Edom. Đó là lý do tại sao ta đặt con trai ta ở đây, mặc dù ta thừa nhận ta cũng không nhận ra nó đã quây thành một mớ hỗn độn gì"

Asmodeus đảo mắt. Clary bị đàn áp bởi một cái rùng mình. Quanh đồng tử màu vàng-xanh, nhãn cầu trong mắt ông màu đen như dầu hắc.

"Ta không định giết Magnus. Đó sẽ là lộn xộn và ngớ ngẩn, và bên cạnh đó ta có thể lấy đi sự sống của nó bất cứ lúc nào. Cái ta muốn đó là sự tự nguyện dâng tặng cuộc sống của nó. Sinh mệnh của một người bất tử có sức mạnh, quyền năng rất lớn, và nó sẽ giúp ta khôi phục vương quốc của ta. "

"Nhưng anh ấy là con trai của Ngài," Isabelle phản đối. "Và nó sẽ ở lại với ta," Asmodeus nói với một nụ cười. "Về tinh thần, cô có thể nói vậy." Alec quay cuồng sang Magnus, người đang đứng với đút tay vào túi, cau có.

"Ông ấy muốn lấy đi sự bất tử của anh?" "uhm, chính xác," Magnus nói.

"Nhưng-anh có tồn tại? Khi không còn là bất tử nữa?" Alec nhìn tồi tệ, và Clary không khỏi cảm thấy khủng khiếp thay cho anh. Sau khi chuyện đó là lý do mà Alec và Magnus chia tay, Alec chắc chắn không muốn hoặc không

cần phải được nhắc nhở rằng đã có lần anh muốn lấy sự bất tử của Magnus đi. "Bất tử của anh sẽ bị tước đi," Magnus nói. "Và tất cả các năm tháng chông chất anh đã sống sẽ trở về với anh cùng một lúc. Anh sẽ không thể tồn tại. Gần bốn trăm năm là khá nhiều để có thể chịu đựng được, ngay cả nếu em dưỡng âm thường xuyên. "

[cái câu "dưỡng âm thường xuyên" rất thú vị, Magnus nhà ta là người rất đom đàng mà! :)] "Anh không thể!", Alec nói, và đã có một sự cầu xin trong giọng nói của anh. "Ông ấy nói 'tự nguyện dâng tặng.'" Hãy nói không đi. " Magnus ngẩng đầu lên và nhìn lên Alec; đó là một cái nhìn làm Clary đỏ mặt và quay đi. Nó chứa chan tình cảm, trộn lẫn sự giận dữ, niềm tự hào và cả tuyệt vọng. Đó là một cái nhìn không che dấu, và cô cảm thấy không thích hợp để nhìn họ. "Anh không thể nói không, Alexander," anh nói. "Nếu anh không làm, tất cả chúng ta sẽ phải ở lại đây; cách nào đi nữa, chúng ta cũng chết. Chúng ta sẽ chết đói, tro của chúng ta sẽ trở thành bụi cho quý của vương quốc này ăn. " "Tốt thôi," Alec nói. "Không có bất kỳ ai trong bọn em sẽ chấp nhận từ bỏ cuộc sống của anh để cứu mạng mình cả." Magnus liếc nhìn khuôn mặt của những bạn đồng hành. Tất cả họ bần và kiệt sức, hung dữ và tuyệt vọng. Clary nhìn thấy nét mặt Magnus thay đổi khi anh nhận ra rằng Alec đã đúng. Không ai trong số họ sẽ chịu để anh từ bỏ cuộc sống của mình để cứu họ, thậm chí tất cả bọn họ. "Anh đã sống một thời gian dài", Magnus nói " trong rất nhiều năm, và cảm thấy quá đủ. Anh sẽ không nói dối là anh không muốn sống. Anh muốn tiếp tục sống - một phần là vì em, Alec. Anh chưa từng muốn sống nhiều như anh đã muốn trong những ngày tháng vừa qua, với em. " Alec trông bị tác động mạnh mẽ. "Chúng ta sẽ chết cùng nhau," Anh nói. "Ít nhất hãy để em ở lại với anh." "Em phải trở lại. Em phải quay trở lại với thế giới của em. " "Em không muốn thế giới. Em muốn anh! " Alec nói, và Magnus nhắm mắt lại, như thể lời nói làm anh đau đớn.

[hic... hic... tui chút...]

Asmodeus nhìn họ nói, một cách say sưa, gần như thèm khát. Và Clary nhớ rằng quỷ ăn bằng cảm xúc của con người - sợ hãi, niềm vui, tình yêu và đau khổ. Hầu hết là đau khổ. "Em không thể ở lại với anh," Magnus nói sau một lát im lặng. "Sẽ không còn anh; quỷ sẽ lấy đi cuộc sống của anh, và cơ thể của anh sẽ tan biến đi. Là bốn trăm năm đấy! " "Quỷ !" Asmodeus nói, và khịt mũi. "Ít nhất, con có thể nói tên của ta, chừng nào mà con còn chán ghét ta." Clary quyết định là cô ghét Asmodeus hơn bất kỳ con quỷ nào khác cô đã từng gặp. "Nghĩ đi, con trai," Asmodeus thêm. "Ta còn đòi đòi để chờ nhưng các người thì không." "Anh phải cứu em, Alec," Magnus nói. "Em và tất cả những người em yêu thương; đó là một giá hời, phải không? Cuối cùng, cho tất cả điều đó? " "Không phải tất cả người em yêu," Alec thì thầm, và Clary cảm thấy nước mắt dâng lên mi. Cô đã cố gắng, cố gắng khó khăn như vậy, trở thành một trong những người trả giá. Đó là không công bằng khi Magnus lại là người phải trả giá; Magnus, người chỉ có một phần rất nhỏ trong câu chuyện rắc rối giữa Nephilim và các thiên thần với ác quỷ và sự báo thù, nhỏ nhất so với bất kỳ người nào trong số họ; Magnus, người dính dáng vào câu chuyện của họ chỉ vì yêu Alec. "Không!" Alec nói. Qua làn nước mắt Clary có thể thấy họ bám vào nhau; những đường cong của ngón tay Magnus dịu dàng quanh vai Alec khi anh cúi xuống để hôn anh ấy. Đó là một nụ hôn tuyệt vọng và mạnh mẽ hơn cả niềm đam mê; Magnus xiết chặt để cho các ngón tay của mình khắc sâu vào tay của Alec. Cuối cùng anh bứt ra, bước đi, hướng về phía cha mình. "Được rồi," Magnus nói, và Clary có thể nói rằng anh đã tự cổ vũ, tự can đảm như thể anh sắp sửa ném mình lên một giàn thiêu. "Được rồi, hãy lấy của con. Con trao cho cha cuộc sống của con. Con là- " Simon-Simon, người đã im lặng cho đến thời điểm đó; Simon, người Clary đã gần như quên cậu đang ở đây-bước về phía trước "Tôi sẵn sàng." Lông mày của Asmodeus nhướng lên. "Cái gì vậy?" Isabelle dường như nắm bắt được ý của cậu trước bất cứ người nào khác. Cô tái mặt và nói, "Không, Simon, không!" Nhưng Simon đã tiếp tục, lưng anh thẳng, cằm nâng lên. "Tôi cũng có một cuộc sống bất tử," anh nói. "Magnus không phải là người duy nhất. Hãy lấy của tôi; lấy sự bất tử của tôi. " "Ahhhh," Asmodeus thở ra, mắt đột nhiên sáng ngời. "Azazel nói với

ta về cậu. Một Ma cà rồng không phải là thứ thú vị gì, nhưng một Ma cà rồng Ura sáng! Cậu mang sức mạnh của mặt trời trong tĩnh mạch của cậu. Ánh sáng mặt trời và sự sống đời đời, đó là một sức mạnh thực sự. "

"Vâng," Simon nói. "Ngài sẽ lấy sự bất tử của tôi thay vì của Magnus, vậy thì tôi đưa nó cho Ngài. Tôi- " "Simon!" Clary hét, nhưng đã quá muộn. "- Tôi tự nguyện" anh đã hoàn thành, nghiêm mặt và ném một cái nhìn cho những người xung quanh, thể hiện Tôi đã nói điều đó. Xong rồi. "Chúa ơi, Simon, không!" Magnus nói, bằng một giọng buồn bã kinh khủng, và anh nhắm mắt lại. "Tôi chỉ có mười bảy tuổi," Simon nói. "Nếu ông ấy lấy đi sự bất tử của tôi, tôi vẫn sẽ sống cuộc sống của tôi - tôi sẽ không chết ở đây. Tôi không bao giờ muốn bất tử, tôi không bao giờ muốn trở thành một Ma cà rồng, tôi không bao giờ muốn bất kỳ điều đó. " "Anh sẽ không sống cuộc sống của anh!" Có những giọt nước mắt trong mắt của Isabelle. "Nếu Asmodeus lấy mất sự bất tử của anh, sau đó... anh sẽ là một xác chết. Simon, anh đang là xác sống!" Asmodeus phát ra một tiếng thô lỗ. "Cô là một cô gái rất ngốc nghếch" ông nói. "Ta là một Hoàng tử của Địa ngục. Ta có thể phá vỡ bức tường giữa các thế giới. Ta có thể xây dựng thế giới và tiêu diệt chúng. Cô nghĩ rằng ta không thể đảo ngược tiến trình biến một người thành Ma cà rồng? Cô nghĩ rằng ta không thể làm cho trái tim của cậu ấy lại đập một lần nữa? Trò trẻ con!" "Nhưng tại sao Ngài lại làm vậy?" Clary nói, hoang mang. "Tại sao Ngài muốn làm cho cậu ấy sống lại? Ngài là một con quỷ. Ngài không quan tâm- " "Ta không quan tâm. Nhưng ta muốn ", Asmodeus nói. "Có một điều nữa ta muốn từ các người. Thêm một điều nữa để thỏa thuận ngọt ngào hơn." Ông cười toe toét, hàm răng lấp lánh như những tinh thể sắc bén. "Cái gì?" Giọng nói của Magnus cảnh giác. "Cha muốn những gì?" "Ký ức của cậu ta," Asmodeus nói. "Azazel lấy ký ức từ mỗi người trong chúng ta, như giá phải trả cho một đặc ân," Alec nói. "Những ký ức là gì với Ngài?" "Ký ức của con người, được trao tặng một cách tự nguyện, giống như thực phẩm cho chúng ta," Asmodeus nói. "Những con quỷ sống trên những tiếng khóc than và đau khổ. Hãy tưởng tượng nó đẹp như thế nào nếu pha trộn giữa những ký ức hạnh phúc. Pha trộn với nhau, chúng tuyệt vời, vị chua và ngọt ngào." Ông nhìn xung

quanh, lấp lánh đôi mắt với đồng-tử - mèo của ông. "Và ta có thể nói sẽ có nhiều ký ức hạnh phúc để lấy, Ma cà rồng bé nhỏ, vì cậu được nhiều người yêu thích, phải không?" Simon nhìn căng thẳng. Anh nói, "Nhưng nếu Ngài lấy đi ký ức của tôi, vậy tôi sẽ là gì? Tôi không- " "Ồ," Asmodeus nói. "Ta có thể lấy đi tất cả bộ nhớ của cậu và để cậu thành một thằng ngốc chảy nước dãi, ta giả sử vậy, nhưng thực sự ai lại muốn những ký ức của một em bé? Ngốc nghếch, đần độn! ? Câu hỏi đặt ra là, những gì sẽ là thú vị nhất? Ký ức càng ngon lành càng đau đớn. Điều gì sẽ gây đau đớn nhất cho bạn bè của cậu, ở đây? Điều gì sẽ nhắc nhở họ phải sợ hãi sức mạnh và trí thông minh của quý? " Ông chấp tay sau lưng mình. Mỗi nút trên bộ comple trắng của ông được chạm khắc hình dạng của một con ruồi. "Tôi đã hứa cho sự bất tử của tôi," Simon nói. "Không phải những ký ức của tôi. Ngài đã nói nguyện ý-" "Thiên Chúa ở dưới địa ngục, tầm thường", Asmodeus nói, và ông di chuyển, nhanh như một vệt lửa, để nắm lấy cẳng tay của Simon. Isabelle lao về phía trước, như thể muốn giữ Simon, và sau đó co rúm lại với một tiếng thở hỗn hển. Một lớp da đỏ xuất hiện trên má cô. Cô đặt tay lên nó, nhìn có vẻ bị sốc. "Hãy để cô ấy yên," Simon cắt ngang, và giật mạnh cánh tay của mình ra khỏi sự kìm kẹp của Asmodeus.

"Downworlder," Asmodeus thở ra, và chạm ngón tay dài ngoằn ngoèo của ông ta lên má Simon. "Cậu đã phải có một trái tim mạnh mẽ trong cậu, khi nó vẫn còn đập." "Hãy để anh ấy đi," Jace nói, rút gươm ra. "Anh ấy là của chúng tôi, không phải của Ngài; Nephilim bảo vệ những gì thuộc về họ- " "Không!", Simon nói. Anh đang run rẩy nhưng lưng anh thẳng đứng. "Jace, đừng! Đây là cách duy nhất. " "Quả thực nó là duy nhất," Asmodeus nói. "Vì không ai trong các người có thể chống lại một Hoàng tử của Địa ngục ở nơi ông ta có quyền; thậm chí cậu cũng không, Jace Herondale, đứa con của thiên thần, hoặc cô, Clarissa Fairchild, với mưu mô và những chữ rune của cô", ông di chuyển ngón tay của mình, một cách nhẹ nhàng. Thanh kiếm của Jace rơi xoảng xuống mặt đất, và Jace giật tay lại, nhăn nhó vì đau đớn như thể anh đã bị đốt cháy. Asmodeus cho anh một cái liếc mắt trước khi giơ tay một lần nữa. "Đây là Cánh cổng. Hãy nhìn xem." Ông chỉ tay về phía bức tường, nơi lung linh và đã rõ ràng. Thông qua đó Clary có thể nhìn

thấy đường viền mờ của Sân Hiệp định. Có các thi thể của Endarkened, nằm trên mặt đất thành đống đỏ tươi, và có các Thợ săn Bóng tối, đang chạy, vấp ngã, ôm nhau, ghì chặt lấy nhau-mừng chiến thắng. Và ở đó mẹ cô và Luke, nhìn xung quanh trong sự hoang mang. Họ vẫn còn ở vị trí giống như lúc ở trên bục: Luke đứng, Jocelyn quỳ với thi thể của con trai mình trong vòng tay. Những Thợ săn Bóng tối khác chỉ mới bắt đầu liếc nhìn về phía họ, ngạc nhiên như thể họ đã xuất hiện từ hư không. "Có tất cả mọi thứ các người muốn," Asmodeus nói, khi Cánh cổng khép chờn và trở nên đen tối. "Và đổi lại ta chỉ lấy đi sự bất tử của U'a sáng, và cùng với nó, những kỷ niệm của cậu ta về Thế giới Bóng đêm - tất cả ký ức về các người, của tất cả những thứ cậu ta đã học được, những thứ cậu ta có được. Đó là mong muốn của ta." Simon mắt mở to; Clary cảm thấy tim mình lắc lư một cách khủng khiếp. Magnus trông như thể có ai đó đã đâm anh. "Đấy là," anh thì thầm. "Cú chơi khăm nằm ở giữa của trò chơi. Luôn luôn là thế, với quý." Isabelle nhìn hoài nghi. "Ngài nói rằng Ngài muốn anh ấy quên chúng tôi?" "Tất cả mọi thứ về các người, rằng cậu ta đã từng biết các người", Asmodeus nói. "Ta cung cấp cho các người điều này để trao đổi. Cậu ta sẽ sống. Cậu ta sẽ có cuộc sống bình thường của một người thường. Cậu ta sẽ lại có gia đình của mình; mẹ, chị gái cậu ta. Bạn bè, trường học, tất cả những cái bẫy của cuộc sống con người bình thường." Clary nhìn Simon tuyệt vọng. Anh run run, siết chặt rồi lại thả tay mình ra. Anh không nói gì. "Tuyệt đối không," Jace nói. "Tốt. Vậy thì tất cả các người sẽ chết ở đây. Cậu thực sự không có nhiều thứ để trao đổi, Thợ săn bé nhỏ ạ. Ký ức là những gì khi cân nhắc với mạng sống như vậy?" "Ngài đang nói về việc Simon sẽ là ai," Clary nói. "Ngài đang nói về việc mang anh ấy rời xa chúng tôi mãi mãi." "Uhm. Không phải điều đó là thú vị?" Asmodeus mỉm cười. "Điều này là vô lý," Isabelle nói. "Giả sử Ngài làm anh ấy mất trí nhớ. Có gì để ngăn cản chúng tôi theo dõi anh ấy và nói cho anh ấy về Thế giới Bóng đêm? Giới thiệu anh ấy với phép thuật? Chúng tôi đã làm nó trước đây, chúng tôi có thể làm điều đó một lần nữa." "Trước đây, cậu ta biết cô, quen biết và tin cậy Clary," Asmodeus nói. "Bây giờ cậu ta sẽ không biết ai trong số các người. Tất cả các người sẽ là những người xa lạ với cậu ta, và

tại sao cậu ta nên lắng nghe những người điên khùng xa lạ? Bên cạnh đó, các người biết Luật Covenant cũng như ta. Các người có thể phá luật, nói với cậu ta về Thế giới Bóng đêm không vì lý do nào cả, gây nguy hiểm cho cuộc sống của cậu ta. Có những trường hợp đặc biệt trước đây. Bây giờ sẽ không có. Các Clave sẽ gỡ bỏ tất cả các chữ rune của các người nếu các người dám thử nó. " "Nói về Clave" Jace nói. "Họ sẽ không phải là quá hài lòng nếu Ngài quăng một người thường trở về cuộc sống mà những người biết cậu ta đều nghĩ cậu ta là một Ma cà rồng. Tất cả bạn bè của Simon đều biết! Gia đình cậu ta biết! Chị cậu ấy, mẹ cậu ấy. Họ sẽ nói cho cậu ấy, thậm chí nếu chúng tôi không làm điều đó. " "Ta hiểu." Asmodeus nhìn không hài lòng. "Điều đó trở thành phức tạp. Có lẽ ta nên lấy quách sự bất tử của Magnus sau tất cả các-" "Không," Simon nói. Anh nhìn sốc, và phát ồm, nhưng giọng nói của anh kiên định. Asmodeus nhìn anh với ánh mắt thèm thừng. "Simon, im đi," Magnus nói một cách tuyệt vọng. "Hãy lấy của con thay vào đó, Cha-" "Ta muốn U'a sáng," Asmodeus nói. "Magnus! Magnus! Con chưa từng hoàn toàn hiểu rõ trở thành một con quỷ là như thế nào, phải không? Để ăn sự đau đớn? Nhưng đau đớn là gì? Đau đớn về thể chất, nó quá buồn tẻ; bất kỳ con quỷ vườn* nào cũng có thể làm điều đó. Để trở thành một nghệ sĩ của cái đau, để tạo ra sự đau đớn, để bôi nhọ các linh hồn, biến tình khiết thành rác rưởi, biến tình yêu thành ham muốn và sau đó thành thù hận, biến nguồn vui thành sự tra tấn, đó là những gì chúng ta tồn tại! " Giọng của ông vang lên. "Ta sẽ đi vào thế giới trần tục. Ta sẽ hút ký ức của những người gần gũi với U'a sáng. Họ sẽ chỉ nhớ đến cậu ta như một người thường. Họ cũng sẽ không nhớ Clary. "

[*nguyên văn garden-variety demon: quỷ vườn :)]

"Không!" Clary hét lên. Asmodeus ngoảnh đầu lại và cười, một nụ cười rực rỡ khiến cô nhớ trước kia ông đã từng là một thiên thần. "Ngài không thể lấy những kỷ niệm của chúng tôi," Isabelle nói giận dữ. "Chúng tôi là Nephilim. Điều đó có thể là tương đương với một cuộc tấn công. Các Clave- " "Cô có thể giữ ký ức của mình," Asmodeus nói. "Việc nhớ về Simon của cô sẽ chẳng làm ta gặp rắc rối với Clave. Và bên cạnh đó, nó sẽ

hành hạ cô, làm tăng gấp đôi niềm vui của ta." Ông cười toe toét. "Ta sẽ xé một lỗ xuyên tâm cô, và khi cô cảm thấy nó, cô sẽ nghĩ về ta và nhớ ta. Nhớ đấy!" Asmodeus kéo Simon lại gần, Bàn tay ông trượt lên để nhấn vào ngực của Simon, như thể ông có thể xuyên qua lồng ngực vào tận trái tim của anh.

"Chúng ta bắt đầu ở đây. Cậu đã sẵn sàng chưa, Ưa sáng?" "Dừng lại!" Isabelle bước về phía trước, roi da trong tay, mắt cô bùng bùng. "Chúng tôi biết tên của ông. Ông có nghĩ rằng tôi sợ giết, thậm chí là một Hoàng tử của Địa ngục? Tôi sẽ treo đầu của ông lên tường của tôi như một danh hiệu, và nếu ông dám chạm vào Simon, tôi sẽ săn đuổi ông. Tôi sẽ dành cả đời tôi để - săn đuổi ông" Alec quấn bàn tay quanh em gái của mình, và giữ cô thật chặt. "Isabelle," anh nói lạnh lẽ. "Không!" "Ý anh không là gì?" Clary hỏi. "Chúng ta không thể để điều này xảy ra-Jace-" "Đây là sự lựa chọn của Simon." Jace vẫn đứng một cách bất động; Anh xám như tro nhưng không di chuyển. Mắt anh khóa vào mắt của Simon. "Chúng ta phải tôn trọng nó." Simon nhìn lại Jace, và nghiêng đầu về phía anh. Ánh mắt anh di chuyển chậm chậm trên tất cả bọn họ, từ Magnus sang Alec đến Jace, ngừng lại và nghỉ ngơi ở Isabelle, và nó đầy tan vỡ khiến Clary cảm thấy như chính trái tim mình tan vỡ. Rồi ánh mắt của anh chuyển đến Clary, và cô cảm thấy phần còn lại của cô lại tiếp tục vỡ vụn ra. Có quá nhiều biểu hiện của anh, quá nhiều năm, quá nhiều tình yêu, quá nhiều những bí mật thì thầm, những lời hứa và những ước mơ. Cô nhìn thấy anh nghiêng xuống, và sau đó, một cái gì đó loé sáng qua không khí hướng tới cô. Cô tóm lấy nó, theo phản xạ. Đó là chiếc nhẫn vàng Clary đã cho anh. Bàn tay cô xiết chặt nó, cảm thấy các vết cắt của kim loại trên lòng bàn tay, đau nhói. "Đủ rồi," Asmodeus nói. "Ta ghét những lời tạm biệt." Và ông xiết chặt Simon. Simon thở hỗn hển, mắt của anh mở rộng; Tay của ông đã đi vào ngực anh. "Tim của tôi-" anh thở hỗn hển, và Clary biết, biết từ cái nhìn trên khuôn mặt của anh, rằng trái tim anh đã bắt đầu đập trở lại. Cô chớp mắt, nước mắt rơi xuống khi một màn sương trắng bùng lên xung quanh họ. Cô nghe tiếng Simon kêu gào trong đau đớn; Đôi chân cô không tự chủ chạy về phía trước, chỉ để bị

ném trở lại như thể cô đã đụng vào một bức tường vô hình. Có người đỡ lấy cô-là Jace, cô nghĩ. Có những cánh tay vòng quanh cô, thậm chí khi sương mù đã bao tròn quanh Simon và con quỷ giống như một cơn lốc xoáy nhỏ, chặn khỏi tầm nhìn của cô. Những đường nét bắt đầu xuất hiện trong sương mù khi nó dày lên. Clary thấy mình và Simon khi còn bé, nắm tay nhau, đi qua một đường phố ở Brooklyn; Cô có những dây ruy băng trên tóc và Simon nhào nhĩ một cách đáng yêu, kính của anh trượt khỏi mũi. Lại là họ một lần nữa, ném tuyết ở công viên Prospect; lần nữa tại trang trại của chú Luke, râm nắng mùa hè, treo ngược xuống từ cành cây. Cô nhìn thấy họ trong Java Jones, nghe những bài thơ khủng khiếp của Eric. Và trên yên sau của một chiếc mô tô bay khi nó bị rơi vào một bãi đậu xe, với Jace ở đó, nhìn họ, mắt anh nheo lại vì ánh mặt trời.

Và trên tàu của Valentine, Simon quỳ trên Jace, máu trên miệng, trên áo sơ mi, và máu ở cổ họng của Jace. Và phòng giam trong Idris. Và khuôn mặt phong sương của Hodge. Lại là Simon và Clary một lần nữa, Clary khắc ấn ký Cain lên trán anh. Maureen và máu của cô trên sàn nhà, với chiếc mũ màu hồng nhỏ của mình. Và mái nhà ở Manhattan nơi Lilith đã khôi phục Sebastian. Và Clary đã thấy cho anh một chiếc nhẫn vàng qua mặt bàn. Và một thiên thần đã trỗi dậy ra khỏi một hồ nước trước mặt anh. Và anh đã hôn Isabelle. . . Tất cả những ký ức của Simon, ký ức của ma thuật, ký ức về tất cả bọn họ, được rút ra và xe thành một cuộn chỉ. Nó lung linh, như màu của bạch kim trong ánh sáng ban ngày. Có một âm thanh xung quanh họ, giống như vòi rồng của một cơn bão, nhưng Clary rõ ràng nghe thấy nó. Cô vươn tay ra, khẩn cầu, mặc dù cô không biết mình cầu xin ai "Làm ơn-" Cô cảm thấy cánh tay của Jace thắt chặt xung quanh cô, và sau đó các cạnh của cơn bão quét vào cô. Cô được nâng lên, xoay tròn. Cô nhìn thấy căn phòng đá biến vào khoảng không với tốc độ khủng khiếp, và cơn bão bắt lấy tiếng cô gọi Simon và biến chúng thành một âm thanh xé gió. Tay của Jace trượt khỏi vai cô. Cô chỉ còn một mình trong hỗn loạn, và trong một khoảnh khắc cô nghĩ Asmodeus đã nói dối họ sau tất cả, rằng không có Cánh cổng nào cả, rằng họ sẽ trôi nổi trong hư vô này mãi mãi cho đến khi

họ qua đời. Và sau đó mặt đất hiện ra, rất nhanh. Cô nhìn thấy sàn của sảnh Hiệp Định, đá cẩm thạch cứng với gân vàng, trước khi cô đập vào nó. Sự va chạm rất mạnh khiến răng cô kêu lạch cạch; cô tự động lăn tròn, như cô đã được huấn luyện, và dừng lại bên cạnh đài phun nước nàng tiên cá ở trung tâm của căn phòng. Cô ngồi dậy và nhìn quanh. Căn phòng đầy những khuôn mặt im lặng, nhìn chăm chăm, nhưng họ không phải là vấn đề. Cô không tìm kiếm những người lạ. Cô nhìn thấy Jace đầu tiên; anh đã hạ cánh xuống trong một tư thế cuộn mình, sẵn sàng chiến đấu. Cô thấy vai mình thư giãn trong khi nhìn xung quanh, nhận ra họ đang ở đâu, rằng họ đã ở trong Idris, và chiến tranh đã qua. Và tiếp theo là Alec; bàn tay của anh vẫn còn trong tay Magnus. Magnus nhìn ốm và kiệt sức, nhưng vẫn còn sống. Và có Isabelle. Cô đã xuyên qua gần Clary, chỉ cách vài bước chân. Cô đã đứng lên, ánh mắt cô quét qua phòng, một lần, hai lần, lần thứ ba trong tuyệt vọng. Tất cả họ đều có mặt, tất cả bọn họ, ngoại trừ một người. Cô nhìn xuống Clary; đôi mắt cô lấp lánh đầy nước. "Simon không có ở đây," cô nói. "Anh ấy thực sự đi rồi." Sự im lặng giữa các Thợ săn Bóng tối bị cắt ngang như một làn sóng: Đột nhiên có các Nephilim chạy về phía họ. Clary thấy mẹ cô và Luke, Robert và Maryse, Aline và Helen, thậm chí Emma Carstairs, chạy đến bao quanh họ, ôm lấy họ, chữa trị cho họ và giúp đỡ họ. Clary biết họ có ý tốt, rằng họ chạy đến giải cứu, nhưng cô không hề cảm thấy nhẹ nhõm. Bàn tay cô siết chặt vào chiếc nhẫn vàng trong lòng bàn tay của mình, cô cuộn tròn trên sàn nhà và cuối cùng tự cho phép mình khóc.

- - - - - oOo - - - - -

Vài lời lâm nhảm của mỗ:

Chương này dài đã man, dài nhất trong các chương (hơn 17K từ so với các chương khác chỉ khoảng 6-8000 từ) , nhưng lại là chương mỗ thích nhất, nên dịch cũng nhanh nhất. Sau chương này, chỉ còn 2 chương nữa là kết thúc. Tiến độ cũng sẽ chậm lại vì mỗ bắt đầu thoát cảnh thất nghiệp :) nhưng mỗ sẽ cố gắng hoàn thành nhanh nhất có thể. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ !

Thực tình mỗi thích chương này vì cặp Malec (Magnus và Alec) quá ư dễ thương. Chắc sau này mỗi sẽ kiếm fanpic về cặp này để dịch tiếp, hoặc sẽ tự mình viết những cuối gì đấy về hai người bọn họ. iu lăm lăm í !!!

Ngoài ra, chương này mỗi cũng thích cha của Magnus. Hãy xem ông đùa bỡn họ, thuyết phục họ, xoay chuyển họ trong lòng bàn tay, thả con săn sắt bắt con cá rô với họ. Quả là tuyệt đỉnh thông minh, lão hồ ly! Chà, thử tưởng tượng thiên tình sử của một kẻ từng là thiên thần cao cao tại thượng, bị sa ngã, rơi vào lưới tình với một người thường, đẻ ra một đứa con pháp sư. Người vợ mình yêu thương vì mình mà chết, con mình thì hận mình đến mức thà chết không thèm cầu xin mình. Oài, mỗi đúng là hủ nữ mê badboy :)

Bởi vậy, trong khi dịch, mỗi cũng cũng hơi tư tâm một chút, ví dụ như cách xưng hô giữa Asmodeus – Magnus có thể là cha-tôi hoặc ông-tôi (vì Magnus ghét cha) , hoặc những người khác với Asmodeus lý ra là ông-tôi nhưng mỗi vẫn để Magnus xưng cha-con và những người khác tôn kính Asmodeus là Ngài.

Không phải nói chứ mỗi phải tự khen mình dịch chương 22-23 và bài đồng dao Jia đọc trong chương 12 là nuốt nà, tâm đắc nhứt nhứt. Dĩ nhiên là mỗi không thể bằng dịch giả chuyên nghiệp, có những chỗ vẫn còn trúc trắc hoặc chưa sát ý lắm, thành ra, nếu bạn nào có phát hiện hoặc có ý gì hay hơn, xin vui lòng chỉ giáo để bản dịch ngày càng hay hơn, phục vụ bà con.

Đấy, dài dòng thế để các bạn có đọc mà thấy hay thì vote, mà dở thì cũng đừng chê cười mỗi nhé. Mà có copy đi đâu thì báo mỗi hoặc credit cho mỗi nở mũi tí nhé :)

Haha... mỗi nhé nhé nhiều quá rồi. Chúc cả nhà ngủ ngon!

Thân mến

- - - - -

Sen tàn nghe rồn tiếng mưa thu....

=====

Phần 2-Chương 24

24-CALL IT PEACE – GỌI ĐÓ LÀ HÒA BÌNH "VẬY, kẻ nào sẽ là người đại diện cho Tiên tộc?" Jia Penhallow hỏi. Sảnh Hiệp định được trang trí với các biểu ngữ màu xanh của chiến thắng. Chúng trông giống như những mảnh cắt ra từ bầu trời. Mỗi biểu ngữ được đóng dấu với một chữ rune vàng biểu hiện của chiến thắng. Ngoài kia là một ngày mùa đông trong trẻo, ánh sáng đổ qua cửa sổ lung linh trên khắp các dãy ghế đặt đối diện với bực thềm cao ở giữa căn phòng, nơi mà Lãnh sự và Điều tra viên ngồi sau một chiếc bàn dài. Cái bàn cũng được trang trí với rất nhiều màu vàng và màu xanh: những chân nến vàng đồ sộ gần như che khuất tầm nhìn của Emma đến các đại diện của Thế giới Ngầm ngồi chung bàn: Luke-đại diện cho Người sói; một người phụ nữ trẻ tên là Lily-đại diện cho Ma cà rồng; và Magnus Bane-rất nổi tiếng-đại diện cho các Pháp sư. Không có người ngồi ở ghế đại diện của Tiên tộc. Chầm chậm, từ trong đám đông đang ngồi, một người phụ nữ trẻ đứng dậy. Đôi mắt cô hoàn toàn xanh biếc, không có màu trắng, đôi tai của cô chĩa thẳng lên như tai Helen. "Tôi là Kaelie Whitewillow," cô nói. "Tôi sẽ đại diện cho Triều đình Seelie." "Nhưng không đại diện cho Ngoại triều Seelie?" Jia nói, cây bút của cô lơ lửng trên một cuộn giấy. Kaelie lắc đầu, đôi môi cô mím lại. Một tiếng rì rầm chạy qua căn phòng. Đối lập với vẻ tươi sáng của các biểu ngữ, bầu không khí trong phòng lại căng thẳng, không có vẻ hân hoan chiến thắng chút nào. Trong hàng ghế phía trước những đứa trẻ nhà Blackthorns là người nhà Lightwoods: Maryse ngồi thẳng lưng; bên cạnh cô, là Isabelle và Alec, mái tóc màu đen của họ chụm lại khi họ thì thầm gì đó với nhau. Jocelyn Fairchild ngồi bên cạnh Maryse, nhưng không có dấu hiệu của Clary Fray hoặc Jace Lightwood ở bất cứ nơi nào. "Ngoại triều Seelie từ chối cử một đại diện", Jia cho biết, ghi điều đó xuống bằng cây bút của mình. Cô nhìn Kaelie qua vành kính. "Cô mang gì lại cho chúng tôi từ Triều đình Seelie? Họ có đồng ý với các điều khoản của chúng tôi?" Emma nghe Helen, ở cuối hàng ghế của mình, hít một hơi thật sâu. Dru, Tavvy và cặp sinh đôi

còn quá trẻ để tham dự buổi họp; Cơ bản là không ai dưới mười tám tuổi sẽ được tham dự, nhưng một sự xem xét đặc cách đã được thực hiện cho cô và Julian, những người đã bị ảnh hưởng trực tiếp bởi Chiến tranh Hắc Ám. Kaelie di chuyển đến lối đi giữa các hàng ghế và bắt đầu đi về phía bục; Robert Lightwood đứng dậy. "Cô phải xin phép để tiếp cận Lãnh sự," ông nói với giọng gay gắt. "Không được phép," Jia nói nghiêm khắc. "Hãy đứng ở nơi cô đang đứng, Kaelie Whitewillow. Tôi cũng có thể nghe thấy cô rõ ràng." Emma cảm thấy bùng lên một sự thương cảm ngăn ngại bất ngờ cho cô gái tiên-tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt như những mũi dao. Tất cả mọi người trừ Aline và Helen. Hai người ngồi sát nhau; họ nắm tay nhau, những đốt ngón tay của họ trắng bệch. "Triều đình Tiên tộc cầu xin lòng bao dung của bà," Kaelie nói, siết chặt bàn tay gầy guộc của mình. "Các điều khoản mà bà đặt ra là quá khắc nghiệt. Tiên tộc luôn luôn có chủ quyền riêng mình, có vua và hoàng hậu riêng. Chúng tôi cũng luôn có các chiến binh. Chúng tôi là một dân tộc cổ xưa. Những gì bà yêu cầu sẽ nghiền nát chúng tôi hoàn toàn." Một tiếng rì rầm nhẹ chạy quanh phòng. Đó không phải là một tiếng thân thiện. Jia nhặt tờ giấy nằm trên bàn trước mặt cô. "Chúng ta có xem xét lại?", Cô nói. "Chúng ta yêu cầu Triều đình Tiên tộc chịu trách nhiệm cho tất cả những thiệt hại về người và của gây ra cho Thợ săn Bóng tối và Thế giới Ngầm trong chiến tranh Hắc Ám. Tiên tộc phải chịu trách nhiệm cho các chi phí xây dựng lại các kết giới bị phá vỡ, tái lập lại trụ sở Vệ đoàn Lupus ở Long Island, và việc xây dựng lại những gì đã bị phá hủy ở Alicante. Các người sẽ phải chi trả mọi phí tổn cho những việc đó. Đối với Thợ săn Bóng tối đã bị bắt- " "Nếu ý của bà là về Mark Blackthorn, cậu ấy bị bắt bởi Đội săn Hoang," Kaelie nói. "Chúng tôi không có thẩm quyền đối với họ. Bà sẽ phải tự thương lượng với họ, và chúng tôi sẽ không ngăn cản điều đó. " "Cậu ấy không phải là tất cả những gì chúng tôi đã bị lấy đi", Jia nói. "Có những thứ không thể đền bù-sự hy sinh của những Thợ săn Bóng tối và Người sói trong trận chiến, những người đã bị giật khỏi chúng tôi bằng Cốc Địa Ngục-" "Đó là do Sebastian Morgenstern, không phải từ Triều đình," Kaelie phản đối. "Hắn ta là một Thợ săn Bóng tối." "Và đó là lý do tại sao chúng tôi không

trừng phạt các người vì cuộc chiến tranh mà các người chắc chắn bị thua", Jia nói lạnh lùng. "Thay vào đó, chúng tôi nhấn mạnh rằng các người chỉ đơn thuần là giải tán quân đội, sẽ không có chiến binh Tiên nào nữa. Các người không sẽ không được trang bị vũ khí. Bất kỳ vị tiên nào bị bắt gặp mang một vũ khí mà không được phép từ Clave sẽ bị giết ngay khi nhìn thấy. " "Các điều khoản là quá nghiêm khắc," Kaelie phản đối. "Tiên tộc không thể tuân theo! Nếu chúng tôi không có khí giới, chúng tôi không thể bảo vệ chính mình! " "Vậy thì, chúng ta sẽ đưa việc này ra biểu quyết ", Jia nói, đặt tờ giấy xuống. "Bất kỳ ai không ủng hộ các điều khoản đặt ra cho Tiên tộc, hãy nói ngay bây giờ." Có một khoảng im lặng kéo dài. Emma có thể nhìn thấy đôi mắt của Helen nhìn quanh phòng, khóe miệng mím chặt lại; Aline cầm cổ tay cô ấy thật chặt. Cuối cùng có âm thanh của một chiếc ghế lúi lại, vang vọng trong sự im lặng, và một bóng người duy nhất đứng lên. Magnus Bane. Anh vẫn còn nhợt nhạt từ thử thách trong Edom, nhưng đôi mắt vàng-xanh của anh rực sáng với một cường độ mà Emma có thể nhìn thấy từ tận bên kia căn phòng. "Tôi biết rằng lịch sử của người thường không phải là quan tâm lớn đối với hầu hết các Thợ săn Bóng tối," anh nói. "Nhưng có một thời gian trước Nephilim. Thời gian Rome chiến đấu với thành phố Carthage, và trải qua nhiều cuộc chiến tranh, họ đã chiến thắng. Sau khi kết thúc chiến tranh, Rome yêu cầu Carthage cống nạp cho họ, giải tán quân đội của Carthage, và đất của Carthage được trải đầy muối. Các sử gia Tacitus của người La Mã ghi rằng họ tạo ra một sa mạc và gọi nó là hòa bình" Anh quay sang Jia. "Người Carthage không bao giờ quên. Thù nghịch với Rome châm ngòi một cuộc chiến tranh cuối cùng, và cuộc chiến đã kết thúc bằng sự sụp đổ của đế chế Cathage và lập ra chế độ nô lệ. Đó không phải là hòa bình. Và đây cũng không phải là hòa bình. " Ngay tại đó, có tiếng huýt sáo từ đám đông. "Có lẽ chúng ta không muốn hòa bình, Pháp sư!" Ai đó hét lên. "Vậy thì, giải pháp của ngài là gì?" Một người nào khác nói to. "Khoan hồng", Magnus nói. "Tiên tộc từ lâu đã căm ghét Nephilim vì sự khắc nghiệt của các người. Thể hiện cho họ một cái gì đó khác hơn sự khắc nghiệt, và các người sẽ nhận lại được một cái gì đó khác hơn là sự căm ghét! " Tiếng ồn bùng lên một lần nữa, lần này to hơn bao giờ hết; Jia

giơ một tay lên, và đám đông yên lặng. "Có ai khác biện hộ cho Tiên tộc?" Cô hỏi. Magnus, ngồi xuống chỗ của mình, liếc ngang các đồng minh Thế giới Ngầm của mình, nhưng Lily thì nhếch mép cười và Luke đang nhìn chăm chăm vào cái bàn với một cái nhìn bất động. Điều đó là dễ hiểu vì người chị của anh là người đầu tiên bị biến đổi thành Endarkened bởi Sebastian Morgenstern, và nhiều đồng loại người sói trong trụ sở Vệ đoàn là bạn của anh, bao gồm cả Jordan Kyle - và giờ đây có sự do dự trên gương mặt của anh- "Luke," Magnus nói nhẹ nhàng rằng bằng cách nào đó để nó vang khắp phòng. "Làm ơn đi" Những tia do dự biến mất. Luke lắc đầu dứt khoát. "Đừng yêu cầu những gì tôi không thể cho-", anh nói. "Toàn bộ Vệ đoàn Lupus đã bị tàn sát, Magnus! Là đại diện của những Người sói, tôi không thể đi ngược lại những gì mà cả Bầy mong muốn. Nếu làm thế, họ sẽ quay sang chống lại các Clave, và không có gì được trọn vẹn bằng cách đó. " "Vậy thì, ngay tại đây", Jia nói. "Nói đi, Kaelie Whitewillow. Cô sẽ đồng ý với các điều khoản, hay sẽ có chiến tranh giữa chúng ta? " Cô gái tiên cúi đầu. "Chúng tôi đồng ý với các điều khoản." Cả hội trường vỗ tay. Chỉ có một số ít không vỗ: Magnus, những đứa trẻ nhà Blackthorns, nhà Lightwoods, và chính Emma. Cô đã quá bận nhìn Kaelie khi cô gái tiên ngồi xuống. Đầu cô cúi xuống vể tuôn phục, nhưng khuôn mặt cô thể hiện đầy đủ của một cơn thịnh nộ: trắng nhợt và bùng bùng. "Vì vậy, nó sẽ được thực hiện", Jia nói, rõ ràng là hài lòng. "Bây giờ chúng ta chuyển sang chủ đề của-" "Khoan đã." Một Thợ săn Bóng tối ồm với mái tóc đen đã đứng lên. Emma không nhận ra ông ta. Ông ta có thể là bất cứ ai. Một Cartwright? Một Pontmercy? "Vẫn còn các câu hỏi về Mark và Helen Blackthorn." Mắt Helen nhắm lại. Cô trông giống như một người vừa mong chờ được kết án, vừa hy vọng được ân xá, và đây là thời điểm kết án. Jia dùng ngón bút trong tay cô. "Ý anh là gì, Balogh?" Balogh đứng lên. "Chúng ta đã thảo luận về thực tế đội quân của Morgenstern thâm nhập học viện Los Angeles một cách dễ dàng. Cả Mark và Helen Blackthorn đều có dòng máu tiên tộc. Chúng ta biết cậu ta đã tham gia với Đội săn Hoang, vì vậy cậu ấy nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta, nhưng cô gái không nên được làm Thợ săn Bóng tối. Điều đó không phải là tốt. " Aline đứng phắt

dậy. "Thật nực cười!" Cô tranh luận. "Helen là một Thợ săn Bóng tối; cô ấy luôn là vậy! Cô ấy có máu của Thiên thần trong huyết quản-ông không thể quay lưng lại với điều đó! " "Và cả dòng máu tiên tộc," Balogh nói. "Cô ta có thể nói dối. Chúng ta đã bị lừa bởi một gã giống cô ấy, gieo nỗi ân hận cho chúng ta. Tôi nói chúng ta nên tước các Ấn ký của cô ấy" Luke đập tay xuống bàn một tiếng rầm; Magnus gập người về phía trước, bàn tay với những ngón dài của anh che mặt, vai sụm xuống. "Cô ấy không làm gì cả," Luke nói. "Ông không thể trừng phạt cô ấy vì một sự tình cờ lúc sinh ra." "Sự tình cờ đó mang lại cho chúng ta tất cả những gì chúng ta đang có," Balogh bướng bỉnh nói. "Anh không thể phủ nhận dòng máu tiên tộc trong cô ấy. Anh cũng không thể phủ nhận cô ấy có thể nói dối. Nếu lại có chiến tranh một lần nữa, lòng trung thành của cô ấy sẽ dành cho ai? " Helen đứng lên. "Lòng trung thành của tôi đặt ở đây," cô nói. "Tôi đã chiến đấu ở Burren, ở Cấm thành, và ở Alicante, để bảo vệ gia đình tôi và bảo vệ Nephilim. Tôi không bao giờ cho bất cứ ai có lý do gì để nghi ngờ lòng trung thành của tôi. " "Đây là những gì sẽ xảy ra," Magnus nói, ngược mặt nhìn lên. "Cô không thấy sao, đây là cách nó bắt đầu một lần nữa?" "Helen nói đúng," Jia nói. "Cô ấy không làm gì sai." Một Thợ săn Bóng tối đứng dậy, đó là một người phụ nữ với mái tóc đen chất đống trên đầu cô. "Xin thứ lỗi, Lãnh sự. Nhưng bà không khách quan" cô nói. " Chúng ta đều biết về mối quan hệ của con gái bà với cô gái tiên đó. Bà nên rút lui khỏi cuộc thảo luận về vấn đề này. " "Bà Sedgewick, Helen Blackthorn là cần thiết-" Diana Wrayburn đứng dậy nói. Cô nhìn đầy phẫn nộ; Emma nhớ đến cô trong sảnh Hiệp Định, cách cô ấy đã cố gắng để giúp Emma. "Cha mẹ cô đã bị sát hại; cô ấy có năm đứa em để chăm sóc - " "Cô ấy không cần thiết," Sedgewick cắt ngang. "Chúng ta đang mở lại các Học viện - các em cô có thể đi đến đó, hoặc chúng có thể được chia ra trong nhiều Học viện-" "Không," Julian thì thầm. Bàn tay cậu xiết trên đầu gối của mình. "Tuyệt đối không," Helen hét lên. "Jia, bà phải-" Jia bắt gặp ánh mắt của cô và gạt đầu, một cái gạt đầu chậm rãi, miễn cưỡng. "Arthur Blackthorn," cô nói. "Hãy đứng lên." Emma cảm thấy Julian, bên cạnh cô, đóng băng lại vì sốc khi một người đàn ông ở phía bên kia của căn phòng, ẩn hiện giữa đám

đông, đứng dậy. Ông là một phiên bản của cha Julian, nhẹ nhàng hơn, nhợt nhạt hơn, với mái tóc mỏng màu nâu và đôi mắt nhà Blackthorn ẩn phía sau cặp kính. Ông dựa một cách nặng nhọc vào một cây gậy gỗ, với một biểu hiện khó chịu khiến cô nghĩ chần thưng mà cần dùng nạng của ông vừa mới xảy ra. "Tôi định sau cuộc họp này, những đứa trẻ có thể gặp chú của họ", Jia nói. "Tất nhiên tôi đã triệu tập ông ấy ngay khi có tin tấn công vào Học viện Los Angeles, nhưng ông ấy đã bị thương trong vụ Học viện London. Ông mới chỉ đến Idris sáng nay." Cô thở dài. "Ông Blackthorn, ông có thể giới thiệu về mình." Người đàn ông có một khuôn mặt tròn, dễ chịu, và đang có vẻ căng thẳng khi được rất nhiều người chú ý. "Tôi là Arthur Blackthorn, em trai của Andrew Blackthorn", ông nói. Ông ấy giọng Ăng-lê; Emma luôn quên rằng cha của Julian đến từ London. Ông đã mất giọng gốc của mình nhiều năm trước đây. "Tôi sẽ chuyển đến Học viện Los Angeles càng sớm càng tốt và sẽ đưa các cháu gái và cháu trai đi với tôi. Những đứa trẻ sẽ được tôi che chở". "Đó thực sự là chú của cậu?" Emma thì thầm, nhìn chăm chăm. "Uhm, đúng là ông ấy," Julian thì thầm trở lại, vẻ rõ ràng kích động. "Nó chỉ là-tớ đã hy vọng-ý tớ là, tớ đã thực sự bắt đầu nghĩ rằng ông ấy sẽ không đến. Tớ muốn-Tớ thà để Helen chăm sóc còn hơn." "Tôi và những người ở đây vô cùng an tâm khi ông sẽ chăm sóc những đứa trẻ Blackthorn," Luke nói, "Helen là một trong số họ. Bằng cách tuyên bố chịu trách nhiệm cho những đứa trẻ đó, ông có đồng ý tước bỏ các Ấn ký của cô ấy?" Arthur Blackthorn nhìn kinh hoàng. "Không hề", ông nói. "Anh trai tôi có thể không được khôn ngoan trong việc . . . yêu đương tình cảm. . . nhưng tất cả các ghi chép đều cho thấy rằng trẻ em của Thợ săn Bóng tối sẽ là Thợ săn Bóng tối. Như họ nói, ut inceptit Fidelis sic permanet." Julian trượt xuống ghế của mình. "Lại tiếng Latin," cậu lẩm bẩm. "Y như cha." "Có nghĩa là gì?" Emma hỏi. "Bắt đầu bằng trung thành và kết thúc trong trung thành - một cái gì đó tương tự." Đôi mắt của Julian liếc quanh phòng; tất cả mọi người đang lẩm bẩm và nhìn chăm chăm. Jia đang trao đổi một cách thầm lặng với Robert và các đại diện Downworld. Helen vẫn đứng, nhưng có vẻ như Aline là tất cả những gì giữ cô đứng vững. Nhóm thảo luận trên bục tách ra, và Robert Lightwood bước về phía

trước. Khuôn mặt ông nhìn đầy tức giận "Để tránh việc cho rằng tình cảm cá nhân với Helen Blackthorn sẽ ảnh hưởng đến quyết định của mình, Jia sẽ rút lui," ông nói. "Phần còn lại của chúng tôi đã quyết định rằng, khi Helen mười tám, ở độ tuổi mà nhiều Thọ săn Bóng tối trẻ sẽ được gửi tới các Học Viện khác để học hỏi, cô sẽ được gửi đến đảo Wrangel để nghiên cứu các kết giới." "Trong thời gian bao lâu?" Balogh nói ngay lập tức. "Vô thời hạn", Robert nói, và Helen ngã xuống ghế của mình, Aline ở bên cạnh cô, khuôn mặt cô bao phủ với nỗi buồn và sốc. Đảo Wrangel là cái rốn của kết giới bảo vệ thế giới, một nơi nổi tiếng trong nhiều lĩnh vực, nhưng nó cũng là một hòn đảo nhỏ ở tít Cực Bắc lạnh giá của nước Nga, cách Los Angeles hàng ngàn dặm. "Như vậy đã đủ cho các người chưa?" Jia nói bằng giọng lạnh lùng. "Ông Balogh? Bà Sedgewick? Hay chúng ta sẽ bỏ phiếu về điều đó? Ai ủng hộ gửi Helen Blackthorn tới đảo Wrangel cho đến khi lòng trung thành của cô ấy được xác định, hãy nói Nhất trí " Một giọng đồng thanh của "Nhất trí," và một vài giọng nhỏ "Không" chạy quanh phòng. Emma không nói gì, và Jules cũng vậy; cả hai đều còn quá trẻ để bỏ phiếu. Emma đưa tay của mình lên và nắm lấy tay của Julian, xiết thật chặt; ngón tay của cậu lạnh giá như băng. Cậu nhìn như một người đã bị đánh rất nhiều lần đến nỗi thậm chí không còn dậy nổi. Helen đang thốn thức nho nhỏ trong vòng tay của Aline. "Vẫn còn câu hỏi về Mark Blackthorn," Balogh nói. "Câu hỏi gì?" Robert Lightwood nói, giọng có vẻ bức tức. "Cậu bé đã bị bắt bởi Đội săn Hoang! Trong trường hợp chúng ta còn không chắc có thể thương lượng với họ để trả người, điều này có phải là một vấn đề cần lo lắng? " "Đó chỉ là," Balogh nói. "Miễn là chúng ta không thương lượng giải thoát cậu ta, vấn đề sẽ tự giải toả. Dù sao đi nữa, tốt hơn hết cậu ta nên được loại khỏi khả năng thành mối nguy" Khuôn mặt tròn của Arthur Blackthorn tái mét. "Không," ông nói. "Anh trai tôi không muốn điều đó. Anh ấy đã muốn cậu bé ở nhà với gia đình của mình." Ông ra hiệu về phía nơi Emma, Julian và những đứa trẻ đang ngồi. "Chúng đã bị mất mát quá nhiều. Làm sao chúng ta có thể để chúng mất mát thêm? " "Chúng tôi đang bảo vệ họ," Sedgewick cắt ngnag. "khỏi một anh người anh và một người chị, những kẻ sẽ phản bội chúng khi thời gian trôi qua và họ nhận ra sự

trung thành của họ với Triều đình. Tất cả mọi người, ai ủng hộ vĩnh viễn từ bỏ việc tìm kiếm Mark Blackthorn, hãy nói Nhất trí" Emma chồm lên để giữ Julian khi cậu gập về phía trước trong chiếc ghế của mình. Cô bám một cách vụng về bên cạnh cậu. Tất cả các cơ bắp của cậu đã cứng như sắt, như thể cậu đang chuẩn bị sẵn sàng để mình ngã ùng ra hoặc bật lên phản ứng. Helen nghiêng người về phía cậu, thì thầm và lăm bằm, khuôn mặt của cô vẫn vệt nước mắt. Khi Aline rướn qua Helen để vượt lên mái tóc của Jules, Emma bắt gặp chiếc nhẫn Blackthorn lấp lánh trên ngón tay Aline. Khi điệp khúc của "Nhất trí" quanh phòng vang lên như trong một bản giao hưởng khủng khiếp, tia sáng yếu ớt của chiếc nhẫn khiến Emma nghĩ về tín hiệu cấp cứu xa tít ngoài biển, nơi mà không ai có thể nhìn thấy nó, nơi không ai thèm để ý đến nó. Nếu đây giá của hòa bình và chiến thắng, Emma nghĩ, có lẽ chiến tranh và chiến đấu còn tốt hơn. - - - - - Jace trượt khỏi lưng ngựa và đưa một tay giúp Clary nhảy xuống sau anh. "Chúng ta đến rồi," anh nói, quay mặt hồ. Họ đứng trên một bãi đá cạn, đối diện với phía tây của hồ Lyn. Đó không phải là bãi biển mà Valentine đã triệu tập Thiên thần Raziel, cũng không phải là nơi Jace đã chết đi sống lại. Clary đã không trở lại hồ kể từ thời điểm đó, nhưng phong cảnh của nó vẫn gợi cho cô một cơn rùng mình thấu xương. Không nghi ngờ gì đó là một nơi phong cảnh đẹp. Hồ nước kéo dài ra xa, nhuộm màu sắc của bầu trời mùa đông, long lánh như bạc, bề mặt lao xao và gợn sóng giống như một mảnh giấy bằng kim loại gập vào mở ra dưới làn gió đùa. Những đám mây màu trắng cao vút phía trên, và những ngọn đồi xung quanh trơ trụi. Clary di chuyển về phía mép nước. Cô đã nghĩ mẹ có thể đi với cô, nhưng vào lúc cuối cùng Jocelyn đã từ chối, nói rằng cô đã nói lời vĩnh biệt với con trai mình từ rất lâu trước đây rồi và rằng lần này là của Clary. Clave đã hỏa thiêu thi thể của Sebastian theo yêu cầu của Clary. Việc thi thể được hỏa thiêu là một vinh dự, những người đã chết trong ô nhục sẽ không được thiêu và sẽ bị chôn tại ngã tư-như mẹ của Jace. Việc hỏa thiêu thi thể của Sebastian không hẳn là một đặc ân-Clary nghĩ-nó chỉ là một cách để Clave hoàn toàn chắc chắn rằng hắn đã chết. Nhưng đồng tro tàn của Sebastian sẽ không bao giờ được đưa đến nơi ở của các Tu Huynh Cầm. Chúng sẽ không bao giờ được là một

phần của thành phố Xương; Hãn sẽ không bao giờ tồn tại trong tâm tưởng của những Nephilim khác. Và rằng hãn cũng sẽ không được chôn giữa những người mà hãn đã sát hại, Clary nghĩ, điều đó cũng công bằng và hợp lý. Các Endarkened đã bị đốt cháy, và tro của họ được chôn tại ngã tư gần Brocelind. Sẽ có một đài tưởng niệm ở đó, một nghĩa địa để nhớ lại những người đã từng là Thợ săn Bóng tối, nhưng sẽ không có đài tưởng niệm để nhớ lại Jonathan Morgenstern, kẻ mà không ai muốn nhớ. Ngay cả Clary, cô ước cô có thể quên, nhưng chuyện đó quả không dễ dàng gì. Nước hồ trong vắt, với một cầu vồng óng ánh nhẹ như một vết dầu loang. Nó liếm vào cạnh bát của Clary khi cô mở hộp bạc cô đang cầm. Bên trong nó là đồng tro tàn, trắng và xám, lổm đổm với những mảnh xương bị cháy thành than. Trên đồng tro đặt chiếc nhẫn nhà Morgenstern, bằng bạc sáng chập chờn. Nó đã được đeo vào một sợi dây chuyền quanh cổ của Jonathan khi anh bị thiêu, và nó vẫn nguyên vẹn, không hề hấn gì bởi ngọn lửa. "Em chưa bao giờ có một người anh," cô nói. "Chưa thực sự có." Cô cảm thấy Jace đặt tay lên lưng, giữa xương bả vai cô. "Em đã có," anh nói. "Em có Simon. Cậu ấy là anh của em theo tất cả ý nghĩa của một người anh. Cậu ấy nhìn em lớn lên, bảo vệ em, chiến đấu cho em và chiến đấu bên cạnh em, quan tâm đến em suốt cuộc đời em. Cậu ấy là người anh mà em đã chọn. Thậm chí nếu bây giờ cậu ấy. . . ra đi, không ai và không có gì có thể lấy điều đó khỏi em." Clary hít một hơi thật sâu và ném cái hộp ra xa nhất như cô có thể. Nó bay thành hình cầu vồng trên mặt nước, những tro đen tỏa vòng cung phía sau nó như chùm khói của các máy bay phản lực, và chiếc nhẫn cũng rơi cùng với nó, mãi mãi, phát ra một tia sáng bạc khi nó rơi xuống và biến mất dưới làn nước. "Ave atque vale," cô đọc một dòng trong bài thơ cổ. "Ave atque vale in perpetuum, frater. Xin chào và vĩnh biệt mãi mãi, anh trai của tôi." Gió thổi từ hồ lạnh buốt; cô cảm thấy nó tạt vào mặt cô, đóng băng trên má cô, và chỉ nhờ vậy mới làm cô nhận ra rằng mình đã khóc. Khuôn mặt của cô lạnh đi vì ướt đẫm nước mắt. Khi cô đã phát hiện ra rằng Jonathan vẫn còn sống, cô đã tự hỏi tại sao mẹ vẫn khóc trong ngày sinh của anh mỗi năm. Tại sao lại khóc nếu mẹ ghét anh? Nhưng bây giờ Clary đã hiểu. Mẹ cô đã khóc cho đứa trẻ không bao giờ có, cho tất cả những giấc mơ về một

đứa con trai đã bị xếp lại trong tâm tưởng của mẹ, cho tưởng tượng của mẹ về cậu bé đó sẽ trở thành người thế nào. Mẹ đã khóc cho những điều cay đắng đã hủy hoại cậu bé trước khi cậu được sinh ra.

Và cứ như vậy, như Jocelyn đã từng trong rất nhiều năm, Clary đứng ở bên cạnh Hồ nước Thiên thần và khóc cho người anh trai mà cô sẽ không bao giờ có, cho cậu bé đã không bao giờ được trao cơ hội để sống. Cô cũng khóc cho những người đã mất trong cuộc chiến tranh Hắc ám. Cô khóc cho mẹ và những mất mát mẹ đã phải chịu đựng. Cô khóc cho Emma và những đứa trẻ Blackthorns, nhớ lại chúng đã đấu tranh để giấu những giọt nước mắt như thế nào khi cô kể với họ rằng cô đã nhìn thấy Mark trong đường hầm của tiên tộc, và làm thế nào anh đã bị thuộc về Đội săn. Cô khóc cho Simon và khoảng trống dành cho anh trong trái tim mình, và cách cô sẽ nhớ đến anh mỗi ngày cho đến khi cô qua đời. Và cô khóc cho chính mình với những thay đổi đã được trui rèn trong cô, bởi vì thậm chí đôi khi thay đổi cho dù thay đổi để tốt hơn cũng giống như chết đi một ít. Jace đứng bên cạnh cô khi cô khóc, và nắm tay cô một cách lạnh lẽ, cho đến khi tro tàn của Jonathan chìm sâu dưới mặt nước không còn một dấu vết.

- - - - -

"Đừng có nghe lén mà!" Julian nói. Emma nhìn cậu trừng trừng. Được rồi, bởi vì cô có thể nghe thấy những tiếng nói lớn xuyên qua một vết nứt trên cánh cửa gỗ dày đóng kín của văn phòng Lãnh sự. Và có lẽ thực tế cô đã tò mò nghiêng về phía cửa, cô có thể nghe thấy những tiếng nói, gần như có thể hiểu được chúng nhưng không hoàn toàn. Vậy thì sao? Không phải biết sẽ tốt hơn không biết chuyện gì à? Cô mấp máy môi với Julian "Rồi sao?". Cậu nhú mày với cô. Julian chính xác là không thích các quy tắc luật lệ, nhưng cậu tuân theo chúng. Emma lại nghĩ luật là để phá vỡ, hay ít nhất là để lách. Thêm vào đó, cô đang chán. Họ đã được một thành viên Hội đồng đưa đến cửa và để lại ở đó, ở cuối hành lang dài suốt chiều dài của Gard. Các tấm thảm trang trí treo xung quanh lối vào văn phòng, xơ xác theo năm tháng. Hầu hết trong số chúng kể về lịch sử của Thợ săn Bóng tối: Thiên

thần nổi lên từ mặt hồ với các Vũ khí thần thánh, các Thiên thần trao Sách Xám cho Thợ săn Bóng tối Jonathan, Hiệp định Đầu tiên, trận chiến Thượng Hải, Hội đồng của Buenos Aires. Có một tấm thảm khác còn tốt, cái này nhìn mới hơn và có vẻ vừa được treo, cho thấy cảnh Thiên thần nhô ra khỏi hồ nước, lần này không có vũ khí Thần thánh, một người đàn ông tóc vàng đứng ở bờ hồ, và gần anh, gần như vô hình, là hình ảnh của một cô gái nhỏ với mái tóc màu đỏ, cầm một thanh Stele. . . "Có thể một ngày nào đó sẽ là một tấm thảm về cậu," Jules nói. Emma liếc mắt về phía cậu. "Cậu cần phải làm một cái gì đó thực sự vĩ đại để có được một tấm thảm về cậu. Giống như giành chiến thắng một cuộc chiến. " "Cậu có thể thắng một cuộc chiến," cậu nói một cách tự tin. Emma cảm thấy một chút thắt chặt quanh trái tim cô. Khi Julian nhìn cô như thế, giống như cô thật tài giỏi và tuyệt vời, nó làm dịu nỗi đau mất-cha-mẹ trong trái tim cô một chút. Có cái gì đó về việc có người quan tâm đến bạn như thế làm cho bạn cảm thấy như bạn không bao giờ hoàn toàn lẻ loi. Tất nhiên là trừ khi họ quyết định đưa cô xa Jules. Chuyển cô đến Idris, hoặc một trong những Học viện xa người thân của cô, ở Anh, Trung Quốc hoặc Iran chẳng hạn. Đột nhiên hoảng sợ, cô lấy ra thanh Stele của mình và khắc một chữ rune Nghe vào cánh tay của mình trước khi ép tai cô vào cánh cửa gỗ, bỏ qua cái liếc của Julian. Những tiếng nói ngay lập tức rõ ràng hơn. Cô nhận tiếng Jia đầu tiên, và sau đó vài giây là Lãnh sự nói chuyện với Luke Garroway. ". . . Zachariah? Cậu ấy không còn là một Thợ săn Bóng tối tích cực ", Jia nói "Cậu ấy rời đi hôm nay trước khi cuộc họp diễn ra, nói rằng cậu ấy có một số mối quan hệ lỏng lẻo cần thắt chặt, và sau đó là một cuộc hẹn khẩn cấp ở London vào đầu tháng Giêng, một cái gì đó mà cậu ấy không thể bỏ lỡ." Luke lẩm bẩm một câu trả lời Emma không nghe thấy; cô đã không biết Zachariah đã rời đi, và ước gì cô có thể cảm ơn anh đã giúp vào đêm của trận đánh. Và hỏi anh làm sao anh biết tên đệm của cô là Cordelia. Cô ghé sát hơn vào cánh cửa, và nghe nửa chừng một câu của Luke, ". . . nên nói với cô đầu tiên," anh nói. "Tôi đang lập kế hoạch để từ chức đại diện. Maia Roberts sẽ giữ chức đó thay tôi. " Jia phát ra một tiếng ngạc nhiên. "Không phải là cô ấy quá trẻ?" "Cô ấy rất có khả năng," Luke nói. "Cô ấy hầu như không cần bảo chứng của

tôi-" "Đúng," Jia đồng ý. "Nếu không có cảnh báo của cô ấy trước khi Sebastian mở cuộc tấn công, chúng ta sẽ mất nhiều Thợ săn Bóng tối hơn bây giờ." "Và giờ đây khi cô ấy lãnh đạo bầy New York, cô ấy là đại diện hợp lý hơn là tôi." Anh thở dài. "Bên cạnh đó, Jia. Tôi đã mất chị gái. Jocelyn một lần nữa bị mất đứa con trai, Và Clary vẫn bị suy sụp với những gì đã xảy ra cho Simon. Tôi muốn ở bên cạnh con gái của tôi." Jia giọng không hài lòng. "Có lẽ tôi không nên để cô ấy cố gắng gọi cho cậu ta." "Con bé phải biết," Luke nói. "Đó là một mất mát. Con bé phải đối diện với điều đó. Con bé phải đau buồn. Tôi muốn có mặt ở đó để giúp đỡ con bé vượt qua điều đó. Tôi muốn kết hôn. Tôi muốn có mặt ở đó với gia đình tôi. Tôi cần phải lui bước. " "Vâng, dĩ nhiên anh có lời chúc phúc của tôi" cô nói. "Mặc dù tôi muốn nhờ sự giúp đỡ của anh trong việc mở lại các Học viện. Chúng ta đã mất rất nhiều. Đã rất lâu rồi Nephilim mới mất mát nhiều đến như vậy. Chúng ta phải tiếp cận thế giới trần tục, tìm những người có tư chất, giảng dạy và đào tạo họ. Sẽ có rất nhiều việc để làm. " "Và cũng có nhiều người giúp cô làm điều đó." Giọng Luke vẫn không xuy chuyển. Jia thở dài. "Tôi sẽ không ngại chào đón Maia. Chỉ tội nghiệp Magnus, bao quanh bởi một đám phụ nữ! " "Tôi nghi ngờ anh ta sẽ quan tâm hay để ý," Luke nói. "Mặc dù, tôi nên nói rằng cô biết anh ấy nói đúng, Jia. Từ bỏ việc tìm kiếm Mark Blackthorn, gửi Helen Blackthorn đến đảo Wrangel - đó là một việc độc ác vô lương tâm. " Có một sự im lặng, và sau đó Jia nói bằng một giọng thấp "Tôi biết, Anh nghĩ rằng tôi không biết những gì tôi đã làm với chính con gái của tôi sao? Nhưng để Helen ở lại-tôi thấy sự căm ghét trong mắt của chính những Thợ săn Bóng tối của chúng ta, và tôi lo sợ cho Helen. Sợ cho Mark, nếu chúng ta sẽ có thể tìm thấy cậu ấy. " "Vâng, tôi thấy sự tan nát trong mắt của những đứa trẻ nhà Blackthorn," Luke nói. "Trẻ con mau phục hồi..." "Chúng đã mất anh trai và cha, và bây giờ cô để chúng được nuôi nấng bởi một người chú mà chúng chỉ nhìn thấy một vài lần-" "Chúng sẽ quen với ông ấy; ông ấy là một người tốt. Diana Wrayburn cũng yêu cầu để được bổ nhiệm làm gia sư của chúng, và tôi sẵn lòng để đồng ý. Cô ấy đã rất ấn tượng với sự dũng cảm của chúng-" "Nhưng cô ấy không phải là mẹ chúng. Mẹ tôi bỏ đi khi tôi còn là một đứa trẻ," Luke nói.

"Bà ấy đã trở thành Nữ tu Sắt Cleophas. Tôi không bao giờ gặp lại bà ấy. Amatis đã nuôi dạy tôi. Tôi không biết tôi có thể làm những gì nếu không có chị ấy. Chị ấy là tất cả- những gì tôi có". Emma liếc nhanh qua Julian để xem liệu cậu có nghe không. Cô không nghĩ cậu nghe; cậu không nhìn vào cô nhưng nhìn chăm chăm vô định, đôi mắt màu xanh-xanh lá cây xa xăm như đại dương mênh mông. Cô tự hỏi liệu cậu đang nhớ về quá khứ hay lo sợ cho tương lai; cô ước gì cô có thể tua lại đồng hồ, lại có cha mẹ, cho Jules lại có cha cậu, Helen và Mark, hàn gắn lại những gì đã bị phá vỡ. "Tôi rất tiếc về Amatis", Jia nói. "Và tin tôi đi, tôi cũng đang lo lắng về những đứa trẻ nhà Blackthorn. Nhưng chúng ta luôn luôn có trẻ mồ côi; chúng ta là Nephilim. Anh biết điều đó cũng như tôi. Đối với cô gái nhà Carstairs, cô bé sẽ được đưa đến Idris; Tôi đang lo lắng cô bé có thể có một chút bướng bỉnh- " Emma đẩy cánh cửa văn phòng; nó mở ra dễ dàng hơn cô mong đợi, và cô gần như rơi vào bên trong. Cô nghe Jules kêu lên một tiếng giật mình và sau đó theo cô, nắm lưng đai quần jean của cô để kéo cô trở lại. "Không!" Cô nói. Cả Jia và Luke nhìn cô với một chút ngạc nhiên: miệng Jia hơi mở ra, Luke bắt đầu vỡ ra một nụ cười. "Một cô bé?" anh nói. "Emma Carstairs," Jia bắt đầu, đứng thẳng lên, "làm thế nào cháu dám-" "Sao bà dám? !" Và Emma đã hoàn toàn ngạc nhiên rằng đó là Julian nói, đôi mắt xanh lục của cậu sáng quắc. Trong năm giây, cậu chuyển từ cậu bé lo lắng vì phạm lỗi đến người thanh niên trẻ tuổi tức giận, mái tóc nâu của cậu sổ ra hoang dã như thể nó cũng tức giận. "Sao bà dám quát Emma khi bà đã hứa? Bà đã hứa Clave sẽ không bao giờ từ bỏ Mark khi anh ấy còn sống-bà đã hứa! " Jia nhìn có vẻ ngượng. "Cậu ấy bây giờ là một thành viên của Đội săn Hoang," cô nói. "Họ không phải là những người chết cũng không phải người sống." "Vì vậy, bà đã biết", Julian nói. "Bà biết điều đó khi bà hứa, rằng nó không có nghĩa gì." "Điều đó là để cứu Idris," Jia nói. "Tôi xin lỗi. Chúng tôi cần cả hai người, và tôi. . ." Cô nói như thể cô đã bị nghẹt thở "Tôi đã có thể hoàn thành lời hứa nếu tôi có thể. Nếu có cách nào-nếu nó có thể được thực hiện-tôi sẽ thực hiện. " "Vậy thì, bà còn nợ chúng tôi," Emma nói, đứng vững vàng phía trước bàn làm việc của Lãnh sự. "Bà còn nợ chúng tôi một lời hứa bị phá vỡ. Vì vậy, bà phải làm điều

này ngay bây giờ. " "Làm điều gì?" Jia nhìn ngơ ngác. "Tôi sẽ không chuyển đến Idris. Tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi thuộc về Los Angeles. " Emma cảm thấy Jules đóng băng lại phía sau cô. "Tất nhiên là họ không chuyển cậu đến Idris," cậu nói. "Cậu đang nói về cái gì vậy?" Emma chỉ ngón tay buộc tội vào Jia. "Bà ấy đã nói thế." "Tuyệt đối không," Julian nói. "Emma sống ở L. A; đó là nhà của cô ấy. Cô ấy có thể ở lại Học viện. Đó là những gì Thợ săn Bóng tối làm. Học viện được coi là một nơi trú ẩn." "Chú của cậu sẽ điều hành Học viện," Jia nói. "Điều này phụ thuộc vào ông ấy." "Ông ấy nói gì?" Julian hỏi, và đằng sau bốn từ này là tràn đầy cảm xúc. Khi Julian yêu ai đó, cậu sẽ yêu thương họ mãi mãi; khi cậu ghét họ, cậu cũng ghét họ mãi mãi. Emma có cảm giác chính xác tại thời điểm này câu hỏi sẽ dẫn đến việc cậu yêu hay ghét người chú của mình mãi mãi. "Ông ấy nói sẽ mang theo cô bé", Jia nói. "Nhưng thực sự, tôi nghĩ có một nơi thích hợp cho Emma tại Học viện Thợ săn Bóng tối ở đây, trong Idris. Cô ấy có tài năng, cô sẽ được bao quanh bởi các giảng viên tốt nhất, có nhiều học sinh khác, những người cũng chịu mất mát và có thể giúp cô ấy với nỗi đau buồn - "Nỗi đau của cô. Tâm trí Emma đột nhiên lướt qua hình ảnh thi thể của cha mẹ cô trên bãi biển, được bao phủ trong những ấn ký. Rõ ràng Clave chẳng quan tâm đến những gì đã xảy ra với họ. Cha cô cúi xuống hôn cô trước khi ông bước ra xe nơi mẹ cô đang chờ. Tiếng cười của họ bay theo gió. "Tôi cũng chịu những mất mát", Julian nói qua hàm răng nghiến chặt. "Tôi có thể giúp cô ấy." "Cậu chỉ mới mười hai," Jia nói, như thể đó là câu trả lời cho tất cả mọi thứ. "Tôi sẽ không mãi mười hai!" Julian hét lên. "Emma và tôi, chúng tôi đã biết nhau suốt cuộc sống của chúng tôi. Cô ấy giống như-giống như- " "Chúng tôi đang trở thành parabatai" đột nhiên Emma nói, trước khi Julian có thể nói rằng cô ấy giống như em gái của mình. Vì một số lý do, cô không muốn nghe điều đó. Đôi mắt của mọi người chột mở to, bao gồm cả Julian. "Julian hỏi tôi, và tôi đã nói có," cô nói. "Chúng tôi mười hai tuổi; chúng tôi đủ lớn để đưa ra quyết định." Đôi mắt của Luke lấp lánh khi anh nhìn cô. "Không thể chia tách các parabatai," anh nói. "Đó là chống lại luật của Clave." "Chúng tôi cần bên nhau để có thể luyện tập cùng nhau," Emma nói. "Để đi thi với nhau, để làm các nghi lễ

cùng nhau-" "uhm, vâng, tôi hiểu", Jia nói. "Rất tốt. Chú của cậu không phiền, Julian, nếu Emma sống tại Học viện, và tổ chức lễ parabatai với tất cả những cân nhắc khác." Cô nhìn từ Emma sang đôi mắt sáng long lanh của Julian. Cậu hạnh phúc, lần đầu tiên trong khoảng thời gian dài nhìn cậu thực sự hạnh phúc. Emma gần như không thể nhớ lần cuối cùng cô nhìn thấy cậu mỉm cười như thế. "Cậu có chắc không?" Lãnh sự thêm. "Trở thành parabatai là một vấn đề nghiêm trọng, không phải nhẹ nhàng. Đó là một sự cam kết. Bạn sẽ phải coi chừng cho nhau, bảo vệ lẫn nhau, chăm sóc cho một người kia hơn cả chăm sóc cho chính mình. " "Chúng tôi đã làm điều đó", Julian tự tin nói. Phải mất thêm một lúc để Emma nói chuyện. Cô vẫn thấy cha mẹ mình trong đầu cô. Los Angeles giữ cậu trả lời cho những gì đã xảy ra với họ. Cậu trả lời mà cô cần. Nếu không có ai báo thù cho cái chết của họ, nó sẽ như thể họ chưa bao giờ sống trên đời. Và đó không phải là điều duy nhất mà cô muốn được trở thành parabatai của Jules. Những ý nghĩ về một cuộc sống không bao giờ bị ngăn cách với cậu, một lời hứa rằng cô sẽ không bao giờ cô độc, một tiếng nói ở trong đầu cô thì thầm: Chờ đợi. . . Cô gật đầu chắc chắn. "Chính xác", cô nói. "Chúng tôi hoàn toàn chắc chắn." - - - - - Khi Clary lần đầu tiên đến đây, Idris vào mùa thu bao trùm trong màu xanh, vàng và nâu

đỏ. Nó có một vẻ hùng vĩ âm đạm vào cuối mùa đông, gần đến Giáng sinh: Những

ngọn núi cao xa xa, phủ đầy tuyết trắng, và những hàng cây dọc theo đường từ hồ dẫn về

Alicante đã trĩu lá, cành cây khẳng khiu đan vào nhau trên bầu trời tươi sáng.

Họ đi chậm rãi, con Wayfarer bước những bước nhẹ dọc theo con đường, Clary ngồi sau Jace, cánh tay cô siết chặt quanh người anh. Đôi khi anh sẽ để ngựa đi chậm để chỉ ra các thái ấp của những gia đình Shadowhunter giàu có, quang cảnh không thể thấy được khi cây còn xanh lá, giờ đã lộ ra phía xa. Cô cảm thấy vai mình căng thẳng khi họ đi qua một căn nhà bằng

đá bao phủ đầy cây thường xuân - gần như hòa lẫn với khu rừng xung quanh. Nó rõ ràng đã bị đốt trụi và được xây dựng lại. "Thái ấp Blackthorn," anh nói. "Có nghĩa là sau khúc quanh này. . ." Anh dừng lại khi con Wayfarer leo lên một ngọn đồi nhỏ, và Jace ghìim nó lại để họ có thể nhìn xuống con đường chia làm hai nhánh. Một nhánh hướng về phía Alicante-Clary có thể nhìn thấy tháp quý xa xa, trong khi nhánh kia vòng xuống một tòa nhà lớn bằng đá màu vàng nhạt, được bao quanh bởi một bức tường thấp. "là thái ấp Herondale," Jace kết thúc. Gió thổi tới; mang đến hơi lạnh và làm rối tóc của Jace. Clary kéo mũ áo choàng của mình lên, nhưng anh vẫn để đầu trần và tay không đeo găng, anh nói mình ghét đeo găng khi cưỡi ngựa. Anh thích cảm thấy dây cương trong tay mình. "Anh có muốn đi xem nó một chút?" Cô hỏi. Hơi thở của anh tỏa ra một đám khói trắng. "Anh không chắc." Cô ép sát anh, run rẩy. "Anh có lo lắng về việc bỏ lỡ cuộc họp ở Hội đồng?" Cô đã hơi lo lắng, vì ngày mai họ sẽ trở về New York và cô đã không thể nghĩ ra thời gian thích hợp để bí mật rải tro của anh trai mình yên nghỉ; chính là Jace đã đề nghị lấy ngựa từ chuồng ngựa và cưỡi đến Hồ Lyn khi gần như tất cả những người khác ở Alicante chắc chắn đang tập trung trong sảnh Hiệp Định. Jace hiểu nó có nghĩa gì với cô khi cô chôn cất tro tàn của anh trai mình, mặc dù nó sẽ rất khó để giải thích cho bất cứ người nào khác. Anh lắc đầu. "Chúng ta còn quá trẻ để bỏ phiếu. Bên cạnh đó, anh nghĩ rằng họ có thể xoay sở mà không cần chúng ta." Anh cau mày. "Chúng ta không can thiệp vào," anh nói. "Lãnh sự nói với anh rằng khi anh muốn gọi mình là Jace Lightwood, anh sẽ không có quyền hợp pháp với các tài sản của nhà Herondale. Anh thậm chí còn không có một chiếc nhẫn Herondale. Không có một cái nhẫn nào tồn tại. Các Nữ tu Sắt sẽ phải tạo một cái mới. Thực tế là, khi anh mười tám tuổi, anh sẽ hoàn toàn mất quyền đổi tên." Clary vẫn ngồi, ôm chặt eo của anh một cách nhẹ nhàng. Có những lúc anh muốn được nhắc nhở và đặt ra các câu hỏi, có lúc anh lại không; lúc này là lúc anh tự quyết định phải làm gì. Cô ôm anh và thở nhẹ nhàng cho đến khi anh bỗng sững người trong vòng tay cô và thúc gót vào hông của Wayfarer. Con ngựa quay đầu đi nước kiệu xuống con đường về phía căn thái ấp. Các cánh cửa thấp - trang trí với motif một con

chim đang bay bằng sắt-đã mở sẵn, và con đường dẫn vào một vòng tròn bằng sỏi, ở giữa là một đài phun nước bằng đá, giờ đây đã khô cạn. Jace bước những bước rộng dẫn lên cửa trước, và nhìn chăm chăm vào cửa sổ trống rỗng. "Đây là nơi anh được sinh ra," anh nói. "Đây là nơi mẹ anh đã qua đời, Valentine đã lấy anh ra khỏi cơ thể của bà. Và Hodge đã đón lấy anh và giấu anh đi, vì vậy không ai biết. Lúc đó cũng là mùa đông " "Jace. . . " Cô vòng hai tay ra trước ngực anh, cảm thấy nhịp tim của anh dưới những ngón tay của mình. "Anh nghĩ rằng anh muốn trở thành một người nhà Herondale," Anh nói đột ngột. "Vậy, hãy làm một Herondale." "Anh cũng không muốn quay lưng lại nhà Lightwoods," Anh nói. "Họ là gia đình của anh. Nhưng anh nhận ra rằng nếu anh không dùng tên Herondale, gia tộc Herondale sẽ kết thúc với anh." "Đó không phải trách nhiệm của anh-" "Anh biết," anh nói. "Trong hộp mà Amatis đã đưa cho anh, có một lá thư từ cha gửi cho anh. Ông ấy viết nó trước khi anh được sinh ra. Anh đã đọc nó một vài lần. Lần đầu tiên anh đọc nó, anh chỉ ghét ông ấy, mặc dù ông ấy nói ông ấy yêu anh. Nhưng có một vài câu anh cứ lẩn quẩn trong đầu anh. Ông ấy đã nói, Cha muốn con là một người đàn ông tốt hơn cha. Hãy để không ai phải nói cho con biết con là ai hay nên làm gì." Anh nghiêng đầu ra sau, như thể anh có thể đọc tương lai của mình trong mái hiên hình vòm cong cong của thái ấp. "Việc thay đổi tên, không làm thay đổi bản chất con người. Hãy nhìn Sebastian-Jonathan mà xem. Tự gọi hắn là Sebastian cũng không dẫn đến bất kỳ sự khác biệt nào khi kết thúc. Anh đã muốn cự tuyệt tên Herondale vì nghĩ rằng anh ghét cha mình, nhưng anh không ghét ông ta. Ông ấy có thể yếu đuối và đã thực hiện các quyết định sai, nhưng ông ấy biết điều đó. Không có lý do gì để ghét ông ấy. Và đã có nhiều thế hệ của Herondales trước ông ấy-đó là một gia đình đã thực hiện nhiều việc tốt - và để cho toàn bộ dòng họ sụp đổ chỉ để trả thù cha mình sẽ là một sự lãng nhách. " "Đó là lần đầu tiên em nghe anh gọi ông ấy là cha với âm thanh như thế," Clary nói. "Thông thường, anh chỉ nói về Valentine." Cô cảm thấy anh thở dài, và sau đó bàn tay bao quanh tay cô đang nằm trên ngực mình. Ngón tay của anh lạnh, thon và dài, rất quen thuộc với cô dù trong bóng đêm. "Chúng ta có thể sống ở đây một ngày nào đó," anh nói. "Cùng với

nhau". Cô mỉm cười, biết rằng anh không thể nhìn thấy cô, nhưng không thể không cười. "Hãy nghĩ xem anh có thể thắng em việc trang trí ngôi nhà không?", Cô nói. "Đừng tự chạy trước ô tô, Jace-Jace Herondale," cô nói thêm, và vòng tay ôm lấy anh trong gió lạnh. - - - - - Alec ngồi ở mép mái nhà, thả đôi chân của mình đu đưa bên dưới. Anh tưởng tượng rằng nếu cha hoặc mẹ của anh trở về nhà và nhìn lên, họ sẽ thấy anh và họ sẽ quát lên mất. Nhưng anh nghi ngờ việc Maryse hay Robert sẽ trở về sớm. Họ đã được gọi đến văn phòng Lãnh sự sau cuộc họp và có lẽ vẫn còn ở đó. Hiệp ước mới với Tiên Tộc sẽ được ban hành trong tuần tới, khi họ vẫn ở lại trong Idris, trong khi phần còn lại của nhà Lightwoods sẽ trở lại New York đón Năm mới mà không có họ. Alec, một cách cơ bản, sẽ điều hành Học Viện trong những tuần đó. Anh rất ngạc nhiên khi thấy rằng anh đã thực sự mong chờ điều đó. Trách nhiệm là một cách tốt để làm cho đầu óc bạn khỏi phải suy nghĩ về những thứ khác. Những điều như cách Jocelyn nhìn đứa con cô ấy chết, hoặc cách Clary dập tắt những tiếng nức nở của cô trong im lặng dưới sàn nhà khi cô nhận ra rằng họ đã trở về từ Edom nhưng không có Simon. Cách gương mặt của Magnus âm ỉ với nỗi tuyệt vọng, khi anh gọi tên của cha mình. Mất mát là một phần của Thợ săn Bóng tối, đương nhiên là vậy. Nhưng điều đó không làm Alec cảm thấy dễ chịu khi anh nhìn vào biểu hiện của Helen tại Hội trường Hội đồng khi cô bị lưu đày đến đảo Wrangel. "Em không thể làm bất cứ điều gì. Đừng tự trừng phạt mình." Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau. Alec nhắm mắt nhắm lại, cố để ổn định hơi thở của mình trước khi anh trả lời. "Sao anh lên được đây?", Anh hỏi. Có một tiếng sột soạt của vải khi Magnus xoay sở ngồi xuống bên cạnh Alec ở rìa mái nhà. Ngẫu nhiên mà Alec liếc một cái nhìn ngang sang anh. Anh đã nhìn thấy Magnus chỉ hai lần, ngắn ngủi, kể từ khi họ trở về từ Edom - một lần khi các Tu Huynh cầm thả họ ra sau khi cách ly để kiểm tra, và một lần nữa ngày hôm nay tại Hội trường Hội đồng. Cả hai lần họ đều không thể nói chuyện. Alec nhìn phủ khắp người Magnus bằng một niềm khao khát kếm che dấu. Magnus đã trở lại màu sắc khỏe mạnh bình thường của mình sau khi bị khô héo trong Edom; những vết bầm tím của anh đã được chữa lành phần lớn, và đôi mắt một lần nữa, sáng lấp lánh

dưới bầu trời mờ ảo. Alec nhớ khi anh tìm thấy Magnus bị xích trong Cõi quỷ, mình đã xà xuống, vòng tay ôm quanh Magnus, và tự hỏi tại sao những chuyện như thế lại luôn luôn có thể thực hiện rất dễ dàng khi bạn nghĩ rằng bạn đang sắp chết. "Em nên nói điều này," Alec nói. "Em đã bỏ phiếu chống lại việc gửi cô ấy đi lưu đày." "Anh biết," Magnus nói. "Em và khoảng mười người khác. Đó là sự ủng hộ áp đảo." Anh lắc đầu. "Mọi người đã quá sợ hãi, và họ gay gắt với bất kỳ ai mà họ nghĩ là khác họ. Đó là cùng một chu kỳ anh đã từng nhìn thấy một nghìn lần. " "Nó làm cho em cảm thấy mình thật vô dụng." "Em có thể là bất cứ điều gì, nhưng em không vô dụng." Magnus nghiêng đầu ra sau, đôi mắt của anh nhìn lên bầu trời khi những ngôi sao đã bắt đầu xuất hiện, từng cái một. "Em đã cứu mạng anh." "Trong Edom?" Alec nói. "Em đã giúp, nhưng thực sự anh đã cứu chính mình." "Không chỉ trong Edom," Magnus nói. "Anh - Anh gần bốn trăm tuổi rồi, Alexander. Những pháp sư, khi già đi, họ bắt đầu vô hóa. Họ dừng lại khi có thể cảm thấy điều đó. Để chăm sóc, để được vui mừng hay ngạc nhiên. Anh luôn luôn nói với bản thân mình rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với anh. Rằng anh sẽ cố gắng để được như Peter Pan, không bao giờ lớn lên, lúc nào cũng giữ lại một cảm giác kỳ diệu. Luôn yêu thương, luôn bất ngờ, luôn mở lòng để bị tổn thương nhiều như anh mở lòng để được hạnh phúc. Nhưng hơn hai mươi năm qua anh đã cảm thấy mình bắt đầu vô hóa. Một thời gian dài không có ai trước em. Không ai yêu anh. Không ai làm anh ngạc nhiên hay làm anh lạc mất hơi thở. Cho đến khi em bước vào buổi tiệc hôm đó, anh đã bắt đầu nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì mạnh mẽ hơn thế. " Alec nén một nhịp thở và nhìn xuống tay mình. "Anh đang nói gì vậy?" Giọng nói của anh thấp thỏm. "Rằng anh muốn quay lại với nhau?" "Nếu em muốn", Magnus nói, và giọng anh thực sự có vẻ không tự tin khiến Alec phải nhìn anh ngạc nhiên. Magnus nhìn rất trẻ, đôi mắt to màu vàng-xanh, mái tóc chải dựng lên thành những dải màu đen. "Nếu em. . ." Alec ngồi, đông cứng lại. Suốt tuần nay, anh ngồi và mơ về Magnus nói chính xác những từ ngữ này. Nhưng bây giờ khi Magnus nói, nó không giống như cách anh nghĩ. Không có pháo hoa trong lồng ngực; anh cảm thấy trống rỗng và lạnh lẽo. "Em không biết," anh

nói. Ánh sáng vụt tắt trong mắt của Magnus. Anh nói, "uhm, anh có thể hiểu điều đó— anh đã không tử tế với em." "Không," Alec nói thẳng thừng. "Anh không phải vậy, nhưng em đoán là khó để chia tay với một người nào đó tử tế. Có điều là, em xin lỗi về những gì em đã làm. Em đã sai lầm. Vô cùng sai lầm. Nhưng lý do em đã làm điều đó vẫn không thay đổi. Em không thể sống mà cảm thấy như em chẳng biết chút gì về anh. Anh cứ nói quá khứ là quá khứ, nhưng quá khứ làm nên con người anh, chỉ ra anh là ai. Em muốn biết về cuộc sống của anh. Và nếu anh không sẵn sàng để cho em biết về nó, vậy thì em không nên ở bên anh. Bởi vì em hiểu bản thân mình, em sẽ không bao giờ chịu được điều đó. Vì vậy, em không nên làm khó cả hai chúng ta về chuyện đó một lần nữa." Magnus co đầu gối lên ngực mình. Trong ánh hoàng hôn màu sẫm anh nhìn càng mỏng manh trong bóng tối, chân tay dài lòng không, và các ngón tay gầy lấp lánh những chiếc nhẫn. "Anh yêu em," anh lặng lẽ nói. "Đừng—" Alec nói. "Đừng. Thật không công bằng. Bên cạnh đó—" Anh liếc ra xa. "Em nghi ngờ em là một trong những người đầu tiên từng làm tan nát tim của anh." "Trái tim anh tan vỡ nhiều hơn so với Luật của Clave về Thợ săn Bóng tối không được dây dưa tình cảm với Thế giới Ngầm," Magnus nói giọng dễ vỡ. "Alec. . . em nói đúng." Alec liếc ánh mắt sang ngang. Anh không nghĩ rằng anh từng nhìn thấy vị pháp sư dễ bị tổn thương đến vậy. "Thật không công bằng cho em," Magnus nói. "Anh đã luôn nói với bản thân mình rằng anh luôn mở lòng cho những trải nghiệm mới, và như vậy khi anh bắt đầu—trở nên khô cứng—anh đã bị sốc. Anh nghĩ rằng anh muốn làm tốt mọi thứ, không đóng cửa trái tim nữa. Sau đó anh nghĩ về những gì em nói, và anh nhận ra lý do tại sao anh đã bắt đầu chết từ bên trong. Nếu người ta không bao giờ nói cho ai biết sự thật về bản thân, cuối cùng họ bắt đầu quên. Tình yêu, đau khổ, những niềm vui, nỗi tuyệt vọng, những điều anh đã làm tốt, những điều anh đáng xấu hổ, và nếu giữ mãi chúng trong lòng, những ký ức của anh về chúng sẽ bắt đầu biến mất. Và như thế anh cũng sẽ biến mất." "Em. . . "Alec không biết phải nói gì. "Anh đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, sau khi chúng ta chia tay," Magnus nói. "Và anh đã viết cái này." Anh kéo một quyển ghi chú ra khỏi túi bên trong áo khoác của mình: chỉ một quyển

ghi chú gáy xoắn ốc rất bình thường với giấy lót, nhưng khi gió thổi nó mở ra, Alec có thể thấy các trang phủ đầy những chữ viết tay mảnh mai uốn vòng cầu kỳ. Chữ viết tay của Magnus. "Anh đã viết xuống cuộc đời anh." Alec mắt mở to. "Toàn bộ cuộc sống của anh?" "Không phải tất cả," Magnus nói một cách cẩn thận. "Nhưng một vài sự kiện đã định hình anh. Về lần đầu tiên anh gặp Raphael, khi cậu ấy còn rất trẻ," Magnus nói, và nghe có vẻ buồn bã. "Làm thế nào anh đã yêu Camille. Câu chuyện của khách sạn Dumort, mặc dù Catarina đã phải giúp anh ghi lại chuyện đó. Một số tình yêu đầu của anh, và một số những người sau này của anh. Những cái tên em có thể biết-Herondale- " "Will Herondale," Alec nói. "Camille có nói về anh ta." Anh cầm lấy quyển ghi chú; các trang giấy mỏng lồi lõm, như thể Magnus đã ép cây bút một cách khó khăn vào tờ giấy khi viết. "Anh. . . với anh ấy?" Magnus cười và lắc đầu. "Không - mặc dù có rất nhiều Herondales trong các trang. Đáng kể là con trai của Will, James Herondale, và em gái của James, Lucie. Nhưng anh phải nói Stephen Herondale đã gạt anh ra khỏi mọi liên quan đến gia đình Herondale cho đến khi Jace đến. Anh chàng đó là một viên thuốc." Anh nhận thấy Alec nhìn chăm chăm vào anh, và thêm vào một cách nhanh chóng " Không Herondales. Không Thợ săn Bóng tối nào cả, thực đấy!" "Không Thợ săn Bóng tối?" "Không ai có trong trái tim anh như em đang có," Magnus nói. Anh vỗ nhẹ vào tập ghi chép. "Việc này một phần đầu tiên của tất cả mọi thứ anh muốn nói với em. Anh đã không chắc chắn, nhưng anh hy vọng, nếu em muốn được ở với anh, như anh muốn được ở bên em, em có thể xem việc này làm bằng chứng. Bằng chứng là anh sẵn sàng cung cấp cho em cái mà anh đã không bao giờ cho bất cứ ai: quá khứ của anh, sự thật của bản thân anh. Anh muốn chia sẻ cuộc sống của anh với em, cả ngày hôm nay, cả tương lai, và tất cả quá khứ của anh, nếu em muốn. Nếu em muốn anh. " Alec hạ tập ghi chú xuống. Có những chữ viết trên trang đầu tiên, một dòng chữ viết nguệch ngoạc: Alec yêu quý... Anh có thể thấy con đường phía trước của anh rất rõ ràng: Anh có thể trao trả lại cuốn sách, tránh xa Magnus, tìm một người khác, một kẻ nào đó trong đám Thợ săn Bóng tối để yêu, bên cạnh anh ta, chia sẻ về mối quan hệ của họ ngày và

đêm, viết lên bài thơ hàng ngày của một cuộc sống bình thường. Hoặc anh có thể bước vào hư vô và chọn Magnus, những vần thơ xa lạ của anh, tài hoa sáng chói và sự tức giận của anh, hờn dỗi và niềm vui của anh, những khả năng phi thường của phép thuật và sự kỳ diệu không kém hấp dẫn của cách bất thường anh ấy yêu. Không phải là khó chọn lắm. Alec hít một hơi thật sâu, và quyết định nhảy*.

[* Nguyên văn jump: lý ra phải dịch theo nghĩa bóng, nhưng mỗi thích để nguyên nghĩa thông dụng nhất - quyết định nhảy theo anh đến bất kỳ địa ngục nào... như thiên thần xa ngã í]

"Được rồi," anh nói. Magnus vươn mình về phía anh trong bóng tối, mọi sinh lực dường như cuộn lại, cả gương mặt và đôi mắt sáng lung linh. "Thật sao?" "Thật" Alec nói. Anh vươn tay ra, đan những ngón tay của mình với ngón tay của Magnus. Có một ánh sáng bị đánh thức trong lồng ngực của Alec, nơi trước đó đầy tối tăm. Magnus khum ngón tay dài của mình theo đường viền hàm dưới của Alec và hôn anh, lướt nhẹ trên làn da của Alec: một nụ hôn chậm và nhẹ nhàng, một nụ hôn hứa hẹn sẽ đền bù nhiều hơn, khi họ không còn trên mái nhà và có thể bị nhìn thấy bởi bất cứ ai đi ngang qua. "Vậy ra, em là Thợ săn Bóng tối đầu tiên của anh, hử?" Alec nói khi cuối cùng họ rời môi nhau. "Em là rất nhiều điều đầu tiên của anh, Alec Lightwood," Magnus nói.

Mặt trời đã lặn khi Jace để Clary xuống trước nhà của Amatis, hôn cô, và quay trở lại kênh đào hướng về phía nhà của Điều tra viên. Clary nhìn theo anh trước khi quay lại ngôi nhà với một tiếng thở dài; cô đã rất vui vì họ sẽ rời đi vào ngày hôm sau. Idris có nhiều điều cô yêu thích. Alicante vẫn là thành phố đáng yêu nhất cô đã nhìn thấy: Lúc này, qua các căn nhà, cô có thể thấy những tia nắng hoàng hôn rực rỡ cuối cùng trên ngọn tháp quỷ. Các dãy nhà dọc bờ kênh đã trở thành mềm mại trong bóng tối, như những ngôi nhà bằng nhung. Nhưng bên trong nhà Amatis, tồn tại những nỗi buồn đau tận tâm can. Bây giờ cô biết, với sự chắc chắn, rằng cô sẽ không bao

giờ muốn trở lại ngôi nhà này nữa. Bên trong, ngôi nhà ấm áp và sáng lờ mờ. Luke đang ngồi trên ghế sofa, đọc một cuốn sách. Jocelyn đang ngủ bên cạnh anh, cuộn tròn trong một tấm khăn phủ trên người. Luke mỉm cười với Clary khi cô bước vào, và chỉ về phía nhà bếp, làm một cử chỉ ra hiệu mà Clary hiểu là có thực phẩm trong đó nếu cô muốn ăn. Cô gật đầu và nhón chân lên cầu thang, cẩn thận để không đánh thức mẹ mình. Cô đi vào phòng, cởi áo khoác; và phải mất một chút thời gian để nhận ra rằng có người khác trong phòng. Căn phòng lạnh lẽo, không khí lạnh lùa vào qua cửa sổ mở một nửa. Trên cửa sổ là Isabelle đang ngồi. Cô đi đôi bốt cao kéo khóa trên quần jean; tóc của cô thả dài, thổi nhẹ trong gió. Cô nhìn qua Clary khi cô bước vào phòng, và mỉm cười một cách kín đáo.

Clary đi đến bên cửa sổ và kéo mình lên ngồi cạnh Izzy. Có đủ chỗ cho cả hai người,

nhưng hơi chật; các ngón chân của cô đè lên chân của Izzy. Cô khoanh hai tay trên đầu gối của mình và chờ đợi.

"Xin lỗi," cuối cùng Isabelle nói "Tớ có lẽ nên đi vào cửa trước, nhưng tớ không muốn

phải đối mặt với cha mẹ của cậu."

"Mọi thứ cuộc họp Hội đồng có ổn không?" Clary hỏi. "Không có gì xảy ra chứ-"

Isabelle cười nhẹ. "Tiên tộc đã đồng ý các điều khoản của Clave."

"Uhm, đó là tốt, phải không?"

"Có lẽ. Magnus dường như không nghĩ vậy" Isabelle thở ra. "Nó chỉ - Giống như châm ngòi cho cơn giận nổ ra ở khắp mọi nơi. Nó không có vẻ như một chiến thắng. Và họ sẽ gửi Helen Blackthorn đến đảo Wrangel để nghiên cứu các kết giới. Chuyện đó được xem là họ muốn gửi cô ấy đi vì cô ấy có máu tiên tộc. "

"Thật là khủng khiếp! Aline thì sao? "

"Aline sẽ đi với cô ấy. Cô ấy nói với Alec như vậy, "Isabelle nói. "Có một người chú

được sắp xếp đến để chăm sóc những đứa trẻ Blackthorn và cô gái-cái cô mà thích cậu

và Jace á."

"Cô ấy tên là Emma," Clary nói, chọc vào chân Isabelle bằng các ngón chân của cô. "Cậu

phải cố gắng để ghi nhớ nó. Cô ấy đã giúp chúng ta. " "Uhm, hơi khó để tập trung lúc này." Isabelle lướt tay xuống đôi chân mặc quần jean của mình và hít một hơi thật sâu. "Tớ biết là không có cách nào khác cho những chuyện đã diễn ra. Tớ luôn cố gắng để nghĩ ra một cách khác, nhưng tớ không thể nghĩ được bất cứ điều gì. Chúng ta phải đi theo Sebastian, chúng ta phải thoát khỏi Edom hoặc tất cả chúng ta sẽ chết, nhưng tớ chỉ nhớ đến Simon. Tớ chỉ nhớ đến anh ấy suốt, và tớ chạy đến đây bởi vì cậu là người duy nhất nhớ anh ấy nhiều như tớ. " Clary bất động. Isabelle nghịch nghịch viên đá màu đỏ ở cổ, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ với ánh mắt kiên định Clary đã quen thuộc. Đây là loại ánh mắt muốn nói, tôi đang cố gắng để không khóc đây. "Tớ biết," Clary nói. "Tớ cũng nhớ cậu ấy suốt thời gian qua, chỉ là theo một cách khác. Nó giống như thức dậy và thấy mình mất một tay hoặc một chân, cậu ấy giống như một điểm tựa để tớ luôn dựa vào, và bây giờ điểm tựa ấy biến mất. " Isabelle vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. "Nói cho tớ biết về cuộc điện thoại đi," cô nói. "Tớ không biết." Clary do dự. "Tệ lắm, Iz. Tớ không nghĩ rằng cậu thực sự muốn nghe- " "Nói cho tớ biết đi," Isabelle nói qua kẽ răng, và Clary thở dài gật đầu. Đó không phải là cô không nhớ; mỗi giây phút của những gì đã xảy vẫn còn nhức nhối trong đầu cô. Đã ba ngày kể từ khi họ quay trở lại từ Edom, ba ngày tất cả họ đã bị cách ly. Trước giờ chưa từng có Thợ săn Bóng tối nào còn sống sót sau chuyến du hành đến Cõi quỷ, và các Tu Huynh Câm đã muốn hoàn toàn chắc chắn rằng họ không mang ma thuật hắc ám nào về cùng với họ. Trong ba ngày đó, Clary gào hét với các Tu Huynh Câm rằng

cô muốn thanh Stele của cô, cô muốn có một Công dịch chuyển, cô muốn gặp Simon, cô chỉ muốn có ai đó kiểm tra và đảm bảo rằng cậu ấy vẫn ổn. Cô đã không nhìn thấy Isabelle hoặc bất kỳ người nào khác trong những ngày đó, thậm chí không cả mẹ hoặc Luke. Họ chắc cũng đòi công bằng theo cách riêng của họ, vì thời điểm khi họ được các Tu huynh Câm kiểm tra xong xuôi, một Vệ binh đã xuất hiện và dẫn Clary đến văn phòng của Lãnh sự. Bên trong văn phòng của Lãnh sự, trong Gard trên đỉnh đồi, là chiếc điện thoại duy nhất ở Alicante làm việc. Vào khoảng đầu thế kỷ nó đã mê hoặc pháp sư Ragnor Fell, một khoảng thời gian trước khi phát minh ra tin nhắn lửa. Trước nhiều nỗ lực khác nhau để loại bỏ nó với lý thuyết rằng nó có thể làm gián đoạn các kết giới, nó vẫn tồn tại vì không có dấu hiệu gì ảnh hưởng đến điều đó. Chỉ có một người khác ở trong phòng. Đó là Jia Penhallow. Cô ra hiệu cho Clary ngồi xuống. "Magnus Bane đã kể cho tôi về những gì đã xảy ra với cậu bạn Simon Lewis của cô trong Cõi quỷ," cô nói. "Tôi muốn nói rằng tôi rất tiếc vì sự mất mát của cô." "Cậu ấy không chết," Clary rít qua kẽ răng. "Ít nhất cậu ấy được cho là không chết. Có ai kiểm tra việc đó không? Có ai xem liệu cậu ấy có ổn không?" "Uhm," Jia nói, khá là bất ngờ. "Cậu ấy tốt, sống ở nhà với mẹ và em gái của mình. Cậu ấy dường như hoàn toàn ổn: không còn là một ma cà rồng, tất nhiên, nhưng đơn giản chỉ là một người thường đang sống một cuộc sống rất bình thường. Cậu ấy được quan sát là không có hồi ức gì về Thế giới Bóng tối." Clary co rúm lại, sau đó đứng thẳng lên. "Tôi muốn nói chuyện với cậu ấy." Jia mím môi lại. "Cô biết Luật. Cô không thể nói cho một người thường về Thế giới Bóng tối trừ khi anh ta gặp nguy hiểm. Cô không thể tiết lộ sự thật, Clary. Magnus nói Con quỷ giải thoát mọi người đã nói với cô điều đó. "Con quỷ giải thoát mọi người. Vậy là, Magnus đã không đề cập đến cha mình - Clary không trách anh. Cô cũng sẽ không tiết lộ bí mật của anh. "Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì cho Simon, được không? Tôi chỉ muốn nghe giọng nói của cậu ấy. Tôi cần phải biết cậu ta không sao." Jia thở dài và đẩy điện thoại về phía cô. Clary nắm lấy nó, tự hỏi làm thế nào bạn gọi đi ra khỏi Idris-làm thế nào họ thanh toán hóa đơn điện thoại của họ? - Sau đó quyết định quăng nó qua một bên, cô định cứ quay số như thế cô đang ở

Brooklyn đã. Nếu điều đó không làm việc, cô hăng hái đến chỉ dẫn làm thế nào. Trước sự bất ngờ của cô, chuông điện thoại reo, và được nhắc lên gần như ngay lập tức, giọng nói quen thuộc của mẹ Simon của vang vọng đầu bên kia. "Xin chào?" "Chào cô" Ống điện thoại gần như trượt trong tay của Clary; lòng bàn tay cô đã ướt đẫm mồ hôi. "Simon có ở nhà không ạ?" "Gì cơ? Ồ, À, nó ở trong phòng" Elaine nói. "Cô có thể nói với nó ai gọi đến?" Clary nhắm mắt lại. "Dạ, là Clary." Có một khoảng im lặng ngắn ngủi, và sau đó Elaine nói, "Cô xin lỗi, ai cơ?" "Clary Fray ạ." Cô nếm thấy vị kim loại đắng ngắt trong miệng. "Cháu-cháu gọi hỏi về Saint Xavier. Đó là về bài tập tiếng Anh của bọn cháu. " "Oh! Vâng, được rồi, vậy thì", Elaine nói. "Cô sẽ đi gọi nó." Cô đặt điện thoại xuống, và Clary chờ đợi, chờ đợi người phụ nữ đã ném Simon ra khỏi nhà và gọi cậu là một con quái vật, đã bỏ cậu máu chảy đầm đìa trên đầu gối ở vỉa hè, đi và xem liệu con mình có trả lời một cuộc điện thoại không, như một thiếu niên bình thường. Đó không phải là lỗi của cô ấy. Đó Án ký Cain, tác động ngoài sự hiểu biết của cô, biến Simon thành một Kẻ lang thang, chia cắt cậu khỏi gia đình, Clary tự nhủ, nhưng điều đó không ngăn được sự giận dữ và lo lắng bùng bùng tràn ngập mạch máu cô. Cô nghe thấy tiếng bước chân của Elaine đi xa, những tiếng rì rầm, và thêm những bước chân- "Xin chào?" Giọng nói của Simon, và Clary gần như đánh rơi điện thoại. Trái tim cô đập thành thịch. Cô có thể hình dung cậu một cách rõ ràng, gầy và tóc nâu, chống tay mình lên chiếc bàn ở hành lang hẹp, đặt ở chỗ vừa qua khỏi cửa phòng của Lewises. "Simon," cô nói. "Simon, là tớ đây. Clary đây. " Có một khoảng lặng. Khi cậu nói, giọng cậu nghe có vẻ hoang mang. "Tôi-Chúng ta có biết nhau không?" Clary cảm thấy mỗi từ như một mũi đinh cắm vào da cô. "Chúng ta học chung lớp tiếng Anh," cô nói, đúng theo thực tế- họ đã học chung với nhau hầu hết các lớp khi Clary vẫn còn học trung học của người thường. "Lớp thầy Price" "Oh, đúng rồi" Cậu có vẻ không thân thiện; đủ vui vẻ, nhưng xa cách. "Tôi thật sự xin lỗi. Tôi hơi có trở ngại trong việc nhớ các khuôn mặt và tên. Chuyện gì thế? Mẹ nói bạn gọi gì đó về bài tập về nhà, nhưng tôi nghĩ là chúng ta không có bất kỳ bài tập về nhà nào tối nay cả". "Mình có thể hỏi cậu vài điều được không?" Clary nói. "Về Câu chuyện của

hai thành phố á?" Giọng cậu có vẻ thích thú. "Xem nào, tôi vẫn chưa đọc nó. Tôi thích những thứ hiện đại hơn. Đuổi bắt-22, Kẻ truy đuổi ở Rye-tôi đoán là bất cứ thứ gì có chữ 'đuổi bắt' trong tiêu đề " Cậu hơi có vẻ tán tỉnh, Clary nghĩ. Chắc cậu ấy nghĩ rằng cô gọi cậu ấy cho mấy chuyện vớ vẩn này bởi vì cậu ấy rất đáng yêu. Một cô gái ngẫu nhiên trên trường mà thậm chí cậu không biết tên. "Ai là người bạn tốt nhất của cậu?" Cô hỏi. "Người bạn tốt nhất trên đời?" Cậu im lặng một lúc, sau đó cười. "Tôi phải đoán ra điều này là về Eric," cậu nói. "Bạn biết không, nếu bạn muốn số điện thoại của cậu ấy, bạn có thể chỉ cần hỏi cậu ta-" Clary gác điện thoại và ngồi nhìn chăm chăm vào nó như thể nó là một con rắn độc. Cô nhận thức giọng nói Jia hỏi cô có ổn không, hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô không trả lời, chỉ đành hàm lại, quyết tâm tuyệt đối không khóc trước mặt Lãnh sự. "Cậu không nghĩ rằng có lẽ anh ấy giả vờ?" lúc này Isabelle nói. "Giả vờ như không biết cậu là ai, cậu biết đấy, vì nó sẽ nguy hiểm?" Clary do dự. Giọng nói của Simon đã rất vui vẻ, rất khách sáo, rất hoàn toàn bình thường. Không ai có thể giả vờ điều đó. "Tớ hoàn toàn chắc chắn," cô nói. "Cậu ấy không nhớ đến chúng ta. Cậu ấy không thể giả vờ." Izzy nhìn ra khỏi cửa sổ, và Clary có thể nhìn thấy rõ ràng những giọt nước mắt đọng trong mắt cô. "Tớ muốn nói với cậu vài chuyện," Isabelle nói. "Và tớ không muốn cậu ghét tớ." "Tôi không thể ghét cậu," Clary nói. "Hoàn toàn không." "Nó gần như tồi tệ hơn," Isabelle nói. "hơn cậu ấy đã chết. Nếu cậu ấy đã chết, tớ có thể đau buồn, nhưng tớ không biết phải nghĩ gì-cậu ấy an toàn, cậu ấy còn sống, tớ phải rất cảm tạ trời đất mới phải. Cậu ấy không còn là một ma cà rồng nữa, và cậu ấy ghét làm một ma cà rồng. Tớ nên sung sướng với điều đó mới phải. Nhưng tớ lại không vui vẻ. Cậu ấy nói rằng cậu ấy yêu tớ. Cậu ấy nói rằng cậu ấy yêu tớ, Clary à, và bây giờ cậu ấy thậm chí còn không biết tớ là ai. Nếu tớ đứng trước mặt cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ không nhận ra khuôn mặt của tớ. Nó cảm thấy như tớ chưa bao giờ quan trọng. Chưa bao giờ là quan trọng hoặc chưa bao giờ xảy ra. Cậu ấy chưa bao giờ yêu tớ cả." Một tia tức giận quét ngang mặt cô. "Tớ ghét điều đó!" Cô đột ngột bùng nổ "Tớ ghét cảm giác này, giống như có cái gì đè nặng lên ngực tớ." "Nhớ nhung người nào đó?" "ừm," Isabelle nói. "Tớ chưa bao giờ nghĩ tớ lại có

cảm giác đó với bọn con trai." "Không phải bọn con trai," Clary nói. "Chỉ là Simon. Cậu ấy đã yêu cậu. Và điều đó thực sự quan trọng. Có thể cậu ấy không nhớ được, nhưng cậu nhớ. Tớ nhớ. Bây giờ gia đình Simon đang ở Brooklyn, đó là Simon sáu tháng trước đây. Và đó không phải là một điều khủng khiếp. Cậu ấy tuyệt vời. Nhưng cậu ấy đã thay đổi khi gặp cậu: Cậu ấy đã mạnh mẽ hơn, cậu ấy bị tổn thương, và cậu ấy đã khác biệt. Và đó là Simon người cậu yêu và yêu cậu, vì vậy cậu mới đau khổ, bởi vì cậu ấy đã ra đi. Nhưng cậu có thể giữ cậu ấy sống mãi bằng cách nhớ về cậu ấy. Cả hai chúng ta có thể làm điều đó." Isabelle nhe răng. "Tớ ghét bị mất người," cô nói, và có một khía cạnh tức giận trong giọng nói của cô: đó là sự tuyệt vọng của một người đã mất mát quá nhiều, quá trẻ. "Tớ ghét điều đó." Clary đưa tay ra và nắm lấy tay Izzy-bàn tay phải mảnh mai với một chữ rune Voyance trải dài trên các khớp ngón tay "Mình biết," Clary nói. "Nhưng hãy nhớ đến những người mà cậu có. Mình đã có được cậu. Mình rất vui mừng vì điều đó." Cô xiết tay của Izzy, thật chặt, và trong một khoảnh khắc Izzy không có phản ứng. Sau đó, ngón tay Isabelle xiết chặt tay cô. Họ ngồi im lặng trên bậu cửa sổ, bàn tay của họ xóa nhòa khoảng cách giữa họ. - - - - - Lúc này, Maia ngồi trên chiếc ghế dài trong căn hộ - căn hộ riêng của cô. Lãnh đạo Bầy được trả một khoản lương nhỏ, và cô đã quyết định sử dụng nó để thuê căn hộ này, để làm nơi giữ những gì của Jordan và Simon, giữ mọi thứ của họ đã bị ném ra đường bởi một bà chủ nhà tức giận, xua đuổi. Cuối cùng, cô kiểm tra đồ đạc của họ, đóng gói những gì có thể, sắp xếp qua những kỷ niệm. Xua đuổi những bóng ma. Thế nhưng, ngày hôm nay, cô ngồi lặng lẽ nhìn vào một gói nhỏ Jia Penhallow gửi cho cô từ Idris. Lãnh sự đã không cảm ơn cô cho những cảnh báo cô đã đưa ra, mặc dù bà chào mừng cô như là lãnh đạo mới và thường trực của Bầy New York. Giọng bà ta lạnh lùng và xa cách. Nhưng gói trong lá thư là một con dấu bằng đồng, con dấu của người đứng đầu Vệ đoàn Lupus, con dấu mà những người nhà Scott đã luôn đóng lên những lá thư của họ. Nó đã được lấy ra từ đồng đồ nát ở Long Island. Có tờ giấy nhỏ gắn kèm với vón vụn ba chữ viết tay cẩn thận của Jia. Bắt đầu lại. - - - - -

-- -- "Em sẽ ổn thôi. Chị hứa mà." Đó có lẽ là lần thứ sáu trăm Helen nói

câu tương tự, Emma nghĩ. Nó có lẽ sẽ giúp ích nhiều hơn nếu giọng cô ấy không có vẻ như cô ấy đang cố gắng tự thuyết phục mình. Helen đã gần như hoàn tất đóng gói đồ đạc mà cô đã mang theo đến Idris. Chú Arthur (ông đã nói với Emma cũng gọi ông như thế) đã hứa sẽ gửi phần còn lại. Ông đang đợi ở tầng dưới với Aline để hộ tống Helen đến Gard, nơi cô sẽ bước vào Cổng dịch chuyển để đến đảo Wrangel; Aline sẽ theo cô đến đó vào tuần tới, sau hiệp ước và cuộc bỏ phiếu cuối cùng ở Alicante. Tất cả đều có vẻ nhàm chán, phức tạp và khủng khiếp đối với Emma. Tất cả cô biết là cô đã rất tiếc vì chưa bao giờ nghĩ rằng Helen và Aline lại tình cảm đến thế. Lúc này, Helen dường như không ủy mị nữa, chỉ buồn, vành mắt cô đỏ sọng và tay cô run rẩy khi cô kéo khóa túi xách và quay lại giường. Đó là một chiếc giường lớn, đủ lớn cho sáu người. Julian ngồi dựa vào tấm ván đầu giường ở một cạnh, và Emma bên cạnh kia. Có thể nhét đủ phần còn lại của gia đình vào giữa hai người, Emma nghĩ, nhưng Dru, cặp song sinh, và Tavvy đang ngủ trong phòng của họ. Dru và Livvy đã khóc lóc; Tiberius nhận tin khởi hành của Helen với sự bối rối trong đôi mắt mở to, như thể cậu không biết những gì đang xảy ra hoặc cậu phải phản ứng thế nào. Cuối cùng, cậu đã bắt tay cô và long trọng chúc cô may mắn, như thể cô là một người đồng nghiệp đi công tác. Cô bật khóc. "Oh, Ty," cô nói, và cậu lên đi, nhìn khiếp sợ. Helen quỳ xuống, đặt mình ngang tầm mắt với Jules đang ngồi trên giường. "Hãy nhớ những gì chị nói, được không?" "Chúng ta sẽ ổn cả thôi", Julian nhắc lại như cái máy. Helen siết chặt tay cậu. "Chị ghét phải bỏ em lại," cô nói. "Chị muốn chăm sóc cho em, nếu chị có thể. Em biết điều đó, phải không? Chị muốn tiếp quản Học Viện. Chị yêu tất cả các em rất nhiều. " Julian ngọ nguậy trong cái cách một cậu bé mười hai tuổi lúng túng khi nghe từ "yêu". "Em biết," cậu kiềm chế. "Lý do duy nhất chị có thể đi là chị chắc chắn rằng tất cả bọn nhỏ sẽ nằm trong tay người tốt," cô nói, mắt cô soi vào mắt Julian. "Ý chị là chú Arthur?" "Chị muốn nói là em," cô nói, và đôi mắt Jules mở to. "Chị biết điều đó là quá nhiều yêu cầu đối với em," cô nói thêm. "Nhưng chị biết chị có thể dựa vào em. Chị biết em có thể giúp Dru vượt qua những cơn ác mộng hàng đêm,

chăm sóc Livia và Tavvy, mặc dù chú Arthur cũng có thể làm điều đó. Ông ấy là một người đàn ông tử tế. Hơi lơ đãng, nhưng dường như ông ấy cũng muốn cố gắng. . . . " Giọng cô nhỏ dần. "Nhưng Ty-" Cô thở dài. "Ty rất đặc biệt. Nó. . . hiểu về thế giới khác so với những người còn lại. Không phải ai cũng có thể nói nó nghe, nhưng em có thể. Hãy chăm sóc nó giùm chị, được không? Nó sẽ là một điều tuyệt vời. Chúng ta có trách nhiệm thể hiện cho Clave thấy em ấy đặc biệt thế nào. Họ không thích những người khác biệt" cô kết thúc giọng cay đắng. Julian ngồi thẳng dậy, cái nhìn lo lắng. "Ty ghét em," Cậu nói. "Nó chống đối em suốt mọi lúc." "Ty yêu em," Helen nói. "Em ấy đã ngủ yên với con ong nhồi bông mà em đưa cho nó. Em ấy canh chừng em mọi lúc. Em ấy muốn được như em. Em ấy chỉ - hơi khó tính" cô kết thúc, không biết làm thế nào để diễn đạt những gì cô muốn nói: Ty ghen tị với cách Julian rất dễ dàng hòa hợp với xung quanh, người ta rất dễ dàng yêu mến cậu, rằng những gì Julian thường làm mỗi ngày mà không cần suy nghĩ đắn đo đối với Ty dường như cũng giống một trò ảo thuật. "Đôi khi thật khó khi em muốn giống một người nào đó mà em không biết phải làm thế nào." Một cái cau mày bối rối xuất hiện trên trán của Julian, nhưng cậu nhìn lên Helen và gật đầu. "Em sẽ chăm sóc Ty," cậu nói. "Em hứa." "Tốt" Helen đứng dậy và hôn nhanh lên đỉnh đầu Julian "Bởi vì em ấy tuyệt vời và đặc biệt. Tất cả các em cũng vậy." Cô mỉm cười với Emma phía trên. "em cũng vậy, Emma," cô nói, và giọng nói của cô nhấn mạnh vào tên của Emma, như thể cô đang sắp khóc. Cô nhắm mắt lại, ôm Julian thêm một lần nữa, và bỏ chạy ra khỏi phòng mang theo va li và áo khoác. Emma có thể nghe thấy tiếng cô chạy xuống cầu thang, và rời cánh cửa trước đóng lại trong tiếng nói rì rầm. Emma nhìn qua Julian. Cậu đang ngồi thẳng, cứng nhắc, ngực phập phồng dữ dội như thể cậu vừa chạy. Cô tiến đến gần một cách nhanh chóng và nắm lấy tay cậu, viết vào lòng bàn tay cậu: Chuyện gì vậy? "Cậu nghe Helen rồi đấy," cậu nói bằng một giọng thấp. "Chị ấy đã nhờ cậu tớ chăm sóc chúng. Dru, Tavvy, Livvy, Ty. Về cơ bản là cả gia đình tớ. Tớ sắp-sắp được mười hai tuổi, Emma, và tớ có bốn đứa con! " Lo lắng, cô bắt đầu viết: Không, cậu không- "Cậu không cần phải làm điều đó," cậu ngắt lời. "Chẳng còn cha mẹ nào để nghe trộm chúng ta cả." Đó là một điều

cay đắng bất thường trong giọng Jules, và Emma nuốt nước bọt một cách khó khăn. "Tớ biết," cuối cùng cô nói "Nhưng tớ muốn có một ngôn ngữ bí mật với cậu. Tớ có nghĩa là, cái kiểu nói thế này, chúng ta có thể làm với ai khác, nếu chúng ta không nói chuyện với nhau?" Cậu gục xuống đầu giường, quay lại đối mặt với cô. "Sự thật là, tớ không biết chút gì về chú Arthur. Tớ chỉ nhìn thấy ông ấy vào mấy ngày lễ. Tớ biết Helen nói ông ấy tuyệt vời ông ấy tử tế và mọi thứ khác, nhưng chúng là anh chị em của tớ. Tớ biết tụi nó. Còn ông ấy thì không." Cậu cong tay thành nắm đấm. "Tớ sẽ chăm sóc chúng. Tớ sẽ chắc chắn rằng tụi nó có tất cả mọi thứ tụi nó muốn và không bao giờ bị lấy đi một lần nữa." Emma vươn tới cánh tay cậu, và lần này cậu giơ tay cho cô, khép hờ đôi mắt khi cô viết trên mặt trong của cổ tay cậu bằng ngón trỏ của mình. Tớ sẽ giúp cậu. Cậu mỉm cười với cô, nhưng cô có thể nhìn thấy sự căng thẳng đằng sau đôi mắt của cậu. "Tớ biết cậu sẽ giúp", cậu nói. Cậu đưa tay ra và siết chặt quanh tay cô. "Cậu có biết điều cuối cùng Mark nói với tớ trước khi anh ấy bị bắt là gì không?" Cậu hỏi, dựa lưng vào đầu giường, nhìn hoàn toàn kiệt sức. "Anh ấy nói, Ở lại với Emma. Vì vậy, chúng ta sẽ ở bên nhau. Bởi vì đó là những gì parabatai sẽ làm." Emma cảm thấy như thể hơi thở bị rút ra khỏi phổi của cô. Parabatai. Đó là một từ quan trọng-đối với Thợ săn Bóng tối - một trong những điều lớn lao nhất, bao gồm một trong những cảm xúc mãnh liệt nhất mà bạn có thể có, các cam kết quan trọng nhất mà bạn có thể trao cho người khác mà không phải tình cảm lãng mạn hay hôn nhân. Cô đã muốn nói với Jules khi họ trở về nhà, đã muốn tìm cách nào đó nói với cậu rằng khi cô thốt lên trong văn phòng của Lãnh sự rằng họ sẽ ràng buộc nhau bằng parabatai, nó còn có ý sâu xa hơn. Hãy nói cho anh ấy biết-một giọng nói nhỏ trong đầu cô-Nói với anh ấy rằng mình làm điều đó bởi vì mình cần phải ở lại Los Angeles; vì mình cần phải tìm hiểu những gì đã xảy ra với cha mẹ của mình. Để trả thù. "Julian," cô gọi nhẹ nhàng, nhưng cậu không động đậy. Đôi mắt cậu nhắm nghiền, hàng mi tối thẫm trên má. Ánh trắng xuyên qua cửa sổ rải lên cậu màu trắng bàng bạc. Các đường nét trên khuôn mặt cậu đã bắt đầu sắc sảo, mất đi nét mềm mại của trẻ con. Cô đột nhiên có thể tưởng tượng trông cậu sẽ thế nào khi lớn, phóng khoáng và mạnh mẽ,

một Julian trưởng thành. Cậu sẽ rất đẹp trai, cô nghĩ; các cô gái sẽ lượn vòng quanh cậu, và một trong số họ sẽ đưa cậu đi khỏi cô mãi mãi, vì Emma đã là parabatai của cậu, và điều đó có nghĩa là cô không bao giờ có thể là một trong những cô gái đó. Cô không bao giờ có thể yêu cậu như thế. Jules lẩm bẫm và lăn lộn trong giấc ngủ thất thường của mình. Cánh tay của cậu đã vươn về phía cô, những ngón tay của cậu không hoàn toàn chạm vào vai cô. Tay áo của cậu đã được cuộn lên đến khuỷu tay. Cô vươn tay ra và cẩn thận viết nguệch ngoạc trên làn da trần nơi cẳng tay, nơi làn da nhợt nhạt và mềm mại, chưa đánh dấu bằng bất kỳ vết sẹo nào. Tớ rất xin lỗi, Jules, cô viết, và sau đó ngồi lù lù lại, nén lại hơi thở của mình, nhưng cậu đã không cảm thấy nó, và cậu đã không thức dậy.

- - - - -oOo- - - - -

=====

Phần Kết

THE BEAUTY OF A THOUSAND STARS-VỀ ĐẸP CỦA NGÀN SAO

Tháng 5 năm 2008 Không khí đã bắt đầu hứa hẹn một mùa hè ấm áp: Mặt trời tỏa sáng, nóng và rực rỡ, chiếu xuống góc đường Carroll với Đại lộ số 6, và cây cối dọc những khối nhà đá xám có những tàng lá dày, xanh mướt. Clary đã cởi áo khoác nhẹ của cô trên đường ra khỏi tàu điện ngầm, chỉ mặc quần jean và áo lửng, đứng ở lối vào của trường St. Xavier, ngấm nhìn khi cánh cửa mở ra và các sinh viên ủa vào đường phố. Isabelle và Magnus tựa vào một cái cây đối diện cô. Magnus mặc một chiếc áo khoác nhung và quần jean. Isabelle lấp lánh bạc trong một chiếc váy tiệc tùng ngắn ngủn, để lộ các Ấn ký của mình. Clary phải thừa nhận là Ấn ký của chính cô cũng khá rõ ràng: dọc cánh tay và bụng, nơi chiếc áo ngắn cuộn lên, cả trên mặt sau của cổ. Một số là vĩnh viễn, một số là tạm thời. Tất cả chúng làm cô khác biệt-không chỉ khác biệt với các sinh viên tỏa ra quanh lối vào của trường, đang nói lời tạm biệt của họ trong ngày, lập kế hoạch để đi bộ đến công viên hoặc hẹn gặp sau đó tại Java Jones – mà khác biệt với chính con người cô - người đã từng là một kẻ trong số họ. Một người phụ nữ lớn tuổi dắt một con chó xù và một chiếc mũ tròn nhỏ vừa đi vừa huýt sáo xuống phố trong ánh nắng mặt trời. Con chó xù đi lùn cùn qua cái cây nơi Isabelle và Magnus dựa vào; bà lão dừng lại, huýt sáo. Isabelle, Clary, và Magnus là hoàn toàn vô hình với bà ấy. Magnus ném cho con chó xù một ánh mắt hung dữ, và nó lùi lại với một tiếng rên, gần như kéo chủ nhân của nó xuống đường. Magnus nhìn theo họ. "Chữ rune Vô hình vẫn có mặt hạn chế", anh nhận xét. Isabelle cong môi thành một nụ cười và biến mất gần như ngay lập tức. Giọng nói của cô căng thẳng với cảm giác bị dồn nén. "Anh ấy đây rồi." Đầu của Clary ngẩng phắt lên. Cánh cửa ra vào của trường lại mở ra lần nữa, và ba chàng trai bước ra bậc tam cấp phía trước. Từ bên kia đường cô đã nhận ra họ. Kirk, Eric, và Simon. Eric và Kirk không có gì thay đổi; cô cảm thấy chữ rune Farsighted - Nhìn xa trông rộng-phát sáng trên cánh tay cô khi mắt cô nhìn về phía họ. Cô nhìn chăm chăm vào Simon, từng chi tiết một. Khi cô nhìn thấy cậu lần cuối cùng hồi tháng

mười hai ở Cõi quỷ, cậu nhợt nhạt, dơ bẩn và đẫm máu. Giờ đây cậu nhìn chững chạc, già dặn, không còn mãi-mãi-tuổi-mười-bảy nữa. Tóc cậu đã dài hơn. Nó rủ xuống trán, dài xuống gáy. Má cậu hơi ửng hồng. Cậu đứng một chân gác lên bậc cuối cùng của tam cấp, thân hình mảnh mai và gầy guộc như mọi khi, có thể hơi có da thịt hơn một chút so với lúc trước. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt cậu đã sử dụng trong nhiều năm qua. Một tay cậu đẩy gọng kính vuông lên, trong khi tay kia vung vẩy một nắm giấy cuộn lại. Vẫn không rời mắt khỏi cậu, Clary mò trong túi của mình lấy ra thanh stele và vẽ lên cánh tay, gỡ bỏ chữ rune Glamour-Mê hoặc của mình. Cô nghe thấy Magnus lầm bầm điều gì đó về việc phải thận trọng hơn. Nếu có người nào để ý, họ có thể thấy cô ấy đột nhiên hiện ra giữa đám cây cối. May mắn là, không ai chú ý đến họ, và Clary nhét lại thanh Stele vào túi của mình. Bàn tay cô run lên. "Chúc may mắn," Isabelle nói mà không hỏi cô định làm gì. Clary coi lời chúc là điều hiển nhiên. Isabelle vẫn dựa lưng vào thân cây; trông buồn bã và căng thẳng. Magnus thì bận rộn xoay vòng vòng chiếc nhẫn topaz xanh trên bàn tay trái; anh chỉ nháy mắt với Clary khi cô bước ra khỏi lề đường. Isabelle sẽ không bao giờ đi nói chuyện với Simon, Clary nghĩ, bắt đầu băng sang đường. Cô ấy sẽ không bao giờ mạo hiểm để nhận được cái nhìn trống rỗng, xa lạ của cậu ấy. Cô ấy sẽ không chịu đựng được bằng chứng rằng cô đã bị lãng quên. Kirk đã tách nhóm, nhưng Eric lại nhìn thấy cô trước khi Simon thấy; cô sững người một giây, nhưng rõ ràng bộ nhớ của Eric về cô cũng đã bị xóa đi. Cậu nhìn cô một cái nhìn bối rối và cẩn trọng, rõ ràng đang tự hỏi liệu có phải cô ấy đang hướng về phía cậu hay không. Cô lắc đầu và hất cằm chỉ vào Simon; Eric nhướn mày và vỗ vai Simon. Simon quay lại nhìn Clary, và cô cảm thấy nó giống như một cú đâm vào bụng. Cậu mỉm cười, mái tóc nâu tung bay trên mặt. Cậu dùng bàn tay còn lại để vuốt nó ra sau. "Chào," cô nói, dừng lại trước mặt cậu. "Simon". Đôi mắt màu nâu sẫm bối rối, cậu nhìn chăm chăm vào cô. "Tôi - chúng ta biết nhau à?" Cô nuốt xuống vị đắng đột ngột dâng trong miệng. "Chúng ta từng là bạn bè," cô nói, sau đó xác định thêm: " Một thời gian dài trước đây. Hồi mẫu giáo." Simon nhướn mày nghi ngờ. "Nếu bạn vẫn còn nhớ tôi, chắc tôi phải thực sự rất

quyển rũ lúc sáu tuổi." "Tớ nhớ cậu," cô nói. "Tớ nhớ mẹ của cậu - Elaine, và cả chị Rebecca của cậu. Rebecca thường để chúng ta chơi trò Hungry Hungry Hippos với chị ấy, nhưng cậu đã ăn tất cả các viên bi." Simon hơi tái đi dưới làn da rám nắng nhẹ của mình. "Làm thế nào bạn biết-đúng là có trò đó, nhưng tôi chỉ có một mình," cậu nói giọng hoang mang. "Không, không phải." Cô dò xét đôi mắt của cậu, khuyến khích cậu để nhớ lại, nhớ một cái gì đó. "Tớ nói với cậu rồi, chúng ta là bạn bè." "Tôi chỉ. . . Tôi đoán tôi không. . . nhớ ra," cậu nói chậm rãi, mặc dù có thoáng gợn, một thoáng tối trong mắt đã đen sẫm của cậu, khiến cô ngạc nhiên. "Mẹ của tớ sắp kết hôn", cô nói. "Tối nay. Thực ra tớ đang trên đường đến đó." Cậu cọ cọ trán của mình với bàn tay còn lại. "Và bạn cần một người tháp tùng để đến đám cưới?" "Không. Tớ đã có rồi." Cô không thể nói liệu cái nhìn của cậu là thất vọng hay chỉ là bối rối hơn, vì lý do hợp lý duy nhất cậu có thể tưởng tượng là cô muốn được nói chuyện với cậu đã biến mất. Cô có thể cảm thấy má mình đang nóng lên. Cái việc này làm cô lúng túng còn hơn việc đối mặt với một đám quỷ Husa trong GlickPark. (Cô biết chắc điều đó vì cô đã xử tội nó đêm trước) "Tớ chỉ - cậu và mẹ tớ đã rất thân thiết. Tớ nghĩ cậu nên biết. Đó là một ngày quan trọng, và nếu mọi thứ đúng như nó có, thì cậu sẽ ở đó." "Tôi. . ." Simon nuốt. "Tôi xin lỗi?" "Đó không phải là lỗi của cậu," cô nói. "Nó không bao giờ là lỗi của cậu. Không phải bất kỳ chuyện gì." Cô kiễng người trên đầu ngón chân, khoé mắt nóng lên, và hôn cậu một cách nhanh chóng trên má. "Chúc cậu hạnh phúc," cô nói, và quay đi. Cô có thể nhìn thấy hình dáng mờ ảo của Isabelle và Magnus, đợi cô ở bên kia đường. "Đợi đã!" Cô quay lại. Simon vội vã đuổi theo cô. Cậu rút một cái gì đó ra. Một tờ rơi cậu lấy từ đồng cuộn tròn cậu đang mang. "Ban nhạc của tôi. . . , "Cậu nói, nửa hồi lỗi. "Bạn nên đến tham dự chương trình, lúc nào có thể. Lúc nào đấy..." Cô lấy tờ bướm với một cái gạt đầu lạng lẽ, và lao về phía bên kia đường. Cô có thể cảm thấy cậu nhìn chăm chăm theo mình, nhưng cô không dám quay lại để nhìn thấy cái nhìn nửa bối rối nửa thương hại trên khuôn mặt cậu. Isabelle tách mình ra khỏi cây khi Clary lao về phía họ. Clary bước chậm lại đủ để lấy thanh Steele và vẽ chữ rune Glamour – Mê hoặc - lại trên cánh tay của mình; nó hơi đau, nhưng cô chẳng để tâm các

vết châm chích. "Anh nói đúng," cô nói với Magnus. "Điều đó thật vô nghĩa." "Tôi không nói điều đó là vô nghĩa." Anh mở rộng cánh tay "Tôi biết cậu ấy sẽ không nhớ đến cô. Tôi nói cô nên gặp cậu ấy chỉ khi cô đã thoải mái với điều đó. " "Tôi sẽ không bao giờ thoải mái với điều đó," Clary ngắt lời, và sau đó khó khăn hít vào một hơi thở sâu. "Tôi xin lỗi," cô nói. "Tôi xin lỗi. Đó không phải là lỗi của anh, Magnus. Và, Izzy-điều đó cũng có thể làm cậu không vui. Cảm ơn hai người đã đi với tôi. " Magnus nhún vai. "Không cần phải xin lỗi, bánh quy!" Đôi mắt đen của Isabelle quét qua Clary một cách nhanh chóng; cô chìa một bàn tay ra. "Cái gì đấy?" "Ờ rơi về ban nhạc," Clary nói, và đẩy nó về phía Isabelle. Izzy cầm lấy nó với cái nhướn mày. "Ờ không thể nhìn vào nó. Ờ đã từng giúp cậu ấy in và phát chúng "Cô nhăn mặt. "Đừng bận tâm. Cuối cùng, có lẽ Ờ vui vì chúng ta đã đến." Cô nở một nụ cười lưỡng lự, khoác áo của mình vào. "Vậy thì, Ờ đi trước đây. Ờ sẽ gặp hai người tại trang trại sau. " Isabelle nhìn Clary đi, dáng người nhỏ nhắn trên đường, không làm khách bộ hành nào chú ý. Sau đó, cô nhìn xuống tờ trong tay cô. Simon Lewis, Eric Hillchurch, Kirk Duplesse, và Matt Charlton trong ban nhạc "THE MORTAL INSTRUMENTS" Ngày 19 Tháng Năm, tại Công viên Prospect Band Shell Mang theo tờ rơi này, bạn sẽ được giảm 5\$ vé vào cửa!

Hơi thở của Isabelle nghẹn trong cổ họng. "Magnus!" Anh cũng đang nhìn theo Clary; Lúc này, anh ngược nhìn cô, và cái nhìn của anh ghim vào tờ giấy. Cả hai đều nhìn sững vào nó. Magnus huýt sáo "The Mortal Instruments?" "Tên ban nhạc của anh ấy." Tờ giấy lắc qua lắc lại trong tay của Isabelle. "Được rồi, Magnus, chúng ta phải-anh đã nói rằng nếu anh ấy nhớ được cái gì đó-" Magnus nhìn đuổi theo Clary, nhưng cô đã đi mất lâu rồi. "Được rồi," anh nói. "Nhưng nếu nó không hữu hiệu, nếu cậu ấy không muốn điều đó, chúng ta sẽ không bao giờ được nói với cô ấy." Isabelle vò nhàu tờ giấy trong tay cô, tay kia với đến thanh Stele. "Bất cứ điều gì anh nói. Nhưng ít nhất chúng ta phải thử. " Magnus gật đầu, đôi mắt màu vàng-xanh của anh tối lại. Isabelle có thể nói anh lo lắng cho cô, sợ rằng cô sẽ bị

tổn thương và thất vọng. Cô vừa muốn nổi giận lại vừa biết ơn anh ta cùng một lúc. "Chúng ta sẽ thử."

- - - - - Thật là một ngày kỳ lạ, Simon nghĩ. Đầu tiên, người phụ nữ phía sau quầy trong Java Jones, hỏi anh rằng cô bạn gái xinh đẹp hay đi cùng với anh và luôn kêu một tách cà phê đen đầu ròi. Simon đã nhìn chăm chăm vào cô, anh thực sự không có bất cứ cô bạn gái thân thiết nào, và chắc chắn cũng không có ai thích cà phê mà anh có thể biết. Khi anh trả lời cô rằng chắc cô đã nhầm với người khác, cô nhìn anh như thể anh bị khủng. Và sau đó là cô gái tóc đỏ gặp anh ở bậc tam cấp của St. Xavier. Bây giờ mặt trước của trường đã vắng người. Lý ra Eric đã phải cho Simon quá giang về nhà, nhưng cậu ta đã biến đi đâu mất khi cô gái ấy đến. Và cậu ta đã không quay trở lại. Thật là dễ thương khi Eric nghĩ rằng anh có thể quá giang một cô nàng dễ dàng và vui vẻ như vậy, Simon nghĩ, nhưng giờ nó lại gây khó chịu khi có nghĩa là anh sẽ phải tự đi tàu điện ngầm về nhà. Simon không ngừng nghĩ, thậm chí cố gắng để nhớ ra cô. Cô dường như rất mong manh, mặc dù có kha khá những hình trang trí trên cánh tay và xương đòn của cô. Có lẽ cô ấy hơi điên - bằng chứng là những hình xăm kỳ lạ đó - nhưng đôi mắt xanh của cô mở lớn và buồn bã khi cô nhìn anh; giống như cái nhìn của chính anh trong ngày đám tang của cha mình. Giống như một cái gì đó đã đâm một lỗ xuyên qua lồng ngực và siết chặt trái tim mình. Mất mát như thế- không phải, cô ấy không phải kiểu tình cờ va vào anh. Đường như cô ấy đã thực sự tin rằng họ là một cái gì đó rất quan trọng với nhau. Có lẽ anh có biết cô gái đó, anh nghĩ. Có lẽ nó là một cái gì đó anh đã quên – ai còn nhớ được những người bạn thời mẫu giáo chứ? Và anh thoáng chớp được hình ảnh của cô trong đầu, không phải là cái nhìn buồn bã, mà là một nụ cười khi cô dựa vào vai anh và một cái gì đó trong tay cô-một cây cọ vẽ? Anh lắc đầu thất vọng. Những hình ảnh đã biến mất như một con cá bạc lao mình ra khỏi dòng nước. Anh tập trung, cố gắng để nhớ một cách tuyệt vọng. Anh thấy mình làm điều đó rất nhiều trong thời gian gần đây. Một chút ký ức sẽ đến với anh, những đoạn thơ không biết làm thế nào anh đã học được, những giọng nói, những giấc mơ anh giật mình thức dậy vã đầy

mồ hôi mà không thể nhớ lại những gì đã xảy ra trong đó. Những giấc mơ về cảnh sa mạc, tiếng vang, mùi vị của máu, một cây cung và mũi tên trong tay mình. (Anh đã được học bắn cung trong trại hè, nhưng anh chẳng quan tâm nhiều về nó, vậy tại sao bây giờ anh lại mơ về nó?) Không thể dỗ lại giấc ngủ, cảm giác đau như có điều gì đó mất mát, anh không biết đó là gì, nhưng chắc chắn là một cái gì đó như một tảng đá treo ở giữa ngực. Anh cố gỡ gánh nặng đó xuống bằng cách vùi đầu vào các chiến dịch của trò D & D hàng đêm, với những căng thẳng của năm học cuối cấp, với những lo lắng về các trường cao đẳng. Có lẽ giống như mẹ nói, một khi bạn bắt đầu lo lắng về tương lai, bạn bắt đầu bị ám ảnh bởi quá khứ. "Có ai ngồi ở đây không?" Một giọng nói vang lên. Simon nhìn lên và thấy một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen vuốt keo đứng trước mặt. Anh ta mặc một chiếc áo khoác nhung kiểu thiếu sinh quân với cầu vai được trang trí bằng những sợi chỉ lấp lánh, và ít nhất một chục chiếc nhẫn. Có cái gì đó kỳ lạ trong nét mặt anh ta. . . . "Gì cơ? Tôi.. uhm... Không" Simon nói, tự hỏi có bao nhiêu người lạ đã đến gần anh ngày hôm nay. "Anh có thể ngồi nếu anh muốn." Người đàn ông liếc nhìn xuống và nhăn mặt. "Tôi thấy rằng nhiều chim bồ câu đã ị trên những bậc thang này," anh nhận xét. "Tôi sẽ vẫn đứng, nếu điều đó không phải là quá thô lỗ." Simon lắc đầu lặng thinh. "Tôi là Magnus." Anh ta mỉm cười lộ ra hàm răng trắng xoá. "Magnus Bane." "Có phải chúng ta là bạn bè đã lâu không gặp?" Simon nói. "Chỉ là tôi tự hỏi có cơ hội nào vậy không." "Không, chúng ta chưa hẳn thân thiết", Magnus nói. "cũng không hẳn là người quen cũ hay đồng đội. À, con mèo của tôi đã rất thích cậu. " Simon chà hai tay lên mặt mình. "Tôi nghĩ tôi sẽ điên mất", anh nhận xét không nhằm vào ai đặc biệt. "Ờ, vậy thì, cậu sẽ ổn thôi với những gì tôi sắp nói với cậu." Magnus quay đầu nhẹ sang một bên. "Isabelle?" Một cô gái như từ hư không xuất hiện. Có lẽ là cô gái xinh đẹp nhất Simon đã từng nhìn thấy. Cô có mái tóc đen dài đổ xuống một chiếc váy bạc óng ánh khiến anh muốn viết một bài hát về bầu trời đêm đầy sao. Cô cũng có hình xăm giống cô gái tóc đỏ, màu đen và uốn lượn, bao quanh tay và đôi chân trần. "Xin chào, Simon," cô nói. Simon chỉ nhìn chằm chằm. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài bất cứ điều gì anh đã từng tưởng

tượng rằng một cô gái trông như thế này lại gọi tên mình như thế. Gọi giống như đó là cái tên duy nhất đặc biệt. Bộ não của anh phản xạ lại như một chiếc xe cũ. "MGH?", Anh nói. Magnus chìa bàn tay với những ngón dài, và cô gái đặt một cái gì đó vào tay anh. Một cuốn sách được bọc bìa da màu trắng với tựa sách mạ vàng. Simon không thể nhìn thấy chữ gì, nhưng chúng được viết bằng tay, từng nét đẹp một cách thanh lịch. "Đây," Magnus nói, "là một cuốn sách của phép thuật." Có vẻ như không có một phản ứng nào thích hợp, vì vậy Simon đã cố gắng không biểu hiện gì. "Thế giới đầy phép thuật," Magnus nói, và mắt anh lấp lánh. "Ác quỷ và thiên thần, Người sói, Ma cà rồng và các vị tiên. Trước đây, cậu đã biết tất cả điều này. Cậu đã có năng lực huyền bí, nhưng nó đã bị lấy đi. Ý tưởng của họ là cậu sẽ sống phần đời còn lại mà không có nó, mà không nhớ gì về nó. Rằng cậu sẽ quên đi những người cậu đã yêu, nếu họ cũng biết về phép thuật. Rằng cậu sẽ dành cả phần đời còn lại sống một cuộc sống bình thường." Anh quay cuốn sách trên ngón tay thon dài của mình, và Simon thoáng bắt gặp cái tựa bằng tiếng Latin. Một cái gì đó làm cơ thể cậu rúng động. "Và có vài điều phải nói ra để giải phóng gánh nặng vĩ đại. Bởi vì cậu đã rất tuyệt vời, Simon. Cậu là một Daylighter, một chiến binh. Cậu cứu vớt các sinh mạng và chiến đấu chống lại quỷ. Máu của thiên thần chảy trong tĩnh mạch cậu như ánh sáng mặt trời." Magnus cười hơi một chút bí ẩn. "Và tôi không biết nữa, nó tấn công tôi như là một tên phát xít nhỏ bé để mang tất cả điều đó đi." Isabelle vuốt mái tóc đen của cô ra sau. Một cái gì đó lấp lánh ở hõm cổ của cô. Một viên ruby màu đỏ. Simon cảm thấy cơ thể mình lại rúng động, lần này mạnh mẽ hơn, giống như cơ thể của anh khao khát hướng tới một cái gì đó mà tâm trí của anh không thể nhớ lại. "Phát xít?" Cô lặp lại. "Ờ," Magnus nói. "Clary được sinh ra một cách đặc biệt. Simon ở đây lại được tác động một cách khác biệt lên người. Cậu ấy đã thích nghi. Bởi vì thế giới không phân chia thành đặc biệt và bình thường. Mọi người đều có tiềm năng phi thường. Miễn là bạn có một tâm hồn và ý chí tự do, bạn có thể là bất cứ điều gì, làm gì, chọn gì. Simon nên được lựa chọn. " Simon nuốt cổ họng khô khốc. "Tôi xin lỗi," anh nói. "Nhưng anh đang nói gì vậy?" Magnus vỗ vào cuốn sách trong tay. "Tôi đã tìm kiếm được một lối thoát

cho lời nguyện của cậu," anh nói, và Simon gần như phản đối rằng anh chẳng bị nguyện rửa gì cả, nhưng rồi dịu xuống. "Lời nguyện này đã làm cho cậu quên đi. Sau đó, tôi đã tìm ra nó. Lý ra tôi có thể tìm ra nó sớm hơn rất nhiều, nhưng họ đã luôn luôn rất nghiêm ngặt về việc tuyển mộ. Quá nghiêm ngặt. Nhưng sau đó Alec đã nói với tôi: giờ đây họ đang tuyệt vọng tìm kiếm các Thợ săn Bóng tối mới. Họ đã mất rất nhiều người trong chiến tranh Hắc ám, Mọi chuyện vì thế sẽ dễ dàng hơn. Cậu có rất nhiều người để xác minh cho cậu. Cậu có thể là một Shadowhunter, Simon. Giống như Isabelle. Tôi có thể làm một chút với cuốn sách này; Tôi không thể sửa chữa nó hoàn toàn, và tôi không thể làm cho cậu trở lại là cậu như trước đây, nhưng tôi có thể chuẩn bị cho cho cậu để có thể được tuyển. Và một khi cậu được tuyển, một khi cậu là một Shadowhunter, ông ấy không thể tác động vào cậu được nữa. Cậu sẽ được sự bảo vệ của Clave, và các quy tắc cấm tiết lộ cho cậu biết về thế giới Bóng đêm sẽ được gỡ bỏ" Simon nhìn Isabelle. Hơi giống như nhìn vào mặt trời, nhưng cách cô ấy nhìn lại anh đã làm cho nó dễ dàng hơn. Cô nhìn anh như thể cô nhớ anh, mặc dù anh biết điều đó là không thể. "Thật sự là có ma thuật?" Anh hỏi. "Ma cà rồng, Người sói và phù thủy-" "Pháp sư," Magnus sửa chữa. "Và tất cả những điều đó đều đang tồn tại?" "Nó tồn tại," Isabelle nói. Giọng cô ngọt ngào, hơi khàn và - quen thuộc. Đột nhiên anh nhớ đến mùi của ánh sáng mặt trời và hoa, một hương vị như đồng thau trong miệng. Anh nhìn thấy phong cảnh sa mạc trải dài ra dưới ánh mặt trời ma quái, và một thành phố với các tòa tháp lung linh như thể chúng làm bằng băng và thủy tinh. "Nó không phải là một câu chuyện cổ tích, Simon. Là một Shadowhunter có nghĩa là một chiến binh. Điều đó là nguy hiểm, nhưng nó phù hợp với anh, nó là điều tuyệt vời. Em không bao giờ muốn trở thành bất cứ điều gì khác. " "Đó là quyết định của bạn, Simon Lewis," Magnus nói. "Cứ sống như thực tại của cậu, đi học đại học, nghiên cứu âm nhạc, kết hôn. Sống cuộc sống của cậu. Hoặc-cậu có thể có một cuộc sống bấp bênh của bóng tối và nguy hiểm. Cậu có thể có được niềm vui khi đọc những câu chuyện lạ thường, hoặc cậu có thể là một phần của câu chuyện đó." Anh cúi xuống gần hơn, Simon đã nhìn thấy những tia lửa lấp lánh trong mắt anh. Và Simon nhận ra

lý do tại sao mình đã nghĩ anh ấy thật kỳ lạ. Đôi mắt anh màu vàng-xanh và đồng tử hẹp như mắt của một con mèo. Hoàn toàn không giống mắt của người thường. "Sự lựa chọn là tùy thuộc vào cậu."

- - - - -

Thật là ngạc nhiên khi Người sói hóa ra lại rất khéo léo trong việc trang trí hoa cỏ như vậy, Clary nghĩ. Bầy của chú Luke cũ - bây giờ là bầy của Maia - đã dựng rạp và trang trí quanh trang trại, nơi đặt bàn tiếp tân, và nhà kho cũ, nơi buổi lễ sẽ diễn ra. Các thành viên của Bầy đã đại tu toàn bộ kết cấu. Clary nhớ đã chơi với Simon trong vựa cỏ khô cũ nát, sút mề bong tróc sơn, và nền nhà thì lồi lõm. Bây giờ tất cả mọi thứ đã được đánh bóng và sáng loáng. Các rường cột tỏa sáng nhẹ nhàng màu của gỗ cũ. Một người nào đó cũng đã thêm vào một chút hài hước: Các thanh dầm đã được bao bọc bởi những dây đậu hoang.

Những cái bình bằng gỗ lớn cắm đầy hoa đuôi mèo, cúc dại vàng tươi và hoa huệ. Bó hoa riêng của Clary là hoa dại, mặc dù nó đã hơi héo vì bị nắm chặt trong tay cô suốt nhiều giờ. Buổi lễ đã trôi qua trong trạng thái mờ ảo: những lời hẹn ước, hoa, nến, gương mặt hạnh phúc của mẹ, ánh sáng trong đôi mắt của Luke. Vào phút cuối Jocelyn đã bỏ qua một chiếc váy lạ mắt và chọn một chiếc váy không tay đơn giản màu trắng và để mái tóc búi rối thành một túm lộn xộn, vâng, chính xác là có một cây bút chì màu bị mắc kẹt trong đó. Chú Luke, đẹp trai ngời ngời trong bộ lễ phục màu xám, dường như chẳng bận tâm gì đến việc đó cả.

Lúc này, các vị khách đều đang đi vòng vòng. Mấy người sói đã dọn dẹp một cách hiệu quả các hàng ghế và xếp chồng những món quà vào một cái bàn dài. Món quà của riêng Clary, một bức chân dung cô vẽ mẹ và chú Luke, treo trên một bức tường. Cô thực sự yêu thích khi vẽ nó; yêu cách có cọ và sơn trong tay để vẽ, không phải là những chữ rune, mà chỉ vẽ một cái gì đó đáng yêu để lúc nào đó, người nào đó có thể thưởng thức.

Jocelyn đang bận ôm Maia, người có vẻ thích thú với sự nhiệt tình của cô. Bat thì trò chuyện với Luke, chú dường như còn lâng lâng vì mọi thứ. Clary

mim cười với họ và lên ra khỏi khu vực làm lễ, ra con đường bên ngoài.

Mặt trăng đã lên cao, chiếu sáng xuống hồ ở phía dưới căn nhà, làm cho phần còn lại của trang trại lấp lánh. Đèn lồng đã được treo ở tất cả các cây, và chúng đong đưa trong gió nhẹ. Những con đường được lót bằng pha lê lấp lánh-một đóng góp của Magnus-dù sao đi nữa thì Magnus ở đâu chứ? Clary đã không nhìn thấy anh trong đám đông tại buổi lễ, mặc dù cô đã thấy gần như tất cả những người khác: Maia và Bat, Isabelle trong váy bạc, Alec rất nghiêm nghị trong bộ lễ phục màu tối, và Jace ngang ngược quăng cà vạt nơi nào đó, có thể là trong bụi cây gần đấy. Ngay cả Robert và Maryse cũng đã đến, duyên dáng một cách phù hợp; Clary đã không biết những gì đang xảy ra với mối quan hệ của họ, và cô cũng không muốn hỏi bất cứ ai.

Clary đi xuống về phía chiếc lều màu trắng lớn nhất; một sân khấu DJ đã được lập lên cho Bat. Một số thành viên Bầy và các vị khách khác đang bận rộn dọn một không gian để nhảy. Các bàn dài được phủ khăn màu trắng và đồ sứ Trung Quốc cũ, được Luke tha về từ khu chợ trời ở các thị trấn xung quanh trang trại từ nhiều năm trước. Chẳng có cái nào hợp với cái nào, những cái ly là lọ nút cũ, và ở trung tâm là những đoá cúc tây màu xanh và cỏ ba lá thả nổi trong một cái bát gốm lạch tạch, và Clary nghĩ đó là đám cưới trang trí đẹp nhất cô từng thấy.

Một chiếc bàn dài xếp đầy với ly sâm banh; Jace đang đứng gần đó, khi anh nhìn thấy cô, anh đưa một ly sâm banh lên và nháy mắt. Anh trông lộn xộn: áo khoác nhàu nát, mái tóc bù xù, không cà vạt, và làn da anh ánh vàng từ đầu mùa hè. Anh quá đẹp đến mức tim cô đau nhói.

Anh đang đứng với Isabelle và Alec; Isabelle nhìn tuyệt đẹp với mái tóc tết thành một nút thắt lỏng lẻo. Clary biết cô sẽ không bao giờ có thể đạt được vẻ sang trọng thanh lịch của cô ấy cả triệu năm nữa cũng vậy, và cô cũng không quan tâm. Isabelle là Isabelle, và Clary thích sự tồn tại của cô, làm cho thế giới một chút xáo động với mỗi tiếng cười của cô. Lúc này Isabelle huýt sáo, bắn một cái nhìn qua lều. "Nhìn kìa." Clary nhìn - và nhìn kỹ lại. Cô nhìn thấy một cô gái dường như khoảng mười chín tuổi; Cô có mái tóc

nâu thả dài và một gương mặt xinh xắn. Cô mặc một chiếc váy màu xanh lá cây, kiểu hơi cổ điển, và một chiếc vòng ngọc quanh cổ. Clary đã gặp cô ấy, ở Alicante, nói chuyện với Magnus tại bữa tiệc của Clave ở quảng trường Thiên thần.

Cô đang cầm tay của một người rất quen, rất đẹp trai với mái tóc đen được vuốt keo; anh ta nhìn cao và mảnh mai trong bộ đồ màu đen thanh lịch và áo sơ mi trắng làm nổi bật gương mặt với xương gò má cao. Khi Clary nhìn, anh đang cúi xuống thì thầm điều gì đó vào tai cô gái, và cô mỉm cười, khuôn mặt sáng lên.

"Tu huynh Zachariah," Isabelle nói. "Hình lịch từ tháng giêng đến tháng mười hai của Những-tu-huynh-nóng-bỏng. Anh ấy làm gì ở đây vậy? "

"Có lịch của Những-tu-huynh-nóng-bỏng sao?" Alec nói. "Họ bán nó á?"

"Quên chuyện đó đi." Isabelle huých khuỷu tay anh ta. "Magnus sẽ đến đây ngay bây giờ đấy!." "Magnus đi đâu rồi?" Clary hỏi. Isabelle mỉm cười vào ly sâm banh của mình. "Anh ấy có chút chuyện." Clary nhìn qua phía Zachariah và cô gái, nhưng họ đã hoà vào đám đông. Cô muốn họ dừng đi vội-có điều gì đó về cô gái đã cuốn hút cô-nhưng lúc này tay Jace đã nắm quanh cổ tay cô, và anh đã đặt ly của mình xuống. "Đến đây nào, khiêu vũ với anh đi," anh nói.

Clary nhìn lên sân khấu. Bat đã đứng ở bục DJ, nhưng vẫn chưa có nhạc. Một người nào đó đã đặt một cây đàn piano trong góc, và Catarina Loss với làn da màu xanh lấp lánh, đang nghịch nghịch các phím đàn. "Không có âm nhạc," cô nói. Jace mỉm cười với cô. "Chúng ta không cần nó."

"Và đó là lúc chúng ta bị đá đi," Isabelle nói, nắm khuỷu tay Alec và kéo anh vào đám đông. Jace cười sau cô.

"Sự đa cảm sẽ làm cho Isabelle viêm ruột mất," Clary nói. "Nhưng nghiêm túc mà nói, chúng ta không thể nhảy mà không có nhạc. Mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào chúng ta mất- " "Vậy thì, chúng ta hãy đi đến nơi họ không thể nhìn thấy chúng ta," Jace nói, và kéo cô ra khỏi lều. Đây là lúc Jocelyn

gọi là "giờ xanh", tất cả mọi thứ ướt đẫm trong hoàng hôn, căn lều màu trắng giống như một ngôi sao và cỏ mềm, mỗi chiếc lá lung linh như ánh bạc. Jace kéo cô sát vào cơ thể mình, vòng tay quanh eo cô, môi anh chạm vào gáy cô. "Chúng ta có thể đi vào trong nhà," anh nói. "Ở đó có những phòng ngủ." Cô quay lại trong vòng tay anh và chọc vào vùng ngực vững chắc. "Đây là đám cưới của mẹ em," cô nói. "Chúng ta sẽ không sex. Chấm hết." "Nhưng chấm hết là cách yêu thích của anh để vui vẻ chút chút mà." "Ngôi nhà tràn ngập Ma cà rồng", cô nói với anh một cách vui vẻ. "Họ được mời, và họ đến đêm qua. Họ đang chờ đợi tắt nắng ở đó." "Chú Luke mời ma cà rồng à?" "Maia mời. Như một cử chỉ hoà bình. Họ đang cố gắng để đoàn kết với nhau." "Chắc chắn là Ma cà rồng sẽ tôn trọng sự riêng tư của chúng ta."

"Chắc chắn là không," Clary nói, và cô kéo anh một cách kiên quyết xuống đường dẫn về ngôi nhà trang trại, vào một lùm cây. Chỗ này tối và khuất, mặt đất đầy rễ cây bạc hà núi với những bông hoa trắng nhỏ xíu như những ngôi sao lấm tấm rơi đầy quanh thân.

Cô dựa vào một thân cây, kéo Jace lại gần, để cho anh dựa vào cô, hai tay ở hai bên vai cô, và cô thả lỏng người trong cái lồng bằng cánh tay của anh. Cô vuốt tay lên làn vải áo khoác mềm mại của anh. "Em yêu anh", cô nói.

Anh nhìn xuống cô. "Anh nghĩ rằng anh biết ý của bà Dorothea có nghĩa là gì," anh nói. "Khi bà ấy nói rằng anh sẽ yêu sai người."

Clary mở to mắt. Cô tự hỏi có phải là cô đang bị đá không. Nếu vậy, cô sẽ phải nói một hoặc hai câu với Jace về cách chọn thời điểm của anh, sau đó cô sẽ quăng anh xuống hồ nước.

Anh hít một hơi thật sâu. "Em làm cho anh tự hỏi bản thân," anh nói. "Tất cả mọi lúc, mỗi ngày. Anh lớn lên với niềm tin rằng anh phải hoàn hảo. Một chiến binh hoàn hảo, một đứa con hoàn hảo. Ngay cả khi anh đến sống với nhà Lightwoods, anh nghĩ anh cũng phải trở thành hoàn hảo, bởi vì nếu không họ sẽ gửi anh đi. Anh đã không nghĩ tình yêu đến với sự tha thứ. Và sau đó em đã đến, em đã phá vỡ thành từng mảnh tất cả mọi thứ anh đã tin,

và anh bắt đầu nhìn thấy tất cả mọi thứ khác biệt. Em có-quá nhiều tình thương, quá nhiều sự tha thứ, và quá nhiều niềm tin. Vì vậy, anh đã bắt đầu nghĩ rằng có lẽ anh không đáng với lòng tin đó. Rằng anh không cần phải là hoàn hảo; anh chỉ cần cố gắng, và thế là đủ " Anh hạ mí mắt và cô có thể thấy mạch đập trên trán anh, cảm thấy sự căng thẳng trong người anh. "Vì vậy, anh nghĩ rằng em là người không phù hợp với Jace mà anh đã từng - không phải là Jace bây giờ, Jace mà em đã giúp hình thành. Tình cờ lại là Jace mà anh yêu thích hơn rất nhiều so với Jace cũ. Em đã thay đổi anh làm cho anh tốt hơn, và thậm chí nếu em rời bỏ anh, anh vẫn sẽ có điều đó. "Anh dừng lại. "Nói như thế không có nghĩa là cho phép em rời bỏ anh," anh nói thêm vội vã, và dựa đầu mình vào đầu cô, để trán họ chạm vào nhau. "Nói cái gì đi, Clary!"

Bàn tay anh trên vai cô, ấm áp trên làn da mát mẻ của cô; cô có thể cảm thấy chúng run rẩy. Mắt anh như vàng ngay cả trong ánh sáng xanh của hoàng hôn. Cô nhớ khi cô đã nhìn thấy anh lần đầu, đầy vẻ khó khăn và xa cách, thậm chí đáng sợ, trước khi cô nhận ra rằng những gì cô nhìn thấy chính là tấm khiên tự ẩn mình, tự bảo vệ mình suốt mười bảy năm. Mười bảy năm để bảo vệ trái tim của anh. "Anh đang run " cô nói với một sự thắc mắc.

"Em làm anh run," anh nói, hơi thở của anh phả vào má cô, và anh trượt tay xuống cánh tay trần của cô, "mỗi lần – mọi lần."

"Em có thể giảng cho anh một bài khoa học thực tế nhằm chán không?" Cô thì thầm. "Em cược là anh không được học nó trong lớp lịch sử của Shadowhunter đâu."

"Nếu em đang cố gắng để đánh lạc hướng anh nói về cảm xúc của anh, em làm chẳng tinh tế chút nào" Anh chạm vào khuôn mặt của cô. "Em biết là anh đã phải làm một bài diễn văn. Không sao đâu. Em không cần phải đáp lại bằng một bài diễn văn khác. Chỉ cần nói là em yêu anh"

"Em không cố gắng để làm anh bối rối." Cô giơ tay lên và ngo ngoạt các ngón tay. "Có một trăm nghìn tỷ tế bào trong cơ thể con người," cô nói. "Và

mỗi một đơn bào trong cơ thể em đều yêu anh. Chúng ta đào thải các tế bào già cỗi, sinh sản ra những tế bào mới, và từng các tế bào mới của em yêu anh nhiều hơn những cái cũ. Đó là lý do tại sao em yêu anh mỗi ngày nhiều hơn ngày hôm trước. Đó là giải thích một cách khoa học. Và khi em chết, cơ thể em tan thành tro bụi hoà với không khí, hoà lẫn với đất đai, cây cối và các vì sao, tất cả những người hít thở không khí đó hoặc nhìn thấy những bông hoa vươn mình khỏi mặt đất hoặc nhìn lên các ngôi sao sẽ nhớ đến anh và yêu anh, bởi vì em yêu anh nhiều đến thế." Cô mỉm cười. "bài phát biểu của em thế nào?"

Anh nhìn chăm chăm vào cô, lần đầu tiên trong đời mình, không thể trả lời được gì. Trước khi anh có thể trả lời, cô vươn người lên hôn anh - một cái ép nhẹ nhàng trong sáng của môi lên môi lúc đầu, nhưng nhanh chóng sâu hơn, và chẳng mấy chốc anh đã tách môi cô, lưỡi tiến vào vuốt ve miệng cô, và cô có thể nếm vị của anh: vị ngọt của Jace hoà với vị rượu sâm banh. Bàn tay anh luống cuống vuốt ve dọc lưng cô, qua vết của xương sống của cô, quai lụạ của chiếc váy của cô, cánh trần của bả vai cô, ép cô vào người anh. Cô trượt tay mình dưới áo khoác của anh, tự hỏi có lẽ họ nên đi đến ngôi nhà chính của trang trại, ngay cả khi nó đã đầy Ma cà rồng-

"Thú vị đấy!", một giọng nói nén cười vang lên, và Clary nhanh chóng rời Jace để nhìn thấy Magnus, đứng cách một khoảng giữa hai cái cây. Bóng dáng cao của anh hoà trong ánh trăng; anh đã né tránh bất cứ điều gì đặc biệt thái quá để mặc một bộ đồ màu đen cắt hoàn hảo trông giống như một vết mực tràn trên nền trời tối.

"Thú vị?" Jace vang vọng. "Magnus, anh đang làm gì ở đây?"

"Đến để kiểm hai người," Magnus nói. "Có điều gì đó tôi nghĩ rằng hai người cần thấy." Jace nhắm mắt lại như thể đang cầu nguyện cho sự kiên nhẫn. "Chúng tôi đang bận". "Rõ rồi," Magnus nói. "Bạn biết đấy, người ta nói cuộc sống ngắn ngủi, nhưng nó không phải là quá ngắn. Nó có thể khá dài, và hai người có cả cuộc đời của mình để dành cho nhau, vì vậy tôi thực sự khuyên hai người đi với tôi, bởi vì các bạn sẽ phải hối tiếc nếu không đi.

"Clary đã tách ra khỏi cái cây, tay cô vẫn nắm trong tay Jace. "Okey" cô nói. "Okay?" Jace nói, theo sau cô. "em nghiêm túc chứ?" "Em tin tưởng Magnus," Clary nói. "Nếu điều đó là quan trọng, nó sẽ thực sự quan trọng." "Và nếu không phải vậy, anh sẽ dìm anh ta chết đuối trong hồ nước," Jace nói, lập lại y như suy nghĩ không nói ra trước đó của Clary. Cô giấu nụ cười của mình trong bóng tối.

- - - - -

Alec đứng ở rìa của căn lều, xem mọi người khiêu vũ. Mặt trời đã xuống đủ thấp, giờ chỉ còn là một sọc đỏ trên bầu trời xa xa. Các Ma cà rồng đã ra khỏi căn nhà chính và gia nhập buổi tiệc. Một số nơi nghỉ kín đáo đã được làm riêng cho thị hiếu của họ, và họ trộn lẫn giữa những người khác, cầm những cây sáo bằng kim loại bóng bẩy, tách ra từ bàn champagne, nơi giấu những chất lỏng bên trong.

Lily, người đứng đầu gia tộc ma cà rồng của New York, đang ngồi bên các phím ngà của cây đàn piano, làm đầy căn phòng với những âm thanh của nhạc jazz. Giữa tiếng nhạc một giọng nói vang lên bên tai của Alec, "Ta nghĩ đây là một buổi lễ dễ thương."

Alec quay lại và thấy cha mình, bàn tay to lớn của ông siết chặt quanh ly champagne mong manh, nhìn chăm chăm vào đám khách. Robert là một người đàn ông cao lớn, vai rộng, trông không thoải mái trong bộ đồ lễ: giống như một cậu học sinh phát triển quá mức bị bó buộc bởi một phụ huynh khó chịu.

"Chào," Alec nói. Anh có thể thấy mẹ của mình, bên kia căn phòng, nói chuyện với Jocelyn. Maryse đã có nhiều vệt màu xám trên mái tóc đen hơn anh nhớ; cô nhìn thanh lịch như thường lệ. "Rất tốt là cha đã đến", anh nói thêm một cách miễn cưỡng. Cả cha và mẹ của anh đã gần như biết ơn một cách đau đớn vì anh và Isabelle đã trở về nguyên vẹn với họ sau cuộc chiến tranh Hắc ám - quá biết ơn để tức giận hay trách mắng gì. Quá biết ơn khiến Alec không phải nói bất cứ điều gì với cả hai người về Magnus; khi mẹ của anh trở về New York, anh đã thu dọn đồ đạc của mình từ Học Viện và

chuyển vào căn gác ở Brooklyn. Anh vẫn ở Học viện gần như mỗi ngày, vẫn thấy mẹ mình thường xuyên, nhưng lúc đó Robert vẫn còn ở Alicante, và Alec cũng không cố gắng liên lạc với ông. "Giả vờ hoà bình với mẹ, tất cả điều đó - thật sự tử tế."

Alec thấy cha mình nao núng. Anh cố tỏ ra khoan dung, nhưng anh chưa bao giờ thể hiện được điều đó. Nó luôn luôn có vẻ như đối trá. "Cha mẹ không giả vờ là hoà hợp," Robert nói. "Cha vẫn còn yêu mẹ con; chúng ta vẫn quan tâm đến nhau. Chúng ta chỉ - không thể tiếp tục cuộc sống hôn nhân. Cha mẹ đã nên kết thúc sớm hơn. Chúng ta nghĩ rằng chúng ta đã làm điều đúng đắn. Ý định của chúng ta là tốt. "

"Đường đến địa ngục*," Alec nói một cách ngắn gọn, và nhìn xuống cốc của mình.

[*Cái này nằm trong câu thành ngữ "The road to hell is paved with good intentions": đường đến địa ngục có cả những viên gạch tốt. Ý nói ý định ban đầu là tốt đẹp, nhưng nếu không kiên trì giữ vững phương hướng đã định, bạn có thể sa chân vào đường xấu]

"Đôi khi," Robert nói, "con chọn người mà con muốn ở bên cạnh khi con còn quá nhỏ, và khi con thay đổi, họ đã không thay đổi theo con."

Alec hít một hơi thở chậm; tĩnh mạch của anh đột nhiên nóng bỏng vì tức giận. "Nếu điều đó có nghĩa là cha muốn chia cách giữa con và Magnus, cha có thể quên đi," anh nói. "Cha đã từ bỏ thẩm quyền của mình đối với con và các mối quan hệ của con khi trước đây cha đã nói rõ ràng mối quan ngại của cha, một Shadowhunter đồng tính không thực sự là một Shadowhunter." Anh đặt ly của mình xuống một cái loa gần đó. "Con không có hứng-" "Alec" Một cái gì đó trong giọng nói của Robert làm Alec quay lại; giọng ông không hề có vẻ giận dữ, chỉ là - bị vỡ ra. "Ta đã làm, ta đã nói -những điều không thể tha thứ. Ta biết điều đó ", ông nói. "Nhưng ta đã luôn luôn tự hào về con, và lúc này ta vẫn tự hào không kém." "Con không tin! " "Khi ta bằng tuổi con, trẻ hơn một chút, ta đã có một parabatai," Robert nói. "Vâng, Michael Wayland," Alec nói, không quan tâm đến giọng

ông nghe cay đắng, không quan tâm đến cái nhìn trên khuôn mặt của cha mình. "Con biết. Đó là lý do tại sao cha chăm sóc Jace. Con luôn luôn nghĩ rằng cha và parabatai của mình, hai người không có sự đặc biệt gần gũi. Cha dường như không nhớ ông ấy nhiều, hoặc bận tâm rằng ông ấy đã chết."

"Ta không tin rằng cậu ấy đã chết," Robert nói. "Ta biết rằng điều này thật khó tưởng tượng; mối liên kết của bọn ta bị cắt đứt bởi Clave, nhưng từ trước đó, bọn ta đã chia rẽ. Mặc dù, có một thời gian, chúng ta đã rất gần gũi, đã là bạn bè tốt nhất của nhau; cho đến lúc cậu ấy nói với ta rằng cậu ấy yêu ta." Một cái gì đó nặng nề mà cha anh đưa vào từng từ ông thốt ra làm Alec giật mình. "Michael Wayland yêu cha?"

"Ta đã-không tốt với cậu ấy về điều đó", Robert nói. "Ta đã bảo anh ấy đừng bao giờ nói những lời đó với ta một lần nữa. Ta đã rất sợ hãi, và ta đã bỏ anh ấy lại một mình với những suy nghĩ, với những cảm xúc và nỗi sợ của anh ấy. Và bọn ta đã không bao giờ thân thiết lại như đã từng thân thiết trước đó. Ta đã mang Jace đi, nuôi nấng nó, trong chùng mực nào đó, là những gì ta phải làm, nhưng ta biết không có gì bù đắp được điều đó." Ông nhìn Alec, và đôi mắt màu xanh thẫm của ông kiên định. "Con nghĩ rằng ta xấu hổ về con, nhưng thực ra ta xấu hổ về chính bản thân mình. Ta nhìn vào con, và ta nhìn thấy tấm gương phản chiếu sự tàn nhẫn của ta đối với người không đáng bị thế. Chúng ta có thể nhìn thấy chính chúng ta trong con cái chúng ta, những người có thể làm được những việc tốt hơn so với chúng ta làm. Alec, con là một người đàn ông tốt hơn người mà ta đã từng, hoặc người mà ta sẽ trở thành."

Alec cứng đờ. Anh nhớ lại giấc mơ của mình trong vùng đất quý, cha anh nói với mọi người anh dũng cảm như thế nào, rằng anh là một Shadowhunter tốt và chiến binh giỏi như thế nào, nhưng anh chưa bao giờ tưởng tượng cha mình nói với mình rằng anh là một người đàn ông tốt.

Bằng cách nào đó, điều đó còn tốt hơn nhiều.

Robert đang nhìn anh với những nếp nhăn quanh mắt và miệng. Alec không thể không tự hỏi, liệu ông đã có bao giờ nói với bất cứ ai khác về Michael, và những gì đã khiến ông phải nói nó ra bây giờ.

Anh chạm nhẹ vào cánh tay của cha mình, lần đầu tiên anh chạm vào người ông trong nhiều tháng qua, và sau đó buông tay xuống. "Cảm ơn," anh nói. "Vì đã nói với con sự thật." Đó không phải là tha thứ, không chính xác, nhưng đó là một sự khởi đầu.

- - - - -

Cỏ ướt đầm trong không khí của đêm đang tới; Clary có thể cảm nhận được cái lạnh qua đôi xăng-đan, của cô khi cô quay về căn lều với Jace và Magnus. Clary có thể nhìn thấy các dây bàn đã được sắp xếp, những đồ sứ Trung Quốc và bạc nhấp nháy. Mọi người đều sẵn tay áo giúp đỡ, ngay cả những người mà cô thường nghĩ là gần như không thể nghi ngờ sự lãnh đạm của họ: Kadir, Jia, Maryse. Âm nhạc phát ra từ căn lều. Bat đang thổi sáo trên sân khấu DJ, nhưng ai đó đã chơi jazz bằng piano. Cô có thể thấy Alec đứng với cha mình, nói chuyện một cách chăm chú, và sau đó đám đông tách ra và cô nhìn thấy mờ mờ những gương mặt quen thuộc khác: Maia và Aline trò chuyện, Isabelle đứng gần Simon, nhìn lúng túng-Simon. Clary đã đến gần hơn. Trái tim cô ngừng một nhịp, và sau đó một nhịp nữa; cô cảm thấy một cơn nóng lạnh tràn qua người, như thể cô sắp ngã. Không thể là Simon; đó phải là một người khác. Một chàng trai gầy gò nào đó với mái tóc nâu lộn xộn và kính, nhưng cậu ta đã mặc cùng chiếc áo sơ mi nhạt màu cô đã nhìn thấy cậu mặc trong buổi sáng hôm đó, và mái tóc của cậu vẫn còn quá dài xoắn xuống khuôn mặt, và cậu đang mỉm cười với cô qua đám đông với một chút ngập ngừng. Và đó là Simon! Và đó là Simon! Và đó là Simon! Cô thậm chí không nhận ra mình bắt đầu chạy, nhưng đột nhiên tay Magnus đặt trên vai cô, như cái kim bằng sắt giữ cô lại. "Hãy cẩn thận," Anh nói. "Cậu ấy không nhớ tất cả mọi thứ. Tôi có thể cung cấp cho cậu ta một vài ký ức, không nhiều. Phần còn lại sẽ phải chờ đợi, nhưng, Clary – hãy nhớ rằng cậu ấy không nhớ. Đừng mong đợi quá nhiều!" Cô đã

phải gạt đầu, bởi vì anh đã buông tay cho cô đi. Và sau đó cô băng băng chạy qua bãi cỏ vào lều, ném mình vào Simon, ôm choàng lấy cậu một cách mạnh mẽ khiến cậu loạng choạng lùi lại, suýt ngã. Cậu ấy không có sức mạnh ma cà rồng nữa; từ từ đi, từ từ đi, bộ não cô nói vậy, nhưng phần còn lại của cô đã không muốn nghe. Cô vòng cánh tay của mình xung quanh cậu, và cô nửa ôm lấy cậu nửa khóc nức nở vào mặt trước áo khoác của cậu. Cô nhận thức Isabelle, Jace và Maia đứng gần họ, và cả Jocelyn vội vã chạy đến. Clary kéo mình ra khỏi Simon chỉ đủ để nhìn lên khuôn mặt của cậu. Và đó thực sự là Simon. Đứng gần thế này cô có thể nhìn thấy các vết tàn nhang trên gò má trái của cậu, vết sẹo nhỏ trên môi của cậu từ một tai nạn bóng đá hồi lớp tám. "Simon," cô thì thầm, và nói tiếp "Cậu - cậu có biết tớ không? Cậu có biết tớ là ai không? "

Cậu đẩy cặp kính lên sống mũi của mình. Bàn tay cậu run rẩy một chút. "Tôi. . ." Cậu nhìn xung quanh. "Nó giống như một cuộc đoàn tụ gia đình mà tôi hầu như không biết bất cứ ai nhưng mọi người đều biết tôi," cậu nói. "Nó là. . . "

"Áp đảo?" Clary hỏi. Cô cố gắng che giấu tiếng kêu thất vọng sâu xuống ngực cô, rằng cậu không nhận ra cô. "Không sao cả nếu cậu không nhận ra tớ. Có nhiều thời gian mà. "

Cậu nhìn xuống cô. Có sự không chắc chắn và hy vọng trong biểu hiện của cậu, và một cái nhìn hơi choáng váng, như thể cậu vừa thức dậy từ một giấc mơ và không hoàn toàn chắc chắn mình đang ở đâu. Sau đó, cậu mỉm cười. "Tôi không nhớ tất cả mọi thứ," cậu nói. "Chưa. Nhưng tôi nhớ cậu. "Cậu đưa tay lên, chạm vào chiếc nhẫn vàng trên ngón tay trỏ phải của cô, chiếc nhẫn kim loại của Tiên tộc ấm áp dưới cái chạm. "Clary," cậu nói. "Cậu là Clary. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi. "

- - - - -

Alec theo con đường mòn lên đồi nơi Magnus đang đứng nhìn xuống căn lều. Anh đang dựa vào một cái cây, tay đút túi. Alec tiến đến đứng cạnh anh, cùng xem Simon-trông ngơ ngác như một chú vịt con mới sinh - được

bao vây bởi những người bạn: Jace, Maia, Luke, và thậm chí Jocelyn, khóc oà vì hạnh phúc khi cô ôm choàng lấy cậu, làm lớp trang điểm của cô tèm lem. Chỉ riêng Isabelle đứng tách khỏi nhóm, hai tay khoanh trước mặt, khuôn mặt gầy như vô cảm.

"Anh sẽ gần như nghĩ rằng con bé không quan tâm," Alec nói khi Magnus tiến đến vuốt thẳng cà vạt cho anh. Magnus đã giúp anh chọn bộ suit phù hợp, và rất tự hào là thực tế nó có những sọc nhuyền màu xanh làm nổi bật màu mắt Alec. "Nhưng em chắc là nó rất quan tâm." "Em nói đúng," Magnus nói. "Cô ấy quan tâm quá nhiều; đó là lý do tại sao cô ấy đứng phía ngoài." "Em sẽ hỏi anh đã làm những gì, nhưng em không chắc là em muốn biết," Alec nói, dựa lưng vào Magnus, tận hưởng cảm giác thoải mái trong sự ấm áp rắn chắc của cơ thể phía sau mình. Magnus dựa cằm xuống vai Alec. Trong một khoảnh khắc họ đứng bất động với nhau, nhìn xuống căn lều và cảnh hỗn loạn hạnh phúc bên dưới. "Đó là điểm tốt đẹp của anh." "Em phải quyết định lựa chọn của em vào thời điểm cần quyết," Magnus nói vào tai của Alec. "hy vọng không có hậu quả, hoặc không có tác hại nghiêm trọng."

"Anh có nghĩ rằng cha của anh sẽ tức giận không?" Alec nói, và Magnus cười khô khốc. "Ông ấy có rất nhiều việc cần quan tâm hơn là chú ý đến anh," Magnus nói. "Em thì sao? Anh thấy em nói chuyện với Robert."

Alec cảm thấy tư thế của Magnus căng thẳng khi anh thuật lại những gì cha mình đã nói.

"Em biết đấy, anh không thể đoán được điều đó," Magnus nói khi Alec đã kể xong "Và anh đã gặp Michael Wayland." Alec cảm thấy Magnus nhún vai. "Trái tim mãi mãi không có kinh nghiệm. Vậy đó"

"Anh nghĩ sao? Em có nên tha thứ cho ông ấy không? "

"Anh nghĩ những gì ông ấy nói với em là một lời giải thích, nhưng điều đó không phải là một cái cớ cho cách hành xử của ông ấy. Nếu em tha thứ cho ông ấy, hãy tha thứ vì chính bản thân em, không phải là vì ông ấy. Đừng

lãng phí thời gian của em để tức giận" Magnus nói " khi em là một trong những người giàu tình yêu thương nhất mà anh biết. "

"Có phải đó là lý do anh đã tha thứ cho em? Vì em hay vì anh? "Alec nói, không tức giận, chỉ là tò mò.

"Anh tha thứ cho em vì anh yêu em và anh ghét sống mà không có em. Anh ghét điều đó, con mèo của anh cũng ghét điều đó. Và vì Catarina giảng cho anh hiểu rằng anh đã rất ngu ngốc. "

[haha... con mèo của Magnus quan trọng ghia! tại con mèo thích Simon, tại con mèo ghét sống không có Alec :)]

"Mmm. Em thích cô ấy đấy! "

Cánh tay Magnus vươn ra, ôm vòng quanh ngực Alec, như thể anh muốn cảm nhận từng nhịp tim của Alec. "Và em cũng tha thứ cho anh," Anh nói. "Vì không thể làm cho em bất tử, hay kết thúc sự bất tử của chính anh?"

"Chẳng có gì để phải tha thứ cả," Alec nói. "Em không muốn sống mãi mãi." Anh đặt một tay lên tay của Magnus, đan những ngón tay của họ với nhau. "Chúng ta có thể không có nhiều thời gian," Alec nói. "Em sẽ già đi và em sẽ chết. Nhưng em hứa sẽ không rời xa anh đến khi đó. Đó là lời hứa duy nhất em có thể thực hiện. "

"Rất nhiều Shadowhunters không già đi*", Magnus nói. Alec có thể cảm từng tiếng đập của tim anh. Thật kỳ lạ khi Magnus thế này, không thể thốt ra lời nào khi mà anh thường nói năng một cách dễ dàng.

[* ý Magnus sợ người iu nhỏ bé của mình chút queo trước khi kịp già đi ấy]

Alec quay lại trong vòng tay của Magnus để họ đối mặt với nhau, ngắm nhìn tất cả các chi tiết mà anh không bao giờ chán: đường nét sắc xảo của khuôn mặt, đôi mắt màu vàng-xanh, khuôn miệng dường như luôn luôn sắp mỉm cười mặc dù giờ đây anh trông có vẻ lo lắng. "Ngay cả nếu chỉ có vài ngày, em cũng muốn dành tất cả cho anh. Điều đó có nghĩa gì không? "

"Uhm" Magnus nói. "Nó có nghĩa là từ nay mỗi ngày chúng ta đều bận rộn."

- - - - -

Họ đang nhảy múa. Lily đã chơi một cái gì đó chậm rãi và nhẹ nhàng trên piano, và Clary trôi dạt giữa các khách đám cưới khác, cánh tay của Jace vòng quanh cô. Đó chính xác là loại khiêu vũ cô thích: không quá phức tạp, chủ yếu là vấn đề nắm giữ bạn nhảy và không phải làm bất cứ điều gì để vấp chân họ.

Cô đặt má lên áo sơ mi của Jace, làn vải nhàu nát và mềm mại dưới da cô. Bàn tay anh nghịch vu vơ những lọn tóc rơi từ búi tóc của cô, ngón tay lần theo sau cổ cô. Cô không thể không nhớ đến một giấc mơ mà cô đã có một thời gian dài trước đây, trong đó cô đã khiêu vũ với Jace trong sảnh Hiệp định. Anh lúc đó quá xa cách, thường quá lạnh lùng; đôi khi nó làm cô ngạc nhiên khi cô nhìn anh bây giờ, rằng đây là Jace. Jace mà em đã giúp hình thành nên, anh đã nói vậy. Một Jace mà anh thích trở thành hơn nhiều.

Nhưng anh không phải là người duy nhất đã thay đổi; cô cũng đã thay đổi. Cô mở miệng định nói với anh như vậy, thì có một cái chạm trên vai cô. Cô quay lại nhìn thấy mẹ, đang mỉm cười với họ. "Jace," Jocelyn nói. "liệu tôi có thể nhờ cháu một việc không?"

Jace và Clary đã dừng khiêu vũ; cả hai đều không nói gì. Jocelyn đã có vẻ thích Jace hơn trong sáu tháng qua so với trước đó; cô thậm chí, Clary dám nói, là thích anh, nhưng không phải lúc nào cũng vui vẻ về việc bạn trai của Clary là một Thợ săn Bóng tối.

"Lily đánh đàn mọi rồi, nhưng mọi người rất thích piano - và cháu sẽ chơi, được không? Clary nói với cô rằng cháu rất tài năng. Cháu sẽ chơi cho chúng tôi chứ? "

Jace quét mắt nhìn sang phía Clary, rất nhanh nhưng cô kịp nhìn thấy bởi vì cô hiểu anh đủ để biết anh sẽ nhìn. Tuy nhiên, anh rất biết cách cư xử như những người tinh tế, khi anh muốn. Anh mỉm cười với Jocelyn như một

thiên thần, và sau đó đi đến bên cây đàn piano. Vài giây sau, những âm thanh nhạc cổ điển vang khắp căn lều.

- - - - -

Tessa Gray và chàng trai từng là tu huynh Zachariah ngồi ở bàn xa nhất trong góc và nhìn theo ngón tay nhẹ nhàng của Jace Herondale nhảy múa trên các phím đàn piano. Jace không đeo cà vạt và áo sơ mi của anh mở vài hàng cúc, khuôn mặt của anh tập trung như từ bỏ chính mình để hoà vào niềm đam mê âm nhạc.

"Chopin." Tessa xác định nhạc với một nụ cười nhẹ nhàng. "Em tự hỏi – em tự hỏi, liệu cô bé Emma Carstairs sẽ chơi violin một ngày nào đó." "Cẩn thận đấy," đồng hành của cô nói với một tiếng cười "Em không thể ép buộc những điều này."

"Thật khó khăn," cô nói, quay lại nhìn anh tha thiết. "Em muốn anh có thể nói với cô ấy nhiều hơn về mối liên hệ của hai người, để cô ấy có thể không cảm thấy lẻ loi."

Nỗi buồn quay xuống khóe miệng nhạy cảm của anh. "Em biết là anh không thể. Chưa được. Anh chỉ ám chỉ điều đó cho con bé. Đó là tất cả những gì anh có thể làm. "

"Chúng ta sẽ sẽ dõi theo con bé," Tessa nói. "Chúng ta sẽ luôn luôn dõi theo nó." Cô chạm vào các ấn ký trên má anh, dư âm của Tu huynh cảm trước đây, một cách gần như kính ngưỡng. "Em nhớ anh nói rằng cuộc chiến này là một câu chuyện của những người Lightwoods, Herondales, Fairchilds, và cả Blackthorns lẫn Carstairs, và thật tuyệt vời để nhìn thấy họ. Nhưng khi em nhìn chúng, em chỉ thấy quá khứ kéo dài phía sau họ. Em nhìn Jace Herondale chơi, và em nhìn thấy những bóng ma trôi dạt trong âm nhạc. Anh có thấy vậy không? " "Bóng ma là những kỷ niệm, và chúng ta nhìn thấy chúng bởi vì những người chúng ta yêu không rời khỏi thế giới."

"Vâng," cô nói. "Em chỉ ước anh ấy ở đây để thấy điều này với chúng ta, chỉ ở đây với chúng ta một lần nữa." Cô cảm mái tóc đen mềm như lụa của

anh khi anh cúi xuống hôn nhẹ lên những ngón tay cô-một cử chỉ lịch thiệp đã qua lâu. "Anh ấy ở với chúng ta, Tessa. Anh ấy có thể nhìn thấy chúng ta. Anh tin điều đó. Anh cảm thấy điều đó, theo cách mà anh thường biết đôi khi nếu anh ấy buồn hay tức giận, cô đơn hay hạnh phúc. "

Cô chạm vào chiếc vòng ngọc ở cổ tay của cô, và sau đó khuôn mặt của anh, với những ngón tay nhẹ nhàng tôn thờ. "Và bây giờ anh ấy thế nào?" Cô thì thầm. "Hạnh phúc hay nuối tiếc, buồn bã hay cô đơn? Đừng nói với em là anh ấy cô đơn. Vì anh phải biết. Anh luôn biết anh ấy. "

"Anh ấy hạnh phúc, Tessa. Nó mang lại cho anh ấy niềm vui khi thấy chúng ta cùng với nhau, giống như anh luôn luôn vui khi thấy hai người." Anh mỉm cười, nụ cười mang hoàn toàn sự thành thật, và trượt ngón tay khỏi tay cô khi anh ngồi lại. Hai bóng người đang tiến đến gần bàn của họ: một người phụ nữ tóc đỏ cao lớn, và một cô gái với cùng mái tóc đỏ và đôi mắt màu xanh lá cây. "Và nói về quá khứ," anh nói, "Anh nghĩ rằng có người đang muốn nói chuyện với em đây."

Clary đang ngồi ngắm Church với vẻ thích thú khi mẹ cô đi lại gần. Con mèo đã được trang trí với hàng chục chuông đám cưới bằng bạc nhỏ xíu, và trong một cơn giận dữ đầy thù hận, đã gặm nhấm một trong những chân cây đàn piano thành một lỗ. "Mẹ," Clary nói với vẻ nghi ngờ. "Có chuyện gì vậy?" Mẹ vuốt ve mái tóc của cô, nhìn tròng kính. "Có một người mà mẹ muốn con gặp," cô nói, nắm lấy tay của Clary. "Đã đến lúc rồi." "Đến lúc? Đến lúc làm gì?" Clary để mình được kéo đi, đến một chiếc bàn phủ khăn trắng ở góc lều. Tại đó có một cô gái tóc nâu mà cô đã nhìn thấy trước đó. Cô gái nhìn lên khi Clary đến gần. Tu Huynh Zachariah đứng lên bên cạnh cô; anh tặng cho cho Clary một nụ cười nhẹ nhàng và di chuyển sang phía bên kia căn phòng để nói chuyện với Magnus, người đang nắm tay Alec đi xuống đồi. "Clary," Jocelyn nói. "Mẹ muốn con gặp Tessa."

- - - - -

"Isabelle." Cô nhìn lên; cô đang tựa vào bên cây đàn piano để Jace chơi những âm điệu êm dịu ru ngủ mình (giữa tiếng gặm nhấm gỗ của Church).

Đó là thứ âm nhạc gợi cô nhớ về thời thơ ấu của mình, lúc Jace trải qua hàng giờ trong phòng dạy nhạc, làm đầy các căn phòng của Học Viện với những dòng thác âm điệu. Đó là tiếng Simon. Anh đã tháo bớt cúc áo khoác denim của mình dưới sự ấm áp trong lều, và cô có thể nhìn thấy gò má anh nóng tỏa nhiệt vì lúng túng. Có cái gì đó lạ lẫm về điều đó, một Simon có thể đỏ mặt, có thể lạnh lùng, có thể nồng nhiệt, có thể lớn lên và có thể già đi - đối với cô. Đôi mắt sẫm màu của anh tò mò nhìn cô; cô nhìn thấy vài sự nhận biết trong đó, nhưng nó không phải hoàn toàn. Đó không phải là cách Simon nhìn cô trước đây, khao khát và đau đớn một cách ngọt ngào và cảm nhận rằng đây là một người nhìn thấy cô, thấy Isabelle, một Isabelle hiện diện trên thế giới và cả Isabelle cô đã che dấu, nhét vào bóng tối nơi chỉ có rất ít người có thể nhìn thấy cô. Simon đã là một trong số những người ít ỏi đó. Bây giờ anh là - cái gì đó khác. "Isabelle," anh gọi một lần nữa, và cô cảm nhận Jace nhìn qua cô, đôi mắt tò mò khi tay vẫn lướt trên các phím đàn piano. "Bạn có thể nhảy với mình không?" Cô thờ dãi và gật đầu. "Được rồi," cô nói, và để cho anh dẫn cô lên sàn nhảy. Với đôi giày cao gót, cô đã cao xấp xỉ anh; đôi mắt của họ ngang nhau. Đằng sau cặp kính, đôi mắt anh nâu sẫm màu cà phê. "Tôi đã nói," anh nói và hăng giọng, "hoặc ít nhất, tôi có cảm giác, rằng bạn và tôi-" "Không," cô nói. "Đừng nói về nó. Nếu anh không nhớ, vậy thì em cũng không muốn nghe nó. " Một tay của anh đặt trên vai cô, tay kia lên eo cô. Da anh thật ấm áp trên da cô, không lạnh lẽo như cô đã nhớ. Anh có vẻ vô cùng con người, và mong manh. "Nhưng tôi muốn nhớ lại nó," anh nói, và cô nhớ cách anh luôn tranh luận; rằng, ít nhất, điều đó vẫn không thay đổi. "Tôi nhớ một ít - nó không giống như tôi không biết bạn là ai, Isabelle." "Anh đã gọi em là Izzy," cô nói, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. "Izzy, không phải là Isabelle." Anh cúi xuống, và cô cảm thấy hơi thở của anh phả lên mái tóc mình. "Izzy," anh nói. "Tôi nhớ đã hôn em." Cô rùng mình. "Không, anh không có." "Đúng, tôi đã hôn em," anh nói. Bàn tay anh trượt xuống lưng cô, những ngón tay chạm vào dưới xương bả vai của cô, vị trí mà luôn luôn làm cô vặn vẹo. "Đã nhiều tháng nay," anh nói, bằng một giọng thấp. "Và cảm giác không có gì là hoàn toàn đúng. Tôi luôn cảm thấy giống như đã bỏ mất một cái gì đó. Và bây

giờ tôi biết nó là điều này, tất cả những điều này, nhưng nó cũng là em. Tôi không nhớ gì vào ban ngày. Nhưng vào ban đêm tôi đã mơ về em, Isabelle. " "Anh mơ về chúng ta?" "Chỉ về em. Cô gái với đôi mắt đen láy" Anh chạm vào cạnh mái tóc của cô với những ngón tay nhẹ nhàng. "Magnus nói với tôi rằng tôi là một anh hùng," anh nói. "Và tôi nhìn thấy trên khuôn mặt của em khi em nhìn tôi rằng em đang tìm kiếm anh chàng đó. Anh chàng mà em biết, anh chàng là anh hùng đã làm những điều tuyệt vời. Tôi không nhớ mình đã làm những điều đó. Tôi không biết liệu điều đó có làm cho tôi không phải là một anh hùng nữa không. Nhưng tôi muốn cố gắng để trở thành anh chàng đó một lần nữa. Anh chàng được hôn em bởi vì anh ta xứng đáng với điều đó. Nếu em có đủ kiên nhẫn để cho tôi thử. " Đó chính là điều mà Simon sẽ nói. Cô ngược nhìn anh, và lần đầu tiên cảm thấy một tia hy vọng đập trong lồng ngực của mình và không ngay lập tức di chuyển để nén nó xuống. "Em có thể cho anh," cô nói. "Hãy cố gắng, đó là tất cả. Em không thể hứa hẹn bất cứ điều gì. " "Tôi không mong đợi em hứa hẹn." Gương mặt anh sáng lên, và cô thấy bóng dáng của của một ký ức di chuyển trong mắt anh. "Em là một kẻ làm tan nát trái tim, Isabelle Lightwood," Anh nói. "Ít nhất, Tôi nhớ điều đó rất nhiều."

- - - - -

"Tessa là một Pháp sư," Jocelyn nói, "mặc dù cô ấy là một loại pháp sư rất không bình thường. Hãy nhớ những gì mẹ đã nói với con, mẹ đã hoảng sợ về làm thế nào để đặt các bùa chú cho con như tất cả các Shadowhunter được nhận khi họ được sinh ra? Các bùa chú bảo vệ đó? Rằng Tu huynh Zachariah và một nữ phù thủy đã đứng ra và giúp đỡ mẹ việc đó trong buổi lễ? Đây là pháp sư mà mẹ đã nói. Tessa Gray. " "Mẹ nói với con đó là lúc mẹ có ý tưởng đặt tên con là Fray." Clary ngồi xuống ghế đối diện Tessa tại chiếc bàn tròn. "F cho Fairchild," cô nói to, nhận ra "Và phần còn lại cho Gray." Tessa mỉm cười, và khuôn mặt của cô sáng lên. "Đó là một vinh dự." "Mẹ nghĩ con là một em bé; con sẽ không nhớ điều đó, "Jocelyn nói, nhưng Clary nghĩ cách Tessa đã nhìn quen thuộc với cô lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ấy, và tự hỏi. "Tại sao đến bây giờ mẹ mới nói cho con?" Clary hỏi, nhìn

lên mẹ cô, người đang đứng bên cạnh ghế của mình, xoay chiếc nhẫn cưới mới của mình xung quanh ngón tay cô lo lắng. "Tại sao không phải trước đây?" "Tôi đã yêu cầu có mặt ở đó, khi cô ấy nói với cháu, nếu cô ấy chọn," Tessa nói; giọng cô ngân nga, dịu dàng và ngọt ngào, với âm điệu của một giọng Ăng-lê. "Và tôi sợ tôi đã tách mình khỏi thế giới Shadowhunter quá lâu. Ký ức của tôi về nó là ngọt ngào và cay đắng, đôi khi vị đắng nhiều hơn ngọt ngào." Jocelyn đặt một nụ hôn lên đầu Clary. "Tại sao hai người không nói chuyện với nhau đi?" Cô nói, và bước đi, hướng về phía Luke đang trò chuyện với Kadir.

Clary nhìn nụ cười của Tessa, và nói "Cô là một pháp sư, nhưng cô lại là bạn với một Tu huynh Câm. Hơn cả bạn bè-đó là một chút kỳ lạ, có phải không? "

Tessa tựa khuỷu tay lên bàn. Một chiếc vòng tay ngọc trai lấp lánh quanh cổ tay trái của cô; cô chạm vào nó yên lặng, như thể thông qua sức mạnh của thói quen. "Tất cả mọi thứ về cuộc sống của tôi là khá khác thường, nhưng mà, cũng có thể nói về cháu như vậy, có phải không?" Đôi mắt cô lấp lánh.

"Jace Herondale chơi piano rất tốt."

"Và anh ấy biết điều đó."

"Giọng điệu này y như một Herondale." Tessa cười. "Tôi phải nói với cháu, Clary à, rằng gần đây tôi mới biết rằng Jace đã quyết định cậu ta muốn trở thành một người Herondale không phải là một người Lightwood. Cả hai đều là những gia đình danh giá, và tôi đã biết cả hai nhà, nhưng số phận của tôi đã luôn được gắn chặt với những người Herondales. "

Cô nhìn qua Jace, và đã có một ý băng khuâng trên khuôn mặt. "Có những gia đình – nhà Blackthorns, nhà Herondales, nhà Carstairs-những người mà tôi đã luôn luôn cảm thấy một mối quan hệ đặc biệt: Tôi đã luôn quan sát họ từ xa, mặc dù tôi đã học được cách không can thiệp. Đó là một phần lý do tại sao tôi rút về Spiral Labyrinth sau Cuộc nổi dậy. Đó là một nơi rất xa trên thế giới, rất ẩn dật, tôi nghĩ tôi có thể tìm được sự bình an từ hiểu biết

của tôi về những gì đã xảy ra với những người Herondales. Và sau chiến tranh Mortal, tôi đã hỏi Magnus liệu tôi có thể tiếp cận Jace, nói chuyện với cậu ta về quá khứ của những người Herondales, nhưng anh ấy nói hãy để cho cậu ta thời gian. Để chịu đựng được các hiểu biết về quá khứ là một gánh nặng. Vì vậy, tôi sẽ quay trở lại Labyrinth."

Cô nuốt xuống. "Đây là một năm đen tối, một năm đen tối cho Shadowhunters, cho Downworlders, cho tất cả chúng ta. Quá nhiều mất mát và đau buồn. Trong Spiral Labyrinth chúng tôi nghe tin đồn, và sau đó đã có những Endarkened được gửi đến, và tôi nghĩ rằng điều tốt nhất tôi có thể làm giúp đỡ là để tìm ra cách chữa bệnh, nhưng chẳng có cách nào. Tôi ước chúng ta có thể tìm thấy một cách nào đó. Đôi khi không phải lúc nào cũng có cách để chữa."

Cô nhìn về phía Zachariah với một tia sáng trong đôi mắt. "Nhưng mà, đôi khi có những điều kỳ diệu. Zachariah nói với tôi về cách mà anh ấy trở lại thành người bình thường một lần nữa. Anh ấy nói đây là Một câu chuyện về Lightwoods, Herondales và Fairchilds. "

Cô liếc nhìn Zachariah, người đang bận rộn vỗ về Church. Con mèo đã leo lên bàn champagne và đang khoái trá gõ trên những cái ly. Cái nhìn của nó vừa bức tức và vừa hiếu kỳ pha trộn với nhau. "Cháu không biết điều đó có nghĩa gì với tôi đâu, tôi rất biết ơn những gì cháu đã làm cho Zachariah của tôi - những gì tất cả các cháu đã làm cho anh ấy."

"Đó là Jace làm, hơn bất cứ ai khác. Có phải-có phải anh Zachariah đang ôm con Church?" Clary nhìn chăm chăm với vẻ ngạc nhiên. Zachariah đang ôm con mèo mềm mại, cái đuôi của nó cuộn tròn xung quanh tay cựa Tu Huynh cầm. "Đó là con mèo ghét tất cả mọi người!"

Tessa mỉm một nụ cười nhỏ. "Tôi sẽ không nói là tất cả mọi người."

"Vậy bây giờ, anh ấy là - Zachariah người thường?" Clary hỏi. "Chỉ là-một Shadowhunter bình thường?"

"Đúng rồi," Tessa nói. "Anh ấy và tôi đã quen biết nhau một thời gian dài. Chúng tôi đã có một cuộc hẹn thường trực mỗi năm vào đầu tháng Giêng. Năm nay, khi anh ấy đến, anh ấy đã làm tôi sốc, anh ấy đã là một người thường. "

"Và cô không biết điều đó trước khi anh ấy xuất hiện? Tôi đã suýt giết chết anh ta. "

Tessa cười gằn. "Vâng, đó sẽ phần nào mấu chốt. Và tôi nghĩ rằng anh ấy đã không chắc chắn việc tôi sẽ chấp nhận anh ấy là một người thường có thể chết trong khi tôi là bất tử." Về mặt của cô nhắc nhở Clary đến Magnus, cái nhìn già dặn trên một khuôn mặt trẻ trung, nhắc nhở cô một nỗi buồn đó là quá bình thản và quá sâu nặng đối với đời sống con người quá ngắn ngủi để thấu hiểu. "Anh ấy sẽ già và chết, và tôi vẫn sống mãi, vẫn là tôi. Nhưng anh ấy đã có một cuộc sống dài, dài hơn rất nhiều người, và hiểu tôi. Cả anh ấy cũng như tôi dường như đều không đúng tuổi. Và chúng tôi yêu nhau. Đó là điều quan trọng. "

Tessa nhắm mắt lại, và trong một khoảnh khắc dường như để cho các nốt nhạc piano tràn qua cô. "Tôi có một cái gì đó cho cháu," cô nói, mở mắt – chúng màu xám, như màu của nước mưa. "Cho cả hai người-cho cháu, và cũng cho Jace." Cô lấy một cái gì đó ra khỏi túi của mình và đưa nó cho Clary. Đó là một chiếc nhẫn nhỏ bằng bạc xỉn màu, một chiếc nhẫn gia đình, lấp lánh với các vết khắc hình những chú chim đang bay. "Chiếc nhẫn này thuộc về James Herondale," cô nói. "Nó là một chiếc nhẫn của nhà Herondale, rất lâu đời. Nếu Jace đã quyết định rằng cậu ta muốn trở thành một người Herondale, cậu ấy cần đeo nó. "

Clary cầm chiếc nhẫn; nó vừa khít với ngón tay cô. "Cảm ơn cô," cô nói, "mặc dù cô có thể tự mình đưa nó cho anh ấy. Có lẽ giờ là lúc nói chuyện với anh ấy. "

Tessa lắc đầu. "Nhìn xem, cậu ấy hạnh phúc đến mức nào", cô nói. "Cậu ấy sẽ quyết định cậu ấy là ai và muốn trở thành người thế nào, và sẽ tìm thấy niềm vui trong việc lựa chọn đó. Cậu ấy cần có thêm nhiều thời gian hơn

một chút, để được hạnh phúc như thế, trước khi phải gánh bất cứ gánh nặng nào nữa." Cô lấy một cái gì đó nằm trên ghế bên cạnh mình và đưa nó cho Clary. Đó là một bản sao Codex của Shadowhunter, buộc trong bìa bằng nhung màu xanh. "Cái này là dành cho cháu," cô nói. "Tôi chắc chắn rằng cháu đã có sách của riêng mình, nhưng quyển sách này rất thân thương với tôi. Có một dòng chữ trên trang bìa-thấy không? "Và cô quay cuốn sách lên trên, để Clary có thể nhìn thấy những chữ khắc bằng vàng trên nền nhung.

"Chúng ta phục vụ tự nguyện, bởi vì chúng ta tự nguyện yêu thương" Clary đọc và nhìn lên Tessa. "Cảm ơn cô; món quà thật đáng quý. Cô có chắc là cô muốn cho nó đi? "

Tessa mỉm cười. "Những người nhà Fairchilds cũng đã rất thân thương trong cuộc đời tôi" cô nói, " mái tóc đỏ và tính bướng bỉnh của cháu gợi cho tôi những người tôi đã từng yêu quý, Clary! " cô nói, và ngả người về phía trước bàn, làm cho mặt dây chuyền ngọc bích của cô vung vẩy, " Tôi cũng cảm thấy một sự gắn bó với cháu, người đã mất cả cha và anh trai. Tôi biết cháu đã bị phán xét và bị xoi mói là con gái của Valentine Morgenstern, và bây giờ là em gái của Jonathan. Sẽ luôn có những người muốn nói này nọ với cháu chỉ vì cái tên của cháu hoặc dòng máu cháu đang mang trong người. Đừng để người khác quyết định cháu là ai. Hãy tự mình quyết định điều đó." Cô nhìn qua Jace, bàn tay anh đang nhảy múa trên các phím đàn piano. Ánh sáng từ những ngọn nến hắt lên tóc anh như những vì sao lấp lánh và làm da anh sáng lên. "Tự do đó không phải là một món quà; nó là một quyền tự nhiên. Tôi hy vọng rằng cháu và Jace sẽ sử dụng nó."

"Em có vẻ rất nghiêm trọng, Tessa! Đừng làm cô bé sợ hãi " Đó là giọng của Zachariah, người đã đến đứng sau ghế của Tessa.

"Em không có!" Tessa nói với một nụ cười; cô đầu cô nghiêng trở lại, và Clary tự hỏi nếu cái nhìn của chính cô dành cho Jace sẽ trông như thế nào. Cô hy vọng mình cũng như cô ấy. Đó là một cái nhìn tin cậy và hạnh phúc, cái nhìn của một người tin tưởng vào tình yêu mà họ đã cho đi và nhận lại. "Em chỉ đưa ra lời khuyên cho cô ấy."

"Nghe có vẻ đáng sợ đây." Thật kỳ lạ khi giọng của Zachariah vừa giống lại vừa không giống như Clary tưởng – thực tế, giọng Ăng-lê của anh đậm hơn Tessa. Có tiếng cười nhẹ trong giọng nói của anh khi anh cúi xuống đỡ Tessa đứng lên khỏi ghế. "Anh sợ rằng chúng ta phải đi thôi; chúng ta còn có một cuộc hành trình dài trước mặt. "

"Hai người sẽ đi đâu?" Clary hỏi, giữ Codex cẩn thận trên đùi.

"Los Angeles", Tessa nói, và Clary nhớ lại lời cô rằng những đứa trẻ nhà Blackthorns là một gia đình mà cô đặc biệt quan tâm. Clary vui mừng khi nghe điều đó. Cô biết Emma và những người khác đang sống ở Học viện với người chú của Julian, nhưng ý tưởng rằng có một người nào đó đặc biệt quan tâm đến họ, một kiểu như thiên thần hộ mệnh, làm cô yên tâm. "Thật vui khi gặp hai người," Clary nói. "Cảm ơn vì tất cả."

Tessa mỉm cười rạng rỡ và biến mất vào đám đông, nói rằng cô sẽ tạm biệt Jocelyn; Zachariah cầm chiếc áo khoác của mình lên và cả chiếc khăn choàng của cô, Clary nhìn anh một cách tò mò. "Tôi nhớ có lần anh nói với tôi," cô nói, "rằng anh đã yêu hai người nhiều hơn bất cứ điều gì khác trên thế giới. Tessa là một trong số họ? "

"Đúng vậy" anh đồng ý, khoác áo vào. "Tôi đã không ngừng yêu cô ấy, cũng như parabatai của tôi; tình yêu không dừng lại cho dù họ chết đi. "

"Parabatai của anh? Anh bị mất parabatai?" Clary nói, cảm thấy một cảm giác đau đớn thay cho anh; cô biết điều đó có nghĩa gì với Nephilim.

"Không phải từ trái tim của tôi, vì tôi đã không quên", anh nói, và cô nghe thấy tiếng thì thầm buồn bã chất chùng năm tháng trong giọng nói của anh, và cô nhớ lại anh trong thành phố Cẩm lặng, một hồn ma như sương như khói. "Chúng ta là tất cả những mảnh ghép của những gì chúng ta nhớ. Chúng ta giữ trong chính mình niềm hy vọng và nỗi sợ hãi của những người yêu thương chúng ta. Miễn là còn tình yêu và ký ức, sẽ không có gì thực sự mất đi."

Clary nghĩ đến Max, đến Amatis, đến Raphael và Jordan và thậm chí đến Jonathan, và cảm thấy những giọt nước mắt dâng ngắt trong cổ họng.

Zachariah khoác khăn quàng của Tessa quanh vai. "Hãy nói cho Jace Herondale rằng cậu ấy chơi bản Concerto số 2 của Chopin rất tuyệt" anh nói, và biến mất theo Tessa vào đám đông. Cô nhìn theo anh, ôm chặt lấy chiếc nhẫn và Codex.

"Có ai nhìn thấy Church không?" Một giọng nói vang vào tai cô. Đó là Isabelle, ngón tay cô quấn quanh cánh tay của Simon. Maia đứng bên cạnh họ, nghịch nghịch chiếc cài tóc vàng trên mái tóc xoăn của cô. "Tớ nghĩ rằng Zachariah chôm con mèo của chúng ta. Tớ thề là tớ thấy anh ta đưa Church vào băng ghế sau của một chiếc xe hơi. "

"Không có lý," Jace nói, xuất hiện bên cạnh Clary; anh đã xắn ống tay áo lên đến khuỷu tay và nó bị cuộn lên khi anh chơi đàn "Church ghét tất cả mọi người."

"Không phải tất cả mọi người," Clary thì thầm với một nụ cười.

Simon nhìn Jace như thể anh vừa hấp dẫn và một chút cảnh giác. "Tôi đã - Tôi đã từng - tôi đã từng cắn cậu phải không?"

Jace chạm vào vết sẹo trên cổ họng của mình. "Không thể tin là cậu lại nhớ điều đó!"

"Có phải chúng ta. . . đã cùng lăn lộn trên đáy một chiếc thuyền? "

"Vâng, cậu đã cắn tôi. Vâng, hẳn là tôi thích điều đó. Được rồi, chúng ta không nói về nó nữa nhé," Jace nói. "Cậu không còn là một ma cà rồng nữa. Tập trung đi nào! "

"Để công bằng, anh cũng cắn Alec nữa" Isabelle nói.

"Điều đó xảy ra khi nào?" Maia hỏi, khuôn mặt của cô sáng lên với thích thú khi Bat đến phía sau cô; không nói một lời, anh lấy chiếc kẹp ra khỏi bàn tay của cô và cài nó trở lại tóc cô. Anh kẹp chúng một cách hiệu quả. Bàn tay anh mân mê một thoáng nhẹ nhàng trên mái tóc cô.

"Những gì xảy ra trong Cõi quý sẽ ở lại trong Cõi quý," Jace nói. Anh liếc nhìn Clary.

"Em có muốn đi dạo không?"

"Đi dạo bộ?" Isabelle hỏi. "Hay đây, Hai người định-"

"Em nghĩ rằng tất cả chúng ta nên đi xuống hồ," Clary nói và đứng lên, quynh Codex trong một tay và chiếc nhẫn trong tay kia. "Phía dưới đó rất đẹp, đặc biệt là vào ban đêm. Em muốn những người bạn của em ngắm nó."

"Tôi nhớ nó," Simon nói, và gửi cho cô một nụ cười làm tim cô cảm thấy như nó đã được mở rộng trong lồng ngực. Trang trại nơi họ đã trải qua mỗi mùa hè; nó luôn luôn được gắn với Simon trong tâm trí cô. Và anh nhớ điều đó làm cô hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì cô có thể tưởng tượng được trong buổi sáng hôm đó.

Cô đan tay vào tay Jace khi tất cả họ rời xa lều, Isabelle lao đi như tên bắn để thông báo cho anh trai mình và Magnus cùng đi. Trước đó, Clary đã muốn được ở một mình với Jace; nhưng giờ đây cô lại muốn quây quần với với tất cả mọi người.

Cô đã yêu Jace cho những gì cảm thấy như một thời gian dài bây giờ, yêu anh rất nhiều đến nỗi đôi khi cô cảm thấy như cô có thể chết vì nó, vì nó là cái gì cô cần nhưng lại không thể có. Nhưng điều đó đã biến mất ngay bây giờ: tuyệt vọng thay thế bằng sự bình an và hạnh phúc yên tĩnh. Bây giờ cô không còn cảm thấy rằng mọi khoảnh khắc với anh bị bắt cóc khỏi khả năng của thảm họa, bây giờ cô có thể tưởng tượng ra một cuộc sống suốt đời với anh trong hòa bình hoặc vui nhộn hoặc bình thường hoặc thư giãn hoặc tất cả điều đó, cô không còn muốn gì hơn là đi dạo xuống hồ trong trang trại với tất cả bạn bè của mình và chào mừng ngày mới.

Khi họ đi xuống các sườn dốc trên con đường đến hồ, cô liếc nhìn phía sau thấy Jocelyn và Luke đứng ở cạnh lều, đang nhìn theo họ. Cô nhìn thấy Luke cười với cô và mẹ cô giơ tay vẫy cô trước khi hạ nó xuống để nắm tay

chồng mới cưới của mình. Họ cũng thế, cô nghĩ, bao nhiêu năm xa cách và buồn bã, và bây giờ họ đã có một cuộc đời mới. Một cuộc sống mới. Cô giờ tay lên vẫy trả, và sau đó vội vàng chạy theo để bắt kịp với bạn bè của mình.

Magnus đã dựa vào bên tường gạch bên ngoài nhà kho cũ quan sát Clary và Tessa đang trò chuyện say sưa, khi Catarina đến gần. Cô cài những bông hoa màu xanh trên mái tóc làm nổi bật làn da màu xanh sapphire của cô. Anh liếc nhìn ra ngoài qua vườn cây ăn trái, xuống phía nơi hồ nước lung linh.

"Cậu trông có vẻ lo lắng," Catarina nói, đặt tay lên vai anh thân thiện. "Chuyện gì thế? Tôi thấy cậu hôn anh chàng Shadowhunter nhỏ bé của cậu trước đó, không phải là chuyện đó chứ? "

Magnus lắc đầu. "Không. Tất cả mọi thứ với Alec đều rất tuyệt. "

"Tôi thấy cậu cũng nói chuyện với Tessa" Catarina nói, vươn cổ nhìn anh. "Thật lạ khi thấy cô ấy ở đây. Có phải đó chuyện đó làm phiền cậu? Quá khứ và tương lai đung độ; chắc phải cảm thấy một chút lạ lùng. "

"Có lẽ," Magnus nói, mặc dù anh không nghĩ vậy. "Những bóng ma cũ, bóng tối của những việc xưa cũ. Mặc dù vậy, tôi luôn luôn thích Tessa và con trai của cô ấy. "

"Con trai của cô ấy là một phần của công việc," Catarina nói.

"Cũng như con gái cô ấy." Magnus cười, mặc dù nụ cười mong manh dễ gãy như cành cây trong mùa đông. "Tôi cảm thấy quá khứ đè lên tôi rất nặng nề trong những ngày này, Catarina. Sự lặp lại của những sai lầm cũ. Tôi nghe vài điều bất ổn trong Thế giới ngầm, tin đồn về những xung đột. Tiên tộc là một dân tộc tự tôn, tự trọng nhất; họ sẽ không nhận lấy sự xỉ nhục từ Clave mà không trả thù. "

"Họ tự tôn nhưng họ cũng rất kiên nhẫn," Catarina nói. "Họ có thể chờ đợi một thời gian dài, hàng thế hệ, để trả thù. Cậu không phải sợ nó đến ngay

bây giờ, khi bóng tối vẫn chưa lắng dịu xuống trong nhiều năm "

Magnus đã không nhìn cô; anh nhìn xuống lều, nơi Clary ngồi nói chuyện với Tessa, nơi Alec đứng cạnh Maia và Bat, đang cười, nơi Isabelle và Simon đang khiêu vũ theo điệu nhạc Jace chơi trên cây đàn piano, những nốt nhạc ngọt ngào đầy ám ảnh của Chopin nhắc nhở anh về một thời điểm khác, với âm thanh của violin vào dịp Giáng sinh.

"Ah," Catarina nói. "Cậu lo lắng về họ; cậu lo lắng về bóng tối phủ xuống những người cậu yêu thương. "

"Họ, hoặc con cái của họ" Alec đã tách khỏi những người khác đang đi lên đồi về phía nhà kho. Magnus nhìn anh đi, một bóng đen trên nền trời tối sẫm.

"Yêu thương và sợ hãi tốt hơn là không cảm xúc gì. Đó là cách chúng ta khỏi hóa đá" Catarina nói, và cô chạm vào tay anh. "Nhân tiện, tôi rất tiếc về Raphael. Tôi chưa có cơ hội để nói điều đó. Tôi biết cậu đã cứu cuộc sống của cậu ấy trước đây. "

"Và sau đó cậu ấy đã cứu tôi", Magnus nói, và nhìn lên khi Alec đến gần. Alec hướng về Catarina một cái gật đầu lịch sự.

"Magnus, bọn em đang đi xuống hồ," anh nói. "Anh có muốn đi không?"

"Sao thế?" Magnus hỏi.

Alec nhún vai. "Clary nói nó đẹp," anh nói. "Ý em là, em đã nhìn thấy nó trước đây, nhưng lúc đó đã có một thiên thần khổng lồ nhô lên khỏi nước và làm mất tập trung." Anh giơ tay ra. "Thôi đi nào. Mọi người đều đã đi rồi. "

Catarina mỉm cười. "Carpe diem*," cô nói với Magnus. "Đừng lãng phí thời gian để phiền muộn." Cô nhắc váy và đi lang thang về phía những hàng cây, bước chân cô như những bông hoa màu xanh trên thảm cỏ.

[*Carpe diem: tận hưởng thực tại, đừng bận tâm gì đến tương lai]

Magnus nắm lấy tay của Alec.

Có những con đom đóm lượn quanh bờ hồ. Chúng lấp lánh trong màn đêm khi cả đám người trải ra áo khoác và mền, mà Magnus sản xuất ra (theo như anh tuyên bố) từ không khí, mặc dù Clary nghi ngờ rằng chúng đã được thó bất hợp pháp từ cửa hiệu Bed Bath & Beyond. Hồ nước như một đồng xu bằng bạc, phản chiếu hàng ngàn ngôi sao lấp lánh trên trời. Clary có thể nghe thấy Alec gọi tên các chòm sao cho Magnus: Sư tử, Bảo bình, Nhân mã. Maia đã tháo giày của mình và đi chân trần dọc theo bờ hồ. Bat đi theo cô, và Clary thấy anh nắm lấy tay cô một cách ngập ngừng.

Cô đã để yên cho anh ấy nắm.

Simon và Isabelle đang nghiêng đầu với nhau, thì thầm. Thịnh thoảng Isabelle cười. Gương mặt cô rạng rỡ hơn suốt mấy tháng nay.

Jace ngồi xuống trên một trong những chiếc chăn và kéo Clary ngồi với anh, hai chân vòng hai bên cô. Cô dựa lưng vào người anh, cảm thấy nhịp đập dễ chịu của trái tim anh dưới xương sống cô. Cánh tay của anh vòng xung quanh cô, và những ngón tay chạm vào Codex trong lòng cô. "Cái gì đấy?" "Một món quà, cho em. Và cũng có một món cho anh nữa" cô nói, và nắm lấy tay anh, mở những ngón tay từng cái một cho đến khi bàn tay anh xòe ra hoàn toàn. Cô đặt chiếc nhẫn bạc nhẹ nhàng vào lòng bàn tay anh. "Một chiếc nhẫn Herondale?" Anh có vẻ hoang mang. "Ở đâu em. . ." "Nó từng thuộc về James Herondale," cô nói. "Em không có một cây phả hệ xung quanh, vì vậy em không biết điều đó có nghĩa chính xác là gì, nhưng ông ấy rõ ràng là một trong những tổ tiên của anh. Em nhớ anh nói các nữ tu Sắt sẽ phải làm cho anh một chiếc nhẫn mới vì Stephen đã chẳng để lại cho anh một chiếc nào - nhưng bây giờ anh đã có một cái." Anh trượt nó vào ngón đeo nhẫn trên bàn tay phải của mình. "Cứ mỗi lần," anh lặng lẽ nói. "Mỗi lần anh nghĩ rằng anh đang thiếu một mảnh ghép, lại là em mang nó trở lại." Không biết nói gì nên cô chỉ im lặng; quay lại trong vòng tay của anh và hôn vào má anh. Anh trông đẹp đẽ dưới bầu trời đêm, những ngôi sao chiếu ánh sáng của mình xuống anh, làm mái tóc anh lấp lánh, đôi

mắt anh và vòng Herondale tỏa sáng trên ngón tay của anh, một lời nhắc nhở về tất cả mọi thứ họ đã từng, và tất cả mọi thứ họ sẽ trở thành.

"Chúng ta là tất cả những mảnh ghép của những gì chúng ta nhớ. Chúng ta giữ trong chính mình niềm hy vọng và nỗi sợ hãi của những người yêu thương chúng ta. Miễn là còn tình yêu và ký ức, sẽ không có gì thực sự mất đi."

"Em có thích tên Herondale?" Anh hỏi.

"Đó là tên của anh, vì vậy em thích nó," cô nói.

"Có một số tên Shadowhunter khá tệ, anh có thể đã kết thúc với chúng," anh nói. "Bloodstick, Ravenhaven chẳng hạn "

"Bloodstick không thể là một cái tên."

"Nó thốt ra như tiếng cãi nhau" anh thừa nhận. "Herondale, mặt khác, lại là giai điệu êm dịu người ta có thể nói. Hãy thử nghĩ đến những âm thanh của "Clary Herondale " "Ôi, Chúa ơi, nghe khủng khiếp quá." "Tất cả chúng ta phải hy sinh vì tình yêu." Anh cười toe toét, và vòng quanh cô để nhắc lên quyển Codex. "Đây là một quyển sách cũ. Một phiên bản rất cũ, " anh nói, quay nó lại "Những ghi chép về sự trở lại Milton." "Tất nhiên anh biết nó" cô nói trù mếu, và tựa vào anh khi anh quay cuốn sách trên tay mình.

Magnus đã đốt một đám lửa, và nó đang cháy lên một cách vui tai ở bờ hồ, bắn những tia lửa vào bầu trời đêm. Những ánh lửa phản chiếu dọc theo vòng cổ màu đỏ tươi của Isabelle khi cô quay sang nói gì đó với Simon, nó ánh lên trong ánh mắt sắc bén của Magnus và dọc theo hồ nước, biến các gợn sóng thành những dải vàng. Nó rơi lên những dòng chữ viết trên mặt sau của Codex, khi Jace đọc to những dòng chữ cho Clary, giọng êm dịu như tiếng nhạc trong bóng tối lấp lánh.

"Chúng ta phục vụ một cách tự nguyện Bởi vì chúng ta tự do để yêu thương, tự do trong ý chí Để yêu thương hay thù hận; chúng ta kiên định hay sa ngã. "

-----Ending-----

Vậy đó, hết rồi. Hết thật rồi :)

Cuối cùng, mỗ cũng chiến thắng được cơn lười, đi đến dòng cuối cùng của quyển sách. Mỗ cũng tự khâm phục mình ghê. Cảm giác vừa hân hoan lại vừa băng khuâng vì bắt đầu từ ngày mai không còn gì để cặm cụi hí hoáy nữa.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và bình chọn cho bản dịch của mỗ.

Dành cho fanclub MALEC

Mỗ định xong quyển Lửa thiên đàng, sẽ dịch mấy ngoại truyện về cặp Malec. Nhưng mà phát hiện ra có bạn đã dịch rồi (bên wordpress) nên thôi không làm nữa. Mỗ có xin phép bạn í để bê về bên wattpad nhưng bạn í không đồng ý nên đành chịu. Suốt tuần qua, mỗ cứ lăn tăn việc có nên dịch lại bằng văn phong của mình không, nhưng nghĩ giống như món quà đã mở ra rồi, mất cái hứng thú của kẻ "bóc tem" thế nên mỗ sẽ không dịch lại nữa. Các bạn fan Malec hãy hỏi bác gác là ra ngay ah. Để tiện cho các bạn tìm, mỗ list danh sách dưới đây nhé, đảm bảo đọc là cuồng Malec y như mỗ ngay :)

First kiss: đây là ngoại truyện, chỉ đăng trên trang của tác giả, nằm khoảng gần giữa quyển 1, sau khi Magnus cứu Alec khỏi độc quỷ, Alec đã đến nhà để cảm ơn (lấy lý do thôi) và rủ rê hẹn hò. Trong đó kể về nụ hôn đầu của cặp Malec, mỗ chính thức "đổ" anh Alec vì ảnh quá ngây thơ, quá đáng yêu.

The Course of True Love [and First Dates] : cái này nằm trong chương 10 quyển Bane Chronicles (là cái quyển anh Magnus viết cho Alec đọc về cuộc đời anh í á) : kể về lần hẹn hò đầu tiên của MALEC.

What to Buy the Shadowhunter Who Has Everything: cái này nằm trong chương 8 quyển Bane Chronicles: nổi bản khoản của anh chàng bất tử

Magnus chẳng biết tặng gì cho người iu Shadowhunter bé nhỏ nhân dịp sinh nhật :)

Born to Endless Night: Năm trong quyển Tales of Shadowhunter Academy: những mẫu chuyện sau lúc anh chàng Simon dự tuyển và vào học tại học viện Shadowhunter. Có một đứa bé pháp sư bị bỏ rơi, và MALEC sẽ xử trí thế nào.

Nói chung là đáng iu lắm lắm í :)

Chúc mọi người thưởng thức vui vẻ!

- - -Sen tàn nghe rồn tiếng mưa thu- - -